

Giới thiệu *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc*

So với Nữ Nhân Sau Lưng Đế Quốc: Thiên Tài Tiểu Vương Phi, *Sư Phụ Vô Lương Ma Nữ Phúc Hắc* mang đến sự trở dậy đầy mạnh mẽ của phụ nữ. Với nữ chính là nhân vật được tác giả Bắc Đẳng miêu tả đầy mạnh mẽ, kiêu ngạo và quyền lực. Khác với những tựa truyện xuyên không mang nội dung về nữ chính nhẹ nhàng, bé bỏng.

"Khi gió! Một cái phé vật lại biến thành thiên hạ đệ nhất ngự bảo sư? Thần ạ! Đám mù con mắt của ta rồi!"

"Mau ngăn cản nàng ta lại! Nàng sẽ đem tất cả các bảo vật biến thành của nàng! Cướp..."

Từ nay về sau, xuyên qua trở thành phé vật xấu xí nhất, đột nhiên nổi tiếng, hào quang rực rỡ!

Ngươi hỏi nàng am hiểu nhất là cái gì?

Câu lấy bảo vật của người khác! Vẫy gọi thần thú! Hô gió gọi mưa! Có tính là am hiểu không?

Chọc người khác tức chết mà không cần đền mạng! Dụ dỗ tiểu đệ, tiểu muội! Có tính hay không?

Nàng sẽ không tự ý đi trêu chọc người khác, nhưng kẻ nào muốn trêu chọc nàng, nàng không lột mười tầng da của bọn họ, nàng nhất quyết không bỏ qua!

Thiên phú kinh người! Khiến nàng từng bước một du ngoạn đến đỉnh cao của võ học, nổi danh khắp thiên hạ.

Khi nữ chủ phúc hắc khiến người ta tức chết gặp phải vị sư phụ cực kì phúc hắc, phúc hắc trong cao thủ phúc hắc, cực phẩm lãng lợ. Kết quả sẽ phát sinh loại tình cảm mãnh liệt như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kẻ bị đè bẹp là ngươi!

Thành Lạc Xuyên, Sở gia đang tiến hành một cuộc đấu võ kịch liệt.

Triệu Thanh Tinh không một chút thương hại nhìn về phía Già Lam nằm co quắp trên võ đài, bịch bịch bịch... không biết đánh bao nhiêu quyền, tay đều mỏi nhừ.

"Thanh Tinh, đừng đánh nữa, sắp xảy ra án mạng chết người rồi!"

"Già Lam đã hôn mê, ngươi đánh tiếp sẽ đánh chết nàng mất!"

Dưới võ đài, hai cô gái trẻ đồng thời hô to, một kinh hoàng, một lo lắng.

Triệu Thanh Tinh lạnh lùng nhếch môi: "Không cần lo lắng, mạng của nàng ta rất cứng! Chỉ cần nàng ta không mở miệng cầu xin tha thứ, cũng không chết thì cuộc đấu võ vẫn chưa kết thúc... Các vị chấp pháp trưởng lão, các ngươi nói có đúng hay không?"

Mấy vị trưởng lão vội vàng tha thiết gật đầu.

"Đúng vậy, chỉ cần nàng ta không cầu xin tha thứ, không chết, cuộc đấu võ coi như chưa kết thúc!"

"Trước lúc luận võ, mọi người đều đã kí vào giấy sinh tử, cho dù chết, cũng không liên quan gì tới đối thủ. Mời Triệu tiểu thư tiếp tục, trận đấu võ này thật rất đặc sắc!"

Thế lực của Triệu gia ở Lạc Xuyên thành dù không bằng Sở gia, nhưng tuyệt đối có thể xưng là quý tộc trong Lạc Xuyên thành, tiền tài bạc triệu, thế lực to lớn. Ngược lại, Già Lam chỉ là một người có thân phận không rõ ràng, ăn nhờ ở đậu tại Sở gia, chỉ là một cô gái xấu xí địa vị không bằng một hạ nhân, đối lại là người khác, đều chọn đứng về phía Triệu Thanh Tinh.

Triệu Thanh Tinh cười lạnh, đến gần Già Lam nói nhỏ vào tai của nàng: "Dựa vào ngươi còn muốn đánh bại ta, tiếp cận Chiêu ca ca sao? Ngươi cũng không biết cầm cái gương mà soi một cái, rốt cuộc bản thân mình lớn lên xấu biết chừng nào, ngươi thật là mơ mộng hão huyền! Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội tiếp cận Chiêu ca ca, bởi vì sự tồn tại của ngươi, chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Chiêu ca ca!"

Đáy mắt nàng hiện lên ánh sáng lạnh, cảm thấy đắc ý với chiến tích của mình, không nhìn thấy người nằm bên dưới mình đang siết chặt nắm tay.

“Người xấu xí, hôm nay ta nhất định đánh chết ngươi, để xem có ai dám nói ta không đúng hay không?” Một cú đấm mạnh mẽ đánh xuống, đột nhiên người nằm bên dưới rung lên một cái, bụng của nàng (Triệu Thanh Tinh) bị vật gì đó nặng nề thui vào, cả người giống như lấp một cái lò xo, bay lên không trung!

Trên đài dưới đài im lặng như tờ, mọi người trợn mắt há mồm nhìn một màn này, âm thanh hít hà liên tục vang lên. Không ngờ kẻ phế vật này còn có sức lực đánh trả? Càng khiến bọn họ không thể tiếp nhận chính là, nàng ta không chỉ đánh trả, mà còn dùng một cước đá bay Triệu Thanh Tinh lên trời!

Phải biết rằng, Triệu Thanh Tinh được coi là một trong đồng linh có thiên phú, mười sáu tuổi đã bước vào hàng ngũ Linh giả cấp ba, còn Già Lam thì sao? Nàng ta đến mười sáu tuổi, đẳng cấp Linh Thuật không có đột phá được Linh giả cấp một, nói cách khác, nàng căn bản không có thiên phú tu luyện linh thuật, là phế vật được mọi người công nhận!

Thực lực chênh lệch như vậy, tuyệt đối là lấy trứng chọi đá, nhưng nàng, không ngờ nàng...

Trong nháy mắt, lúc Triệu Thanh Tinh bay khỏi võ đài sắp rơi xuống, một bóng dáng màu lam như tia chớp đuổi tới, xông về phía bên cạnh võ đài, nắm được một chân của Triệu Thanh Tinh, đem nàng ta kéo về phía võ đài!

Già Lam thần nhiên xoay người, liếc mắt nhìn về phía Triệu Thanh Tinh vừa rơi xuống trên võ đài, nàng cười nhạt nói: “Lúc này, ngươi mới nói, chỉ cầu đối thủ không xin tha, không chết, cuộc đấu võ không thể xem là kết thúc, đúng không?”

Bỗng nhiên, Triệu Thanh Tinh lắc lắc đầu, tự nhủ, vừa rồi chỉ là trùng hợp thôi. Nàng ta cố gắng đứng lên, tức giận nói: “Thì sao?”

“Hơn nữa, có người nói, trước khi bắt đầu đấu võ mọi người đã kí vào giấy sinh tử, cho dù chết cũng không thể trách tội đối thủ, đúng không?” Già Lam quay đầu, mỉm cười nhìn về phía các vị Chấp pháp trưởng lão đang đứng bên cạnh võ đài.

Nàng cười, nửa bên mặt có bốt hình Long Hòa càng trở nên đáng sợ, mấy vị Chấp pháp trưởng lão cảm thấy chán ghét, cau mày nói: “Đúng, đây là quy định của cuộc đấu võ!” Bọn họ cũng tin tưởng, một cước vừa rồi của nàng chỉ là tiềm lực bùng nổ của nàng trước khi chết, một người phế vật như nàng làm sao có thể đánh lại Triệu Thanh Tinh?

“À, ta biết rồi!” Già Lam hiếp mắt cười, một giây sau, nét mặt của nàng đột nhiên thay đổi, cả người giống như con báo bỏ nhào về phía Triệu Thanh Tinh, cười lên trên người của nàng ta. Hai cái tay bùm bùm, mạnh mẽ tát vào mặt Triệu Thanh Tinh. Như lai thần chú, mạnh mẽ phát huy!

“Kêu ta là người xấu xí? Ngươi mới là người xấu xí! Cả nhà ngươi đều là người xấu xí! Ta cho ngươi đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa... Vĩnh viễn biến thành người xấu xí!”

“A a a a a...” Tiếng kêu thê lương của thiếu nữ vang dội khắp đấu trường.

Dưới võ đài, hai cô gái khiếp sợ thụt lùi về phía sau, trợn mắt há mồm nhìn một màn này, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước miếng.

Thật đáng sợ!

Một người bình thường sợ bóng sợ gió, không có chút tiếng tăm nào, đến khi ra oai, đúng là quá dữ!

Mấy Chấp pháp trưởng lão đồng loạt đứng lên ngăn cản: “Dừng tay! Đã phân thắng bại! Ngươi mau dừng tay lại!”

Già Lam không thèm để ý tới bọn họ, một cú đánh đập vào quai hàm Triệu Thanh Tinh, khiến cho mặt mũi của nàng ta bị đánh sưng càng thêm dữ tợn, quai hàm của Triệu Thanh Tinh sưng vù, miệng đầy máu, không nói được lời nào.

“Chẳng phải các ngươi vừa mới nói à? Chỉ cần đối phương không xin tha, không chết, cuộc đấu võ không kết thúc?”

Mấy Chấp pháp trưởng lão liền kinh ngạc, lời này đúng là do bọn họ nói, không thể bắt bẻ.

Xung quanh đấu trường, trong chớp lát liền sôi trào.

Có người không ưa Triệu Thanh Tinh độc ác, phách lối và Chấp pháp trưởng lão của Thiên Bang, hò hét hoan hô. Cũng có người gấp đến độ giơ chân, hướng Sở gia cầu tình: “Sở gia chủ, xin mau ngăn nàng ta lại! Nếu đánh tiếp, tiểu thư nhà ta sẽ khó giữ mạng!”

Không chờ Sở gia chủ mở miệng, Sở phu nhân giành nói: “Triệu quản gia, gấp cái gì chứ? Ban này, tiểu thư nhà ngươi đem người ta đánh gần chết, sao không thấy ngươi vội vã can ngăn? Không lẽ tánh mạng của Triệu gia các ngươi cao quý, còn mạng của Sở gia chúng ta là cỏ rác sao?”

Ý của Sở phu nhân chính là muốn bảo vệ Già Lam. Mặc dù Già Lam ở nhờ Sở gia, nhưng cũng coi như là người nhà của Sở gia.

Sở gia chủ luôn luôn sợ vợ, bị vợ quản lý nghiêm, tăng hăng một tiếng, nghiêm giọng nói: “Ý của phu nhân chính là ý của ta! Mọi việc đều dựa theo quy củ của cuộc đấu võ mà làm đi. Bằng không lập ra quy định để làm gì? Làm bóng đá sao?”

Triệu quản gia hung hăng lau mồ hôi, hần sớm biết Sở gia chủ không đáng tin! Đường đường là một người đàn ông, lại sợ vợ tới như vậy, thật sự là mất mặt đàn ông trong thiên hạ! Hần quay đầu, không thể làm gì hơn là đem mọi hi vọng gửi vào Sở đại thiếu gia, dù sao thì cuộc đấu võ này cũng là vì Sở đại thiếu gia lựa chọn thư đồng có năng lực Linh sư, đi đến học phủ lớn nhất ở hoàng thành đi học.

“Sở đại thiếu gia, tấm lòng của tiểu thư nhà ta đối với ngươi như vậy, lấy thân phận thiên kim đại tiểu thư Triệu gia của nàng tới tham dự trận đấu võ này. Bây giờ lại bị một dã loại không có thân phận rõ ràng ức hiếp, ngươi nhất định phải vì tiểu thư lấy lại công bằng!”

“Ngươi nói, thân phận của ta và tiểu thư nhà ngươi ai quý hơn?” Sở Viêm Chiêu cười nhạt, tay cầm một cái khăn tay trắng cẩn thận lau chùi bội kiếm của mình.

Triệu quân gia hơi sùng sờ, nịnh hót trả lời: “Đương nhiên là thân phận của thiếu gia cao quý hơn rồi!”

“À! Tiểu thư nhà ngươi đến báo danh tham gia đấu võ, có người nào ép buộc nàng ta không?” Sở Viêm Chiêu lại miễn cưỡng nói thêm một câu, sắc mặt Triệu quân gia chợt thay đổi, Sở đại thiếu gia nói bóng gió là tiểu thư nhà mình tự nguyện tới báo danh, cộng thêm thân phận không cao quý bằng hân, cho nên hết thấy mọi chuyện là do tiểu thư tự mình chuốc phiền!

Cái này có thể làm sao cho phải?

Sở gia chủ mặc kệ, Sở đại thiếu gia cũng không muốn quản, lẽ nào hôm nay tiểu thư sẽ bị đánh chết trên võ đài?

Triệu quân gia cố gắng lau mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, nếu tiểu thư xảy ra chuyện hân cũng đừng hòng trở về Triệu gia, hân chắc chắn phải chết theo tiểu thư, có thể gia đình của hân còn được đãi ngộ tốt.

Mục Tư Viễn ghen cười, liếc nhìn Sở Viêm Chiêu. Người bạn thân này của hân thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc. Trên võ đài, có vô số mỹ nhân vì hân đánh đến mức người sống ta chết, bản thân hân lại coi như không thấy, chỉ quan tâm tới bội kiếm trong tay, không hổ danh là hoàng thành đệ nhất học phủ --- Học viện Thiên Dực. Đặc biệt tuyển chọn Kiếm sư cấp bốn kiêm Linh sư cấp bốn trẻ tuổi nhất của thành Lạc Xuyên.

Triệu Thanh Tinh cần phải cảm thấy may mắn, Già Lam không có nghe thấy xưng hô ‘Dã loại’ mà Triệu quân gia gọi nàng, bằng không nàng ta nhất định sẽ nhận lấy vô số bạt tai của Già Lam!

Già Lam nàng vô duyên vô cớ xuyên không thành một cô gái xấu xí, còn mơ mơ màng màng bị đánh một trận. Thân là vua của lính đánh thuê như nàng làm sao chịu nổi? Trong lòng Già Lam tức giận muốn bốc lửa, muốn kiếm người trút giận. Triệu Thanh Tinh tự động đưa tới cửa, cộng thêm lời nói chết không cần phụ trách. Nàng làm sao không đem đôi phương đây vào chỗ chết hử?

Sau khi hả giận, nàng dần tỉnh táo lại, bản thân còn chưa hiểu rõ thế giới xa lạ này. Nếu giết người, kết quả nhất định là sẽ chết rất nhanh. Nếu hiện tại dừng tại, kết quả chưa chắc là tốt, nhưng ít nhất nàng có thêm thời gian để giải quyết mọi phiền phức!

Tự suy nghĩ một chút, nàng nện vào đầu vai Triệu Thanh Tinh một cái, ít nhất làm gãy ba cây xương sườn của nàng ta, đau đớn khiến Triệu Thanh Tinh ngất đi. Lấy kinh nghiệm của nàng, thương thế của nàng ta ít nhất cần bảy ngày mới đỡ lên.

Bây giờ, đủ để nàng thích ứng với cuộc sống ở nơi này.

Nàng ưu nhã đứng dậy, nhìn Chấp pháp trưởng lão nói: “Nàng ta ngất xỉu rồi. Phòng chừng trong ngày hôm nay cũng không thể tỉnh lại, còn không tuyên bố kết quả!”

Lần thứ hai, đấu trường chìm vào im lặng.

Lần đầu tiên Sở Viêm Chiêu ngẩng đầu lên nhìn võ đài, trên đài có một cô gái mang gương mặt khó coi, ánh mắt nàng sáng kinh người, trong đáy mắt là sự lãnh ngạo, bất cần và lạnh nhạt.

Ánh sáng trong mắt hân hơi trầm xuống, trong đầu mơ hồ có ấn tượng, hình như hân đã từng gặp qua nàng ở trong phủ, rất xấu, rất tự ti, luôn trốn trong một góc nào đó dùng ánh mắt ái mộ nhìn hân. Nhưng, người trước mắt và người trong trí nhớ hoàn toàn là hai người...

“Viêm Chiêu, sau này nàng ta có thể là thư đồng của ngươi, ngay cả thực lực Linh giả cấp một nàng ta cũng không có, là một người ở trên võ đài dùng hết tính mệnh để giành chiến thắng, ngươi không có một chút xúc động à?” Mục Tư Viễn nháy mắt đùa bỡn, làm cho Sở Viêm Chiêu trừng mắt nhìn hân.

Mục Tư Viễn quên mất ánh mắt của đôi phương có lực sát thương rất mạnh, cười đùa: “Nhất định là có! Ngươi vừa nhìn nàng một cái, ta cẩn thận quan sát, hôm nay nàng là cô gái đầu tiên được ngươi nhìn, ngươi đừng hòng phủ nhận!”

“Ta sẽ nói thật cho mẹ ta biết, ngươi nói bà không phải là phụ nữ.” Sở Viêm Chiêu nhàn nhạt nói một câu, thành công khiến Mục Tư Viễn tái mặt.

“Ê, ề, ề, không được mach leo sau lưng! Ta và mẹ nuôi có quan hệ rất tốt, ngươi đừng có mà ly gián!”

Trên võ đài, Chấp pháp trưởng lão đứng đầu đứng lên, mặt âm u, mở miệng: “Ta tuyên bố, trận đấu này, Già Lam thắng! Từ nay, Già Lam chính là thư đồng của Sở đại thiếu gia, một tháng sau sẽ theo Sở Đại Thiếu đến học viện Thiên Dực!”

Không khí đấu trường có vẻ quái dị, mọi người không biết có nên vỗ tay hay không, hay là nên đồng tình.

Để cho một người xấu xí không có một chút Linh lực đi theo Sở Đại Thiếu đến học viện Thiên Dực, đến lúc đó không chỉ Sở gia mất mặt mà thành Lạc Xuyên cũng mất mặt.

“Chờ chút!” Già Lam nhú mày, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Ngươi mới nói cái gì?”

Chấp pháp trưởng lão không tình nguyện tuyên bố, bây giờ nàng còn bất hủ lặp lại, tâm tình của rất khó chịu: “Ta nói, ngươi thắng! Còn không vừa lòng sao?”

“Không phải câu này, câu phía sau kia!” Già Lam cố chấp nói.

Chấp pháp trưởng lão ở trong lòng hừ một tiếng: “Trong lòng ngươi vui sướng lắm sao? Một phế vật lại xấu xí, hiện tại bay lên cảnh cao, làm thư đồng của Sở Đại Thiệu. Chính là phúc khí ngươi tu tám đời mới có được đó!”

“Ta không nghe lắm à? Thắng đấu võ lại đi làm thư đồng?” Già Lam cố gắng ngoáy lỗ tai. Nàng sống hai mươi lăm năm, cho tới bây giờ nàng chưa từng phải sống một cách hèn hạ như vậy, thật không xứng với thân phận của nàng. Nàng vẩy vẩy tóc giống như lắc đầu, kiên quyết nói: “Ta cự tuyệt làm thư đồng!”

Mọi người có mặt ở hiện trường đều đại ra, mỗi người đều nhếch miệng, khẩu hình giống y như nhau phát ra âm “A”, khó có thể tin vào những gì mình vừa nghe.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nàng muốn mạnh mẽ hơn!

Động tác chà lau bảo kiếm của Sở Viêm Chiêu hơi ngừng lại, ngừng đầu lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía Già Lam, thật giống như nàng gây ra tội ác tày trời.

“Ngươi nói cái gì?” Chấp pháp trưởng lão cũng học động tác của Già Lam, ngoáy ngoáy lỗ tai, nghi ngờ không biết có phải mình bị ảo giác nên nghe lầm hay không.

Già Lam liếc mắt một cái, chỉ vào miệng mình: “Nhìn khẩu hình của ta nè. Ta cự, tuyệt, làm, thư, đồng!”

Lúc này, mọi người có mặt ở đấu trường đều choáng váng tập thể. Nàng ở trên võ đài liều mình đấu võ, hết sức cố gắng đến giây phút cuối cùng, rốt cuộc cũng đạt được mục đích, bây giờ lại đột nhiên từ bỏ. Lúc đầu, nàng nỗ lực vì cái gì? Chẳng nhẽ là vì muốn ăn đòn?

“Phốc! Ha ha... Nàng cự tuyệt làm thư đồng? Viêm Chiêu, ngươi bị người khác cự tuyệt rồi!” Mục Tư Viễn không chút nào giữ hình tượng cười phì lên, thấy bạn chí cốt kinh ngạc, thấy bạn thân bị tổn hại, tâm tình của hắn đặc biệt sung sướng.

Bảo kiếm trong tay Sở Viêm Chiêu trượt xuống, suýt chút nữa rơi xuống đất, khuôn mặt tuấn mỹ như được điêu khắc tối sầm xuống, đôi mắt dài hơi khép lại, lộ ra một chút sắc bén.

“Đi, theo ta đi luyện kiếm!” Hắn đứng lên rồi đi, để lại cho Mục Tư Viễn một bóng lưng cao ngất, quanh thân đầy hàn khí chuyển động.

Cả người Mục Tư Viễn run rẩy, mơ hồ có dự cảm không tốt, luyện kiếm? E rằng là luyện hắn thì có!!!

“Cái này... Ta nhớ là ta có vài chuyện phải làm, hôm nay không thể cùng luyện kiếm với ngươi được. Thật ra kiếm thuật của ta không có cao siêu, không xứng luyện kiếm với ngươi... A! Cứu mạng!!!” Không để hắn thành công bỏ trốn, hắn bị người nào đó nhấc cổ áo lên tựa như đang xé một con gà con, rồi khỏi khán đài.

Già Lam chỉ cảm thấy trên khán đài có chút rối loạn nho nhỏ, chả hề biết trên đó đang xảy ra chuyện gì, nàng quan sát xung quanh tựa như mọi chuyện chẳng có liên quan gì tới mình, liền nhảy xuống võ đài. Bên cạnh võ đài, có một cô gái chạy về phía nàng, đôi mắt uơn ướt, cực kì giống một con thỏ trắng: “Già Lam, không có chuyện gì thì tốt rồi! Ta lo lắng cho ngươi gần chết!”

“Ngươi...” Đầu óc của Già Lam đột nhiên choáng váng, rất nhiều ký ức như sóng biển đổ về, thì ra là ký ức của chủ nhân thân thể này truyền lại cho nàng. Nàng liền nhận ra cô gái trước mắt, cô gái này tên là Tống Thiên Nhi, chính là con gái ruột của đệ nhất phú thương Tống gia thành Lạc Xuyên.

“Già Lam, ngươi thật dũng cảm, có thể vì yêu mà liều mạng, ta thật sự rất bội phục ngươi!” Tống Thiên Nhi cười híp mắt, suy nghĩ hết sức đơn thuần.

“Ngươi cũng tham gia đấu võ?” Già Lam cười nhạt nhìn nàng ta, từ chối cho ý kiến.

“Ồ, cha ta bắt tat ham gia, hắn nói Tống gia bọn ta chỉ dựa vào tiền của để tạo nên vinh quang thì không được, cần một thể lực đáng tin để bảo vệ chúng ta, như vậy thì Tống gia bọn ta mới có thể tồn tại lâu dài.” Khuôn mặt sáng rực của Tống Thiên Nhi dần dần ảm đạm, rõ ràng là nàng ta không tình nguyện tham gia.

Già Lam vỗ vỗ bả vai của nàng ta: “Trên đời này, người duy nhất chúng ta có thể dựa vào đó chính là bản thân mình! So với việc đi cầu xin người khác bảo vệ, còn không bằng cố gắng khiến cho mình trở nên mạnh mẽ một cách nhanh chóng, dùng chính sức lực của bản thân đi bảo vệ người nhà của

mình!”

Thân thể Tống Thiên Nhi chấn động rất rõ ràng, lần đầu tiên nàng nghe được lời nói như vậy, không biết tại sao, loát một cái nhiệt huyết cả người bỗng chốc sôi sục lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xuất ra hồng quang. Nàng quơ nắm đấm nhỏ, hưng phấn nói: “Đúng vậy, về sau ta sẽ là người bảo hộ Tống gia!”

Hai hộ vệ đi theo bảo vệ cho Tống Thiên Nhi vừa chạy đến, đột nhiên nghe lời tuyên ngôn tràn ngập ý chí chiến đấu của tiểu thư, hai người liếc nhau một cái, đáy mắt bắn ra hào quang hưng phấn lạ thường.

Từ xưa tới nay, tiểu thư luôn nhất gan xấu hổ, lần đầu tiên nàng ta biểu lộ ra nhiệt huyết, bọn họ kích động suýt rơi lệ, khi nào về nhà bọn họ nhất định phải kể lại cho gia chủ nghe mới được, bọn họ cuối cùng cũng có hi vọng rồi.

“Đúng rồi! Học viện Thiên Dực rất nổi tiếng à?” Sau khi tiếp nhận kí ức của chủ nhân thân thể này, Già Lam mới nhớ, hôm nay nàng liều mạng tham gia đấu võ, cố kiên trì tới giờ phút cuối cùng, mục đích chính là muốn làm thư đồng của Sở đại thiếu gia, đi đến học viện học tập. Mới này, nàng chưa có tìm hiểu tình huống rõ ràng nên đã ở trước mặt mọi người cự tuyệt làm thư đồng, hiện tại nhin không được hỏi thăm một chút.

Ai bảo ở đại lục này người mạnh mới được làm vua? Quả đấm của người nào mạnh, thì kẻ đó có quyền lên tiếng!

Giống như hồi này, nếu nàng không có đủ thực lực, hiện tại người nằm chết lên chết xuống trên võ đài chính là nàng.

Kiếp trước, nàng là vua của lính đánh thuê, nàng đã có thói quen đứng từ trên cao nhìn xuống mọi người, làm sao có thể khoan nhượng việc bản thân là củi mục?

Nàng muốn mạnh lên! Mặc kệ ở nơi nào, nàng vẫn muốn trở thành một người mạnh mẽ, chỉ có nàng ức hiếp người khác, chứ không phải là người khác bắt nạt nàng!

“Học viện Thiên Dực là học viện đứng đầu ở Phụng Lân quốc, nơi đó tập hợp đầy đủ hai phần ba võ học tinh anh của Phụng Lân quốc, rất nhiều cao thủ nổi tiếng đều được đào tạo từ nơi đó, hàng năm không biết có bao nhiêu người nghĩ nát óc để được vào đó học. Nhưng, ngưỡng cửa của học viện Thiên Dực rất cao, chỉ có thiên tài như Sở đại thiếu gia mới có cơ hội được học viện Thiên Dực mời vào học.” Lúc Tống Thiên Nhi nhắc tới học viện Thiên Dực, khuôn mặt của nàng toát lên vàng hào quang rực rỡ, có thể thấy được nàng cũng rất muốn vào học viện Thiên Dực.

“Sở Viêm Chiêu lợi hại như vậy à?” Già Lam hỏi.

“Đương nhiên rồi! Sở đại thiếu gia của thành Lạc Xuyên chính là đệ nhất thiên tài trong thế hệ thanh niên, hán song tu Linh – Kiếm, mới hai mươi tuổi, hắn đã là Linh sư cấp bốn kiêm Kiếm sư cấp bốn rồi.” Tống Thiên Nhi hâm mộ nói.

Ánh mắt Già Lam đông cứng lại, xem ra vị Sở đại thiếu gia này đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo, không phải chỉ là một tên gỏi thêu hoa, khó trách Già Lam trước kia lại yêu thích hắn đến cuồng như thế, còn vì hắn mà đánh mất cái mạng nhỏ.

“Vậy ngươi có biết làm sao mới có thể vào học viện Thiên Dực hay không?”

Tống Thiên Nhi nói: “Ta không biết, sao ngươi không hỏi Sở Đại Thiếu, hẳn chắc chắn biết.”

Già Lam gật đầu, hai người vừa đi vừa trò chuyện, thẩm thoát đã đi tới cửa chính.

“Ta liền đưa ngươi đến đây thôi.”

Tống Thiên Nhi vừa mới rời đi, ngoài cửa lớn, có một trận ồn ào nho nhỏ.

“Người của học viện Thiên Dực quả nhiên không giống người thường, mỗi người nhìn có vẻ như tiên nhân, không hổ là học phủ lớn nhất của hoàng thành, là nơi hội tụ tinh anh!”

“Nghe nói là bọn họ theo Phó viện trưởng tới đây, mục đích là ở thành Lạc Xuyên lựa chọn nhân tài xuất sắc, thêm vào học viện của bọn họ. Có người nói danh sách chỉ có ba người, một trong số đó đã bị Sở Đại Thiếu chiếm, còn dư lại hai chỗ, không biết ai sẽ là người may mắn tiếp theo...”

“Thấy cô gái bên trái hay không? Nghe nói nàng là người của Triệu gia bán gia (*), thiên phú đặc biệt hơn người. Lần này nàng ta theo Phó viện trưởng đến thành Lạc Xuyên, phần lớn có lẽ là về thăm người thân ở Triệu gia. Chắc chắn, xem ra lần này Triệu gia nhất định nở mày nở mặt.

(*) Người bên họ nội.

“Người đàn ông bên phải cũng không đơn giản, hình như là quý tộc trong hoàng thành...”

Rất nhanh, đội ngũ bốn người đi qua cửa chính của Sở gia, bốn vị tinh anh đến từ học viện Thiên Dực ăn mặc giống nhau về quần áo và trang sức, bên hông đeo một cái huy hiệu làm người ta kinh sợ và ao ước, dùng ánh mắt của bọn họ bắn phá người đi đường, mỗi người đều mang vẻ mặt cao ngạo, giống như một vị thần từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

“Học viện Thiên Dực.” Già Lam nhìn đoàn người này, ánh mắt từ từ ảm xuống, sâu không thấy đáy.

Nhất định sẽ có một ngày, nàng sẽ trở thành một thành viên trong đó, đồng thời nàng cũng sẽ mạnh hơn bọn họ gấp mấy lần!

Tổng Thiên Nhi tình cờ quay đầu lại, thấy trong ánh mắt của Già Lam chiếu xạ ra hào quang kinh người, nàng hơi ngần ra, không hiểu vì sao, trong lòng của nàng ta cũng bắt đầu rục rịch. Có thể, có một ngày, nàng cũng có thể trở thành một thành viên của học viện Thiên Dực!

Khi đội ngũ đi qua trước mặt các nàng, trong đó có một vị đệ tử tinh anh nhũ mây, không coi air a gì nói: “Hừ! Bắt chúng ta đi tìm Phụng gia đại thiếu gia, hẳn thật là lớn lối!”

“Phụng thiếu gia thích phô trương, người cũng không phải là người thứ nhất biết chuyện này. Ta chỉ tò mò không hiểu tại sao Phó viện trưởng lại đuổi theo Phụng Thiếu bắt hấn gia nhập học viện Thiên Dực, từ hoàng thành đuổi tới thành Lạc Xuyên, một người ngu ngốc phóng đảng như vậy, có cần khiến Phó viện trưởng hao tâm tốn sức như thế không chứ?” Tên còn lại mỉa mai, tức giận bất bình.

Mọi người bắt đầu kinh ngạc, ngưỡng cửa của học viện Thiên Dực rất cao, là nơi mà bọn họ chỉ có thể hâm mộ chứ không thể đuổi đến, hiện tại đường đường là một Phó viện trưởng lại buông xuống thân phận đuổi theo Phụng Thiếu dụ hấn gia nhập học viện Thiên Dực, này, này, này... Cái này thật là quá sức quái dị rồi!?

Không lẽ trên người Phụng Thiếu thật sự có thiên phú kinh người, khiến học viện Thiên Dực cầu nhân tài như khát nước?

Một nam một nữ đi đầu không có tiếp lời, như cười như không, hai người ngạo nghễ mà đứng, bày ra bộ dạng tôn quý không ai sánh bằng!

“Phụng Thiếu là ai?” Già Lam hiếu kỳ hỏi Tổng Thiên Nhi, Tổng Thiên Nhi trả lời: “Phụng Thiếu chính là một nhân vật cực phẩm gây xôn xao nhất ở hoàng thành, bình thường nếu người đến hoàng thành, không thể không biết Phụng Thiếu là ai, bằng không sẽ bị người ta cười cho thúi mặt!”

“Nói một chút coi!” Già Lam chớp chớp mí.

“Nói đến Phụng Thiếu thì rất là thú vị, mỗi lần hấn lên sân biểu diễn đều oanh động khắp thành, có thể coi là một cực phẩm!” Đôi mắt Tổng Thiên Nhi lóe sáng như hạt châu, hăng hái bùng bùng nói: “Nghe nói hai năm trước, Phụng gia gia chủ mở tiệc đại thọ năm mươi tuổi, Phụng gia thiếu gia, tiểu thư đều dâng lên đan dược, thuốc bổ và báu vật làm lễ vật mừng thọ. Còn hấn thì sao? Hấn chọn chín mươi chín vị mỹ nhân, đem các nàng lột sạch, trưng bày trong chín mươi chín cái quan tài bằng kiếng trong suốt, làm lễ mừng thọ tặng cho cha của hấn, chọc cha hấn tức giận học máu tại chỗ. Nghe nói Phụng lão gia buồn bực không thôi, nhất thời không khống chế cảm xúc được, ra oai phá hủy toàn bộ nơi tổ chức lễ mừng thọ!”

Già Lam cười nhạt, tiếp tục lắng nghe Tổng Thiên Nhi nói: “Nghe nói, năm ngoái Phụng gia vì hấn tổ chức lễ gặp mặt, đem toàn bộ cô gái chưa chồng trong hoàng thành mời đến, hi vọng hấn có thể chọn ra cô gái có thể hợp ý, sau đó hai bên kết thân, nối dõi tông đường. Kết quả thì sao?... Trong một đêm, tất cả cô gái được mời đến đều bị cạo lông mày! Đến ngày hôm sau, tới giờ Phụng Thiếu phải xem mắt các cô gái đó thì một bóng hồng cũng chẳng thấy, các nàng đều bị khiếp sợ, suốt đêm chạy trốn về nhà.”

“Tuyệt vời nhất chính là, lúc ấy Phụng Thiếu còn hết sức vô tội ủy khuất than thở một câu: Ta vốn kinh tài tuyệt đỉnh! Nhưng mà lam nhan bạc mệnh! Trời cao! Ta tình nguyện để ngài cướp đi khuôn mặt đẹp đẽ và tài hoa kinh người này, cũng không nguyện để ngài trừng phạt ta phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại đâu!”

Tổng Thiên Nhi một bên bắt chước, một bên che miệng cười trộm.

Già Lam giống như có thể xuyên thấu qua nàng nhìn thấy được hình tượng của đệ nhất cực phẩm - Phụng Thiếu ở hoàng thành. Nàng cười nhạt, vị Phụng Thiếu này quả thật rất hoang đường, hoặc là một nhân vật biết che giấu cực kì tốt, giả bộ mơ hồ. Nhân vật như thế mới thật sự đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thân thế của nàng

“Già Lam, phu nhân đang tìm người, mau đi theo ta.” Sở quản gia ở phía sau đi lên.

Tổng Thiên Nhi quay sang vẫy tay với Già Lam: “Ta về trước đây, bữa nào rảnh ta sẽ đến thăm người.”

Già Lam bèn đi theo Sở quản gia đến phòng của phu nhân, trong trí nhớ của Già Lam, phu nhân là người rất uy nghiêm, cả Sở gia đều sợ bà, thực ra người quản lý mọi chuyện lớn nhỏ trong Sở gia chính là Sở phu nhân. Thái độ của Sở phu nhân đối với nàng vẫn luôn không nóng không lạnh, bà không có coi nàng như hạ nhân mà đối đãi, nhưng cũng không có cho nàng hưởng đãi ngộ đặc biệt, thực tế nàng vẫn luôn ở trạng thái tự sinh tự diệt.

Bây giờ Sở phu nhân gọi nàng đến, phần lớn có liên quan đến việc nàng đột nhiên phát huy tài năng.

Khi nàng cất bước vào căn phòng, một tầm mắt sắc bén mang theo sức mạnh vô hình rơi trên người nàng, giống như muốn nhìn thấu cả người nàng.

Già Lam cảm nhận được, nàng ngoéo môi như cười như không. Phu nhân là người khôn khéo, nếu đã không thể tiếp tục giấu giếm thì thân nhiên đối

mặt vậy.

“Phu nhân.” Nàng đi đến trước mặt Sở phu nhân, không kiêu ngạo không nịnh hót gọi.

Sở phu nhân hít một hơi, nhìn chăm chăm Già Lam trong chốc lát. Đột nhiên khẽ thở dài: “Từ đầu đến cuối người... vẫn thay đổi! Thật ra, trái lại ta hi vọng người tiếp tục không có tiếng tăm gì, ít nhất khi đó người sẽ không gặp họa sát thân.”

Già Lam giương mắt, nàng nhận ra hàm ý trong lời nói của Sở phu nhân.

“Ta nghĩ, thời gia sẽ nói cho người biết mọi chuyện liên quan đến thân thể của người.” Sở phu nhân đứng dậy, rào bước thong thả đến trước bàn trang điểm, lấy hộp gỗ làm bằng cây tử đàn, lại từ trong hộp gỗ lấy ra một vật đưa cho Già Lam.

Già Lam kinh ngạc, nàng phát hiện vật đó chính là chiếc vòng ngọc thạch màu xanh biếc, màu xanh của biển rộng bao la, gợn sóng ồ ạt, trong đó còn kèm theo hào quang kì lạ, khiến người ta cảm thấy màu sắc này tuyệt đối không nên có ở dân gian!

“Đeo nó đi, nó là của người.” Sở phu nhân nói.

Khi Già Lam đeo chiếc vòng vào tay, trong chốc lát, tỏa ra muôn vàn ánh sáng màu xanh, lam quang tràn ngập khắp phòng!

Càng kì quái chính là, nàng cảm giác được bản thân và vòng ngọc có thể câu thông, thật là thần kì!

Ý niệm nàng khẽ động, bóng người bay vào trong không gian của vòng ngọc. Trong vòng ngọc có rất nhiều linh khí, hoàn toàn khác xa với linh khí ở bên ngoài. Rất nhanh, nàng phát hiện có rất nhiều ngăn tủ, trong ngăn tủ có đủ các loại sách tu luyện kĩ năng được sắp xếp ngăn nắp. Linh thuật, kiếm thuật, luyện đan thuật, luyện độc thuật, luyện khí thuật, ngự bảo thuật, văn văn, thậm chí còn có cô thuật. Các loại sách tu luyện kĩ năng được sắp xếp từ bậc sơ cấp đến bậc tông sư, từng cái từng cái được trưng bày, rất là đầy đủ!

Đây đúng là một thư viện di động siêu cấp!

Từ trên không nhìn xuống xa xa, sương mù dày đặc bao phủ không gian này, khiến tầm nhìn không rõ lắm, nhưng Già Lam tin tưởng nơi đó nhất định còn ẩn chứa rất nhiều bí mật. Không gấp, nàng có thời gian để từ từ thăm dò.

Ý niệm khẽ động, nàng liền trở lại không gian thực tế, nàng kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía Sở phu nhân.

“Đây là đồ vật mà năm đó cô của người để lại cho người, để trên người người! Cô của người là tỷ muội tốt của ta, mười năm trước, lúc nàng đem người giao cho ta, khắp người bà ấy đều là vết thương, mặt của người cũng bị hủy. Cô của người vì muốn bảo vệ người, một mình bà đã dẫn dắt kẻ thù rời đi, đến bây giờ vẫn chưa rõ sống chết. Trước khi rời đi, bà ấy dặn dò ta rất nhiều lần, muốn ta để cho người sống một cuộc sống như người bình thường không ai biết đến. Không để cho kẻ thù của người biết đến sự tồn tại của người.” Trên gương mặt nghiêm túc của Sở phu nhân hiện lên chút đau thương: “Mười năm rồi, bà ấy vẫn chưa trở về tìm ta, ta đoán bà ấy đã...”

Trong lòng Già Lam khẽ dao động, một người thật lòng đối xử tốt với người, không hi vọng người đi tranh danh đoạt lợi, trèo lên địa vị cao cao, cũng không hi vọng người vinh hoa phú quý, mà họ hi vọng người có cuộc sống như người bình thường. Cho nên, Sở phu nhân mới không quan tâm nàng, để cho nàng tự sinh tự diệt ở trong phủ sao? Bởi vì địa vị của Sở gia ở thành Lạc Xuyên, nếu nàng được đãi ngộ đặc biệt chắc chắn người khác sẽ nghi ngờ, trái lại không thêm quan tâm đó mới là biện pháp bảo vệ nàng tốt nhất.

Mặc kệ nàng và vị cô cô kia có quan hệ ruột thịt hay không, chỉ dựa vào tình cảm chân thành liệu chết để bảo vệ nàng, nàng nhất định phải tìm cô cô, sống thấy người chết phải thấy xác!

Bỗng nhiên ánh mắt nàng sáng lên, chiếu xạ ra ánh sáng sạch sẽ: “Họ tên của cô cô ta là gì? Có manh mối gì để tìm cô cô hay không?”

Sở phu nhân vui mừng nhìn nàng: “Cô cô người tên là Nạp Lan Huyền Sương, bà ấy đến từ một gia tộc cổ xưa, có người nói cô cô của người từng có một đoạn tình duyên với gia chủ của Phụng gia, còn những chuyện khác thì ta không rõ. Lại nói, khuôn mặt của người cùng cô cô của người có vài phần giống nhau...”

“Nạp Lan Huyền Sương, Phụng gia...” Sau khi Già Lam rời khỏi phòng Sở phu nhân, hai cái tên này vẫn còn lần quẩn trong đầu nàng, nàng nhận không được nghĩ tới vị thiếu gia cực phẩm Phụng Thiếu kia.

Phụng gia, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đến đó! Trước hết, nàng phải nhanh chóng làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn mới được, chỉ có đủ thực lực, nàng mới có thể tung hoành ở giới này!

Trong lúc suy nghĩ, nàng thấy Mục Tư Viễn và Sở Viêm Chiêu ở đằng xa, hai người họ đang cầm kiếm đi tới, Già Lam nhớ tới học viện Thiên Dực. Vì vậy nàng chủ động đi tới, chào hỏi hai người bọn họ: “Sở Đại Thiếu, người có biết cách thức khảo hạch của học viện Thiên Dực hay không?”

Sở Viêm Chiêu liếc thẳng bạn tốt một cái, có chút đắc ý nhếch môi cười, ý như muốn nói: Người nhìn đi, chính nàng ta chủ động chạy tới, chứng tỏ nàng ta ở trước mặt mọi người cực tuyệt là thư đồng, chỉ là cách làm lạt mềm buộc chặt mà thôi!

Mục Tư Viễn tròn mắt, ánh mắt Già Lam sinh ra vài phần hèn mọn, hấn ghét nhất chính là nữ nhân có tâm cơ.

“Người hỏi chuyện này để làm gì? Lẽ nào người ôm mộng hảo huyền, muốn trở thành học sinh của học viện Thiên Dực?” Sở Viêm Chiêu cười nhạo, lí do

nữ nhân này dùng để tiếp cận hẳn thật sự là buồn cười.

Già Lam không để ý tới lời nói châm chọc của hắn, lặp lại: “Mời ngươi cho ta biết cách thức khảo hạch của học viện Thiên Dực!”

Nữ nhân này, đúng là không biết xấu hổ! Sở Chiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, dự định mạnh mẽ đả kích nàng một phen: “Mỗi năm học viện Thiên Dực chỉ tuyển nhận ba học sinh ở thành Lạc Xuyên, mấy ngày nữa sẽ công khai khảo hạch, chỉ có hai gã cao thủ được tiến vào, mới có tư cách trở thành học sinh của học viện Thiên Dực. Về phần hai người được chọn, ta nghĩ... Ngươi có thể đoán ra rồi.”

Già Lam khẽ liếc hắn một cái, nhìn bộ dạng núc na núc ních của hắn, không phải hẳn thật sự cho là hắn được học viện Thiên Dực đặc biệt tuyển chọn, nên không cần tham gia khảo hạch, trực tiếp đi thẳng vào học viện Thiên Dực à?

“Cảm ơn.” Già Lam xoay người rồi đi, trước khi đi nàng còn quăng thêm một câu: “Cái mũ màu đỏ trên đầu ngươi thật không tệ!”

Sở Viêm Chiêu ngẩn người, không có phản ứng gì nhiều, hắn đưa tay sờ đỉnh đầu của mình, trên đầu hắn có cái mũ nào đâu?

Đột nhiên, Mục Tư Viễn ở bên cạnh hắn cười phì một tiếng, không hề giữ hình tượng cười rộ lên.

Sở Chiêu Viêm hung hăng trừng hắn: “Ngươi thêm ăn đòn có phải hay không?”

“Ha ha ha, ngươi thật là ngốc! Lẽ nào ngươi không nhận ra nàng ta đang trêu ngươi giống con gà trống, trên đầu mang một cái mồng gà đỏ au à?” Mục Tư Viễn ôm bụng cười không ngừng.

Khóe mắt Sở Chiêu Viêm co giật, hắn đưa mắt nhìn bóng lưng của Già Lam, ánh mắt càng âm trầm đáng sợ.

Trở lại phòng mình, Già Lam cẩn thận nghiên cứu các loại kỹ năng linh thuật, kiếm thuật, luyện đan thuật, luyện độc thuật, luyện khí thuật, ngự bảo thuật, triệu hoán thuật, cổ thuật... Nhiều kỹ năng như vậy, nàng muốn học hết chúng, e rằng cần mười năm, hoặc là mấy chục năm mới học xong. Nàng không có nhiều nghị lực như vậy, vẫn là lựa chọn ra mà học vậy.

Nàng chọn học linh thuật và ngự bảo thuật trước. Cho nên chọn hai loại này, thứ nhất, Linh sư là nghề nghiệp cao quý nhất ở thế giới này, không phải ai cũng có thiên phú để tu luyện Linh thuật, Linh sư càng chiếm số ít hơn, nhưng khi tu luyện Linh thuật tới một trình độ nhất định thì sức mạnh kỹ năng của Linh thuật sẽ càng vượt xa hơn. Thứ hai, nàng phải rời khỏi Sở gia, đi tìm cô cô, đầu tiên là cần phải có bạc. Đương nhiên, thuật luyện đan và thuật luyện khí có thể kiếm tiền, nhưng trong khoảng thời gian ngắn muốn học được thì rất khó khăn, thuật triệu hoán và cổ thuật có chút phức tạp, nàng không cho là trong thời gian ngắn chúng nó có thể giúp cho nàng kiếm được bạc.

Trái lại, ngự bảo thuật khiến cho nàng cảm thấy có hứng thú, nếu như ngự bảo thuật của nàng đủ mạnh. Có phải nàng có thể trực tiếp câu bảo vật từ trong tay kẻ thù bỏ vào trong túi mình không?

Nàng xoa cằm cười hắc hắc, muốn bao nhiêu gian trá có bấy nhiêu.

Nàng ngồi xếp bằng trên giường, muốn bắt đầu tu luyện nhập môn của Linh Thuật. Tu luyện Linh thuật là không thể rời khỏi việc thu nạp linh khí. Già Lam bắt đầu tu luyện không bao lâu, rất nhanh nàng cảm nhận được linh khí ở chung quanh đang tụ tập về phía nàng, đây chính là quá trình ngưng tụ linh khí.

Trong sách nói, mới học nhập môn Linh thuật, có thể mất tám mươi ngày mới có thể tu luyện tới ngưng tụ linh khí. Thế nhưng, lần đầu nàng tu luyện liền làm được. Chứng tỏ nàng có thiên phú tu luyện ngưng tụ khí, hơn nữa thiên phú này không bình thường.

Linh khí tụ tập càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều, đột nhiên không biết vì sao, cánh tay của nàng truyền đến một trận đau nhức, khiến nàng tạm thời ngừng việc tu luyện.

Kéo ông tay áo lên, Già Lam cúi đầu nhìn xuống, thấy trên cánh tay của nàng có một đóa Mặc Liên yêu dã yếu ớt nở rộ.

Đó là một đóa yêu liên không đầy đủ, chỉ có bảy cánh hoa, cánh hoa hình cung như được chạm khắc trên cánh tay, mỗi một đường cong đều hết sức tinh tế đều đặn, đem đóa yêu liên miêu tả thật sinh động. Lúc này một luồng khí đen sẫm đang từ mạch máu của nàng bơi lội thẳng tới vị trí của yêu liên, nó nhanh chóng uốn lượn quanh co tạo thành đường nét của yêu liên, hình thành một cánh hoa tự nhiên, lúc này đóa yêu liên có tám cánh hoa.

Nàng thâm kinh hãi.

“Ui ui, tám cánh hoa! Ngày chết của ngươi không xa!” Một âm thanh tồi tệ vang lên, Già Lam cảnh giác nhìn vị khách không mời mà tới, một lão đầu ăn mặc nhếch nhác, không biết lão ta xông vào phòng nàng từ lúc nào nữa.

“Đóa yêu liên này là dựa vào linh khí tu luyện trong người ngươi áp chế. Cho nên, trước kia ngươi không ngừng tu luyện linh khí, nhưng toàn bộ linh khí đều bị yêu liên hấp thu. Mỗi ngày ngươi chăm chỉ tu luyện, linh khí tràn ngập trong cơ thể của ngươi đều cung cấp cho yêu liên hấp thu, cánh hoa của yêu liên cũng sẽ không tăng lên. Hôm nay ngươi cậy mạnh đấu võ, sử dụng hết linh khí trong cơ thể, yêu liên không thể hấp thu linh khí, nên cánh hoa mới mọc ra. Biến thành hình dạng như hiện tại.”

Lão đầu cất bước đi về phía nàng, hơi thở hư vô, bước đi không có tiếng động, một đầu tóc rối bấn che đầy khuôn mặt của hắn, làm cho nàng không nhìn rõ bộ dạng của hắn.

Già Lam âm thầm quan sát hần, xem ra nàng gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chiến Hoàng Bút dũng mạnh

“Ngươi là ai? Tại sao ngươi biết được những chuyện này? Làm sao mới có thể trừ bỏ yêu liên?”

“Ta không biết!” Lão đầu không chút nể mặt lắc đầu, chờ hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Nhưng ta biết một người biết cách trừ bỏ yêu liên.”

“Ai? Làm cách nào tìm được hần?” Ánh mắt Già Lam sáng lên.

“Hần là đồ nhi của ta, nhưng...” Trong ánh mắt lão đầu xẹt qua tinh quang, giọng điệu cực kì gian xảo: “Bản lãnh của hần không thể truyền ra ngoài, trừ khi... ngươi bái hần làm sư phụ.”

“Bái sư?” Già Lam có chút do dự, từ trước tới nay, nàng không hề thích bị người khác trói buộc. Có sư phụ, nàng chắc chắn sẽ bị sư phụ quản lí, hơn nữa, còn được tặng thêm một sư tổ. Thoáng một cái, thân phận của nàng bị tụt xuống hai cấp...

“Ngươi không muốn thì thôi, cùng lắm thì chết đi, mười tám năm sau ngươi lại là một đóa hoa nhỏ!” Giọng điệu của lão đầu kia thật sự rất đáng ăn đòn!

“Ta chưa nói không muốn.” Khóe miệng Già Lam run rẩy, nàng không cam lòng phải chết thế này, nàng còn phải đi tìm cô cô của nàng, nàng còn muốn trở thành kẻ mạnh để tung hoành ngang dọc trong thế giới này!

Lão đầu vén áo choàng, ngồi xuống mép giường, điệu bộ mười phần nghiêm túc: “Nếu ngươi muốn liên hướng ta dập đầu sáu cái, ba cái dành cho lão sư tổ là ta, ba cái là tat hay sư phụ ngươi nhận.”

Như vậy cũng được à? Già Lam có cảm giác mình bị lừa lên thuyền giặc, khề cán môi, trái tim khề rung một cái, nàng quỳ xuống.

Thùng thùng thùng thùng thùng!

Sáu cái dập đầu, không có ăn bớt ăn xén một cái.

Tính cách già Lam Như vậy đó, nếu không làm thì thôi, nhưng khi đã làm thì phải làm thật nghiêm túc. Hôm nay nàng nhận sư phụ và sư tổ, đó chính là chuyện cả đời, vì một ngày làm thầy cả đời làm thầy...

Đúng rồi, sư phụ của nàng là nam hay nữ nhỉ?

Lúc nàng ngẩng đầu lên, một bóng đen lướt qua, lão đầu nhoáng lên một cái liền biến mất, chỉ để lại một câu, vang vẳng bên tai của nàng một lúc lâu: “Ba ngày sau, đi Bảo Khí Các, sư phụ của ngươi sẽ xuất hiện ở đó, ha ha ha hắc... A!”

Tiếng cười im bật, ngoài cửa chỉ truyền đến tiếng kêu rên, Già Lam đứng dậy, chạy ra ngoài cửa, đúng lúc chứng kiến lão đầu vừa vuốt cái trán do bị đụng vào tường, bóng lưng đáng thương rời đi.

Đầu Già Lam đầy hắc tuyến, vụng trộm lau mồ hôi, vì sao nàng lại có cảm giác giống như bị lừa thế nhỉ, cảm giác này tựa như lọt vô ổ cướp thì phải?

Sư tổ không đáng tin cậy, sư phụ có thể dựa vào sao?

Ba ngày kế tiếp, Già Lam gần như trốn ở trong phòng, nàng cố gắng tu luyện, không hề bước ra khỏi phòng dù chỉ nửa bước. Trên dưới Sở gia cho là nàng cự tuyệt làm thư đồng của thiếu gia ở trên lôi đài, khi trở về mới thấy hối hận, nên hiện tại trốn trong phòng nghiền ngẫm lỗi lầm. Vì vậy, không có ai tới làm phiền nàng, thỉnh thoảng đi ngang qua phòng của nàng sẽ có người ném ánh mắt thương hại hoặc là khinh bỉ.

Ngày thứ ba, chính là ngày sư tổ nói nàng có thể gặp được sư phụ, cuối cùng Già Lam cũng ra khỏi phòng. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng tươi sáng, ngay cả tâm tình của nàng cũng khác lên. Có lẽ, ngày hôm nay chính là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của nàng, quyết định sinh tử và số phận của nàng.

Nàng đặc biệt thay một bộ quần áo sạch sẽ khác, dùng một cái khăn che lại khuôn mặt, Già Lam rời khỏi Sở phủ.

Thành Lạc Xuyên là một tòa thành thị hạng ba trong thuộc Phụng Lân Quốc. Nếu là thành thị hạng một, dân số dĩ nhiên là một trăm triệu người; nếu là thành thị hạng hai, dân số nghìn ngàn người; loại thứ ba chính là trăm ngàn người!

Thành Lạc Xuyên là một tòa thành hạng ba, địa thế xa xôi, là một tòa thành cách xa hoàng thành mấy cái thành, còn có một mảnh rừng cây nguyên thủy kéo dài vạn dặm.

Trên đường lớn của thành Lạc Xuyên rất náo nhiệt, cửa hàng mọc lên như nấm, từng tốp người qua qua lại lại như nước chảy.

Già Lam đi trên đường lớn, chậm rãi quan sát hoàn cảnh mới mẻ mới lạ của thế giới này, rất nhanh người ở trên đường đều phát hiện nàng, nói xấu sau lưng nàng.

“Nhìn kia! Nàng không phải là người xấu xí ăn nhờ ở đậu Sở gia sao? Nàng ta cho là mình che lại mặt, người khác sẽ không nhận ra nàng sao? Quần áo trên người nàng thay tới đổi lui cũng chỉ có ba bộ, ai mà không nhận ra chứ?”

“Nghe nói, ba ngày trước nàng đấu võ, đột nhiên phát uy sức mạnh, đánh thắng tiểu thư Triệu gia, Triệu tiểu thư bị đánh đến nỗi bây giờ vẫn còn nằm liệt giường. Người nói xem nàng có phải bị ma nhập hay không? Nếu không tại sao lại trở nên lợi hại như vậy?”

“Ta còn nghe nói, nàng cự tuyệt cơ hội trở thành thư đồng của Sở Đại Thiểu. Nếu nàng không bị ma nhập, thì cũng là bị trúng gió!”

“Không phải ba ngày nay nàng không ra khỏi phòng hay sao? Chắc chắn là nàng hối hận muốn học máu rồi, cơ hội tốt như vậy, tự dưng lại bỏ phí.”

Già Lam đi xuyên qua đám người, mắt không hề chớp, trực tiếp đi thẳng tới nơi mình cần đến ---- Bảo Khí Các.

Đây là một cửa hàng rất lớn, chiếm hơn một nửa diện tích đường dài, phòng ốc cao lớn, tường đỏ thẫm, mấy vị cao nhân ngọc sư, và những hộ vệ mặc đồng phục đứng ngay ngắn ngoài cửa. Nhưng hộ vệ ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề này, cẩn thận quan sát sẽ thấy luồng hơi thở mạnh mẽ phát ra từ bọn họ!

Già Lam chú ý đến huy hiệu đeo bên hông bọn họ, xác định bọn họ là người tu luyện kiếm thuật, hơn nữa cả đám đều là Kiếm sĩ cấp ba, càng lợi hại hơn nữa là, nàng chú ý đến bội kiếm bên hông bọn họ đều là loại linh khí kém.

Pháp bảo là công cụ giúp đỡ của Linh thuật sư, từ đẳng cấp thấp đến đẳng cấp cao, có thể chia làm các loại pháp khí, linh khí, bảo khí, đạo khí, thần khí và loại pháp bảo như có như không trong truyền thuyết ---- tiên khí. Mỗi loại pháp bảo đều phân làm ba cấp: Thượng đẳng, trung đẳng, hạ đẳng.

Chỉ cần là hộ vệ của Bảo Khí Các, trên người bọn họ đều có một loại pháp bảo phù hợp với cấp bậc linh khí của mình, xác thật là một số tiền khổng lồ, thật là rộng rãi nha!

Già Lam cất bước đi vào Bảo Khí Các, trong và ngoài cửa lớn, bên hông lầu khách lui tới đều mang huy hiệu ở bên hông, có Kiếm sĩ cấp hai, Linh giả cấp ba, cũng có Kiếm sĩ cấp bốn, Linh sư tứ cấp,... Mỗi người đều có tinh thần hăng hái đi vào cửa lớn.

Trong mơ hồ, nàng nghe thấy bọn họ đang bàn tán chuyện gì đó: “Hiện nay, Bảo Khí Các tốn rất nhiều nhân lực và của cải, từ nghĩa địa Ma Tiên đào lên rất nhiều bảo bối, phần lớn pháp bảo đều được lấy ra, lần này chúng ta được mở rộng tầm mắt rồi!”

“Có pháp bảo cũng không dùng được, bằng bản lĩnh mèo quào của ngươi, ngươi có thể không chế được chúng sao?”

“Sợ gì chứ? Mời một vị Ngự bảo sư là được, trước tiên kêu hắn làm cho pháp bảo khuất phục, sau đó để cho pháp bảo nhận ta làm chủ nhân, như vậy chẳng phải là xong rồi sao?”

“Ngươi cho là Ngự bảo sư dễ mời tới như vậy à? Giá tiền mời một Ngự bảo sư đủ để mua một món bảo khí!”

“Đầu năm nay, nghề nghiệp yêu thích chính là kiếm tiền, ai kêu chúng ta không có thiên phú trở thành Ngự bảo sư?”

“Nhưng mà đừng lo, Bảo Khí Các có Ngự bảo sư riêng biệt, chỉ cần ngươi mua pháp bảo của bọn họ, bọn họ sẽ chủ động cung cấp Ngự bảo sư phụ vụ cho ngươi, khiến cho ngươi không cần lo lắng chuyện về sau...”

Lông mi Già Lam rung rung, thì ra ở thế giới này Ngự bảo sư rất hiếm. Rốt cuộc, nàng cũng tìm được con đường kiếm tiền rồi. Song, chuyện kiếm tiền, trước gác qua một bên đi. Hôm nay, mục đích của nàng tới đây không phải là kiếm tiền, mục đích chủ yếu của nàng chính là đi tìm vị sư phụ chưa từng gặp mặt của mình.

Đang suy nghĩ, bên cạnh có người đụng nàng, thì ra có người khiêng một cái rương ra khỏi đại môn.

Theo sát bên người nàng đi qua, ánh mắt Già Lam xẹt qua một hào quang khác thường, chợt lóe rồi biến mất. Lòng của nàng khẽ rục rịch, bất thành linh cảm xúc của nàng đột nhiên nhấp nhô cuộn cuộn. Ngay cả chính nàng cũng không rõ nguyên do. Nàng xác định chính mình khác thường, e rằng là có liên quan tới vật bên trong cái rương.

Bên cạnh Bảo Khí Các có con hẻm nhỏ. Nàng đuổi theo người nọ, theo dõi một hồi, nàng thấy người kia đem cái rương vứt bỏ rồi, sau đó bỏ đi. Lúc này nàng mới xuất hiện.

Là một thanh thiết kiếm không hoàn chỉnh, phía trên có một Đài Tiễn Thạch vừa dày vừa nặng, giáp trụ tàn tạ, nhân thú bạch cốt... Dù loại rác bỏ đi, có lẽ mấy thứ này chính là bảo vật mà Bảo Khí Các khai quật từ cổ mộ Tiên Ma. Nàng dường như có thể ngửi thấy hơi thở cổ xưa mà mục nát.

Trong đồng rác này, đột nhiên có thứ gì đó đùn lên, nhảy vào mi mắt của nàng.

Đó là một cây bút lông sói màu đen, trên cán cây viết có vết tích loang lổ, giống như là một loại vũ khí được khắc hoa văn, nó khẽ run run chui từ đồng rác ra, phóng một cái tới trước mặt Già Lam.

Già Lam nhìn nó, tròn tròn hai mắt, rơi vào tình trạng hóa đá.

Đợi tới lúc hai tay truyền đến một trận đau nhói, Già Lam mới hồi hồn, ngay lập tức, nàng cảm thấy lòng dạ của mình dường như hòa nhập vào cây bút, cây bút này tựa như biến thành một phần của thân thể nàng.

“Ta là Chiến Hoàng Bút, sau khi ta tỉnh dậy ngươi là người đầu tiên ta nhìn thấy, ngươi liền là chủ nhân của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đi con đường của kẻ khác, để cho kẻ khác không có đường để đi

Trong chỗ u tối, Già Lam nghe được âm thanh trầm dày từ tính của một nam tử. Tiếp đó...

Phốc phốc phốc phốc... Kinh mạch trong cơ thể, từng luồng nhiệt màu trắng tùy ý xuôi theo dòng nước, kinh mạch cả người lập tức thông suốt, dồi dào khí huyết. Luồng nhiệt ở bên trong đan điền chuyển động một chỗ lát, dần dần lên trên đỉnh, hình thành một sức mạnh di chuyển hùng vĩ cuộn cuộn. Ý nghĩ vừa chuyển động, Già Lam liền ngồi thiền, tiến vào cảnh giới quên chính mình.

Hai gã hộ vệ của Triệu gia, nhận lệnh của nhị tiểu thư, sau khi phát hiện Già Lam xuất hiện ở cửa Bảo Khí Các, bọn họ liền đi theo đuôi nàng đến hẻm nhỏ.

Cả hai đều tròn to đôi mắt.

Không gian ngõ hẻm nhỏ hẹp, giống như ở một nơi xa, tự tạo thành một thế giới khác. Linh khí ở bốn phía chấn động, thiết kiếm, tiễn thạch tòi tàn, không khí rách nát... Kèm theo linh khí chấn động, đánh vào tường một cái, phát ra âm thanh leng keng của kim loại.

Trình độ của Già Lam, nâng cao từng chút một...

Hạ phẩm Linh giả cấp hai, trung phẩm Linh giả cấp hai, thượng phẩm Linh giả cấp hai... Tốt cùng... Đột phá!

Linh giả cấp ba!

Trường kiếm trong tay hai gã hộ vệ bất tri bất giác rơi xuống đất, quai hàm của bọn họ hạ thấp xuống... Hạ thấp xuống... Hạ thấp xuống. Sau đó rơi xuống đất lúc nào cũng không biết, thiên tài bọn họ đã từng thấy, nhưng chưa từng thấy người... Người... Kinh khủng như vậy... Cơ bản chính là một quái thai mà!

Thanh âm loảng xoảng của trường kiếm rơi xuống đất, khiến Già Lam thức tỉnh, nàng từ trong cảnh giới kỳ diệu tỉnh lại.

Ngoảnh đầu lại, nàng phát hiện hai gã hộ vệ nhà họ Triệu.

“Tìm ta có chuyện gì không?” Già Lam hết sức bình tĩnh.

Hai gã hộ vệ rất nhanh liền tỉnh táo lại, song song cúi người nhặt kiếm lên, hừ lạnh một tiếng: “Già Lam, ngươi hại tiểu thư nhà ta thật thâm, bây giờ bọn ta tới báo thù cho tiểu thư nhà ta!”

Hai người bọn họ đều là Kiếm sĩ cấp ba, đối phó với một gã Linh giả cấp ba vừa mới thăng cấp, căn bản không thành vấn đề, ý chí chiến đấu của hai người bay lên cao. Nhanh chóng thay Triệu gia đem vị thiên tài này bóp chết từ khi còn trong trứng nước. Đây là trách nhiệm của bọn họ!

Thần trí của Già Lam khẽ động, Chiến Hoàng Bút bay vút lên không trung.

“Người muốn hại chủ nhân, giết không tha!” Hào quang huyền kim sắc lớn lên, đột nhiên Chiến Hoàng Bút rung động mãnh liệt, sức mạnh tăng vọt, vung nhanh đầu bút của nó...

Hai cái chữ ‘Đại’ to lớn, giống như muôn vàn hào quang huyền kim sắc bắn về phía hai người bọn họ, xuyên qua thân thể hai người.

Đúng là giết người trong chớp mắt!

Hai gã hộ vệ tan thành mây khói!

Ánh mắt Già Lam lập lòe ra tia sáng kì quái, chứng kiến thực lực kinh khủng của Chiến Hoàng Bút, kinh ngạc tán thưởng, càng kích thích suy nghĩ muốn

trở nên mạnh mẽ của nàng. Nhất định có một ngày nào đó, nàng chắc chắn sẽ vượt qua Chiến Hoàng Bút!

“Chiến Hoàng, về sau có thể dịu dàng một chút hay không?” Nàng vỗ về cây bút trong tay, cười trêu nó.

“Ta sẽ cố gắng!” Thanh âm lãnh khốc vang lên, sau đó liền chìm vào im lặng.

Người bên ngoài ngõ hẻm nghe thấy tiếng động lớn ở bên trong đều vây quanh xem, khi mọi người đi vào ngõ hẻm thì đã không gặp một bóng người nào rồi, chỉ có hai chữ ‘Tiện! Nhân!’ được khắc trên bức tường.

Chiến Hoàng Bút không chỉ mạnh mẽ dũng mãnh, dù lớn tuổi nhưng vẫn rất hài hước, rất có sáng ý!

Già Lam nhếch môi cười, rất nhanh liền rời xa đám người.

Đúng lúc Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn đi ngang qua, đi theo mọi người đến vây xem, thấy hai chữ ‘Tiện! Nhân!’ thật lớn, hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

“Thật là quý dị! Ai làm vậy hử!? Ta rất bội phục hử!” Mục Tư Viễn sờ cằm, vẻ mặt rất hứng thú.

Sở Chiêu Viêm thì nhìn chăm chăm vào hai chữ kia, không nhận được sự hài khen ngợi: “Nhìn hai kiểu chữ này, đầu bút mạnh như kiếm, người bình thường không thể nào làm được, thật giống như là trong truyền thuyết...”

“Người nói là... Làm sao có thể như vậy chứ?” Mục Tư Viễn lộ ra vẻ mặt kinh hãi, hai người nhìn lẫn nhau, chìm vào bầu không khí quái lạ.

Khóe mắt liếc qua, Sở Chiêu Viêm vừa khéo bắt được một bóng dáng quẹo vào cổng lớn Bảo Khí Các. Ánh sáng trong đáy mắt hắn hơi trầm xuống, cúi đầu nói: “Đi, đi vào Bảo Khí Các!”

“A? A! Người biết là ai làm à?” Mục Tư Viễn kích động nhảy dựng lên, chạy theo Sở Chiêu Viêm vào Bảo Khí Các.

Cách cổng lớn của Bảo Khí Các không xa, càng ngày càng có nhiều người tụ tập đến, mơ hồ nghe được có người tranh luận.

“Con gái nhà giàu mới nổi chính là con gái nhà giàu mới nổi, vĩnh viễn cũng không thể trở thành quý tộc được! Trong phạm vi một trăm dặm Tổng gia các người, toàn bộ đều là mùi tiền, từ trong ra ngoài đều mang mùi tiền. Thúi không thể ngửi được! Mọi người mau tới đây ngửi thử xem, trên người nàng ta có phải toàn là mùi tiền hay không?”

Giọng nói của ả ta vừa rơi xuống, mọi người ở chung quanh liền cười vang.

Già Lam chen vào đám đông, thấy Triệu Thanh Lan mang theo hai gã thiếu nữ quý tộc, đang cùng nhau làm nhục Tổng Thiến Nhi. Tổng Thiến Nhi sợ sệt cúi đầu, cắn cánh môi, rõ ràng là bộ dạng bị người ta ăn hiếp đến đáng thương. Hai gã hộ vệ sau lưng nàng đang trợn mắt trừng Triệu Thanh Lan, nhưng lại không dám ra tay.

Triệu Thanh Lan là nhị tiểu thư của Triệu gia, cũng chính là muội muội của Triệu Thanh Tinh, có lẽ là do ba ngày trước nàng làm tỷ tỷ của ả bị thương, hiện tại ả ta đem hết mọi bức tức trút lên đầu Tổng Thiến Nhi.

Triệu Thanh Lan không chút thương xót, tiếp tục dùng lời ác độc: “Tổng Thiến Nhi, không ngờ người dám chìm trong trụy lạc như vậy. Không ngờ người lại cùng tiểu tiện nhân Già Lam kết bạn. ả ta là ai, có thân phận địa vị thế nào, người ở chung một chỗ với ả, đúng là người xấu xí kết hợp với con gái nhà giàu mới nổi.”

Tổng Thiến Nhi vẫn cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt phụt ra phản nộ: “Già Lam là bằng hữu của ta, ta không cho phép người sỉ nhục nàng ấy!”

Bản thân và gia tộc bị người khác sỉ nhục thâm. Nàng chỉ lùi bước theo bản năng, nhưng khi bạn bè bị sỉ nhục vì mình, nàng liền phản kháng!

Người bạn như vậy, đáng giá để kết giao!

“Bạn? Người bạn kia của người sợ là mãi mãi cũng không quay về được!” Triệu Thanh Lan thâm thâm nở nụ cười, ả nghĩ rằng hai tên hộ vệ của ả đã đem Già Lam giải quyết xong rồi!

Ánh mắt của Tổng Thiến Nhi kinh sợ, lại lộ ra vẻ khó tin, một khắc sau, nàng liền cười vui vẻ.

Triệu Thanh Lan nhún mày, sau đó liền nghe thấy giọng nói của người ở sau lưng: “Người người đang nói là ta sao? Vậy thì phải khiến người thất vọng rồi!” Giọng nói nhàn nhạt lại mang theo vài phần trêu tức, thành công khiến Triệu Thanh Lan và hai đồng bạn giật mình.

“Người... Làm sao người...” Triệu Thanh Lan quay đầu nhìn thấy Già Lam, tầm mắt lướt qua nàng, nhìn về phía sau, tìm kiếm hai gã hộ vệ của ả.

“Người đang tìm ai hử? Lẽ nào... là người người kêu đi giết ta?” Già Lam như cười như không, nửa thật nửa giả.

Dung mạo Triệu Thanh Lan đột nhiên biến đổi, trong lòng nảy sinh ra vô số nghi hoặc. Người ả phải đi có thực hiện mệnh lệnh của ả hay không, bây giờ bọn họ đang ở đâu? Đáng chết à cũng không tin, hai gã hộ vệ của ả lại mất mạng trong tay của Già Lam.

“Ai... ai phải người ám sát người chứ?”

Một tiếng cười lạnh lẽo truyền vào tai Triệu Thanh Lan, Già Lam vượt qua người ả, đến bên cạnh Tổng Thiến Nhi: “Về sau gặp phải loại người thối rửa như thế này, thì coi như ả ta không tồn tại đi! Người càng cho ả mặt mũi, ả càng không biết xấu hổ!”

Tổng Thiến Nhi gật đầu như giả vờ.

“Tiện nhân, người dám si nhục ta?” Sắc mặt của Triệu Thanh Lan khi đỏ khi trắng hệt như da con tắc kè.

“Phải nhớ kĩ, Nhục nhân giả, tất tự nhục! (*)” Già Lam không thèm để ý ả, tiếp tục ‘dạy dỗ’ Tổng Thiến Nhi.

(*) Si nhục người khác, tất nhiên cũng là tự làm nhục chính mình.

Tổng Thiến Nhi nặng nề gật đầu, bộ dạng bị dạy dỗ.

“Tiện nhân, người dám coi thường ta?” Triệu Thanh Lan thẹn quá hóa giận, giọng khàn khàn rống to.

“Môi trường của Bảo Khí Các đúng là không được tốt lắm, làm sao lại để chó điên chạy loạn cắn người vào đây?” Già Lam ngoáy ngoáy lỗ tai, nhún nhún.

“Già, lam! ——” Triệu Thanh Lan tức giận đến các cơ trên mặt cũng co rút, nàng cứ nhiên dám coi thường mình, xem mình như không khí.

Lần này, Già Lam mới có phản ứng: “Người đang kêu ta ả? Ta tưởng rằng... Tiện nhân là tự xưng của người chứ!”

Lời nàng vừa nói, mọi người vây xem cảm thấy hơi thở như bị nghẹn trong cổ họng, còn chưa lên tới miệng, tiếng cười to liền vang lên. Mọi người cười như điên không ngừng lại được.

Triệu Thanh Lan cảm thấy yết hầu nóng rát, có chút ngọt tanh, nhưng bị nàng cố gắng nuốt xuống. Tức điên! ả tức điên rồi!

(Ngữ: =] học máu rồi, chị iu lị hại lị hại)

“Ha ha ha, thật là lợi hại! Nàng ta đúng là có bản lĩnh đem người đang sống sờ sờ chọc tức chết. Nhân tài nha!” Mục Tư Viễn vừa cười hô hố, vừa lộ ra vẻ mặt suy nghĩ lại khâm phục: “Thật thú vị! Một người bình thường luôn rụt rè nhút nhát, nhưng tâm tư lại nhanh nhẹn như vậy, Triệu Thanh Lan đúng là đồ óc heo ngu như lợn, bị tức chết cũng đáng đời!”

Nghe lời Mục Tư Viễn nói, ánh mắt của Sở Chiêu Viêm càng thêm thâm trầm khó lường, nếu như vừa rồi hẳn không nhìn lầm, bóng đen rồi đi kia rất giống nàng. Từ khi nào nàng ta trở nên lợi hại như vậy?

Một gian phòng khách quý ở lầu hai, từ vị trí của nó, có thể quan sát mọi xó xỉnh ở trong đại sảnh.

Màn cửa sổ được hai cây ngón tay vén lên, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ thanh thuần, mắt phượng híp lại, một nam tử lười biếng nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ, ánh mắt nhìn xuống đám người ở phía dưới.

“Tiểu tử kia thật sự rất có ý tứ!” Giọng nói từ tính vang lên một cách tự nhiên, tà mị khiến lòng người bị mê hoặc.

“Chủ nhân đang nói ta sao?” Một con thú nhỏ màu trắng vui vẻ đẩy ra mái tóc đen như mực của hắn đang rũ trên đầu vai xuống, chiếm vị trí dành riêng của nó, phát hiện tâm mắt của chủ nhân nó rơi vào lầu dưới, Tiểu Tị Không không nhịn được ghen tỵ: “Người xấu xí! Người xấu xí!”

Nam tử liếc mắt nhìn nó, nhợt nhạt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Không cầm tiền của bằng hữu mua hư vinh!

“Triệu tiểu thư, hai món bảo vật người muốn đã đến rồi.” Quản sự (*) Bảo Khí Các vừa vịn trờ lại, trong tay cầm theo hai món bảo khí hợp với nhau.”

(*)Người quản lí.

Ánh mắt Già Lam chớp động, giống như tùy tiện hỏi: “Hai món bảo khí này đúng là đồ tốt, đã có người nào trả tiền chưa?”

“Chưa có! Từ trước tới nay, Bảo Khí Các của chúng ta có quy tắc chính là trước tiên nghiệm hàng, sau đó mới trả tiền.” Quản sự mỉm cười nói.

“Ta muốn nó, ta trả bạc gấp đôi.” Nói xong, Già Lam quay đầu hỏi Tổng Thiến Nhi: “Người có mang đủ bạc hay không?”

Tổng Thiến Nhi gật đầu như già tòi: “Đủ! Đủ! Tổng gia của ta thứ khác thì không có, chứ bạc thì chúng ta có nhiều vô số kể!”

Mọi người im lặng ko nói đc câu nào, lời nói này thật sự là rất vênh váo! Những thứ khác họ không có nhưng bạc thì họ không thiếu. Đúng là chỉ có Tổng gia giàu nhất thành Lạc Xuyên mới nói được lời kiêu ngạo như thế.

Triệu Thanh Lan vừa mới bị Già Lam chọc giận suốt học máu, bây giờ thấy nàng công khai khiêu khích, ả hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Ta trả gấp ba! Món bảo khí này nhất định là của ta!”

“Gấp ba? Đường đường là quý tộc tiểu thư của Triệu gia, người cũng không biết ngượng mà ra giá này à?” Già Lam khẽ cười nhạt.

“Vậy người có tăng giá hay không?” Triệu Thanh Lan trừng mắt hạnh.

“Ta ra giá...” Già Lam vươn một ngón tay lên, nàng vừa định ra giá cao hơn ả một chút, nàng mới không có dần như vậy, thật sự cùng ả ta đấu giá. Ai ngờ, Tổng Thiến Nhi đột ngột cướp lời của nàng: “Bọn ta a giá gấp mười lần!”

Già Lam lão đảo một cái, cô gái này đột nhiên trở nên mạnh mẽ, sức bật kia quả thật rất là trâu!

Tổng Thiến Nhi lên nhìn bộ dạng như bị bệnh của nàng, nàng ta xít lại gần bên cạnh Già Lam, nhỏ giọng nói: “Không phải người muốn tar a giá gấp mười lần hay sao?” Tổng Thiến Nhi liếc mắt nhìn ngón tay của Già Lam còn đang chỉ thẳng lên trời, ả thì ra nàng đã hiểu lầm.

Già Lam đen mặt, liếc hai gã hộ vệ đứng đằng sau Tổng Thiến Nhi, hai người này đang lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Sao hả? Người còn muốn ra giá nữa không?” Già Lam nhìn về phía Triệu Thanh Lan nở nụ cười khinh miệt: “Suýt chút nữa ta quên mất, Triệu gia của các người là quý tộc ở thành Lạc Xuyên, như vậy thì tiền bạc trong nhà khẳng định là chồng chất như núi. Tổng gia thì là cái gì chứ? Chỉ là nhà giàu mới nổi cả người đều lây dính mùi tiền, làm sao có thể so sánh với người có xuất thân từ gia tộc quý tộc như Triệu gia các người?”

Những lời sỉ nhục của Triệu Thanh Lan khi nãy nói với Tổng Thiến Nhi, tất cả đều được nàng trả lại cho ả, giọng nói của Già Lam thay đổi, nhếch môi cười: “Nhưng mà, nói sao thì? Có tiền có thể sai khiến ma quỷ... Thân phận và địa vị của Tổng gia đúng là không bằng quý tộc các người, nhưng bọn họ có thể dùng bạc ném chết các người, người có tin hay không?”

Sắc mặt Triệu Thanh Lan biến đổi, Tổng Thiến Nhi lại gật đầu lia lịa.

Già Lam híp mắt cười, bộ dạng như trưởng bối dạy dỗ cháu nhỏ: “Thiến Nhi, người của Triệu gia bọn họ không phải luôn khinh thường Tổng gia các người hay sao? Sau này nha, mặc kệ Triệu gia bọn họ muốn mua cái gì, Tổng gia các người cứ việc nâng giá lên gấp mấy lần để mua chúng, để cho Triệu gia bọn họ không mua được thứ gì hết, xem Triệu gia bọn họ có thể làm cái gì?”

Mắt Tổng Thiến Nhi hơi sáng lên, Già Lam tiếp tục nói: “Cách làm này gọi là đi con đường của kẻ khác, để cho kẻ khác không có đường đi!”

Chỉ một thoáng, Tổng Thiến Nhi giống như con gà đá, máu nóng xông lên trên khuôn mặt thanh tú đáng yêu của nàng, nàng liền nặng nề gật đầu: “Đúng! Tổng gia chúng ta thứ khác không có, chỉ có nhiều vàng bạc để ném chết đám người quý tộc danh giá này. Về sau, mặc kệ Triệu gia các người muốn mua cái gì, Tổng gia chúng ta liền trả tiền gấp mười lần để mua nó, nếu các người dám sỉ nhục Tổng gia bọn ta dù chỉ một câu... Tổng gia bọn ta nhất định sẽ theo tới cùng!!”

Hai tên hộ vệ của Tổng gia đồng loạt đứng thẳng ưỡn ngực lên, tiểu thư đột nhiên trở nên oai phong như vậy, bọn họ cũng có chút mặt mũi nha!

Già Lam hài lòng liếc Tổng Thiến Nhi một cái, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy, rất có khí phách của con gái nhà giàu mới nổi!

“Ồ! Vì sao trước đây ta không phát hiện, Tổng Thiến Nhi cũng có một mặt đáng yêu như vậy chứ? Đáng yêu, thật là đáng yêu!” Mục Tư Viễn nhìn chăm chăm Tổng Thiến Nhi, cười ha hả một hồi lâu, trong đáy mắt của hắn tràn ra vô số ánh sáng lấp lánh.

“Con gái nhà giàu mới nổi? Không ngờ khẩu vị của người lại nặng như vậy?” Sở Viêm Chiêu lười biếng cười, nhưng tầm mắt của hắn thủy chung vẫn đặt trên người Già Lam, mang theo rất nhiều sự tìm tòi nghiên cứu.

Ban đầu, Triệu Thanh Lan ngây người. Đột nhiên bị Tổng Thiến Nhi bùng phát làm sợ giật mình, chờ đến khi phản ứng kịp lúc, lửa giận trong lòng ả ta bốc cháy hừng hực. ả là tiểu thư cao quý xuất thân từ danh môn quý tộc, làm sao có thể thất bại trên tay một đứa con gái nhà giàu mới nổi được chứ? Chuyện này nếu bị truyền ra ngoài, mặt mũi của ả và Triệu gia phải để ở đâu?

Ả tuyệt đối không thể thua!

“Ta thêm giá! Ta trả giá cao hơn nàng ta một trăm lượng!” ả ta gần như rống lên.

Mọi người vây xem bắt đầu thổn thức, cùng so bạc với đệ nhất thủ phủ (*) Tổng gia, đây không phải là đi tìm đường chết hay sao? Xem ra vị nhị tiểu thư của Triệu gia này bị chọc tức tới ngu rồi.

(*) Nhà giàu có.

“Triệu tiểu thư, Bảo Khí Các của bọn ta có quy định, trước khi khách hàng ra về, nhất định phải thanh toán tiền bạc xong xuôi mới được đi. Người xác định trên người người có đủ tiền để mua hai món bảo khí này chứ?” Quản sự có lòng tốt nhắc nhở.

“Tổng cộng là bao nhiêu bạc?” Triệu Thanh Lan đột nhiên nhớ ra, từ đầu tới giờ, ả chưa có hỏi qua giá tiền của hai món bảo khí này.

Quản sự lấy bàn tính vàng ra, lách cách một chút: “Giá gốc của món bảo khí một là ba ngàn năm trăm lượng, giá gốc của cả hai món bảo khí là bảy ngàn lượng, giá khởi đầu gấp mười lần là bảy vạn bảy ngàn lượng, cộng thêm một trăm lượng. Tổng cộng bảy vạn bảy ngàn một trăm lượng.”

Lời của quản sự nói khiến cho sắc mặt của Triệu Thanh Lan càng thêm trắng bệch, bảy vạn bảy ngàn một trăm lượng? Ả lấy đâu ra nhiều bạc như vậy chứ? Lúc ra khỏi nhà, trên người ả mang nhiều nhất chỉ có một vạn lượng, bây giờ kêu ả lấy đâu ra bảy vạn bảy ngàn một trăm lượng đây?!

Mọi người vây xem lại chặc lưỡi, đặc biệt là khi thấy vẻ mặt Triệu Thanh Lan biến đổi. Liên khẳng định ả ta không có nhiều bạc để trả.

Già Lam cười nhạt, vì ả bày mưu tính kế: “Thiếu bạc sao? Người có thể tìm hai người bạn của người để mượn tiền mà, bạn bè là để làm gì? Không phải là để giúp đỡ lẫn nhau khi gặp khó khăn nguy hiểm sao?”

Triệu Thanh Lan nhìn về phía hai người bạn của mình, hai ả giật mình một cái, đồng loạt lui về sau một bước.

“Thanh Lan, người cũng biết. Cha mẹ ta cho ta rất ít tiền tiêu vặt, một lát nữa ta còn phải đi mua sơn phấn và vải vóc, e là không thể cho người mượn được.”

“Ta cũng vậy, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ đem theo tiền bên người.”

Sắc mặt Triệu Thanh Lan đỏ lên, ả vừa xấu hổ lại vừa mắc cỡ. Vào thời khắc quan trọng, người bên cạnh lại không thể nhờ vả được, quan hệ thân thiết không bằng người xấu xí và con gái nhà giàu mới nổi. Tại sao ả lại xui xẻo như vậy chứ? Quen biết bạn bè một cách cầu thả như thế!

“Nhị tiểu thư, nếu như người không thể thanh toán khoản tiền đó, như vậy bảo khí sẽ thuộc về Tổng tiểu thư.” Quản sự công bằng phân xử.

“Bản tiểu thư không cần! Người bán cho các nàng đi!” Trong túi nàng không có tiền, cho dù Triệu Thanh Lan không cam lòng, nhưng lại không có cách nào khác. ả trừng mắt, cắn răng nói: “Ta thật muốn nhìn, các nàng ta có thể lấy ra đủ bảy vạn bảy ngàn lượng bạc hay không?”

Già Lam sờ sờ túi quần của nàng, giả vờ phiền não: “Bảy vạn lượng á, nhiều như vậy sao? Dù cho ta có bán thân đi nữa, cũng không đủ bảy vạn lượng...”

Mọi người đứng chung quanh nhỏ giọng cười nhạo. Nhìn quần áo cũ nát của nàng, không biết đã mặc bao nhiêu năm rồi, bộ dạng nàng lại xấu xí, người như nàng ta dù có cho không bọn họ cũng không cần, càng khỏi nói tới việc bán được bảy vạn bảy ngàn lượng.

Triệu Thanh Lan nghe vậy, ả cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm lại chút mặt mũi. ả cười mỉa mai. Hành động so với lời nói quan trọng hơn: “Không có bạc à? Người cũng có thể tìm Tổng tiểu thư để mượn mà! Nàng ta không phải là bạn tốt của người hay sao? Bạn bè là cái gì? Không phải là để giúp đỡ lẫn nhau khi gặp khó khăn nguy hiểm sao?”

Ả học lại lời nói của Già Lam, đem trả lại cho nàng.

Tổng Thiển Nhi không hề suy nghĩ, lấy một xấp ngân phiếu, nhét vào trong tay Già Lam: “Chỉ cần người thích, muốn mua gì cũng được, ta có rất nhiều bạc!”

Triệu Thanh Lan không nhìn thấy tình huống ả muốn thấy, không ngờ Tổng Thiển Nhi lại sáng khoái như vậy, chẳng cần suy nghĩ kỹ liền đem bạc cho Già Lam, một xấp ngân phiếu nhiều như vậy, vừa nhìn liền biết giá trị của ngân phiếu không nhỏ, tổng cộng khoảng chừng mười vạn lượng. Nét mặt của Triệu Thanh Lan lúc trắng lúc đỏ, ánh nhìn bí ẩn về phía hai đồng bạn của mình, so sánh giữa hai bên, ả mới nhìn ra bộ dạng của bằng hữu là gì, như thế nào mới chân chính là bằng hữu!

Hai người bạn của ả chột dạ cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ, nếu hôm nay các ả hỏi Triệu Thanh Lan mượn bạc, chưa chắc gì Triệu Thanh Lan ả dám cho bọn họ mượn, cho nên, ả có tư cách gì trách cứ các nàng!?

Già Lam xúc động nhìn xấp ngân phiếu trên tay, lại đem xấp ngân phiếu trả lại cho Tổng Thiển Nhi, vỗ vỗ đầu vai của nàng ta: “Số ngân phiếu này người giữ lại đi!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tổng Thiển Nhi, Già Lam cười xán lạn, nhìn thẳng vào mắt Tổng Thiển Nhi, nàng gần từng chữ: “Chúng ta là bạn bè, ta tuyệt đối sẽ không dùng tiền của bạn mình để mua hư vinh!”

Giờ khắc này, ánh mắt sáng rực khiếp người, long lánh hào quang của nàng tỏa sáng. Mọi người không nhìn thấy gương mặt xấu xí của nàng, mà chỉ thấy ánh mắt sáng kinh người và tâm hồn kiêu ngạo bất khuất của nàng!

Nhóm người vốn đang nghị luận xôn xao bỗng nhiên im lặng xuống, cả không gian lặng ngắt như tờ. Một lần nữa, bọn họ có nhận thức mới đối với Già Lam, nghe đồn nàng phé vật vừa xấu xí, lại không có linh lực.

Không thể cầm tiền của bằng hữu mua hư vinh!

Lời của nàng khơi dậy lòng đồng cảm của mọi người, chỉ có bạn bè thật sự, mới không cảm tình hữu nghị quý báu giữa bọn họ để đổi lấy lợi ích và hư vinh.

Một gương mặt xấu xí như vậy, trong nháy mắt tỏa ra sức hấp dẫn khó tả bằng lời, thật sự hấp dẫn ánh mắt của người nhìn!

Tổng Thiên Nhi nhìn ánh mắt của Già Lam, trong lòng nàng kích động vô cùng, nàng rất muốn nói cho Già Lam biết, trong lòng của nàng cũng nghĩ giống như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không đem tình bạn của bọn họ trao đổi lấy bất cứ lợi ích nào!

Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn đứng trong đám đông liếc nhìn nhau, lần thứ hai, ánh mắt hai người nhìn về phía Già Lam sinh ra một chút tán thưởng. Suy cho cùng, không tính tới những phương diện khác, chỉ cần nhìn thái độ thật tình của nàng đối đãi với bạn mình, cũng đã giành được sự tán thưởng và tôn trọng của bọn họ.

Sắc mặt của Triệu Thanh Lan và hai đồng bạn của ả càng ngày càng đỏ, thấy tình bạn giữa Tổng Thiên Nhi và Già Lam càng sâu, tựa như ám chỉ tình bạn giữa bọn họ có bao nhiêu giả tạo rẻ mạt!

Để làm dịu bầu không khí xấu hổ và khó chịu này, Triệu Thanh Lan lên tiếng: “Nói mấy thứ này để làm gì? Người có bản lĩnh thì đem bạc ra đây, đem hai món bảo khí này mua đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chị đang trêu chọc cưng đó

Già Lam quay đầu, khó hiểu nháy mắt mấy cái nhìn ả: “Triệu tiểu thư, chẳng lẽ ngươi không biết quy tắc cơ bản của cuộc bán đấu giá. Không phải người nào ra giá cao nhất, là có thể cự tuyệt mua đồ. Thứ mà Triệu tiểu thư không cần, lý nào chúng ta lại muốn?”

Mất hạnh Triệu Thanh Lan tròn tròn: “Ngươi không muốn mua, vì sao ngươi lại đấu giá với ta làm gì?”

Già Lam cười gian xảo: “Cái này ngươi còn không hiểu à? Chị đang trêu đùa cưng đó!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thanh Lan trắng bệch, vươn ngón tay run rẩy chỉ vào Già Lam, đột nhiên, ả phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời liền gục!

“Thật là yếu ớt như vậy? Chỉ là không mua được bảo khí thôi, có cần như thế không?” Già Lam lắc đầu liên tục, Triệu Thanh Lan nghe được câu này của nàng, hai mắt liền tròn trắng, hoàn toàn tức giận ngất đi.

“Mau đem Triệu tiểu thư đưa về Triệu gia!” Quân sự thấy chuyện không may xảy ra, vội vàng ra lệnh cho bọn hộ vệ đem Triệu Thanh Lan khiêng lên, đưa về Triệu gia.

“Già Lam, ngươi... Ngươi chờ đó!” Hai thiếu nữ quý tộc làm sao dám ở lại lâu? Cả hai đều chạy thực mạng, rời khỏi Bảo Khí Các.

Già Lam nhướn mày, cũng không để ý lắm.

Quân sự thở phào một cái, trái lại ông không có tức giận chút nào hết, mỉm cười đem bảo khí thu về, biết rõ hôm nay hai món bảo khí này không thể bán được.

“Các vị, buổi đấu giá pháp bảo hôm nay rất nhanh sẽ bắt đầu, mời các vị đến hiện trường của buổi đấu giá.” Quân sự lên tiếng, đa số mọi người có mặt đều đi về phía hiện trường của buổi đấu giá.

Già Lam không có đi, nàng nhìn trái nhìn phải, muốn xem nàng có thể tìm ra sư phụ của mình hay không.

Hai người Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn đi tới, tầm mắt của Già Lam lia nhanh qua người bọn họ ba lần, nhưng một khắc cũng không có dừng lại, giống như nàng với bọn họ là người xa lạ.

Sắc mặt Sở Chiêu Viêm hơi tối xuống, âm tình bất định. Từ ngày đó, nàng chủ động tới tìm hấn hỏi những chuyện có liên quan đến Học Viện Thiên Dực, sau đó nàng không có tới tìm hấn nữa, hấn bắt đầu hoài nghi, có phải nàng thật sự có hứng thú đối với Học Viện Thiên Dực, chứ không phải là sử dụng chiêu trò vờ tha để bắt thật?

Thấy nàng không nhìn mình, trong lòng hấn buồn bực, chầm chậm nói: “Công phu chọc giận người khác của ngươi đúng là càng ngày càng tiến bộ.”

Già Lam miễn cưỡng liếc hấn một cái, qua loa phun ra hai chữ: “Nhàm chán.”

Dám khinh thường hấn, trong lòng Sở Chiêu Viêm cảm thấy là lạ, không cam lòng lại có chút mất mát, lời nói đến miệng, trong đầu liền sinh ra một chút

ác độc, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Người không phải muốn tham gia kiểm tra đánh giá để được vào Học Viện Thiên Dực sao? Người có thiên phú đàn độn như heo giống như người, cho dù người có cố gắng tu luyện, thì cả đời này người cũng không thể bước vào Học Viện Thiên Dực dù chỉ nửa bước!”

Già Lam liếc hần một cái, thầm nghĩ có phải lần trước đầu võ, nàng ở trước mặt hần cự tuyệt không làm thư đồng cho hần, nên hần mới tức giận. Vì vậy nàng mới cho hần một chút mặt mũi, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt hần nói: “Sở Đại Thiểu, người rảnh rồi lắm à?”

Con người Sở Chiêu Viêm chặt chẽ, tức giận trừng mắt nhìn nàng, tầm mắt còn chưa có bắn tới trên người nàng thì nàng đã xoay người bước đi rồi, mắt nhìn về nơi khác. Sở Chiêu Viêm tức giận lại không có chỗ phát tác, quay đầu tìm bạn chí cốt của mình, ai ngờ, Mục Tư Viễn đang cười ha hả đi đến gần Tổng Thiên Nhi, nụ cười đẹp trai, tinh thần sáng lạn.

“Thiên Nhi, ta có thể gọi nàng là Thiên Nhi không. Lúc này nàng dạy dỗ Triệu Thanh Lan, thật sự là rất khí phách! Nàng rất gan dạ!”

Khuôn mặt Tổng Thiên Nhi đỏ ửng, gãi đầu một cái, chỉ cười khúc khích.

Bọn hộ vệ của Tổng gia nhìn thấy tiểu thư nhà mình được yêu thích như vậy, đáy lòng cuộn cuộn dâng trào, rất có hàm xúc con gái nhà người ta mới lớn.

Chờ đợi một hồi lâu, Già Lam cảm thấy có người đang kéo kéo vạt áo của nàng, cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc nhìn thấy một con thú nhỏ màu trắng.

Nó kêu ngao liếc nhìn nàng một cái, sau đó dùng cái miệng của mình ngậm lấy vạt áo của nàng, cố gắng kéo đi qua hướng khác.

Nó muốn dẫn nàng đi chỗ nào à? Xuất phát từ lòng hiếu kì, Già Lam lặng lẽ rời khỏi đám người.

“Già Lam đâu?” Tổng Thiên Nhi ngẫu nhiên quay đầu lại, không thấy hình bóng của Già Lam đâu, nàng bắt đầu lo lắng.

“Có thể nàng ấy đi vào bên trong hiện trường đấu giá rồi, chúng ta đi qua bên kia chờ nàng ấy đi!” Mục Tư Viễn nở nụ cười rất đẹp, đáy mắt đều là hình bóng xinh đẹp của Tổng Thiên Nhi, từng vệt tinh quang nhàn nhạt tỏa ra.

Hộ vệ Tổng gia càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp, mặc dù tiểu thư được yêu thích là chuyện tốt, nhưng tiểu tử này ham mê sắc đẹp, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của tiểu thư. Căn cứ vào một ít tin đồn của Mục Thiểu, chưa chắc gì Mục Thiểu thật lòng với tiểu thư nhà mình, chẳng qua hần chỉ đơn thuần cảm thấy tiểu thư nhà mình thú vị, muốn trêu chọc tiểu thư một chút thôi. Tiểu thư lại đơn thuần như một đứa trẻ, bọn họ tuyệt đối không cho phép tiểu tử xấu xa này ức hiếp tiểu thư!

Hai người bước lên trước một bước, chặn vô số đào hoa từ trên người Mục Tư Viễn phóng tới.

“Mục Thiểu, mời các vị đi trước!”

Nụ cười trên mặt Mục Tư Viễn hơi bị kiềm hãm, phát điên nhìn hai chướng ngại vật cản trước mặt, hung dữ trừng mắt lại.

Hai gã hộ vệ cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, không chút sợ hãi ánh mắt tấn công sắc bén của Mục Thiểu.

Hai chọi một, cuộc chiến đấu mắt!

Tổng Thiên Nhi hoàn toàn không hiểu rõ tình hình, còn đang ngó trái nhìn phải tìm kiếm tung tích Già Lam, bỗng nhiên nàng phát hiện Sở Đại Thiểu cũng biến mất. Nàng vội vã tìm kiếm khắp nơi, nàng lo lắng không biết Sở Đại Thiểu có ngấm ngấm bắt nạt Già Lam hay không.

Sân sau Bảo Khí Các, đỉnh tạ núi non trùng điệp, núi nói như tranh vẽ.

Mái hiên gie ra, con thú nhỏ màu trắng cũng thả lỏng góc áo của Già Lam ra, miễn cưỡng dừng ở lan can hành lang, hai móng vuốt màu trắng đan chéo vào nhau mà đứng, thân thể lông xù màu trắng của nó nghiêng người dựa vào cây cột ở hành lang, bộ dạng kia rõ ràng là bắt chước theo dáng vẻ lười biếng của con người.

Già Lam nhìn chăm chăm vật nhỏ lớn bằng bàn tay này, âm thầm kinh ngạc. Nó có bộ lông vũ trắng thuần, sạch sẽ như vừa tắm, giữa đỉnh đầu điểm xuyết một nhúm lông màu bạc, đặc biệt là đôi tròng mắt sáng ngời như trộm của nó rất dễ người ta động lòng, đúng là nó có đủ vốn để kêu ngao. Có tình, Già Lam thích nhất chính là đã kích vào lòng kêu ngao của vật nhỏ bé xinh nha!

“Người là... Một con gà con à?”

Hai móng vuốt của con thú nhỏ trượt xuống, dáng vẻ lười biếng trong nháy mắt liền biến mất, lông vũ trên người run lên: “Người mới là con gà con! Người ta chính là thần thú Không Tước đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất vũ trụ! Người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, người hiểu không?”

Chắc lần này con thú nhỏ rất tức giận, đột nhiên đất bằng nổi lên gió lớn, tiếng gió thổi gào thét, hoa cỏ trong vòng mười bước trong nháy mắt đều tàn lụi, không còn một chút sức sống.

Không ngờ nó là thần thú biết nói! Không biết có chủ nhân hay không?

Già Lam rút lui hai bước, liếc mắt nhìn bồn hoa bên hành lang: “Hoa gặp hoa nở?”

Tiểu thú quay đầu lại, nhảy dựng như điên: “Cái này không tính!”

Già Lam mỉm cười, nàng quyết định không trêu chọc nói nữa: “Ngươi tới tìm ta có chuyện gì không?”

Tiểu thú thờ phỉ phò cảm lấy lòng vũ của mình, khinh khinh liếc nàng một cái: “Ta mới không muốn tìm ngươi, là chủ nhân kêu ta tìm ngươi...”

“Chủ nhân ngươi...?” Ánh mắt Già Lam sáng lên, không lẽ là sự phụ của nàng?

Tiểu thú nhỏ mọn miễn cưỡng nhưn mảy: “Chủ nhân chôn hai món bảo vật dưới tảng đá kia, đó là quà gặp mặt hân tặng cho ngươi, tự ngươi lấy đi.”

Đúng là sự phụ!

Già Lam không có nghĩ ngờ gì cả, đi tới bên cạnh tảng đá mà Tiểu thú chỉ, nàng khom người đem tảng đá ôm lấy, bên hông có vài tiếng suu suu, không biết là âm khí gì phóng tới. Nàng nhanh tay nhanh mắt, nhảy lên không trung, giống như một con điều hầu xinh đẹp vườn mình, tránh né ‘âm khí’ đánh lên.

Chỗ âm khí rơi xuống, rơi vài một chút dấu vết vàng đen.

Già Lam nhưn mảy, quay đầu, thấy Tiểu Thú chột dạ ngẩng đầu nhìn trời.

Vật nhỏ! Già Lam không tức ngược lại nở nụ cười, cầm tảng đá lên, liền phát hiện hai món bảo vật bên dưới tảng đá, một quyển Lư Nguyệt Thuật và một ngân kính... Đặc biệt đáng chú ý chính là, trên bìa sách Lư Nguyệt Thuật có in hai dấu móng vuốt nhỏ!

“Ngươi khẳng định, những bảo vật này là chủ nhân của ngươi tự tay chôn xuống, mà không phải ngươi chôn?” Già Lam nhú mảy, cầm quyền sách trên tay lắc qua lắc lại, hai dấu móng vuốt cũng lắc lắc theo.

Tiểu Thú chột dạ quay đầu, thờ phỉ phò: “Không tin thì ngươi có thể đi hỏi chủ nhân á!” Dù sao thì hiện tại chủ nhân cũng không thể gặp ngươi, nàng cũng không thấy được hân, ta cũng không sợ ngươi tìm chủ nhân tố cáo nó, nó hừ hừ!

Già Lam cũng không muốn tị nạn với nó, nghiên cứu hai bảo vật trong tay hỏi: “Lúc nào thì chủ nhân của ngươi có thể gặp ta?”

“Chủ nhân nói, ngươi lớn lên quá xấu, hân không muốn gặp ngươi. Ngươi chỉ cần dựa theo Lư Nguyệt Thuật tu luyện là được. Chờ khi nào ngươi học được sơ sơ, chủ nhân sẽ trở lại gặp ngươi.”

Tiểu thú đắc ý liếc Già Lam, hi vọng chứng kiến vẻ mặt tự ti mặc cảm của nàng, thế nhưng Già Lam lại khiến nó thất vọng rồi, nàng căn bản không tin chuyện xằng bậy nó nói.

“Như vậy cái gương này dùng để làm gì?”

“Hắc hắc, đó là chủ nhân sợ ngươi ngày nào cũng bị chính khuôn mặt xấu xí của mình hù dọa, cho nên mới tặng ngươi Vạn Vật Kính. Ngươi quay về tắm gương soi một cái thì biết.” Tiểu Thú đắc ý rung đùi, tìm cơ hội làm tổn thương nàng, ai bảo đột nhiên có một tên đồ đệ không biết từ đâu chui ra, giành giật tình cảm với nó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Yêu cầu cực phẩm của Phượng Thiếu

Già Lam bán tín bán nghi, kéo khăn che mặt trên mặt xuống, soi vào Vạn Vật Kính.

Ánh sáng kì lạ xẹt qua mặt kính, một khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành dần dần hiện ra trong kính... Mây liễu mắt hạnh, cảm nhỏ nhắn, mũi khéo léo, sắc nước hương trời.

Đôi mắt đen thui sáng lóng lánh, giống như một đầm nước sâu, sâu không thấy đáy, ánh sáng trong con ngươi chớp động, có thể hấp dẫn vạn vật trong thiên địa.

Đây chính là gương mặt có thể khiến chúng sinh nghiêng ngã!

Tiểu Thú hít sâu một hơi, chớp mắt mấy cái, lần thứ hai nhìn vào trong kính, không ngờ dung mạo thật của nàng lại xinh đẹp đến thế.

Từng đợt ghen tị và cảm giác không an toàn như dòng nước lũ cuộn cuộn dâng lên, Tiểu Thú tà tà liếc nàng, thề thốt đủ loại, nhất định phải khiến cho nàng vĩnh viễn xấu xí như thế này, chủ nhân sẽ không thềm để mất tới nàng! Hừ hừ!

Ở một mái hiên cách đó không xa, Sở Chiêu Viêm theo dõi Già Lam tới, vừa định muốn nhìn trộm xem có chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Thú liền phát hiện ra sự có mặt hân, về ra một hình cung màu trắng, bỏ nhào về phía hân.

“Ai?”

Sở Chiêu Viêm nhanh chân lui về sau, hai tay nhanh chóng bày ra kết ấn ngăn địch: “Hỏa Thụ Ngân Hoa!”

Ánh sáng rực rỡ ở trước người hắn nổ tung, giống như pháo hoa nổ rộ trong đêm tối, từng bó đều rực rỡ lóa mắt, kéo dài như sao băng, dọc theo một thanh ánh sáng khổng lồ, gần như muốn đem bóng dáng của Tiểu Thú nuốt vào bụng!

Trong nháy mắt Già Lam liền hiểu rõ, kỹ năng Hỏa Linh Thuật rực rỡ, đẹp đẽ và mạnh mẽ, khiến đáy lòng Già Lam bị chấn động thật mạnh, thì ra tu luyện Linh Thuật đến một trình độ nhất định, có thể phát huy ra sức mạnh kinh khủng đến thế.

Hèn chi, Sở Chiêu Viêm có thể được Học Viện Thiên Dực lựa chọn, đặc biệt mời hắn vào học, trở thành học sinh của Học Viện Thiên Dực, đúng là hắn có thực lực.

Không biết Tiểu Thú như thế nào nhỉ?

Già Lam trầm ngâm đi qua, đi vào trong chum ánh sáng thật lớn, mơ hồ nhìn thấy một đoàn màu trắng bay xung quanh ở đó: “A a a a . . .”

Đó là tiếng kêu nổi đóa của Tiểu Thú, vòng xoáy màu trắng càng lúc càng lớn, từ từ chọc lủng tầng ánh sáng kia, mạnh mẽ đập về phía Sở Chiêu Viêm.

"Dừng tay!" Một âm thanh như có như không từ đằng xa bay tới, ngăn cản đòn công kích cuối cùng của Tiểu Thú.

"Thiên Thiên, ngươi càng ngày càng bướng bỉnh, còn không mau trở về?" Giọng nói từ tính, tràn đầy mê hoặc.

"Oh oh, chủ nhân, ta tới ——" Trong tiếng kêu vui sướng, bóng dáng màu trắng của Tiểu Thú nhoáng lên một cái, biến mất không thấy tăm hơi.

Già Lam nhìn xung quanh, muốn tìm chủ nhân của giọng nói kia, tiếc là chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng màu trắng phía sau núi giả.

Bóng lưng phóng khoáng tự do -----

Như một vị thần -----

Chớp mắt kinh hồng!

“Chẳng lẽ hắn là sư phụ? Làm cái gì vậy chứ, lẽ nào hắn không muốn gặp nàng?” Nàng bĩu môi, trong lòng có chút không hài lòng.

Sở Viêm Chiêu chưa hoàn hồn, còn đang cảnh giác nhìn xung quanh, vừa nãy quá nguy hiểm, Tiểu Thú tuyệt đối không có năng lực cướp đoạt tính mạng của hắn! Nếu như hắn đoán không sai, con Tiểu Thú này chắc chắn là loại thú thuộc về thần cấp, đi ngàn dặm cũng không tìm được một con.

“Hắn là sư phụ của ngươi? Ngươi biến hóa nhiều như vậy, cũng là vì hắn sao?” Khó hiểu, trong lòng hắn cảm thấy rất buồn bực, không lẽ là vì vừa ném thứ mùi vị thất bại, hay là vì nàng?

“Ngươi theo dõi ta là gì?” Già Lam nhú mày nhìn về phía hắn.

Sắc mặt Sở Chiêu Viêm đỏ ửng, quát nàng: “Ai thèm theo dõi ngươi, ta chỉ là đi dạo quanh đây thôi, hít thở không khí không được sao?”

“Nhàm chán!” Già Lam lại không thèm đếm xỉa tới hắn, cất Lưu Nguyệt Thuật và Vạn Vật Kính, đem khăn che mặt mang lại lần nữa, xong xuôi liền cất bước đi về hiện trường đấu giá.

Tạm thời coi như nàng đã tìm được sư phụ, hiện tại nàng phải nghĩ biện pháp kiếm tiền sinh hoạt mới được, chỉ có như vậy nàng mới có thể thoát khỏi Sở gia, tự lực cánh sinh, sau này mới có thể đi đến Phượng gia ở hoàng thành, thăm dò tin tức của cô cô.

Đi tới hiện trường đấu giá, buổi đấu giá còn chưa có chính thức bắt đầu, các loại âm thanh oán trách bay vào trong tai. Thì ra buổi đấu giá bị hoãn lại, bởi vì có một vị khách quý chưa có đến.

“Ta giết! Cái gì khách quý quan trọng chứ, còn bắt chúng ta chờ hắn? Chẳng lẽ hoàng đế đích thân tới?”

“Còn quan trọng hơn là hoàng đế đích thân đến! Chắc là ngươi không còn biết! Nghe nói gần đây Phượng đại thiếu gia tới thành Lạc Xuyên, chỉ có hắn mới phổ trương như vậy thôi, bắt chúng ta chờ đợi hắn đến buổi đấu giá.”

“Phượng gia? Phượng gia nào?”

“Ngủ như heo! Ở Phượng Lâm quốc chúng ta còn có cái Phượng gia thứ hai sao? Đương nhiên là Phượng gia ở hoàng thành rồi! Chính là đại thiếu gia Phượng Thiên Sách - đệ nhất thế gia Phượng gia của Phượng Lâm quốc chúng ta.”

“A . . . A? A a a! Chính là vị đại thiếu gia cực phẩm kia tới thành Lạc Xuyên sao?”

Già Lam nghe mọi người nghị luận, ngừng đầu sải bước, xuyên qua hơn một nửa hiện trường buổi đấu giá. Từ xa xa, nàng đã nhìn thấy Tổng Thiên Nhi

đang hướng nàng vẫy tay.

"Già Lam, người vừa đi nơi nào?" Tống Thiên Nhi 'a' một tiếng, nhìn thấy Sở Chiêu Viêm tinh thần có chút hoảng hốt phía sau, hơi kinh ngạc: "Người... người vẫn cùng Sở Đại Thiểu ở cùng một chỗ?"

"Dĩ nhiên không phải!" Già Lam trả lời theo bản năng, nàng không muốn có quan hệ dính dáng gì tới Sở Chiêu Viêm

Sở Viêm Chiêu ngược mắt, nặng nề liếc nhìn nàng một cái, âm tình bất định.

"Viêm Chiêu. . ." Mục Tư Viễn vừa định đến gần hẳn, lại bị câu nói lạnh lùng của hắn làm cho đông cứng: "Bây giờ ta không muốn nói chuyện!"

Mục Tư Viễn瑟瑟, không biết phải làm sao, hết nhìn Già Lam lại nhìn sang Sở Chiêu Viêm, càng cảm thấy kì lạ, không khí giữa hai người không được hài hòa cho lắm.

Chỗ ngồi trong hiện trường buổi đấu giá được chia theo đẳng cấp, chỗ ngồi ở đại sảnh rất phổ biến, lầu một là lô ghế hạng ba, lầu hai là lô ghế hạng hai, lầu ba là lô ghế hạng nhất, tầng cao nhất chính là lô ghế siêu cấp đặc biệt.

Vị trí của bốn người bọn Già Lam, rất gần với lô ghế hạng nhất, giữa lô ghế và lô ghế, chỉ cách nhau một bức tường thấp, trên bức tường thấp được chạm rồng, có thể nhìn được cảnh trí bên trái bên phải của lô ghế.

Bốn người vừa ngồi xuống không lâu, từ cách vách truyền đến thanh âm mềm nhẹ của nữ tử: "Sở Chiêu Viêm."

Sở Chiêu Viêm nhìn lại phía tiếng kêu, thì ra nữ tử gọi hắn chính là Triệu Nhã Nhi đến từ Học Viện Thiên Dực. Triệu Nhã Nhi có dung mạo rất đẹp, bề ngoài thanh tú, vóc dáng cao gầy, thiên phú xuất chúng, hơn nữa thân phận của ả chính là đồ đệ xuất sắc nhất của phó viện trưởng, khiến cho ả lúc nào cũng được hào quang bao phủ, đưa tới vô số ánh mắt nhìn chăm chú... Gọi ả là "Thiên chi kiều nữ" (con gái cưng của trời) cũng không quá đáng!

Đột nhiên ả gọi Sở Chiêu Viêm, xung quanh liền có vô số ánh mắt ghen tị bắn về phía Sở Chiêu Viêm.

Sở Chiêu Viêm thân nhiên nhìn ả gật đầu, nét mặt không có chút biến hóa, trái lại Triệu Nhã Nhi vẫn mỉm cười dịu dàng: "Nghe nói người song tu Linh – Kiếm, Linh Thuật và Kiếm Thuật đều đạt tới cấp bốn, được Học Viện Thiên Dực đặc biệt mời vào, ta còn chưa kịp chúc mừng người."

Tầm mắt Sở Chiêu Viêm không dấu vết lướt qua huy hiệu bên hông của Triệu Nhã Nhi, nhàn nhạt nói: "Hai mươi ba tuổi là trung phẩm Linh Sư cấp năm, cũng không phải là người bình thường có thể làm được."

Thế hệ này của Triệu gia, Triệu Nhã Nhi dựa vào tài nghệ hơn người của mình, ba năm trước, ả trở thành người có thành tích cao ở thành Lạc Xuyên được Học Viện Thiên Dực chọn trúng. Lúc đó, Linh Thuật của ả đã đạt tới thượng phẩm cấp ba. Không ngờ ba năm ngắn ngủi, ả đã thành trung phẩm Linh Sư cấp ba.

Triệu Nhã Nhi mỉm môi, mỉm cười: "Ba năm không gặp, người vẫn lạnh lùng như vậy, đáng thương cho đường muội của ta đối với người vừa gặp đã yêu, e là ba năm nay nàng không có đạt được lợi ích gì... Đùng rồi, hôm nay náo nhiệt như vậy, hai nha đầu Thanh Tinh và Thanh Lan sao không có tới đây giúp vui?"

Ả nhìn chung quanh một vòng.

Mục Tư Viễn suy nghĩ nhìn về phía Già Lam, nếu Triệu Nhã Nhi biết được hai đường muội của mình, một người bị Già Lam đánh cho tàn phế, người còn lại bị nàng chọc tức mà hôn mê, không biết phản ứng của ả sẽ thế nào.

"Sở Đại Thiểu có muốn qua chỗ chúng ta hay không? Ta giới thiệu mấy vị học trưởng của học viện Thiên Dực cho người làm quen, rất nhanh người sẽ gia nhập vào học viện Thiên Dực, nên sớm tìm hiểu tình huống ở học viện một chút, giao thiệp với nhiều người, đối với người chỉ có lợi chứ không có hại." Triệu Nhã Nhi nhiệt tình nói.

Sở Chiêu Viêm quay đầu theo bản năng, tầm mắt vô tình lướt qua người Già Lam, không biết vì sao, hắn có chút để ý phản ứng của nàng. Từ trước tới giờ, không phải nàng luôn yêu mến hắn hay sao, hiện tại có nữ nhân đến gần hắn, nàng sẽ có phản ứng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phượng Thiểu lên sân khấu rất chấn động

Mấy người ở đây đều hóa đá, tâm tình của Sở Đại Thiểu cũng rất khó đoán? Người ta từng hận, hận không buồn, trái lại còn hài lòng mỉm cười?

"Triệu sư tỷ, buổi đấu giá rất nhanh sẽ bắt đầu, hôm khác mở tiệc trong phủ chiêu đãi các vị sư huynh, sư tỷ!" Sở Chiêu Viêm ưu nhã đứng lên, quay về phía lô ghế ở bên cạnh ôm quyền, lời nói của hắn khiến chúng đệ tử của Học Viện Thiên Dực rất xúc động, nên đều hướng hắn ôm quyền đáp lễ.

Lúc này, dưới đại sảnh xôn xao.

Tám bạch y nữ tử mang khăn che mặt đi tới giữa khách khứa, váy lượn nhẹ nhàng, tung bay như lông vũ, mỗi người đều có vóc dáng là lướt, không biết đã câu mắt bao nhiêu linh hồn của đám khách có mặt. Kèm theo kỹ thuật nhảy múa của nàng, cả bầu trời đầy cánh hoa rơi, như mộng như ảo.

Bầu không khí vốn vẫn đục, lập tức tươi mát đứng lên, hương thơm lừng lờ.

“Chuyện gì vậy? Đây là tiết mục đặc biệt mà buổi đấu giá chuẩn bị sao?” Mục Tư Viễn nhìn tám bạch y nữ tử, tràn ngập tò mò.

“Phô trương như vậy... Không giống...” Hần tự hỏi tự trả lời.

Trong tiếng nghị luận, có một nam tử trung niên dáng người rắn rỏi đi vào hội trường, hần chuyên nghiệp nở nụ cười nói: “Chào mọi người, đã để mọi người chờ lâu, Phương Thiệu lập tức đến đây.”

“Đến thì đến, rắc nhiều cánh hoa như vậy để làm gì?” Trong đám người, có người ồn ào la hét.

Nam tử trung niên cười ôn hòa: “Phương Thiệu nói, mọi người ở đây có nhân khí quá nặng, rắc cánh hoa để khử đi mùi của nhân khí.”

Mọi người hết biết nói gì luôn. Nhân khí quá nặng? ... Đây là ý gì hả? Không lẽ hần muốn yêu khí?

Già Lam hí hóp mắt, Phương Thiệu trong truyền thuyết sắp lên sân sao? Được, nàng sẽ bắt đầu từ hần, tiếp cận Phương gia, tìm kiếm tung tích của cô cô.

Suy nghĩ như thế, đối với những chuyện đang xảy ra ở dưới sảnh nàng càng phải nhiều quan tâm hơn.

Nụ cười phảng phất như động lại trên khóe môi nam tử trung niên, hần lại nhả nhận nói: “Phương Thiệu nói, hôm nay hần xung đột dương khí, cho nên, mời các vị khách nam hãy tự động tránh xa lối đi, hôm nay hết thấy những tôi tớ phục vụ, bán đấu giá sư, bao gồm cả Ngự Bảo Sư đều được đổi thành nữ!”

Phản ứng của mọi người hiện tại không biết nên dùng từ nào để hình dung nữa rồi. Yêu cầu của Phương Thiệu quả thực đã phi nhân loại yêu cầu!

Thú vị! Tên này thật đúng là rất hoang đường, nhất định là cố tình làm ra vẻ huyền bí, dùng phương thức huênh hoang để che giấu chính mình. Đáy mắt Già Lam xẹt qua ý cười, nàng càng ngày càng có nhiều mong đợi Phương Thiệu xuất hiện.

Trong đó có mấy vị khách nam không vui nhảy ra phản bác: “Dựa vào cái gì? Phương Thiệu thì ngon lắm sao? Chỉ vì một mình hần lại bắt nhiều người phải nhượng bộ?”

Người này vừa dứt lời, trên đỉnh đầu của hần, đột nhiên xuất hiện một cái bao bố, trùm từ đầu xuống chân.

“Thả ta đi ra ngoài! Thả ta đi ra ngoài!” Hần càng giãy dụa, ‘bao tải’ càng siết chặt, đến khi nghe được âm thanh ồ ồ mơ hồ của hần.

Một bạch y nữ tử lóc lên rơi xuống trước mặt hần, một sợi tơ vàng từ trong tay bay ra, đem miệng bao bố may lại. Động tác lưu loát nhanh nhẹn như mây trôi nước chảy, tựa như nàng đã làm chuyện này rất nhiều lần!

Toàn trường lặng ngắt như tàu, âm thanh hút khí liên tục nổi lên.

“Túi Càn Khôn! Bảo khí hạ phẩm?” Có người kinh hô, sau đó là âm thanh tám tám kính ngạc tán thán, tốc độ lan truyền giống như ôn dịch. Bọn họ kính ngạc tán thán không phải vì bảo khí, mà là vì một món bảo khí trân quý lại ở trên người tỷ nữ bình thường, vì vậy khiến người ta rất kính ngạc.

Bảo khí hạ phẩm? Già Lam nhớ lại, Triệu Thanh Lan mua một món bảo khí hạ phẩm có giá trị ba ngàn năm trăm lượng, nếu trên người tỷ nữ này có hơn ba ngàn lượng, nàng ta cần gì phải bán thân? Do đó, Già Lam càng khẳng định, chủ nhân của các nàng không phải là người tầm thường, như vậy mới có thể giữ lại các nàng, khiến các nàng cam tâm tình nguyện làm nô tỳ.

“Trên người tám tỷ muội chúng ta đều có mười mấy Túi Càn Khôn, ai không phục thì thử xem?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng tràn đầy uy phong của cô gái vang lên!

Có vài tên khách nam mới rồi còn không hài lòng, hiện tại vừa thấy một màn trùm bao bố xong, bọn họ nào dám mở miệng phản bác? Bọn họ lập tức lùi bước, từng người từng người chán nản lui thủ về xó tường, tránh xa lối đi.

Trời ạ! Mỗi người đều có mười mấy cái Túi Càn Khôn, sao các nàng không đem toàn bộ khách đuổi đi hết cho rồi đi, dứt khoát bao hết buổi đấu giá đi! Hiện trường chỉ còn lại một mình Phương Thiệu làm khách, muốn đấu giá như thế nào thì đấu giá, muốn chơi như thế nào thì chơi!!!

Ngoài ra chưa kể đến, Phương Thiệu đúng là người chuyên gây ra chuyện giật gân! Nhưng nhớ tới hần từng nói, một mình hần rất buồn chán nên tìm nhiều người đến để chơi đùa, thú vị hơn nhiều!

Lúc đó những người nghe câu này của hần, đều bái phục sát đất!

Thu dọn hiện trường xong, tám bạch y nữ tử xếp thành hai hàng, đứng ngay ngắn hai bên lối đi. Trung niên nam nhân xoay người về phía cửa ra vào, ôn

hòa cười hô: “Phượng Thiếu, hiện trường đã được dọn sạch, ngài có thể đi vào rồi!”

Trên trán mọi người xuất hiện vô số hắc tuyến, ý của hắn chính là bọn họ tới trước nên khiến hiện trường đầu giá bị làm bẩn hay sao?

“Đúng là cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều rồi!” Giọng nói trầm thấp từ tính từ ngoài cửa chính nhẹ nhàng bay vào, âm thanh thân nhiên lại ung dung, giọng nói nhẹ nhàng lại tà mị.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cửa ra vào.

Thân thể Già Lam cũng nghiêng về phía trước, nàng muốn nhìn thử xem chủ nhân của âm thanh này có bộ dạng như thế nào? Phượng Thiếu trong truyền thuyết rốt cuộc có bao nhiêu cực phẩm?

“Nhưng... chắc chắn, vì sao lại nghĩ thấy có một chút ma khí? Chẳng lẽ là do người của Bảo Khí Các các người mang tới từ Tiên Ma Mộ Địa?” Phượng Thiếu còn chưa xuất hiện, âm thanh oán trách lần thứ hai vang lên, khiến mọi người xóc xếch trong gió.

Lúc này thì nói nhân khí quá nặng, bây giờ lại nói có ma khí, hẳn rốt cuộc muốn thế nào đây? Không bằng trực tiếp bay lên trời, lên đó người tiên khí đi! Nhân gian thiếu một Phượng Thiếu, coi như cũng bớt được rất nhiều phiền phức!

Đột nhiên, một đoạn vải lụa màu trắng bay vào, giống như cầu vồng nổi lên từ bắc tới nam, một nam tử đáp trên đoạn vải trắng, ống tay áo tung bay nhẹ nhàng, từng bước chậm nhẹ, đi về giữa đài cao trong hội trường.

Nam tử này ước chừng hai mươi tuổi, vóc người cao ráo, hắn đáp trên lụa trắng mà đi, phảng phất giống như đang đi dạo trên đám mây, dáng vẻ lười biếng rảnh rỗi, khiến người ta không nhận được ngửa mặt nhìn lên.

Mái tóc hắn đen nhánh được buộc gọn gàng ở phía sau, dùng bạch ngọc làm trâm, giờ tay nhắc chân đều lộ ra phong thái tao nhã, đẹp để quý giá lại tự nhiên, đàn ông như vậy tuyệt đối là có sức hấp dẫn chết người!

Hắn chính là đệ nhất thế gia của Phượng Lâm Quốc, đại thiếu gia Phượng gia ---- Phượng Thiên Sách!

Nhưng, khi hai cánh tay của hắn giương ra, lúc đối mặt với mọi người, trước ngực của hắn toát ra một đóa hoa mẫu đơn màu hồng không gì sánh bằng! Lập tức khiến hình tượng như tiên của hắn hoàn toàn sụp đổ!

Cách ra sân như thế, có quá khoa trương hay không? Khóe miệng Già Lam run rẩy, nhưng hắn có thể bước đi tự do trên lụa trắng, đủ chứng minh thực lực của hắn không tầm thường, hành vi của hắn có chút quái đản, nhưng hắn có đủ vốn để quái đản.

Già Lam nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được một tiếng ‘ô’ từ giữa hội trường truyền tới, trong nháy mắt liền rơi xuống đất. Phượng Thiên Sách còn chưa theo kịp được tốc độ của đoạn lụa trắng, chân liền tiếp nhảy về phía trước ba bước, mới chập vọt dừng lại... Một màn này, dường như có chút quen thuộc, khiến nàng nhớ tới sư tổ của nàng, lão đầu có tính cách hơi ác liệt, lại mơ hồ một chút.

Hoa hoa lệ lệ lên sân khấu, lại kết thúc một cách ỉu xìu. Từ đầu tới cuối, mức độ tương phản quá lớn, khiến đám khách có mặt ở đây cười lăn lộn trong lòng, bọn họ càng xác định vị Phượng Thiếu này có bao nhiêu ngu ngốc!

Nghĩ rằng lên sân khấu một cách trắng lẹ, muốn tạo uy phong sao? Kết quả xem chút nữa là ngã chổng vó.

Đám khách trong hội trường đều gập người, nghẹn cười thật là cực khổ, thấy bộ dạng lung tung của Phượng Thiếu, trong lòng bọn họ thật sự rất vui sướng!

Có bao nhiêu người có thể nhìn thấy được Phượng Thiếu, nhân vật trong truyền thuyết cơ chứ...

Già Lam hít một hơi, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Phượng Thiên Sách, mỗi lời nói mỗi cử động, nàng vẫn không tin hắn là người hoàng đường như lời đồn đại, nếu hắn vẫn che giấu thực lực của bản thân, như vậy sự nhẫn nại của hắn rất là mạnh mẽ.

Phượng Thiên Sách hồn nhiên không thèm để ý tới phản ứng của mọi người ở chung quanh. Hắn phất tay một cái, nhóm thị nữ đồng thời chạy tới đỡ hắn. Một lần nữa, hắn dùng tư thế ưu mỹ đứng thẳng lên, tựa như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra hết, phe phẩy chiếc quạt trong tay, phát ra âm thanh sợ hãi: “Ủ? Sao chỉ có bấy nhiêu đây người đến thôi? Chọn người như thế nào mới khiến ta đùa giỡn thỏa thích?”

Mọi người đồng loạt cầm nín, toàn bộ hội trường đều đầy người, hắn còn chế ít?

Hắn nhìn xung quanh một vòng, quạt xếp gài gài cái ột, đột nhiên làm ra động tác bùng tình hiểu ra: “Ủ, nơi này ma khí quá nặng, nếu không tìm xâu nữ tới trấn tà, đúng là không được!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Cú đấm dành cho Phượng Thiểu!

Xấu nữ?

Phượng Thiên Sách vừa mới phun ra hai chữ xấu nữ, lộ ghế ở lầu, ánh mắt mấy người ngồi cùng với Già Lam đồng loạt nhìn về phía nàng. Trong hội trường đầu giá, muốn nói tới xấu nữ, ngoại trừ nàng ra thì không có người thứ hai!

Trong lòng mọi người, hai chữ ‘xấu nữ’ này tựa như viên đá, không cần thận rơi vào mặt hồ yên lặng nghìn năm, từng vòng từng vòng sóng lăn tăn, xảy ra phản ứng dây chuyền.

Xôn xao xôn xao...

Người của lộ ghế một, người của lộ ghế hai, người của lầu một, người của lầu hai, sau đó, tất cả ánh mắt quý dị của mọi người trong hội trường đều đồng loạt nhìn về phía Già Lam.

Muôn người đề ý!

Vô số tầm mắt tập trung nhìn trên người mình, Già Lam cười khẩy trong lòng, vẻ mặt ung dung thản nhiên. Nàng không thèm quan tâm đến ánh mắt châm chọc hay xem trò vui của mọi người, nàng chỉ quan tâm đến dụng ý của Phượng Thiên Sách!

Ở thành Lạc Xuyên, hễ nhắc tới xấu nữ, người đầu tiên được nghĩ tới nhất định sẽ là Già Lam. Phượng Thiên Sách nhắc tới xấu nữ, chẳng khác nào đang ám chỉ đến nàng, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chưa từng có đụng chạm với nhau, vì sao hẳn lại nhằm vào nàng?

Là nàng suy nghĩ nhiều hay chỉ là trùng hợp?

Phượng Thiên Sách ‘Ừ’ một tiếng, nhìn theo tầm mắt của mọi người.

Lúc này, Già Lam cũng nhìn về phía hẳn, thỉnh thoảng hai tầm mắt va chạm nhau giữa không trung, cách nhau ba tầng lầu, trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ, giống như là hai người không thể gặp nhau, lại đột nhiên gặp nhau ở thời điểm không ngờ tới!

Đây là một loại cảm giác mơ hồ, giống như... số mệnh sắp đặt sẵn!

Đây là lần đầu tiên Già Lam nhìn thẳng vào mắt Phượng Thiên Sách, hẳn có một khuôn mặt tuyệt mỹ mà tự nhiên, ngũ quan gần như hoàn mỹ, tản ra sức quyến rũ mê hoặc lòng người.

Nhưng trong nháy mắt, hẳn như tên công tử quần áo lụa là nở nụ cười ngả ngớn, đập vỡ mỹ cảm mê hoặc.

"Ha ha, chính là nguoi!" Hẳn cười ha ha, đôi mắt sáng trong trẻo, dùng cái quạt vỗ tay, âm thanh bốp bốp vang dội.

Mọi người đều bị sặc do chính nước bọt của mình, quả nhiên, rất là sốc mà!

Cực phẩm xấu nữ xứng với cực phẩm lãng lợ, đúng là tuyệt phối!

“Nguoi chính là Già Lam tiểu thư? Phượng Thiểu nhà ta có lời mời.” Nam tử mang mặt cười dẫn theo tám bạch y nữ tử đi tới chỗ nàng, mời người cũng phô trương như vậy, đúng là tương xứng với kiểu mẫu huênh hoang của hẳn.

Nhưng trong mắt Già Lam, bọn họ rõ ràng là tới bắt người, mà không phải tới mời người. Nàng vốn muốn tìm cơ hội tiếp cận Phượng Thiểu, hiện tại đột nhiên cơ hội tìm đến cửa, sao nàng có thể dễ dàng buông tha.

Được thôi, vì thì đến gần quan sát hẳn, để xem hẳn có phải đang có ý nguy trang hay không.

Già Lam ưu nhã đứng dậy, lúc ngước mắt nhìn lên, đôi mắt nghiêm nghị, khẽ héch cằm về trước, đơn giản ỏi ra một câu: “Đi thôi!”

Nam tử mang mặt cười hơi sùng sờ, ngạc nhiên nhìn đôi mắt kinh người của nàng, cô gái có đôi mắt linh động lại xinh đẹp như vậy, sao có thể là xấu nữ?

Sở Chiêu Viêm chau mày, hẳn nghĩ rằng Già Lam là người kiêu ngạo, nhất định sẽ cự tuyệt, ai ngờ nàng lại đáp ứng. Rồi cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì thế?

Tổng Thiên Nhi lo âu kéo lấy tay Già Lam: “Già Lam, nguoi thật sự muốn đi theo bọn họ hả?”

“Phượng Thiểu nồng nhiệt yêu thích, là vinh hạnh của ta.” Già Lam nhàn nhạt trả lời, nét mặt không có một chút vui sướng giống như được vinh hạnh.

"Già Lam tiểu thư, xin chờ một chút." Nam tử mang mặt cười hướng tám bạch y nữ tử ngoắc tay, Già Lam rất nhanh bị tám người vây quanh, tám người cùng nhau lấy ra một cái lư hương nhỏ, trong lư hương có đốt hương thơm ngào ngạt, hương thơm lượn lờ bay tới trên người Già Lam, khiến cho từ đầu tới chân nàng đều bị mùi hương bao vây.

“Được rồi, hiện tại ngươi có thể đi gặp Phụng Thiên, mời!” Nam tử mang mặt cười cố tình làm lơ ánh mắt phóng phi đao của Già Lam, cười tủm tỉm mời nàng ra ngoài.

“Ha ha, có trò hay để xem rồi!” Hai mắt Mục Tư Viễn lờ lờ sáng, ánh mắt hứng thú lấp lánh không ngừng, hắn rất chờ mong khi cực phẩm xấu nữ gặp phải cực phẩm lãng lợ, đến cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Người xem kịch vui đâu chỉ có mình hắn! Mọi người ở đây đều mang tâm trạng hưng phấn chờ xem kịch vui... Chưa nói, hai người trong tuồng kịch này, mới gặp nhau lần đầu nha!

“Mọi người đều nói, nàng lớn lên rất xấu xí, nàng rốt cuộc xấu bao nhiêu?” Tiếng quát từng chút vang bên tai Già Lam, nhẹ nhàng phe phẩy.

Trong hội trường thoáng cái liền im ắng, người chưa từng nhìn thấy diện mạo thật sự của Già Lam cũng bắt đầu tò mò muốn nhìn rốt cuộc nàng xấu cỡ nào, người từng thấy qua mặt Già Lam thì lại tò mò muốn nhìn biểu tình khiếp sợ của Phụng Thiên khi thấy mặt Già Lam. Mọi người nín thở, chờ đợi một màn đặc sắc hơn!

Già Lam nhìn thẳng vào Phụng Thiên Sách, không hề có ý tránh né, trong lòng lại nổi lên trò đùa dai, nàng cũng muốn nhìn dáng vẻ của đối phương khi thấy gương mặt của nàng, hắn sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Khăn che mặt mang trên tai được gỡ xuống một cách nhẹ nhàng, khuôn mặt có bốt hình Hỏa Long hết sức dữ tợn chậm rãi đập vào mi mắt Phụng Thiên Sách, đồng thời cũng rơi vào mắt của tất cả mọi người có mặt ở đây.

Hội trường chỉ còn tiếng hít sâu, thật là... xấu quá đi! Cực kì xấu! Làm người ta mắc ói! Âm thanh ối mửa liên tiếp vang lên.

Già Lam không để ý tới phản ứng của mọi người, nàng tập trung nhìn chăm chú vào Phụng Thiên Sách, không bỏ sót bất kì biến hóa nào trên mặt hắn. Chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn từ từ đến gần, cực kì khiêu chiến sự nhẫn nại của Già Lam, trong phút chốc khăn che mặt rơi xuống, con ngươi của hắn hơi phóng to, sau đó trong đáy mắt chiếu xạ ra hào quang kì dị, giống như sao sáng trên dải Ngân Hà, tỏa sáng trời cao vô thượng!

Tiếp đó, hắn kéo ra một nụ cười, cười đến ung dung hoa quý: “Thật đẹp! Ta thích nhất là loại khẩu vị này!”

Hơi thở ấm áp phun ở chóp mũi nàng, khoảng cách giữa hai người giống như mặt kẻ mắt, nghe được lời khen ngợi của hắn, toàn thân Già Lam nổi đầy da gà.

Đùng! Bịch! Oành!

Trong lúc nhất thời, các loại âm thanh kì quái đồng thời vang lên, có người không cẩn thận làm rơi ly trà trong tay, có người đụng trán vào cây cột, có người trực tiếp té từ trên ghế xuống đất...

Mọi người không khỏi ghé mắt, trợn mắt nhìn vẻ mặt say mê của Phụng Thiên, cả đám giống như bị sét đánh.

Trong lòng mọi người ở đây đều nghĩ, Phụng Thiên ánh mắt của lão nhân gia ngài thật đúng là cực phẩm. Không ngờ có thể nhìn khuôn mặt xấu xí như quỷ dạ xoa mà khen đẹp. Cuối cùng là thẩm mỹ của chúng ta có vấn đề, hay là thẩm mỹ của lão nhân gia ngài không có hạn chót, gào khóc?

Mục Tư Viễn đang ôm bụng cười, cười đến chết đi sống lại, thật là tài tình! Phẩm vị của Phụng Thiên quả nhiên rất đặc biệt!

Ngược lại với bộ dạng cười sặc hôn của hắn, thân thể Sở Chiêu Viêm chấn động, vẻ mặt nhất thời cứng lại, để lộ ra vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

Khuôn mặt tuấn mỹ từ từ lui về sau, quang ảnh sáng ngời, hương thơm thoang thoảng tùy ý tản đi, Phụng Thiên Sách gỡ cây quạt, cười đến sung sướng: “Ha ha, ta có dự cảm, nàng sẽ đem phúc khí tới cho ta, hôm nay ta nhất định sẽ thắng lợi mà về!”

“Đi, chúng ta đi lên lầu!” Tay áo rộng thùng thình của hắn mở ra, đưa tay ôm eo thon của nàng, sống lưng Già Lam y như bị điện giật, gần như phản xạ có điều kiện theo tiềm thức, khuỷu tay của nàng chìa về phía sau, đánh vào bụng của đối phương, tiếp sau đó nắm đấm đưa lên, vừa vịn đập vào mắt phải của đối phương!

Phụng Thiên Sách đâu có ngờ rằng nàng đột nhiên ra tay, hơn nữa động tác lại nhanh lại chính xác, thuần thục như vậy, giống như được diễn tập rất nhiều lần. Đầu tiên là bụng của hắn bị đập một cú cực mạnh, kế đó mắt phải bị đập, mắt choáng váng, thân thể ngã trái ngã phải, nhìn cái gì cũng thấy hai tầng bóng dáng.

Mọi người lập tức ngây người như phỗng, quên mất phản ứng. Chờ tới khi nam tử mang mặt cười hoàn hồn trước tiên, quát to một tiếng: “Còn đực ra đó làm cái gì? Mau chóng bảo hộ Phụng Thiên!” Tám bạch y nữ tử vừa hoàn hồn, chạy nhanh tới trước mặt Phụng Thiên.

Già Lam giương mắt, nhìn dấu vết bầm tím trên mắt phải của Phụng Thiên, khoe miệng của nàng khê miết xuống, phản ứng của nàng hình như hơi bị lố thì phải.

“Già Lam tiểu thư, ngươi làm sao có thể đối xử thô lỗ với Phụng Thiên như vậy? Nhìn Phụng Thiên một chút đi, hết xinh đẹp rồi này.” Nam tử mang mặt cười nhìn như đang quở trách Già Lam, nhưng khi nhìn kĩ lại chắc chắn sẽ phát hiện hào quang hứng thú trong mắt hắn, khiến Già Lam nhớ tới mỗi khi Mục Tư Viễn đùa giỡn, hiệu quả đều tuyệt vời như nhau.

Chủ nhân bị đánh, hẳn không có quan tâm chủ nhân có bị thương hay không, chỉ lo đến chuyện chủ nhân có xinh đẹp hay không, nam tử này đúng là quái thai.

Đương nhiên, chỉ có Già Lam mới có suy nghĩ này. Bộ dạng của mọi người trong hội trường đều cố nín cười xem kịch vui. Không ngờ xấu nữ Già Lam lại đánh cực phẩm Phụng Thiếu. Ha ha ha, đây tuyệt đối là tin tức mới của thành Lạc Xuyên!

"Thiếu gia, ngươi không sao chứ?"

"Già Lam tiểu thư, ngươi thật là quá đáng!"

Tám bạch y nữ tử vây quanh Phụng Thiếu, hỏi han ân cần, cả đám đều dùng ánh mắt căm thù nhìn Già Lam, giống như nàng đã làm chuyện tày trời ấy.

Quản sự Bảo Khí Các rất sợ Phụng Thiếu nổi giận, gây ra rắc rối không cần thiết, hẳn vội vã mang người đến đây: "Phụng Thiếu, ngươi đừng tức giận, ta đem Già Lam tiểu thư mời xuống khỏi sân khấu."

"Chờ một chút!" Phụng Thiên Sách đẩy đoàn người đang vây quanh mình ra, che mắt phải bước lên phía trước: "Ai cho phép ngươi đuổi nàng xuống hả? Người của ta, ngươi cũng dám chọc?"

Quản sự đỏ mặt hời hợt, ông cũng vì sợ hấn tức giận thôi, nên mới muốn đuổi người xuống, Già Lam là người của Phụng Thiếu hỏi nào vậy?

Thật ra, Phụng Thiếu à! Ngươi bị người ta đánh, còn muốn ra tay bảo vệ người đánh ngươi! Quả là không thể nào hiểu rõ suy nghĩ trong đầu của hấn!

Ánh mắt khó hiểu của Già Lam thoáng lướt về phía Phụng Thiên Sách, vừa rồi nàng còn đang tự suy xét hành động của mình, rất có thể đem cơ hội tiếp cận Phụng Thiếu đánh mất, ai ngờ hấn không những không nổi giận với nàng, ngược lại còn muốn bảo vệ nàng.

Thật là một kẻ kì lạ!

"Ta nói cho các ngươi biết! Từ nay về sau, Tiểu Lam Lam chính là người của Phụng Thiên Sách ta. Ai dám bắt nạt nàng ấy, chính là bắt nạt ta! Bắt nạt người ta, cũng chính là bắt nạt cha nuôi của ta! Biết cha nuôi của ta là ai không?" Phụng Thiên Sách gấp quạt lại, chìa vào con mắt bầm tím của mình, tự cho là phóng khoáng tiêu sái, lại giả vờ thần bí: "Ha ha... Ta mới không thèm nói cho các ngươi biết!"

Mọi người bật ngửa, ở toàn Phụng Lâm Quốc, ai chả biết cha nuôi của Phụng Thiếu chính là đệ nhất cao thủ của Phụng Lâm Quốc, đồng thời, chính là Tư Đồ Trường Thăng - viện trưởng đương nhiệm của Học Viện Thiên Dực.

Cũng bởi vì chuyện này, Phó viện trưởng của học viện không ngại đường xa đuổi theo Phụng Thiếu, hi vọng hấn gia nhập vào Học Viện Thiên Dực.

Mọi chuyện đều rất rõ ràng, hấn còn giả vờ thần bí như vậy, cố ý làm người ta chán ghét!

Già Lam nghe được nick name 'Tiểu Lam Lam', da gà trên người nàng rớt xuống lịch bạch, ớn lạnh quá! Hấn còn có thể xấu hổ hơn nữa không?

"Tiểu Lam Lam, đừng sợ! Về sau có ta bảo bọc nàng, không có người dám bắt nạt nàng nữa đâu!" Phụng Thiên Sách cười khanh khách nhìn nàng, không chú ý tới con mắt phải buồn cười của mình. Từ trong mắt hấn, Già Lam nhận thấy sự chân thành và một số chuyện nàng không hiểu, nàng không có đem lời nói của hấn đặt ở trong lòng, mơ hồ có dự cảm, mặc kệ hấn có phải là người hoang đường thật sự hay không, nhưng nàng dám chắc hấn là người nói được làm được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiểu Lam Lam, nàng thật là hài hước

Hương thơm dịu mát lượn lờ, trên ghế dựa có trải áo lông cừu, nam tử mặc quần áo rộng thùng thình lười biếng ngồi ở đấy, vạt áo trước ngực hơi mở, đóa hoa mẫu đơn màu hồng nhạt trước ngực hấn cùng với nụ cười trầm thấp, càng tăng thêm vẻ diễm dứa lãng lờ.

Hấn dùng một tay chống má, mắt phụng tà mị nheo lại, yên lặng đánh giá Già Lam, đáng về yêu mị động lòng người giống như con chồn bạc tu luyện ngàn năm, thoáng chớp mắt liền có thể câu sạch sẽ hồn phách của người nhìn!

Dưới ánh mắt tràn ngập mị hoặc của hấn, Già Lam hết sức bình tĩnh, không chớp mắt nhìn thước gỗ quyết định bán đấu giá trong tay hấn. Nàng phát hiện khắp nơi đều là pháp bảo bán đấu giá, từ pháp khí thấp tới pháp khí hạng trung, từ hạng trung đến hạng nhất, cần cái gì thì có cái đó, khiến cho người lần đầu tiên tiếp xúc với pháp bảo như Già Lam được mở rộng tầm mắt.

Nàng mới bắt đầu tu luyện Ngự Bảo Thuật, dựa vào cấp bậc hiện tại của nàng, có lẽ nàng chỉ có thể khống chế được pháp khí cấp bậc từ linh khí trở xuống mà thôi, nhưng dù sao đây cũng chỉ là tu luyện theo lý thuyết mà thôi, muốn tăng cấp Ngự Bảo Thuật một cách nhanh chóng, biện pháp tốt nhất, chính là thực chiến!

“Chủ nhân, ta đói bụng!” Đột nhiên, Chiến Hoàng Bút di chuyển gây gổ trong lòng nàng, cứ nhích tới nhích lui khiến lồng ngực nàng nhột nhột, còn phát ra âm thanh của nước bọt.

Già Lam liền tỉnh ngộ, âm thầm trao đổi với Chiến Hoàng Bút: “Căn cứ vào những ghi chép ở trong sách, pháp khí có đẳng cấp cao có thể nuốt chửng linh hồn của pháp khí cấp bậc thấp hơn nó, là thật à?”

“Chính xác! Pháp bảo bậc cao muốn nâng cao pháp lực, ngoại trừ tự mình tu luyện thì cách tốt nhất chính là liên tục nuốt những linh hồn của pháp bảo có cấp bậc thấp. Ta vừa mới tỉnh lại nên cần một ít món điểm tâm ngọt, bổ sung thêm thể lực. Những pháp bảo trước mặt tuy có cấp bậc hơi thấp nhưng vẫn đỡ hơn không có.” Chiến Hoàng Bút vừa nghiêm túc lại vừa mạnh miệng xoi mói, khiến Già Lam cảm thấy xấu hổ. Những món pháp bảo trước mặt đối với người bình thường có thể gọi là bảo vật nghịch thiên, nhưng đến miệng Chiến Hoàng Bút lại biến thành mấy món điểm tâm lấp bụng khi đói..

“Ta chỉ là Ngự Bảo Sư sơ cấp, e là không thể khống chế chúng nó.”

“Yên tâm đi, có ta mà!”

Chiến Hoàng Bút hết sức tự tin khiến cho Già Lam tin tưởng nó vô điều kiện.

“Thiếu gia, cầm trứng gà lăn mất đi, sau khi lăn xong vết bầm trên mắt sẽ biến mất rất nhanh.” Hai tay Tần quân gia đem mấy quả trứng gà được lột vỏ sẵn dâng lên, cười khanh khách nhìn Phượng Thiên Sách, chuyên nghiệp hóa nờ nự cười, khó mà phân được đó là nự cười chân thành hay giả dối.

Phượng Thiên Sách hơi nghiêng mặt, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Già Lam: “Tiểu Lam Lam, nàng giúp ta đi!”

Già Lam miễn cưỡng liếc mắt nhìn hắn một cái, không quan tâm.

“Mắt của ta là do nàng làm bị thương, nàng nên chịu trách nhiệm với ta chứ!” Biểu tình đáng như như bị người ta vứt bỏ của hắn làm Già Lam cảm thấy áy náy, dù sao thì đối phương cũng không có làm gì nàng, vô duyên vô cớ bị nàng đánh một quyền, nàng cũng nên đền bù cho hắn.

Thở dài, Già Lam đứng dậy, cầm một quả trứng gà, bắt đầu ‘trị liệu’ cho hắn.

“Ui da! Tiểu Lam Lam à, nàng nên nhẹ tay một chút, đừng có thô lỗ với người ta như vậy!”

“Bên trái một chút! Qua bên trái một chút!”

“Ừ, ừ... đúng rồi! Chính là chỗ này...”

“Ừm... Thật là thoải mái!”

“Tiểu Lam Lam, nàng giỏi quá! Dễ chịu muốn chết!”

Âm thanh mập mờ, không ngừng được truyền ra từ lô ghế khách quý khiến mọi người ở lô ghế kế bên nghe được mà đỏ mặt tía tai. Có cần nồng nhiệt tung tóe từ phía như vậy không? Vừa mới gặp nhau liền cấu kết với nhau nhanh như vậy à? Thật là thần tốc!

“Già Lam không sao chứ? Phượng Thiếu có thể bắt nạt nàng ấy hay không?” Tổng Thiên Nhi nhìn lô ghế trên tầng cao nhất, không ngừng lo lắng.

“Nghe tình huống chiến đấu như vậy, người bị ‘bắt nạt’ e là Phượng Thiếu thì có. Không ngờ Già Lam lại hào phóng như vậy, chắc chắn...” Mục Tư Viễn cười hết sức tà ác, làm cho hai gã hộ vệ của Tổng gia trợn mắt khinh bỉ, bọn họ biết vị Mục thiếu gia này không phải là người tốt lành gì, tư tưởng đúng là không thuần khiết. Sau này, nhất định phải bảo hộ tiểu thư không cho nàng ở gần con sói háo sắc này.

“Đầu óc của người nên được gột sạch lại rồi đó, có cần bản thiếu gia giúp người hay không?” Sở Chiêu Viêm nhàn nhạt nhếch môi cười, nự cười thâm trầm khó đoán.

“Đừng, đừng!” Mục Tư Viễn vội nghiêng người cách xa hắn, xua tay: “Ta chỉ là muốn phát huy sức tưởng tượng của ta một chút mà thôi. Người cần tẩy não ắt hẳn là Phượng Thiếu! Không đến lượt ta đâu, nếu như ta nhìn Già Lam, ta tuyệt đối nói không nên lời ba chữ ‘Nàng thật đẹp’ đâu.”

“Nữ nhân ngu xuẩn này, nàng thật sự cho rằng mình có thể một bước lên mây sao? Có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng à? Phượng Thiếu là ai, hắn có thân phận gì chứ? Hắn làm sao có thể nghiêm túc với nàng? Chờ ngày nào đó nàng ta rơi từ trên mây xuống, để coi nàng ta té thành dạng gì?”
Gương mặt nam tính của Sở Chiêu Viêm phủ đầy vẻ lo lắng, âm tình bất định, ánh mắt nhìn về phía lô ghế khách quý càng thêm âm trầm.

Lỗ tai Già Lam không ngừng bị ‘ma ám’ của Phượng Thiên Sách quấy nhiễu, trên mặt nàng căng đầy hắc tuyến. Nàng thề, nếu như không phải nàng vô tình đánh vào mắt hắn, xung quanh không có người, nàng nhất định đập chết cái tên lăng lợ chết tiệt này!

Thật sự là thử nghiệm tính nhẫn nại của nàng mà! Từ xưa tới nay, nàng chưa bao giờ gặp phải loại người cực phẩm như vậy!

“Già Lam tiểu thư, có muốn uống ly trà hạ hỏa không?” Tần quân gia tốt bụng mang trà tới cho nàng, khuôn mặt vui vẻ chưa bao giờ thay đổi, hừ, giống y như chủ nhân của hắn. Rất đáng đánh!

“Không cần! Ta không khát.” Già Lam cố gắng nhẫn nhịn, hít sâu một hơi.

“Uống một chén đi, người đang cần mà!” Thái độ của Tần quân gia rất là ân cần.

“Ta nói, ta không khát!” Già Lam tiếp tục hít sâu, tiếp tục chịu đựng.

“Không khát cũng nên uống một chút, ta là người từng trải, ta hiểu.” Tần quân gia khuyên nhủ.

Già Lam nghiêng răng ken két, chủ tớ hai người bọn họ sắp đánh sập giới hạn chịu đựng của nàng rồi nhá! Vươn tay cướp lấy ly trà từ Tần quân gia, nhìn khuôn mặt tươi cười hết sức bỉ ổi của Tần quân gia: “Tần quân gia, mặt của người được chế tạo từ chỗ nào vậy... Ta thấy thật là rẻ mạt!”

Khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp của Tần quân gia có chút lung tung, hơi biến dạng, Phụng Thiên Sách ngồi bên cạnh cười phá lên, cười đến tà mị hút hồn người xem.

“Ha ha, Tiểu Lam Lam, nàng là hài hước!”

Bên ngoài lô ghé, quân sự của Bảo Khí Các bước tới bái kiến: “Phụng Thiên, có một chuyện phiền toái, xin ngài quyết định.”

“Chuyện gì, nói đi! Ta góp ý cho người!” Phụng Thiên Sách tốt bụng nói.

“Chuyện là như vậy, Bảo Khí Các của chúng tôi có bốn vị Ngự Bảo Sư, hai người cấp cao, hai người cấp thấp, trong có chỉ có một vị Ngự Bảo Sư cấp thấp là nữ, còn lại đều là nam. Dựa theo yêu cầu của Phụng Thiên Gia, buổi đầu giá ngày hôm nay nhất định phải chọn Ngự Bảo Sư nữ, Ngự Bảo Sư này sẽ không thể không chế các bảo vật cấp cao... Ngài xem, ngài có thể hạ thấp yêu cầu xuống một chút hay không?”

Giọng nói quân sự rơi xuống, Phụng Thiên Sách cũng đã thu hồi nụ cười, liếc người truyền đạt bên cạnh một cái.

Tần quân gia liền vội vàng tiến lên, trả lời: “Vậy làm sao được? Từ trước tới nay, Phụng Thiên luôn nói một là một, nếu như thay đổi xoành xoạch, người khác sẽ coi Phụng Thiên ra gì? Cả một thành Lạc Xuyên lớn như vậy, chẳng lẽ không tìm ra được một nữ Ngự Bảo Sư cấp cao hử?”

Quân sự khổ sở nói: “Này... Chức nghiệp Ngự Bảo Sư vốn đã rất hiếm, toàn bộ Ngự Bảo Sư đều được Bảo Khí Các mời đến đây làm việc, trừ bốn người bọn họ, thật sự không tìm ra Ngự Bảo Sư khác...”

Tần quân gia ngắt lời của hắn, không chút nhân nhượng: “Tóm lại, quyết định của Phụng Thiên là không thể thay đổi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Khi quân sự gấp đến độ xoay vòng, thỉnh thoảng một giọng nói vang, khiến ánh mắt của hắn sáng choang.

“Vậy để ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tặng nàng một chiếc quan tài

Quân sự giương mắt nhìn lên, kẻ chủ động xin đi giết giặc không ai khác chính là phế vật Già Lam, đây mắt dâng lên ánh lửa của hắn lập tức u ám. Hắn thả tin Phụng Thiên có năng lực ngự bảo, chứ không tin Già Lam có thể khống chế pháp bảo. Bởi vì cả thành Lạc Xuyên này ai chẳng biết Già Lam không có linh lực?

Người không có một chút linh lực, làm sao có thể biết Ngự Bảo Thuật? Đây chẳng phải là nói tầm bậy sao?

“Có được hay không, phải thử mới biết được, không phải sao?” Già Lam nhìn chăm chăm từng biến hóa trên mặt hắn, không đợi hắn hỏi, chủ động nói rõ.

Quân sự chăm chú nhìn nàng, thời khắc này hai mắt nàng sáng kinh người, trong con ngươi đen nhánh dâng lên ánh sáng rực rỡ, làm trái tim hắn chậm rãi dao động, được, nhưng... Nàng thực sự có thiên phú ngự bảo sao?

“Tiểu Lam Lam nói được chính là được, ta ủng hộ nàng hết mình.” Ánh mắt trong trẻo Phụng Thiên Sách mang theo sự chân thành, một giây sau, nụ cười ngả ngón phá vỡ bầu không khí ngay lập tức, hắn tà khí nhếch môi cười: “Người của ta, ta nói được, thì là được!”

Già Lam bị hắn nhìn nổi da gà cùng mình, thật muốn đập hắn một trận cho sưng tay, có gắng xem nhẹ sự tồn tại của hắn, ánh mắt lấp lánh của nàng nhìn thẳng về phía quân sự.

Quân sự nghĩ ngợi một lát, rốt cuộc cũng gật đầu: “Được thôi! Vật đầu giá đầu tiên là linh khí có cấp độ tương đối thấp, người có thể thử xem, nếu như thành công, người có thể tiếp tục đầu giá những vật kế đó. Nếu làm tốt, ta sẽ mời người trở thành Ngự Bảo Sư chính thức của Bảo Khí Các. Nhưng nếu như không thành công...” Hắn cố tình liếc nhìn Phụng Thiên Sách, câu nói tiếp theo quá rõ ràng, nếu như không thành công, dù Phụng Thiên Gia có

đảm bảo, nàng cũng không thể trở thành Ngự Bảo Sư chính thức.

“Nếu không thành công, ta lập tức rời khỏi nơi này!” Già Lam sáng khoái nói.

Hai bên đạt được hiệp nghị, Già Lam đi theo quân sự rời khỏi lô ghé khách quý.

Tiếng búa nện vang lên, hội trường đấu giá im lặng như tờ, buổi đấu giá chính thức kéo màn. Bán đấu giá sư nhiệt tình giới thiệu, tất cả mọi người đều biết, bảo vật bán đấu giá hôm nay đều được đem về từ Tiên Ma Mộ Địa, nơi nguy hiểm không người dám đến trong truyền thuyết. Người của Bảo Khí Các có thể đem những bảo vật này từ nơi nguy hiểm như Tiên Ma Mộ Địa về đây, có thể thấy được lực lượng của bọn họ mạnh mẽ cỡ nào, cho nên giá cả của những bảo vật này nhất định không tầm thường, phải chuyển qua mấy lần, vật lấy ít làm quý!

“Vật đấu giá đầu tiên là Thiên Táng Chi Quan! Linh khí thượng phẩm, giá khởi đầu là hai ngàn lượng bạc trắng, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai trăm lượng.” Khi bán đấu giá sư tuyên bố vật đấu giá đầu tiên, hội trường không ngừng thốn thốn.

Thiên Táng Chi Quan? Tên này cho dù có dễ nghe thì nó cũng chỉ là cái quan tài mà thôi. Ai muốn bỏ ra một đồng tiền vang mua thứ đồ không may chứ? Du nó là linh khí thượng phẩm, cũng không có ai thèm.

Bán đấu giá sư đâu ngờ rằng mọi người sẽ phản ứng như vậy, hần vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, không để ý tới lời bàn tán của mọi người. Giá cả của vật bán đấu giá đầu tiên hần là từ hai nghìn lượng trở lên, hơn nữa nó đến từ Tiên Ma Mộ Địa, nên hần nâng giá lên gấp bội, nhưng bây giờ lo lắng bản thân nó mang tới điềm xấu, cho nên mới lấy giá cả bình thường ra để bán.

“Ta tuyên bố, buổi bán đấu giá chính thức bắt đầu!”

Mặc dù Thiên Táng Chi Quan là vật xui xẻo, nhưng vẫn là linh khí thượng phẩm, giá này cũng hợp lắm rồi. Coi như mình không cần, đưa cho nhà mai tang cũng không sai. Vì vậy, có một số người nóng lòng muốn thử xem sao, nhưng mà khi bọn họ nghe người ở lô ghé khách quý kêu giá, cả đám liền bỏ qua.

“Phượng Thiệu ra giá hai ngàn hai trăm lượng!”

“Thao! *(nói tục tựa như F**k) Lấy thân phận Phượng Thiệu, hần muốn cái gì mà không có? Vô duyên vô cớ mở miệng đòi mua quan tài để làm gì? Lẽ nào tặng cha hần?”

“Kẻ có tiền mà, trong túi có nhiều tiền quá nên đâm ra bị khủng!”

“Người có muốn kêu giá không?”

“Điên hả? Đấu giá với Phượng Thiệu? Ta tìm phân?”

Lúc Phượng Thiên Sách ra giá, hội trường không có ai đấu giá với hần, bầu không khí rất quỷ dị, khiến bán đấu giá sư cảm thấy hơi khó xử. Từ lúc Bảo Khí Các thành lập tới nay, lần đầu tiên hần gặp phải trường hợp khó xử như vậy.

Tiếng búa gõ vang lên, bán đấu giá sư tuyên bố: “Thiên Táng Chi Quan thuộc về Phượng Thiệu!”

Kế bên cửa sổ, Phượng Thiên Sách miễn cưỡng dựa vào trước cửa sổ, ánh mắt mê ly ngập mờ cười khế: “Ta mua món bảo vật này là để tặng cho Ngự Bảo Sư ngày hôm nay, coi như quà gặp mặt của ta.”

Mọi người choáng váng bật ngửa, Ngự Bảo Sư nào xui xẻo như vậy? Được người ta tặng quà gặp mặt, còn là cái quan tài nữa chứ! Phượng Thiệu à Phượng Thiệu, người rốt cuộc có bao nhiêu cảm hận người này hả?

Bán đấu giá sư vẫn tiếp tục duy trì nụ cười ôn hòa của mình, đảo mắt một vòng, cất giọng hỏi: “Tiếp theo, xin mời Ngự Bảo Sư của chúng ta ----- Già Lam tiểu thư.”

“Ai? Ta nghe không lầm chứ?” Mục Tư Viễn mở lớn miệng. hần đã nói ra nỗi lòng của mọi người ở đây, có người khoa trương ngoáy lỗ tai, nghi ngờ lỗ tai của mình có phải bị ảo giác thính giác hay không?

“Già Lam? Ngự Bảo Sư?” Sở Viêm Chiêu chau mày, tại sao hần cảm thấy chuyện này rất sốc, chắc chắn là trùng tên thôi.

Nhưng khi Già Lam bước lên giữa hội trường đấu giá, khuôn mặt lãnh khốc và hoài nghi của hần triệt để bị nghiền nát, lộ ra sự khó tin.

“Già Lam! Cố gắng lên!” Tổng Thiên Nhi hưng phấn đứng lên, quơ đôi tay trắng nõn của mình, kích động hô hét.

“Đúng là Già Lam?” Mục Tư Viễn há miệng rất khoa trương, vô cùng kinh ngạc, không có từ nào diễn tả nổi.

Khách trong hội trường đều nghị luận âm ỉ, chuyện này có phải rất sốc? Phế vật ăn nhờ ở đậu tại Sở Gia, kẻ không có linh lực như Già Lam, lại có thể trở thành Ngự Bảo Sư? không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là Bảo Khí Các nể mặt Phượng Thiệu mới mời nàng ta lên đài, phải, nhất định là như vậy!

“Tiểu Lam Lam, thích lễ vật ta tặng không? Đây chính là tấm lòng của người ta, nàng không nhận, người ta sẽ đau lòng.” Phượng Thiên Sách híp mắt

phượng, dựa người vào bộ cửa sổ, cười như yêu nghiệt.

Kèm theo nụ cười của hắn có gió nhẹ đu đưa, thổi sợi tóc của hắn bay bay, mơ hồ có thể thấy được một vòng hào quang vờn quanh người hắn, như hồng nhan ở giữa hoa roi, từng trận hương thơm, đẹp như thần tiên trên trời rơi xuống nhân gian.

Hội trường đầu giá, có vô số nữ tử mắt ứa ra sao, bộ dạng mê trai nhìn hắn. Cực phẩm chính là cực phẩm, kẻ ngốc chính là kẻ ngốc, nhưng mà lòng thích đẹp mọi người đều có, là đạo lý không thể thay đổi.

Già Lam lắc đầu than nhẹ, người này đúng là yêu nghiệt mà!

Khi mọi người tỉnh lại, lần thứ hai điên cuồng ngã ngửa, quả nhiên, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ai nói Phượng Thiệu đối xử với nàng tốt? Phượng Thiệu hận nàng biết bao, nên mới gấp liền tặng cho nàng cái quan tài!

Già Lam nhìn chăm chăm cái quan tài Thiên Táng Chi Quang có dung lượng chứa vừa đủ hai người, trán đổ mồ hôi nhễ nhại. Nàng sống hai đời, không muốn nhận nhất, không muốn gì hết, chỉ muốn đánh người tặng quà một trận thôi!

không trả lời hắn, Già Lam bắt đầu điều hòa lại nhịp thở, hướng về Thiên Táng Chi Quan thi triển phép thuật ngự bảo...

Tinh túy của Ngự Bảo Thuật là ở tinh thần lực, thuần phục, xóa bỏ huyết khế, lập lại một huyết khế khác, nếu bảo khí không có chủ nhân, vậy thì dễ hơn nhiều, chỉ cần dùng tinh thần lực của mình thuần phục linh hồn của bảo khí, như vậy mặc kệ kẻ nào cũng có thể làm huyết khế; nếu bảo vật đã có chủ, thì hơi phức tạp một chút, cần phải thêm một bước xóa bỏ huyết khế trước.

Già Lam quan sát Thiên Táng Chi Quan, quan tài không chút bị hư hại, nhìn như đồ bình thường. Nàng âm thầm ghi nhớ, suy đoán Thiên Táng Chi Quan có thể đã có chủ nhân, tình huống này, nàng muốn thu phục bảo khí, trước hết phải xóa bỏ dấu vết chủ nhân trước của nó để lại.

Hít một hơi thật sâu, Già Lam thu liễm tâm thần, trên mặt bỗng dung hiện lên một tầng u lam. Hai tay nhanh chóng tạo thành ấn biến ảo, giữa hai ngón tay ngưng tụ một tầng gọn sóng u lam nhạt, đầu ngón tay đưa về phía trước, đem linh khí trên người rót vào Thiên Táng Chi Quan...

“Thủy... Thủy Linh Thuật?”

“Linh giả cấp ba?”

Mọi người vẫn còn đang xi xầm chế nhạo, thoáng chốc liền lặng ngắt, Linh giả cấp ba, hơn nữa còn là thuộc tính Linh Thuật, Linh Thuật có thuộc tính nước rất là hiếm. Chỉ dựa vào điểm này, hoàn toàn đánh ngã nhận thức của mọi người về Già Lam!

Cái gì phé vật? Cái gì không có linh lực?

Phé vật không có một chút linh lực là đây sao? Có thể phóng ra linh khí như Linh giả cấp ba mà là phé vật?

Lời đồn ác độc này là kẻ nào tung ra? Tất cả đều là nói vớ vẩn! thật không đáng tin! thật là lừa gạt tình cảm của người khác aaaaaaaaaaaaaa!

---- Lời người qua đường A ----

Phượng Thiệu nằm nghiêng trên trường kỷ, vạt áo nửa mở, vút ánh mắt câu hồn về phía độc giả: Ai u ~ người ta muốn cắt giầu! Có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Già Lam, tỏa sáng

Trong chốc lát, linh khí rót vào Thiên Táng Chi Quan, Già Lam rất nhanh bị một đoàn huyết ảnh cản trở, đó là huyết khế của chủ nhân cũ để lại.

Luồng khí mạnh mẽ đập vào mặt, lông mày của nàng chau lại, cảm thấy đoàn huyết ảnh này không đơn giản chút nào. Tuyệt đối không phải là linh khí có thể thừa nhận, uy lực của nó vượt xa tưởng tượng của nàng. Chủ nhân cũ để lại khế ước nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh, cao thủ tuyệt đỉnh lại để huyết khế trên món linh khí, điều này nói rõ cái gì?

"Chờ một chút! Chủ nhân, đây tuyệt đối là huyết khế của cao thủ cấp Tông sư để lại. không thể tùy tiện đụng vào! Nếu Ngự Bảo Sư tầm thường muốn không chế nó, e rằng chưa kịp xóa bỏ huyết khế thì đã bị huyết ảnh nuốt chửng, chết là cái chắc." âm thanh của Chiến Hoàng Bút truyền đến, giọng nói pháp phòng rất rõ, xem ra nó bắt đầu hưng phấn.

“Cao thủ cấp Tông sư để lại huyết khế? Ngươi có thể đối phó với nó không?” Già Lam thầm than mình xui xẻo, tại sao lần đầu tiên nàng ngự bảo liền gặp phải bảo khí gai góc như thế này chứ?

“Hừ, chỉ là một cấp Tông sư nhỏ bé?” Giọng nói Chiến Hoàng Bút bình thường lại mang theo sự khinh thường rất rõ ràng, giọng điệu oai phách, giống như vương giả ngồi trên cao nhìn xuống đám kiến hôi dưới chân.

Bóng dáng cây bút như thoi đưa, nhảy vào linh khí, soàn soạt soàn soạt... Hai ‘Già Lam’ thật to, lóe ra ánh sáng trắng chói mắt, đột ngột bắn về phía huyết ảnh, đem huyết ảnh cắt ra thành từng mảnh.

Bên tai, phảng phất như nghe thấy tiếng huyết ảnh gào thét, vô cùng thâm, vô cùng kinh khủng.

Chiến Hoàng Bút không hề cho huyết ảnh có cơ hội phục hồi như cũ, tâm bút bỗng nhiên mở ra, vừa giống cây dù to lại vừa giống cái miệng to, gặm lên một tiếng, đem phần còn lại của huyết ảnh cắt hết, nuốt vào trong bụng!

Già Lam hơi ngẩn ra, sức chiến đấu của Chiến Hoàng Bút thật sự là dừng mãnh tới cực điểm, trong chớp mắt đã nuốt chửng huyết khê của cấp Tông sư thì thôi, còn mạnh mẽ cung cấp linh khí cho nàng.

Huyết khê đã được xóa bỏ, đến lúc nàng phát huy tài năng Ngự Bảo Thuật của mình rồi, chính thức đem linh khí thuần phục.

Khách mời trong hội trường đâu có biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, bọn họ thấy Già Lam chau mày, tựa như đang chấp hành nhiệm vụ cực kì khó khăn.

Thời gian từng giờ trôi qua, có rất nhiều khách mời không còn kiên nhẫn nữa.

“Rốt cuộc có được hay không? không làm được thì mau đi xuống đi!”

“Chúng ta còn muốn xem những vật đấu giá khác nữa, ngươi làm không được thì mau nói, đừng có cứng cổ nữa! Chỉ tổ làm lãng phí thời gian của người khác!”

“Xuống đi! Xuống đi!”

âm thanh ồn ào càng ngày càng nhiều, các khách mời đã bắt đầu mất tính kiên nhẫn.

Lô ghé ở lầu ba, Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn và Tống Thiên Nhi kinh ngạc nhìn linh lực Linh giả cấp ba của Già Lam, bây giờ nghe tiếng ồn, ba người mới hoàn hồn.

“Mẹ ta nha! Già Lam này che giấu thực lực thật tốt, chúng ta đều bị nàng lừa gạt! Viêm Chiêu, nàng vẫn luôn ở trong Sở phủ của ngươi, chẳng lẽ ngươi không hề nhận ra một chút nào à?”

Sở Viêm Chiêu miễn cưỡng lờ mờ hán một cái, nếu hán biết, hán sẽ không kinh ngạc giống như hiện tại, hán nhìn chăm chú vào sườn mặt của Già Lam, không hiểu vì sao hán lại có cảm giác kì diệu. Bản thân chỉ biết nàng nhất định sẽ thành công. Chắc chắn nàng sẽ khiến cho toàn dân trong thành Lạc Xuyên phải khiếp sợ vì tài năng thiên phú của nàng.

“Già Lam! Cố gắng lên! Ngươi nhất định làm được!” Tống Thiên Nhi nắm chặt hai tay, lòng bàn tay toát ra mồ hôi.

“Xuống đi! Xuống đi!”

âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn, quân sự cũng bắt đầu quỳnh đít. Ông đồng ý cho Già Lam lên sân khấu ngự bảo là quyết định đúng hay sai đây?

Đưa mắt nhìn về lô ghé dành cho khách quý, hán muốn xin ý kiến của Phụng Thiệu, có phải đã tới lúc đem người mang xuống rồi hay không. Ai ngờ, lúc này Phụng Thiệu lên tiếng: “hán, hán, hán, hán, hán, hán, hán, hán... Còn có hán, hán là những người gây rối trong hội trường đều đóng gói bọn họ đem vứt ra ngoài cho ta.”

Phụng Thiên Sách lười biếng nằm ở bệ cửa sổ, cây quạt nhẹ nhàng chỉ chỉ, tựa như đang lựa củ cải, đem mấy ‘củ cải thối’ lấy ra hết. Tám gã thị nữ như làn gió thơm bay tới, trong tay cầm Túi Càn Khôn, bộ dạng giống như muốn lúm mấy củ cải hư bỏ vào túi đem quăng, đám khách mời hoảng sợ vội vàng khép miệng không dám ra tiếng.

thật vô lại! thật bá đạo!

Mọi người liếc nhau, bị đóng gói thật là mất mặt. Chỉ có Phụng Thiệu mới có thể nghĩ ra chuyện cực phẩm như vậy!

Hội trường yên tĩnh lại, trên sân khấu cuối cùng cũng có động tĩnh.

Huyết sắc tràn ngập Thiên Táng Chi Quan, hào quang nở rộ, ánh sáng đỏ chiếm một nửa hội trường đấu giá!

Hơi thở chết chóc tới ảm ảm tràn ngập trong hiện trường, trời đất đều ảm đạm xuống, phảng phất giống như chôn ở trong Thiên Táng Chi Quan.

Mọi người kinh ngạc há mồm, thấy Già Lam chuyển lòng bàn tay, Thiên Táng Chi Quan liền chuyển động theo bàn tay của nàng, từ từ dâng lên...

“A? Làm sao có thể? không phải ta đang nằm mơ chứ?”

“Đầu! Đồ quý! Ngươi néo bấp đùi ta làm gì?”

“Ồi, néo lộn ngược! Ngược cảm thấy đau hả? Vậy thì ta không có nằm mơ!”

Con sóng này chưa đi qua thì con sóng sau lại ập tới.

Thiên Táng Chi Quan dâng lên đến giữa không trung, bất chợt nó thu nhỏ lại, đến khi biến thành một cái quan tài gỗ màu đỏ nhỏ bằng bàn tay, liền rơi vào lòng bàn tay của Già Lam. . . Đây chính là diện mạo Thiên Táng Chi Quan nên có sao!

Nó không phải là cái quan tài bình thường, nó có thể tùy ý co giãn, có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Hơi thở chết chóc dần dần biến mất, mọi người vẫn cảm thấy ngọt ngào như cũ. Thiên Táng Chi Quan! Quan tài có thể chôn trời, cái tên này thật đúng là không nói quá. Già Lam mơ hồ cảm thấy, sức mạnh của Thiên Táng Chi Quan không đơn giản chỉ là linh khí thượng phẩm. . .

“Nàng, nàng, nàng, . . .Nàng làm được rồi! Nàng ta thật sự thu phục được Thiên Táng Chi Quan!”

“Ngự Bảo Sư. . . Thành Lạc Xuyên của chúng ta lại xuất hiện một Ngự Bảo Sư!”

Chỉ một thoáng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm! Tiếng ồ vang lên khắp hội trường!

một đôi mắt như loài lang sói bắn về phía Già Lam, một Ngự Bảo Sư xuất hiện có ý nghĩa gì? Trong lòng mọi người đều có tính toán. Ánh mắt tán thưởng kính nể, đúng là một Ngự Bảo Sư đáng kính trọng. Đột nhiên Già Lam lại nổi tiếng lần nữa, cảm thấy mình giống như ngôi sao điện ảnh. Cái loại cảm giác đứng trên đỉnh núi cao, hưởng thụ cảm giác được mọi người ngưỡng mộ cúng bái, thật sự là không tệ!

Già Lam cảm thấy mình giống như quay về thời gian làm vua lính đánh thuê, tiếp nhận vô số ánh mắt hâm mộ, sùng bái của đồng bạn, đáng tiếc, những ngày đó đã không thể trở lại. . . Nhưng, nàng không giận, nàng là thiên tài, cho dù đi đâu cũng có thể tỏa sáng: Là vương giả, chỉ cần là vương giả thì sẽ tồn tại mãi mãi, sẽ có một ngày nàng chắc chắn du ngoạn đến đỉnh cao của thế giới.

Bỗng dưng, cả người tản ra một loại sức quyến rũ kì lạ, chói lọi khắp bốn phương, khiến cho khí thế của mọi người bị chèn ép xuống, tựa như chỉ còn một mình nàng ở giữa trời đất!

“Chuyện này khó tin hơn cả chuyện khó tin nữa, xem ra ta cần phải tẩy não lại rồi. . .” Mục Tư Viễn gõ đầu mình, nghiêng đầu lẩm bẩm.

“Nàng thật sự là Già Lam sao?” Sở Viêm Chiêu hoài nghi lắc đầu, có lẽ hẳn nên điều tra nàng một phen, hẳn nhất định phải tra rõ chân tướng.

"Già Lam, nàng quá tuyệt vời!" Tổng Thiển Nhi thật lòng vui thay bạn mình.

Phượng Thiên Sách nhìn chăm chú vào Già Lam đang tỏa sáng trên sân khấu, ánh mắt ngang ngạnh xưa nay của hắn lóe lên một chút thâm thúy khó phát hiện, chỉ ngẩn ngừ trong chốc lát, hắn liền khôi phục lại bộ dạng không tìm không phổi, hướng về phía Già Lam vỗ tay khen ngợi: “Ha ha, ánh mắt của ta chưa bao giờ sai.”

Mọi người điên cuồng trợn trắng hai mắt, chưa thấy ai mặt dày như hắn, chỉ một câu nói liền đem công lao của người khác biến thành của mình. Ý kia không phải nói, nếu không có ánh mắt biết thưởng thức ngọc của hắn, Già Lam sẽ không có cơ hội đứng trên sân khấu tỏa sáng như vậy. Tại sao hắn không nói, tất cả Ngự Bảo Sư đều là của dòng họ nhà hắn đi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người so với người, tức chết người!

Có lần đầu tiên ngự bảo, kể đó việc thuần phục mấy món bảo vật có cùng đẳng cấp càng dễ dàng hơn, tốc độ thu phục linh khí của Già Lam càng lúc càng nhanh hơn, gần như là linh lực của nàng vừa rót vào linh khí, linh khí liền tự động ‘đầu hàng’, khiến cho mọi người có mặt đều hô to thần kỳ!

Chiến Hoàng Bút không ngừng nuốt chừng huyết khê của linh khí, đồng thời đem hồn khí của linh khí ngốn một nửa, chứa lại một nửa. Để lại một nửa là vì có ý đồ, chính là tránh tai mắt của người ngoài. Nếu bị người ngoài biết, nàng là Ngự Bảo Sư nhưng lấy danh nghĩa làm việc công để mưu cầu lợi riêng, vừa ngự bảo vừa nuốt chừng khí hồn, e là nàng sớm xuống đài rồi.

Mấy món linh khí bán đấu giá mở màn kết thúc, bắt đầu đấu giá bảo khí có đẳng cấp cao hơn, Già Lam tự biết thực lực của mình có hạn, chỉ dựa vào thực lực trước mắt của bản thân là không thể nào thu phục được hồn khí của bảo khí, thế nên mọi chuyện kế tiếp giao cho Chiến Hoàng Bút xử lí đi.

Chiến Hoàng Bút vừa ra tay, hiệu quả oanh động như làn sóng, vừa mới ra tay liền trực tiếp đem tên Già Lam kí lên hồn khí của linh khí, vừa khí phách lại dũng mãnh!

Khách mời trong hội trường đều sửng sốt, cứ tưởng gặp pháp bảo đẳng cấp cao nàng liền không chế không nổi, ai ngờ nàng chẳng những không chùn

bước, tốc độ thuần hóa càng lúc càng nhanh, gần như trong nháy mắt, mọi chuyện đều làm xong!

“Rốt cuộc nàng có phải là người không vậy? Ai nói Ngự Bảo Sư thuần phục bảo khí rất khó? Ta thấy rất dễ mà!”

“Trước kia ta thấy thời gian Ngự Bảo Sư cao cấp ngự bảo dài oi là dài, pháp bảo càng cao cấp càng tốn nhiều thời gian. Tốc độ ngự bảo của Già Lam quá kinh người, không khác gì đang chọn củ cải... chắc chắn, nàng ta có thiên phú ngự bảo kinh người như vậy, tương lai có nhiều triển vọng nha!”

Tiếng vỗ tay như sấm động, cả hội trường sôi sục lên.

Quần sự liên tục dụi hai mắt mình, mãi cho đến khi Già Lam đem tất cả vật đầu giá thu phục xong, cuối cùng hần mới giật mình thoát khỏi cơn mộng.

Quả nhiên là nhân tài!

Nếu như không thể giữ nhân tài như vậy ở lại Bảo Khí Các, hần xác định bản thân sẽ hối hận cả đời.

"Già Lam tiểu thư. . ." Quần sự vừa muốn đi lên mời Già Lam gia nhập vào Bảo Khí Các, trở thành một Ngự Bảo Sư thật sự. Ai dè có người nhanh hơn một bước, cướp lời hần.

“Già Lam tiểu thư, lấy thiên phú ngự bảo của ngươi hoàn toàn có đủ tư cách gia nhập vào Liên Minh Ngự Bảo ở hoàng thành. Mỗi năm, Liên Minh Ngự Bảo đều tuyển nhận một nhóm Ngự Bảo Sư ưu tú gia nhập. Nếu ngươi đồng ý, lão phu sẽ tự tay viết một phong thư giới thiệu, giới thiệu ngươi với mình chủ Liên Minh Ngự Bảo.”

Chỉ thấy ở cửa ra vào của hội trường có một người đàn ông trung niên đáng người cao gầy đứng đó, ông mặc trường bào màu xám tro khéo léo, trên trường bào có thêu hoa văn cổ xưa, tóc hần buộc gọn gàng ở sau đầu, ngũ quan nhu hòa, đôi mắt đen mềm mại sáng lấp lánh, nhìn kĩ lại sẽ thấy bên trong đầy mắt phượng phát như chứa đựng trí tuệ ngàn năm lắng đọng.

Trong đám đông, có người nhận ra hần, thất lễ hô to: “Phó viện trưởng? Phó viện trưởng? của học viện Thiên Dực sao lại tới đây?”

Các học sinh học viện Thiên Dực kích động đứng lên, đi xuống lầu, nghênh đón Phó viện trưởng của bọn họ.

Thì ra ông ta chính là Phó viện trưởng học viện Thiên Dực?

Già Lam có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. Kịp trước, có nhân vật nổi tiếng gì mà nàng chưa gặp qua chứ? Mắc gì phải vì thân phận đặc thù của đối phương mà mất đi lương tâm chứ?

"Già Lam tiểu thư, không biết ngươi có bằng lòng hay không?" Phó viện trưởng cười ôn hòa nhìn cô, ông đã đứng đây quan sát một hồi lâu, chỉ là do mọi người quá mức chuyên tâm nên không nhận ra sự tồn tại của ông.

Có được thư giới thiệu do chính tay Phó viện trưởng là chuyện vinh dự biết chừng nào?

Trong lòng mỗi người đều nghĩ, Già Lam nhất định sẽ tiếp nhận, cơ hội tốt như vậy, vì sao không nhân chứ? Có được thư giới thiệu do phó viện trưởng viết chẳng khác nào đã bước được một chân vào học viện Thiên Dực rồi.

Câu trả lời của Già Lam lại khiến mọi người thất vọng, đồng thời mở rộng tầm mắt: “Cám ơn lòng tốt của ngài! Nếu Liên Minh Ngự Bảo là nơi dựa vào thực lực để nương thân, thế thì ta hi vọng có thể dùng chính thực lực của mình mà tranh thủ. Nếu như nó chỉ là nơi tuyển Ngự Bảo Sư dựa vào đạo lý đối nhân xử thế, một nơi không có công bằng như vậy, không đi cũng chẳng sao!”

Nàng Nàng Nàng Nàng Nàng... Nàng cự tuyệt?

Cả hội trường lặng ngắt như tờ, tiếp đó là âm thanh hít hà bùng lên.

Phó viện trưởng học viện Thiên Dực viết thư giới thiệu đó là bao nhiêu nặng nề rồi? Người bình thường đập muỗi bẻ đầu cũng cầu không được, không ngờ nàng lại dứt khoát từ chối?

Vô số người trẻ tuổi, đặc biệt là một số Ngự Bảo Sư của Bảo Khí Các đều khó tin nhìn Già Lam. Thật hận không thể xông lên hung hăng bóp chết nàng!

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ cơ hội tốt như vậy lại bị nàng làm lãng phí, đúng là phá của không tiếc tay mà! Thật không có thiên lý!

Một đôi mắt sói nhìn chằm chằm Già Lam giống như muốn nhìn thấu nàng, Huhuhu... Tại sao bọn họ không có tài năng ngự bảo thiên phú giống như nàng chứ? Cho dù có được một phần ngàn như cô, bọn họ cũng cảm thấy thỏa mãn.

Người so với người, quả nhiên là tức chết người!

Phó viện trưởng thần nhiên mỉm cười nhìn nàng, đối với sự từ chối của nàng, ông cũng không có để ý lắm. Ngược lại, trong mắt có vài phần tán thưởng: “Tốt! Ngươi có thể giữ vững lương tâm của chính mình, có thể chống lại sức hấp dẫn ở bên ngoài, không quan tâm hơn thua, không kiêu ngạo không nóng nảy, như vậy rất tốt! Lão phu tin tưởng, trong tương lai rất nhanh ngươi sẽ tỏa sáng, nổi danh khắp thiên hạ!”

Đây tuyệt đối là đánh giá cao nhất!

Mấy học sinh học viện Thiên Dực nghe được đánh giá cao mà phó viện trưởng dành cho Già Lam, cả đám đều ghen ghét nhìn về phía nàng.

“Chỉ bằng nàng ta sao? Một kẻ xấu xí mà nổi danh khắp thiên hạ?” Một nam sinh khinh thường chồm mồm vào: “Nếu thật sự có ngày đó, ta liền chặt đầu mình xuống làm trái cầu cho nàng ta đá!”

Mấy người còn lại cười ầm lên.

Già Lam híp mắt, liếc người nọ, thản nhiên nói: “Tên của ngươi?”

“Gi?” Tên học trò kia ngớ người.

“Ta nói, tên của ngươi. Ta sẽ ghi nhớ tên của ngươi, miễn cho sau này không tìm được trái cầu mình muốn.” Già Lam hơi mỉm cười, đôi con ngươi xinh đẹp lấp lánh hào quang, tên học trò kia thấy vậy trong lòng có chút hối hận, mơ hồ cảm thấy tương lai mình rất đáng buồn.

“Ta... ta đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Tàn Tam Thiếu – Tàn Tô Hoa của học viện Thiên Dực chính là ta!” Không thể mất mặt trước đồng bạn, hắn đành phải kiên trì tiếp.

Già Lam nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Ừ, ta nhớ rồi.”

Tùy ý nói một câu lại khiến Tàn Tô Hoa cảm thấy rất bất an, nếu lỡ ngày sau nàng thật sự thành công, hắn sẽ làm sao bây giờ? Chân mày chau lại thành chữ bát, 囧 lại 囧, trong lòng Tàn Tô Hoa bị giày vò rất nhiều.

Mọi người cứ tưởng mọi chuyện đến đây sẽ kết thúc, ai ngờ Già Lam đột nhiên nói với phó viện trưởng: “Phó viện trưởng, nếu ngài thật lòng khen ngợi ta, không ngại cho ta cơ hội tham gia khảo hạch để nhập học vào học viện Thiên Dực chứ? Ta nhất định sẽ không để ngài thất vọng!”

Lúc này, ngay cả phó viện trưởng cũng biến sắc: “Ngươi nói gì? Ngươi muốn tham gia khảo hạch vào học viện Thiên Dực?” Ánh mắt cơ trí của ông ngưng tụ lại, quan sát Già Lam từ đầu đến chân mấy lần, có lẽ là xuất phát từ thói quen phán đoán, ông nhìn thực lực của một người, thường thường sẽ nhìn huy chương đeo bên hông của họ, có thực lực gì chỉ cần nhìn huy chương liền biết ngay.

Già Lam cũng không ngoại lệ, cô căn bản không có huy chương nào hết, cho nên phó viện trưởng phán đoán nàng chỉ có khả năng ngự bảo hơn người, ngoài ra các phương diện khác đều bình thường. Dù sao ở Phương Lân Quốc, muốn tìm một có Kiếm thuật, Linh thuật và Ngự Bảo Sư xuất sắc thì rất là hiếm.

Lúc này, quan sát một phen, phó viện trưởng liền phát hiện ra đầu mối. Thì ra tiểu nha đầu này là một người không hề lộ tài năng, ông chậm rãi gật đầu: “Được. Ba ngày sau, ngươi hãy tới tham dự khảo hạch đi.”

“Cảm ơn, ta đi trước.” Mục đích ngày hôm nay đã đạt được, Già Lam không có lí do ở lại nữa, thăm nghĩ nhanh chóng trở về tu luyện Lưu Nguyệt Thuật của sư phụ cho nàng, để xem có thể nhanh chóng trừ bỏ yêu liên trên người hay không.

Già Lam hướng về lầu ba vẫy tay với Tống Thiếu Nhi, rồi xoay người rời đi, lúc này liền có người hô to: “Phó Phó viện trưởng, tiêu rồi! Phụng Thiên. . . Phụng Thiên, hắn lại chạy mất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cái ôm mờ ám

Lô ghé khách quy trống rỗng chẳng có ai, Phụng Thiên Sách thừa dịp mọi người đặt chú ý trên người Già Lam liền mang theo thù hạ của mình lên đi không thấy tăm hơi.

Phó viện trưởng lắc đầu khê than, không có bức mình, ngược lại chỉ có nụ cười dung túng giống như chuyện này ông đã tập mãi thành quen.

Già Lam trở về chỗ ở của mình, lập tức bắt đầu nghiên cứu Lưu Nguyệt Thuật.

Lưu Nguyệt Thuật, một học thuật chữa bệnh bậc cao, ngoại trừ công hiệu cứu mạng chữa thương, trong chiến đấu nó còn là kỹ năng trợ giúp vô cùng quan trọng. Chờ khi nàng học xong Lưu Nguyệt Thuật, thực lực cũng sẽ tăng lên. Trong chiến đấu, nàng có thể ung dung chữa thương cho mình và đồng bạn, với nâng cao linh lực.

Kỹ năng trợ giúp này mới nghe thì không có gì đặc biệt, nhưng trong chiến đấu lại có hiệu quả rất cao. Đương nhiên khi thực lực của hai bên ngang nhau, nếu linh lực của nàng tăng thêm liền có thể xoay chuyển càn khôn, kiểm soát cuộc chiến.

Hơn thế nữa, nếu có linh lực mạnh, nàng thậm chí có thể khiến người chết sống lại...

Đĩ nhiên, đối với Già Lam mà nói, trừ yêu liên trên người, giữ được mạng nhỏ mới là điều quan trọng nhất.

Bất chéo chân ngồi thiền, không biết là tu luyện bao lâu, đột nhiên Già Lam cảm thấy cả người toát ra ớn lạnh, lạnh lẽo càng ngày càng nhiều, trên trán nàng có lớp mồ hôi lạnh mỏng, cả người nàng cũng dần bị đóng băng... Hiện tượng này thật sự không bình thường!

Không lẽ nàng tu luyện sai phương pháp rồi? Bị tẩu hỏa nhập ma hả?

Chẳng dám tiếp tục tu luyện nữa, nàng vội vàng thu liễm nội tức, từ trạng thái tu luyện đi ra.

“Tiểu Lam Lam, sao lại tu luyện lâu như vậy? Làm người ta đợi lâu muốn chết.” Hai móng heo ở sau lưng bắt đầu sờ soạng, chuyển tới hông nàng, ôm nàng. Hơi thở ấm áp phun ở vành tai, khiến nàng giật thót cả mình. Khuỷu tay theo bản năng húc về đằng sau, lại không có thành công, bị tay của đối phương kẹp chặt, khiến động tác của nàng bị hạn chế.

“Ha ha, ta liền biết nàng muốn đánh ta mà! Con gái phải dịu dàng một chút, người ta mới thích.”

Nghe được lời nói buồn nôn kiểu này, Già Lam liền biết người phía sau là ai. Hai đầu lông mày chau lại, ngược lại bình tĩnh nói: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Đúng là âm hồn không tiêu tan, không ngờ hấn lại từ Bảo Khí Các mò tới tận ổ của mình, rốt cuộc trên người nàng có cái gì hấp dẫn khiến hấn kiên nhẫn như vậy? Đương nhiên Già Lam sẽ không tự kỷ cho rằng hấn bị sắc đẹp của mình mê hoặc đâu, thật là đóa hoa kì lạ, nên mới yêu thích diện mạo như mẫu dạ xoa này của nàng sao?

“Nàng cũng thấy đó, có người muốn gây phiền phức cho ta, ta chả còn chỗ để trốn rồi, đành trốn ở chỗ của nàng thôi. Nàng sẽ không nhẫn tâm để ta bị lão già kia bắt đi chứ?” Không thấy rõ mặt hấn, nhưng Già Lam có thể tưởng tượng được bộ dạng của hấn lúc này rất đáng bị đánh đòn, hấn chẳng những đem pho viện trường học viện Thiên Dực kêu là lão già, đúng là hấn có bản lĩnh khiến người sống sờ sờ phải tức chết mà!

“Thân là đại thiếu gia của thiên hạ đệ nhất gia ở Phụng Lăng Quốc, lại phải dùng phương thức giả làm công tử ăn chơi để nguy trang bảo vệ chính mình, người không cảm thấy mình thật đáng thương sao?” Già Lam cười nhàn nhạt, âm thanh mỉa mai hoặc tràn đầy chắc chắn.

“Nguy trang?” Phụng Thiên Sách không kiềm chế được nở nụ cười, thỉnh thoảng sờ vào tai nàng, phả hơi thở nóng bỏng: “Tiểu Lam Lam! Nàng xứng đáng là hồng nhan tri kỉ của ta! Nàng là người đầu tiên nhìn thấu nguy trang của ta, nàng nói xem, ta có lí do gì không thích nàng?”

“Cuối cùng người cũng đã thừa nhận?” Già Lam đưa tay đẩy hấn ra, không ngờ hấn lại thừa nhận một cách sáng khoái như vậy.

“Tất nhiên! Cái này có gì không thể thừa nhận?” Phụng Thiên Sách cười tới thoải mái hào hứng, lại đột nhiên thu nụ cười, làm bộ bất đắc dĩ thở dài: “Nàng biết không, thân là đại thiếu gia của đệ nhất gia tộc trên đất Phụng Lăng Quốc này, trời sinh nhất định là không tầm thường... Aiz, ta vừa được sinh ra đã được mọi người chú ý, có rất nhiều gia tộc mơ ước thân thể của ta, khát vọng mấy bà vợ lớn nhỏ trong nhà có thể sinh ra mấy đứa con gái nữa, để kết thân với ta. Ta phải tốn rất nhiều công sức để nguy trang cho chính mình đó, như vậy mới có thể che giấu được tài hoa tuyệt vời và đầy bụng chiến lược, để cho mấy đóa hoa đào đó tránh xa ta ra.”

Đột nhiên hấn đưa tay bưng mặt nàng lên, mặt đối mặt với nàng, nháy nháy mắt nói: “Sao nào? Hiện tại đã biết ta đặc biệt hơn người, có phải nàng càng yêu mến ta thêm đúng không?”

“Người lừa được tất cả mọi người nhưng không lừa được ta!” Già Lam nhìn thẳng vào đáy mắt hấn, khoảng cách của hai người bằng hai ngón tay, nhìn lẫn nhau, có thể nghe rõ hô hấp của đối phương. Già Lam không có chút khác thường, cứ nhìn chăm chăm đối phương như thế, muốn nhìn thấu đối phương một cách triệt để. Nàng sâu kín nói: “Từ trong mắt người, ta nhìn thấy được tài năng người che giấu, người giống như một thần binh ngàn năm, một khi ra khỏi vỏ, nhất định sẽ tỏa sáng bốn phương, khiến người trong thiên hạ phải khiếp sợ! Nhưng bây giờ, người lại kiên quyết đem nhét vào trong vỏ khiêu đao khắc đẹp đẽ, cố gắng dùng sức lõi cuộn bên ngoài để che giấu bản chất thật sự của thần binh của người. Hiện tại người đang ngủ đông, đang chờ cơ hội thuộc về người. Người giống như người, một khi không ra khỏi vỏ thì thôi, nếu đã ra khỏi vỏ, chắc chắn sẽ như sấm vang chớp giật, mạnh mẽ quyết liệt khắp bốn phương! Ta nói có đúng không?”

Phụng Thiên Sách rất khác thường cười ha hả, cười đến thờ không được, tiếng cười kéo dài một hồi lâu, hấn mới từ từ ngừng lại, ánh mắt rời rạc nhìn về phía Già Lam khiến người ta nhìn không ra vẻ mặt, mà mỉa mai bộc phát: “Nàng nói rất đúng! Ta chính là thần binh ngàn năm, không đúng không đúng, thần binh ngàn năm không đủ để hình dung tài năng tuyệt vời và thiên phú xưa nay chưa từng có của ta. Hấn là nên dùng thần binh thượng cổ vạn năm mới đúng, như vậy mới chính xác! Tiểu Lam Lam, nàng nhìn đi, về sau có ai bắt nạt nàng, ta liền lấy thần binh thượng cổ là ta ra để bảo vệ nàng, giết một cái sấm vang chớp giật, thiên hạ cũng phải kinh sợ!... Sao? Có phải nàng đã bị sức quyến rũ của ta mê hoặc rồi đúng không?”

Già Lam hít sâu một hơi, nàng có chút bội phục Phụng Thiên Sách thâm vi đại, bằng không bà ta làm sao sinh ra được đóa hoa kì dị như thế này?

“Một chút cũng không có, hiện giờ ta không muốn nói chuyện với người nữa, mau lấy tay của người ra!”

“Giận rồi à?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Phụng Thiên Sách hiện lên nụ cười tà mị, tay ôm eo nàng càng siết chặt hơn, giọng nói từ tính dễ nghe: “Lẽ nào nàng không có phát hiện, khi nàng tu luyện một mình, thân thể sẽ rất lạnh à? Ta ôm nàng là vì muốn sưởi ấm cho nàng, không ngờ nàng chà thêm cảm kích, thật khiến người ta đau lòng!”

Già Lam ngẩn người rõ ràng, lúc này mới nhận ra khác thường. Đúng vậy, lúc đầu tu luyện không hiểu tại sao trên người nàng xuất hiện khí lạnh thấu

xương, cực chẳng đã mới ngừng tu luyện. Hiện tại được hân ôn, khí lạnh trên người hầu như đã biến mất hoàn toàn, nàng không rõ khí lạnh thật sự biến mất hay là vì nhiệt lượng trên người hân hòa tan khí lạnh.

Nhìn ra nghi vấn của nàng, Phụng Thiên Sách chậm rãi thả lỏng tay, khẽ nhún mày: “Nếu nàng không tin, ta không ôm là được.”

Thân thể vừa rời khỏi người hân, lần thứ hai khí lạnh tập kích, Già Lam run người mấy cái. Thì ra, khí lạnh không có bị đuổi đi hết, đúng là vì hân cho nên khí hân mới được hòa tan.

Cẩn cẩn môi tựa như nàng đang làm một quyết định to lớn, Già Lam thò tay, thô lỗ túm cổ áo của Phụng Thiên Sách, đem hân kéo lại. Lúc này đổi lại, là nàng chủ động ôm hân.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đánh gục Phụng Thiếu

Thân thể dính vào nhau trong giây lát, hai người đồng thời run rẩy, giống như bị điện giật, một dòng có điện nhỏ chạy dọc trên thân thể.

Già Lam ngửa đầu lên, đôi mắt to đẹp mở to nhìn thẳng vào Phụng Thiên Sách.

Mùi hương tuyệt liên nhẹ nhàng khoan khoái quanh quẩn xung quanh thân thể hân, từng dòng hương thơm dịu mát tỏa ra từ thân thể hân. Trong thoáng chốc, Già Lam sinh ra ảo giác, phảng phất như thấy đỉnh núi tuyết, nam tử mặc trường bào màu trắng đứng sừng sững trên sườn núi trong gió vũ vũ. Chung quanh thân thể hân là từng gợn mây nhạt bồng bềnh trôi nổi, mưa gió cũng không thể cướp đi ý chí của hân, băng tuyết làm nền càng khiến hân giống như thần tiên muốn bay theo gió.

Nam tử có hơi thở sạch sẽ mát lạnh như thể này làm sao có thể làm ra chuyện cực kỳ hoang đường?

Hình ảnh người trước mặt từ từ không rõ, cho tới khi...

“Ôi, thật thô lỗ!” Thanh âm của hân vừa vang lên liền đem mọi hình ảnh tốt đẹp trong đầu Già Lam đập nát bấy, kéo nàng về hiện thực. Nàng chắc chắn là bị điên rồi! Không ngờ nàng lại cho rằng trên người hân có tiên khí, đúng là một kẻ lãng mạn thích trêu chọc người khác!

Muốn đẩy hân ra nhưng lại tham luyện độ ấm của hân. Già Lam đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng quyết định tiếp tục ôm cái lò sưởi ấm này, không thể bạc đãi thân thể của mình được.

“Tiểu Lam Lam, nàng ôm ta chặt như thế, ta sẽ không thể cầm giữ nổi nha.”

Già Lam trừng mắt nhìn khuôn mặt mỹ hoặc lãng mạn của hân, hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười dữ tợn mà yêu mị: “Phụng Thiếu tiên tư ngọc dung, thiên nhân chi tử, nhan sắc như vậy mới thật sự khiến người ta thêm nhỏ dãi, ta sợ người không kiềm chế được chính là ta...”

Nàng đưa tay đặt lên ngực hân, dùng sức đẩy, khiến hân ngã lên giường. Thân thể của nàng cũng nghiêng về trước mà ngã xuống, nằm trên người Phụng Thiên Sách, ánh mắt yêu mị nhưng đầy mắt lại rất thanh tịnh.

Tư thế một trên một dưới, hơi thở mập mờ vây quanh, mắt phượng của Phụng Thiên Sách híp lại, nhìn như mê ly nhưng cũng vô cùng thanh tịnh. Hai tay hân ôm lấy thắt lưng Già Lam, không chút kiêng kỵ vuốt ve, ve vuốt rất là hường thụ: “Ta rất vui lòng thỏa mãn tất cả nhu cầu của nàng.”

“Thực sự?” Già Lam nằm rạp trên ngực hân, thân thể mềm mại như rắn, xinh đẹp lại mê người.

“Đương nhiên là thật rồi.” Tầm nhìn của Phụng Thiên Sách từ cằm nàng di chuyển đến cái cổ trắng nõn mảnh khảnh của nàng, chậm rãi trượt xuống, đôi mắt màu hổ phách không ngừng thay đổi, tản ra màu sáng kỳ lạ.

“Ta biết rồi.” Già Lam nhàn nhạt nhếch môi cười, để tay trong ngực hân, từ từ trượt xuống về phía dưới, trượt xuống vị trí xương vai hân, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên hung ác, bắn ra tinh quang, ba ngón tay nàng bấm vào yếu huyệt của hân, nhanh chóng ngăn lại tất cả phản kháng. Nàng dùng tư thế nửa đứng nửa cưỡi, một tay đè xương bả vai của đối phương, một tay hướng về ngực hân nện từng cú đấm xuống!

Giờ khắc này, nàng đã đợi quá lâu!

Cái tên lãng mạn chán sống này, vẫn nên đánh!

Lúc trước có người ngoài, nàng không tiện ra tay, hiện tại chỉ còn lại hai người, cơ hội tốt như vậy nàng không đánh hân một phen như vậy thật khiến bản thân uất ức lắm.

Mỗi một quyền đánh xuống đều vang dội vô cùng, không chút nào lưu tình.

“Lãng lơ chết tiệt, ta sớm muốn đánh ngươi một trận rồi!”

Bốp bốp!

“Ngươi chính là kẻ lãng lơ khiến ta mắc ói nhất!”

Bốp bốp bốp bốp!

“Mặc kệ là thật hay giả, ngày hôm nay ta nhất định phải thay trời hành đạo, đập cho ngươi một trận no đòn!”

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Đánh thật sáng khoái!

Lo lắng gây tổn hại tới bộ mặt cao quý của Phụng Thiên, Già Lam cố ý né không bốp vào mặt hắn, chỉ đánh vào những nơi người ta không phát hiện dấu vết bị thương. Vừa thoải mái hơn một chút, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, sau đó là tiếng đập cửa vang lên: “Già Lam, mau mở cửa! Ta có chuyện muốn hỏi nàng.”

Là thanh âm của Sở Chiêu Viêm!

Âm thanh quyền đâm rơi như mưa tạm thời đình chỉ, Già Lam đang suy nghĩ, Sở Đại Thiên tới tìm nàng làm gì? Lúc này, có một giọng nói vang lên thay nàng đáp: “Không có lễ phép! Không nghe thấy chúng ta đang bận à?”

Khỏe mặt Già Lam hung hăng co giật, tức giận lườm người nằm dưới mình, nhìn bộ dạng của hắn rất là hưởng thụ, chẳng có dấu hiệu vừa bị người ta đập một trận, miệng cười toe toét nhìn nàng khiêu khích.

Cái tên lãng lơ chết tiệt! Hắn ngại chuyện xấu giữa hai người bọn họ bị ít người biết quá à?

“Tiểu Lam Lam, ta chỉ biết là nàng yêu thương ta, biết ta bị ngứa liền giúp ta gãi ngứa. Sao rồi, hết giận rồi chưa?”

Già Lam giọng cao nắm đấm, hít vào thật sâu, xem ra nàng chưa đủ độc ác, sớm biết hắn như thế nàng nhất định không chịu đựng nữa, đập hắn chết cho rồi.

Ngoài cửa, Sở Chiêu Viêm nghe được giọng nói của nam nhân từ trong phòng truyền ra, sắc mặt hắn liền âm trầm xuống, không hiểu tại sao lại tức giận.

Giọng nói này rõ ràng là Phụng Thiên, tại sao hắn lại ở trong phòng Già Lam?

Nữ nhân đáng chết, nàng cư nhiên không biết xấu hổ như vậy để một người nam nhân đi vào phòng mình?

Chờ chút, vừa rồi nghe thấy âm thanh kì quái... Chẳng lẽ hai người trong đó...

Tưởng tượng ra hình ảnh mập mờ kia, mặt Sở Đại Thiên càng lúc càng đen thui, đen như đất nồi, vốn lẽ hắn còn muốn đến nghiệm chứng một chút, xem nàng có thật là Già Lam hay không. Hiện tại, hắn không hề còn chút ý nghĩ nào về chuyện này nữa.

Tức giận như ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt dưới đáy lòng hắn. Không biết là vì nàng lừa dối mình, hay là vì nguyên nhân khác. Nói tóm lại, hắn không muốn ở lại chỗ này dù chỉ một giây.

“Không quấy rầy hai vị! Lần sau Phụng Thiên tới, nhất định phải thông báo với chủ nhân của phủ đệ một tiếng. Sở phủ của chúng tôi không phải người nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi đâu!”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, gương mặt tuấn tú của Sở Chiêu Viêm, phát tay rời đi.

"Ha ha, xem ra Tiểu Lam Lam nhà chúng ta rất có sức hấp dẫn..." Phụng Thiên Sách thừa dịp Già Lam thoáng phân tâm, hắn nhanh như chớp bắt lấy bàn tay đang bám tại yếu huyệt của hắn. Thân thể đột nhiên khẽ lật, hắn đẩy Già Lam ra, nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong lúc lộn mình, động tác vừa nhanh vừa mạnh mẽ như mây trời nước chảy, Già Lam giật mình ngăn người.

Thân thủ nhanh thật!

Nàng bị ảo giác à?

“Sở Đại Thiên là người có lòng dạ hẹp hòi, không biết hắn có đi tìm Phó viện trưởng mach lèo, tiết lộ hành tung của ta, ta vẫn nên đi trước thôi, ngày khác quay lại thăm nàng.”

Già Lam còn chưa có phản ứng kịp, hắn tiêu sái khoát khoát tay, rất nhanh liền đi ra ngoài.

“Phụng Thiên Sách, người rốt cuộc là người như thế nào?”

Chân mày Già Lam chậm rãi nhú lại, càng ngày càng không nhìn thấu hần.

Đợi lúc sau hoàn hồn, Già Lam suy tư có nên tiếp tục tu luyện Lưu Nguyệt Thuật hay không, bấy giờ mới phát hiện khí lạnh trên người đều biến mất. Kì quái, sao khí lạnh lại không còn? Hơn nữa, sao nàng ôm Phụng Thiên Sách mới có thể khiến khí lạnh giảm bớt? Đây là chuyện như thế nào?

Thùng thùng! Thùng thùng!

Có âm thanh gõ vào bộ cửa sổ!

“Ai?” Già Lam bước lên, mở cửa sổ ra. Sau đó nhìn thấy con thú nhỏ màu trắng đốm đáng dựa vào mép cửa sổ, tư thế ngạo mạn, lười biếng lại lẳng lơ làm nàng liên tưởng đến tên cực phẩm lăng lợ Phụng Thiên Sách kia.

Nàng gần như cho rằng, Phụng Thiên Sách là vị sư phụ thần bí của mình...

Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng!

Sư phụ của nàng nhất định là người sáng suốt uy vũ, đức hạnh cao cả, là một nhân vật không tầm thường, tuyệt đối không thể là tên cực phẩm lăng lợ Phụng Thiên Sách!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ nhân nên tự mình vươn lên

“Người xấu xí, còn nhớ ta không?” Con thú nhỏ đốm đáng rung rung bộ lông màu trắng xinh đẹp của nó, bộ dạng kia thật có thể sánh bằng người nào đó.

Già Lam mỉm cười đáp trả: “Nhớ chứ, ngươi không phải là ‘hoa gặp hoa nở’ sao?”

Con thú nhỏ đan chéo chân đứng hơi trượt một cái, lỗ mũi nho nhỏ phun ra khí trắng, quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hất sang một bên: “Không biết lễ phép! Ta không thèm chấp nhặt với ngươi!”

Già Lam cười nhạo thâm trong bụng, có thể nuôi dưỡng một con thú vừa kiêu ngạo lại có tính nết xấu như vậy, đương nhiên chủ nhân nó không phải là người bình thường. Trong đầu nàng lóe lên thân kinh hồng, càng khiến nàng hiếu kỳ, sư phụ nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Thiên Thiên, ngươi tìm ta để làm gì? Sư phụ kêu ngươi đến truyền tin cho ta à?”

Con thú nhỏ không hài lòng nhảy dựng lên, kêu gào: “Không được gọi ta là Thiên Thiên! Cái tên này chỉ có một mình chủ nhân gọi! Tất cả người khác đều không được!”

Già Lam nhún vai tỏ vẻ không sao hết, nói: “Ừ, không gọi ngươi là Thiên Thiên cũng được, vậy ta gọi ngươi là ‘hoa gặp hoa nở’, con gà chết toi, hay là cái rắm nhỏ. Tự ngươi chọn một tên đi!”

Con thú nhỏ như muốn phát điên, bộ lông trắng muốt không ngừng run rẩy. Hai mắt trừng nàng, trừng một hồi lâu nó cúi đầu, xì một tiếng: “Được rồi, Thiên Thiên thì Thiên Thiên.”

Khỏe miệng hơi nhếch lên tạo thành độ cong rất nhỏ, rất nhanh liền thu hồi, Già Lam cảm thấy thú vị nhìn nó, hỏi: “Sư phụ kêu ngươi đến đây, rốt cuộc có dặn dò gì không?”

Nghe lời muốn cầu cạnh của nàng, con thú nhỏ rung lông chim của nó lên, ngẩng cao đầu đắc ý nói: “Chủ nhân kêu ta tới nói cho ngươi biết, trong lúc ngươi tu luyện Lưu Nguyệt Thuật sẽ có một chút triệu chứng kì quái, ngàn vạn lần ngươi đừng bị chuyện này hù mà sợ té đái ra quần, đây chỉ là hiện tượng bình thường. Về sau mỗi lần tu luyện, nên tìm một người có thể chất thuần dương ở bên cạnh giúp đỡ ngươi. Nếu không kết quả của ngươi rất tệ thắm!”

Thế chất thuần dương? Già Lam liền nghĩ tới Phụng Thiên Sách. Có lẽ nào lại trùng hợp như vậy? Có tình người có thể chất thuần dương lại là Phụng Thiên Sách. Không lẽ mỗi lần nàng tu luyện Lưu Nguyệt Thuật đều phải ôm cái con lăng lợ kia để tu luyện?

Cả người nàng nổi da gà, trên đời này có chuyện gì đáng sợ hơn chuyện này không...

“Trừ cách này ra, sư phụ có nói tới biện pháp khác không?” Già Lam lau mồ hôi, nàng muốn bỏ cuộc không tu luyện nữa.

Đột nhiên, con thú nhỏ mang vẻ mặt oán giận nhìn chằm chằm nàng, nói lầm bầm: “Không có! Chỉ có biện pháp này thôi! Có biện pháp này, ngươi nên

âm thầm cảm thấy vui mừng thì có!”

Già Lam run sợ, không hiểu mình đắc tội với vật nhỏ này từ khi nào nha! Tại sao mỗi lần gặp nàng nó đều vác cái bản mặt như đi gặp kẻ thù vậy?

“Có người đến, ta phải đi rồi, chủ nhân còn đang chờ ta về!” Con thú nhỏ khẽ cử động lỗ tai, bóng dáng nhỏ bé nhảy xuống bệ cửa sổ, vừa đi được vài bước nó liền nhảy trở về: “Không được tố cáo trước mặt chủ nhân ta, ai tố cáo người đó chính là... Người đó chính là con gà chết toi!” (Ngữ: =] Thiên Thiên em chơi ngu vậy)

Nói xong, bóng dáng của nó lóe lên, rất nhanh liền biến mất.

Con vật nhỏ này! Vừa nhỏ mọn lại nhiều chuyện.

Nàng có muốn tố cáo nó, nàng phải tìm được chủ nhân của nó trước mới nói.

Một lúc sau, ngoài cửa vào sân, xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

"Thiên Nhi, sao ngươi lại tới đây?"

Mắt Thiên Nhi ửng đỏ giống như chịu uất ức nào đó.

“Đã xảy ra chuyện gì? Có người bắt nạt ngươi à?” Già Lam hỏi.

Tổng Thiên Nhi điều chỉnh lại cảm xúc, uất ức đan chiếu các ngón tay vào nhau, nói: “Ta vừa về nhà, nghe trộm cha ta và bà mới đang bàn luận chuyện hôn sự. Cha ta nói linh lực của ta kém cỏi, kiếm thuật thì tập luyện không tốt nên không có cơ hội gả cho Sở Đại Thiếu, tiếp tục ở lại thành Lạc Xuyên cũng không có tiền đồ gì. Ông dự định cho bà mới lên hoàng thành làm mai, để cho ta gả vào một gia tộc lớn nào đó ở hoàng thành... Già Lam, ngươi nói ta phải làm sao đây? Ta không muốn gả cho người mà ta chưa từng biết mặt!”

Hai mắt lưng tròng khiến người ta thương tiếc.

Già Lam nhìn nàng một hồi, mới bình tĩnh phân tích: “Ta hỏi ngươi, ý nguyện ban đầu của chuyện cha ngươi muốn đem ngươi gả ra ngoài là gì?”

Tổng Thiên Nhi hơi ngẩn ra, thành thật trả lời: “Bởi vì cha ta nói, Tổng gia chúng ta chỉ có tiền thôi là không đủ. Phải có thế lực đáng tin bảo vệ chúng ta, Tổng gia chúng ta mới có thể trường tồn.”

“Vậy thì được rồi! Cha ngươi lo lắng nhất chính là Tổng gia các ngươi không có quyền thế chống đỡ, sẽ có một ngày suy tàn. Như vậy giả sử, thực lực của ngươi tăng lên, ngươi có năng lực bảo vệ những người trong gia tộc. Cha ngươi sẽ không cần lo lắng tìm nơi gả ngươi đi, phải không? Nói không chừng tới lúc đó tình huống lại đảo ngược, cha ngươi còn phải coi chừng cửa lớn của Tổng gia, chờ vô số thanh niên trẻ tuổi đẹp trai lại tài giỏi tới cửa cầu hôn, muốn dựa hơi cầu xin Tổng gia các ngươi che chở.”

“Thật sao?” Tổng Thiên Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt sáng tràn ngập tự tin của Già Lam, linh hồn của nàng bị rung động thật sâu. Sự tự tin của Già Lam vô tình lây sang Tổng Thiên Nhi, tiếp thêm sức mạnh cho nàng. Trong nháy mắt, nàng bị thuyết phục, lòng tin của Già Lam biến thành tín niệm của nàng, triển vọng của Già Lam biến thành triển vọng trong lòng nàng, nàng giống như nhìn thấy được ngày mình có đủ thực lực bảo hộ gia tộc mình!

“Già Lam, ngươi có thể giúp ta hay không? Chỉ cần có một ngày như thế, ngươi muốn ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý!”

Tổng Thiên Nhi chưa bao giờ muốn trở nên mạnh mẽ như vậy, trong lòng nàng giống như có ngọn lửa rạo rực thiêu đốt!

Già Lam nhìn ra được khát vọng trở thành người mạnh mẽ trong đáy mắt Tổng Thiên Nhi, nàng âm thầm gật đầu, vui mừng nhếch môi. Không sai, đây chính là thứ nàng muốn thấy!

Đều là nữ nhân, nhưng nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nữ nhân ở thế giới này không được đối xử bình đẳng. Nữ nhân chỉ có thể tự mình vươn lên, tự lập, khi đó mới thật sự được tôn trọng!

“Được, ta hỏi ngươi, ngươi có cảm thấy hứng thú với dược liệu hay không?”

Tổng Thiên Nhi gật đầu như giả vờ: “Khi còn bé, thân thể ta yếu ớt lại nhiều bệnh. Phải uống rất nhiều thuốc, bệnh lâu uống thuốc nhiều, ta cũng có thể tự mình chế thuốc. Cha ta từng nghĩ tới chuyện đưa ta học để trở thành luyện dược sư, thế nhưng không có luyện dược sư nào chịu nhận ta làm đồ đệ, bởi vì... Bởi vì họ nói ta là con gái nhà giàu mới nổi, không có tư cách trở thành luyện dược sư.” Nàng ưỡn khuỷu bẹp bẹp miệng, lộ ra một chút tự ti.

Già Lam nhìn nàng, trong lòng có chút cân nhắc: “Vậy ngươi có cảm thấy hứng thú với động vật nhỏ, côn trùng nhỏ hay không?”

Lần thứ hai Tổng Thiên Nhi gật đầu như giả vờ, bẻ ngón tay ra đếm: “Nhà ta nuôi rất nhiều tầm con, thỏ, rùa, con nhện, rết, còn có rắn hoa, rắn bốn mắt, măng xà...”

Già Lam đỏ mặt, sở thích của con nhỏ này thật là đặc biệt.

“Hai quyển sách này là bí tịch tu luyện Luyện Đan Thuật và Cổ Thuật, ngươi cầm về từ từ nghiên cứu cho tốt, có chỗ nào không hiểu thì chúng ta cùng nhau nghiên cứu. Tin tưởng ta đi, chờ tới khi ngươi đem Luyện Đan Thuật và Cổ Thuật tu luyện đến mức nhuần nhuyễn, ngươi sẽ có được sự tôn trọng

của mọi người! Đến lúc đó, cha của người sẽ không còn coi thường người nữa, càng không ép buộc người phải lập gia đình, ông nhất định sẽ lấy người làm niềm tự hào!”

“Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ khiến người trở thành người mạnh mẽ!” Võ vổ vai Tống Thiên Nhi, Già Lam để cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Tống Thiên Nhi ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt sáng ngời như ngọc của Già Lam, trên người nàng giống như được tiếp thêm sức mạnh, nàng nặng nề gạt đầu một cái, lựa chọn tin Già Lam một cách vô điều kiện.

Hai người nhìn nhau mà cười, tình hữu nghị kì diệu kéo gần lại khoảng cách của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiệc học trò ưu tú

Hai ngày chớp mắt trôi qua, ngày mai là ngày khảo hạch của học viện Thiên Dục, dưới sự trợ giúp của vòng ngọc gia truyền Già Lam tích tụ đầy đủ linh khí, tu luyện cũng có chút kết quả. Còn về Lưu Nguyệt Thuật, Già Lam không dám tùy tiện tu luyện nữa, thăm nghĩ chờ vượt qua khảo hạch sẽ đi tìm Phụng Thiên Sách, bắt hắn giúp nàng tu luyện.

“Già Lam, người mau chuẩn bị một chút, đại thiếu gia mời người dự tiệc.” Thanh âm của nha hoàn trong phủ vang lên.

Mời nàng đến dự tiệc? Từ khi nào nàng có vinh hạnh này? Được Sở đại thiếu gia mời, tham dự tiệc của Sở gia? Không có chuyện lại lấy lòng, không phải người gian cũng là kẻ trộm.

“Trong buổi tiệc có những ai tham dự?” Nàng suy nghĩ một chút liền bổ sung thêm: “Phụng Thiên có đến không?”

“Người tham gia yến tiệc đều là những học trò ưu tú của học viện Thiên Dục, Phụng Thiên người nói... Đúng, dự tiệc còn có một vị công tử họ Phụng từ hoàng thành đến.”

Mắt Già Lam lóe sáng, ban đầu nàng thấy Phụng Thiên Sách chỉ hận tránh không kịp, hiện tại nàng có chút hi vọng được gặp hắn, bởi vì hắn là cái lò sưởi bằng xương bằng thịt có thể giúp nàng tu luyện Lưu Nguyệt Thuật.

“Được, ta lập tức đến!”

Trong yến tiệc, Sở Đại Thiếu ung dung chào hỏi khách mời, đem phong cách công tử thế gia vọng tộc phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, thành thạo. Khách mời hôm nay, đều là học trò ưu tú của học viện Thiên Dục, cũng chính là sư huynh, sư tỷ sau này của hắn. Mặc dù, hắn coi thường việc phải nịnh bợ người khác, nhưng vì tương lai của Sở gia, hắn vẫn cố ép bản thân, nhanh chóng tạo mối quan hệ tốt với những người này, vì tương lai của hắn ở học viện Thiên Dục mà lót đường.

Trong đám đông, có một vị khách không mời mà đến, đó chính là Phụng Nhị Thiếu người ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái hắn.

Phụng Nhị thiếu gia – Phụng Thiên Dục, danh tiếng của hắn ở hoàng thành không thua kém gì Phụng Thiên Sách. Chỉ khác là, Phụng Thiên Sách nổi tiến là hoàng đường, Phụng Thiên Dục lại nổi tiếng vì văn võ song toàn, mười lăm tuổi đã được học viện Thiên Dục mời đến học tập, được gọi là thiên tài số một của học viện Thiên Dục. Phụng Thiên Dục không chỉ nổi tiếng ở Phụng Lăng Quốc, mà còn là nhân vật nổi tiếng nhất trên đại lục Hạo Thiên, là một trong số Hạo Thiên Bát Công Tử.

Vô số quang sáng bao phủ hắn, hắn phải được tỏa sáng hấp dẫn ánh mắt của người. Đáng tiếc, trên đầu hắn vẫn còn một Phụng Đại Thiếu, lúc nào cũng che giấu đi hào quang của hắn!

Khi mọi người còn đang nghị luận chuyện thiên phú dị bẩm của Phụng Thiên Dục, mười lăm tuổi đã tu luyện đến Linh sư cấp 4, Phụng Thiên Sách đột nhiên được viện trưởng học viện Thiên Dục, cũng chính là đệ nhất cao thủ Tư Đồ Trường Thăng nhận làm con nuôi... Dựa vào cái gì Phụng Thiên Sách được như thế? Phụng Thiên Sách tư chất bình thường, trời sinh là bao cô, dựa vào cái gì được viện trưởng Tư Đồ nhận làm con nuôi, dựa vào cái gì hắn có thể chiếm được địa vị mà Phụng Thiên Dục hắn ao ước?

Khi mọi người bàn luận Phụng Thiên Dục gia nhập nhóm Hạo Thiên Bát Công Tử, chính là lúc Phụng Lăng Quốc kiêu ngạo nhất, bỗng nhiên Phụng Thiên Sách được hai trong tám vị Hạo Thiên Bát Công Tử theo đuổi, thế phải nhận hắn làm đại ca? Phụng Thiên Sách dựa vào cái gì chứ? Muốn tài năng không có tài năng, muốn nhân phẩm không có nhân phẩm, tại sao hắn được Bát Công Tử theo đuổi chứ? Nguyên bản, Phụng Thiên Dục còn lấy danh hiệu Hạo Thiên Bát Công Tử mà nở mày nở mặt, thỉnh thoảng cảm thấy danh hiệu này chính là sỉ nhục của hắn!

Chính vì đồ kị cũng vì không vừa mắt Phụng Thiên Sách, cho nên càng quan tâm đến hành tung của Phụng Thiên Sách. Mọi hành động của Phụng Thiên Sách, y đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Y muốn nhìn xem, trên người đại ca của y có sức hấp dẫn gì có thể khiến cho hắn luôn gặp vận may kì lạ như vậy.

Trong lúc suy tư, Phụng Thiên Dục ngắm nghía ly rượu trong tay mình, ngón tay thon dài giống như tác phẩm điêu khắc tinh xảo, y híp cặp mắt dài hẹp của mình, khóe mắt không có vết nhăn khi cười, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp như ngọc.

“Nhị Thiểu, tại sao ngươi lại có hứng thú với một con nha đầu như vậy?” Sở Chiêu Viêm cười thăm dò. Kể từ sau khi tức giận rời khỏi căn phòng Già Lam, hắn không có đi tìm nàng nữa, càng không đồng ý nhắc đến nàng với bất kì ai. Ai ngờ Phụng Nhị Thiểu đột nhiên tới, liền nói thẳng muốn gặp Già Lam, điều này khiến hắn rất bất ngờ.

Phụng Thiên Dục không trả lời, chỉ cười môi cười, nụ cười xinh đẹp lại có chút âm u lạnh lẽo. Nam tử ngồi bên cạnh hắn, cũng là một học trò ưu tú trong học viện Thiên Dục – Tần Tô Hoa, cười trêu: “Sở Đại Thiểu, ngươi thật là nông cạn. Từ trước tới nay, Phụng Nhị Thiểu lúc nào cũng quan tâm đến hành tung của Phụng Đại Thiểu, đồ đạc của Phụng Thiểu như thế nào, phòng ngủ ra làm sao, sử dụng nhà xí nào... Nhị Thiểu đều rất có hứng thú, đừng nói chỉ là nữ nhân Phụng Đại Thiểu từng chạm qua, ha ha...”

Tiếng cười còn chưa dứt, đột nhiên nghe phịch một tiếng. Tần Tô Hoa đang ngồi trên cao bỗng dưng bắn lên, quay vòng trên không trung ba vòng, nặng nề rơi xuống, ngã chụp éch, hết sức thảm hại!!!

Bấy giờ, bốn phía đều vang lên tiếng cười, cả đám nhìn có chút hả hê.

Tần Tô Hoa à Tần Tô Hoa, lẽ nào ngươi không biết Phụng Nhị Thiểu là người cực kì không thích đùa giỡn hay sao? Dám nói đùa với Phụng Nhị Thiểu như vậy, hơn nữa hắn còn không biết sống chết lấy tử huyệt của Phụng Thiểu ra bàn luận, đúng là tự tìm đường chết!

Triệu Nhã Nhi cười nhạt liếc nhìn Tần Tô Hoa nằm trên mặt đất, đồng tình lắc đầu, ả chậm rãi đi tới bên cạnh Phụng Thiên Dục, ánh mắt lờ mờ nhìn sườn mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Nhị Thiểu, thật ra ngươi không cần để ý tới Già Lam, Phụng Đại Thiểu chỉ có hứng thú nhất thời với Già Lam thôi, ta đoán chỉ là đúng lúc Phụng Đại Thiểu muốn tìm xấu nữ trêu tráo, nên mới chỉ định Già Lam. Ngươi gặp qua nàng rồi liền hiểu rõ lời ta nói, nam nhân bình thường sẽ không thích nữ tử có dung mạo như vậy.”

“Phải không?” Ánh mắt như ngọc đen của Phụng Thiên Dục phát sáng, nhưng tà ác vẫn không giảm bớt: “Ta đương nhiên hiểu, đại ca ta dù có danh tiếng xấu. Nhưng ngươi có từng thấy đại ca ta tiếp xúc thân mật với người khác, cho dù là thị nữ bên người hắn, hắn cũng chưa từng chạm qua. Còn Già Lam, nàng ta ra tay đánh đại ca, hắn cũng không tức giận, ngược lại còn bảo vệ nàng ấy, đủ để chứng tỏ nữ tử này không đơn giản...”

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi ngưng trọng, cẩn thận nghĩ lại cũng thấy lời nói của Phụng Thiên Dục rất đúng. Nếu như không phải ả tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin rằng phế vật Già Lam lại có thiên phú ngự bảo, đồng thời còn khiến Bảo Khí Các chấn động một phen.

“Nhị Thiểu, ngươi hoài nghi, Phụng Đại Thiểu và Già Lam có quan hệ mờ ám không muốn người khác biết? Bọn họ có thể quen biết nhau từ trước?”

“Không! Ta chỉ muốn nghiệm chứng xem mắt nhìn người của đại ca ta có tốt hay không...” Tia sáng âm u chợt lóe trong đáy mắt hắn, Phụng Thiên Dục hơi hí mắt, có chút suy nghĩ.

Từ ánh mắt nhìn người của đại, hắn có thể đoán được đại ca hắn thật sự ngu ngốc hay là nguy trang.

Mấy năm nay, đây chính là chuyện hắn không buông được. Hắn có thể thua người giỏi giang hơn hắn, nhưng không cam lòng chịu thua người ngu xuẩn, bất tài!

Sở Chiêu Viêm âm thầm quan sát vẻ mặt Phụng Thiên Dục, con người u ám.

“Đại thiếu gia, Già Lam đến rồi.” Người trông cửa truyền lời vào, tầm nhìn của mọi người trong yến tiệc đều bắn về phía cửa ra vào, đặc biệt là ánh mắt sắc bén của Phụng Thiên Dục.

Già Lam vừa bước vào cửa liền cảm thấy rất áp lực. Ánh mắt của những người này rõ ràng là coi nàng là con khi diễn trò mua vui mà, không có ai thật lòng mời nàng đến.

Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn một vòng, không thấy bóng dáng Phụng Thiên Sách đâu hết. Chân vừa giơ lên chuẩn bước tới liền rụt lại, xoay người rời đi.

Mọi người có mặt đều tròn mắt, vốn bọn họ muốn coi trò vui, giờ thì hay rồi người xem trò lại đổi thành nàng. Liếc mắt một vòng không thấy vui, không thèm nói một tiếng liền xoay người rời đi, người này thật là...

“Đứng lại!” Một thanh âm lạnh lẽo, uy nghiêm từ sau lưng truyền tới.

Già Lam mặc kệ, trong mắt nàng những kẻ đến đây đều là con cháu nhà giàu có quyền thế. Không phải người cùng thế giới với nàng, bọn họ mời nàng tới chỉ vì muốn coi nàng diễn trò. Nàng không cần phối hợp với bọn họ, làm khi mua vui cho họ?

“Ta kêu nàng đứng lại! Nàng có nghe không?” Kèm theo tiếng quát lớn chính là gió mạnh từ sau lưng Già Lam đánh tới, rỗng ngậm hồ gầm, âm thanh ngút trời, Già Lam lập tức cảm nhận được nguy hiểm áp tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: À! Bạo hoa cúc của ngươi!

“Hả! Là Tật Phong Chi Nhận!”

“Lần này người xấu xí chết là cái chắc!”

“...”

Tiếng nghị luận vang lên khắp nơi trong bữa tiệc.

Phía sau Già Lam, một luồng gió mạnh chém về phía nàng, xu thế mạnh mẽ vô cùng, Già Lam tuyệt đối không thể tránh khỏi!

Âm thanh tiếc hận vang lên bốn phía, đặc tội với Phượng Nhị Thiểu chắc chắn sẽ rơi vào kết cục bi thảm, thật đáng tiếc!

Khi mọi người cho rằng Già Lam chết là cái chắc, đột nhiên một chùm tia sáng màu vàng huyền hoặc từ cơ thể nàng phát ra, ánh sáng chói lọi, làm mất mọi người đều lơ mơ.

Phong nhận bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ ngăn chặn, rầm rầm một tiếng rồi biến mất.

“Làm sao có thể?” Dung nhan tuấn mỹ lạnh lùng của Phượng Thiên Dục hơi biến đổi, lộ ra khó tin, không ngờ nàng có thể phá được Phong Linh Thuật chiến đấu, Tật Phong Chi Nhận?

Khó tin hơn nữa còn ở đằng sau, mắt đẹp phát ra ánh sáng huyền kim, một bóng dáng màu lam đột nhiên xoay lại, chum tia sáng đối diện giống như con báo, bỏ nhào tới phía hấn...

Phượng Nhị Thiểu bình tĩnh chống đỡ, vội kết ấn, một lần nữa sử dụng Tật Phong Chi Nhận.

Già Lam cười lạnh. Từ xưa tới nay, nguyên tắc của nàng luôn là người không đụng ta, ta không chạm người, hiện tại nam tử người đột nhiên rat ay muốn uy hiếp đến tính mạng của nàng, nếu đã như vậy, nàng cần gì phải khách sáo với hấn?

"Băng Chi Trùng Mâu!"

Kèm theo tiếng hét trầm thấp của nàng, vô số hơi nước trong không khí ngưng tụ, hơi nước ngưng tụ thành băng mâu, được Già Lam cầm trong tay.

Mượn sức mạnh thần kì của Chiến Hoàng Bút phóng ra, chùm tia sáng vàng từ người nàng bắn ra, thẳng tiến không lùi xung phong liều chết!

Tốc độ của Chiến Hoàng Bút quá nhanh, hầu như mọi người không thể nào bắt được nó, chỉ có thể nhìn ánh sáng càng lúc càng thịnh, tràn ngập trong đại sảnh yến tiệc...

Ánh sáng huyền kim bùng nổ trong nháy mắt, nhất thời tầm mắt của Phượng Nhị Thiểu xuất hiện điểm mù, Tật Phong Chi Nhận của hấn lại bị phá giải lần nữa, hấn dốc sức hít một hơi lạnh, liền nhận ra chuyện không ổn.

Già Lam thừa thắng xông lên, hét lên một tiếng, triệt để bùng phát: “Thằng khốn! Dám đánh lên bà! Chán sống rồi phải không?” Giọng điệu không phải kiêu căng, cuồng vọng bình thường!!!!!!!!!!!!

Băng Chi Trùng Mâu trượt khỏi tay, chia thẳng vào yết hầu của đối phương. Nào ngờ Phượng Nhị Thiểu cảm thấy không ổn, bay lên, xoay người muốn trốn. Cứ như thế, băng mâu vốn nên đâm trúng yết hầu của đối phương, ai ngờ mục tiêu thay đổi, thẳng tắp cắm vào...

“A! —— ”

Miệng Phượng Nhị Thiểu phát ra tiếng kêu thêm lương tới cực điểm, tất cả mọi người có mặt trong yến tiệc đều ngây người như phỗng, vô cùng khiếp sợ.

Trong mắt mọi người, Phượng Nhị Thiểu xinh đẹp không còn hình tượng rơi từ trên không trung xuống, phía sau móng của hấn, một cây băng mâu lớn bằng nắm đấm hoa lệ ghim ngay hoa cúc nhà hấn, cái này...

Mọi người giương mắt dò dẫm, không nói nên lời, không có biện pháp hoàn hồn.

Già Lam rat ay độc ác như vậy, cũng ngăn ngại, khoe miệng nàng không ngừng co quắp. Thật là đòi trụ! Thật là bạo lực! Đây không phải là ý định của nàng... Từ xưa tới nay, người ta đều rất thuần khiết!!!

“Phượng Nhị Thiểu!”

“Nhị Thiểu!”

Có mấy học trò không có mắt vội vã chạy tới hướng Phụng Thiên Dục, muốn nhìn xem hắn có bị làm sao hay không. Ai ngờ chào đón bọn họ là vẻ mặt dữ tợn và ánh mắt âm lãnh như phi đao của Phụng Thiên Dục, làm bọn họ sợ không dám tới gần.

Phụng Nhị Thiểu? Nàng nhớ nha hoàn kia có nói, trong bữa tiệc có người họ Phụng đến từ hoàng thành, chẳng lẽ không phải Phụng Thiểu mà là Phụng Nhị Thiểu?

Ta ****! Có lẽ nào bát tự của nàng và Phụng gia không hợp? Vừa mới chộc một Phụng Thiểu, bây giờ còn đắc tội thêm một Phụng Nhị Thiểu. Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ? Luôn dây dưa với Phụng gia?

Thừa lúc mọi người đặt chú ý lên người Phụng Nhị Thiểu, Giả Lam thuận lợi, vội vội vàng vàng chuồn ra khỏi hiện trường.

“Nhị Thiểu! Chúng tôi không nhìn thấy gì hết! Cái đó, ta giúp ngươi bắt Giả Lam về...” Tần Tô Hoa rất biết điều, hắn biết Phụng Thiên Dục hận không thể giết sạch mọi người có mặt ở đây, cho nên hắn phát hiện Giả Lam bỏ trốn, liền lập tức muốn chạy đi.

Tần Tô Hoa vừa đi, những người khác đều giật mình, cả đám liền mượn cớ rời đi, thoát khỏi hiện trường, chỉ chừa lại một mình Tần Tô Hoa trong đại sảnh, tức giận gào rít!

“Giả Lam, nàng chờ đó ----- Thù này không báo, ta thế không làm người!”

Sở Chiêu Viêm dừng lại ở chỗ cách đại sảnh không xa lắm, quay đầu nhìn Phụng Thiên Dục không ngừng gào rít, lại nhìn về phương hướng Giả Lam rời đi. Chân mày hắn càng cau chặt, càng phát hiện bản thân không thể nhìn thấu nàng.

Lúc này, nàng bộc phát năng lực mạnh mẽ như vậy, còn có chùm tia sáng màu vàng kia nữa, hết thảy đều xuất hiện rất thần kì. Một ngày nào đó, Giả Lam hoàn toàn lật đầu ấn tượng trong đầu hắn, ngoại trừ khiếp sợ chính là nghi ngờ sâu đậm.

“Giả Lam, trên người nàng rốt cuộc che giấu bao nhiêu bí mật?”

Giả Lam lao thẳng như điên, sau gáy nàng còn cảm nhận được cảm giác lạnh buốt, khẳng định đằng sau có người đang nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng không dám ở lại trong Sở phủ, cũng không đến Tổng phủ, mà trực tiếp tìm một khách sạn, vào một căn phòng, dự định tạm thời ở lại đây một đêm, tránh bão!

Nửa đêm, đang mơ mơ màng màng ngủ, có người vào phòng nàng. Kèm theo hương thơm kì lạ, nàng muốn tỉnh lại nhưng không thể mở mắt, chỉ có thể hí mắt, mơ hồ thấy bóng người.

Đó là bóng dáng một nam nhân tựa như thần. Một chút ánh sao, xuyên qua màn lụa mỏng đi kèm với ánh trăng chiếu vào trên người hắn, trong thoáng chốc, bóng dáng phiêu dật như tiên giáng trần, giống như vị thần.

Trong đầu xẹt qua bóng dáng kinh hồng của người kia, trùng khớp với bóng dáng của người này... Đúng rồi, là sư phụ của nàng!

"Ngươi là... Sư phụ?" Cô mơ mơ màng màng hỏi.

Nam tử xoay người, từng bước một đến gần nàng, dung mạo càng không nhìn rõ. Tuy không thấy mặt hắn, nhưng giọng nói hắn rất êm tai, mang theo vài phần mê hoặc, vang lên trong bóng tối: “Lá gan ngươi cũng không nhỏ, người nào cũng đắc tội hết!”

Ừa? Lẽ nào chuyện tối nay, sư phụ đều biết?

Giả Lam khẽ ho khan vài tiếng, che giấu xấu hổ: “Không phải con cố ý, tại Phụng Nhị Thiểu đột nhiên xoay mình... cái đó mới đưa lên...”

Vai nam tử hơi run lên, Giả Lam mơ hồ nghe được tiếng cười nhỏ, cho rằng mình bị ảo giác.

“Ngủ đi! Ta đáp ứng sư phụ sẽ chăm sóc nàng thật tốt! Đương nhiên sẽ không để nàng xảy ra chuyện. Ngươi chỉ cần nhớ rõ một câu là được, người bình thường vô tội, người mang bảo vật có tội.”

Giả Lam mơ hồ gật đầu, nàng biết sư phụ nói tới chuyện sức mạnh của Chiến Hoàng Bút, hắn thật sự vì nàng mà lo nghĩ. Kể đó, nàng cảm nhận được trên người nàng ấm áp lên, sư phụ đem linh khí rót vào người nàng, linh khí dần tràn ngập trong cơ thể, nương theo chỗ dựa gần hắn, mùi hương mát rượi chui vào mũi nàng, nàng giống như gửi được hương thơm của tuyết liên ngao ngễ trên đỉnh núi tuyết, sự ấm áp cùng nàng đi vào mộng đẹp.

“Vật nhỏ! Lúc nàng an tĩnh thật đáng yêu!”

Ngón tay thon dài như được điêu khắc từ ngọc, khẽ chạm vào dung nhan ngủ say không chút đề phòng của nàng, vuốt ve qua lại một hồi, mới lưu luyến rời đi.

Khi Giả Lam tỉnh lại, trong phòng chỉ có một mình nàng. Không khí còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt quen thuộc. Nàng đưa tay lên xoa gò má của mình, giống như nơi ấy còn lưu lại dấu vết gì đó.

Giãn tay chân ra, đột nhiên nàng phát hiện mặc kệ tinh thần hay thể lực của nàng đều tăng lên không ít, nhất định là do đêm qua sư phụ truyền linh khí cho nàng rồi.

Nàng tươi cười ngọt ngào, tuy hai lần đều không nhìn thấy gương mặt của sư phụ, nhưng nàng có dự cảm rất mạnh liệt, nàng nhận người này làm sư phụ quả nhiên không chịu thiệt!

“Lục soát! Mau tìm từng căn phòng cho ta! Nhất định phải đem Già Lam bắt lại, ai tìm được Già Lam sẽ được Phụng Nhị Thiếu trọng thưởng.”

Ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào.

Già Lam che trán, cuối cùng cũng tìm tới, nàng chỉ là không cẩn thận thọc vào hoa của của Phụng Nhị Thiếu thôi mà. Chuyện này kết thành thù lớn, đổi lại là nàng nàng cũng không đồng ý bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gửi lời thăm hỏi cả nhà ngoại!

Đó là một đôi mắt không hề có độ ẩm, hần không chớp mắt nhìn chằm chằm Già Lam, giống như nhìn nhiều hơn vài cái là có thể đem đôi phương xé thành từng mảnh nhỏ...

Sát khí bắn ra bốn phía!

Còn Già Lam, đối với vị khách không mời mà tông cửa vào, nàng liền áp dụng chính sách không để ý, mặc kệ hần trùng cái khi gió gì, nàng sừng sững bất động, ta định hình ta định hình.

Thuộc hạ của Phụng Nhị Thiếu thối lui ra ngoài cửa, về mặt hần không thay đổi đứng chặn ngoài cửa, đường nét xinh đẹp của khuôn mặt đã bị khí lạnh, điên cuồng bao phủ, tràn đầy khí phách bề ngỗ!

Lần thứ mười Già Lam giương mắt, hần vẫn giữ nguyên cái bản mặt và đáng vẻ như cũ, chỉ là hai vai vì tức giận cực kì mà run lên.

Sát khí càng ngày càng nặng, làm người ta hít thở không thông.

Già Lam tự nhận định lực của mình không tệ, nhưng bị nam nhân từng nửa canh giờ mà không chớp mắt một cái, là người bình thường đều sẽ chịu không nổi. Nàng khẽ thở dài thành tiếng, tự biết chuyện này không có cách nào giải quyết một cách hữu nghị, nếu nàng không xin lỗi đôi phương, nói không chừng khí thế của đôi phương chẳng những chẳng yếu đi mà còn trả thù hung ác hơn nữa. Gì chứ, thua người không thua trận!

Già Lam đứng dậy, nàng không có ý định hao phí hơi sức với hần nữa, khoanh tay nói: “Chuyện đã như vậy, ngoại có giết ta cũng không có lợi ích gì! Hơn nữa, ngoại cũng không phải xử nam, lần đầu tiên của ngoại đã sớm mất rồi, thêm một lần không nhiều bớt một lần cũng không ít, có gì khác biệt đâu? Ngoại coi như là được thể nghiệm lại một lần nữa đi...”

Người bên ngoài cửa hít một hơi mạnh, nữ nhân này điên rồi phải không, nàng chê chính mình đắc tội Phụng Nhị Thiếu quá ít hay sao? Không ngờ nàng lại dám cố tình hiểu lệch sự thật, cái này không phải là đâm chọc vào chỗ đau của Phụng Nhị Thiếu lần thứ hai sao? Nhưng, cần thận nghĩ lại, bọn họ lại cảm thấy buồn cười, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt vận vẹo vì cố gắng nín cười, làm ra vẻ nghiêm túc.

Sát khí trong mắt Phụng Thiên Dục điên cuồng dâng lên, tóc dài như mực bay lên dữ dội, âm thanh của hần rõ ràng run lên: “Giỏi! Nàng thật là giỏi!”

Già Lam cười ha ha một tiếng, có vài phần giống công tử ăn chơi: “Cảm ơn Nhị thiếu gia đã khen! Tối hôm qua, vội vội vàng vàng gặp mặt, ta còn chưa gửi lời thăm hỏi cả nhà ngoại, ha ha, để tỏ một chút lễ phép... Nhị Thiếu, ông nội ngoại... Con cháu đều khỏe hết chứ?”

Nàng cố tình nhấn mạnh mấy chữ ‘Nhị Thiếu, ông nội ngoại’, giọng điệu kéo thật dài, rõ ràng đang chửi người, còn vòng vo tam quốc.

Tối qua, nếu không phải hần cố ý đánh lén, làm sao nàng phản kích? Nàng chỉ tự vệ mà thôi, dựa vào cái gì hần còn dám dẫn người tới hỏi tội nàng?

Tay chân Phụng Thiên Dục lạnh lẽo, từ xưa tới nay, hần luôn lấy làm kiêu ngạo vì bản thân có tính kiềm chế tốt, lần thứ hai kiêu ngạo này bị nàng đánh nát, hần tức giận hướng về phía nàng gào rít: “Hôm nay, nếu ta không giết nàng, ta không phải là Phụng thiên Dục!”

Hai tay hần giờ lên tạo thành thù khế, đang muốn kết ấn công kích, đột nhiên khoe mắt hần chợt thấy ánh sáng màu trắng lướt qua, hần thấy hai tay Già Lam một trái một phải, xuất hiện Băng Mâu, không chỉ thế hai tay nàng còn không ngừng kết ấn, ngưng kết càng nhiều Băng Mâu...

Một, hai, ba, bốn, sáu...

Phụng Thiên Dục rõ ràng ngẩn ra, nhìn nàng giống như đang làm ảo thuật, biến ra từng món từng món Băng Mâu, tựa như linh khí trên người nàng sử dụng không bao giờ hết. Tầm mắt quét qua từng cái Băng Mâu bén nhọn, đột nhiên hoa cúc của hần căng thẳng, cảm giác đau đớn quen thuộc lần nữa ập tới, thậm chí quên mất công kích.

“Đừng nói ta quá đáng, thật sự là do chúng nó làm ngươi bị thương, chứ không phải ta. Bây giờ ta làm mười cái Băng Mâu tặng cho ngươi, ngươi có tức giận gì thì cứ trút lên người chúng nó, đương nhiên, nếu ngươi muốn giữ lại làm kỉ niệm ta cũng không có ý kiến.” Già Lam đem mười cây Băng Mâu đẩy tới trước mặt hắn, bản thân thì lui về sau hai bước.

Ánh sáng lóng lánh sắc bén trên Băng Mâu đập vào trong mắt Phượng Thiên Dục, quả nhiên là châm chọc hắn một cách trần trụi, sắc mặt của hắn âm lạnh như sắt, tay áo rộng quét ngang, sức mạnh đột phát, bùm bùm, đem mười cây Băng Mâu đánh nát bấy!

Ánh mắt Già Lam chợt lóe, sớm biết thực lực của hắn không đơn giản cho nên nàng đã sớm lui về nơi an toàn, nàng vỗ vỗ tay: “Tốt rồi, tốt rồi, mọi bức tức đều biến mất hết rồi phải không? Chúng ta vui vẻ tụ họp, vui vẻ giải tán có duyên gặp lại!” Thừa dịp hắn vừa sử dụng sức lực mạnh, hơi thở ổn định, Già Lam vừa nói vừa chuồn mất, phương pháp nàng chạy trốn cũng rất không tầm thường, trực tiếp leo lên cây cột trong phòng, tốc nóc ngói mà kiếm đường chạy.

“Muốn chạy trốn hả? Nàng xuống đây cho ta!” Phượng Thiên Dục tung người bay lên.

Già Lam chưa học khinh công, nhưng được cái tay chân linh hoạt, leo lên cây cột với nàng mà nói cũng không có khó khăn gì mấy. Tốc độ của nàng mau, tốc độ của Phượng Thiên Dục càng nhanh hơn, lúc nàng sắp phá ngói mà chạy thì trên cái móng nàng xuất hiện một bàn tay, đem nàng vững vàng kéo lại!! (Ngữ: =))) ôi má ơi)

"Buông tay, lưu manh!" Về mặt Già Lam đỏ bừng trong nháy mắt, không vì cái gì hết, chỉ là vì đối phương bắt cái gì không bắt lại bắt trúng. . .

F***! Hắn cố ý!? Muốn trả thù cũng không nên dùng thủ đoạn thấp kém như vậy chứ? Thật là!

Phượng Thiên Dục không ngờ tốc độ của nàng nhanh như vậy, trong tình thế khẩn cấp, hắn chỉ tiện tay vơ đại một cái, ai dè lại bắt trúng chỗ không nên bắt. Khuôn mặt hắn nín nhịn vừa đen vừa đỏ, nhưng không buông tay, hắn có dự cảm, chỉ cần hắn buông lỏng tay, đối phương nhất định sẽ chạy mất tăm hơi. Vì vậy, hai người một trên một dưới, treo lơ lửng trên cột phòng, thư duy nhất kết nối hai người là một bàn tay, cảnh tượng này muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu quý dị có bấy nhiêu quý dị.

Đúng lúc này, bên ngoài có một nhóm người đi tham quan, thì ra là các học trò ưu tú của học viện Thiên Dục cũng đến trọ ở đây. Nghe bên này có tiếng động nên kéo nhau đến xem.

"Ủa? Đó không phải là Phượng gia Nhị Thiếu sao?"

"Người phía trên hắn không là người xấu xí ở Sở gia... Già Lam?"

"Bọn họ đang làm gì vậy?"

Bọn họ vừa nghị luận vừa dùng hai con mắt miết về phía bàn tay Phượng Thiên Dục, không phải là tư tưởng của họ không thuần khiết, mà do cái tay của hắn để ở chỗ không nên để, khiến bọn họ không có tư tưởng méo mó cũng khó!

Trong đám người, Triệu Nhã Nhi nhận ra Phượng Thiên Dục, tay phải giơ lên, che miệng nhỏ nhắn, lộ ra vẻ kinh ngạc. Phượng Nhị Thiếu hoàn mỹ không sức mẻ trong mắt ả, tại sao lại cùng người xấu xí như Già Lam ở chung chứ? Lại còn... Trái tim ả không có cách nào tiếp nhận sự thật này!

"Già Lam, ngươi thật to gan! Sao ngươi dám cười lên đầu Phượng Nhị Thiếu?" Triệu Nhã Nhi làm sao dám quở trách Phượng Nhị Thiếu sai, ả đương nhiên đem mũi nhọn chỉ vào Già Lam, nói chung ả không thể tiếp tục ngồi nhìn cảnh tượng này nữa.

Lời nói vô tâm của ả rơi vào tai những người khác liền khơi gợi ra ý nghĩ vô vẩn.

Xung quanh liền vang lên tiếng cười trộm.

Hai đương sự, một trên một dưới, liếc nhìn nhau, không khỏi ớn lạnh.

"Ê, ngươi còn không mau buông tay? Muốn bị người ta chê cười sao?" Mắt hạnh Già Lam trừng lớn, giơ một chân lên, dùng sức đạp xuống.

Mắt Phượng Thiên Dục u ám, chỉ cảm thấy chuyện hôm qua và hôm nay đều đem mũi ông bà nhà hắn mất hết rồi. Anh minh thần võ của hắn đều mất sạch trong vòng hai ngày!

"Nàng xuống đây cho ta!" Hắn gầm lên.

"Dựa vào cái gì? Ta đâu có ngu! Xuống dưới chờ ngươi giết chết ả?" Già Lam hừ lạnh.

"Nàng không xuống, ta cũng có biện pháp giết nàng!" Bàn tay Phượng Thiên Dục đột nhiên dùng sức, sức mạnh vừa đủ để xé rách một mảng vải trên móng Già Lam, Già Lam kinh hãi trượt một cái liền đặt móng lên đầu hắn, lần này thật sự cười lên đầu hắn rồi!!!!!!

Hình ảnh này dừng lại trong giây lát, mọi người ngây ra như phỗng, hình ảnh không thuần khiết thẳng cấp vèo vèo!

"Ha ha, có náo nhiệt như vậy sao không ai gọi ta thế hử?" Ngoài cửa, lại thêm một vị khác không mời mà đến, kèm theo bước chân tới gần của hắn là mùi thơm xộc mũi, người chưa đến, mùi hương đã tới trước, mọi người liền đoán được người đến là ai, chỉ có người đó mới dùng loại hương phấn lãng lơ

như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ông trời! Mau đem con yêu nghiệt này đi đi!

Phượng Thiên Sách khoa trương phe phẩy quạt xếp, đi tới cửa phòng, nụ cười nhẹ nhàng cho tới khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì ánh mắt của hắn định rồi lại định, đôi con ngươi phóng to, tầm nhìn khoa trương rơi vào nơi nào đó của Già Lam.

Cảm giác lạnh lẽo đột kích, Già Lam đưa tay sờ sờ, phát hiện váy trên hông của nàng bị lủng một lỗ, để lộ da thịt trắng mịn, còn mảnh vải vốn nên ở cái lỗ đó, lại nằm trong tay Phượng Thiên Dục, nàng bị hấn kéo rách váy... Mặc dù cái lỗ lủng rất nhỏ, người khác gần như không phát hiện, nhưng vừa vịn lại rơi vào mắt Phượng Thiên Sách!

Mặt mũi Già Lam bỗng chốc đổi sang màu xanh tím, còn có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này nữa không? Nếu không có người phát hiện thì thôi, nàng liền tùy tiện che giấu cho qua, thế mà chỉ tiết nhỏ như vậy lại để người khác phát hiện, hơn nữa còn là nhân vật cực kì khiến cho nàng đau đầu!

Nếu nói nàng là khắc tinh của Phượng Nhị Thiểu, thì Phượng Thiểu chính là khắc tinh của nàng! Thật đúng là vật khắc vật mà!!

“Tiểu Lam Lam, nàng muốn biểu đạt tình cảm mến thương với ta, dè dặt một chút là được rồi. Không cần hào phóng như thế! Con gái nhà lành, để lộ mông ra ngoài không tốt lắm, không lịch sự!”

Không thèm đếm xỉa tới dáng vẻ xấu xí trong gió lạnh của Già Lam, hắn quay đầu, nhìn về phía Phượng Thiên Dục đang nằm trên mặt đất, nửa khuôn mặt bị đè dưới cái mông của Già Lam, giọng điệu thành khẩn nói: “Nhị đệ, người cũng vậy, nhìn con gái người ta lộ mông người không biết khuyên người ta một chút sao? Người lại còn đem vải quần áo của người ta nữa... Chắc, người thật sự là không có thừa kế một chút đạo đức tốt đẹp nào của đại ca hết!”

Già Lam tức giận đến mức rung cả người, nàng phát hiện Phượng Thiên Dục đang ở dưới mông nàng cũng không có tốt hơn nàng bao nhiêu. Cuối cùng, tần suất run run của hắn cùng nàng cộng hưởng, cả hai đều bị lời nói tựa như Đương Tăng niệm kinh của Phượng Thiên Sách oanh tạc xơ xác.

Ông trời à! Van cầu ông, mau đem con yêu nghiệt này đi đi!

Nhìn hai người vẫn giữ dáng vẻ kì quái run như cây sậy, Phượng Thiên Sách làm như không thấy tình trạng kì dị của hai người, phe phẩy quạt xếp, làm bộ như suy tư: “Món quà lớn như vậy, làm sao ta có thể đáp lại?”

Hắn rầu rĩ suy nghĩ một chút, chân mày đang cau lại bỗng giãn ra, cười nói: “Có! Bánh ít đi thì bánh quy lại, nếu không ta cũng lộ cái mông ra cho nàng xem?”

Nói xong, hắn liền xoay người, đưa tay đến bên hông, làm bộ như muốn cởi quần, khiến mọi người có mặt kinh hãi quay đầu sang bên khác. Hơn nữa, có vài nữ tử sợ tới mức thét chói tai!”

Điện rồi điện rồi!

Đường đường lại Phượng Đại Thiểu gia, cư nhiên lại muốn cởi quần trước mặt mọi người để đem mông cho Già Lam xem. Hắn đúng là nào tàn, nhất định là vậy!

“Đừng có xấu hổ! Người bình thường không thể nhìn mông của ta đâu!” Phượng Thiên Sách kiêu ngạo nhún mày, làm như người nào nhìn mông hắn một cái, đó là chiếm được phần lớn lợi ích.

Già Lam che ngực mình, thở không ra hơi, suýt chút nữa động kinh về châu ông bà.

Ông trời! Nếu như ông không đem con yêu nghiệt này đi, vậy thì ông mang con đi đi!

Từ xưa tới nay, Già Lam luôn tự hào bản thân có thể đem người sống sờ sờ có thể chọc tức chết, nhưng khi gặp phải hắn, nàng hoàn toàn chịu thua, hắn mới thật sự là cực phẩm, người chết cũng có thể bị hắn chọc tức mà nhảy dựng lên!

“Rốt cuộc nàng muốn ngồi tới khi nào? Còn không mau cút khỏi người của gia!!!!!!!!!!!!!!” Phượng Thiên Dục dưới mông nàng, cuối cùng cũng bùng nổ.

Nếu nói xui xẻo và thâm hiểm nhất, thì không ai có thể xui xẻo, thâm hiểm hơn Phượng Thiên Dục.

Hắn vừa chịu đựng nỗi nhục bị nữ nhân đè lên mặt, còn bị đại ca không có tính người dùng lời nói tàn phá, rốt cuộc hắn trêu ai chọc ai vậy hả? Vì sao mọi chuyện không may đều rót xuống đầu hắn!?

Lúc này, Già Lam mới nhớ tới chính mình vẫn còn ngồi trên mặt Phụng Thiên Dục, hèn gì lúc té xuống không thấy đau, hóa ra là nhờ cái đệm thịt này.

Nàng giật mình một cái, từ trên mặt hấn nhảy ra, sửa sang lại xiêm y, đem chỗ thùng che lại. Mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm, nàng như không nhìn thấy Phụng Thiên Sách, càng không ngó Phụng Thiên Dục. Nàng biết, lựa chọn sáng suốt nhất lúc này chính là tránh xa hai an hem nhà họ Phụng này là tốt nhất. Mặc kệ là đụng tới ai cũng đều có thể đe dọa tới tính mạng, một là có thể bị đánh, hai là có thể bị giết ngay lập tức!

Mọi người vây xem đang tiếp nhận sét đánh cuộn cuộn, tất cả đều hóa đá, hoàn toàn không còn xúc động nào khác.

Phụng Thiên Dục xoa xoa nửa khuôn mặt bị đè đỏ hồng, tức giận từ mặt đất bò dậy, ánh mắt như muốn ăn thịt người, nhìn xung quanh.

Không chờ hấn nổi câu, Phụng Thiên Sách không nhìn hấn, phe phẩy cây quạt trên tay, ưu nhã bước tới chỗ Già Lam, nụ cười mơ mộng mà mê ly trên môi, tràn đầy mê hoặc: “Tiểu Lam Lam, nghe nói hôm nay nàng muốn tham gia khảo hạch để vô học viện Thiên Dục, ta liền tự mình đến đây cổ vũ cho nàng. Dọc đường đi, có ta bảo vệ, đảm bảo bữa nay nàng mở cờ là đánh thắng, bản lĩnh áp đảo quần hùng.”

Đột nhiên hấn tới gần, nghiêng người dựa sát vào bên tai Già Lam, thấp giọng, giả bộ thần bí: “Nàng yên tâm, ta đã giúp nàng chuẩn bị mọi thứ, hôm nay nếu có người dám thách nàng, ta sẽ đem hấn nhét vào túi càn khôn, vút xuống hồ nuôi cá, há há!!! Cho nên, nàng không cần lo lắng bị thất bại, tất cả các túi càn khôn đều trên người của ta!”

Già Lam nhìn khuôn mặt cực kì tuần mĩ phóng to trước mắt, đáy lòng bị giày vò gấp bội, cái tên này! Một hồi giống như lưu manh vô lại, một hồi lại như thần tiên xuống trần, rõ ràng là hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau lại xuất hiện trên cùng một người, làm người ta nghĩ mãi không ra.

Mọi người hết biết nói gì. Hấn có thể đem ‘chuyện xấu’ che giấu như bí mật một chút có được hay không? Ít nhất cũng đừng có nói ngay trước mặt bọn họ chứ!!

“Đi, ta dẫn nàng đi mua mấy bộ đồ mới, ăn mặc thật đẹp, lát nữa hãy tới hội trường khảo hạch.” Phụng Thiên Sách kéo tay Già Lam, hăng hái đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới nhị đệ sắp ngắt xiu vì tức giận.

Nàng tham gia khảo hạch còn phải ăn mặc đẹp sao? Kết quả thắng thua có liên quan gì tới quần áo đẹp hay xấu? Còn nữa, người xấu xí bên cạnh hấn dù có mặc quần áo bằng vàng, nàng ta cũng xấu xí không ai sánh bằng!

Phụng Thiên Dục đưa mắt nhìn Già Lam được Phụng Thiên Sách che chở đi ra ngoài, khỏe mắt, khỏe miệng của hấn không ngừng co giật. Tốt! Hôm nay có đại ca che chở cho nàng, tạm thời tha cho nàng cái mạng! Không phải nàng muốn tới học viện Thiên Dục sao? Rất tốt! Chờ nàng tới học viện Thiên Dục, đó chính là nàng tự chui đầu vào lưới!

Một đôi mắt âm u bắn ra từng tia sáng lạnh lẽo.

Phụng Thiên Dục tức giận đến mức hai mắt gần như biến hình.

Già Lam không có từ chối lời mời của Phụng Thiên Sách, bởi vì nàng biết, hôm nay nếu muốn tránh khỏi sự trả thù của Phụng Nhị Thiếu, e là chỉ có là bùa hộ thân Phụng Thiên Sách này mới có tác dụng.

“Liền đi vào cửa hàng này đi! Chọn mấy món quần áo xinh đẹp, lúc khảo hạch để lộ cái mông không được nhả nhận cho lắm!” Phụng Thiên Sách không do dự kéo Già Lam vào một cửa hàng may quần áo, miệng luôn bới móc. Hầu như có thể khiến người đi đường trên nửa con phố đều nghe rõ mồn một.

Trên đầu Già Lam xuất hiện đầy vạch đen, cảm đầu vọt thẳng vào cửa hàng quần áo. Thật mất mặt! Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ cảm nhận của Phụng Nhị Thiếu, bỗng nhiên sinh ra cảm giác người cùng cảnh ngộ, thật là thông cảm cho đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ném chết người rồi, à á á!

Trong cửa hàng quần áo có rất nhiều kiểu dáng dành cho phái nữ, Già Lam lướt mắt nhìn một vòng, rất nhanh tầm mắt liền bị một chiếc váy màu lam thanh cao có thêu vân thủy lưu tô hấp dẫn, nhìn thấy màu lam như biển lớn, Già Lam liền nhớ đến chiếc vòng tay gia truyền của mình... Không biết vì sao, nàng rất yêu thích màu lam này.

“Váy lấy cái này đi!”

“Váy lấy cái này đi!”

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc, Già Lam quay đầu lại, ánh mắt chạm vào mắt Phụng Thiên Sách. Không ngờ bọn họ cùng nhìn trúng cái váy này...

Dựa theo tâm lí mẫu thuẫn bản năng của mình, Già Lam muốn lựa chọn chiếc váy khác, nhưng màu lam kia mê hoặc tâm trí nàng, khiến nàng không có biện pháp cự tuyệt.

“Lấy nó!”

Già Lam buồn bực vọt vào phòng thay đồ, Phụng Thiên Sách nhàn nhạt mỉm môi cười, vừa ưu nhã lại thanh tao, hần lười biếng dựa vào tủ bày hàng, một bên chờ Già Lam, một bên chau mày giống như suy nghĩ chuyện gì đó.

Lúc này, càng ngày càng đông người vào cửa hàng, đương nhiên đa số là thiếu nữ, khi các nàng nhìn thấy vị nam tử tuấn mĩ như tiên đứng trước quầy hàng, trái tim các thiếu nữ không khỏi nhảy loạn lên.

“Hắn là ai? Là công tử nhà nào vậy? Đẹp trai quá!”

“Thật đẹp trai! Chắc chắn hắn không phải là người ở thành Lạc Xuyên chúng ta, mĩ nam đệ nhất của thành Lạc Xuyên chính là Sở Đại Thiếu, so sánh với Sở Đại Thiếu, người này đẹp trai hơn nhiều!”

“Đi qua hỏi hắn liền biết thôi...”

“Ta không dám, không thấy bên cạnh hắn có rất nhiều người hầu hay sao?”

Đối với những lời bàn tán xì xầm của mấy thiếu nữ mê trai này, Phụng Thiên Sách đã quen rồi, nhìn quen cũng không oán trách gì. Tầm mắt của hắn thường thường miết về phía phòng thay đồ, cái loại dừng dừng lại để lộ dáng vẻ mị hoặc phong tình này, khiến một đám thiếu nữ hoàn toàn bị nghiêng ngã.

Khi Già Lam thay đồ mới xong, thông thả bước ra, liền nhìn thấy đám thiếu nữ mê trai nghiêng ngã...

Già Lam không khỏi thở dài, lam nhan họa thủy! Nàng rất muốn đánh thức mấy bông hoa si này, ngàn vạn lần đừng bị dáng vẻ bề ngoài của người nào đó mê hoặc, nếu các nàng nhìn thấy năng lực chọc tức chết người không đền mạng của Phụng Thiên Sách, các nàng nhất định sẽ không bị vẻ ngoài của hắn cuốn hút nữa.

“Ha ha, quá đẹp! Mắt thẩm mĩ của ta quả nhiên không tệ!” Phụng Thiên Sách chậm rãi đến gần Già Lam, trên môi cười nhẹ nhàng lại đắc ý, giống như nàng là tác phẩm nghệ thuật mà hắn nhìn trúng và đang thưởng thức tác phẩm mình chọn được.

Già Lam khẽ giương mắt lên, nhìn thẳng vào trong mắt hắn, muốn tìm ra dấu vết dối trá, lại phát hiện không tìm ra gì hết.

Tên nam nhân này đem chính mình che giấu thật tốt, khiến hắn nhập vai thật giống, thậm chí còn có thể dùng nét mặt chân thành như thế để khen ngợi xấu nữ như nàng ‘rất đẹp’!

“Chờ chút!” Hắn đột nhiên sáp lại gần, đưa tay tới cổ nàng, nàng giật mình rút lui về phía sau. Đột nhiên, một cánh tay xuất hiện trên hông nàng, đem nàng kéo lại, cơ thể hai người kề sát nhau, ngẩng đầu lên, chớp mũi kề chớp mũi.

Bỗng dưng Già Lam run lập cập, hơi thở mát lạnh như tuyết liên, để cho nàng bình tĩnh đứng ở nơi xa, quên hô hấp cũng quên khước từ.

Cửa sổ trên mái nhà của cửa hàng, khe hở ra một kẽ nhỏ, trùng hợp lại có một tia nắng yên lặng xuyên qua tiến vào bên trong, tia nắng màu vàng đi lạc chói mắt kia, hóa thành bối cảnh tuyệt đẹp duy nhất trong giây phút đó, khiến cho khuôn mặt nhìn nghiêng cực kỳ anh tuấn của anh, và cả đôi mắt chuyên chú kia, khắc sâu dấu ấn vào trong mắt, trong lòng của Già Lam...

“Tiểu Lam Lam, nàng đang chờ ta sao?” Khóe miệng hắn đột nhiên nhếch lên, nụ cười trên môi càng thêm đậm, cười đến có chút xấu xa.

Tay phải của hắn nhẹ nhàng từ cổ nàng trượt xuống, một sợi tơ hồng quấn quanh đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng đóng đưa trước mắt nàng, thì ra trong lúc nàng thay đồ, không cẩn thận bị nó dính vào.

Già Lam khẽ cắn môi, thầm rửa bản thân mấy lần, nàng mới vừa chế nhạo đám hoa si thiếu hiểu biết kia xong, ai ngờ thoáng một cái, nàng cũng biến thành thành viên trong đội ngũ hoa si đó. Có thể tưởng tượng được, yêu nghiệt này có bao nhiêu yếu nghiệt!

Thật muốn xán cho hắn một bạt tay!

Đây là lần cuối cùng, nếu nàng còn có bất cứ ý niệm gì với hắn nữa, nàng sẽ... À mà thôi, có gì vì một người dung khác họ mà nguyên rửa chính mình!?

“Nhàm chán!” Già Lam lạnh mặt xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Lam Lam, nàng chưa có trả tiền!”

Chân Già Lam dừng lại, khóe miệng không ngừng co giật, vì sao nàng lại tức giận đến nỗi quên trả tiền cơ chứ? Hai tay nàng bận bịu lục lọi, âm thầm cắn môi, đêm qua nàng đem số bạc còn lại trả tiền thuê phòng trong khách sạn, bây giờ trên người chẳng còn một xu.

Làm sao đây? Không lẽ mượn tiền Phụng Thiên Sách?

“Tiểu Lam Lam, lẽ nào trên người nàng không có tiền? Có muốn ta trả giúp nàng không?”

Già Lam tiếp nhận ánh mắt khác thường từ hai bên, nàng phiền chán túm tóc, nếu như người thật lòng muốn cho mượn bạc, người có thể lặng lẽ mà. Có cần la ó om sòm cho tất cả mọi người biết hay không?

“Trở về ta sẽ trả lại cho người!” Già Lam nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại một câu, sau đó nhanh chóng bước ra khỏi cửa hàng quần áo, nàng không muốn cùng hán ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa!

“Trả lại bạc? Sao lại khách sáo như vậy? Nàng đã là người của ta, ta làm sao có thể tính toán chi li chút bạc đó chứ!” Âm thanh uể oải từ sau lưng vang lên tựa như đoạt mệnh truy hồn, khiến Già Lam sử dụng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, chạy ra khỏi cửa hàng quần áo, chạy được bao xa thì cứ chạy!

“Phượng Thiên Sách chết tiệt! Người được sinh ra là để khắc ta hay sao vậy?” Già Lam buồn bực gãi đầu, bất tri bất giác đi tới hội trường khảo hạch.

Nàng hít thở thật sâu, hôm nay là ngày quan trọng, nàng muốn dùng toàn lực để ứng phó, vì bản thân mà giành giật một cơ hội. Có thể đi trên con đường của người có thực lực mạnh mẽ hay không, có thể tìm được cô cô hay không, nơi này chính là nơi xuất phát của nàng!

Mới vừa chuẩn bị bước vào hội trường, cách đó không xa, đột nhiên hô lên: “Đến! Đến! Mọi người mau chuẩn bị!”

Già Lam vừa nghe, trong lòng không khỏi giật mình, có mai phục?

Cho dù có mai phục, nàng cũng phải đi vào!

Ngẩng đầu ưỡn ngực, nàng bước vào cửa lớn, mỗi bước đi đều rất cẩn thận, khắp người đều phòng bị, phòng ngừa có người đánh lén.

Khi đi được hai mươi bước, chỉ cần đi qua chỗ ngoặt phía trước, liền đến hội trường khảo hạch, đây cũng trong lòng Già Lam căng thẳng hơn...

"Hoan nghênh! Hoan nghênh!"

“Chúc Già Lam tiểu thư giương cờ là thắng!”

Trong không trung, cánh hoa anh đào bay đầy trời, giống như cơn mưa cánh hoa...

Già Lam tưởng là ám khí đánh lén, đưa tay ngăn cản, mới phát hiện từng cánh hoa thơm mềm mại. Trên mặt nàng vạch đen trượt xuống liên tục, không cần đoán cũng biết người nào làm ra chuyện này!

Người này đúng là âm hồn không tiêu tan!

Nàng nhanh chân chạy nhanh rời khỏi cơn mưa cánh hoa anh đào này, tầm nhìn trước mắt liền thay đổi, thông thoáng mở rộng. Cuối cùng cũng chạy thoát khỏi bóng ma, nàng thở hắt ra nghĩ...

Nhưng một khắc sau khi nàng ngẩng đầu lên, nàng cảm thấy mình bị vô số tia sét đánh trúng, đánh bên ngoài cháy sém bên trong!

Một mảnh màu đỏ tung bay theo gió.

Đặc biệt trong hội trường, bốn phía căng đầy khăn lụa đỏ có viết bốn chữ ‘Già Lam tất thắng’, tranh chữ vô cùng lớn, hầu như bao phủ cả hội trường này.

Già Lam khẽ nhếch môi, trong nháy mắt đầu óc nàng trống rỗng... Một hồi sau, nàng mới bắt đầu mài răng, khóe miệng run rẩy, phun ra vài chữ: “Phượng! Thiên! Sách!”

“Tiểu Lam Lam, đây là do ta dày công chuẩn bị cho nàng đó, nàng rất thích, rất cảm động đúng không?” Đằng sau nàng, Phượng Thiên Sách mang theo một nhóm người từ xa chạy đến.

Già Lam ôm trán, con mắt nào của hán nhìn thấy nàng rất thích, rất cảm động?

Già Lam tự nói với mình, nếu như nàng đáp lại hán một câu, hôm nay, nàng không cần tham gia khảo hạch khảo hiếp gì nữa, trực tiếp ngã xuống... Là bị hán chọc tức chết!

Thật mất mặt!

Mặc kệ hán! Nàng chỉ thêm liếc hán một cái, nàng tiếp tục buồn bực đi về phía trước.

“Thiếu gia, tỷ muội Triệu gia đến!” Tàn quân gia nhìn hai nữ tử mang vẻ mặt không có ý tốt đi về phía Già Lam, mà Già Lam đang phân tâm đi thẳng không nhìn trước ngó sau, càng không chú ý đến các ả.

Lông mi dài của Phượng Thiên Sách khẽ rũ xuống theo thói quen, Tàn quân gia liền hiểu, có lẽ thiếu gia chỉ nhớ mấy góc rẽ lá cành của Triệu gia. Hết cách! Người và gia tộc không thể khiến thiếu gia hứng thú, cho dù có nhắc một trăm lần trước mặt hán, nét mặt hán vẫn như vậy, rõ ràng chọc mấy gia tộc kia tức chết!

“Tỷ muội bên Triệu gia và Già Lam tiểu thư có chút đụng chạm, có người nói tỷ muội các ả từng bị Già Lam tiểu thư đập một trận tã toi, một bị gãy mấy cái xương sườn, một bị chọc tức đến hôn mê, được người ta khiêng ra khỏi Bào Khí Các. Nếu tỷ muội các ả đụng phải Già Lam tiểu thư, khẳng định lại có một hồi gió tanh mưa máu. Có cần tiểu nhân đi qua đó ngăn cản không, không cho các ả đến gần Già Lam tiểu thư?” Tần quân gia kiên trì giải thích.

“Sao phải cản? Nếu các ả từng là kẻ bại trận trong tay Tiểu Lam Lam, Tiểu Lam Lam có thể đánh bại các ả một lần, dĩ nhiên nàng ấy có thể đánh bại bọn họ lần thứ hai, có cái gì phải lo chứ?” Phụng Thiên Sách bình tĩnh nói, cũng không quên nhắc nhở Tần quân gia: “Người tìm mấy người có y thuật giỏi đến đây, nếu Tiểu Lam Lam đem các ả đánh bị đến trọng thương lần nữa, chúng ta có thể chữa trị kịp thời.”

Tần quân gia liếc trộm chủ tử nhà mình, thăm nghĩ chủ tử đúng là sợ thiên hạ không loạn, rõ ràng có thể tránh một trận tranh chấp, ngược lại hấn còn muốn làm cho trận tranh chấp càng kịch liệt thêm.

Hắn lắc đầu khẽ thở dài, đã sớm quen với tình cách không bình thường của chủ tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Vũ khí bí mật của nàng

Già Lam cầm đầu đi về phía trước, đột nhiên phía trước có hai bóng người cản đường đi của nàng.

“Già Lam, thật đúng là xem thường người, không ngờ người có thể tìm Phụng Thiên làm chỗ dựa. Khó trách lá gan của người càng ngày càng to ra, dám đắc tội Triệu gia của ta.” Người nói không phải ai khác chính là Triệu Thanh Tinh bị Già Lam đánh ngã xỉu trên võ đài, nhìn sắc mặt của ả, coi ra đã bình phục rồi.

Già Lam nhàn nhạt liếc nhìn các ả, nói: “Hôm nay, ta đến tham gia khảo hạch, nếu các người muốn báo thù chúng ta hẹn nhau trong hội trường. Đấu võ mồm với các người, thắng cũng không có gì vinh quang, ngược lại còn lãng phí thể lực của ta.”

Đấu võ mồm? Hình như nói thêm một câu với các ả, Già Lam cũng cảm thấy tốn nước bọt và thể lực, làm hai nữ Triệu gia tức giận xanh mặt rồi lại trắng.

“Được! Chúng ta gặp lại trong hội trường! Tỷ muội bọn ta nhất định sẽ hợp tác làm cho các người thua thê thảm!” Triệu Thanh Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, Triệu Thanh Lan dùng ánh mắt giết người nhìn chòng chọc Già Lam, hai tỷ muội này đều thua trên tay nàng, hận nàng tận xương tủy luôn rồi.

Già Lam thờ ơ nhún vai: “Vậy thì chờ xem!”

Hai nữ tử tức giận rời đi, cách đó không xa Tống Thiên Nhi và Mục Tư Viễn đã đi tới.

“Già Lam, bọn họ không có làm gì người chứ?” Tống Thiên Nhi lo lắng nói, vừa rồi nhìn thấy hai tỷ muội Triệu gia đi về phía Già Lam, nàng liền cảm thấy không ổn.

“Không phải ta rất tốt hay sao?” Già Lam nhún vai.

Tống Thiên Nhi cười híp mắt: “Vậy thì tốt! Già Lam, người có nghe nói không? Khảo hạch lần này đã sửa đổi quy tắc, trận chung kết là hai đấu hai, hai bên cùng tranh tài, cần có một Linh Sư và một Kiếm Sư trợ giúp Linh Sư, cùng nhau đánh bại hai thành viên của đội đối phương mới là người thắng lợi cuối cùng. Già Lam, người phải chuẩn bị cho tốt, người đã chọn được người cùng tham gia thi đấu chưa?”

“Hai đấu hai?” Già Lam nghi hoặc nói, giương mắt liếc về Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn cười ha ha bước lên: “Nghe nói đến phút cuối Phó viện trưởng đột nhiên thay đổi quy tắc, mục đích là bồi dưỡng năng lực hợp tác chiến đấu cho các tuyển thủ, làm cách nào để Linh Sư và Kiếm Sư trợ giúp Linh Sư hợp tác ăn ý khi chiến đấu, từ trước tới nay luôn là vấn đề khiến Phó viện trưởng lo lắng. Sao? Người định chọn ai làm Kiếm Sư cho người? Nếu như người muốn mời ta làm Kiếm Sư đặc biệt cho người, ta có thể miễn cưỡng suy nghĩ...”

Hắn cười đắc ý tựa như Già Lam nhất định sẽ chọn hắn làm Kiếm Sư.

Ai ngờ, tầm mắt Già Lam vượt qua người hắn, rơi thẳng vào người Tống Thiên Nhi, đáy mắt hiện lên tia sáng: “Tốt! Chúng ta có thể cùng nhau chiến đấu!”

“A! Ta?” Tống Thiên Nhi lấy làm kinh hãi, liên tục xua tay: “Ta không được! Linh thuật của ta không linh nghiệm! Kiếm Thuật cấp 1 cũng kém, ta không thể làm Kiếm Sư riêng của người đâu, ta sẽ làm liên lụy người!”

“Chẳng lẽ người không muốn cùng ta đi vào học viện Thiên Dực? Người không muốn trở nên mạnh mẽ, bảo vệ Tống gia, để cha người không cần nhờ bà mai làm mối cho người nữa?” Già Lam bắt đầu đầu độc Tống Thiên Nhi.

“Làm mai? Cha ngươi muốn đem ngươi gả cho nhà nào?” Mục Tư Viễn nhìn Tống Thiên Nhi, vội hỏi.

“Hà...” Tống Thiên Nhi mắc cỡ cúi đầu, đan ngón tay, đây là chuyện riêng của nàng, làm sao có thể nói cho người khác nghe chứ?

Không chú ý tới câu hỏi của Mục Tư Viễn, Già Lam tiếp tục khích lệ: “Ngươi muốn bảo vệ Tống gia, vậy ngươi cần phải dũng cảm bước ra một bước, chứ nói suông ai mà không biết nói? Những thứ ta dạy ngươi, lúc trở về ngươi không có tập luyện sao? Không có tiến bộ gì sao?”

Tống Thiên Nhi nghe đến đó, ánh mắt sáng lên, vui vẻ ngẩng đầu, nàng gật đầu như giả vờ: “Ta có tập! Ba ngày nay, ta không hề bước ra khỏi cửa một bước, vẫn luôn tập luyện, hiện tại có thể...”

Nàng còn chưa kịp nói hết, Già Lam liền chặn ngang lời nàng, nháy mắt mấy cái với nàng: “Vậy được rồi! Như vậy không phải ngươi là vũ khí bí mật của ta sao, hiểu không?”

Tống Thiên Nhi hít sâu một hơi, chống lại ánh mắt đen sẫm có sức sống của Già Lam, trong chớp mắt cả người nàng tràn ngập sức mạnh: “Được, ta làm Kiếm Sư riêng cho ngươi!”

Mục Tư Viễn buồn bực gãi gãi đầu, sao hắn lại cảm thấy mình giống như kẻ dư thừa thế nhỉ? Quay đầu muốn tìm bạn thân của mình, phát hiện bạn thân đang cùng Phó viện trưởng nói chuyện gì đó, sau lưng họ là một hàng học trò ưu tú của học viện Thiên Dực.

Nhìn cảnh tượng này, hắn liền không nhìn được mà vui mừng thay bạn thân, vàng luôn tỏa sáng. Mặc kệ Viêm Chiêu ở thành Lạc Xuyên hay là học viện Thiên Dực, cũng luôn tỏa sáng, tìm được một vị trí dành cho hắn.

Có thể cùng hắn kề vai chiến đấu, tiếp tục làm bằng hữu, hắn quyết định, trận đấu ngày hôm nay, hắn nhất định phải dùng hết sức ứng phó, nhất định phải trúng tuyển vào học viện Thiên Dực.

“Viêm Chiêu, tư chất của ngươi không tệ, lão phu rất coi trọng ngươi, hi vọng ngươi có thể tiếp tục chăm chỉ tập luyện, đừng để lão phu thất vọng.”

Sở Viêm Chiêu nhận được lời động viên của phó viện trưởng, trên khuôn mặt lạnh lùng tỏa ánh sáng kì lạ, hắn nhàn nhạt mỉm cười: “Viêm Chiêu nhất định không phụ lòng hi vọng của Phó viện trưởng.”

Có thể được Phó viện trưởng đánh giá như vậy, các học trò ưu tú đứng phía sau đều hâm mộ lại ghen tỵ với hắn. Sở Viêm Chiêu không quan tâm hơn thua, cư xử thân nhiên, rất có phong phạm con cháu thế gia.

Lúc này, truyền tới tiếng cười trong sáng, phá vỡ không khí chung quanh hiện trường.

"Ha ha ha, Phó viện trưởng, một ngày không gặp như cách ba thu, làm người ta nhớ muốn chết!"

Tiếng cười kinh rộn người như vậy, ngoài cực phẩm lăng lợ Phượng Thiên Sách thì không có người thứ hai!

Chỉ thấy Phượng Thiên Sách phe phẩy quạt, dưới chân như có gió, phong lưu phóng khoáng đi tới, người chưa tới, mùi hương thơm nức mũi đã bay xộc vào mũi mọi người.

Phó viện trưởng bắt đầu đi lắc đầu cười khẽ, ánh mắt nhìn Phượng Thiên Sách có vài phần nuông chiều và dung túng: “Phượng Thiệu, cuối cùng con cũng chịu đến gặp lão phu.” (Ngữ: ta thấy JQ giữa phó viện trưởng với Sách ca +___=)

Bình thường, người thấy ông liền bỏ chạy, ngàn dặm xa xôi từ hoàng thành chạy tới thành Lạc Xuyên, bây giờ đột nhiên chủ động đi ra gặp ông, thật khiến phó viện trưởng không có thói quen.

“Phó viện trưởng, người thật là oan uổng cho con! Con đuổi theo người từ hoàng thành đến thành Lạc Xuyên. Hôm nay, cuối cùng cũng theo kịp người. Aiz, vì muốn được tham gia vào học viện Thiên Dực vĩ đại, con ngàn dặm xa xôi đuổi theo người, con thoải mái lắm sao?” Phượng Thiên Sách ủy khuất bệt bệt môi, gương mặt ngay thơ, vô hại.

Mọi người ào ào khinh bỉ hắn, bản lĩnh đôi trắng thay đen thật lợi hại! Rõ ràng phó viện trưởng dẫn theo một đám học trò ưu tú ngàn dặm xa xôi chạy theo hắn. Bây giờ hắn lại lật ngược lại, còn nói ngược lại là bản thân chạy theo người ta?

Ngươi còn giả bộ vô tội? Ngươi nha nha! Thật không biết xấu hổ!

Không chờ mọi người nôn mửa ở trong lòng xong, hai tay Phượng Thiên Sách khoác lên vai phó viện trưởng, thân bí cười hề hề: “Phó viện trưởng, nhìn thấy tranh chữ treo khắp nơi kia không? Trong thời gian khảo hạch, người nhớ nương tay với người của ta nhé, ngàn vạn lần không được làm người của ta sợ. Nếu ngươi không cho nàng vào học viện Thiên Dực, ta cũng sẽ không gia nhập học viện.”

Vô si! Không ngờ ngươi dám uy hiếp phó viện trưởng!

Lần thứ hai, mọi người đồng loạt khinh bỉ hắn.

Phó viện trưởng cười hiền lành, không có bị hắn ảnh hưởng, khẽ gật đầu nói: “Lấy tư chất của nàng, lão phu thấy không có vấn đề, nhưng Phượng Thiệu này, còn ngàn vạn lần đừng có nuột lòi. Nếu con không vào học viện Thiên Dực, cuộc sống của lão phu cũng không dễ dàng... Con hiểu không?”

Một già một trẻ dùng tiếng lóng, khiến người ta có cảm giác hai người này câu kết nhau làm chuyện xấu!

Phượng Thiên Sách vỗ vỗ đầu vai ông, cười to: “Người yên tâm đi! Phượng Thiên Sách con có bao giờ nói thật?”

Phó viện trưởng gật đầu theo bản năng, đột nhiên cảm giác lời này nói không đúng, hai mắt ông trừng nhìn hắn, suýt chút nữa bị thằng nhóc này lừa gạt!

Phượng Thiên Sách cười cong môi, nói đùa: “Nói sai, nói sai! Lời Phượng Thiên Sách con nói, có khi nào là giả?”

“Cái này không kém lắm!” Phó viện trưởng lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Thằng nhóc này thật là quỷ quyết, hơi chút không đề ý là bị hắn lừa, nếu không ông cũng không cần từ hoàng thành xa xôi chạy đến đây, vẫn không thể bắt được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phách lối làm bậy

Khi đang nói chuyện, tiếng chuông được gõ lên, cuộc khảo hạch chính thức bắt đầu.

Mọi người đều ngồi vào chỗ, ba người Già Lam, Tống Thiên Nhi và Mục Tư Viễn cũng hòa theo dòng người, đi theo đám người tham gia khảo hạch, hăng hái chuẩn bị chiến đấu.

“Già Lam, xong đời rồi! Ta nghe bọn họ nói trông đề mục khảo hạch có thi văn nữa, làm sao bây giờ? Ta không có chuẩn bị.” Tống Thiên Nhi mang vẻ mặt đau khổ, ý chí chiến đấu vừa giương cao, lập tức rũ xuống.

“Thi văn?” Già Lam tự tin nhướn lông mày, thi văn thì thi văn, lại nói trên người nàng có thư viện di động, muốn cái gì liền có cái đó. Phiền toái duy nhất chính là, nàng sợ người có lòng xấu phát hiện nét chữ của nàng không giống với nét chữ của ‘Già Lam’, có thể sẽ dẫn tới phiền phức không cần thiết.

“Thiên Nhi, như vậy ta đọc người viết.”

Tống Thiên Nhi nhìn vẻ mặt tự tin của nàng, nhất thời cũng an tâm nhiều hơn, gật đầu như già tôi: “Không thành vấn đề!”

Người tham gia khảo hạch ước chừng hơn một trăm người, chia cặp xong thành năm mươi cặp dự thi.

Già Lam và Tống Thiên Nhi thành một tổ, số thứ tự là 42. Tỷ muội Triệu gia được vào tổ thứ 3, Mục Tư Viễn và một nam tử trẻ tuổi khác thành một tổ, nhận được số thứ tự 20...

Kẻ thù gặp mặt hết sức đồ mất. Già Lam không ngừng tiếp nhận ánh mắt hình viên đạn của tỷ muội Triệu gia.

Già Lam chả thèm để ý tới các ả, nàng tập trung nghe quy tắc tranh tài.

TRận đấu chia làm hai phần, thi văn và thi võ. Các đội phải thông qua thi văn mới có tư cách tham gia thi võ, đồng thời mang theo thành tích thi văn đi vào cuộc thi võ, kết hợp thành tích thi văn và thi võ, dựa vào đó chọn ra một tổ ưu tú nhất nhận vô học viện. Thế nên, thành tích thi văn rất là quan trọng.

Phó viện trưởng! Phó viện trưởng! Phó viện trưởng! ——" Trên khán đài, Phượng Thiên Sách không ngừng đưa lần thu ba đến phía phó viện trưởng, từng tiếng ‘phó viện trưởng’ trầm bổng du dương, vòng vo trăm vòng, cuối cùng phó viện trưởng không chịu nổi nữa, nhận lấy tờ giấy nhỏ từ trong tay hắn, hướng về phía người chấp sự của hội trưởng khảo hạch vẫy tay, dặn dò vài câu, người chấp sự nhận tờ giấy nhỏ, đi đến hội trưởng khảo hạch.

Phượng thức làm ăn gian dối như vậy, mặt phó viện trưởng không khỏi đỏ bừng vì xấu hổ.

“Phượng Thiểu, cái này ngươi hài lòng chưa?” Phó viện trưởng bắt đắ dĩ nhìn Phượng Thiên Sách, không hiểu vì sao hắn lại có nhiều hứng thú với tiểu nha đầu kia như vậy, mặc kệ ngoại hình hay địa vị, hai người đều không hợp nhau, ông nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra thằng nhãi Phượng Thiên Sách này nhìn trúng cái gì của tiểu nha đầu này.

Phượng Thiên Sách cười mê hoặc, lung lay quạt xếp: “Phó viện trưởng, ngài nói cái gì? Người ta nghe không hiểu.” Trong nháy mắt liền phui sạch mọi chuyện xấu xa, cái gì gọi là qua cầu rút ván? Chính là nói hắn!!

Phó viện trưởng bắt đắ dĩ lắc đầu, nếu có thể khiến Phượng Thiên Sách ngoan ngoãn tham gia vào học viện, giải quyết xong trách nhiệm của hắn, cho dù hắn ngoại lệ thu thêm một học trò, như vậy cũng đáng giá!

Phượng Thiên Dục ngồi không xa hai người bọn họ, cười trào phúng: “Chỉ dựa vào tư chất của người xấu xí kia, cho nàng ta câu hỏi dễ nhất, e rằng nàng ta cũng không biết trả lời.”

“Nhị đệ, bị mông của nữ nhân đề lên mặt thật sự có chút mất mặt. Thế nhưng, là một người nam nhân, lòng dạ nên rộng lượng một chút mới đúng. Về phương diện này, ngươi cần phải học tập đại ca, lòng dạ đối nhân xử thế nhất định phải rộng rãi. Đừng có học nữ nhân bụng dạ hẹp hòi, như vậy không tốt!” Phụng Thiên Sách dùng giọng điệu sâu xa dạy dỗ đệ đệ, chọc Phụng Thiên Dục tức giận nghiêng răng ken két, bàn về miệng lưỡi, hẳn tuyệt đối không thể đánh bại đại ca hẳn được, vì một người có da mặt dày đến trình độ nhất định, đó chính là sức mạnh vô địch, mặc kệ ngươi dùng binh khí sắc bén cỡ nào cũng đều không làm gì được nó!

Bốn phía chung quanh vang lên tiếng cười khê, Phụng Thiên Dục hung ác trừng lướt qua, mọi người đồng loạt cúi đầu, số còn lại chỉ nhún vai, biểu hiện tâm tình lúc này của bọn họ.

Hội trường khảo hạch, Già Lam và Tống Thiên Nhi nhận được đề thi văn, đề thi nói rõ là, trình bày và phân tích về phong, lối (sám), thủy, hỏa, mộc năm thuộc tính khác nhau trong Linh Thuật, nói về ưu khuyết điểm của mỗi thứ, kĩ xảo đặc biệt của mỗi thuộc tính... Đề thi này cơ bản là lí luận đơn thuần về tu luyện Linh Thuật.

Lúc Già Lam đọc đề thi, trong lòng lập tức có đáp án, trong thư viện di động trên người nàng mang đầy những bí tịch về thuộc tính Linh Thuật, bao gồm tất cả các kĩ xảo đặc biệt và phương pháp, cái gì cần cũng có, đề thi này giống như viết riêng cho nàng, không có gì khó.

“Thiên Nhi, ta đọc ngươi viết.”

“Được.”

Tống Thiên Nhi cầm bút chuẩn bị viết, người chấp sự đi tới, thu hồi đề thi của các nàng, đổi lại một đề thi mới.

“Đề thi của các ngươi được sửa lại, nghiêm túc làm bài đi, Phó viện trưởng và Phụng Thiên rất quan tâm đến các ngươi.”

Già Lam chau mày, liếc mắt nhìn về phía khán phòng, đúng lúc Phụng Thiên Sách đang hướng về nàng phát phát tay, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt đẹp trai khiến thần và người đều phần nộ tựa như đang hướng về nàng đòi phần thưởng.

Không cần hỏi cũng biết, chính hắn là người bắt người chấp sự đổi đề thi.

Người này, không phải là muốn nói cho mọi người biết hắn giúp các nàng gian lận chứ?

Trên trán Già Lam lộ mấy vạch đen, buồn bực mở đề thi, không nhìn thì thôi, vừa nhìn nàng liền nổi trận lôi đình, hận không thể bóp chết Phụng Thiên Sách!

“Hãy nêu tước danh của một trong số Hạo Thiên Bát Công Tử, nếu gặp một người trong Hạo Thiên Bát Công Tử, ngươi sẽ sử dụng loại Linh Thuật nào đánh bại đối phương?” Tống Thiên Nhi nhớ lại đề thi vừa đến, mặt có chút khó xử: “Gặp rồi, ta từng nghe cha ta nhắc tới Hạo Thiên Bát Công Tử, thế nhưng ta không có một chút hứng thú nào hết, cho nên không có nhớ kĩ. Già Lam, ngươi biết Hạo Thiên Công Tử là ai không?”

Già Lam nghiêng răng, sắc mặt càng khó coi hơn nàng ấy: “Biết cái quỷ á!... Hạo Thiên Bát Công Tử rốt cuộc là ai!”

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, Già Lam hung hăng trừng về phía khán đài, làm động tác cắt cổ với Phụng Thiên Sách, ngươi giỏi lắm, ngươi đem ta ra đùa giỡn đúng không?

Nụ cười trên môi Phụng Thiên Sách hơi khựng lại, nghi hoặc nói: “Vì sao Tiểu Lam Lam lại tức giận? Chẳng lẽ đề thi ta đưa ra quá đơn giản, khiến nàng không có chỗ phát huy?”

Nếu Già Lam nghe được mấy lời này, không tức giận đến hộc máu mới là lạ! Vốn dĩ nàng có thể trả lời các câu hỏi, hắn lại cố tình thay đổi, đổi một cái câu hỏi nàng không biết, thật sự không biết hắn biến khéo thành vụng, hay là đang trêu đùa nàng?

“Đại ca, ánh mắt của nàng có ý gì vậy? Nàng rõ ràng muốn bóp chết ngươi!” Rốt cuộc Phụng Thiên Dục cũng chờ được cơ hội, chằm chọc một phen.

“Ý của ngươi là... nàng ấy không biết trả lời câu hỏi này? Không thể nào!!!” Phụng Thiên Sách làm bộ dạng bưng bình, đột nhiên quay đầu, ánh mắt quái dị nhìn Phụng Thiên Dục, lắc đầu, đồng tình nói: “Tiểu Lam Lam chọt vào hoa cúc của ngươi, cư nhiên lại không biết ngươi là một trong số tám vị công tử của Hạo Thiên... Chắc chắn, nhị đệ, cuối cùng đại ca cũng biết, vì sao nàng lúc nào cũng sầu não không vui rồi... Nghĩ thông suốt một chút đi, buồn khổ chỉ tổn hại sức khỏe mà thôi.”

Đối mặt với lời an ủi đột ngột của Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Dục hoàn toàn xốc xếch trong gió lạnh, đừng nói với hắn, đáp án của đề thi đại ca dành cho người xấu xí chính là hắn ná!!!!

A a a a a... Rốt cuộc hắn đã làm cái gì sai chứ? Tại sao ông trời lại cho hắn một vị đại ca như thế?

“Già Lam, làm sao bây giờ? Nếu như không thông qua cuộc thi văn, chúng ta không có cách nào tiếp tục tham gia thi võ.” Tống Thiên Nhi nhíu mày nói.

Chân mày Già Lam nhíu chặt trong nháy mắt, ánh mắt nghiêm túc, giống như là hạ quyết tâm, vỗ vỗ bàn: “Viết, cứ dựa theo lời ta mà viết!”

Nàng kẻ sát tay Tống Thiên Nhi, nói thầm một hồi, về mặt Tống Thiên Nhi càng ngày càng 囧: “À? Viết như vậy có được không?”

“Cứ viết như vậy đi! Ta nói được là được!” Già Lam đắm mạnh vào bàn, ánh mắt long lanh sáng ngời không chút dao động, lộ ra vẻ hung ác.

Chương 25: Cúc hoa tàn, mẫn địa thương

Kết quả thi văn lục tục được công bố, điểm cao nhất là năm điểm, hợp quy cách là ba điểm, dưới ba điểm liền trực tiếp bị loại.

Phó viện trưởng đảm nhận làm giám khảo, hiện trường bắt đầu chấm điểm từ tổ thứ nhất.

“Tổ một, bốn điểm! Tổ hai, hai điểm...”

Có người vui, cũng có người buồn.

“Tổ ba, năm điểm!”

Tỷ muội Triệu gia ôm nhau cười vui vẻ, có được năm điểm phần thi văn, các ả liền có thể nắm chắc cơ hội bước vào vòng thi võ. Vừa nghĩ, hai tỷ muội liền liếc mắt về phía tổ Già Lam khiêu khích, cho dù có người giúp đỡ nàng ta làm bậy, nàng cũng không thể thắng tỷ muội các ả, bởi vì tỷ muội ả dựa vào chính sức mình mà thắng cuộc. Chờ tới khi thật sự đầu võ, các ả chống mắt nhìn xem còn có ai có thể giúp đỡ Già Lam gian lận?

Già Lam mặc kệ các ả, hiện tại nàng chỉ quan tâm thành tích thi văn của tổ nàng thôi.

“Tổ hai mươi lăm, năm điểm!”

Tiếng hoan hô vang lên, Mục Tư Viễn làm bộ ôm ngực, bình tĩnh liếc đồng bạn của hắn, kì thật miệng đã sớm vênh lên trời rồi.

“Già Lam, bọn họ đều được năm điểm, chúng ta có thể đạt được điểm đầu không?” Tống Thiên Nhi hâm mộ nhìn mấy tổ được năm điểm, đồng thời cũng lo lắng thành tích của mình.

Già Lam chưa đáp lời nàng ta, trong lòng đã có dự định chờ phó viện trưởng công bố thành tích, bốn mươi tổ được công bố thành tích đã có hơn một nửa bị đào thải, thoạt nhìn không phải tất cả mọi người đều chú trọng việc học tập.

“Tổ bốn mươi hai...” Rốt cuộc cũng đã đến tổ các nàng, Phó viện trưởng liếc mắt nhìn đáp án của tổ các nàng, ánh mắt rõ ràng co rút. Ngắc đầu, hơi hít một hơi về kì quái nhìn Già Lam, cúi đầu lại cố gắng trừng mắt đáp án, số điểm được chấm ngẹn trong cổ họng, nói không ra lời...

“Phó viện trưởng, có vấn đề gì à?” Già Lam rất bình tĩnh hỏi thăm.

Khóe miệng phó viện trưởng hung hăng co rút vài cái, lắc đầu: “Không có vấn đề.”

“Mời cho điểm!” Già Lam cười đến vô hại.

Phó viện trưởng hít sâu mấy hơi, suy nghĩ một lát, cuối cùng mở miệng: “Tổ bốn mươi hai... năm điểm!”

Bên dưới ánh mắt Già Lam chột lóe, nhìn về phía phó viện trưởng cười yếu ớt: “Cám ơn phó viện trưởng.”

Tống Thiên Nhi kích động cầm tay Già Lam, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hưng phấn.

“Chờ một chút!” Triệu Thanh Lan quan sát về mặt phó viện trưởng, cảm thấy bên trong có quỷ, hai tỷ muội cùng đi lên: “Phó viện trưởng, bọn ta yêu cầu công khai đề thi và đáp án của Già Lam, nếu đáp án của nàng ta có vấn đề, ta yêu cầu phó viện trưởng có thể chấm điểm công bằng một chút.”

Già Lam cười nhạt: “Các người nói như vậy, chính là hoài nghi phẩm đức của phó viện trưởng đúng không? Phó viện trưởng là người đức cao vọng trọng (*có đức độ và danh vọng cao), sao có thể chấm điểm qua loa như vậy? Các người ngay cả lòng tôn sư trọng đạo cũng không có, sao có tư cách vào học viện Thiên Dực học được?”

“Già Lam, người đừng có ngụy biện! Đề thi của người rõ ràng có vấn đề, người có dám lấy ra cho tất cả mọi người xem hay không?” Triệu Thanh Lan không chịu buông tha.

Không đợi Già Lam trả lời, Triệu Thanh Lan thừa dịp mọi người không chú ý, bàn tay nhanh như chớp cướp lấy đề thi và đáp án của Già Lam, cầm trong tay khoe khoang: “Mọi người mau nhìn xem! Đây là đề thi của tổ Già Lam, cùng đề thi tổ khác hoàn toàn khác nhau!”

Triệu Thanh Lan đắc ý cất cao giọng, bắt đầu đọc: “Hãy nêu tục danh của một trong số Hạo Thiên Bát Công Tử, nếu gặp một người trong Hạo Thiên Bát Công Tử, người sẽ sử dụng loại Linh Thuật nào đánh bại đối phương?”

Bốn phía rơi vào tĩnh lặng, đề thi này quả nhiên có vấn đề!!!

“Ta lại đọc đáp án của tổ nàng ta cho mọi người nghe, ‘Băng Mâu...’” Triệu Thanh Lan đắc ý định đọc tiếp, nhưng mới đọc hai chữ, nét mặt ả liền hiện lên biểu tình kì quái. À nhìn Già Lam như thấy quái vật, cuối cùng mới hiểu vì sao lúc này vẻ mặt phó viện trưởng lại kì lạ như thế.

“Cái gì băng mâu? Sao không đọc tiếp?” Triệu Thanh Tinh tò mò hỏi.

Triệu Thanh Lan lại háng giọng, nghẹn đỏ mặt, giọng nói run run thì thầm: “Băng mâu kiên, hoa cúc tàn, bát công tử, mẫn địa thương!”

Thoáng chốc, cả hội trường yên lặng không tiếng động, chỉ còn tiếng gió lạnh gào thét...

Hoa cúc của bạn học Phụng Thiên Dục lại căng thẳng, hẳn có loại cảm xúc muốn giết người!!!

“Ha ha ha ... Tiểu Lam Lam, nàng thật tài giỏi, rất có ý thơ!” Tiếng cười sang sảng từ miệng Phụng Thiên Sách vang lên, hẳn cười đến ‘run rẩy hết cả người’, hai mắt tràn đầy nước mắt, cười đến ra nước mắt.

Phó viện trưởng vốn đang cực khổ nín cười cũng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Băng Mâu Kiên, hoa cúc tàn, Bát công tử, đầy đất thương!

Mười hai chữ này lan truyền khắp nơi trên đại lục Hạo Thiên, sau đó truyền vào trong tai bát công tử, vì vậy đã mang đến không ít phiền phức cho Già Lam...

Tổng Thiên Nhi mắc cỡ đến đỏ mặt, giật nhẹ góc áo Già Lam, về mặt luống cuống, mặc dù ý tưởng là Già Lam nói, nhưng người viết là nàng ta nha.

Già Lam vỗ vỗ tay của nàng ta, ý bảo nàng ta bình tĩnh, nàng không thấy đáp án có vấn đề, trái lại cảm thấy đáp án của mình rất ngắn gọn, rất đúng đề, rất có cảm xúc nghệ thuật!

Sau một hồi lộn xộn, Triệu Thanh Lan nghẹn đỏ mặt, giữ ‘chứng cứ’ trong tay, tức giận nói: “Già Lam! Hiện tại ngươi còn gì để nói nữa không? Ngươi chịu thừa nhận chính mình gian lận trong thi cử chưa?”

Già Lam mở to mắt, vô tội lắc đầu: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì? Cái ngươi vừa đọc chỉ là bài thơ ta làm lúc rảnh rỗi mà thôi, chẳng lẽ làm thơ con cóc cũng là làm bậy?”

Nàng không nhanh không chậm vươn một ngón tay, chỉ về phía mặt trái của ‘chứng cứ’ trên tay Triệu Thanh Lan: “À! Bên mặt trái của tờ giấy chính là đáp án của ta!”

Triệu Thanh Lan sững sờ, không dám tin lật mặt trái tờ giấy lại xem, quả nhiên, trên giấy trắng còn có một đáp án, bên trên có viết về năm loại thuộc tính phong, lôi, thủy, hỏa, mộc của Linh Thuật, trình bày và phân tích đủ ưu khuyết điểm, kĩ xảo đặc biệt... giống hệt những đáp án của người khác.

“Ngươi... sao lại có thể được!? Nhất định có mồi ám trong này!!” Triệu Thanh Lan nhìn tờ giấy, vẫn như cũ không tin tưởng Già Lam, các nàng làm sao có thể tài giỏi như vậy? Nhưng trong lòng ả không cam, khó lắm mới chụp được nhược điểm của Già Lam, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

Triệu Thanh Tinh nhíu đầu lông mày, thờ hồn hển. Biết bây giờ mọi chuyện đã diễn theo chiều hướng khác, các ả không thể ngăn chân Già Lam được. À kéo mũi mũi, dùng ánh mắt lâm âm hiệu, tiếp theo là thi võ, các ả có cơ hội đối phó Già Lam.

Già Lam nhìn hai tỷ mũi ả, lấy dáng vẻ người chiến thắng, nhếch môi cười.

Một hồi sóng gió nho nhỏ trôi qua, rất nhanh thì vô liền tiếp tục.

Không ngoài dự đoán, trận đầu tỷ thí đụng phải tổ Mục Tư Viễn, mặc dù không có chiến đấu chính diện với hắn, nhưng hơi thở và nhịp bước của Mục Tư Viễn, nàng đoán được, năng lực của Mục Tư Viễn không phải hạng xoàng.

Nói thật, Già Lam không có một chút hảo cảm gì với Mục Tư Viễn, nhưng cũng không có ác cảm.

Giao chiến với bọn họ, nàng cố gắng giữ dùng toàn lực đối phó. Đây chính là tôn trọng đối thủ, cũng là tôn trọng bản thân.

Mục Tư Viễn am hiểu Kiếm Thuật, nhìn huy hiệu hắn đeo bên hông liền biết, hắn là Kiếm Sư cấp 4. So với đám bạn đồng lứa, hẳn có thiên phú kiếm thuật rất cao, nhưng vì trên hắn còn có một thiên tài song tu Linh Kiếm như Sở Chiêu Viêm chen ép, đem ánh sáng của hắn che giấu xuống dưới, cho nên hắn mới không có tiếng tăm gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kỹ thuật đánh nhau chính là ưu tú!

“Ai nha, không ngờ lại gặp các người ở vòng đầu tiên. Các người đúng là xui xẻo mà, đường đến học viện lại bị chặn từ đây, trong lòng ta thật là áy náy!” Mục Tư Viễn vỗ bộ ngực, dáng vẻ bất cần đời trêu chọc, còn đồng bạn của hắn, nét mặt lạnh băng, không cảm xúc, Già Lam nhìn hai người bọn họ chỉ muốn đánh một trận cho đã!

“Cản trở các người đi vào học viện Thiên Dực, người nên áy náy là bọn ta mới đúng. Mong rằng các người đừng có khóc nhè khi xuống đài.” Già Lam thân nhiên nói.

“Xem ra người rất tự tin, nhưng có một số việc có tự tin cũng chưa đủ, vẫn cần dựa vào thực lực mới được.” Ánh mắt Mục Tư Viễn sáng lên, chậm rãi rút kiếm trong tay, khuôn mặt đẹp trai hé ra dưới ánh sáng của kiếm, rất là chói mắt.

Thế chiến từ từ kéo ra, hai bên cách nhau chừng mười mét, bắt đầu đối chiến.

“Thiên Nhi, nhiệm vụ của người chính là cản trở Lý Hác, chỉ cần hắn không thể giúp đỡ Mục Tư Viễn, chính là hoàn thành nhiệm vụ của người.”

“Được, người cũng cẩn thận! Kiếm thuật của Mục thiếu gia rất lợi hại!”

Hai nàng trao đổi ánh mắt một cái, Tổng Thiên Nhi xung phong ra ngoài, mục tiêu chính là Lý Hác.

Tốc độ của các nàng nhanh, tốc độ của đối phương cũng không chậm, gần như cùng một khắc (= 15 phút), bóng dáng Mục Tư Viễn dường như biến mất tại chỗ, anh thả người nhảy lên, nhảy lên ba trượng, một đạo gió lạnh vô cùng lợi hại từ trên cao nhìn xuống, phá không chém tới!

Song, đối phương cũng không ngốc, cũng lựa chọn Kiếm sư đấu với chiến thực Linh Sư, bởi vì năng lực linh mẫn của nghề nghiệp, Linh sư rõ là không bằng Kiếm sư, Kiếm sư phải giành trước một bước. Trong khi Linh Sư còn chưa kịp ngưng tụ linh khí, thi triển Linh Thuật, hành động phải đồng loạt với Linh Sư, đây chính là điểm then chốt để chiến thắng!

Trong nháy mắt, hàn quang lấp lánh, kiếm phong hùng mạnh đập vào mặt!

Sức mạnh của Kiếm sư cấp 4 đúng là không giống bình thường!

“Kiếm thuật của Mục thiếu gia quả nhiên giỏi! Lần này hai người trong danh sách được chọn nhất định sẽ có tên của hắn trong đó.”

“Tổ số 42 này coi như tiêu rồi! Cho dù Phượng Thiếu có muốn che chở nàng ta, nàng ta cũng không có biện pháp vùng mình.”

“Chờ chút, ta không bị hoa mắt chứ, Già Lam phản kích...”

Trong mắt mọi người, Già Lam thông dong lùi về sau vài bước, tay phải vừa chuyển, không ngờ trong tay lại xuất hiện một băng mâu, cổ tay dùng sức, đem băng mâu ném ra ngoài.

“Nhanh như vậy à?” Trên đài quan sát, hai mắt phó viện trưởng đột nhiên tròn lớn, dùng sức xoa mắt, có chút khó tin. Trong hiểu biết của ông, chỉ có Linh sư cao cấp mới có thể ngưng tụ linh lực và thi triển Linh Thuật trong khoảng thời gian ngắn như vậy, bởi vì sử dụng Linh Thuật tiêu hao rất nhiều linh khí, trong khoảng thời gian ngắn, Linh sư sơ cấp chỉ có thể sử dụng Linh Thuật có hai lần mà thôi. Hơn nữa, còn mất rất nhiều thời gian, đây cũng là điểm quan trọng cần thiết của Kiếm sư, trong khi Linh sư thi triển linh thuật, bảo vệ an toàn cho Linh sư.

Phó viện trưởng còn chưa hết kinh ngạc, liền thấy hai tay của Già Lam lại chuyển động thành vòng, mỗi khi chuyển xong một vòng, trong tay liền có thêm một băng mâu, nhìn Già Lam giống như pho tượng Quan Thế Âm nghìn tay, từng băng mâu giống như mũi tên bay vút ra ngoài, trên đài biến ảo ra một tầng ánh sáng trong suốt, chiếu xạ ánh mặt trời, ánh sáng rực rỡ như ngọc!

Lần này, toàn trường ồ lên!

“Còn? Còn nữa? Rốt cuộc nàng có phải là người hay không?”

“Đám mù con mắt của ta rồi, hãy nói cho ta biết đây không phải là sự thật!”

“Nàng ta lấy đâu ra nhiều linh khí như vậy?”

Cái này đâu phải là chiến đấu, rõ là là khoe kỹ thuật đánh nhau!

Rốt cục trên người nàng có bao nhiêu linh lực, hình như nàng xài hoài không hết... Toàn trường bạo động rồi!

Phó viện trưởng khó khăn lắm mới ngăn chặn lại kích động, đôi mắt cơ trí chợt lóe hung phấn, đột nhiên ông quay đầu nhìn Phượng Thiên Sách, vỗ vai hắn, gật đầu lia lịa.

Phượng Thiên Sách liếc nhìn vẻ mặt và ánh mắt quái dị của phó viện trưởng, sắc mặt cảnh giác nghiêng người, xa cách nói: “Phó viện trưởng! Khẩu vị của ngài có nặng quá không vậy? Đừng nói là ta không đáp ứng, cha nuôi cũng sẽ không chịu đâu!”

Phó viện trưởng tức giận trừng mắt, thẳng nhóc thúi tha này, trong miệng chả bao giờ nói được một câu đàng hoàng.

Trên đài, Mục Tư Viễn tùy ý vung trường kiếm lên, chặn lại một băng mâu, đang muốn tấn công tiếp, ánh sáng trong suốt nhảy vào mắt hắn, băng mâu giống như mũi tên phóng tới phía hắn, hai mắt hắn mở to, hít sâu một hơi. Thân thể lóc lên, trường kiếm lượn vòng, nhanh chóng tạo thành một tường khí ngăn chặn băng mâu lại.

Ầm phanh!

Băng mâu không ngừng va chạm vào bức tường khí, khiến hắn chật vật chạy trốn trên không trung: “Mẹ nó! Có cần khoa trương như vậy không?”

Già Lam đưa mắt nhìn tình trạng trên không trung, biết Mục Tư Viễn rất nhanh không chịu nổi nữa, nàng liền tích cực tiến lên, tranh thủ thời gian giải quyết Kiếm sư của đối phương, chuyện kẻ đó sẽ dễ dàng hơn...

Đột nhiên, chân của nàng bị vật gì đó quấn quanh, hai cổ đạo lực bám víu ở hai chân nàng, trói chặt hai chân của nàng. Nàng cúi đầu nhìn lại, chẳng biết hai cây móc đang chui ra từ lúc nào, thừa dịp lúc nàng không đề ý, đem hai chân nàng trói chặt.

Bỗng nhiên, Già Lam tỉnh ngộ, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Hác, hắn đã phá bỏ sự công kích của Tống Thiên Nhi, sử dụng Linh thuật móc đánh lên nàng.

Không xong, không thể nhúc nhích được!

Ánh mắt u ám xuống, hai tay Già Lam kết ấn, trong miệng học ra vài chữ: “Thần long chi nộ!” (*sự tức giận của thần long.)

Rầm rầm rầm

Một cột nước phá không mà ra, biến hóa thành một con rồng nước, gào rít lượn vòng, gió cuốn mây tan, đánh chớp nhoáng về phía Lý Hác...

“A! À?...” Một góc của lôi đài, bóng người nào đó bị hồng thủy tưới xuống, thân hình vụn vụn, đang thi triển linh thuật móc – Lý Hác.

“Long, Long thần chi nộ? Chiến kỹ Linh thuật thủy cấp 4?” Giọng nói Lý Hác run rẩy, trợn mắt hốc mồm.

Không ngờ chiến kỹ của nàng lại vượt cấp như vậy... Hắn là Linh gia cấp ba, đương nhiên hắn biết chiến kỹ cấp 4 là uy hiếp lớn nhất của hắn. Để mặc mưa như xối nước tưới lên người, hắn quên mất phản ứng, cũng không phản ứng kịp nữa rồi.

Già Lam không có chút ý định dừng lại, hai tay chuyển đổi rất nhanh, lần nữa kết ấn, hai ngón tay hướng về phía trời: “Phong!”

Rắc vù vù vù vù... thanh âm vụn vặt liên tục vang lên, cả người Lý Hác đều bị đóng băng, linh thuật móc của hắn lập tức... mất tác dụng.

Hai chân Già Lam được tự do, nàng không có hưởng thụ thành tựu chiến thắng tạm thời của mình, tiếp tục thi triển ‘thần long chi nộ’ của mình, công kích Mục Tư Viễn trên không trung.

Hiện trường sôi sục hẳn lên!

Trên lôi đài, bóng người của nàng giống như Tu la, tựa như thành chết vùng tay, không ngừng kết ấn, thủy long gào rít, âm thanh giận dữ rống lên. Hơi nước mờ mờ trên gương mặt của nàng, bóng dáng của nàng, mọi người có thể nhìn thấy quần áo tinh xảo màu lam phát phới trong gió, làm nổi bật dáng người mạnh mẽ mà phiêu dật, khiến người khác mê mẩn!

Mọi người nhìn Già Lam chiến đấu, phảng phất như không phải đang nhìn nàng chiến đấu, mà là đang xem nàng biểu diễn kỹ thuật chiến đấu. Linh gia cấp ba cao cấp, đem nó phát huy đến trình độ cao nhất, thậm chí còn vượt xa chiến kỹ cấp 4...

Nhân vật biến thái như vậy, khiến người ta xem như thế là đủ rồi!

Ánh mắt phó viện trưởng càng ngày càng thâm trầm, lại kinh ngạc, chỉ cảm thấy trên người Già Lam giống như có rất nhiều bí ẩn, làm người khác không thể nhìn thấu.

“Phó viện trưởng, bây giờ người cần đặc biệt cảm ơn, ca ngợi người ta hay không nè?” Phượng Thiên Sách phe phẩy quạt, sít lại gần, cười đến đáng đánh đòn: “Ha ha, chúng ta đều là người một nhà, cảm ơn thì miễn đi, người vẫn nên ca ngợi ta đi! Nếu không phải mắt nhìn người của ta độc đáo, làm sao người có thể phát hiện ra thiên tài này chứ?”

Phượng Thiên Dục nặng nề ôm trán, một khắc cũng không muốn ngồi cùng một khán đài với người anh này của hắn, thật mất mặt! Hắn còn có thể vô si hơn nữa hay không? (Tịch Ngự: nếu bé Dục không xấu thì nhất định rất đáng yêu ha!!!)

Phó viện trưởng nhàn nhạt cười khế, dùng ánh mắt sâu xa nhìn Phượng Thiên Sách: “Ánh mắt Phượng Thiệu thật là độc đáo, tại hạ xin bội phục!”

Không ngờ phó viện trưởng lại ca ngợi hắn thật... Phượng Thiên Dục hung hăng trợn trắng, năng lực đầu độc của đại ca quả nhiên lợi hại, ngay cả phó viện trưởng cũng bị hắn gieo học. Đúng là sâu bọ có hại mà!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Xuất hiện một cặp thiên tài mới!

Người đáng thương nhất trong lời đài không ai khác ngoài Mục Tư Viễn đang bay trên không trung, hần sử dụng khinh công, không ngừng vòng qua lộn lại. Đáng sau hần, là một con rồng nước giương nanh múa vuốt bất cứ lúc nào cũng có thể đem hần nuốt vào bụng!

Không có Lý Hác che chở, một kiếm sư như hần dưới sự công kích biến thái của linh sư bên tổ đối phương...nào có đủ tay mà đánh trả?

Chạy một vòng, hần rốt cục cũng không chịu nổi nữa, vừa chạy vừa hô to: “Ta nhận thua! Đừng đánh nữa!”

Hiện trường xôn xao, hơi thở sùng sục rất lâu không dứt, kết quả như vậy đúng là ngoài dự đoán của mọi người, ai có thể nghĩ tới một phế vật xấu xí tự dưng lại nổi tiếng, vừa ra tay liền đánh bại tổ của kiếm sư cấp 4 và linh sư cấp 3?

Tỷ muội Triệu Thanh Tinh dễ dàng vượt qua vòng thi thứ nhất, liếc mắt nhìn sang trận chiến bên cạnh, hai ả âm thầm kinh hãi, thực lực của Già Lam trở nên mạnh mẽ từ khi nào?

“Tỷ, chúng ta phải làm sao đây? Tại sao con tiện nhân kia lại trở nên lợi hại như vậy?”

“Sợ gì? Chúng ta còn có vũ khí bí mật chưa lấy ra, vốn định giữ lại nó để đánh vào trận chung kết, hiện tại xem ra, rất có thể chúng ta sẽ đối đầu với các ả, vậy hãy để cho các ả nếm thử mùi vị của vũ khí bí mật đi!” Mặt Triệu Thanh Tinh âm u, trên khuôn mặt tươi cười nhẹ lan tràn hung ác, mấy ngày trước được bị Già Lam si nhục trên lời đài, ả nhất định sẽ đòi lại!

Mấy vòng đầu võ kế tiếp, thực lực của đối phương không bằng tổ Mục Tư Viễn, Già Lam và Tổng Thiên Nhi dễ dàng vượt qua các vòng, xông vào trận chung kết. Đến tận đây, hai nàng cùng đối mặt với tỷ muội Triệu Thanh Tinh cũng vừa lọt vào vòng chung kết.

“Ta chờ trận chiến này lâu lắm rồi!” Ánh mắt Triệu Thanh Tinh lạnh lẽo, sát khí nổi lên.

Già Lam nhàn nhạt liếc ả một cái: “Ta lại không có mong chờ giao chiến với bại tướng của mình chút nào.”

“Tỷ! Nói chuyện dông dài với ả làm gì? Mau lấy bảo bối ra, để cho ả chết nhưng không biết vì sao đi!” Trong sự thúc giục của Triệu Thanh Lan, Triệu Thanh Tinh đắc ý, tay phải run lên một cái, một ngọc chảm xuất hiện trong tay ả, từ từ lớn dần. Ngọc chảm này có hình dạng cổ xưa, bên trên nó có điều khắc hoa văn phức tạp, hơi chấn động, từng đợt hơi thở viển cổ thể lương đập vào mặt!

Mọi người có mặt tại hiện trường mở to mắt, phát ra tiếng thở dài: “Là bảo vật trấn gia của Triệu gia... Thiên Cân Như Ý Chảm!”

“Có bảo khí thượng phẩm, các nàng không thắng mới là lạ! Đáng tiếc, vốn đang cho rằng hôm nay Già Lam sẽ trở thành một hắc mã!” (*ý nói là ngựa tốt, người tài giỏi gì gì đó, không hiểu lắm ==)

“Hắc mã cái rắm! Đầu năm nay, cuộc chiến chính là cha! Là gia tộc! Là bảo khí!”

“Ha ha, lần này bá phụ đúng là bỏ ra số tiền lớn! Xem ra ba tỷ muội chúng ta có thể đoàn tụ trong học viện Thiên Dục...” Trên khán đài, Triệu Nhã Nhi mỉm cười, rất có phong phạm của học sinh ưu tú và khuê tú đại gia.

“Chưa chắc Già Lam sẽ thua!” Một âm thanh vang lên từ bên trái nàng, Triệu Nhã Nhi ngạc nhiên nhìn về Sở Chiêu Viêm: “Sở Đại Thiếu, từ khi nào thì ngươi biết quan tâm đến đầy tớ của Sở gia vậy?”

“Nàng ấy không phải đầy tớ của Sở gia.” Sở Chiêu Viêm bình tĩnh mà lại trả lời khách quan, không mang theo bất kì tình cảm nào, nhưng Triệu Nhã Nhi nhìn ra sự bất đồng trong ánh mắt và giọng nói của hần.

“Ta thấy bộ dạng của nàng ta như vậy, ngay cả tư cách làm đầy tớ cho Sở gia các ngươi cũng không có. Nếu như Phượng gia chúng ta có một nha đầu không biết quy củ, ta không thể không đánh chết nàng.” Phượng Thiên Dục nghe hai người nói, cũng chỗ mở gộp vui, hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa hết tức giận.

“Nhị đệ à, ngươi thật là bạo lực. Về sau, ngàn vạn lần đừng nói với người ngoài rằng ta là đại ca của ngươi, thật là làm tổn hại hình tượng cao to vĩ đại của ta!” Phượng Thiên Sách tám tấc lắc đầu, thân thể cố gắng xê dịch về phía phó viện trưởng, tỏ vẻ tránh né.

Phượng Thiên Dục hít sâu một hơi, cố nén xúc động nhào tới đánh bẹp người nào đó. Những lời này phải do hần nói mới đúng, hần mới là người muốn phải sạch quan hệ với Phượng Thiên Sách.

“Đều là do cùng một mẹ sinh ra, tại sao lại có khác biệt lớn đến như vậy? Sau hi về nhà ta phải lại mẹ mới được, nhị đệ có phải là con ruột hay không?” Phượng Thiên Sách không coi ai ra gì suy xét vấn đề của mình, giả vờ thâm trầm.

Trong đầu Phượng Thiên Dục cảm thấy có một dòng khí lạnh chảy vào, trong đầu có chút trống rỗng, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay,

nhưng phó viện trưởng ở bên cạnh, hấn không có biện pháp ra tay, hấn thật sự rất muốn lấy hạ phạm thượng một lần, đem đại ca yêu nghiệt này hung hăng đánh một trận cho đã!!!

Ngươi mới không phải là con ruot! Ngươi mới là được nhật về!

Phượng gia của ta đã tạo nghiệt gì, tại sao lại sinh ra con yêu nghiệt khiến người ta hận ngứa răng như vậy?

Phượng Thiên Sách không nhìn ánh mắt giết người của đệ đệ, cũng không muốn biết tại sao mọi người lại yên tĩnh như vậy, tay cầm quạt bạch ngọc đưa lên cạnh miệng làm loa, hướng về mọi người nhẹ giọng nói: “Mọi người đều im lặng, đừng dọa Tiểu Lam Lam, ảnh hưởng đến việc nàng phát huy!”

Mọi người ở chung quanh đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, nếu ai nói chuyện nghiêm túc với hấn, người đó chính là kẻ ngốc!

Triệu Nhã Nhi nhìn Sở Chiêu Viêm và Phượng Thiên Sách, trong lòng buồn bực, trên người Già Lam có sức hấp dẫn gì? Tại sao lại có thể khiến cho hai người có thói quen cuồng vinh ủng hộ, bênh vực nàng?

Lúc này, thế chiến trên lôi đài đã được kéo ra.

Trong lúc Thiên Cân Như Ý Chằm trên tay tỷ muội Triệu gia biến ảo, lớn dần. Thế tích chiếm hơn nửa lôi đài, từ xa nhìn lại, nó giống như một con dấu cực lớn bay lơ lửng trên khoảng không bầu trời, chờ con dấu rơi xuống.

Già Lam và Tổng Thiên Nhi nhìn Thiên Cân Như Ý Chằm lơ lửng không ngừng lớn dần trên đỉnh đầu mình, hai người cùng rút lui về sau, bị ép tới mép lôi đài. Nếu lại lùi tiếp, hai người sẽ ra khỏi lôi đài, tự động nhận thua!

“Già Lam, làm sao đây?” Tổng Thiên Nhi không khỏi cuống cuống, cảm thấy Thiên Cân Như Ý Chằm bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống trên đầu nàng, đem các nàng đè thành bánh thịt người.

Già Lam hít mắt, khoe miệng cười tà, đôi con ngươi của nàng mở to, hai mắt như điện, tinh quang bắn ra bốn phía.

“Bảo vật tự động đưa tới cửa, ta không nhận, chẳng phải rất xấu hổ hay sao? Vừa vặn, Thiên Táng Chi Quan của ta còn thiếu một ngọc chằm!” Giọng điệu điên cuồng mà ngạo mạn, khiến người ta khó tin.

“Hả?” Tổng Thiên Nhi hoàn toàn không có phản ứng gì nhiều.

“Thiên Nhi, đến lúc ngươi sử dụng vũ khí bí mật rồi, mặc kệ là trình độ gì chỉ cần có thể quấy rối các ả là được.” Ánh mắt Già Lam lại sáng ngời, chột nhìn vào, phảng phất giống như đem hồn phách người ta hút vào đó.

Tổng Thiên Nhi cười lớn, tiếp nhận qua rồi, cuối cùng nàng cũng có cơ hội thể hiện thực lực!

Bỗng nhiên, khí thế của Tổng Thiên Nhi có biến hóa, tràn ngập tự tin, con ngươi phát sáng, còn sáng hơn cả mắt của Già Lam, người khác không kịp bắt giữ.

Khi một người tự tin, lúc đó mới là đẹp nhất, quả nhiên mấy lời này không có nói sai!

“Đi chết đi!” Triệu Thanh Tinh yêu kiều hét lên một tiếng, không ché Thiên Cân Như Ý Chằm, bắt đầu công kích tổ Già Lam.

Ầm! Ầm! Ầm!

Giống như thái sơn đè lên đầu, từng chút từng chút một, Như Ý Chằm nặng nề đánh xuống lôi đài, mỗi một cái rung động đều khiến lôi đài nứt ra vài phần, hoàn toàn chính là vua phá hoại!

Tỷ muội Triệu gia nhìn Già Lam và Tổng Thiên Nhi bị ngọc chằm công kích, chặt vật chạy trốn, trên mặt hai người liền toát ra nụ cười đắc ý, thật hả giận, phảng phất giống như thấy thắng lợi trong tầm mắt, không chút lo lắng.

“Tỷ, nhìn bọn chúng chạy trốn chặt vật như vậy thật hèn mọn! Chỉ dựa vào tư chất và thân phận của bọn họ, cũng muốn vào học viện Thiên Dục, đúng là người si nói chuyện mộng!”

“Con tiện nhân Già Lam, làm hại tỷ muội chúng ta mất mặt như vậy, hôm nay chúng ta mượn sức mạnh của ngọc chằm để chết các ả, để các ả chết không có nơi chôn chôn!”

“Đừng vậy! Giữ lại các ả chính là tai họa... À! Tỷ, sao muội cảm thấy trên người có rất nhiều kiến đang bò? Á! Đau quá! Đau chết mất!”

“Ta cũng vậy! không biết cái gì chui vào người... Á! Đau quá!”

Hai tỷ muội Triệu gia vừa rồi còn đắc ý, đột nhiên cuộn tròn thân thể, đau đến mức lăn lộn trên đất, biểu tình khó chịu lại thống khổ.

Trên khán đài lại xôn xao, chẳng biết trên lôi đài đang xảy ra chuyện gì, ban nãy rõ ràng tỷ muội Triệu gia đang ở thế có lợi, sau đột nhiên lại ngã xuống hết vậy? Cái này cũng thật kỳ quái!

“Là cổ thuật thất truyền đã lâu!” Ánh mắt phó viện trưởng trầm xuống, nhìn chăm chăm về phía Tống Thiên Nhi có vẻ ngoài nhu nhược, vô hại. Hai mắt ứa ra từng luồng hưng phấn!

Kinh ngạc, lại là một kinh ngạc! Không ngờ hôm nay ông có thể gặp được hai vị thiên tài, một người có linh lực bùng nổ xài không hết, có thể sử dụng chiến kỹ linh thuật hệ nước thuần thực như vậy, người kia lại có thể sử dụng cổ thuật thất truyền từ lâu... Đây chính là ý trời, ý trời muốn học viện Thiên Dực có thêm hai học sinh thiên tài?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ngủ chung trong quan tài

“Cổ trùng! Không lẽ là cổ trùng trong truyền thuyết?” Triệu Thanh Tình phản ứng kịp thời, hai mắt khiếp sợ tròn to, nghe nói cổ trùng uống máu người, không đạt được mục đích, tuyệt đối không bỏ qua. Hai tỷ muội các ả bây giờ đang bị cổ trùng quần thân, nếu không thể thoát khỏi chúng nó, chẳng lẽ bị chúng cắn chết tươi?

“Tống Thiên Nhi! Lòng dạ của người thật độc ác! Dùng chiêu thức ác độc như vậy, người nhất định sẽ bị báo ứng!” Triệu Thanh Lan hung hăng nhìn Tống Thiên Nhi đang kết ấn, đọc chú ngữ. Ách! Tống Thiên Nhi muốn ra oai phủ đầu tỷ muội ả, còn ác độc hơn cả Già Lam, muốn làm cho tỷ muội ả chịu khổ.

Tay và miệng của Tống Thiên Nhi hơi khựng lại khi nghe lời ả nói. Có chút do dự! Lần đầu tiên nàng sử dụng cổ thuật để chiến đấu, không ngờ sức mạnh của cổ thuật khủng khiếp như vậy.

“Thiên Nhi! Đừng để ý bọn họ! Nếu người tha cho bọn họ, người chết nhất định là chúng ta.” Già Lam lên tiếng đánh thức nàng, sau đó liền thấy Già Lam xoay người bay lên như con diều hâu, nhắm thẳng đến nơi Như Ý Châm rơi xuống, nhảy lên đó.

Hai tay Già Lam kết ấn, tay phải duỗi ra một cái, trong miệng phun ra hai từ đơn giản mà mạnh mẽ: “Gạt bỏ!”

Uy lực của Chiến Hoàng Bút, xuyên qua thân thể nàng truyền đạt với Thiên Cân Như Ý Châm, xóa bỏ huyết khế trên người nó.

Già Lam!

Chữ vàng vừng vàng khắc dấu lên Như Ý Châm, Già Lam dùng máu làm khế ước, trong ánh mắt trừng to của mọi người, hoàn toàn đem Thiên Cân Như Ý Châm (N: tạm dịch ra là cái gối đầu nặng ngàn cân) chiếm làm của mình.

Tài nghệ nhanh nhẹn, linh hoạt khiến người xem hoa cả mắt. Cho đến khi một luồng lam quang vô tình từ cổ tay nàng bắn ra, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Tuyệt đối không phải là màu lam thuộc về nhân gian! Phảng phất như tất cả màu lam trong trời đất, đều hội tụ ở chỗ này!

Thật thần kì!

Một đôi mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm khuôn mặt của Già Lam, Già Lam đã sớm nhận ra khuôn mặt mình có cảm xúc nóng rát, nàng nuốt nước miếng một cái, vội vàng đem ống tay áo che cổ tay lại, đem tia sáng màu lam kì lạ kia cất giấu.

Quái lạ! Bình thường vòng tay không có xảy ra tình huống kì cục như vậy, ngoại trừ lần đầu tiên nàng nhận được nó từ tay của Sở phu nhân, nó cũng từng xuất hiện ánh sáng này, nhưng khi bình thường, nó cũng giống như mọi chiếc vòng khác, cho nên nàng mới dám đeo trên cổ tay mình.

Sao hôm nay vòng tay lại đột ngột phát sinh chuyện kì lạ?

Cùng lúc, Già Lam bắt được luồng sức mạnh thần bí lướt qua người nàng, sức mạnh thần bí chợt lóe rồi biến mất khiến nàng giật thót cả tim... Là ai? Kẻ nào đang nhòm ngó sức mạnh của nàng?

Nàng đứng trên Thiên Cân Như Ý nhìn xuống, mắt lạnh quét ngang toàn trường, muốn tìm nơi phát ra nguồn lực thần bí kia.

Là phó viện trưởng sao? Không giống!

Hình như hắn cũng phát hiện ra điều gì đó, đầu tiên là nhìn bao quát toàn trường, sao đó tầm mắt rơi vào cổ tay nàng, nhất định hắn nghĩ rằng nguồn sức mạnh đó là do vòng tay của nàng gây ra!

Bên cạnh hắn, vẻ mặt Phượng Thiên Dực và Sở Chiêu Viêm đều có chút ít biến hóa, hình như cũng đang tìm nơi phát ra nguồn lực đó.

Đáng tiếc, nguồn lực này tới quá nhanh, biến mất cũng cực kì nhanh. Nàng không có bắt kịp, nhưng mà trong lòng có chút không yên. Có phải liên quan

đến thân thể này hay không? Nếu không tại sao vòng tay của nàng lại đột nhiên có biến hóa kì dị...

Thình lình trên cánh tay xuất hiện từng cơn đau nhức, cánh vật trước mắt trùng điệp lay động, trong đầu Già Lam mãnh liệt có xúc động ngất xỉu tới, thân thể của nàng nhẹ rơi xuống, lâm vào hôn mê.

“Già Lam! Già Lam!” Trong mơ hồ, nàng nghe được tiếng gọi loáng thoáng của Tống Thiên Nhi, sau đó liền mất đi tri giác.

Già Lam cảm thấy dường như nàng đã mơ một giấc mơ dài, toàn thân đều mềm nhũn. Có gió lạnh thổi trên người nàng, nàng trở mình, dựa theo độ ẩm và mùi thơm mát lạnh ôm ‘gối ngủ’ kề bên mình.

“Thật dễ chịu!” Say mê lại ngọt ngào, thành thật mà nói nàng cảm nhận rất rõ ràng, khiến ‘gối ôm’ hơi cứng đờ, phát ra tiếng cười khê bất đắc dĩ.

Ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vỗ nhẹ lên khuôn mặt ngủ ngọt như trẻ con của nàng, đầu ngón tay xẹt qua cái bớt xấu xí trên mặt nàng, thoáng ngừng lại, động tác càng chậm chạp nhẹ nhàng hơn, lưu luyến ở đó thật lâu. (N: Không nhờ anh Sách biết chị lâu rồi @@)

“Đừng nhúc nhích! Nhột!”

Ngón tay không an phận, chạm vào rồi mở ra, Già Lam dùng sức hướng chỗ ẩm áp cọt cọt, mùi vị sạch sẽ mát lạnh, mùi thơm thoang thoang như tuyết liên, dịu dàng, khiến cho nàng si mê, để nàng tham lam hô hấp.

Thật dễ ngủ! Thật muốn cắn một cái!

Nói là làm liền, Già Lam há mồm, vươn đầu lưỡi mê người ra, ở nơi thịt thơm ngào ngạt tươi mới khẽ liếm một cái, mùi vị giống như nàng dự đoán, rất thơm ngọt, trên môi nở nụ cười vui vẻ...

Người nào đó giống như bị điện giật, cả người khẽ run lên, hơi thở nhàn nhạt hỗn hển. Tiểu Nha Đầu này, lá gan không nhỏ nha! Không ngờ nàng lại dám làm chuyện động trời như vậy!

Có nên đánh thức nàng không? Nghĩ một hồi, khắc tiếp theo, hần cảm thấy không muốn đánh thức nàng cũng không được.

Trên cổ bị cắn mạnh một cái, tay hần liền phản xạ có điều kiện đẩy nàng ra, che cổ mình, dờ khóc dờ cười. Chắc là con nhóc này đói bụng, nằm mơ cũng thấy đồ ăn, kết quả hần biến thành ‘mỹ thực’ trong mộng của nàng.

Cái đây này, làm Già Lam bưng tỉnh, phịch một tiếng, không biết đụng phải cái gì. Nàng xoa xoa chỗ bị đụng đầu, mở mắt ra, rơi vào trong đáy mắt chính là bầu trời sao lấp lánh... Hai mắt mở to, nàng hoài nghi không biết mình có nằm mơ hay không, đột nhiên sao lại đến nơi xa lạ này?

Nàng cẩn thận nhìn xung quanh, phát hiện nàng đang nằm... trong quan tài.

Là Thiên Táng Chi Quan của nàng, cái này nàng nhận ra!

Mẹ nó! Tại sao nửa đêm nửa hôm, làm sao nàng chui vô quan tài?

Càng làm nàng sợ chính là... Lúc này, một âm thanh của nam tử từ dưới mình nàng vang lên: “Tiểu Lam Lam, đau!”

Là giọng nói của Phượng Thiên Sách?!

Đột nhiên, Già Lam phát hiện trái tim của mình càng ngày càng yếu ớt, mới tỉnh lại liền gặp chuyện kích thích. Vừa mở mắt lập tức thấy bầu trời đêm xa lạ coi như xong, không biết tại sao nằm trong quan tài cũng coi như xong, kích thích nhất là... Dưới người mình lại là một con yêu nghiệt!

Nghe âm thanh uất ức kêu đau của hần, giống như nàng đã là gì với hần ấy... Đừng có kêu nàng phụ trách, cưới hần nha?

Suy nghĩ của Già Lam rối loạn, tể bào não xoay chuyển nhìn về phía ai đó đang nằm bên dưới.

Phượng Thiên Sách lười biếng nằm bên dưới, ánh trăng chiếu xuống, màu ánh trăng nhàn nhạt bao phủ quanh thân hần, tóc đen tuyệt đẹp chảy xuống bên người, khoe miệng hần khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười tà mị như ẩn như hiện, mông lung như sương khói, như tuyết bay tán loạn, mộng ảo mà mê hoặc lòng người.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy ánh mắt hần tao nhã như vậy. Phảng phất như khí chất sâu xa không còn nữa, thánh khiết, không cho phép khinh nhờn dù chỉ một chút. Nhưng mà khác sau, khí chất tà mị nhẹ nhàng đó bị che mất, khiến hần giống như còn chôn bạc tu luyện ngàn năm, câu mắt hỗn phách của mọi người.

Mâu thuẫn như thế, xung đột như thế, mập mờ như thế, khiến người ta không chịu được mê hoặc, cuối cùng người nào mới thật sự là hần?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chưa chắc ai ăn ai đâu?

“Tại sao lại như vậy?” Tầm mắt Già Lam lướt qua dấu răng trên cổ hắn, âm thầm thè lưỡi, thì ra đây chính là ‘cái đầu heo’ thơm ngon mà nàng ném trong mộng.

Phượng Thiên Sách hí mắt nhìn chăm chăm nàng, có chút ủy khuất nói: “Ta vừa mở mắt liền thấy nàng ôm ta, còn cắn ta... nàng còn hỏi ta có chuyện gì?”

Hắn rõ ràng cố tình xuyên tạc lời nói của nàng!

“Ta hỏi ngươi, vì sao ta lại ở chỗ này? Còn nữa, vì sao ngươi lại ở đây?” Già Lam dùng sức trừng hắn, vì sao nàng cảm thấy mỗi lần nói chuyện với hắn đều mệt như vậy chứ?

“À, không phải nàng muốn đến hoàng thành sao? Ngược lại ta cũng tiện đường, nên mang nàng cùng nhau bỏ trốn.” Lòng mi dài giống như quạt khê chớp nhìn nàng, Phượng Thiên Sách không chậm không nhanh nói.

Già Lam thờ dài thườn thượt, thật sự nàng không thể nào trao đổi với hắn. Chuyện duy nhất nàng biết chính là bọn họ rời khỏi thành Lạc Xuyên.

“Ngươi không có xe ngựa à?” Già Lam liếc mắt nhìn Thiên Táng Chi Quan của mình, đêm hôm khuya khoắt hai người nằm trong quan tài ngủ... hình ảnh này thật là rất quý dị chứ?

Già Lam nghi ngờ đánh giá hắn, muốn tìm ra sơ hở của hắn.

“Tiểu Lam Lam, nàng lại muốn cắn ta nữa à?” Phượng Thiên Sách kéo chặt cổ áo của mình, cảnh giác nhìn chăm chăm Già Lam, bộ dạng như đề phòng ‘sói’: “Đừng mà, đau!”

(N: Phụt ~ anh thật vô sỉ :v cơ mà em thích)

Càng khiến người ta ón lạnh chính là, hắn còn khê cắn môi dưới của mình, bộ dáng như bị bắt nạt, yêu mị đến mức người ta tức lộn ruột.

Già Lam xóc xếch đủ kiểu, nàng hoàn toàn không có biện pháp trao đổi với hắn, nàng ngửa đầu nhìn trời... Trời ạ! Mau thu con yêu nghiệt này đi!

“Ha ha...” Một lúc sau, tiếng cười réo rắt mà trầm thấp từ miệng Phượng Thiên Sách tràn ra. Già Lam quay đầu nhìn hắn, hắn đang cười tủm tỉm nhìn nàng. Nụ cười điên đảo chứng sinh, khiến người nhìn lóa mắt.

Già Lam ngậy người trong chốc lát, cho đến khi thanh âm hùng hậu trầm thấp vang bên tai nàng, nàng mới giật mình hoàn hồn.

Phượng Thiên Sách vẫn duy trì tư thế nàng ngửa, hai tay vẫn nắm chặt cổ áo, cổ họng vang lên âm thanh cuộn cuộn nuốt nước bọt, âm thanh trầm hậu mà sâu sắc, mờ ảo lại thanh u, chậm rãi dường như muốn hòa với âm thanh của đất trời.

Trong tiếng côn trùng kêu râm ran, gió thổi cỏ xanh, hoa dại nở rộ... Còn có ánh trăng nghiêng mình không tiếng động tưới xuống trần gian, tất cả hòa nhập vào âm thanh trầm thấp này của hắn. Đó là một thế giới yên lặng lại hòa nhã, dịu dàng vô song.

Già Lam ngơ ngác nhìn hắn, đúng lúc, đúng lúc... tóc đen nhẹ nhàng theo gió thổi tới, phát vào khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắn. Chỉ một thoáng cả người hắn giống như làn khói mỏng, mờ ảo yên tĩnh như trăng sáng, dần dần làm mờ tầm nhìn của nàng...

Một giọt nước có thể phản chiếu cả thế giới!

Người có thể thổi ra thanh âm trong sạch như vậy, hắn làm sao có thể phù phiếm mà tà mị như vẻ ngoài được?

Huân thanh bỗng nhiên thay đổi, dần nặng trĩu, âm thanh trầm lắng vui mừng, tác động đến lòng người, không khỏi sinh ra cảm giác chua xót và áp lực.

Là cô tịch, là bi thương, hoặc là một cảm xúc khó diễn tả bằng lời...

Gia Lam che ngực, không hiểu vì sao trong lòng nàng lại có chút khó chịu.

Từ nhỏ, nàng là cô nhi. Mười mấy năm qua, chính mình cố gắng làm việc, trải qua bao lần mưa bom bão đạn, cả người đầy sẹo chính là vì chứng minh sự tồn tại của chính mình. Nhưng, mỗi khi đêm khuya vắng lặng, chỉ có mình nàng liếm vết thương, cô đơn vượt qua một đêm lẻ loi, tro trọi.

Khi đối mặt với cái chết, nàng chưa từng sợ hãi, vì đi đến đâu thì nàng vẫn chỉ cô đơn một mình, chỉ khác là thay một địa phương khác mà thôi.

Nàng lẳng lẳng nằm trở lại, ôm chiến lợi phẩm của nàng, lắng nghe huân thanh trầm thấp bên tai. Thông thả kể lại chuyện xưa của nó, đột nhiên nàng cảm thấy mình không còn cô độc như thế nữa.

Trong một đêm kì lạ như vậy, cảm nhận nhiệt độ trên người hắn, cảm nhận hô hấp của hắn, giống như là món quà tuyệt vời.

Nước chảy dưới ánh trăng, ánh sáng rõ ràng đan vào nhau như tạo thành cái lưới mềm mòng, bao trùm xuống Thiên Táng chi Quan, ánh trăng trong sạch mòng lung phủ lên người đôi nam nữ nằm sóng vai nhau, bầu trời đầy sao. . . Như vậy, cũng là một loại khác của cái đẹp!

“Tiểu Lam Lam, nếu cho nàng một nguyện vọng, nàng muốn nhất là cái gì?”

“Hử?” Già Lam vẫn chưa hoàn hồn từ trong tiếng huân thanh.

“Nếu như bây giờ cho nàng một nguyện vọng, nàng muốn làm gì nhất?”

Già Lam ngược nhìn bầu trời sao, cẩn thận suy nghĩ: “Chuyện ta muốn làm nhất chính là cố gắng sống sót! Còn người?”

“Nguyện vọng của ta vừa vặn trái ngược với người. . .” Hai tay Phượng Thiên Sách gối sau đầu, hấn nghiêng đầu nhìn nàng, môi mòng vênh lên, cười đến mơ hồ: “Đáng tiếc! Ta là một tai họa! Tai họa sống ngàn năm. . . Muốn chết cũng không chết được!”

“Muốn chết? Không phải rất dễ sao?” Đáy mắt Già Lam hiện lên tia sáng lạnh, đột nhiên xoay người, từ trên nhìn xuống, dùng tay bóp cổ hấn, ba ngón tay khảm nhập vào máu thịt hấn.

Phượng Thiên Sách bình tĩnh nhìn nàng, cười nhàn nhạt: “Nàng từng giết người vô tội sao?”

Ánh mắt của hấn nhàn nhạt, nhưng rất có lực nhìn thấu mọi chuyện, tựa như nhìn xuyên qua nội tâm của nàng. Quả thật, nàng chưa từng giết người vô tội, kẻ nàng giết đều là người đáng chết. Mặc dù hấn rất đáng ghét, luôn chọc nàng tức giận nghiêng răng, nhưng từ trước đến nay hấn chưa từng làm chuyện gì tổn thương đến nàng.

Nàng thật sự có thể xuống tay được à?

Thần trí nàng có chút hoảng hốt. Người bên dưới đột nhiên cử động, tránh thoát khỏi bàn tay của nàng. Vốn dĩ, nàng nằm trên hấn nằm dưới, thỉnh thoảng lại đổi thành hấn trên nàng dưới.

Già Lam khẽ hô một tiếng, thăm rủa mình phân tâm.

“Tiểu Lam Lam, lòng nàng chưa đủ độc ác, nàng như vậy sớm muộn gì cũng gặp chuyện tồn tại.” Phượng Thiên Sách nghiêng người nằm trên nàng, đem hai tay nàng giam cầm, tuần nhan cúi xuống nhìn nàng, trông mắt sâu không lường được nụ cười tà tử lan tràn bên môi.

Già Lam buồn bực, hai chân đá lên, muốn tránh thoát khỏi hấn, lại bị đôi chân mạnh kim chặt, giam giữ lại.

“Thân là một linh sư, hai tay không thể dùng, cũng không khác gì phế nhân. Nếu như bây giờ ta muốn ăn nàng, trái lại nàng chỉ có thể ngoan ngoãn để ta xâm phạm. . .” Hấn cúi đầu nở nụ cười, lời nói mỉa mai, đáy mắt lại rất trong sáng.

Già Lam thở phì phò, trong đầu có tia sáng kì lạ vụt qua, đúng vậy, nàng là linh sư, mất đi hai tay. . . nàng không có bất kì lực chiến đấu nào. Nếu gặp phải hoàn cảnh như vậy, nàng chỉ có thể để người ta chi phối sao?

Không! Nàng tuyệt đối không để người khác ép vào khuôn khổ!

“Chưa chắc ai ăn ai đâu!” Già Lam mỉm cười, hai mắt khẽ nháy, giọng nói hơi hột mang theo mê hoặc.

Chợt nàng cử động, hướng về phía hấn, nhẹ nhàng hôn lên môi mòng của hấn.

Nụ hôn chuẩn chuẩn lướt, lại khiến người ta kinh ngạc run sợ. Thân thể Phượng Thiên Sách bỗng run lên, mắt sắc nhìn chăm chăm nàng, một vết sáng chợt lóe trong đáy mắt đen kịt.

Liền nhân lúc này đi!

Thân thể Già Lam như cá chạch, mượn sức hai bên quan tài, đập hấn ra, thuận thế xoay người, vững vàng nằm trên người Phượng Thiên Sách, lần thứ hai trình diễn tư thế nữ trên nam dưới.

“Kẻ cười đến cuối cùng, mới là người thắng cuộc! Sau này người nên nhớ kĩ, đừng tùy tiện trêu chọc nữ nhân, đặc biệt là không nên trêu chọc ta!”

Dùng tư thế của người thắng cuộc, Già Lam vỗ vỗ tay, tự nhiên đứng lên. Đột nhiên, một bóng trắng bay vụt về nàng, đụng vào đầu vai nàng.

Già Lam thuận thế hơi nghiêng về phía quan tài, đợi khi định hình lại, liền thấy Tiểu Thú kiều ngạo đứng trước mặt nàng, ánh mắt hung hăng nhìn nàng, giống như giữa bọn họ có thù không đội trời chung!

“Thiên Thiên?” Thấy tiểu thú, Già Lam không khỏi nhớ tới vị sư phụ thần bí của mình, nàng nhìn xung quanh: “Sư phụ đâu? Là sư phụ kêu người đến tìm ta?”

Tiểu thú cao ngạo quay đầu không thèm để ý nàng, trái lại miết về phía Phượng Thiên Sách.

“Đúng là con thú nhỏ đáng yêu, ngay cả nó cũng không thích bộ dạng bạo lực của nàng, cho nên mới dám làm việc nghĩa, giúp ta ra mặt, đúng không?”

Phượng Thiên Sách ngồi dậy, vuốt ve đầu của tiểu thú. Con thú nhỏ luôn luôn kêu ngao, không ngờ nó lại lộ vẻ xấu hổ, mắc cỡ dưới tay hắn.

Già Lam không khỏi mở to hai mắt nhìn, nàng rất nghi ngờ, tiểu thú này có phải là giống cái hay không nhỉ? Cho nên nó mới thiên vị cho mã nam.

“Thiên Thiên, sư phụ đâu? Rốt cuộc lúc nào hắn mới chịu gặp ta?”

Tiểu thú giương mắt, ánh mắt kì quái không ngừng liếc về phía Phượng Thiên Sách. Một lúc sau, nó rung rung bộ lông của nó lên: “Chủ nhân nói, kêu ta chuyển lời bảo người đến hoàng thành, hắn sẽ hội họp với người ở đó.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Yêu thương nhưng nhớ

Bầu trời đầy sao tuyệt đẹp, cánh đồng hoang vu vắng vẻ.

Trong một quan tài nọ, hai người một thú chen lẫn nhau mà nằm ==’

Trên đời này, chuyện không có khả năng xảy ra nhất đều phát sinh trên người Già Lam. Nàng nhận ra rằng kể từ ngày đầu tiên gặp phải Phượng Thiên Sách, đủ các loại chuyện kì quái ồ ạt kéo nhau tới, khiến nàng không có cách đề phòng.

“Thiên Thiên! Đủ rồi nha!!! Cả người ta đều bị ép dán chặt vào vách quan tài rồi đấy...” Già Lam hết biết nói gì nhìn chăm chăm Thiên Thiên, rõ ràng chỉ là con không tước nhỏ xíu, lại thích cùn cùn như con heo, ép nàng đến góc... quan tài rồi, khoảng cách giữa nàng và Phượng Thiên Sách xa thiệt là xa.

Đôi mắt nhỏ như hạt đậu cực kì đề phòng, tựa như nàng là nữ sắc lang vậy. Hết sức lo sợ nàng sẽ làm chuyện gì đó với Phượng Thiên Sách! ==

“Trời tối quá, ta không nhìn thấy.” Thiên Thiên lúc lắc quay đầu, động tác kia dường như im lặng nói, kỳ thật người có thể đi ra.

Già Lam buồn bực, từ trước tới giờ Thiên Thiên luôn không ưa nàng còn chưa tính, nói gì thì cũng coi như đồng môn. Hiện tại, nó còn làm trò trước mặt người ngoài, rất rõ ràng nó không hề nể mặt nàng, cái này không phải là ‘đồng môn tương tàn’ sao?

Tâm tình khó chịu, Già Lam hí mắt một cái. Đột nhiên xoay người đánh về phía nó, muốn hù nó một chút!

Thân ảnh màu trắng bé nhỏ cực kì nhạy bén nhảy lên, Già Lam thấy sẽ vô hại, lúc này Thiên Táng Chi Quan bất ngờ trượt xuống, hai mắt Già Lam mở to, sau đó vô cùng chính xác nhào vào lòng người nào đó...

Trong không khí truyền đến âm thanh thứ gì đó gãy vụn, Già Lam biết, đây chính là âm thanh tan nát cõi lòng của nàng!!!

Nàng không ngờ bản thân lại nhào vào lòng hắn.

Ngẩng đầu, chống lại vẻ mặt kinh ngạc, vô tội và ủy khuất của người nào đó bên dưới, Già Lam hận không thể đập chết chính mình! Đặc biệt là khi nghe âm thanh tràn đầy cột nhà của hắn, nàng càng thêm oán hận. Già Lam càng hận thì càng muốn đi tìm chết ngay lập tức!

“Tiểu Lam Lam, nàng muốn ôm ta có thể nói thẳng mà... Nàng nhiệt tình như vậy, thật khiến người ta không kịp thích ứng!”

Một đôi tay rất tự nhiên đặt lên eo nàng, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt muốn chết đi của người nào đó. Tay hắn vuốt ve nàng, hoàn toàn xem nàng là con mèo nhỏ nằm trong ngực mình, tựa như đang vuốt lông nó.

Thiên Thiên đứng trên mép quan tài quay đầu lại, thấy một màn như vậy, nó như bị sét đánh. Lông chim trên mình đều dựng thẳng lên, Thiên Thiên nổi điên nhảy dựng.

Chủ nhân...

Bị nhào tới!

Lại do nó trực tiếp tạo thành nữa chứ...

A a a a a a không thể!!!!!!!!!!!!!!

Tuy rằng nàng rất muốn đi chết, nhưng nhìn thấy bộ dạng tiểu thú phát điên, trông lòng nàng cảm thấy có chút an ủi.

À thôi, chuyện cũng đã như vậy, con mẹ nó thuần khiết, rụt rè đều là cái rắm! Nàng liền đơn giản ôm lò sưởi ấm bằng thịt bắt đầu tu luyện Lưu Nguyệt. Chính mình đã tự đưa tới cửa, lí nào lại bỏ phí cơ hội?

Thiên Thiên nhìn chằm chằm Già Lam, thấy trên người nàng chậm rãi tỏa ra một tầng ánh sáng màu lam, rất nhanh trong Thiên Táng Chi Quan có rất nhiều linh khí vây quanh, nó thật sự tức điên đến cực điểm rồi!

Vô sỉ a a a a...

Mau buông chủ nhân của ta ra!!!

Điện thi điện, nhưng không có mệnh lệnh của chủ nhân, nó không dám tự mình hành động. Khiến thân phận của chủ nhân bị bại lộ. Kết quả là... Một thân thủ không tước có bộ lông trắng nõn, lúc này vì tức nghẹn họng mà biến thành con không tước màu hồng. =]]

Phượng Thiên Sách rũ mắt nhìn xuống, thấy thiên hạ trong ngực từ kích động chuyển thành bình tĩnh, gần như chỉ dùng có vài giây. Hơn nữa, còn rất đáng hoàng nằm trong ngực hân tu luyện. Nụ cười trong con ngươi xinh đẹp của hân dần lan tràn ra, âm thầm lắc đầu. Không biết là nên khen nàng nhanh nhạy, gặp chuyện đều bình tĩnh giải quyết. Hay là than thở vì bản thân mình suy bại tới mức làm gối ôm kiêm lò sưởi ấm của người ta.

Khoảng cách giữa hai người không có một khe hở, chóp mũi hân nhẹ chạm vào đầu tóc của nàng, từng trận mùi thơm mát lạnh, ngọt ngào kèm theo mùi vị thuộc về xử nữ... Hơi thở của Phượng Thiên Sách vô tình nặng nề, phun vào đầu tóc của nàng.

Cái này thực sự là đầy dọa không phải dành cho người mà... Nhưng, lúc này nàng đã tiến vào trạng thái nhập định, hân không dám kinh động đến nàng. Chỉ có thể cứng ngắc nằm ở đó, hô hấp thật sâu, một bên đợi nàng tỉnh lại, một bên thôi miên chính mình.

Một đêm này, có người chịu hết giày vò, có người học hỏi rất nhiều thứ, còn có một tiểu thú mắc nghẹn mà nội thương!

Lúc hùng đông, Già Lam mơ hồ tỉnh dậy trong tiếng chim hót líu rít, phát hiện mình ngủ trên người Phượng Thiên Sách cả đêm, hân cũng chưa có tỉnh ngủ, Thiên Thiên ngồi chồm hổm ngủ bên cạnh gối đầu, cái đầu nhỏ gật gật, bộ dạng giống như vừa mới ngủ.

Già Lam nhẹ nhàng mà bò dậy, nhảy ra khỏi Thiên Táng Chi Quan, thừa dịp một người một thú còn chưa có tỉnh lại. Nàng đến nơi lân cận tìm kiếm nguồn nước, dự định tắm rửa một chút.

Ánh ban mai tinh khiết chiếu xuống, chim nhỏ hót véo von, Già Lam tìm kiếm suốt một đường, cuối cùng cũng tìm được một dòng suối nhỏ. Suối nước róc rách, quanh co quanh quẩn, Già Lam cúi người xuống, hai tay vốc nước rửa mặt.

Nước suối mát lạnh gột rửa cả người uể oải của hân, trong nháy mắt tinh thần phấn chấn lên.

Cả đêm tu luyện Lưu Nguyệt Thuật, không biết có hiệu quả như thế nào nhỉ? Trong lòng ngập tràn hi vọng vén ống tay áo lên, chỉ thấy đóa yêu liên vốn nở rộ hết tám cánh, lúc này chỉ còn lại bảy cánh.

Thật tuyệt!

Không ngờ chính mình tu luyện một đêm lại đạt được kết quả tốt như vậy! Một đêm một cánh. Chẳng phải chứng tỏ nàng chỉ cần tu luyện thêm bảy ngày, yêu liên trên người nàng có thể biến mất hoàn toàn sao?

Trong nháy mắt, tâm tình liền tốt lên!

Nếu kết quả rõ ràng như vậy, nàng nhất định phải cố gắng hơn mới được. Trước tiên, nàng cần phải vững vàng bắt giữ Phượng Thiên Sách. Có thể khiến cho hân cam tâm tình nguyện hiến thân, trở thành lò sưởi ấm của nàng?

Chỉ cần bảy ngày, nàng có thể triệt để bỏ rơi hân, sau đó bắt đầu cuộc sống mới của mình!

Già Lam vui vẻ quay về chỗ cũ, Phượng Thiên Sách và Thiên Thiên đều tỉnh lại, không biết bọn họ kiếm đâu ra cái bàn, một người một thú ngồi ở đó hưởng thụ bữa sáng của bọn họ.

Già Lam ngẩn người trong nháy mắt.

Bộ dạng này, bọn họ dường như xem cánh đồng hoang này chính là vườn hoa sau nhà mình à? Nói ăn cơm thì ăn cơm, còn có nguyên bộ bàn ghế... Má ơi!

Không hổ là con cháu nhà giàu, phô trương như vậy nàng thật sự học không được.

Già Lam âm thầm quan sát đến bốn phía, thăm nghĩ nhưng thứ này hơn phân nửa là do Tàn quân gia và thị nữ của hân chuẩn bị, cô còn cảm thấy rất khó hiểu. Đằng sau Phượng Thiên Sách luôn có một đội người ngựa đi theo tháp tùng, làm sao lúc này chỉ có một mình hân, thì ra là bọn họ lạng lẹ ẩn mình, âm thầm đi theo hân.

Bữa sáng của Phượng Thiên Sách rất phong phú, uống cháo tổ yến, ăn phù dung cao, bánh ngọt, còn có một số món ăn tinh xảo mà nàng không biết tên...

Thật lãng phí và phô trương, rất là kích thích đến tâm lí căm ghét người giàu của Già Lam, con mẹ nó xa xỉ! Coi chừng bị trời đánh!

Ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc nhẹ nhàng cầm muỗng, không nhanh không chậm uống cháo, lông mi thật dài cong lên, đôi mắt sáng ngời, dáng ăn ưu nhã, đẹp đến mức khiến người ta giận sôi ruột!

Còn Thiên Thiên lại ngồi chồm hồm một bên canh giữ món ăn nguội không biết tên ở trước mặt, từng chút từng chút, chậm rãi ăn, chậm rãi nhai nuốt, ưu nhã ăn, dáng ăn rất cao quý giống Phụng Thiên Sách, bổ sung cho nhau.

Một màn như vậy thật sự rất quái dị, nhưng rất là hài hòa. Giống như mọi chuyện xảy ra trên người một người một thú đều là chuyện đương nhiên, hình như bọn họ đã tập luyện rất nhiều lần.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của Già Lam, đột nhiên Phụng Thiên Sách ngẩng đầu lên, nhìn nàng mỉm cười, ngoắc tay: “Tới đây ăn cơm nào, chờ nàng lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đứng đầu bát công tử, Nạp Lan công tử?

Già Lam ngược ngừng đi tới gia nhập với bọn họ, hưởng thụ đãi ngộ xa xỉ.

Ăn được phân nửa, đột nhiên Già Lam ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Phụng Thiếu, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Nhìn nụ cười của nàng kết hợp với các bốt dư tồn trên khuôn mặt khiến Thiên Thiên vừa nuốt một viên trái cây cả kinh cầu nhau một tiếng, đem trái cây nuốt xuống, ho khan liên tục.

Nụ cười này thật đáng sợ!

Động tác uống cháo của Phụng Thiên Sách hơi ngừng lại, nhàn nhạt nhìn về phía nàng, không nói gì.

“Ta nặng như vậy, không có đề chết người chứ?” Nụ cười trên mép Già Lam càng sâu hơn.

Tay cầm cán muỗng của Phụng Thiên Sách hơi run lên, đầu cúi xuống theo phản xạ bản năng.

“Vậy thì tốt rồi! Buổi tối chúng ta lại ngủ chung nữa há!” Già Lam cười hết sức ngọt ngào, cố gắng để lại ấn tượng tốt với hắn không đến nỗi chịu cự tuyệt.

“Loảng xoảng!”

“Lách cách!”

Cái muỗng trong tay Phụng Thiên Sách rơi xuống bàn.

Thiên Thiên nhảy dựng trên mép bàn khiến mâm đựng trái cây đổ hết.

Hiện trường rơi vào bầu không khí lúng túng trước giờ chưa từng có.

Già Lam phảng phất như không thấy, tiếp tục ưu nhã ăn bữa sáng, thấy vẻ mặt luống cuống của Phụng Thiên Sách, đáy lòng thoải mái vô cùng. Từ trước tới giờ, luôn là Phụng Thiên Sách đùa bỡn nàng, hiện tại bây giờ cũng hòa nhau một ván, cuối cùng nàng cũng đã biết nên dùng cách nào đối phó với cái tên cột nhà Phụng Thiên Sách rồi khả khả...

Một lúc sau, Phụng Thiên Sách mới cầm muỗng lên, tiếp tục ăn cháo, hít một hơi, phát hiện cháo đã lạnh từ lâu.

Khóe mắt lờm quạ, thấy Già Lam cong môi cười, đắc ý trên môi càng lúc càng lớn.

Thiên Thiên bị ‘chôn’ dưới mâm đựng trái cây, giống như đang mang cái vỏ rùa, hai tròng mắt bị che dưới mâm lờ lờ sáng, tròng mắt vòng vo chuyển động, a a a a ... Nó nhất định phải ngăn cản bọn họ, tuyệt đối không cho phép người quái dị làm bản chủ nhân thuần khiết của nó!!

Sau khi ăn sáng xong, hai người một thú quyết định lên đường, xuất phát cùng đi hoàng thành. Đoạn đường này, bầu không khí hết sức ‘hài hòa’. Hơn nữa, Già Lam và Phụng Thiên Sách ở chung... thật sự là có thể dùng bốn chữ ‘tương kính như tân’ (N: Tôn trọng nhau như khách) để hình dung.

Ví dụ như bây giờ. . .

“Phượng Thiều, bộ quần áo hôm nay người mặc thật là đẹp! Quả thật chính là đo lường riêng cho người! Nhưng nếu người khác mặc vào, tuyệt đối không có khí chất thoát tục, khí vũ hiên ngang như người.”

Thiên Thiên khinh bỉ liếc Già Lam, vốn là đo lường theo yêu cầu có được hay không?

“Quần áo của Tiểu Lam Lam cũng không tệ, thoạt nhìn có chút nhu mì quyến rũ, xinh đẹp động lòng người.”

Thiên Thiên vô lực ngã úp sấp vào đầu vai Già Lam, nó thế nào thì cũng không có ai nhìn ra.

“Ta làm sao có thể bằng Phượng Thiều người? Người mới là người có phong thái yếu điệu, đẹp khiến người trần tục cũng phải ghen tỵ, ta không bằng người dù chỉ một phần nửa ấy chứ.”

“Tiểu Lam Lam khiêm nhường, tám chữ phong thái yếu kiều, mỹ hám phạm trần... Chưa chắc đã xứng với vẻ đẹp của nàng.”

“Người mới đẹp!”

“Nàng mới đẹp!”

“Người đẹp hơn ta!”

“Nàng mới đẹp hơn ta!”

Thiên Thiên nôn khan, không nhịn được thở phì phì, nó thật sự không chịu nổi bầu không khí tang bốc lẫn nhau của hai người này.

Van các người, cầu các người để ý tới tâm tình và cảm nhận của thú cưng nhỏ bé là nó có được hay không?

Cứ như vậy, hai người một thú ‘hài hòa’ lên đường. Đại khái khi hoàn hôn buông xuống, bọn họ mới đi đến một tòa thành phố cấp thứ 2 ---- Thành Từ Nguyệt.

Còn chưa vào thành, bọn họ đã phát hiện có người xếp thành hàng hoan nghênh ở cửa thành, nhưng không biết có phải là nghênh đón bọn họ hay không.

“Phượng Thiều, sức hấp dẫn của người đứng là lớn nha, người vừa mới tới, lại có nhiều người xếp hàng nghênh đón như vậy rồi, ta càng ngày càng sùng bái người nha!” Già Lam phát hiện nàng càng ngày càng có tiềm năng tang bốc người khác, ngay cả bản thảo cũng không cần viết, há mồm liền nói ra.

“Aiz, người có sức hấp dẫn nhiều, muốn ngăn cũng không ngăn được!” Người nào đó thở dài, sau đó phe phẩy cây quạt, hết sức cọt nhả đi về hướng cửa thành.

Già Lam đứng phía sau tròn trĩnh hai mắt. Hắn đứng là có dụng khí, câu trả lời như vậy mà cũng nói được. Ngộ nhờ không phải hoan nghênh hắn, để coi hắn đem mặt mũi giấu ở đâu?

“Ừa, đây không phải là Phượng Đại Thiều sao? Hôm nay đúng là quý khí đến nhà, không chỉ hoan nghênh Hạo Thiên Bát Công Tử, còn nghênh đón khách quý Phượng Thiều nữa chứ, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này...”

Một nam tử trung niên bước ra khỏi đám đông, thanh âm hùng hậu, khuôn mặt cười khanh khách, vừa nhìn liền biết là người khéo đưa đẩy. Nghe lời hắn nói, mặc dù không phải hắn đặc biệt tới đây đón Phượng Thiên Sách, đồng thời cũng chỉ ra hắn dùng nghi lễ chào đón, thoáng cái đã đem thân phận của Phượng Thiên Sách nói ra. Đổi lại là người khác, nghe lời nói như vậy, có lẽ đã vui vẻ tiếp nhận.

“Mộ Dung thành chủ, mấy ngày không gặp, có nhớ ta không?” Phượng Thiên Sách mỉm cười đi tới, liếc trái liếc phải: “Sao không thấy lệnh công tử? Lẽ nào hắn không có tính ra, hôm nay ta đến thành Từ Nguyệt sao?”

Về mặt Mộ Dung thành chủ hơi cứng lại, nhưng vẫn duy trì trạng thái tươi cười: “Phượng Thiều nói đùa, chút đạo hạnh đó của Thành Nhi, làm sao có thể lên mặt được? Nhưng Phượng Thiều này, sao người lại trở về Từ Nguyệt thành nhanh vậy?”

“Ha ha, giới thiệu nữ nhân của ta cho người biết.” Phượng Thiên Sách nhẹ nhàng lắc lắc quạt, chỉ về Già Lam phía sau mình, hắn cười hút hồn: “Ôi, nàng ấy tên Già Lam, là người con gái tiểu gia nhìn trúng đó. Ta dự định mang nàng về hoàng thành, để cha ta nhìn một cái.”

Khóe miệng Già Lam run rẩy, cố gắng nheo mi cười, ngoài cười như không: “Gặp qua Mộ Dung thành chủ!”

Vì bầy cánh yêu liên trên người nàng, cũng vì mạng nhỏ của nàng, nàng quyết định tạm thời mặc kệ.

Mộ Dung thành chủ hơi kinh hãi, kinh ngạc đánh giá Già Lam, một lúc sau, hắn run rẩy khóe miệng, sinh sôi học ra vài chữ: “Được! Được!”

Trên trán Mộ Dung thành chủ toát ra một tầng mồ hôi lạnh, xem ra bị dọa không nhẹ. Cái này cũng khó trách, Phượng đại thiếu gia của gia tộc lớn nhất hoàng thành Phượng gia có người trong mộng. Thế nhưng lại là cô gái xấu xí vô cùng, không dọa hắn ngất xỉu, coi như là nhẹ lắm rồi!

“Mộ Dung thành chủ, người nói Hạo Thiên Bát Công Tử đến thành Từ Nguyệt? Không biết người người nói là ai?” Đột nhiên Phượng Thiên Sách hỏi.

Mộ Dung thành chủ âm thầm đem mồ hôi lạnh lau đi. Giọng nói mang theo vài phần khiêm nhường trả lời: “Phượng Thiều, ngài là quý nhân bận bịu, đại

khái không biết một chút chuyện, đan được thế gia lớn nhất của thành Tử Nguyệt chúng ta, cũng chính là Hoa gia, gần đây định chọn chồng cho con gái bọn họ. Một tháng trước, Hoa gia đã phát ra thiệp mời, còn mời Hạo Thiên Bát Công Tử đến tham gia, hi vọng có thể chọn ra một người tử trong số bọn họ, trở thành con rể của Hoa gia.”

“Hoa gia vì muốn con gái gả cho nhà chồng tốt, có thể nói là vùng tiền như rác, bỏ ra rất nhiều tâm tư. Chỉ vì muốn hấp dẫn Hạo Thiên Bát Công Tử đến đây, người của Hoa gia đã lấy ra đan dược thượng đẳng chia ra tặng cho Hạo Thiên Bát Công Tử, coi như là bày tỏ thành ý, giả sử nếu như trong số bọn họ có người trở thành con rể của Hoa gia, Hoa gia gia chủ liền đem toàn bộ Hoa gia làm của hồi môn cho con gái họ.”

“Của hồi môn mê hoặc như vậy đúng là khiến người ngoài ao ước! KHÔNG, tám vị công tử gần đây đã lục tục đến thành Tử Nguyệt, ba ngày sau chính là lễ chọn rể rồi. Vừa rồi chúng ta nhận được tin tức, người đứng đầu tám vị công tử - Nạp Lan Tiêu Bạch sắp đến thành Tử Nguyệt, tại hạ đối với Nạp Lan công tử ngưỡng mộ đã lâu, cho nên cố ý dẫn mọi người đến đây nghênh đón, hi vọng có thể gặp được dung nhan của Nạp Lan công tử.”

Nạp Lan?

Già Lam nghe dòng họ này, trong lòng lộp bộp một tiếng, Sở phu nhân nói, cô cô nàng họ kếp là Nạp Lan, dựa theo lẽ thường suy đoán, có thể nàng cũng mang họ kếp Nạp Lan, Sở phu nhân cũng nói, Nạp Lan là dòng họ gia tộc cổ xưa, ít xuất hiện, nhưng người đứng đầu Hạo Thiên Bát công tử lại là người mang họ kếp Nạp Lan, hẳn có liên quan gì đến nàng không?

KHông rõ, nhưng trong lòng Già Lam rất kích động, Sốt rột muốn gặp vị Nạp Lan công tử đó.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nam tử như tiên nhân

“Nạp Lan công tử đến!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, trống nhạc hợp tấu, đem hồn Già Lam kéo về, quay đầu nhìn về phía ngoài.

Thanh âm của xe ngựa từ xa vang đến, lá cờ màu đỏ bay phấp phới, trên cờ thêu hai chữ Nạp Lan, rất sống động, rất uy vũ.

Bảy tám con Tuyết Lang cực phẩm được thuần chủng đi trước mở đường. Từng con Tuyết Lang đều có con người màu ngọc lưu ly, bề ngoài ôn hòa thuần hậu che giấu sự hung hãn ở bên trong, đám người vây xem đều kêu lên.

“Đó là Tuyết Lang Hải Vực được thuần chủng! Thú sùng (N: vật cưng, thú nuôi) cấp sáu! Không ngờ lại phải kéo xe...”

Thật xa xỉ!

Mọi người không khỏi ồ lên.

Nhưng, rung động hơn nữa chính là chuyện ở phía sau!

Mười sáu kiểm sư hộ vệ xếp thành hai màn đi hai bên, tất cả đều không có biểu cảm, khí thế hết sức kiêu ngạo. Lúc nhìn kỹ mới phát hiện, bên hông bọn họ có đeo huy chương được lau chùi đến sáng lóa, không ngờ đều là kiểm sư cấp 6!

Trời! Bất bầy, tám con Tuyết Lang cấp 6 làm vật để cười, lại cho mười sáu kiểm sư cấp 6 làm hộ vệ, thân phận của người này có bao nhiêu kiêu ngạo, mới có thể xứng với nhóm hộ vệ như vậy.

“Phượng Thiểu, hôm nay người phô trương không bằng một góc của người ta.” Già Lam cười nhặt trong lòng, chỉ là nhìn thấy sự phô trương này, cái tên Nạp Lan công tử này có lẽ cũng là vị công tử cột nhà có bề ngoài hào nhoáng, chút hi vọng trong lòng dần dần bị đè ép xuống.

Phượng Thiên Sách nhún mày, cười đến đảo điên chứng sinh: “Không thể nói như vậy! Ta chưa bao giờ coi trọng chuyện phô trương, chỉ có loại người nông cạn mới làm thích phô trương, từ trước tới nay nội hàm của ta chính là như vậy.”

Già Lam nôn điên cuồng!

“Tại hạ Mộ Dung Anh Đức, ngưỡng mộ Nạp Lan công tử đã lâu. Hôm nay nghe nói Nạp Lan công tử đến thành Tử Nguyệt. Đặc biệt đến đây tiếp đón người, hi vọng có thể gặp mặt Nạp Lan công tử một lần, thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu của tại hạ.” Mộ Dung thành chủ tiến lên, mỉm cười đứng ở giữa đường nói.

Người bên trong xe rất lâu không có trả lời, một gã hộ vệ cầm đầu lên tiếng: “Nạp Lan công tử đã vào thành trước rồi, bên trong xe chỉ chờ lễ vật mà công tử biểu tặng Hoa gia. Bao gồm tám con Tuyết Lang này, cũng là lễ vật mà công tử nhà ta biểu tặng cho Hoa gia.”

Mộ Dung thành chủ sừng sốt rất rõ ràng, mắt hắn nhìn về phía Tuyết Lang, hai mắt bắn ra hào quang hâm mộ, tám con Tuyết Lang này có giá trị rất cao, nhưng vẫn không thể nào so sánh được với đan dược thượng phẩm mà Hoa gia đưa cho bát công tử. Cuộc buôn bán này bọn họ lời to rồi!

Nạp Lan không hổ danh là đại gia tộc, rat ay thật hào phóng!

“Đáng tiếc, không thể nhìn thấy dung mạo của Nạp Lan công tử! Mong các vị chuyển lời với Nạp Lan công tử, tại hạ rất có thành ý, hi vọng Nạp Lan công tử có thể đến phủ thành chủ ở một thời gian.”

“Tốt, chúng tôi sẽ chuyển cáo với công tử.” Nói xong, đoàn người của Nạp Lan gia tộc đi theo sau tám con Tuyết Lang, trùng trùng điệp điệp lái xe vào cửa thành.

Mọi người tiếc hận chậm rãi tản đi.

Già Lam đưa mắt nhìn đội ngũ của Nạp Lan gia tộc đã đi xa, trong lòng không nhìn được coi thân thể của mình có liên quan đến bọn họ. Không phải nàng muốn leo lên địa vị cao quý, nàng chỉ muốn biết rõ, tại sao cô cô lại ôm Già Lam rời khỏi Nạp Lan gia tộc? Năm đó đã xảy ra chuyện gì? Hiện nay, cô cô nàng ở chỗ nào, còn sống hay chết?

Trong sự nồng nhiệt chào mời của Mộ Dung thành chủ, Già Lam đi theo Phượng Thiên Sách tiến vào phủ thành chủ.

Tiểu công tử nhà thành chủ tính tình rất quái đản, có người thích nghiên cứu các loại Âm Dương Ngũ Hành, hoặc là chuyện quỷ thần. Hôm bọn họ vào phủ thành chủ, tiểu công tử nhà thành chủ đang ở trong phòng nghiên cứu cái gì đó, không cho phép bất kì ai đến quấy rầy, cũng không cho phép có người đến gần phòng hắn trong phạm vi một trăm mét.

Bầu không khí trong phủ thành chủ rất quý dị.

Đến giờ ăn cơm, trong phủ thành chủ có không ít khách, đoàn người rộn ràng, tiếng động lớn xôn xao ầm ĩ. Phượng Thiên Sách được Mộ Dung thành chủ yêu thích, đi vào dự tiệc. Già Lam liền một mình rời đi, ra khỏi phủ thành chủ, một mình đi dạo trong thành.

Trong lúc vô tình, Già Lam đi đến một khu rừng trúc ở thành Tây, vào sâu trong rừng trúc có một hồ nước, dưới bóng đêm yên tĩnh, mặt hồ trầm lắng không gợn sóng.

Ven hồ có một căn nhà bằng trúc, kèm theo tiếng gió đêm, đinh đinh đang đang, có tiếng chuông gió truyền vào tai.

Đây không phải là tiếng chuông gió bình thường, thuần túy là âm thanh nhạc gió của trời, là âm thanh đẹp dễ nhất thế gian. Tâm thần Già Lam rung động, trong nháy mắt liền cười vui vẻ, thoải mái.

Nàng men theo tiếng chuông gió, đi về phía căn nhà bằng trúc.

Đó là một chuỗi thạch anh mài nhẵn làm thành chuông gió, tinh xảo đặc sắc, vô cùng khéo léo, có tổng cộng ba mươi sáu thạch anh, mỗi một viên đều được mài nhẵn không chút tí vết, có thể nói rất hoàn mỹ!

Cho dù là kim cương ở hiện đại, trang thiết bị mài nhẵn, cũng chưa chắc có thể mài nhẵn đến như vậy.

Ánh trăng vừa rơi xuống, thạch anh chiếu xạ ra ngũ sắc, như mộng như ảo.

Già Lam khẽ nâng một viên thạch anh ở trong tay, yêu thích không muốn rời tay, thạch anh trong lòng bàn tay cũng dịu dàng nhoáng lên, nương theo ánh trăng chiếu vào, từng chút ánh sáng rực rỡ lóe ra. Bất chợt nàng nổi lên tính trẻ con, nở nụ cười khanh khách.

“Thích không?” Một âm thanh ôn nhuận mà từ tính vang lên từ phía sau. Giống như thạch anh trong tay nàng, mang theo âm sắc mơ mộng.

Già Lam quay đầu lại, nhìn vào một đôi con ngươi đen thui trong sạch mênh mông. Con ngươi trắng trẻo, dường như muốn đem tất cả bóng tối hút đi vào. Thân ảnh cao to, như ngọn núi cao lớn, ngăn chặn mọi phồn hoa bích thảo ở sau lưng.

Già Lam hơi sùng sờ, trong thoáng chốc, nghĩ làm hắn là thần tiên bị rơi xuống phạm trần.

Ánh trăng nhàn nhạt bao phủ quanh thân hắn, quần áo màu lam nước, vạt áo và cổ áo đều thêu hoa văn Lư Vân, nương theo gió đêm, chập chờn lưu động, phiêu dật xuất trần.

Tóc dài mà đen hoa lệ tung bay theo gió, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên trời.

Tầm nhìn của Già Lam rơi vào trên quần áo màu lam nước của hắn, màu lam trên người hắn cũng giống như trên người nàng, có hiệu quả rất kì diệu, đều thuộc về màu lam biển. Chỉ khác là, màu lam của nàng thuộc về con sóng dữ cuộn trào, mãnh liệt trên biển khơi. Còn màu lam của hắn chính là gió êm sóng lặng ngoài biển khơi. Một người nhiệt liệt cuộn cuộn, nghênh đón đợt sóng đánh cao hơn. Một bình tĩnh không gợn sóng, tường hòa lại cô quạnh.

“Chuông gió này của ngươi à?” Già Lam hỏi.

Nam tử gật đầu, môi mỏng, thiếu huyết sắc hơn so với người thường.

“Là ngươi tự làm hả?” Giọng điệu Già Lam lại tăng thêm một phần, vui thích nhảy nhót.

Nam tử mỉm cười, hàm xúc uyển chuyển ôn hòa, lại thánh khiết khiến người ta không dám khinh nhờn.

“Người có thể dạy ta làm không?” Già Lam không chống lại dụ hoặc của chuông gió, chủ động yêu cầu. Không hiểu vì sao, nàng có cảm xúc rất mãnh liệt với những thứ có liên quan đến nước. Đặc biệt, mấy viên thạch anh trước mặt... quá mức quyến rũ. Vượt xa việc nàng tán thưởng nam tử như tiên này.

Nam tử không nói gì, lặng lẽ đi vòng qua nàng. Chầm chậm đi vào căn nhà bằng trúc.

Trong nhà bằng trúc không có ánh nến, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt rọi vào bệ cửa sổ và cửa căn phòng.

Nam tử ngồi xuống, tay cầm một khối thạch anh còn chưa thành phẩm. Tay hắn vuốt ve bề ngoài thạch anh, giống như muốn tiến hành tạo hình.

“Tối như vậy, sao người không thắp đèn?” Già Lam ngó nhìn xung quanh, lại phát hiện trong này không có giá nến, càng miễn bàn nhắc tới cây nến.

“Xin lỗi, chẳng qua hôm nay ta có khách.”

Già Lam hơi bĩu môi: “Vậy bình thường người ở một mình cũng không thắp nến à?”

“Ta là người mù, không cần đèn.” Nam tử thần nhiên nói, bỗng nhiên đầu ngón tay hắn toát lên ánh sáng u lam, cư nhiên cũng là linh khí thuộc tính thủy như nàng!

Trong lòng Già Lam giống như bị vật gì đó nhẹ nhàng va chạm vào, sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cùng nhau tắm hả?

Hắn là người mù ư?

Nàng giơ tay lên quơ quơ trước mặt hắn, đó là một đôi mắt thuần túy nhất trong thiên địa, trong suốt hơn cả thủy tinh, thuần khiết hơn cả đũa trê sơ sinh, nhưng mà cũng chính đôi mắt này, sâu trong con ngươi đen như đầm nước sâu lắng, không có gợn sóng nào hết.

Thật đáng tiếc!

Đôi mắt thuần khiết xinh đẹp như vậy, lại không thể nhìn thấy gì hết.

Trong lòng Già Hoi có chút cảm xúc dị thường, nàng cắn cắn môi, con ngươi trong sáng chiết xạ tia sáng kì lạ: “Nếu ta có thể sống, một ngày nào đó, ta sẽ chữa trị cho đôi mắt của người.”

Già Lam không hiểu, cuối cùng là vì loại cảm xúc nào, bản thân nàng lại vô duyên vô cớ hứa hẹn với một người xa lạ, đây là chuyện xưa nay chưa từng có!

Nàng biết, nàng tu luyện Lưu Nguyệt Thuật là có cơ hội chữa trị cho mắt của hắn, thế nhưng tình hình hiện nay, ngay cả cái mạng của mình nàng cũng không thể bảo toàn, nói chi tới việc chữa trị mắt hắn.

Tâm tình buồn bã rất nhanh bị che giấu đi, ánh mắt nàng lóe sáng như sao lấp lánh: “Ta nhất định sẽ chữa trị cho mắt của người, chờ khi người nhìn thấy được ánh sáng, chắc chắn người có thể điêu khắc ra thạch anh đẹp nhất trên đời này.”

Nàng khẽ nở nụ cười, khuôn mặt xấu xí dưới ánh trăng càng trở nên dữ tợn. Song, khi nàng nhắm mắt lại, cẩn thận dùng trái tim lắng nghe, sẽ phát hiện âm thanh kia phảng phất như từ trời rơi xuống, là món quà hoàn mỹ ông trời ban cho.

Ngón tay đang mài thạch anh của nam tử khẽ run lên, hắn để đồ trong tay xuống, bình tĩnh nói: “Thạch anh này đã bị hủy, ngày nào đó ta lại tặng cho người cái khác vậy.”

“Ngày mai ta lại tới tìm người, ta ở lại thành này không lâu, có thể sẽ rời đi sớm.” Già Lam cười, tiêu sái bỏ đi.

“Ừ.” Nam tử nhẹ nhàng cười, khoe miệng lộ ra nụ cười như có như không, kì ảo lại xinh đẹp, nương theo tiếng nhạc của chuông gió, dường như muốn đem người dẫn vào thế giới mộng ảo.

Trở về phủ thành chủ, tiệc tối cũng đã tàn.

Già Lam bắt đầu tìm biện pháp... bò lên giường Phương Thiên Sách, bắt hắn cam tâm tình nguyện làm lò sưởi bằng thịt cho nàng?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng hung hăng lau mồ hôi, thật tà ác! Nếu là trước đây, đánh chết nàng cũng không tin, sẽ có một ngày nàng thê thảm đến nước tìm mọi cách bò lên giường của đàn ông...

Nhưng, vì cái mạng nhỏ... nàng đành cúi đầu.

Đến phòng bếp lấy điểm tâm, nàng rón ra rón rén đi tới cửa phòng Phụng Thiên Sách. Bên trong phòng có tiếng nước chảy ào ào, hình như Phụng Thiên Sách đang tắm... Cái này thật đúng lúc nha! Bước đầu tiên đã gặp được cảnh tượng thom ngát!

“Phụng Thiệu, tắm hả?”

Cái này không phải nói thừa hay sao? Già Lam âm thầm tự khinh bỉ bản thân.

Bên trong phòng, từng nước chảy ngừng lại, âm thanh lười biếng vang lên: “Muốn tắm chung ư?”

Già Lam cắn răng, phải bình tĩnh!

“Ta mang điểm tâm đến cho ngươi, để ngoài cửa nha!”

“Đem vô đây.”

Hắn đứng là tự nhiên, không sợ bị nàng nhìn sạch sẽ à, nhìn miễn phí hử?

Nếu hắn không sợ, nàng sợ cái quỷ gì? Vì vậy, Già Lam lắc đầu nhắc chân muốn đi vào, bộ dạng giống như chiến sĩ sắp hi sinh, đẩy cửa bước vào.

Xa xa, Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn xuất hiện ở cuối hành lang, bọn họ cũng không ngờ hôm nay đến thành Từ Nguyệt, liền bị thành chủ mời đến phủ.

Thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đi vào phòng kia, Mục Tư Viễn khẽ hô lên: “Kia không phải là Già Lam sao? Sao nàng ấy lại vào phòng của Phụng Thiệu?”

Lời hắn vừa nói dứt, hắn dùng ánh mắt xảo quyết liếc về phía bạn tốt của mình. Quả nhiên, thấy ánh mắt của bạn thân tối sầm xuống, trên khuôn mặt tuần tú, rõ ràng đang viết, tâm tình của ta cực kì không tốt!

“Ngươi có khỏe không? Vì sao ta cảm thấy ngươi càng ngày càng để ý tới Già Lam thế nhỉ?” Mục Tư Viễn thăm dò.

“Làm sao có thể? Nàng ấy trụ lạc như vậy, bản thiếu gia mới không có lòng dạ quan tâm đến nàng ấy! Đi, theo ta đi luyện kiếm!!!” Sở Chiêu Viêm trầm mặc nói.

“Hả? Lại luyện kiếm? Không phải chứ!!” Mặt mũi Mục Tư Viễn nhăn nhó, mình đâu có muốn luyện kiếm, rõ ràng là y muốn luyện mà, tại sao mạng của hắn lại khốn khổ như vậy?”

Đội hai người rời đi, lại có một bóng người xuất hiện ở cuối hành lang, dưới ánh sáng mờ lung, bóng dáng cao to của hắn đứng đó, sắc mặt lạnh rét.

Tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, hắn cười ta xoay người, đi ngược lại hướng hành lang.

Bên trong phòng, sương khói tràn ngập, cách tắm bình phong mỏng, Già Lam rất nhanh liền nhìn thấy bức tranh nữ nam tắm rửa sinh động.

Phụng Thiên Sách dựa vào thùng tắm, tóc dài đen nhánh đổ xuống, bọt nước bám vào phía trên phát lên tia sáng long lánh, xinh đẹp không gì sánh được. Dưới làn hơi nước bốc lên, da thịt trắng như ngà voi, ang áng trong suốt, hơi ửng hồng, cảnh trí như vậy, đúng là mê hoặc lòng người!

Yêu nghiệt!

Già Lam lắc đầu thờ dài, yêu nghiệt như vậy, ai có thể thu phục hắn?

“Tiểu Lam Lam đúng là tri kỉ nha, biết ta đói bụng lập tức mang điểm tâm đến. Nàng nói xem, ta làm sao không thích nàng được chứ?”

Già Lam giả mặt quỷ phía sau lưng hắn, cái đồ tự ki, đồ mặt dày, trên đời này ngoại trừ Phụng Thiệu, không ai bằng!

Nàng bụng điểm tâm đi tới sau tấm bình phong, đưa lưng về phía hắn. Tay vòng qua tấm bình phong, đưa điểm tâm qua đó: “Đói bụng thì tự ăn đi.”

Khóe mắt miết qua, người trong thùng tắm vẫn không có cử động, âm thanh khẽ rên, mềm mại đến tận xương: “Thật thoải mái, ngâm đến người ta không muốn cử động. Tiểu Lam Lam, nếu làm chuyện tốt thì làm cho trót đi, dứt cho ta ăn nhá?”

Già Lam cắn răng, nhìn xuyên qua bình phong... trừng mắt nhòm hắn, hận không thể trừng lủng cái ót hắn.

“Ai nha, tối hôm qua có người nằm bên trên đê ta, không cho ta ngủ ngon thì thôi, trái lại còn ngủ rất thoải mái.” Tên nam nhân nào đó ỳ khượt nói, nghe vào tai, rõ ràng là uy hiếp một cách trắng trợn.

“Nè, ăn đi!” Trên trán Già Lam rót ra giọt mồ hôi lớn, nghiêng người xê dịch đến bên cạnh thùng tắm, cầm một miếng điểm tâm, động tác cứng đờ đưa tới trước miệng hắn.

“Không tới!” Giọng mũi kèm theo chút làm nũng, khiến da gà trên người Già Lam nổi hết lên. Nàng liếc mắt nhìn sang, thân thể thon dài lả lơi trong nước, tất cả đều đập vào mắt, có một ít tóc tán loạn dính trên ngực hắn, trái anh đào điểm tuyết, như ẩn như hiện, rất dụ hoặc khiến người ta mơ mộng, còn có cánh vật giấu bên dưới nước...

Già Lam thâm rủa một tiếng, tên yêu nghiệt này, thật là gọi cảm chết người!!!

Tay nàng dùng thêm sức, trực tiếp đem miếng bánh nhét vào miệng hắn, lúc muốn thu ngón tay lại, nhẹ nhàng chạm phải ẩm ướt, đột nhiên tay nàng run lên, rất nhanh liền thu hồi.

Tên cợt nhả biến thái này! Hắn dám liếm ngón tay nàng!!!!

Già Lam nghiêng răng, lí trí gần như sắp sụp đổ, muốn bùng nổ...

Nhưng, ở chỗ Già Lam không nhìn thấy, Phượng Thiên Sách nhếch môi cười tà mị.

“Ta vẫn muốn!” Giọng nói kiêu mị mềm nhũn lại vang lên.

Sự kiên nhẫn cuối cùng của Già Lam hoàn toàn bị đánh tan, gặp phải hắn, không biết là tai họa hay ngày tận thế của nàng?

Ngoài cửa sổ, một cái cây gần đó nhất, mũi tên lóe lên ánh sáng bạc, nhắm thẳng vào hướng Già Lam mà bay đến... Còn Già Lam, nàng hồn nhiên không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phượng thiếu ra tay, rất đẹp trai!

“Tắm xong rồi, Tiểu Lam Lam, kéo ta đứng lên.” Phượng Thiên Sách lười biếng nói, âm thanh mị hoặc đầu độc lòng người, dụ dỗ người ta phạm tội.

Hàn quang màu bạc chột lóe qua khóe mắt, Già Lam nhận ra khác thường, quay đầu nhìn về phía cửa, đột nhiên cánh tay bị người khác dùng sức kéo, chân nàng không đứng vững... rơi vào trong thùng tắm.

Sấm sét giữa trời quang!!!!!!!!

Mũi tên bạc chọc thủng cửa sổ mà vào, mang theo tiếng xé gió, bay vút đến, Phượng Thiên Sách trở tay chớp cái áo khoác vắt trên bình phong, áo choàng màu trắng trong tay hắn tựa như con giao long, không tiếng động rỗng giập, đem mũi tên cắn nuốt!

Nhanh như gió, lẹ như tia chớp!

Ào ào, tóc ướt nhẹp tung thành vòng cung trên không trung, Già Lam vừa ngẩng đầu lên từ trong nước thì áo khoác trong tay Phượng Thiên Sách đã trở về vị trí cũ, trên môi hắn hiện lên nụ cười không đứng đắn, thân thể trần truồng từ rồi khỏi mặt nước, chậm rãi hướng về phía nàng.

Hơi thở nồng đậm của đàn ông tới gần, cơ thể Già Lam lui về phía sau theo bản năng.

“Người đang làm cái gì vậy?” Già Lam tức giận nhìn hắn, bọt nước theo tóc ướt sũng của nàng chảy xuống, cả người nàng ngâm nước ướt như chuột lột rồi. Lúc này té vào thùng nước tắm, có nước ngăn trở, nàng không có nghe thấy bất cứ động tĩnh gì ở bên ngoài, càng không ngờ được trong khoảnh khắc chớp mắt kia đã xảy ra chuyện gì.

Phượng Thiên Sách dường như không có nhìn thấy sự nổi giận của nàng, gương mặt hết sức đẹp trai phóng to trước mắt, khuôn mặt đỏ ửng vì hơi nước, mị hoặc tự nhiên, câu hồn đoạt phách.

Hắn vươn cánh tay ra, vòng qua vai phải của nàng, chống trên mép thùng nước tắm, đem nàng nhốt ở trong ngực, cười hết sức xinh đẹp: “Tiểu Lam Lam, thật bướng bỉnh, ăn vụng điểm tâm à?”

Đột nhiên, đôi môi anh đào của hắn kề sát, tìm đến khóe môi của nàng, nhẹ nhàng dán lên, mang theo dòng điện tê tê.

Già Lam hít sâu một hơi, hai mắt mở lớn, cả người cứng đờ, đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Khi hai đôi môi chạm nhau, một mũi tên khác lại chọc thủng cửa sổ bay vào, khí thế hung mãnh, còn mạnh mẽ hơn lúc này!

Cánh tay Phượng Thiên Sách dò xét, tay phải làm động tác cầm hoa, ngón tay thon dài như ngọc điêu khắc nhẹ nhàng xoay tròn, ngưng tụ thành ngón gió ngăn chặn mũi tên kia.

Mũi tên gặp được tường gió.

Leng keng kết...

Âm thanh va chạm cực nhỏ vang lên.

Bốn ngón tay linh hoạt của hắn dạo chơi, lại cực kì duyên dáng nhẹ nhàng vung lên, mũi tên lập tức thay đổi phương hướng, không tiếng động bay vào áo ngũ bằng găm đặt trên giường...

Mặc dù âm thanh cực kì nhỏ, nhưng Già Lam vẫn nhạy bén cảm nhận được, bỗng nhiên nàng hoàn hồn, đưa tay muốn đẩy Phượng Thiên Sách trước mặt tránh ra, hắn lại nhanh hơn, nụ cười xinh đẹp trên mặt hắn im lặng nở rộ. Hắn giơ tay lên, rất nhanh liền tháo cây trâm cài tóc của nàng xuống, bàn tay vừa chuyển, trâm cài tóc vụt ra khỏi tay, vể ra luồng khí, hướng lỗ thủng trên cửa sổ do mũi tên tạo thành bay vào ra ngoài...

Động tác lưu loát liền mạch, như nước chảy mây trôi, không chút trúc trắc nào hết.

Động tác tao nhã nhẹ nhàng như mây trôi, nhưng lại tàn nhẫn táo tợn, mạnh như vũ bão!

Ngoài cửa sổ, mũi tên thứ ba mang theo khí thế giết tuyệt, đánh chớp nhoáng mà đến.

Giữa đường gặp phải trâm cài tóc đang bay ra.

Choang!

Trâm cài tóc cư nhiên có xu thế áp đảo, đánh bay mũi tên, mang theo tiếng vù vù, kiên định bay vọt về phía chủ nhân của mũi tên.

À!

Chủ nhân của mũi tên chỉ kịp trốn to hai mắt, cây trâm cài tóc làm bằng gỗ đã cắm vào giữa tâm mi của y, y thẳng tắp ngã xuống đất mà chết... Bị giết bằng một kích!

Không có cây trâm trói buộc, tóc ướt rơi rớt mất trật tự dính vào gò má Già Lam, che lại tầm mắt nàng. Đột nhiên, nàng cảm giác có một cái gì đó nhẹ nhàng xẹt qua chân tóc của nàng. Chờ nàng đẩy hết mấy sợi tóc dính dính sang một bên, đáng tiếc đã bỏ lỡ mọi chuyện, chỉ có thể nghi ngờ nhìn lỗ thủng nhỏ trên cửa sổ.

Trong khi ánh mắt còn rời rạc, một tường da thịt màu hồng nhạt che tầm mắt của nàng: “Cây trâm kia thật xấu, làm sao xứng với người phụ nữ của ta được chứ? Ngày khác, ta tặng nàng cái tốt hơn!”

Già Lam ngược mắt nhìn lên, lúc này mới chú ý, thân thể thon dài của Phượng Thiên Sách gần như là bại lộ hoàn toàn trước mặt nàng, đường cong hoàn mỹ, cơ bắp thể hiện rõ ràng, hai chân thẳng tắp thon dài, còn có... (N: *trở mắt* cái gì hả chị???? O.O)

Giọt mồ hôi lớn rơi trên trán Già Lam, nàng bình tĩnh rũ mắt xuống, người này không chỉ là yêu nghiệt gọi cảm, rõ ràng chính là đứa con cưng của trời, chiếm hết thứ tốt đẹp!

Yêu nghiệt này... Không ngờ hắn lại tinh bơ phoi chìm trước mặt nàng, không đặt nàng vào trong mắt sao?

Nàng cúi đầu, hai mắt nàng gắt gao nhìn thẳng vào Tiểu Sách Sách của hắn, ngơ ngác để cho ta xem, ta liền có hết sức mà ngắm nghía! Nếu không... chẳng phải là không nể mặt hắn sao?

Tiểu Sách Sách bị nàng nhìn chằm chằm như vậy càng ngày càng kiêu ngạo, môi của nàng nhếch lên nụ cười tà ác, lộ ra nụ cười mê người và chiến thắng: “Phượng Thiệu là nhân vật phong lưu như thế, sao chìm chóc của ngươi như vậy... như vậy...”

Nàng cố ý làm ra vẻ muốn nói lại thôi, khẽ lắc đầu, biểu tình thất vọng.

Thân thể Phượng Thiên Sách rõ ràng lay động, môi mỏng nhẹ nhàng co quắp vài cái.

Già Lam gật đầu, ánh mắt chuyên chú, vừa lắc đầu vừa tiếc hận nói: “Phượng Thiệu là người anh tuấn kiêu ngạo, các cô gái theo đuổi ngươi nhiều như thế, ta thật sự rất là lo lắng giùm cho mấy cô gái kia.”

Khóe môi Phượng Thiên Sách co rút mãnh liệt.

Gương mặt Già Lam giống như một chuyên gia, không ngừng lắc đầu: “Hết cách rồi, khuyết điểm bẩm sinh, cũng không phải dùng đồ bỏ là có thể cải thiện được, phải điều trị từ gốc nha!”

Mắt phượng xinh đẹp của Phượng Thiên Sách trầm xuống, đột nhiên lẩn tới, khoảng cách hết sức gần nhau. Đáy mắt hiện lên tia khát máu và băng lạnh,

nhưng rất nhanh bị nhu tình và bất đắc dĩ thay thế, mặc dù như vậy, cũng đủ để khuấy động tầng tầng bọt biển trong lòng Già Lam, đánh mất tâm hồn.

Ào ào...

Tạo nên một trận nước chảy, khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ của Phụng Thiên Sách nhanh chóng rút lui, ưu nhã phi thân, nhảy ra khỏi thùng nước tắm, tiện tay cầm áo khoát trên bình phong, đem áo mở ra bao bọc lấy thân thể hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật điêu khắc. Đôi chân trần của hắn như đi trên gió, không quay đầu đi ra khỏi phòng.

Già Lam rất vất vả mới hoàn hồn từ ánh mắt khát máu và băng lạnh của hắn, đáy lòng vẫn còn đang rung động, nàng ôm tim của mình, tâm tình thật lâu không có bình tĩnh lại được.

Đợi khi bình tĩnh lại, nàng bữu môi, cái này là tức giận hả? Tức giận mới tốt!

Ai bảo hắn trêu chọc nàng trước làm chi, còn khiến cho nàng ướt nhẹp như vậy? Nàng chỉ là đánh trả lại thôi mà!

Từ trong thùng nước tắm đi ra, nàng cất bước đi về phía cửa sổ, ngón tay lặng lẽ vuốt lên lỗ thủng trên cửa sổ, nàng hít mát lạnh lại, lộ ra chút nghi ngờ.

Hành động kì quái khi nãy của Phụng Thiên Sách, còn có tiếng xèo xèo cực kì nhỏ vang lên, cùng với âm thanh hất tóc của nàng... Mọi chi tiết nói cho nàng biết một chuyện, vừa rồi chắc chắn đã xảy ra chuyện!

Nàng rất nhanh rời khỏi phòng, ước chừng phương hướng từ lỗ thủng, dọc đường tìm được một gốc cây hòe cổ xưa.

Chỗ đó, không có bất cứ bóng người nào, trên mặt đất còn lưu lại mấy giọt máu rỉ xuống, vết máu còn chưa có khô.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Con bão kết thúc xóa sạch sẽ, rời đi

Ánh trăng mỏng lung kéo dài ở cuối hành lang, ánh trăng chiếu vào bóng lưng phiêu dật, tóc dài như mặc ngọc, mang theo chút ẩm ướt, buông xuống đến đầu gối, phiêu đảng theo làn gió. Trong lúc áo tắm phong phanh lay động để lộ ra đôi chân thon dài, mị hoặc vô cùng, lại phát ra ánh sáng trong sạch thiêng thiêng, một người như vậy làm sao có thể là tạo hóa của thế gian?

“Đúng là một cô gái đáng ghét... Nên trừng phạt nàng như thế nào đây?” Âm thanh như có như không từ miệng hắn trào ra, tự mình lầu bầu, cũng chỉ có bản thân mới nghe được lời mình nói, không nói rõ cảm xúc của chính mình.

“Phụng Thiệu, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, thích khách là cao thủ từ hoàng thành đến, người sai khiến hắn có thể là ai?” Trong bóng tối của hành lang, một bóng người đi tới, cung kính khom lưng.

“Triệu gia.” Giọng điệu khẳng định, Phụng Thiên Sách đã sớm có đáp án.

Già Lam vốn ở thành Lạc Xuyên, danh tiếng của nàng chưa có nhiều người biết, làm sao lại đắc tội với cao thủ ở hoàng thành? Chỉ có một khả năng duy nhất, chính là người nhà Triệu gia ghi hận nàng, cho nên mời cao thủ ở hoàng thành đến giết chết nàng.

Ánh mắt Phụng Thiên Sách khẽ trầm xuống, con ngươi màu đen tràn đầy lạnh lẽo.

Tần quân gia quan sát vẻ mặt của chủ tử, đánh liều thăm dò: “Phụng Thiệu, dọc đường đi ngươi chăm nom Già Lam tiểu thư như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự đã động lòng với nàng ấy?”

Mặt Phụng Thiên Sách lạnh nhạt khẽ lờm hắn ta một cái, ánh mắt mang theo vài phần cảnh cáo.

Tần quân gia nuốt một ngụm nước bọt, vội vã thu hồi ánh mắt dò xét, lại không ngờ chủ tử nhà mình hờ hững nói: “Chỉ là một tiểu nha đầu không đáng yêu mà thôi...”

Lời này chẳng biết là nói cho Tần quân gia nghe, hay là nói cho hắn nghe nữa.

“Nếu chủ tử đã không có lòng với nàng ấy, chi bằng hãy để ý tới Hoa tiểu thư đi, lấy điều kiện của chủ tử, chỉ cần chủ tử bỏ chút tâm tư, trên thế gian này không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt ngươi! Cưới được tiểu thư của Hoa gia, chẳng khác nào chiếm được sự ủng hộ của toàn bộ Hoa gia, như vậy chủ tử...”

Tần quân gia mới nói được phân nửa, nhìn thấy sắc mặt âm u của chủ tử nhà mình, hắn ta âm thầm cắn lưỡi, không có nói tiếp.

Lúc Già Lam xem xét vết máu trên đất, chút nghi ngờ trong lòng lại càng lớn dần, nếu như khi nãy thật sự có thích khách xuất hiện, từ vị trí và lỗ thủng

trên cửa sổ có thể đoán ra được, người thích khách muốn giết chính là nàng!

Con người trong treo lại lạnh lùng trầm xuống, miệng Già Lam vô cùng chính xác phun ra hai chữ: “Triệu gia!”

Ngoại trừ Triệu gia, nàng không nghĩ ra được còn có người nào muốn dồn nàng vào chỗ chết!

Được lắm! Cái này nàng nhớ kĩ! Sớm muộn gì nàng cũng sẽ trả lại cho Triệu gia cả vốn lẫn lời!

Lần này, thích khách ám sát thất bại, chắc hẳn là Phượng Thiên Sách âm thành phá hoại, nhớ lại hành động quái dị lúc này của hắn, nàng có chút hiểu ra.

Phượng Thiên Sách đúng là không đơn giản, hắn càng ngày càng bí ẩn, khiến nàng không thể nhìn thấu.

Trong đầu xẹt qua ánh mắt sâu sắc của hắn, con ngươi lạnh lẽo mà khát máu, chợt lóe lại lập tức biến mất. Đó là ảo giác của nàng sao? Vì sao trong nháy mắt, nàng cảm nhận được sát ý trong đáy mắt của hắn, giây kế tiếp, sát ý kia lại biến mất không dấu vết?

Còn nữa, vì sao hắn cứu nàng, vì sao hắn muốn giúp nàng? Nàng tuyệt đối không tin lí do hắn thường nói, thích nàng? Nàng thà tin hắn cố tình trêu chọc nàng hơn, lấy sự đau khổ của người khác làm nền tảng cho niềm vui của chính mình!

Chán nản gãi đầu, chuyện khi này, hắn thật sự giận rồi sao?

Nếu hắn giận thật, làm sao nàng có thể tiếp tục ‘kế hoạch diệt trừ yêu liên’?

“Hay là tìm hắn xin lỗi, nói là cái kia của hắn... thật ra cũng chẳng tập hùng vĩ?” Già Lam nhú mày, lăm lăm, rất nhanh lại lắc đầu như trống lắc, dẹp bỏ cái ý nghĩ điên rồ này: “Không được, nói không chừng hắn nghĩ rằng mình nói mất hắn, tiếp tục làm nhục hắn, cái này chẳng phải tội càng thêm tội sao...”

Nàng xoắn tóc của mình, đi tới đi lui trước cửa phòng, hồn nhiên không biết Phượng Thiên Sách đã quay lại. Đang đứng trong bóng tối, tò mò nhìn nàng, đem mấy lời nói lầu bầu của nàng thu vào tai.

Khỏe môi kéo lên thành hình vòng cung hoàn mỹ, Phượng Thiên Sách cất bước, đi trong bóng tối bước ra. Mắt không chớp thông dong đi vào phòng.

Già Lam thấy hắn, trong lòng đấu tranh một hồi, ngẩng đầu lên, nàng cũng mặt dày đi theo sau.

Phượng Thiên Sách dựa vào cạnh cửa, đôi chân thon dài đan chéo nhau... như ẩn như hiện bên dưới áo tắm phong phanh. Vạt áo trước ngực mở rộng lộ ra da thịt hồng hào, càng khiến người ta mê hoặc.

Hắn cứ như vậy lười biếng đứng ở đó, lẳng lặng chờ nàng đi tới. Hình ảnh này giống như con chồn bạc ngàn năm biến thân, hết sức mê hoặc.

Đối mặt với con yêu nghiệt do trời tạo này, cần rất nhiều sự nhẫn nại. Già Lam cố gắng khắc chế nhịp tim đập thình thịch, bước tới trước mặt hắn, nàng bàn bạc rất sinh động: “Phượng Thiếu, ngươi biết không? Khi này, ta phát hiện bên kia có vết máu, chắc chắn, đám thích khách dẫn đầu này thật là to gan lớn mật, dám ám sát Phượng Thiếu người! Thật đúng là mụn gan trời! Nhưng mà ngươi đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi, tối nay một tác ta cũng không rời khỏi ngươi đâu, tuyệt đối không để cho đám thích khách này đụng đến ngươi!”

Một phen nói hùng hồn, lại bị câu nói của Phượng Thiên Sách đập tan thành mây khói.

“Nàng muốn tìm ta nhờ giúp đỡ thì cứ nói thẳng đi, ta cũng không nói không giúp nàng.”

“Ặc...” Nhìn thấy vẻ mặt ‘ta nhìn thấy rõ ngươi từ lâu rồi’ của hắn, Già Lam cười gượng, hết sức lúng túng, nhưng nàng rất có tính thần đánh mải không bao giờ chết của Tiểu Cường, nhanh chóng phản chấn, cố gắng mà tăng tốc: “Phượng Thiếu chính là Phượng Thiếu, lòng dạ rộng rãi, bụng dạ tử tế tướng có thể chèo được thuyền nhà...”

Cửa phòng nhanh chóng bị đóng lại, ánh nến trong phòng đã tắt, ánh trăng dịu dàng rót vào.

Sáng sớm thức dậy, nhìn thấy đóa yêu liên trên cánh tay mình mất đi một cánh nữa, tâm trạng của Già Lam liền tốt lên. Nhớ tới ước hẹn trong rừng trúc của tối qua. Nàng nhanh chóng thu dọn một chút, liền chạy đến rừng trúc chờ đợi. Về phần Phượng Thiên Sách tỉnh lại từ bao giờ, hôm nay hắn muốn đi đâu, nàng cũng không thêm quan tâm, hoàn toàn giống như con bão đi qua quét sạch mọi thứ, liền phui mờ rồi đi!

Nàng vừa mới rời đi, Phượng Thiên Sách lập tức tỉnh lại, ánh mắt hơi trầm xuống, sâu không lường được.

Không lâu sau, con khổng tước nhỏ lộ vẻ mệt mỏi và buồn bực từ cửa sổ bay vào. Không ngờ chủ nhân lại bắt nó đến hoàng thành truyền tin, vào thời điểm quan trọng, làm sao nó có thể rời đi được chứ? Ngộ nhờ người xấu xí bắt nạt chủ nhân nhà nó thì phải làm sao, chẳng phải nó không bảo hộ được chủ nhân khi cần thiết à? Chủ nhân của nó ‘xinh đẹp’ như vậy, ‘khuyên quốc khuyên thành’ như vậy, có nữ nhân nào có thể bảo trì ‘ngôi trong lòng mà không loạn’ với chủ nhân của nó không?

Từ thành Từ Nguyệt đến hoàng thành, đi đường một ngày một đêm.

Nó cứ thế đi đi về về trong một đêm. Không vì cái gì hết, đề phòng cái người xấu xí kia!

Không biết trong đầu tiểu tử kia chứa cái giống gì, suốt ngày suy nghĩ làm cách nào để tranh thủ tình cảm với Già Lam...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Già Lam, thần bảo hộ?

“Thiên Thiên, có đuổi kịp sư phụ không? Lão nhân gia có chỉ thị gì không?” Ngón tay thon dài như ngọc đùa giỡn tiểu thú, Phụng Thiên Sách nhàn nhạt hỏi.

Lông chim trên mình tiểu khổng tước run lên, bất đắc dĩ nói lầm bầm: “Đuổi kịp! Ông ấy nói, chủ nhân ngài chỉ cần nghĩ biện pháp trừ bỏ đóa yêu liên trên người xấu... Ặc cô gái kia là được, để nàng sống khỏe mạnh là tốt rồi, về sau ông sẽ cho chủ nhân một câu trả lời.”

Tiểu khổng tước âm thanh lè lưỡi, nó đã có thói quen thăm nguyên rửa người xấu xí kia rồi, cho nên mới thốt ra ba chữ ‘người xấu xí’ mà không hề suy nghĩ. Trước mặt chủ nhân có khí chất tao nhã, lịch sự, làm sao nó buông lời thô tục được? Thật không có văn hóa!

Đôi mắt nhỏ có thần rầu rĩ, nó sùng bái chủ nhân tới mức mù quáng, khiếu thẩm mỹ của nó cũng rất cao, hoàn toàn khác biệt với người bình thường.

“À, sư phụ ra đi thật tiêu sái ha...” Phụng Thiên Sách nở nụ cười nhợt nhạt, vô cùng tao nhã, không ai đoán được ý nghĩ của hắn.

Rừng trúc dưới ánh nắng mặt trời, lại là một cảnh vật tuyệt vời khác.

Già Lam đi xuyên qua rừng trúc, men theo tiếng chuông gió, cất bước đi vào căn nhà trúc.

Trong căn nhà trúc không một bóng người, nam tử tinh cò gập mặt kia chưa đến, chỉ có chuỗi chuông gió thạch anh đọng đưa giống như truyền từng nốt nhạc hoan nghênh nàng đến. Từng tia sáng len lỏi qua từng cành lá, chiếu rọi vào chuông gió thạch anh, màu sắc rực rỡ tựa như mộng ảo...

Thật đẹp!

Trong lúc nàng ngẩn ngía, một đạo âm thanh để nghe từ sau lưng nàng truyền đến, nốt nhạc từ hai bên mái nhà giao hội cùng một chỗ, đúng là âm thanh tuyệt diệu của trời xanh.

Chớp mắt, đầu nàng lướt qua huân thanh của Phụng Thiên Sách, huân thanh sâu sắc mà rung động lòng người. Nếu giọng nói đó hòa vào tiết tấu của tiếng chuông gió này, chẳng biết sẽ sinh ra hiệu quả gì nhỉ?

Sặc, vì sao lại nhớ tới hắn? Bỗng nhiên nàng lắc đầu, xem ra ở chung khá lâu, nàng bị đầu độc càng lúc càng nặng rồi, không ngờ thỉnh thoảng nàng lại nhớ tới hắn, không được nha!

“Nàng đã đến rồi sao?” Từ phía sau, một giọng nói thanh nhã vang lên, không phải hỏi mà là khẳng định.

Già Lam hoàn hồn, lúc nàng quay đầu lại, người kia cách nàng không tới năm bước.

“Ta đã tới.”

Già Lam ung dung bước lên, đi về phía hắn. Hết sức tự nhiên vươn tay về phía cổ tay hắn, muốn đỡ hắn, ai ngờ lại bắt hụt, tay hắn có phòng bị tránh né rất là nhanh!

Già Lam sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, trên gương mặt như tiên như ngọc của hắn hiện lên nụ cười nhàn nhạt, không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, nhưng nàng cảm nhận được vẻ xa cách và đề phòng của hắn. Cái loại xa cách và đề phòng này cũng không phải nhằm vào nàng, ngược lại giống như thói quen được gom góp từ năm này qua tháng nọ, cứ phản ứng một cách tự nhiên như thế.

“Ặc, ta chỉ muốn dẫn đường cho ngươi, không có ý gì khác đâu.” Nàng cảm thấy cần phải giải thích một chút, nếu không hắn sẽ hiểu lầm nàng kiếm cớ đùa giỡn hắn.

Đôi môi mỏng của hắn giương lên, nụ cười dịu dàng lộ lên, tay phải vươn ra, đưa về phía người trước mặt: “Vây làm phiền.”

Lần này, đổi lại Già Lam do dự, nàng nhón chân lên, thuận tay bẻ một cành trúc, đặt một đầu vào lòng bàn tay hắn.

“Ta dẫn ngươi đi!”

Tay hắn rõ ràng dừng một lúc, bốn ngón tay chậm rãi nắm lên, dưới sự dẫn dắt của nàng, đi vào căn nhà trúc.

“Ta là Già Lam, còn chưa có hỏi ngươi, ngươi tên gì vậy?”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, nói: “Tiêu Bạch.”

“Ngươi họ Tiêu hả?” Già Lam suy đoán, đôi phương cười dịu dàng không trả lời, Già Lam liền coi như hắn ngầm chấp nhận: “Tiêu Bạch, ngươi có thể cho ta nhìn cái chuông gió nhỏ trong tay ngươi không? Thoạt nhìn rất tinh xảo, rất là đặc biệt!”

Nàng đã sớm ngắm trúng món đồ chơi mới trong tay hắn, hai mắt ứa ra ánh sáng, vô cùng háng hái.

Tiêu Bạch giơ tay lên, đem chuông gió quấn ở ngón giữa đưa về phía nàng, ôn hòa nói: “Tặng cho nàng!”

“Thật sao?” Già Lam mừng rỡ, hai tay cẩn thận tiếp nhận chuông gió từ tay hắn, đây là một chuỗi chuông gió mini rất xinh, chỉ lớn bằng bàn tay, trên đó có điểm xuyết mấy viên thạch anh được tạo hình đẹp đẽ lung linh, thủ công rất khéo léo.

Khiến Già Lam yêu thích, mỗi một viên thạch anh đều có màu ngọc lam lấp lánh. Dưới ánh dương, màu lam càng thêm chói mắt, câu mắt hồn phách của người ta.

Gió nhẹ nhàng rung động, âm thanh tuyệt vời của chuông gió liền tấu lên, có thể nói là cực phẩm!

Già Lam cực kì yêu thích, nàng cảm thấy hình như hắn có thể đọc được suy nghĩ trong lòng nàng, từng chút một cẩn thận, tỉ mỉ. Để cho nàng yêu thích không buông tay.

“Chờ một chút!” Đầu ngón tay trắng nõn của Tiêu Bạch dò xét qua đây, rất chuẩn xác chạm vào chuông gió, lấy nó ra khỏi tay nàng: “Để ta khắc tên nàng lên đó, từ nay về sau, nó chỉ thuộc về nàng, độc nhất vô nhị.”

Hắn không nói nhiều, nhưng từng lời châu ngọc, giọng nói thanh nhã và đậm mực, khiến cho người nghe cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Độc nhất vô nhị? Đúng vậy, đây chính là cái nàng muốn!

Giữa hai đầu ngón tay hắn phát ra ánh sáng màu thủy lam, linh khí dồi dào ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn, hình thành một lưỡi dao màu lam sắc bén, sau đó bắt đầu khắc chữ lên mặt ngoài của thạch anh.

Đây là Thủy Linh Thuật cực kì cao siêu! Già Lam từng thấy trong quyển sách dạy tu luyện Thủy Linh Thuật, không có thực lực Thủy Linh Thuật cấp 6 trở lên, căn bản không đạt được cảnh giới điêu khắc xuất thần nhập hóa như vậy. Thậm chí Già Lam cho rằng thực lực của hắn còn cao hơn cấp 6...

Mặt ngoài Già Lam làm bộ như bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại dâng lên một gợn sóng nhỏ nhoi. Không hiểu sao nàng sinh ra cảm giác cảnh giác với đối phương.

Rốt cuộc hắn là ai? Chỉ là một nam tử bị mù thôi sao? Làm sao hắn lại có sức mạnh lớn như vậy?

Hắn họ Tiêu, nhưng nếu hắn là đệ tử của đại gia tộc, cũng không khó điều tra. Sau_khi trở về, nàng sẽ nhờ Phụng Thiên Sách tìm hiểu một số tin tức có liên quan đến Tiêu gia mới được. Có lẽ tất cả sẽ được giải quyết rõ ràng.

“Già Lam, trong Phật Pháp ngụ ý chính là vị thần bảo hộ. Hi vọng từ nay về sau, xâu chuông gió này có thể trở thành vị thần bảo hộ của nàng...” Hắn vừa điêu khắc, vừa không nóng không lạnh nói, dáng vẻ rất chuyên tâm, làm người ta khó nhận ra hắn là người mù.

Thần bảo hộ... Đáy lòng Già Lam hơi rung động. Hình như nàng đã từng nghe qua mấy lời này, nàng còn nhớ, khi nàng còn rất nhỏ, có một lần nàng đi đến gần ngôi đền trước một ngôi đền, một vị tăng nhân uyên thâm của cửa Phật đã cứu nàng, ông không chỉ cho nàng ăn cho nàng mặc, còn đặt cái tên ‘Già Lam’ này cho nàng. Mà khi đó, lời giải thích của ông không hèn mà cũng giống với Tiêu Bạch.

Càng trùng hợp nhất là, nàng xuyên đến nơi đây, chủ nhân của khối thân thể này cũng gọi là Già Lam. Lúc đầu, nàng không có nhiều cảm xúc, bây giờ nghĩ lại, dường như ẩn sâu bên trong đó mọi chuyện đã được định sẵn.

Thần bảo hộ? Cuối cùng thì ai sẽ bảo hộ ai? Nàng bây giờ, hình như rất cần người khác bảo hộ...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bát công tử chi tam

Tia nắng ban mai chiếu rọi vào rừng trúc, xung quanh rừng trúc ngoài tiếng chim hót và âm thanh xào xạc của chuông gió, cũng chỉ có thanh âm đung đưa của chuông gió, thanh âm bình thường mà yên tĩnh.

Lối vào rừng trúc, có ba con ngựa chậm rì rì tới gần, trên lưng ngựa có ba gã nam tử với ba phong cách khác nhau, cực kì hấp dẫn ánh mắt người ngoài.

Trái phải hai gã nam tử vô cùng xuất chúng, có thể coi là ngàn dặm chọn ra một. Một người phong lưu bừa bãi, một người lạnh lùng nghiêm nghị, so với nam tử cầm đầu đứng ở giữa, hào quang sáng chói của hai người này bị lu mờ xuống.

Phượng Thiên Dục thúc ngựa đi ở phía trước, trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn mã viết rõ hai chữ ‘buồn bực’, từ khi rời khỏi thành Lạc Xuyên, tâm trạng của hắn chưa từng sáng sủa, trong lòng khó chịu, không thể nào phun ra được.

Cả đời hắn chưa từng chịu thua thiệt lớn như vậy, Phượng Thiên Dục không nuốt trôi cục tức này, nhưng cố tình đại ca lại che chở cho cái con Già Lam kia, lặng lẽ đem nàng ta rời khỏi thành Lạc Xuyên, khiến hắn không có cơ hội trả thù.

Hắn hít cặp mắt lạnh lùng, tốt nhất là đừng để hắn gặp lại Già Lam, nếu không thì...

“Nhị thiếu, gần đây người gặp chuyện khó khăn à? Sao đầu lông mày luôn dính chặt vào nhau vậy.” Nam tử bên phải đoán ý qua sắc mặt, thử dò hỏi.

Nam tử này hai lăm hai sáu tuổi, trên người mặc một bộ cẩm bào màu vàng, trên cẩm bào có thêu kì lân, đường viền làm bằng kim tuyến, vẻ ngoài nhìn long lẫy nhưng oai phong, đầu nam tử đội ngân quan, hắn chính là tam hoàng tử trong hoàng tộc Phượng Lâm Quốc, Hoàng Bộ Kỳ Anh.

“Tam hoàng tử, lẽ nào người không nghe nói ư? Từ thành Lạc Xuyên truyền đến tin tức, Phượng Nhị Thiếu của chúng ta bị một xấu nữ... ha ha thôi, coi như ta chưa nói, tránh cho Nhị Thiếu nhớ lại chuyện cũ mà đau lòng, giận cá chém thớt lên người của ta, ha ha ha...” Vị nam tử trẻ tuổi bên trái cất giọng cười ha hả, lời nói chua lè, cay nghiệt. Ngó lơ sắc mặt càng ngày càng đen kịt của Phượng Thiên Dục, hắn vẫn không ngừng cười to.

Người này chính là Uất Tri Vinh, chính là đại thiếu gia Uất Tri Phong của ngũ đại thế gia ở hoàng thành, cũng là thành viên của Hạo Thiên Bát công tử như Hoàng Bộ Anh Kỳ và Phượng Thiên Dục. Hắn mặc một bộ cẩm bào màu xanh, hoa lệ mà giàu sang, bên trên thêu nhiều đóa hoa rực rỡ, thoát nhìn rất sôi nổi rất cao quý, thế nhưng quá mức cao quý thành ra tầm thường.

Khỏe môi lạnh lùng của Hoàng Bộ Anh Kỳ nhếch lên thành hình vòng cung, lộ ra hứng thú: “Nói nghe một chút đi, có phải bốn hoàng tử đã bỏ lỡ chuyện hay gì không?”

“Đây tuyệt đối là trò hay, ta nghe nói...” Không đợi Uất Tri Vinh nói hết câu, một luồng gió quét ngang qua gò má hắn, sức mạnh và phương hướng đều rất chính xác, khiến mặt Uất Tri Vinh co giật. Đằng sau hắn, hàng trúc xếp thẳng hàng ngã nghiêng xuống, hoàn toàn bị chặn đứt... Khiến hắn sợ đến không dám mở miệng.

“Người dám nói thêm một câu nữa thì đừng có trách ta không nể mặt.” Mắt Phượng Thiên Dục hiện lên giá rét, ẩn giấu sát khí, nói xong, hắn vung roi lên, tăng nhanh tốc độ đi của ngựa, chạy sâu vào trong rừng trúc.

Uất Tri Vinh ngẩn ngơ đứng tại chỗ, một hồi sau mới tỉnh người, hắn thở dài than vãn: “Phượng Thiên Dục không hổ là tài năng thiên phú của Phượng gia, Phong Linh Thuật của hắn hình như sắp đến đỉnh của cấp 6 rồi...”

“Đúng vậy, Phượng Thiên Dục là người có thiên phú nhất của Phượng gia, đối với Phượng Lâm Quốc, không biết là chuyện mừng hay lo.” Hoàng Bộ Anh Kỳ nhìn lom lom vào bóng lưng Phượng Thiên Dục, ánh mắt trầm xuống, có chút suy tư.

Phượng Thiên Dục đã thúc ngựa chạy được một khoảng cách, đột nhiên trong rừng trúc xuất hiện bốn gã cao thủ, chặn lại đường đi của hắn.

“Rừng trúc này đã được phong tỏa, mời công tử đi về!” Một trong bốn gã cao thủ nói, vẻ mặt kiêu căng.

Phượng Thiên Dục hít mắt lại, liếc mắt nhìn về phía sâu trong rừng trúc, lạnh lùng nói: “Các người là ai? Dựa vào cái gì nói phong tỏa rừng thì phong tỏa rừng? Nếu hôm nay ta nhất quyết muốn vào đó, các người có thể làm gì ta?”

Muốn bàn việc kiêu căng, quét mắt xem toàn bộ Phượng Lâm Quốc, có kẻ nào so sánh được với Phượng Thiên Dục?

Hắn chính là nhị thiếu gia của Phượng gia đệ nhất gia tộc trên đất Phượng Lâm này, dù là tam hoàng tử của hoàng tộc cũng phải nhìn sắc mặt của hắn. Còn ai dám bắt hắn nhìn sắc mặt chứ?

Phượng Thiên Dục cười lạnh lùng, trong lòng bàn tay ngưng tụ một phong cầu, vốn dĩ chỉ muốn hù dọa đối phương, để cho bọn họ biết khó mà lui, ai ngờ đối phương không hề biến sắc, kiên trì nói: “Nếu công tử vẫn cố chấp xông vào rừng trúc, vậy thì hãy bước qua thi thể của bọn ta mà đi!”

Cao thủ không ngờ thái độ của đối phương lại cứng rắn như vậy, cũng không hỏi đối phương có thân phận gì, chỉ cần một câu nói, muốn xông vào rừng trúc. Chuyện đã như thế này thì hắn phải hạ gục bốn người bọn họ, không còn cái gì để nói.

Đầu lông mày Phượng Thiên Dục hơi nhíu lại, hộ vệ của gia đình bình thường sẽ không có lòng can đảm như vậy. Khi nhìn thấy thực lực của hắn mà vẫn có thể duy trì thái độ cứng rắn và ung dung. Mắt hắn nhìn lướt qua huy chương đeo bên hông của bọn họ, bốn người đều là Kiểm Sư cấp 6, một tổ hợp có thực lực mạnh mẽ như thế, hèn chi bọn họ không sợ.

Kỳ quái, từ khi nào trong thành Tử Nguyệt xuất hiện thêm một nhân vật nổi tiếng? Có thể khiến cho bốn Kiểm sư cấp 6 phục tùng?

Cho dù có thân phận cao quý như hắn và tam hoàng tử, cũng không có tư cách bắt bốn vị kiểm sư cấp 6 bảo hộ, có được một gã kiểm sư cấp 6 làm bảo vệ là tốt lắm rồi, người này lại khiến cho bốn kiểm sư cấp 6 làm bảo hộ, thân phận của hắn càng khiến cho người khác muốn tìm tòi nghiên cứu.

Lòng hiếu kỳ của hắn càng lớn, càng muốn tìm tòi cho ra lẽ.

“Nhị Thiếu, có chuyện gì vậy?” Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh từ đằng sau chạy tới.

Phượng Thiên Dục cười lạnh lùng, không có đáp lời.

“Ba vị công tử, mời các người quay trở về, công tử nhà ta thích yên tĩnh, không thích bị người ngoài quấy rầy.” Vị cao thủ nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Ha, công tử nhà người thích yên tĩnh thì có thể đem phong tỏa cả khu rừng à? Hẳn đủ phô trương nhỉ? Vậy nếu công tử nhà người không thích mảnh rừng trúc này, ghét bỏ nó làm chướng mắt hẳn, có phải các người sẽ đem toàn bộ rừng trúc chém hết hay không?” Uất Trì Vinh lạnh lùng châm biếm.

Đối phương không kiêu ngạo không nịnh hót, nói: “Nếu công tử đã ra lệnh, chặt một mảnh rừng trúc thì có làm sao?”

“Người...” Uất Trì Vinh đang định nói cái gì đó, Phượng Thiên Dục giành nói trước: “Ta không tin hôm nay ta không thể xông vào cánh rừng này, để xem các người ngăn cản ta bằng cách nào? Uất Trì huynh, tam hoàng tử, mấy tên này giao lại cho các người!”

Trường tiên vung lên, hấn thúc ngựa chạy như bay, xông phá sự cản trở của bốn vị cao thủ, chạy xông vào rừng trúc.

“Ngăn hẳn lại!” Bốn vị cao thủ đuổi theo, lúc này có hai con ngựa nhanh chóng chạy đi qua, cản tầm mắt của bọn họ.

“Ha ha, kiếm sư cấp 6 hả? Để bốn hoàng tử thỉnh giáo cao chiêu của các người đi!”

Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh cùng nhau đánh nhau với bốn vị cao thủ.

Phượng Thiên Dục một đường thúc ngựa chạy gấp, xuyên qua rừng trúc, men theo tiếng chuông gió, cuối cùng cũng tìm được căn nhà trúc, nhìn xuyên qua cửa sổ hẳn thấy rõ bóng dáng quen thuộc ở trong nhà, ánh mắt hẳn chợt lóe: “Già Lam?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đồng bạn ngu như con heo

Già Lam ngồi quay mặt ra cửa sổ, cho nên Phượng Thiên Dục liếc mắt liền nhìn thấy. Trong phòng trừ Già Lam còn một bóng lưng màu xanh nhạt nữa, Phượng Thiên Dục rất hiếu kỳ, người có thể sai khiến bốn kiếm sư cấp sáu là người như thế nào?

Hắn là ai?

Không ngờ thành Tử Nguyệt lại xuất hiện một nhân vật lớn như vậy, còn phô trương hơn cả đại ca hắn!

“Phượng Nhị Thiếu?” Già Lam nhìn thấy Phượng Thiên Dục, nhướng mắt đứng lên, đối với Tiêu Bạch nói: “Ta đi ra ngoài xem một chút!”

Chuông gió thạch anh bên hông khẽ rung đưa, mang theo tiếng ngân réo rất, đôi mi thanh tú của Tiêu Bạch khẽ lướt, nghiêng đầu, đuổi theo tiếng chuông gió...

“Ủa? Nhị Thiếu, cười ngựa tới hả?” Già Lam làm bộ ngạc nhiên rất chi là khoa trương, cố tình liếc hắn trên lưng ngựa, ánh mắt như muốn xem trên lưng ngựa có lưu lại vết máu gì hay không.

Sắc mặt Phượng Thiên Sách liền trầm xuống, mơ hồ cảm thấy nơi nào đó có chút đau, con nhỏ này vừa gặp mặt liền chọt vô chỗ đau của hắn, rõ ràng là chán sống mà!

“Nam nhân ở với nàng là ai?” Lúc này, so với tức giận hắn càng tò mò về thân phận của người đàn ông trong phòng kia hơn.

Già Lam quay đầu lại, thấy bóng lưng ở bên cửa sổ, nàng nhẹ giọng cười: “Từ khi nào thì Nhị Thiếu giống gà mẹ vậy, ngay cả chuyện ta kết bạn với ai cũng muốn quản?”

“Kết bạn? Giữa nam và nữ có tình bạn sao?” Phượng Thiên Dục hừ một tiếng, mĩa mai: “Một bên nàng quan hệ mập mờ với đại ca ta, một bên lại cùng người đàn ông khác gặp mặt riêng, ta thừa sự xem thường nàng, không ngờ phụ nữ có diện mạo xấu xí như nàng lại có thủ đoạn lừa gạt đàn ông giỏi như vậy!”

Già Lam dở khóc dở cười, nghe giọng điệu của hắn giống như đại ca của hắn kêu hắn tới đây bắt gian...

“Hèn gì Nhị Thiếu không gần nữ sắc, thì ra trong đầu người toàn chứa mấy chuyện nam nữ dơ bẩn. Nếu như ngày nào đó người bắt đầu có ý muốn gần gũi với con gái, ta liền có đủ lí do hoài nghi, người này sinh tà niệm không nên có đối với cô gái đó, bởi vì... tư tưởng của người không thuần khiết, so với chim cút còn cút hơn!”

“Nàng cái cô gái đáng chết...” Phụng Thiên Dục tức giận muốn ra tay dạy dỗ nàng, lúc này, bên ngoài cánh rừng truyền đến tiếng kêu cứu của hai đồng bạn: “Nhị Thiếu, mau cứu mạng! Bọn họ không phải có bốn vị kiếm sư cấp sáu, mà là tám... Bọn ta chịu hết nổi rồi!”

Tam vị kiếm sư cấp sáu, Phụng Thiên Dục giật mình. Ánh mắt bắn về phía người đàn ông ngồi trong phòng, càng thêm tò mò về thân phận kẻ này.

Không ngờ hắn có thể khiến kiếm sư cấp sáu ra sức bảo vệ hắn, hắn là thần thánh phương nào?

“Hôm nay, ta nhất định phải nhìn xem gian phu của ngươi là ai?” Dứt lời, hắn xô Già Lam, chạy về phía phòng trúc.

Già Lam còn đang hoài nghi, mấy vị kiếm sư cấp tám ở đâu ra, đột nhiên cơ thể bị người ta va chạm: “Phụng Thiên Dục, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Thoáng một cái, bốn phía trong phòng trúc, mưa gió bão táp, gió thổi xào xạc, gây trúc cuồng say.

Tám cỗ kiếm khí từ trong rừng trúc đột kích đập tới, cùng tới trước cửa phòng trúc, đan xen vào nhau, tạo thành cái lưới, mạnh mẽ ngăn cản đường đi của Phụng Thiên Dục.

“Hử?” Mặt mày Phụng Thiên Sách kích động, rút lui lại mấy bước, nếu hắn đoán không sai. Tám cỗ kiếm khí này đến từ tám vị kiếm sư cấp sáu, nói cách khác, trong cả khu rừng trúc này, có ít nhất mười sáu vị kiếm sư cấp sáu đang bảo vệ cho một người...

Hắn hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông trong phòng. Hết sức tò mò thân phận của đối phương, nhưng mà hắn cũng biết, hắn không thể đến gần căn nhà kia, hắn không có lòng tin lấy một địch tám, lại còn đối phó tám vị kiếm sư cấp sáu.

Ngừng lại một hồi, chỉ có người trong nhà vẫn không hề nhúc nhích, tám gã kiếm sư cũng kè kè không có hiện thân. Thoạt nhìn đối phương không có ý định làm khó hắn. Hắn xoay người, đẩy mắt xẹt qua một tia âm trầm, túm lấy cánh tay của Già Lam, kéo nàng đi ra ngoài rừng trúc.

“Ngươi kéo ta làm cái gì?” Già Lam hơi buồn bực, Phụng Thiên Dục muốn tìm hiểu thân phận của người đàn ông kia từ miệng nàng sao?

“Lẽ nào nàng muốn tiếp tục ở lại với gian phu kia, tiếp tục hẹn hò mờ ám?” Phụng Thiên Dục tức giận rống với nàng, lời nàng đi, ép buộc nàng đi cùng: “Chờ khi gặp được đại ca, để xem nàng làm sao giải thích?”

Già Lam hết biết nói gì luôn, có phải hắn lo chuyện bao đồng nhiều quá rồi không? Đừng nói nàng và đại ca hắn căn bản không có quan hệ, cho dù có, hắn lấy tư cách gì mà xen vào?

Quay đầu liếc mắt về phòng trúc, người trong nhà cũng không hề nhúc nhích, bóng lưng điềm tĩnh lại như tiên, dường như đã hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, vì không muốn Phụng Thiên Dục quấy rầy hắn, Già Lam gào to với tâm lưng của người nào đó: “Tiêu đại ca, ta về trước, ngày mai lại gặp!”

Còn có ngày mai nữa hả? Phụng Thiên Dục thở phì phò, dùng sức nắm chặt tay nàng, lôi đi ra ngoài.

Chờ khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất trước phòng trúc, Tiêu Bạch chậm rãi đứng lên, thông thả đi tới bên khung cửa sổ, tám vị kiếm sư ẩn thân ở bốn phía đều xuất hiện, đứng trước cửa sổ.

“Công tử, người cứ thả hắn đi như vậy sao?” Kiếm sư đứng đầu hỏi.

Mặt Tiêu Bạch hướng về cửa sổ, gió nhẹ thổi tóc hắn phát pho, ánh sáng thần thánh như xuất hiện trên gương mặt hắn, về mặt tao nhã không thể với tới.

“Để bọn họ đi đi...” Giọng nói của hắn dần dần mờ ảo, tia nắng ban mai rơi vào gương mặt thuần khiết như tuyết của hắn, ánh sáng lướt qua, cả người như biến ảo trong đó.

Già Lam đâu có nghĩ tới trong rừng trúc lại có nhiều cao thủ ẩn nấp như vậy. Nếu như không có sự cho phép của Tiêu Bạch, người ngoài tuyệt đối không có cơ hội bước vào rừng trúc nửa bước... Nên nàng đoán, thân phận của Tiêu Bạch không đơn giản, nhưng vì sao hắn lại đơn độc xuất hiện trong rừng trúc thế kia?

Tiếng cười khẽ tự giễu, ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy hai người Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh, dáng vẻ của hai người này có chút nhếch nhác, xem ra vừa trải qua một hồi đại chiến, nhưng mà nhìn chung quanh, không có bất kì bóng dáng ai khác.

“Người đâu? Đi hết rồi hả?” Phụng Thiên Dục hỏi.

“Đi rồi! Nếu không bọn ta chết ở chỗ này rồi... Ra tay thật là độc ác, bọn ta đều hiểu rõ thân phận của mình, vứt bỏ đối phương cũng không được, vẫn như cũ xuống tay độc ác với bọn ta. Má ơi, nếu để ta điều tra được đối phương là ai, ta nhất định giết hắn!” Uất Trì Vinh kéo ống tay áo bị kiếm khí của đối phương chém nát bét, tức giận nói.

“Coi như xong, người ta có mười sáu vị kiếm sư cấp sáu bảo vệ, ngươi có thể đến trước mặt hắn, ta liền bái phục ngươi!” Phụng Thiên Dục lạnh giọng cười nhạo.

“Gi? Không phải tám mà là mười sáu hử? Uất Trì Vinh trợn mắt há mồm, vừa nãy hắn còn có ý nghĩ hào hùng, thoáng cái liền bị quét sạch, thay vào đó là khiếp sợ khó tin.

“Mười sáu vị kiếm sư cấp sáu... không hề là hần?” Sắc mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ cũng nặng nề, nhũn nhũn, chẳng biết đang suy tư việc gì, một hồi sau, hần mới chú ý đến cô gái đứng bên cạnh Phụng Thiên Dục: “Vị cô nương này là?”

“Ồ! Chẳng lẽ nàng ta là xấu nữ nổi tiếng ở thành Lạc Xuyên?” Trong lòng Uất Trì Vinh vừa nghĩ đến manh mối, miệng liền tốt ra.

Cơ mặt của Phụng Thiên Dục co quắp mảnh liệt, hần dùng sức bỏ tay Già Lam, thề phân rõ ranh giới với nàng.

Già Lam nheo mắt, liếc về phía Uất Trì Vinh, nhìn qua dung mạo cực phẩm của Phụng Thiên Sách và Tiêu Bạch khiến thâm mỹ của nàng được soi sáng, trong mắt nàng mấy chàng trai đẹp khác chẳng có gì đáng để nhìn. Nàng nhếch môi, cười lãnh mị: “Vị công tử này, chẳng lẽ ngươi là đệ nhất xấu nam ở hoàng thành mà Nhị Thiếu hay nói à? Hắc, xấu nam xấu nữ, quả nhiên chúng ta là người cùng đường.”

“Ai cùng đường với ngươi? Đệ nhất xấu nam ở hoàng thành? Ngươi mở to mắt nhìn cho rõ vào, ta đường đường là một trong Hạo Thiên bát công tử, tại sao là xấu nam cơ chứ?” Lòng tự tôn của Uất Trì Vinh bị thương, tức giận giờ chân.

“Hạo Thiên bát công tử... cái tên này, sao nghe quen quá vậy?” Già Lam ngoáy lỗ tai, ánh mắt trộm liếc về Uất Trì Vinh, nếu hần biết tin đồn ở thành Lạc Xuyên, như vậy hần nhất định cũng nghe đến điển cổ?

Môi nàng hiện lên nụ cười xấu xa, cực kì tà ác. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, Uất Trì Vinh là một tên không có đầu óc, vừa nghe lời nàng nói liền thốt lên: “Băng mâu kiên, hoa cúc tàn, bát công tử, mẫn địa thương. Chẳng lẽ mấy lời này không phải chính miệng ngươi nói ra?”

Mười hai chữ này giống như mười hai đạo thiên lôi đánh vào người Phụng Thiên Dục, cả người hần xóc xệch, sắc mặt đen như đất nòi, trừng mắt nhìn chòng chọc Uất Trì Vinh, ánh mắt kia thật sự rất giống muốn ăn thịt người.

Sắc mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ cũng tái đi trong nháy mắt, nắm đầm gờ lên môi, khề hô mấy tiếng.

Già Lam nhếch môi, chỉ cười không nói.

Chỉ có Uất Trì Vinh vẫn như cũ không đầu óc, tiếp tục tìm chứng cứ: “Nhị Thiếu, ngươi nói một chút đi, nàng ta có phải là xấu nữ trong lời đồn không hả?”

Phụng Thiên Dục trừng mắt nhìn hần, khàn giọng rống lớn: “Nếu ngươi dám nói thêm một câu nữa, ta lập tức đầu độc cho ngươi cầm luôn!”

Uất Trì Vinh kinh ngạc, rụt cổ, đột nhiên hiểu rõ, Phụng Nhị Thiếu kích động như vậy, thế là hần không có nhìn lầm cô gái này rồi.

Già Lam khề nờ nụ cười: “Chẳng sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng bạn ngu như heo, phải không, Nhị Thiếu?”

Mặt mày Phụng Thiên Dục đã bị tức giận đến đen kịt, trong nháy mắt hoàn toàn biến thành cục than đen!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: ‘Bỏ trốn’ với Nhị Thiếu

“Ngươi nói cái gì?” Uất Trì Vinh nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng muốn tiến lên liều mạng với Già Lam, lúc này, đột nhiên xung quanh xảy ra dị động, sát khí bốn phía.

Bốn người đều nhận ra, đều chó có lên tiếng, quan sát bốn phía.

Rất nhanh, có hai cỗ sát khí khổng lồ từ hai bên cánh rừng tập kích qua, tốc độ cực kì nhanh, khiến bốn người kinh hãi, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thì ra không phải hướng về bọn hần.

Nếu như không phải hướng về bọn họ, chắc là hướng về phía người trong rừng trúc.

“Không liên quan đến chúng ta, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi, đừng chen vô chuyện người khác làm quái gì.” Thanh âm trầm ổn của Hoàng Bộ Anh Kỳ vang lên, kéo Uất Trì Vinh lại, hai người đều tự ngồi lên lưng ngựa của mình, nhanh chóng rời đi.

Đối mặt với cỗ sát khí khổng lồ như vậy, hai người bọn họ không nắm chắc phần thắng, mau chóng chọn rút lui, đối với bọn họ, đây là chọn lựa tốt nhất.

Già Lam nhìn vào rừng trúc, trái tim lạnh lẽo, mấy tên sát thủ kia hướng vào Tiêu đại ca...

“Nàng muốn làm gì? Muốn tìm chết hả?” Phụng Thiên Dục kéo Già Lam, ngăn cản nàng chạy vào rừng trúc: “Người đó có mười sáu vị kiếm sư cấp 6

bảo vệ, căn bản không có nguy hiểm gì. Nàng đến đó, ngược lại chỉ cần tay cần chân, thậm chí còn mất mạng nữa đấy!”

“Hắn là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, đương nhiên phải đến giúp đỡ. Cho dù không có năng lực, ta cũng phải giúp!” Già Lam kiên định nói.

Hai mắt nàng sáng rực kinh người, không chút do dự, không hề đắn đo, bên trong chỉ có kiên định và bất khuất, khiến bàn tay Phượng Thiên Dục đang nắm tay nàng buông lỏng.

Phượng Thiên Dục nhìn Già Lam, đầu tiên hắn cảm thấy ánh mắt nàng rất hấp dẫn, cái loại tia sáng rực rỡ như ngọc chột lóe, thật là mê người!

Chưa từng có người làm như vậy vì hắn, biết rõ đằng trước có nguy hiểm, vẫn như cũ liều mình xông đến. . .

“Ê. Người muốn tìm chết cũng không cần gấp gáp như vậy, đừng có liên lụy đến ta nhé. . .” Phượng Thiên Dục không biết vì sao không ngăn được hai chân của mình, cứ nhiên lại bước theo, muốn xem đến tận cùng. Hắn thầm nhủ trong lòng, hắn chỉ muốn xác định nàng có bị đối phương giết chết hay không, nếu như nàng bị giết thật, hắn cũng là người đầu tiên biết tin, có thể giải mối hận trong lòng.

Hai người đi xuyên qua rừng trúc, gió mạng lướt qua tai, rất nhanh đi tới căn nhà trúc. Bây giờ, phòng trúc không một bóng người, bốn phía cũng không có dấu vết đánh nhau, nghĩ rằng Tiêu Bạch đã rời đi an toàn.

Già Lam thở phào nhẹ nhõm, đang muốn xoay người rời đi, hai bên rừng trúc có hai luồng sát khí kéo tới. Nàng định thần nhìn lại, hai cây băng nhũ lớn phóng về phía bọn họ!

Ngưng kết băng nhũ là thuộc tính thủy, linh nguyên không ngừng chuyển động phát sáng, mơ hồ lộ ra lực uy hiếp, khiến Già Lam âm thầm kinh hãi.

Cùng là người tu luyện linh thuật thuộc tính thủy, Già Lam hiểu rõ sức mạnh băng nhũ và chỗ tinh túy của nó, nàng có thể ngưng tụ ra băng mâu, so với đối phương, đó chính là người có năng lực kém gấp được người có năng lực tốt. Đây là thực lực thật sự của cao thủ u, mới có thể thi triển chiến kỹ thủy linh thuật kinh người như vậy?

“Không tốt, chúng ta gặp phải cao thủ Linh Tôn rồi.” Phượng Thiên Dục ở bên cạnh nàng khẽ lên tiếng, âm thanh trầm trọng.

Linh sư chia làm chín cấp, từ cấp một tới cấp ba gọi là Linh giả, cấp bốn tới gần cấp 6 gọi là Linh sư, đột phá tiến vào cấp 7 gọi là Linh tôn, từng cấp lại phân ra làm ba phẩm: thượng, trung, hạ. Nghe đồn ngoài chín cấp còn có cấp cao hơn nữa, nhưng mà người như vậy là long phượng sừng lân (N: Hiếm có), được gọi là truyền kỳ.

Cứ nhiên bọn họ lại đụng phải cao thủ Linh tôn cấp 7, cái này không ổn chút nào. . .

Hai cây băng nhũ lóe sáng, mang theo sát khí lạnh lẽo, từ hai bên bay vọt tới, nếu lần này thất bại, nàng chết là cái chắc.

Hai chân Già Lam mượn lực, dựa vào bản lĩnh nhạy bén của linh đánh thuê của nàng, bước chân mềm mại quý quyết, lấy một góc độ cực kì xảo diệu, hiểm hiểm tránh thoát công kích của băng nhũ.

Ầm một tiếng, trước khi băng nhũ đập vào bước chân của nàng, cách chân nàng một tấc!

Lạnh lẽo khiếp người, đập vào mặt, nàng đang cảm thấy may mắn băng nhũ đột nhiên nổ tung. . .

Ào ào.

Từng mảnh băng vụn bay lên giống như từng cái ám khí đoạt mệnh, hướng về mặt nàng mà bay. Không những vậy, từng mảnh băng vụn bay lượn vòng trên không trung, tự tạo thành một tổ hợp, hình thành một vật kì quái, kể đó đột ngột cùng tăng tốc, cướp đoạt đánh chớp nhoáng đến.

Già Lam kinh hô một tiếng, hai mảnh băng vụn bay trước đâm vào bả vai và cánh tay của nàng, kích khởi một mảnh đau đớn. Già Lam vươn tay lên, đem Thiên Táng Chi Quan ném ra ngoài, quan tài trên không trung không ngừng phóng to.

Khách khách Khách khách khách! Âm thanh băng vụn bị quan tài đánh nát, thanh thúy rơi vào tai mọi người, tạm thời cản lại một phần băng vụn.

“Mau trốn vào Thiên Táng Chi Quan!” Già Lam hướng về Phượng Thiên Dục cũng đang rơi vào cảnh ngộ như mình, hai người mượn quan tài làm vật cản, từng bước một thối lui vào giữa phòng trúc.

Hai gã cao thủ ẩn núp trong rừng trúc nhanh chóng hiện thân, hai người mặc đồ đen, thân thể mạnh mẽ, trên mặt mang miếng vải đen, che đi dung mạo thật của bọn họ, nhưng hơi thở mạnh mẽ trên người bọn họ đem đến cảm giác áp bức vô hình. Thực lực uy hiếp của Linh Tôn, không thể coi thường, ánh mắt hai người này rất lợi hại, nhìn lom lom vào hai người trong phòng trúc.

“Các người có quan hệ gì với người kia?” Một tên cao thủ cao giọng quát hỏi.

Phượng Thiên Dục bước lên một bước, nói: “Tại hạ Phượng Thiên Dục, đến rừng trúc du ngoạn giải sầu, căn bản không biết người kia trong miệng của hai vị.”

“Người là người của Phượng gia?” Đối phương hít một hơi lạnh, âm thanh cười lạnh có chút sâu xa, quay đầu nhìn về Già Lam: “Còn người? Người có quan hệ gì với người kia?”

Người kia trong miệng hần chắc chắn là Tiêu Bạch rồi, Già Lam giả vờ ngây ngô chớp mắt, quay đầu nhìn Phượng Thiên Dục: “Nhị thiếu, bọn họ nói gì? Sao muội không hiểu. Lẽ nào bọn họ không phải đuổi theo chúng ta, ngăn chúng ta bỏ trốn?”

Phượng Thiên Dục rõ ràng khờ ra, vẻ mặt cực kì phong phú, bỏ trốn? Hần thà rằng... tự mình đâm chết, chứ tuyệt đối không bỏ trốn với người xấu xí như vậy đâu!

“Nhị thiếu, không lẽ chàng hỏi hận? Muội biết ngay mà, đàn ông trên đời này đều bạc tình. Khi chưa có thì ngon ngọt dỗ dành người ta, khi có được liền vứt bỏ, không ngờ Nhị Thiếu chàng lại là người như vậy...”

Già Lam quay đầu đem ống tay áo che mặt, đau thương khóc sụt sùi, giống như một oán phụ khổ sở vì bị tình nhân vứt bỏ.

Thân hình Phượng Thiên Dục lung lay, đủ loại cảm giác xốc xếch và vạch đen. Hần đứng là bị ám đầu, lại bị bề ngoài của nàng mê hoặc, đi theo nàng vào rừng trúc. Nàng đứng là khắc tinh kiếm tai họa của hần, ở chung một chỗ với nàng, hần không ngừng gặp xui xẻo, bây giờ thì vui rồi, không ngờ lại chọc phải hai vị cao thủ Linh tôn!

Vì mạng sống, hần phải phối hợp với nàng, hai tay run run choàng qua đầu vai của nàng, giọng cứng nhắc an ủi: “Tiểu Lam Lam, làm sao ta có thể vứt bỏ nàng? Mặc dù nàng có dung mạo xấu không bằng, khiến người ta liếc mắt nhìn một cái liền không ngừng nôn mửa, hơn... hơn nữa, con heo mẹ còn xinh hơn cả nàng; và lại tính cách nàng lại cực kì xấu, vừa thô lỗ lại bạo lực, không có một chút ý vị của phụ nữ. Phàm là người đàn ông bình thường, đều không muốn cưới cô gái như nàng làm vợ...”

Phượng Thiên Dục chờ có cơ hội liền hung hăng nhục nhã Già Lam, đem khuyết điểm của nàng quở trách nửa ngày. Khi Già Lam âm thầm mài răng sắp bùng nổ, hần liền chuyển thái độ, đáng vẻ cực kì thâm tình, nhìn nàng nói: “Thế nhưng, chuyện tình cảm rất là khó hiểu, nếu ta đã chọn nàng, ta sẽ phụ trách với nàng cho tới cùng, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng!”

Đáng vẻ và nét mặt của thằng nhãi này... Già Lam thật muốn cho hần nếm lại mùi vị của băng mâu, đáng tiếc, trên người nàng bây giờ bị thương, băng vụn đâm vào da thịt, máu gần như đã đông lại. Nàng có lòng mà không có lực. Quay đầu nhìn lại, nở nụ cười: “Là muội trách oan Nhị Thiếu, Nhị Thiếu nặng tình với muội như thế, kiếp này nếu muội phụ chàng, chẳng phải làm chàng thất vọng sao? Từ nay về sau, muội sẽ đi theo chàng, một tác cũng không rời, chân trời góc bể, không rời không bỏ!”

Về mặt ‘cảm động’ và ‘sinh tử có nhau’, khiến cả người Phượng Thiên Dục nổi da gà, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác không ổn, cái con nhỏ xấu xí này sẽ không có ý định dựa vào hần thật chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Hôn môi một cái!

Hai cao thủ Linh Tôn đánh giá hay người, tràn đầy nghi hoặc, trong mắt đầy nghi hoặc, một người nói: “Hai người các ngươi thật sự là đôi tình nhân mạng khổ cùng nhau bỏ trốn sao? Ta nhìn mãi vẫn không thấy giống.”

Hai người này đứng chung một chỗ, một xấu một đẹp, khác xa như vậy, nhìn thế nào cũng không giống một đôi.

Già Lam khẽ gạt gạt ống tay áo của Phượng Thiên Dục, lắc eo nhỏ, làm bộ như cáo trạng: “Nhị Thiếu, hần không tin chúng ta là một đôi, tại sao lại như vậy chứ? Chàng mau nói cho bọn họ biết, thiếp là người đẹp nhất trong mắt chàng, thiếp là mạng sống của chàng, phải không?” (N: chị Lam, em muốn bị xà...)

Phượng Thiên Dục nhìn gương mặt xấu xí làm nũng của nàng, gò má hần co quắp, đột nhiên thấy bụng dạ nhộn nhạo, suýt chút nữa phun ra ngoài. Ta xin nàng, vì trái tim nhỏ bé của ta, nàng đừng có nói chuyện buồn nôn như vậy có được không?

Thấy Phượng Thiên Dục chậm chạp không có trả lời, mặt của hai vị cao thủ linh tôn âm u: “Các ngươi đừng hòng lừa gạt ta! Nói! Các ngươi có quan hệ gì với người nọ? Nếu không nói, ta lập tức giết các ngươi! Phàm là người có dính líu đến người nọ, ta thà giết lầm còn hơn bỏ sót, tuyệt đối không tha!”

Hần hét lớn tạo uy hiếp rất lớn với Già Lam và Phượng Thiên Dục, Phượng Thiên Dục mím môi, mở miệng nói: “Tiền bối, người không thể giết chúng ta! Bọn ta căn bản không có quan hệ gì với người các ngươi muốn tìm! Vất vả lắm bọn ta mới trốn đến nơi này, không bị người nhà bắt được lại chết trong tay các ngươi, bọn ta không cam lòng!”

“Các ngươi thật sự trốn đến nơi này?” Một người khác gạt đầu, hết sức hứng thú, nhìn hai người nói: “Thằng nhóc, mắt thẩm mỹ của ngươi đúng là đặc biệt! Khẩu vị thật nặng...”=]

“Phải, mọi người đều bảo với vân bối là nhánh cỏ cấm bãi phân trâu, đáng tiếc!” Phượng Thiên Dục rất tán thành mà gạt đầu, giọng điệu vừa chuyển, nói: “Nếu không phải do một lần uống say làm vậy, vân bối sẽ không... Sẽ không lên nhầm thuyền giặc, phải phụ trách nàng. Aiz, ai kêu vân bối nặng tình nghĩa, dỗi dằn trách nhiệm làm chi.”

Hắn khẽ thở dài, toàn thân chợt hiện ánh sáng, phảng phất giống như hắc cực kì cao thượng.

“Hèn chi! Hèn chi! Thăng nhóc, đúng là ủy khuất cho ngươi, cho ngươi cười một... thật không dễ dàng!” Không ngờ gã linh tôn này lại đồng tình Phụng Thiên Dục, về mặt ‘ta hiểu cảm nhận của ngươi.’

Già Lam thờ phỉ phò, cố gắng nhẫn nhịn, âm thầm bạo hoa cúc Phụng Thiên Dục n lần. Phụng Thiên Dục chết tiệt, ngươi chờ đó, chờ ta có thời gian rồi xử ngươi sau!

“Lão nhì, đừng tin bọn họ. Ta không tin bọn họ thật sự là người yêu! Muốn ta tin các ngươi là người yêu, các ngươi hôn miệng đối phương trước mặt bọn ta đi!” Gã cao thủ linh tôn khác cười âm trầm. (N: cười thế này hử....Muahaha...)

Sặc, cái tên kì quái này? Muốn xem bọn họ hôn môi ư?

Già Lam và Phụng Thiên Dục sợ hãi liếc nhìn đối phương.

Phi! Đánh chết ta cũng không hấn/ nằng!

Hai người đồng thành nói trong bụng.

Vừa thấy là đã ghét nhau rồi!

Nhưng, nếu bọn họ không nghe theo, giây tiếp theo hai người này nhất định tiêu diệt bọn họ...

“Sao? Mắc cỡ hay là các ngươi đang lừa gạt bọn ta nên không dám làm?” Sắc mặt cao thủ linh tôn càng thêm âm trầm, linh khí thuộc tính thủy dần dần hình thành trong lòng bàn tay phải của gã, màu lam lập lòe.

Con ngươi Già Lam siết chặt, biết hắn chuẩn bị sử dụng chiến kỹ thủy linh thuật cấp cao, so với chiến kỹ băng nhũ lúc này, có hơn chứ không kém!

Phụng Thiên Dục cũng nhận ra, nếu như gã sử dụng chiến kỹ này, cộng thêm khoảng cách gần như vậy, hai người bọn hắn thua là cái chắc, không có cách chạy trốn.

Vì mạng nhỏ, hai người đồng loạt bước lên, mặt đối mặt, nhích một chút, mũi đối mũi, trong lòng cả hai đều ngo ngoáy, không ngừng dùng ánh mắt giao chiến.

‘Đồ xấu xí, đây chỉ là kẻ tạm thời thích ứng, nằng ngàn lần vạn lần đừng có si tâm vọng tưởng, ta thực sự hôn nằng! Ta thà hôn... cái đầu heo, cũng không muốn hôn nằng!’ Mặt Phụng Thiên Dục cứng ngắc, bộ dạng nghiêm túc chuẩn bị liều chết!

Tâm tình của Già Lam cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu. Nghĩ lại cô vốn là vua của đoàn lính đánh thuê, không ngờ lại có ngày lưu lạc rơi vào hoàn cảnh bị người ta ép buộc, nằng đứng là càng lẩn lộn càng tụt lùi.

‘Ngươi cũng đừng có tự tình đa tình! Có bản lĩnh ngươi đi hôn... cái đầu heo thử xem, nếu ngươi có thể hôn nó, ta liền phục ngươi!’ Ánh mắt sắc bén, trừng lại hắn.

“Hai người các ngươi có hôn hay không?” Linh khí trong tay cao thủ linh tôn lớn gấp đôi, uy áp đập vào mặt.

“Hôn.” Già Lam và Phụng Thiên Dục trắm miệng một lời, trong lòng đều nảy sinh ý nghĩ quyết tâm, không phải chỉ là môi chạm môi thôi sao, có gì phải sợ?

Già Lam vươn hai tay, ôm gò má Phụng Thiên Dục, muốn cho hắn một ‘nụ hôn’ khó quên; còn Phụng Thiên Dục thì sao? Hắn cũng không tỏ vẻ yếu thế, hai tay cũng ôm mặt Già Lam, muốn giành vị trí chủ đạo.

Kết quả, hai người đều muốn nắm vị trí chủ đạo để hôn đối phương, ai cũng không chịu bị đối phương hôn. Bởi vì trong mắt hai người họ, kẻ bị hôn rất mất mặt. Vì thế cả hai dây dưa với nhau, ngươi đưa ta đây, ngươi tới ta đi, đem gò má của đối phương bóp vụn vụn, miệng lưỡi không có đụng vào nhau.

Nhưng mà, đứng ở góc độ của hai cao thủ linh tôn, thấy bọn họ hôn rất mãnh liệt, cái nhiệt tình này khiến hai cao thủ linh tôn nóng người, thật kích thích!

“Đại ca, xem ra bọn họ đúng là một đôi! Có lẽ cũng không hỏi được tin tức gì, chúng ta đi thôi.”

Nghe tiếng bước chân dần xa của hai người kia, Già Lam và Phụng Thiên Dục mới buông gương mặt méo mó của đối phương ra, nhìn về phía bóng lưng của hai người kia, cuối cùng cũng qua cửa!

Khi bọn họ đang thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết có phải do ông trời trên người hay định mệnh tặng thêm một kiếp nạn. Đột nhiên bên ngoài rừng trúc thổi một trận cuồng phong, đem khăn che mặt của một cao thủ linh tôn thổi bay, hắn quay đầu nhấc cái khăn che mặt lên, lại thấy hai người nào đó đang dòm ngó bóng lưng của bọn họ...

“Đại ca, không xong rồi, bọn họ nhìn thấy mặt của đệ!”

Già Lam và Phụng Thiên Dục nhìn nhau ngẩn tò te, hai người thật hận mắt mình không mù ngay lập tức, như vậy có thể nói không nhìn thấy gì hết... Đúng là xui xẻo mà! Thật vất vả mới qua cửa, kết quả khăn che mặt của thằng cha kia bị gió thổi rơi xuống, bọn họ lại không cẩn thận thấy mặt của đối phương, đương nhiên người ta sẽ không để bọn họ sống.

“Còn nghĩ cái gì nữa, chạy mau!” Già Lam hô lên, dẫn đầu bỏ chạy, trốn khỏi phòng trúc.

Phụng Thiên Dục cũng nhanh chóng hồi hồn, sử dụng khinh công, từ bên người Già Lam vượt qua, dẫn đầu!

Già Lam nhìn bóng dáng phía trước dần dần kéo dần khoảng cách với mình, trong lòng cảm thấy rất nhục! Không có khinh công đúng là không được chuyện. Nếu hôm nay, năng còn mạng rời khỏi nơi này, chuyện đầu tiên năng làm chính là học khinh công!

Thời đại này, muốn trở thành cường giả (N:kẻ mạnh), việc đầu tiên cần làm chính là bảo vệ mạng nhỏ, không để cho cường giả khác bóp chết mình đang trong thời kì này màm!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sức mạnh của yêu liên

“Nhị Thiếu, người đứng là kẻ vô lương tâm, ta sẽ nói cho đứa bé trong bụng biết, cha của nó là một người bạc tình bạc nghĩa!” Già Lam vừa chạy trốn, vừa hô to với bóng dáng chạy trước mình.

Muốn bỏ rơi năng? Không có dễ đâu!

Thân ảnh Phụng Thiên Dục trên không trung có chút lảo đảo, mặt mũi xanh mét, quay đầu lại.

Đúng lúc, một luồng hơi nước màu xanh nhạt từ sau lưng đến gần, hóa thân thành Thủy Giao ảo (N: thường luồng băng nước). Con Thủy Giao có ba đầu, giương nanh múa vuốt, nhanh chóng đuổi theo Già Lam.

“Mau nằm xuống!” Phụng Thiên Dục hô to với Già Lam.

Già Lam cũng cảm thấy sau lưng mình có gió mạnh thổi đến, lực lượng vô hình đáng sợ, khiến lưng năng chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, năng nhanh chóng nằm sấp xuống ngay tại chỗ, dựa vào thân thủ mạnh mẽ của mình, hiểm hiểm tránh thoát một kích trí mạng.

Nhưng, nguy cơ xa vẫn chưa giải trừ...

Thủy Giao bay lướt qua đầu năng, trên không thuận thế bay ngược về, tiếp tục công kích Già Lam.

Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, cái đuôi không ngừng phe phẩy trên không trung, đem Già Lam nhốt vào trong đó, Già Lam chỉ thấy xung quanh đều có nước xanh xoay vòng, chưa kịp phản ứng, con Thủy Giao ba đầu đã đồng loạt đáp xuống. Một con cắn cánh tay phải Già Lam, một con cắn cánh tay trái của năng, con còn lại gào thét, muốn cắn đầu năng...

“A!!!!!!!!!!!!!!” Trên hai cánh tay truyền đến đau đớn khiến Già Lam không chịu được hết lớn, máu thịt bị cắn đến đau đớn, đau đến xé nát cõi lòng, sợ hãi nhất chính là cái đầu con Thủy Giao còn lại đang muốn dùng cái miệng hôi tanh của nó cắn đầu năng...

Giờ khắc này, hoàn toàn xuất phát từ bản năng tự nhiên, năng đem tất cả linh khí của bản thân bộc phát ra ngoài để đối kháng với một kích trí mạng này!

Năng không biết, trong lúc năng phát ra một kích, dưới ống tay áo của năng, đóa yêu liên trên cánh tay giống như sống lại, từng đường cong màu đen, mang theo hơi thở xinh đẹp, tùy ý lan tràn, rất nhanh bò khắp cánh tay năng...

Giờ khắc này linh khí trên người năng tăng vọt lên!

Gấp hai! Gấp bốn! Gấp sáu! Gấp tám lần! Gấp mười lần...

Linh khí không ngừng tăng trưởng, Già Lam cảm thấy thân thể năng sắp sửa nổ tung, cái bốt hình hóa long tựa như đang khiêu vũ, rất sinh động.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.” Lại một tiếng kêu gào kinh thiên, hai tay Già Lam nhanh chóng kết ấn, từng chữ kiên cường mà có lực từ miệng năng phun ra: “Băng – Chi – Trường – Mâu!”

Ầm vang!

Một cây băng mâu to lớn từ trên trời giáng xuống, giống như cây cột chống lên trời, chấn động tầng tầng lớp lớp.

Rắc!

Một trong ba cái đầu của Thủy Giao bị chém rớt xuống!

Hai cao thủ linh tôn ngẩng đầu ngược nhìn cây cột băng cao to chống lên trời, chất lưỡi liên tục, quên luôn việc tiếp tục tấn công.

Băng trường mâu! Đây là chiến kĩ thủy linh thuật sơ cấp Băng Chi Trường Mâu đó ư? Có cần khoa trương như vậy hay không?

Lừa quỷ à?

Cây trụ băng gần như chọc đung trời luôn kia!

Bên kia, Phụng Thiên Dục cũng há to miệng, quên đóng lại. Hắn dùng sức xoa xoa hai mắt, nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt hay không? Chờ khi nhìn kĩ lại, cái cây trụ băng to lớn vẫn đứng sừng sững ở chỗ kia, hung vĩ như vậy, khí phách như vậy, hắn không nhận được sợ hãi than thở, người xấu xí này rốt cuộc đang che giấu bao nhiêu bí mật?

Lúc Già Lam phát sinh một kích kinh người này, cả người giống như bị móc rỗng, cả người xụi lơ vô lực, trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, miệng nàng nếm được vị ngọt tanh.

Hiện tại, nàng phải cố gắng chống đỡ, một khi đối phương phát hiện nàng bị trọng thương, nàng chết là cái chắc. Nàng không có tự tin bản thân có thể sử dụng chiến kĩ có lực uy hiếp giống như vậy.

Bây giờ, nàng phải đối mặt với hai cao thủ linh tôn, tựa như con cọp giấy đấu với hai con cọp thật, hoàn toàn không chịu đựng nổi bị đối phương dùng sức đánh một kích. Chuyện nàng có thể làm, chính là giữ vững khí thế của con cọp giấy, hi vọng có thể dùng khí thế này ngăn chặn đối phương, khiến cho đối phương kiêng kị, không chiến mà về.

Nàng cố gắng nuốt xuống, đem máu tanh nuốt vào bụng, đột nhiên hướng về bốn phía rừng trúc hô to: “Sư phụ, lão già người đến rồi à? Người đến rất đúng lúc, hai tên cao thủ linh tôn này ý lớn hiếp nhỏ, đem đồ nhi của người bắt nạt thể thảm, người mau hiện thân đi, báo thù cho đồ nhi.”

Nàng vừa kêu, lực chú ý của hai cao thủ linh tôn chuyển sang rừng trúc chung quanh, chẳng lẽ sau lưng nàng ta có cao thủ che chở?

Cũng phải, nàng ta còn trẻ như vậy làm sao có chiến kĩ kinh người được chứ? Dù là hai người bọn họ, cũng chưa chắc có lòng tin nương tựa trụ băng to cao như thế, cái này cần rất nhiều linh khí để duy trì, mới có năng lực làm như vậy.

“Đại ca, làm sao bây giờ? Ta không thăm dò được hơi thở của đối phương, chứng tỏ thực lực của người này cao hơn chúng ta, nếu dùng cứng đối cứng chúng ta chưa chắc chiếm được tiện nghi.”

“Đúng, chúng ta đến đây là để truy tìm tung tích của người kia, không cần... vì người không cần thiết mà chọc phiền phức.”

“Nhưng, hai người kia nhìn thấy dung mạo thật của chúng ta, lỡ như bọn họ...”

“KHông sao, ta thấy hai người này võ công thường thường, chỉ là hai nhân vật râu ria. Hôm nay có cao thủ giúp đỡ, chúng ta tạm thời bỏ qua cho bọn họ đi, chờ ngày nào đó gặp lại họ, giết cũng không muộn!”

Hai cao thủ linh tôn thảo luận với nhau, sau đó lạnh lùng liếc nhìn Già Lam và Phụng Thiên Dục, ánh mắt tàn nhẫn mang theo hàm ý cảnh cáo. Phút chốc, bọn họ thu hồi tầm mắt, bay vút, rời khỏi rừng trúc.

Gần như chống đỡ chờ đợi bóng dáng hai người biến mất, Già Lam không nhận được, phốc một tiếng, phun một ngụm máu tươi.

Phụng Thiên Dục ngăn ra, đi lên trước vài bước, muốn đưa tay đỡ nàng, nhưng lại không được tự nhiên rút tay lại, ánh mắt hoài nghi nhìn nàng, hỏi: “Vừa rồi, thật sự là sư phụ người giúp một tay sao?”

Tình hình vừa rồi, xảy ra quá nhanh và bất ngờ. Hắn không có biện pháp xác nhận. Nếu nói là Già Lam thi triển chiến kĩ, hắn khó có thể tin tưởng, nhưng nếu nói không phải, hiện tại sắc mặt nàng trắng bệch, còn hộc máu, cái này nên giải thích như thế nào?

“Tất nhiên! Sư phụ của ta là một người rất tài giỏi, chỉ là hai cao thủ linh tôn, làm sao là đối thủ của ngài ấy được?” Già Lam vừa ho nhẹ, vừa tự hào nói.

“Hắn ở đâu? Sao không xuất hiện?” Phụng Thiên Dục đầu đầu đánh giá bốn phía nói.

Già Lam nói: “Sư phụ là cao nhân, người tầm thường, ông ấy không muốn gặp. Chắc là ông thấy người ở đây, cho nên mới không lộ diện.”

Ngụ ý nói chính là: Ta sợ tục khí trên người người làm bẩn tiên khí của sư phụ ta...

Cái người xấu xí này, luôn trào phúng hắn mọi lúc mọi nơi. Vốn muốn làm chuyện tốt, đưa nàng về phủ thành chủ, nói sao thì hiện tại nàng ta cũng coi như là phụ nữ của anh trai hắn, nhưng bây giờ hắn đổi ý, để cho cô gái có lòng dạ ác độc này tự sinh tự diệt đi!

Về mặt Phụng Thiên Dục càng ngày càng lạnh, hung hăng lườm nàng một cái, phát tay áo, tức giận quay người rời đi.

“Ê, người có cần nhỏ mọn như vậy không? Tốt xấu gì ta cũng cùng người bỏ trốn, người cứ bạc tình bạc nghĩa như vậy à, ném ta lại đây không thèm quan tâm?” Già Lam ở sau hán gào to.

“Nàng là heo à? Tự mình không biết đi hả? Ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng rồi, nàng đừng hòng mơ tưởng ta giúp nàng tới cùng nhà. Việc nàng gây nhục cho ta, sớm muộn gì ta cũng trả lại cho nàng, nàng tự mình giải quyết đi.” Nói xong, Phụng Thiên Dục cũng không quay đầu lại, bước nhanh rời khỏi rừng trúc.

“Lòng dạ hẹp hòi!” Già Lam cũng không hề trông cậy vào hán, ổn định lại tâm thần, cảm thấy đau nhức trên hai cánh tay càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng cái này không phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là nàng phát hiện linh khí trong người đều ùn ùn hướng về một phía.

Hiện tượng này thật là kì quái, nàng kéo ống tay áo lên cao, giật mình phát hiện, đóa yêu liên vốn chỉ còn sáu cánh, hiện tại lại tăng thêm.

Cái này nói lên điều gì? Chúng tôi độc yêu liên nàng vất vả đè ép xuống bị khơi dậy!

Lẽ nào là do nguồn linh khí khổng lồ kì quái trong cơ thể? Chính là nơi bắt nguồn của yêu liên?

Khi lực lượng trong cơ thể nàng đạt tới cực hạn, sức mạnh của yêu liên cũng sẽ tự động kích khởi, phóng ra nguồn sức mạnh khổng lồ mà kì lạ, cánh yêu liên trên tay nàng cũng tăng lên một cánh... thật là đáng sợ!

Ngày đóa yêu liên hiện đủ mười hai cánh cũng là ngày mạng nhỏ của nàng kết thúc... KKhông! Nàng tuyệt đối không thể chết! Con đường của nàng còn chưa bắt đầu, nàng tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!

Phụng Thiên! Đúng vậy! Hiện tại chỉ có hán mới có thể cứu nàng, nàng phải nhanh chóng đi tìm hán mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Không sao, ta ở đây

Già Lam lao đảo đi một đường, cũng không biết là đi bao lâu, cuối cùng cũng trở về phủ thành chủ.

Cả người nàng toát đầy mồ hôi lạnh, chỉ dựa vào ý chí mới có thể về đây được. Đoạn đường này, gian khổ khó nói thành lời.

Trong thoáng chốc, sau lưng truyền đến tiếng ngựa hí, âm thanh vó ngựa, kèm theo gió mạnh, xẹt qua đầu vai nàng, bay vút qua.

“Muốn chết hả?” Khi ngựa lướt qua bên cạnh nàng, người trên lưng ngựa không quên quát lên một tiếng, sau đó giục ngựa vội vã chạy đi.

Cả người Già Lam không còn sức lực, bị cơn gió mạnh này hất bay, tựa như mảnh lá tàn mùa thu.

Đột nhiên, từ phía sau có người tới gần nàng, bàn tay to chiếm lấy vòng eo nàng, ôm nàng lượn một vòng, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nháy mắt, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy nàng, mùi hương hoa tuyết liên bao vây nàng, không hiểu vì sao, lòng nàng dần bình lặng xuống.

Cả đoạn đường này nàng toàn dựa vào ý chí, trong giây kế tiếp liền sụp đổ, Già Lam mềm nhũn dựa vào lòng người nọ.

“Chỉ ra ngoài mới có nửa ngày thôi, sao lại biến thành bộ dạng này?” Thanh âm của hán nhẹ nhàng, mềm mòng, tựa như một đôi tay ôn nhu vỗ nhẹ lên vết thương của nàng, khiến đau đớn trên người nàng giảm bớt đi.

Chân Già Lam mềm nhũn xuống, cảnh vật trước mắt liền nhòe đi.

“Cứu ta.” Nàng khẽ ới ra hai chữ, cả người liền ỷ vào ngực hán.

Trong nháy mắt nhắm mắt lại, nàng nghe được đôi phương nói: “Tiểu Lam Lam, không sao, có ta ở đây.”

Một câu nói tràn đầy sức lôi cuốn kì lạ, nàng nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Lần này ngủ một giấc e rằng rất nặng nề, chờ Già Lam tỉnh lại, nàng đã nằm trong chăn ấm. Có người lôi kéo cổ áo của nàng, đem cô tỉnh lại.

Già Lam mở mắt ra, nhìn chằm chằm người đang kéo cổ áo nàng, ánh mắt xót xa nhìn về phía chủ nhân của cái tay: “Người đang làm gì thế?”

“Mặc quần áo cho nàng.” Phụng Thiên Sách lộ ra nụ cười mê chết người, rất tự nhiên nói, dường như hán đang làm chuyện hết sức bình thường.

Già Lam cảm thấy trong ngực buồn bực cuộn cuộn, đột nhiên, khóe mắt miết qua một vật hết sức quen thuộc, mặt nàng cứng đờ: “Tay người đang cầm

cái gì vậy?”

Phượng Thiên Dục cúi đầu, cầm vật trong tay lắc lắc, vô tội nháy mắt mấy cái: “Cái yếm của nàng.”

Lúc này, Già Lam cảm thấy khí huyết xông lên tận não, đầu đau nhức muốn nứt ra luôn, đồng thời cũng nhanh muốn ngất!

Cái yếm của nàng... Sao lại ở trong tay hắn?

Nàng cúi đầu, kiểm tra quần áo trên người một phen, phát hiện từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều đổi mới hết rồi... Mắt nàng co giật, sầm sầm trừng về phía Phượng Thiên Sách, nghiến răng nghiến lợi nói: “Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta?”

Phượng Thiên Sách mỉm cười, nụ cười ưu nhã mà tôn quý, hắn còn rất bình tĩnh trả lời: “Cũng không có chuyện gì, chỉ thay quần áo bản giúp nàng thôi, lại mặc quần áo mới cho nàng. Nàng yên tâm, nên nhìn và không nên nhìn, ta đều thấy. Ta sẽ giữ bí mật cho nàng.”

Già Lam sững sờ, thuần khiết của nàng, mất hết ráo rồi... Còn kêu nàng yên tâm?

Phượng Thiên Sách liếc nhìn nàng, cười đến quỷ dị, đứng lên nói: “Ta nhờ thành chủ phu nhân sắc thuốc cho nàng, nhớ phải ngoan ngoãn uống. Ta còn có chuyện phải xử lý, buổi tối trở về cùng nàng... ngủ.” Hắn cố ý dừng lại một chút, đem hai chữ cuối nói rất mập mờ, hại Già Lam nổi hết da gà.

Sau khi hắn đi không bao lâu, thành chủ phu nhân liền tới, tay bưng chén thuốc, cười hiền hậu với nàng.

“Già Lam tiểu thư, mau uống thuốc, Phượng Thiếu đã dặn, muốn ta tận mắt nhìn tiểu thư uống.”

“Nếu như ta không uống?” Vừa nghe hai chữ ‘Phượng Thiếu’, trong lòng Già Lam liền khó chịu.

“Phượng Thiếu nói, nếu như tiểu thư không uống, từ trên xuống dưới phủ thành chủ của ta, mỗi người đều phải uống một chén thuốc của tiểu thư. Trên dưới mấy trăm mạng người của phủ thành chủ đều dựa vào tiểu thư, xin nàng thương xót, mau uống thuốc này.” Không ngờ thành chủ phu nhân lại giả yếu đuối, lộ ra bộ dạng đáng thương, tranh thủ sự đồng tình.

Già Lam không nhịn được cười phì một tiếng, cái tên Phượng Thiên Sách này, một hắn còn uy hiếp người ta như vậy. Nàng bưng chén thuốc lên, nén giận, uống một hơi sạch bách.

Thành chủ phu nhân vỗ ngực một cái, giống như vừa trút được gánh nặng: “Tốt rồi, tốt rồi, trên dưới mấy trăm mạng người của phủ thành chủ bọn ta cuối cùng được đảm bảo rồi.” Giọng điệu khoa trương như vậy, khiến Già Lam không nhịn được hoài nghi, thành chủ phu nhân và Phượng Thiên Sách có phải là người cùng một quốc gia?

“Được rồi, quần áo nàng đang mặc có thấy vừa hay không? Có thích màu sắc này không? Nếu không thích, ta kêu người đổi bộ khác.” Thành chủ phu nhân lại nói.

Già Lam túm chặt quần áo mình theo bản năng, nghĩ tới lúc mình hôn mê bất tỉnh, cả người đều bị người nào đó nhìn thấy hết trơn, nàng liền không nhịn được ảo não.

“Đáng chết!” Già Lam khẽ chửi thầm.

“Già Lam tiểu thư, đừng để ý! Phượng Thiếu thấy quần áo của nàng nhuộm đầy máu, sợ người mặc khó chịu, cho nên mới bảo tat hay quần áo cho nàng.” Tâm tư thành chủ phu nhân tinh tế tỉ mỉ, giỏi quan sát.

Già Lam hơi sững sờ, bật thốt lên: “Không phải Phượng Thiên Sách thay cho ta ư?” Sau khi nàng nói dứt câu, hai má đỏ ửng lên, thì ra nàng suy nghĩ nhiều.

Phượng Thiên Sách chết tiệt, hóa ra hắn cố ý trêu chọc nàng?

“Phượng Thiếu đúng là người thích đùa.” Thành chủ phu nhân che miệng cười khê: “Già Lam tiểu thư, Phượng Thiếu đối xử với nàng thật không bình thường. Đối với người khác, ngay cả trêu chọc hắn cũng lười, chỉ có với nàng, hắn mới bỏ nhiều tâm tư như vậy. Ta nhìn ra được, nàng có rất nhiều phân lượng trong lòng hắn.”

Ánh mắt thành chủ phu nhân sáng quắc, chứa nhiều thâm ý nhìn về Già Lam.

Già Lam nhướng mày, làm sao nàng không biết, trêu chọc nàng liên đại biểu là coi trọng nàng? Nếu thật là như vậy, nàng thà rằng bị hắn coi trọng ít đi một chút. Nhưng mà, mỗi lần nàng cần được giúp đỡ nhất, người đầu tiên xuất hiện luôn là hắn, giúp đỡ nàng khi cấp thiết, nhiều lần giúp nàng biến nguy hiểm thành bình an.

Chỉ dựa vào điểm này, nàng hắn nên cảm kích hắn mới phải.

Thôi kệ, sau này nàng đối xử tốt với hắn một chút là được, nói như thế nào thì hắn cũng là ân nhân cứu mạng của nàng.

Đưa tay, không tự chủ sờ về phía hông mình, nơi này trống rỗng, cái gì cũng không có, Già Lam vội la lên: “Phu nhân, chuông gió thạch anh của ta đâu?”

Thành chủ phu nhân nao nao, suy nghĩ một lát, nói: “Ta nhớ rồi, hình như Phụng Thiếu lấy đi, hẳn nói hẳn đang muốn tìm lễ vật tặng cho Hoa tiểu thư, lễ vật xuất hiện trước mặt, sau đó hẳn liền...”

Thấy Già Lam nghiêng rặng, bộ dạng như muốn ăn thịt người, thành chủ phu nhân không dám nói tiếp nữa.

“Phụng Thiên Sách, không ngờ người dám lấy đồ của ta, đã vậy còn đi xum xoe với phụ nữ khác.” Chút hảo cảm vừa rồi đều bị tức giận xóa sạch, Già Lam chống đỡ thân thể, nhảy xuống giường.

Thành chủ phu nhân vội vàng ngăn cản: “Già Lam tiểu thư, thân thể của người còn chưa lành, ngàn vạn lần đừng có lộn xộn. Nàng nghe ta nói, đàn ông ra ngoài gặp thì chơi là chuyện bình thường. Nếu nàng nghiêm túc, người khổ chỉ có nàng. Nghe ta, trước tiên đem thân thể dưỡng cho tốt, chờ Phụng Thiếu quay về, người coi như không có chuyện gì hết, thật tốt mà sống chung với hắn, cuối cùng hắn sẽ hiểu, ai mới là người quan trọng nhất với hắn...”

Già Lam không nói gì nhìn thành chủ phu nhân, thành chủ phu nhân đang nghĩ nàng đang ghen ư? Làm sao có thể!

Bây giờ, nàng thật sự muốn giết Phụng Thiên Sách luôn ấy chứ, không hỏi tự lấy, chính là kẻ trộm!

“Người đừng có cản ta! Hắn ở đâu, ta tự mình đi tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chiến xa hoàng kim long lánh vàng

Phi Hoa Lâu, một trong những sản nghiệp của Hoa gia.

Hôm nay, Hoa gia mở yến hội ở đây, mời Hạo Thiên Bát công tử đến dự tiệc, bên ngoài đầy rẫy xe ngựa đủ màu, một cái so với một cái còn tinh xảo, khí thế ép người.

Già Lam vội vã rời phủ thành chủ đến nơi này, nhìn một màn trước mặt nàng không nhận được cảm thán. Mặc kệ là hiện đại hay cổ đại, kẻ giàu có hồng hách, nơi nào chẳng có. Có lẽ mục đích của bọn họ chính là khoe khoang mình giàu có, xuất thân của bọn họ hẳn là dựa vào xe ngựa bọn họ ngồi.

Không biết Phụng Thiên Sách tới chưa? Nàng phải nhanh chóng lấy đồ trở về mới được, tránh cho chuông gió rơi vào tay Hoa tiểu thư, khi đó muốn đòi lại càng khó.

Trong lúc suy tư, một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh nàng, thân xe làm bằng bạch ngọc, dưới ánh sáng nó lấp la lấp lánh, tia sáng lơ đãng xẹt qua khóe mắt khiến Già Lam chú ý.

Xe ngựa thiết kế rất xa hoa, thân xe rộng rãi, lớn hơn xe ngựa bình thường, nói không chừng còn gấp bốn lần ý. Xe do tám con ngựa kéo, toàn bộ là thuần chủng lương câu thượng đẳng. Nhưng hấp dẫn ánh mắt của người ta nhất chính là thùng xe, nguyên một khối ngọc thượng đẳng làm thùng xe ngựa, ánh sáng như tấm, lưu quang tỏa ra bốn phía.

Nếu như nàng không lầm thì ngọc thạch này chính là Hòa Điện Ngọc thượng đẳng, trong nhận thức của nàng, loại ngọc này người ta dùng làm vòng tay, nhẫn, và các loại trang sức bằng ngọc, chủ nhân xe ngựa này lại dùng nó làm thùng xe ngựa, thật là xa xỉ!

Xe ngựa mở cửa, ba người bước xuống, bất ngờ đều là người quen cũ!

“Già Lam? Sau nàng cũng ở đây?” Phụng Thiên Dục nhíu mày hỏi, thật ra hẳn muốn dùng bốn chữ ‘âm hồn không tan’ để hình dung nàng hơn.

Già Lam cũng thấy buồn bực, sao đi chỗ nào cũng gặp hắn hết vậy? Quay sang nhìn Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh đứng cạnh hắn, hai người nọ thấy nàng, sắc mặt cũng thay đổi theo.

“Tại sao lại là người? Người còn dám xuất hiện trước mặt bọn ta nữa à, không sợ nhóm bát công tử nuốt sống người sao?” Uất Trì Vinh tròn mắt trừng Già Lam hung hăng uy hiếp.

“Chu công tử, vì sao người luôn chia mũi nhọn về ta thế hả? Ngoại trừ mười hai chữ kia, ta cũng không có làm chuyện vô nhân đạo gì với người?” Già Lam nhảy mắt vô tội, hỏi.

Đầu tiên, Uất Trì Vinh sùng sốt, sau đó suy nghĩ về xưng hô ‘Chu công tử’, kẻ đó hung hăng trừng quát nàng: “Uất Trì Vinh, ta không phải Chu công tử gì hết.”

“Phải không? Ta nghĩ người họ Chu, người rất hợp với dùng họ này.”

Phải không? Đồng dạng như heo, không phải nên họ Chu sao?

Hai người bên cạnh nghe nói bóng gió, đồng loạt cười lên một tiếng. Hoàng Bộ Anh Kỳ đưa tay lên che miệng, ho khẽ. Phụng Thiên Dục thì không chút che giấu cười ra tiếng. Đột nhiên, Uất Trì Vinh phản ứng kịp, sắc mặt tối sầm, muốn đánh về hướng Già Lam: “Người dám trêu chọc ta?”

Già Lam nhanh tay lẹ mắt, bước chập chững trốn sau lưng Phụng Thiên Dục, tuy rằng người này không được coi là tốt tính, nhưng đối nhân xử thế không tệ, theo hấn chạy theo nàng xông vào rừng trúc liền nhìn ra được, cho nên nàng mới không sợ hấn.

“Nhị Thiếu, người mau tranh ra, hôm nay ta phải dạy dỗ nàng ta mới được.” Uất Trì Phong xoa tay, hùng hổ nói.

Phụng Thiên Dục nhướng mày, đưa tay ngăn cản hấn ta: “Được rồi, đừng làm rộn. Hôm nay, chúng ta đến Hoa gia dự tiệc, đánh nhau ở chỗ này, chẳng khác nào tát vào mặt Hoa gia. Có thù oán gì, chờ sau yến tiệc hãy nói.”

“Uất Trì, Nhị Thiếu nói không sai. Không nhìn phạt diện cũng nhìn mặt tăng. Hôm nay, chúng ta có trọng trách quan trọng trong người, không cần vì một số người không liên quan mà bất hòa, để người Hoa gia thấy mắc công lưu lại ấn tượng xấu với người ta.” Hoàng Bộ Anh Kỳ nghiêm giọng nói, ánh mắt thâm trầm khẽ động, hấn nhất định phải có được Hoa tiểu thư, tuyệt đối không thể để cho bất kì người nào phá hoại chuyện tốt của hấn, ngay cả người thân cận hấn nhất cũng không được!

Già Lam nhìn Uất Trì Vinh bắt đầu dĩ lui người, không thèm để ý hấn, quay đầu nhìn về Phụng Thiên Dục: “Ta tới tìm đại ca người đòi chút đồ, người thấy hấn không?”

“Tìm đại ca ta ư? Hôm nay, Hoa gia mời bát công tử bọn ta đến, đại ca ta nhảy vào làm cái gì?” Phụng Thiên Dục không nhịn được nói.

“Thành chủ phu nhân nói như thế với ta, bà ta không có lí do gì gạt ta.” Già Lam nói.

Phụng Thiên Dục liếc nhìn hai đồng bạn, âm thầm kinh ngạc. Hoa gia mời Phụng Thiên Dục tới làm gì? Hấn không phải là người của Hạo Thiên bát công tử, lẽ nào Hoa gia muốn lôi kéo hấn?

Đầu đường náo nhiệt, đột nhiên bị tiếng sư tử gào rít phá vỡ, bốn người quay đầu lại, ở đầu đường, bụi tung mù mịt, cát bay đầy trời. Cát bụi dày đặc, ánh sáng vàng xuyên thấu đi qua, chiếu xạ vào mắt mọi người, hấp dẫn tầm mắt bọn họ.

Một chiếc chiến xa làm từ hoàng kim, từ thùng xe đến giường xe, toàn bộ đều làm bằng vàng, mặt trời chiếu xuống ánh vàng lóng lánh, làm người ta chói mắt không mở ra được.

Không chỉ như vậy, phía trước xe có bốn con sư tử đục, mỗi con đều có bộ lông thuần màu vàng, màu vàng kia còn chói lọi hơn cả vàng thật.

Chiến xa không có người lái, toàn bộ dựa vào bốn con sư tử tự mình nắm phương hướng.

Bốn con sư tử gầm thét phá tan đám người, thẳng tiến không lùi bước chạy về phía Phi Hoa Lâu.

Hai bên đường, có vô số sạp bán hàng bị đụng ngã, chính giữa đường, mọi người chạy thực mạng. Người không chạy trốn kịp, bị bốn con sư tử vàng đánh ngã, giẫm đạp lên người họ, mạnh mẽ nghiền nát đi qua.

Chỉ thoáng chốc, cả con đường đều rung động.

Bốn con sư tử vàng kéo Chiến xa tựa như thiên quân vạn mã lao tới, không thể đỡ được!

“Xe ngựa của ta!” Hoàng Bộ ANh Kỳ chỉ kịp gào lên một tiếng, chiếc xe ngựa bằng ngọc thạch thượng đẳng của hấn đã bị đụng bay lên trời, chỉ nghe vài tiếng nổ lớn nhỏ không đồng nhất, từ trên không trung, xe của hấn bị đánh nát bấy.

"Rống —— "

"Rống —— "

"Rống —— "

"Rống —— "

Bốn con sư tử vàng đồng loạt hướng về không trung gào rống, tiếng vang rung trời, chiến xa hoàng kim chính xác không làm dừng ngay cửa Phi Hoa Lâu.

Chờ chiến xa đậu xong, cả con đường đều hỗn loạn, sạp hàng đổ nhào, người qua đường bị đụng trọng thương, một màn như vậy lại khiến chiến xa hoàng kim càng thêm chói mắt.

Bốn người Già Lam đứng trước cửa Phi Hoa Lâu, đều bị giật mình, chủ nhân chiến xa này thật sự rất cuồng vọng kiêu ngạo. Rõ ràng là không coi mạng người ra gì hết.

Hoàng Bộ Anh Kỳ thấy xe ngựa toàn bộ bị phá hoại trong nháy mắt, hấn tức giận đến run cả người, nhưng hấn lại không nói một câu. Trái lại, Uất Trì Vinh bên cạnh hấn lại xông lên trước, chỉ vào người trong xe ngựa mắng: “Người dám phá hư xe của tam hoàng tử, người mau xuống xe, ta muốn quyết

đầu với người.”

Hoàng Bộ Anh Kỳ hít mắt nhìn về chiếc xe ngựa bị phá nát của mình, ánh mắt thâm trầm mà u ám, thấy xe ngựa mình yêu thích bị phá hủy, hắn tức giận muốn xi khói, nhưng hắn không được lỗ mãng. Đối phương dám phách lối cuồng vọng như vậy, đằng sau nhất định có vốn để kiêu ngạo và cuồng vọng, chưa nhìn thấy rõ mọi thứ đối phương có, phần thắng chưa được quyết định, hắn không dám tùy tiện rat ay.

Hiện tại, Uất Trì Vinh xông lên, ra mặt giùm hắn, hắn cầu còn không được. Hắn chỉ cần đứng ngoài cuộc là được.

Một lúc sau, trong xe ngựa truyền ra âm thanh lãnh khốc cuồng vọng: “Chỉ là một con chó hoang cũng dám khiêu khích bốn vương? Nhanh chóng rút ngay cho bốn vương, lãng phí thời gian của bốn vương là tội đáng chết!”

Tiếng hắn vừa dứt, bốn con sư tử rống lên, uy thế rung trời.

Uất Trì Vinh bị tiếng rống của sư tử làm chấn động, hắn tức giận nhìn chăm chăm cánh cửa kia, thật si nhục người khác mà, chưa từng có người kêu hắn là chó hoang... Hắn cắn môi, cầm kiếm, ra sức liều chết!

Cửa của chiến xa hoàng kim mở ra, ngón tay thon dài tinh xảo vươn ra, ngón tay hắn nhẹ bắn, bóng dáng trên không của Uất Trì Vinh bị bắn ngược về, cả người đập mạnh vào tường Phi Hoa Lâu.

Không ai thấy rõ hắn ra tay như thế nào, dùng chiêu gì, nhưng chỉ cử động đầu ngón tay một cách đơn giản liền đem Uất Trì Phong giết trong chớp mắt.

Đây là thực lực như thế nào? Làm sao mới có được?

Già Lam lấy làm kinh hãi, bị một chiêu này làm kinh sợ thật sâu. Đây mới thật sự là thực lực cường đại, đây là sức mạnh mà nàng truy cầu và hướng tới.

Ban nãy, nàng nghĩ chủ nhân chiến xa hoàng kim này quá mức cuồng vọng và kiêu ngạo, hiện tại nàng không còn nghĩ như vậy, lấy thực lực của đối phương, hắn có đủ vốn để ngông cuồng như vậy. Trong thế giới của kẻ mạnh, ai có thực lực, người đó đứng ở chỗ cao, có quyền ngạo mạn!

Đây chính là cảnh giới nàng theo đuổi!

Vào giờ khắc này, tâm linh bị rửa tội, nàng tôn trọng sức mạnh, nhưng không có nghĩa nàng đồng ý với hành động của đối phương.

Người này ý vào sức mạnh của mình mà nghênh ngang phách lối trên đường cái. Xem mạng người như cỏ rác, đây là hành vi nàng tuyệt đối không công nhận và đồng ý.

“Chó điên cuồng đại kiêu căng, bản vương vốn nên bao dung cho các người... các người đứng nơi này, chết muôn vạn lần cũng không đủ để tạ tội.” Thanh âm cuồng vọng, lần thứ hai truyền từ trong xe ra.

Kêu người khác cuồng vọng, người thật sự cuồng vọng là hắn mới đúng!

Trình độ cuồng vọng của người này, đạt vượt xa phạm vi có thể tiếp nhận của Già Lam, trên đời này trừ hắn ra, e là không tìm ra người thứ hai rồi!

Bên trong chiến xa, một trận âm thanh kim loại truyền đến, bên trong xe lắc lư, hình như người bên trong muốn đi ra.

Già Lam nhìn chăm chú xung quanh, rất tò mò với người trong chiến xa, đến tột cùng hắn là người như thế nào, mới xứng đôi với cuồng vọng độc nhất vô nhị này đây?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hoàng kim chiến vương

Cửa xe dứt khoát đẩy ra, bóng dáng vàng chói đập vào ni mắt mọi người, bên người Già Lam, hai đạo hút thanh cùng vang lên, âm thanh hút không khí ngăn ngừ từ miệng Phụng Nhị Thiểu và tam hoàng tử, vậy thì không giống bình thường.

Già Lam định thần lại, chỉ thấy người nọ từ đầu tới cuối đều phủ vàng, mào quan màu vàng, trường bào màu vàng, nửa áo giáp cũng làm từ vàng mỏng, đai lưng màu vàng, giày màu vàng... Bất mắt nhất chính là râu chuôi màu vàng trên cổ hắn, không rõ nó là hạt châu gì, mặt ngoài của nó không ngừng sáng bóng lên một cách kì dị, rất là thần bí.

Màu vàng tục tũn, người này mặc lên lại hết sức cao quý, dường như trời sinh ra để mặc hoàng bào vậy. Mang vật trang sức phụ tùng màu vàng, tựa như cái gì màu vàng cũng có liên quan đến hắn.

Khi hắn ngừng đầu đột ngột, đôi con ngươi phát sáng kinh người, giống như ngôi sao từ từ tỏa sáng, sáng quắc như ngọn lửa, có thể đốt cháy hết mọi vật

trên thế gian này.

“Các người đều là những sinh vật thấp kém hèn mọn, đám người mắt cho như các người không xứng để ngược nhìn bốn vương, mau rút ra cho bốn vương!” Con người bắn ra tinh quang chói mắt, ánh mắt nam tử mãnh liệt một cái, từ trên chiến xa đi xuống.

Chân Phượng Thiên Dục và Hoàng Bộ Anh Kỳ không nhìn được lui về sau, nhường đường cho hắn, ánh mắt hai người nhìn y rất phức tạp.

Hắn có khuôn mặt anh khí như được điêu khắc, đường nét khuôn mặt rõ ràng, khiến Già Lam không nhìn được liên tưởng đến chiến thần trong thần thoại Hi Lạp cổ, oai hùng dưới ánh nắng mặt trời mà không mất đi cao quý và ưu nhã.

Nhưng tính cách cuồng vọng của người này, thật khiến người ta...

Hắn vung tay lên, chiến xa hoàng kim rực rỡ trước mắt biến mất tại chỗ, có lẽ được hắn giấu trong không gian thần bí rồi.

Người bên trong và ngoài Phi Hoa Lâu đều run sợ nhìn hắn, quên mất phản ứng. Thành Từ Nguyệt lần này nghênh đón vị đại thần kiêu ngạo, làm tăng rồi. Chỉ khiến người ta luống cuống không biết làm gì.

Đội bóng dáng của hắn biến mất tại Phi Hoa Lâu, Hoàng Bộ Anh Kỳ mới thở ra, cẩn thận nói: “Không ngờ y cũng đến, ta nghĩ rằng lấy tính cuồng ngạo của y, có lẽ y sẽ không tham dự mấy buổi hội tụ như thế này mới đúng.”

“Hắn là ai?” Già Lam tò mò hỏi.

Hoàng Bộ Anh Kỳ khó hiểu liếc Già Lam, giống như nàng không biết hắn ta là ai là một chuyện rất mất mặt: “Hắn là đệ đệ của quốc quân Kim Lôi Quốc, phong hào Hoàng Kim Chiến Vương, bá hầu trưởng dã.”

“Hoàng Kim Chiến Vương, Bá Hầu Trưởng Dã, đúng là phong hào phách lối.” Già Lam than thở.

“Kim Lôi Quốc vì có hắn cho nên mới chống đối được các nước khác, chân chính nắm giữ hoàng quyền thống trị toàn bộ quốc gia. Người này không đơn giản, trong Hạo Thiên bát công tử, chỉ có hắn mới có thể cùng Nạp Lan Tiêu Bạch nổi danh thôi.” Phượng Thiên Dục chậm rãi nói, giọng điệu thâm trầm, chẳng suy nghĩ cái gì.

“Ta còn nghe nói, huyết thống gia tộc mẫu hệ của Bá Hầu Trưởng Dã rất không bình thường, giống như là đến từ...” Hoàng Bộ ANH Kỳ muốn nói lại thôi, giữa hai đầu lông mày khó mà nói ra được sâu lắng.

Già Lam cảm thấy hứng thú với chuyện khác hơn: “Hắn cùng Nạp Lan Tiêu Bạch rất nổi danh? Nạp Lan Tiêu Bạch rất lợi hại sao?”

Phượng Thiên Dục tặng cho nàng một ánh mắt khinh thường vì chuyện kiến thức hạn hẹp, cười nhẹ nói: “Đó còn phải nói. Nếu Nạp Lan Tiêu Bạch không có năng lực, làm sao hắn có vinh dự đứng đầu trong Hạo Thiên bát công tử.”

Già Lam còn muốn hỏi tiếp nhưng Hoàng Bộ ANH Kỳ lên tiếng: “Xem ra lần này Hoa gia chọn rể nhất định có giấu huyền cơ, bằng không sẽ không đem hai nhân vật Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trưởng Dã hấp dẫn đến đây. Xưa nay, hai người này chưa từng tham gia những cuộc hội tụ tầm thường.”

“Người nói không sai. Chỉ một Hoa gia và Hoa tiểu thư, chưa đủ để hấp dẫn hai người bọn họ. Đằng sau nhất định có che giấu huyền cơ mà chúng ta không biết.” Đầu lông mày Phượng Thiên Dục nhíu lại suy nghĩ trong chốc lát, phất tay áo nói: “Mang Uất Trì Vinh theo, chúng ta đi vào lâu thôi!”

Già Lam nghe hai người đối thoại, không khỏi càng tò mò đối với những chuyện trước mắt, nếu Hoa gia chọn rể là để nguy trang, như vậy sự thật đằng sau là cái gì?

“Ê, Nhị Thiếu, chờ ta một chút.”

“Chúng ta là đi chung mà!”

Già Lam đuổi theo Phượng Thiên Dục, đi theo bọn họ, cùng nhau xâm nhập vào Phi Hoa Lâu.

Trên thực tế, hôm nay, trừ Hạo Thiên bát công tử, Hoa gia còn mời không ít khách, bát công tử chưa tới đủ, hiện trường cũng đã ồn ào, rất náo nhiệt.

Già Lam đi theo ba người Phượng Thiên Dục vào lâu, có người nhận ra bọn họ, đều đi đến chào đón hàn huyên, Già Lam nhanh chóng bị bảy người ép sang một bên.

Nàng bắt đầu thoát khỏi đám đông, đánh giá lâu này. Lầu hai của Phi Hoa Lâu có mười mấy lô ghế. Cửa lên cầu thang có vài tên kiếm sư đeo huy chương cấp năm canh giữ, đem người bình thường muốn lên lầu cản lại hết. Khách trong Hoa Phi Lâu mặc dù nhiều, nhưng lầu hai là ghế dành cho người quan trọng, có lẽ là dành riêng cho bát công tử, không cho phép khách thường lên trên đó.

Trong đó, có mấy gian phòng khép hờ cửa, bên trong có tiếng nói chuyện truyền ra, xem ra đã có người vào.

Phượng Thiên Sách ở trong gian phòng nào đây? Nàng phải đi nhìn từng căn mới được.

“Đứng lại! Người không thể đi lên!” Già Lam muốn đi lên lại bị hai tên thị vệ giữ lại.

Già Lam ngẩng đầu, rất bình tĩnh nói: “Ta đi cùng Phụng Thiếu, các ngươi không tin có thể đi hỏi hần.”

“Phụng Thiếu?” Hai tên thị vệ nhìn nhau, sau đó nói: “Ngươi đi lên đi!”

Đề như vậy à? Già Lam không khỏi hoài nghi, suy nghĩ miên man, không lẽ trên lầu có cạm bẫy gì đó đang chờ nàng?

Có lẽ nhìn thấu được nghi ngờ của nàng, tên thị vệ giải thích: “Phụng Thiếu đã căn dặn, hôm nay sẽ có một xấu nữ đến tìm hần, Phụng Thiếu nói đó là phụ nữ của hần. Nếu ngươi tới, chúng ta phải để ngươi đi lên.”

Già Lam có cảm xúc muốn học máu tại chỗ, Phụng Thiên Sách này, có ý định định chọc nàng tức chết sao?

Cộc cộc cộc cộc, Già Lam nhanh chóng lên lầu, lần lượt đi tìm từng lỗ ghế, tra xét kỹ lưỡng các gian phòng, đều trống không, đang định kiểm tra căn phòng thứ ba, nàng liền nghe tiếng nói từ khúc quẹo hành lang truyền đến giọng nói, cản trở bước chân nàng.

Cách góc tường, Già Lam không nhìn người, nhưng rõ ràng nghe được bọn họ nói chuyện.

“Phụng Thiếu, Nạp Lan công tử hôm nay có thể hạ mình đến Phi Hoa Lâu, đúng là tô thêm vinh quang cho tại hạ, ghế của hai vị phân biệt tại hai gian phòng trước mặt, hi vọng hai vị công tử có thể tận hưởng.

"Cảm ơn Hoa gia chủ."

“Nếu Hoa gia chủ muốn cảm ơn ta vậy thì cho thêm nhiều đan dược là được. Càng nhiều càng tốt, ta tuyệt đối không thấy ngại đâu.”

Ba âm thanh vang lên, người đầu tiên lão luyện từng trải, người thứ hai ôn nhuận khiêm tốn, người thứ ba, Già Lam vừa nghe là biết là tên lăng lợ nào đó đang nói chuyện rồi.

“Phụng Thiên Sách, trả chuông gió lại cho ta.” Già Lam đi qua cửa quẹo, nhìn thấy ba người đang nói chuyện trước mặt. Tầm mắt Già Lam nhìn Phụng Thiên Sách trước hết, tròng hần một cái. Đột nhiên, khóe mắt liếc thấy bóng người quen thuộc, hấp dẫn chú ý của nàng, nàng kinh ngạc hô lên: “Tiêu đại ca?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Huynh chính là Nạp Lan Tiêu Bạch?

Già Lam không ngờ nàng có thể gặp Tiêu Bạch ở chỗ này, nhưng thấy hần nghe giọng nói của mình xong, trên khuôn mặt đầy tiên khí khẽ cười nhạt một cái, không hề có cảm xúc kinh ngạc.

“Tiêu đại ca? Sao huynh lại ở đây? Lúc trước ở rừng trúc có người ám sát huynh, huynh không sao chứ?” Nàng cất bước đi tới trước mặt Tiêu Bạch, yên lặng nhìn chăm chú vào hần, thấy hần bình yên vô sự, nàng cũng yên lòng.

Phụng Thiên Sách hoa lệ bị lộ sang một bên, ánh mắt sâu kín đánh giá Tiêu Bạch vài vòng, mở miệng nói: “Tiểu Lam Lam, thì ra nàng vì người này mà bị thương? Haiz, nàng đúng là lo bò trắng răng, Nạp Lan công tử của chúng ta là nhân vật lợi hại đến mức nào? Vài tên thích khách có thể làm gì hần chứ? Ngược lại chính là nàng, không những không giúp được gì, trái lại còn làm bản thân bị liên lụy, xém chút nữa mất cả mạng nhỏ... Chắc chắn, thật sự là không đáng mà!

Lông mày Tiêu Bạch hơi nhíu lại, nhưng rất khó nhận ra.

Ánh mắt Hoa gia chủ hơi sáng lên, lúc này mới đánh giá Già Lam, cô gái trước mặt có dung mạo xấu xí, nếu là bình thường, ông chả thèm liếc một cái, nhưng nàng được Phụng Thiếu coi trọng, lại có chút quan hệ sâu xa với Nạp Lan công tử, ông phải xem kỹ đối phương mới được.”

Nạp Lan công tử?

Đúng rồi, lúc này nàng rõ ràng nghe được xưng hô ‘Nạp Lan công tử’, chẳng lẽ hần là Nạp Lan công tử trong truyền thuyết – Nạp Lan Tiêu Bạch?

Già Lam nhìn chăm chú người trước mặt, chân không tự giác rút lui một bước, trong lòng không nhận được sinh ra chút ngăn cách. Hần lừa nàng, đây là chuyện không thể thay đổi!

"Nạp Lan... Công tử? Nạp Lan... Tiêu Bạch?" Già Lam tự cười giễu, sắc mặt từ từ chuyển sang lạnh lùng: “Tiêu Bạch... Tiêu Bạch. Đúng vậy, ta thật là ngu xuẩn, thậm chí ngay cả cái này cũng không nhận ra...”

Cảm thấy nàng xa cách, Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, cũng giữ im lặng.

Nụ cười của hắn rất đẹp, giống như mộng ảo những cũng rất xa cách.

Già Lam nắm được mùi vì mất mát, phải rồi, hắn là người ở tít trên cao, làm sao có thể thật lòng muốn kết bạn với nàng chứ?

“Tiểu Lam Lam, nàng đến tìm ta là vì cái này à?” Tiếng chuông gió réo rất vang bên tai nàng, Già Lam ngẩng đầu, nhìn Phượng Thiên Sách đang cầm chuông gió. Bỗng nhiên, lông mày nàng nhíu lại, ngược đầu nhìn về Nạp Lan Tiêu Bạch.

Đó là món quà hắn tặng nàng, hiện tại rơi vào tay Phượng Thiên Sách, hắn sẽ để ý không?

“Hoa gia chủ, ta ở phòng nào?”

“Phòng thứ nhất, Nạp Lan công tử, mời!”

“Hai vị, xin phép vắng mặt.”

Nạp Lan Tiêu Bạch không có bất kì biến hóa nào, vẫn cười nhàn nhạt như cũ, đi lướt qua người Già Lam, giống như bọn họ chưa từng gặp nhau, hờ hững như vậy, vô tình như vậy.

Già Lam đứng yên tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng nhưng không thể che giấu nội tâm mất mát của mình.

“Thất vọng rồi à?” Phượng Thiên Sách đưa mặt qua, khuôn mặt tuấn mĩ khiến người thần đều tức giận phóng to trước mắt nàng. Đáy mắt lóe lên tia sáng kì lạ, lại hài hước si diện nói: “Thì ra Tiểu Lam Lam của chúng ta cũng không có ngoại lệ, nhìn thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đứng đầu trong bát công tử, xuân tâm lập tức nhận nhạo? Nàng có biết tại sao Nạp Lan Tiêu Bạch bị mù nhưng vẫn có thể đứng đầu bát công tử không?”

“Vì sao?” Già Lam vốn không để ý lời nói xằng bậy của hắn, nhưng vẫn không nhịn được có chút hiếu kì về Nạp Lan Tiêu Bạch.

Phượng Thiên Sách nhìn vào mắt nàng ở khoảng cách gần, con ngươi đen thoảng u ám, lộ ra vòng xoáy sâu không lường được, gần như muốn nhấn chìm Già Lam vào trong đó. Đáy lòng Già Lam hơi kinh hãi, không khỏi cảm thấy lạnh cả người. Đúng lúc này, đột nhiên Phượng Thiên Sách lui ra, khẽ lắc chuông gió trong tay, khôi phục lại bộ dạng cột nhũ của ngày thường, nắn nắn câu môi cười: “Đột nhiên, ta không muốn nói cho nàng biết.”

Già Lam trừng mắt nhìn hắn, chụp lấy chuông gió trong tay hắn: “Mau trả chuông gió lại cho ta! Ngươi muốn nịnh hót, theo đuổi Hoa tiểu thư thì tự lấy tiền của mình mua lễ vật, không được làm bẩn chuông gió của ta!”

Thân ảnh Phượng Thiên Sách nhẹ nhàng nhoáng lên, không dấu vết tránh khỏi, đắc ý phe phẩy chuông gió, đi qua đi lại trên hành lang lầu hai: “Tiểu Lam Lam ghen à? Nếu nàng không muốn ta đem chuông gió tặng cho Hoa tiểu thư, ta không đưa là được. Ta sẽ đem nó cất thật kĩ, coi nó như tín vật đính ước nàng tặng cho ta, ha ha...”

Tiếng cười trong trẻo của hắn phiêu lãng trên hành lang lầu hai, phảng phất giống như muốn để cho mọi người nghe thấy.

Già Lam gao gắt nhìn chăm chăm hắn, một lúc sau, xoay người đi xuống lầu.

Thôi, thôi, nếu chủ của chiếc chuông gió này không nhận người bạn này là nàng. Nàng cũng không cần... quý trọng nó làm chi. So với việc bị Phượng Thiên Sách trêu chọc tức chết, không bằng trở về luyện công cho rồi.

“Tiểu thư, xin đừng bước.”

Cửa cầu thang xuống lầu, mấy tên thủ vệ ngăn đường nàng, giơ tay lên, chỉ chỉ về phía trên lầu.

Già Lam ngẩng đầu, thấy Phượng Thiên Sách cực kì lẳng lơ, lười biếng dựa vào lan can đầu cầu thang, cười tủm tỉm nhìn nàng, nụ cười kia đã quá rõ ràng, đám thủ vệ cao thủ này là nhận lệnh của hắn, nếu hôm nay hắn không đồng ý, nàng đừng hòng rời khỏi Phi Hoa Lâu.

“Tiểu Lam Lam, đừng nóng giận. Ngày hôm nay, còn có trò hay nha, bỏ lỡ lại hối hận.”

Phượng Thiên Sách mỉm cười đưa tay, kéo Già Lam mang về mặt u ám trở lên lầu, đi vào căn phòng thứ hai.

Không bao lâu, Phượng Thiên Dục cũng đi tới lô ghế, hắn đánh giá Phượng Thiên Sách thật kĩ: “Đại ca, vì sao Hoa gia chủ mời huynh đến?”

“Nhiệm vụ, vấn đề đơn giản như vậy một đề còn nở miệng hỏi được. Sự thật quá rõ ràng mà...” Phượng Thiên Sách lười biếng ngồi trên ghế, mặc kệ ở đâu, hắn cũng có thể đem cái ghế tầm thường thành cái ghế thái sư phô trương, hắn cố ý dừng một chút, giả vờ thần bí nhỏ giọng: “Bởi vì... ta có diện mạo đẹp hơn các người, lão không mời ta, còn có thể mời ai?”

Trong phòng, hai tiếng ‘xi’ cùng vang lên, Già Lam và Phượng Thiên Dục đồng loạt vút cho hắn cái ánh mắt khinh bỉ.

Có cần tự kỷ đến mức này hay không? Sớm biết như vậy sẽ không hỏi hắn.

“Đại ca, huynh không cảm thấy kì quái à? Hoa gia chọn rể, lẽ ra nhân vật có bối cảnh phi phàm như Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dĩ, đều không có hứng thú mới đúng. Ai ngờ bọn họ đều tới, đằng sau việc kén rể này có phải cất giấu bí mật to lớn gì hay không?”

Phượng Thiên Dục vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của huynh trưởng, lại thấy hắn vô cùng tán thành gật đầu, chân mày nhíu chặt, giọng điệu nghiêm nghị: “Không sai, trong chuyện này, nhất định có huyền cơ!”

Về mặt Phượng Thiên Dục hơi biến đổi, giống như bắt được sơ sót của huynh trưởng, lộ ra vẻ kích động. Quả nhiên, hắn không đoán sai, biểu hiện hoang đường của đại ca đều là giả vờ, nhưng mà một khắc sau, hắn lập tức bị đánh trở về mặt thật.

“Người có xuất thân cao như ta cũng tới dự tiệc, có thể thấy, chuyện này rất long trọng. Nếu là bình thường, ta căn bản chẳng có hứng thú tham gia.”

Nhìn vẻ mặt thối hoắc như nuốt phải ruồi của Phượng Thiên Dục, Già Lam cảm thấy tâm trạng của mình tốt lên.

Lúc này, khách mời của Phi Hoa lâu đã tới đủ, mấy người trên lầu hai đều có động tĩnh.

Rất nhanh, Hoa gia chủ đi tới đại sảnh, phát tay một cái, toàn trường yên tĩnh: “Cảm ơn các vị đã nể mặt, đến dự Hoa gia...”

Chưa nói dứt câu, tiếng nổ phịch vang lên, bình hoa sứ màu trắng bị ném từ cửa sổ xuống, cắt ngang lời Hoa gia chủ.

Tiếp theo sau, giọng nói cuồng vọng vang lên: “Thật nhàm chán, bốn vương không có hứng thú nghe!”

Vừa nghe tiếng, mọi người đều đoán được là giọng nói của ai, chỉ cần nghĩ tới danh hào Hoàng Kim Chiến Vương, còn ai dám chọc ghẹo hắn?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thất công tử tề tựu

Hoa gia chủ rất xấu hổ nhưng không dám đắc tội với người này, ông khẽ tăng hắng, đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay, mục đích của buổi tiệc chỉ có một, chính là chọn chồng cho con gái của tại hạ.”

“Rầm” Lại một bình hoa được quăng từ cửa sổ ra, chỉ khác là cái bình này làm bằng đồng! -_-#

“Nếu như người mời bốn vương tới đây vì việc buồn chán này, bốn vương không cần thiết phải... tiếp tục ở lại đây, lãng phí thời gian quý báu của bốn vương với những thứ này...” Dáng người Bá Hầu Trường Dã như chiến thần, xuất hiện ở trước cửa sổ, người ta lập tức cảm nhận được một mảnh vàng chói đập vào mắt, ánh mắt sắc bén của hắn quét một vòng đại sảnh, vẻ mặt vênh vênh vào vào, không ai sánh bằng.

Hoa gia chủ âm thầm lau mồ hôi, vội la lên: “Chiến Vương đừng sốt ruột, chuyện kể tiếp tại hạ muốn nói, chính là chuyện chính của ngày hôm nay.”

Nhìn Bá Hầu Trường Dã cuồng vọng như vậy, trong số mấy công tử có người không chịu nổi lên tiếng bất mãn.

“Nếu người không có hứng thú, vậy người tới đây làm cái gì hử? Đừng nói với ta người ăn no rừng mỡ, cho nên chạy tới đây tìm phiền phức nha.” Âm thanh vang lên, cửa sổ của lô ghé đối diện bị đẩy lên, ngón tay mảnh khảnh như hoa lan chỉ vươn ra, từng ngón tay trắng nõn mà thon dài, đúng là con đẹp hơn cả tay của phái nữ.

Chờ cửa sổ mở toang ra, một gã đàn ông xuất hiện trong mắt mọi người, hắn mặc một bộ áo gấm màu tím, tóc dài tùy ý xõa trên vai, chỉ dùng sợi lụa vàng nhỏ buộc tóc, dung mạo tuấn mỹ đến khó phân biệt được giới tính.

“Nhìn kìa, là Mộc Tây Dao! Đừng coi bộ dạng hắn ảo là mà khinh, lá gan hắn không có nhỏ đâu, dám chống đối ra mặt với Hoàng Kim Chiến Vương luôn.”

“Âm thanh này thật khiến người ta chịu không nổi, da gà trên người của ta nổi lên hết rồi.”

“Mộc Tây Dao này chết chắc rồi, dám đắc tội với Chiến Vương, làm sao có trái cây ngon ăn được.”

Nhóm người ngồi phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Ha, cái tên Mộc Tây Dao này đúng là không biết sống chết.” Phượng Thiên Dục cười lạnh, tựa như hắn không hề có tình cảm gì.

Già Lam đứng dậy, thông thả bước tới gần cửa sổ, liếc nhìn Mộc Tây Dao khó phân biệt được giới tính, lắc đầu nói: “Đường đường là Hạo Thiên Bát công tử, chỉ có một mình hắn có can đảm đứng ra nói lời công bằng, ta thật sự khâm phục hắn, còn mạnh hơn so với những kẻ chỉ biết trốn trong phòng không dám hé răng.”

Một câu đánh vào hai gian phòng, Phượng Thiên Sách giương mắt, cười nhợt nhạt, trong nụ cười sinh ra một chút hấp dẫn khiến người ta nghiền cứu.

Ngoài ra, mấy người ở các lô ghé khác đều lục tục mở cửa sổ ra, phảng phất giống như đang chờ coi chuyện thú vị, sắp có trò hay, không ai muốn bỏ qua hết.

Lần này, Già Lam đã thấy được dáng vẻ của bảy vị công tử của Hạo Thiên Bát công tử rồi, một đám diện mạo xuất chúng, cá tính đường hoàng, ngoại trừ Phượng Thiên Dục, Hoàng Bộ Anh Kỳ, Uất Trì Vinh, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã, diện mạo hai người khác nàng đều thấy như tiên.

Một xinh đẹp đến khó phân biệt được giới tính – Mộc Tây Dao, người còn lại mặc quần áo màu xanh, vóc người mạnh khỏe vạm vỡ, cao hơn người bình thường một cái đầu, vẻ mặt vừa nghiêm túc lại lạnh lùng, không chút cảm xúc khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn từ xa giống như cây tùng ngàn năm, đứng ở vách đá, cao ngạo nhưng lại khiến người ta run sợ.

Già Lam còn chưa biết người này là ai, chợt nghe Bá Hầu Trường Dã cúi đầu nở nụ cười: “Tốt, trong các đám ô hợp các ngươi cuối cùng cũng có người khiến cho bốn vương có hứng thú, đáng tiếc! Người nam không ran am, nữ chả ra nữ, giết người... bốn vương lại sợ làm ô uế tay mình.”

Ngón tay thon dài mà tinh xảo của hắn chỉ vào Mộc Tây Dao: “Người tự mình kết thúc đi!”

Toàn trường ồ lên.

Thật kiêu ngạo! Tùy tiện nói một câu lại bắt người ta tự kết thúc, hắn cho hắn là ai?

Bỗng dưng, Mộc Tây Dao rũ mắt xuống, che giấu đi âm hàn trong đáy mắt, khi ngược mắt lên lần nữa, hắn cười quyến rũ, cả người như làn sóng lớn dao động, ồm ồm cười nói: “Ai u, cái này chỉ có thể xin lỗi, sở thích lớn nhất của ta chính là làm cho người khác ghê tởm, dù ta không đánh lại ngươi, ta cũng muốn làm ngươi mắc ói chết. Chính ngươi nhìn đủ chứ.”

Nói xong, hắn liền xoay thất lưng, bộ dạng hết sức lẳng lơ, còn quyến rũ hơn cả mỹ nhân chính hiệu, ánh mắt đầy quyến rũ của hắn khẽ lướt qua lô ghé sát vách: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ta chính là cao thủ nhất đẳng, ngươi muốn giết ta, hỏi hắn một tiếng trước đi!”

“Ngu ngốc!” Nam tử áo xanh lạnh lùng phun hai chữ cho hắn, ánh mắt tàn nhẫn quét về Bá Hầu Trường Dã, ý chí chiến đấu ầm ầm này nằm

Bá Hầu Trường Dã thường thức kim châu trước ngực mình, cười đến vô cùng cao quý, tru nhả, lại không che đậy phách lối: “Lại thêm một kẻ ô hợp! Bắt một vị vương giả ở tít trên cao như bốn vương nổi tiếng ngang hàng với đám ô hợp các ngươi, đúng là nổi si nhục lớn nhất của bốn vương! Từ nay về sau, không còn Hạo Thiên bát công tử nữa, chỉ có Hoàng Kim Chiến Vương!”

Toàn bộ Phi Hoa Lâu, đột nhiên nổi lên bão táp. Con lốc đến rất đột ngột, từng vòng linh khí màu vàng chấn động, đem Bá Hầu Trường Dã bao vây ở bên trong, tỏa ra vòng tròn đồng tâm, hướng về Phi Hoa Lâu khuếch tán.

Dưới chân mọi người bắt đầu rung động...

Người này điên rồi! Hắn muốn phá hủy toàn bộ Phi Hoa Lâu ư?

“Bá Hầu Trường Dã, hôm nay mọi người đều có cùng mục đích đến đây, không bằng nghe Hoa gia chủ nói hết lời cũng không muộn...” Âm thanh ồm ồm mềm nhẹ từ gian phòng thứ nhất bay ra, kèm theo giọng nói của hắn chính là sức mạnh thánh khiết phát qua từng góc Phi Hoa Lâu, trên mặt mỗi người đều cảm thấy khoan khoái và dễ chịu như được dòng suối trong sạch rửa qua, con lốc trong lâu được vỗ về, dần yên tĩnh lại.

Mọi người đều khẽ rên thật dài, cảm thấy cả người dễ chịu hẳn, cả đám ngẩng đầu, nhìn thấy chủ nhân của âm thanh kia, đáy mắt tràn đầy sùng bái.

Giọng nói kia là...

Già Lam quay đầu, thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đứng trước cửa sổ, đây thực lực thật sự của hắn sao? Hiện tại, nàng đã tin lời Phượng Thiên Dục nói, dựa vào thực lực của Nạp Lan Tiêu Bạch, cho dù là hai cao thủ linh tôn cũng không làm gì được hắn. Quả nhiên, nàng quá mức ngây thơ, lỗ mãng, cư nhiên lại liều mạng về cứu hắn.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình mà.” Nàng cúi đầu tự giễu.

Nạp Lan Tiêu Bạch quay đầu sang, đôi mắt thuần khiết nhìn về phía của nàng, khiến nàng có ảo giác hắn đang nhìn nàng, nhưng nàng biết, hắn căn bản không nhìn thấy. Là do nàng suy nghĩ nhiều mà thôi.

Nạp Lan, nếu hắn cùng một gia tộc với nàng, như vậy có phải hắn cũng có quan hệ máu mủ với nàng?

Nhưng, có quan hệ máu mủ thì sao? Đừng quên, nàng là kẻ bị gia tộc vứt bỏ, bằng không vì sao cô lại trăm đắng nghìn cay đưa nàng đến Sở gia, giao nàng cho Sở phu nhân ở thành Lạc Xuyên chăm sóc?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thánh khí, Sơn Hà Thụ

Mặc dù thật sự cùng một gia tộc, nàng cũng không thể pháp đoán được, nàng không thể phán đoán đối phương có thể uy hiếp tới mình hay không. Nàng lạnh lùng thu hồi tầm nhìn, coi như chính mình chưa từng quen biết người này.

“Nạp Lan Tiêu Bạch, trong số những người ở đây, chỉ có ngươi là miễn cưỡng được lọt vào mắt bản vương. Được, bản vương nể mặt ngươi, nghe xem hần có thể mang tới tin tức bản vương mong muốn hay không. Nếu như hần nói ra tin tức nhảm chán, bản vương không ngại phá hủy Phi Hoa Lâu này, đền bù khoảng thời gian bản vương bị hần làm lãng phí.”

Bá Hầu Trường Dã nhìn chăm chú về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, đôi mắt nóng rực sáng kinh người, ánh mắt ấy lóe lên hưng phấn giống như nhìn thấy con mồi.

Hoa gia chủ điều chỉnh lại sắc mặt, cảm thấy sau lưng mình ướt đầm mồ hôi lạnh... Ông thần lớn, ông thần nhỏ hần vất vả mời tới, không dám đắc tội với bên nào hết. Ông nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch gật đầu cảm kích, nếu không phải hần cản trở, e là Phi Hoa Lâu của hần đã biến thành đồng đổ nát rồi, mặc dù đối phương không nhìn thấy động tác của mình, ông vẫn làm.

“Tại hạ cũng không thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng ra, lần này mời các vị công tử đến đây, chính là vì bảo khí trong truyền thuyết – Sơn Hà Thụ.

Ba chữ này vừa dứt, toàn trường liền nhắc lên một lần sóng.

“Thì ra là vì Sơn Hà Thụ, hèn gì Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã đều tới đây.” Phượng Thiên Dục làm như có chút suy nghĩ.

“Sơn Hà Thụ là cái gì?” Già Lam hiếu kỳ hỏi, không đợi Phượng Thiên Dục trả lời, Già Lam liền cảm nhận được Chiến Hoàng Bút có dao động, âm thanh kích động: “Sơn Hà Thụ cũng không phải là một quyển sách, càng không phải bí tịch võ công, nó là một quyển sách phòng ngự tất cả các lực công kích thánh khí... Hừ hừ, không ngờ nó cũng xuất thế, nếu như để cho ta thấy nó, ta nhất định phải cho nó đẹp mặt.”

Già Lam cảm thấy giọng nói của nó không đúng: “Nó là đối thủ một mất một còn của ngươi à?”

“Cũng coi như... không tính...” Chiến Hoàng Bút đáp ứng nói: “Chỉ có thể nói, ta chính là vũ khí sắc bén nhất trong thiên hạ này, mà nó lại vừa vặn là vũ khí khó công phá nhất thiên hạ...”

Già Lam nghe xong liền hiểu, cái này không phải là xung đột mâu thuẫn sao? Một cái có thể chọc thủng tất cả thuẫn trong thiên hạ, một cái có thể kháng cự tất cả mâu thuẫn trong thiên hạ. Khi mâu thuẫn chống lại đối phương. Đến tột cùng là mâu thuẫn phá vỡ thuẫn hay là thuẫn chặn được mâu?

“Vậy nếu trên đời này, có người cùng lúc chiếm được các ngươi, sẽ thế nào?” Đột nhiên, Già Lam sinh ra một ý nghĩ hưng phấn, một tay nàng là Chiến Hoàng Bút sắc bén nhất trong thiên hạ, tay còn lại là Sơn Hà Thụ kiên cố nhất, chẳng phải nàng là thiên hạ vô địch sao?

Chiến Hoàng Bút nhìn rõ ý nghĩ của chủ nhân, thân bút run rẩy: “Chủ nhân, người đừng có vui vẻ quá sớm, cái tên Sơn Hà Thụ này không dễ bị thuần phục đâu. Hơn nữa, thực lực bây giờ của chủ nhân còn yếu kém, sợ là nó coi thường người... Nó chỉ nguyện ý khuất phục trước người mạnh, nhớ khi xưa chủ nhân của nó là một nhân vật truyền kì chi cảnh.”

Chiến Hoàng Bút cố ý nói giảm nói tránh lăm ròi, nhưng Già Lam vẫn bị đá kích.

“Ta biết, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là bảo vệ mạng nhỏ, sau đó cố gắng luyện công, sớm muộn gì cũng có một ngày, nó sẽ phải khuất phục trước ta!” Già Lam nắm chắc quả đấm, ánh mắt kiên định đầy ý chí chiến đấu, quả đấm đấm mạnh vào bệ cửa sổ, kính động đến hai người khác còn lại trong phòng.

“Ngươi đánh một quyền cũng vô dụng, Sơn Hà Thụ là bảo vật, ngay cả ta cũng không dám mơ ước, ngươi lại càng không có khả năng có được nó. Hiện thực một chút đi, người quái dị!” Lời nói lạnh nhạt của Phượng Thiên Dục đã kích Già Lam.

Già Lam quay đầu lại, trừng mắt lườm hần, cất giọng hỏi: “Đồng dạng là bát công tử, người ta thì khí thế mạnh mẽ, toàn trường khiếp sợ, sao lá gan của ngươi nhỏ quá vậy? Ngay cả thử cũng không dám thử, liền rút lui, ngươi xứng đáng làm con cháu Phượng gia à, xứng đáng đứng trong hàng ngũ Bát công tử sao? Ta thấy Bá Hầu Trường Dã nói không sai, trong mắt hần, các ngươi đều là chuột nhắt, đám ô hợp, căn bản không xứng cùng hần ngang hàng.”

Phượng Thiên Dục tức giận vỗ bàn, bước xa, vọt tới trước mặt Già Lam: “Nàng lập lại lần nữa đi?”

“Thật sự muốn ta nói lại sao?” Già Lam nhếch môi cười, nói.

“Nàng cứ nói đi.” Phượng Thiên Dục nổi giận nhìn nàng, lời nói si nhục của nàng như vậy, thật là đánh sâu vào lòng tự tôn của hần.

“Được, ta nói.” Già Lam quay đầu, hướng ra ngoài cửa sổ nói lớn: “Phượng Nhị Thiếu nói, Sơn Hà Thụ, hần nhất định muốn có! Ai dám tranh với hần, hần diệt kẻ đó!”

Nói xong, nàng đắc ý nhìn Phượng Thiên Dục, mặt người nào đó tái mét nhìn ra cửa sổ. Chỉ thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hần, có sáng quắc, có kinh ngạc, có cảnh giác, có căm thù... Phượng Thiên Dục trở thành tiêu điểm của mọi người, tâm trạng của hần có chút rối bời. Nhiều đối thủ mạnh như vậy, nhất là Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch hai cao thủ đỉnh cấp, hần làm sao dám tranh với bọn họ? Coi như hần từng mơ ước có

được Sơn Hà Thư, nhưng hắn chưa bao giờ nói ra khỏi miệng. Cái này thì tốt rồi, hiện giờ mọi người đều cho rằng hắn muốn tranh đoạt Sơn Hà Thư, tất nhiên hắn trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Lời đã ra khỏi miệng, hắn không thể nói lại, nói rành hắn tuyệt đối không tranh giành với bọn họ, như vậy tự tôn của hắn đều đi quét rác hết đi.

Già Lam chết tiệt! Nàng có ý hại hắn sao? Bây giờ, hắn đâm lao phải theo lao!

Già Lam không nhìn bộ dạng tức giận của hắn, vỗ vỗ vai hắn: “Muốn trở thành kẻ mạnh, đầu tiên phải có trái tim mạnh mẽ, nếu như mới bắt đầu liền lùi bước không dám thử, người vĩnh viễn chỉ có thể trở thành kẻ bình thường mà thôi.”

Về mặt Phụng Thiên Dục rung lên, lời nói của nàng quanh quẩn trong đầu hắn, muốn trở thành kẻ mạnh, đầu tiên phải có trái tim mạnh mẽ,... Có thể, nàng nói đúng.

“Tiểu Lam Lam, nàng nói thật hay! Hiếm khi nhị đệ hạ quyết tâm vùng lên, không còn làm con chuột nhắt nữa, hai chúng ta nhất định phải ủng hộ hắn. Ta quyết định từ hôm nay trở đi, chúng ta cứ đi theo nhị đệ, nhất định phải giúp nhị đệ lấy Sơn Hà Thư.” Phụng Thiên Sách hít mắt phụng, cười vô văn lãng lờ.

Phụng Thiên Dục đứng hình tại chỗ, đột nhiên hắn có loại cảm xúc trong ngoài giày vò. Bắt đầu từ hôm nay, hắn không những phải đề phòng người bên ngoài đối phó hắn, còn phải đề phòng người bên cạnh hãm hại, hắn dễ dàng lắm sao? Chỉ dựa vào hai người bọn họ, một cực phẩm hoang đường, một xấu xí ngu ngốc, có thể giúp hắn cái gì?

“Bằng mấy kẻ ngu ngốc các người mà cũng muốn chiếm Sơn Hà Thư sao? Đừng có làm bốn vương cười rụng răng!” Bá Hầu Trường Dã khinh miệt khề liếc qua gian phòng của bọn họ, thậm chí không có kiên nhẫn dừng lại một giây, ngón tay hắn chỉ vào Hoa gia chủ: “Người nói tiếp, Sơn Hà Thư ở đâu?”

“Xin mọi người đừng gấp, nghe tại hạ nói từ từ...” Hoa gia chủ nói liên miên một hồi, thấy Bá Hầu Trường Dã hít mắt, vội nghẹn ngào nói ngắn gọn: “Thời gian trước, phu nhân của ta dẫn các luyện sự đến vách núi Vu Sơn hái thuốc, lúc vô tình phát hiện dấu vết xuất hiện của Sơn Hà Thư, phu nhân vì tìm kiếm Sơn Hà Thư, mất tích ở gần vách núi Vu Sơn, đến nay chưa tìm được. Tại hạ và con gái sốt ruột, con gái ta thề, ai có thể tìm được mẹ của nó, nó liền gả cho người đó.”

“Cho nên, tại hạ mới gửi thiệp mời các vị công tử đến đây, cộng thêm thảo luận việc lớn. Nếu các công tử có thể giúp tìm phu nhân về giúp tại hạ, không chỉ Sơn Hà Thư thuộc về người đó, con gái và toàn bộ Hoa gia đều thuộc về người đó luôn.”

Hiện trường ồ lên, tìm được phu nhân lấy được Sơn Hà Thư, còn có được thiên kim của Hoa gia, thậm chí toàn bộ Hoa gia đều là đồ cưới, có được hết, chuyện này tốt biết bao?

Phân lớn, mọi người đều bắt đầu rục rịch.

Bá Hầu Trường Dã cười lạnh: “Chỉ một Hoa gia, bốn vương không có hứng thú; về phần con gái gương, bốn vương càng không có hứng thú.”

Hoa gia chủ lau mồ hôi, người này thật kiêu ngạo quá mức rồi, lại không có biện pháp đối với hắn.

Bá Hầu Trường Dã nhanh chóng sai bảo ông: “Nhanh đi tìm người, dẫn bốn vương đến vị trí của Sơn Hà Thư, Sơn Hà Thư là của bốn vương, bất cứ ai muốn đoạt nó với bốn vương, đều đáng chết vạn lần!”

“Ồi dào! Chó điên đều thích tới chỗ có phân, người nói Sơn Hà Thư là của người, nó sẽ là của người sao? Mọi người đều có bản lĩnh của mình, ai lấy được thì của người đó.” Mộc Tây Dao lên tiếng, toàn bộ Phi Hoa Lô chỉ có một mình hắn là lớn mật dám nói như vậy với Bá Hầu Trường Dã.

“Ca ca, ta nói không sai chứ?” Hắn không quên nhắc bia đỡ đạn của mình lên.

“Ngu ngốc!” Mộc Tây Lâm theo thói quen phun ra một câu, lạnh lùng trừng Bá Hầu Trường Dã, tư thế chiến đấu tùy thời có thể xông lên.

Mộc Tây Dao dường như cũng đã quen với câu mắng ‘ngu ngốc’ của anh trai rồi, hồn nhiên không hề để ý, vừa giã tóc, vừa uốn éo người.

Mắt lạnh sắc lẹm của Bá Hầu Trường Dã liếc qua, âm thanh dịu dàng của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên lần nữa, giống như trấn an mọi người: “Nếu như Hoa gia chủ đã nói rõ ràng, cứ như vậy đi, ai lấy được Sơn Hà Thư thì của người đó.”

Một câu thành công đem lực chú ý của Bá Hầu Trường Dã dời sang, Bá Hầu Trường Dã hăng hái nhìn hắn, cuồng ngạo nói: “Nạp Lan Tiêu Bạch, trong mắt bốn vương, chỉ có người là miễn cưỡng xứng đáng làm đối thủ của bốn vương. Vậy đi, hẹn gặp lại ở vách núi Vu Sơn.”

Hắn đột nhiên nhảy ra khỏi cửa sổ, nháy mắt liền đến bên cạnh Hoa gia chủ, hắn vươn tay chớp tới, đem Hoa gia chủ kéo tới bên cạnh: “Người phải theo bốn vương một chuyến đi!”

Trong Phi Hoa Lô, ánh sáng vàng bắn ra bốn phía, tiếng sư tử rống liên tục, một chiếc chiến xa vàng chói lọi xuất hiện, Bá Hầu Trường Dã mang theo Hoa gia chủ, nhảy lên chiến xa, chiến xa nhanh như gió xông ra phía cửa ra vào.

Chiều rộng của cửa lớn làm sao có thể so với chiều rộng của chiến xa. Nhưng, trong mắt bốn con sư tử vàng cửa lớn kia chẳng khác nào gỗ mục, tăng tốc đung vào, chiến xa nghiêng ngang mà đi...

Thoáng chốc, Phi Hoa Lô chấn động lung lay, dưới xung động to lớn, ít nhất một ít tòa lâu có dấu hiệu muốn sập.

Khách mời tránh né, kêu la.

Đúng là kẻ điên!

Hoàn toàn là vua phá hoại!

“Cứu ta!”

“Gia chủ! Mau buông gia chủ ra!”

...

Hiện trường nát bét.

“Nhị đệ, chúng ta mau dọn dẹp, nhanh chóng lên đường” Phụng Thiên Sách đứng lên nói.

Phụng Thiên Dục nhìn hai người trong phòng, cảm thấy rất vô lực, hẳn tuyệt đối không tin bọn họ giúp hắn được cái gì, không làm vướn chân hắn là may lắm rồi.

Ngay sau đó lại nghe Phụng Thiên Sách nói: “Không được, bây giờ không thể đi, chúng ta muốn đi tới vách núi Vu Sơn, đến lúc đó phải leo núi không ít, ta phải về phủ thành chủ, đổi một bộ quần áo phù hợp cho việc leo núi mới được... Ừ, phải đổi giày nữa, đôi giày này mới, dễ trượt... Còn kiểu tóc, buộc sao mới tốt nhỉ, hai là buộc một nửa...”

Người nào đó phiền não và xoắn xuyết đủ thứ chuyện.

Phụng Thiên Dục đen mặt, quả nhiên, hẳn dự đoán không sai mà, tên này tuyệt đối là vật kéo chân hắn!

Già Lam cũng không biết nói gì nữa, nàng rất muốn làm bộ như không quen hắn! Hiện tại là lúc nào rồi, còn lo cho quần áo, giày? Còn có kiểu tóc liên quan cái lông gì tới chuyện leo núi?

Ba người vừa ra khỏi lô ghé của mình liền đụng phải anh em Mộc Tây Dao, chỉ thấy ánh mắt Mộc Tây Dao sáng lên giống như phát hiện ra bảo vật, hai mắt lóe lóe, giang hai tay, giống như bướm bướm nhào tới.

Già Lam theo bản năng trốn ra sau lưng Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Dục thì lui sang một bên, chỉ có Phụng Thiên Sách ung dung đứng tại chỗ, không sợ chết, không hoảng loạn.

“Phụng Thiệu! Người ta nhớ muốn chết luôn hà!” Mộc Tây Dao ôm cánh tay Phụng Thiên Sách, vòng eo uốn éo, giọng điệu làm nũng, khiến Già Lam có cảm giác rơi vào hầm băng, rất lạnh nha!

“Mộc công tử, mặc dù người rất đẹp, nhưng giới tính của ta rất bình thường. Người còn dám đụng vào quần áo của ta, ta không dám cam đoan là ta phé đi cánh tay của người hay là mạng nhỏ của người đâu.” Phụng Thiên Sách liếc hắn, cười tủm tỉm.

Mộc Tây Dao không muốn buông ra, nhưng vẫn như cũ theo sát hắn, dịu dàng nói: “Phụng Thiệu, đừng lạnh nhạt như vậy mà! Người ta vừa gặp đã yêu người rồi, đời này nhất định ở cùng người. Ca ca cũng đã đồng ý, ca ca, ca nói đúng không?”

Câu nào của hắn cũng không quên kéo theo anh trai xuống nước, Mộc Tây Lâm xui xẻo đầy bi thương liếc hắn, miệng vẫn nói câu quen thuộc ‘ngu ngốc’, nhưng mà ánh mắt nhìn Phụng Thiên Sách lại có thêm vài phần nóng bỏng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Già Lam tấn chức!

Huynh đệ nhà Mộc Tây Dao sùng bái mù quáng với đại ca mình như vậy khiến Phụng Thiên Dục rất khó hiểu.

Bản về võ công, hẳn là thiên tài được Phụng gia công nhận, võ công mèo quào của đại ca làm sao so với hắn. Bản về nhân phẩm, đại ca làm nhiều việc hoang đường đến cực điểm như vậy, thường xuyên đem Phụng gia ra làm trò cười cho thiên hạ, còn hắn là niềm kiêu ngạo của Phụng gia. Mặc kệ là Phụng gia hay là người ngoài đều khen hắn...

Hắn có nhiều ưu thế hơn đại ca, nhưng hai huynh đệ Mộc Tây Dao đều không vừa mắt người khác, cho dù là bọn người Hoàng Kim Chiến Vương cũng không vừa mắt bọn họ, nhưng đại ca nói gì bọn hắn nghe nấy, một lòng đi theo hắn, nâng bốc đại ca lên làm lão đại, thái độ không bình thường. Trong lòng hắn rất khó chịu, càng nghĩ càng không hiểu.

“Tiểu Lam Lam, chúng ta đi thôi.”

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách xoay người, nắm tay Già Lam, muốn chạy xuống lầu. Động tác này giống như mồi lửa, khiến vẻ mặt Mộc Tây Dao khó tiếp thu, lan hoa chỉ đuổi về phía trước một cái, chỉ vào hai người đang nắm tay, hần ẻm cổ họng, the the nói: “Nàng ta là ai? Phượng Thiểu, vì sao người nắm tay nàng?”

Hần hỏi Phượng Thiên Sách, hai mắt lại nhìn chăm chăm Già Lam, lòng ghen tỵ thiêu đốt như ngọn lửa trong đáy mắt.

Già Lam thản nhiên nhìn hắn, cũng học bộ dạng vượn lan hoa chỉ chỉ vào hắn: “Người đoán.”

Phượng Thiên Sách nhọt nhọt câu môi, nụ cười trong sạch khó diễn tả thành lời.

Cả người Mộc Tây Dao run run, tức giận không nhẹ, lan hoa chỉ lắc lư: “Người...đồ xấu xí, người có tư cách gì đứng bên cạnh Phượng Thiểu?”

Già Lam cúi đầu cười, không chút nào tỏ ra yếu thế lắc eo, nói: “Mặc dù ta xấu thật, nhưng ít nhất ta cũng là phụ nữ bình thường, dựa vào điểm này, ta mạnh hơn người rất nhiều!” Nói xong, nàng đi theo Phượng Thiên Sách xuống lầu.

Mộc Tây Dao giống như bị sét đánh, tức giận đến mặt mày vằn vẹo: “Ca, người xem, có người bắt nạt ta.”

Lần này, Mộc Tây Lâm trực tiếp đi lướt qua người hắn, lạnh lùng đi xuống lầu, ngay cả một câu ‘ngu ngốc’ cũng lười nói. (Ngữ: thật ra...ta từng đọc lướt...cứ ngỡ Mộc Tây Dao là nữ giả nam *lấy khăn lau ghèn* aiz mắt kém rồi)

Âm thanh nũng nịu khiến người ta chịu không nổi của Mộc Tây Dao truyền tới phía sau lưng người đang trước: “Phượng Thiểu, Phượng Phượng, Sách Sách, chờ người taaaa~”

Đoàn người rời đi, phía cuối hành lang, một bóng dáng màu lam lặng lẽ cô lập, dung nhan trịch thiên như phủ một làn khói nhẹ, giống như mộng ảo, khiến người ta khó nắm bắt.

Trên đường nhỏ vách núi Vu Sơn, một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm chậm đi tới. Lái xe ngựa là một người mặc đồ xanh, vóc dáng mạnh khỏe, vẻ mặt lạnh lùng Mộc Tây Lâm

Trong xe ngựa có bốn người, Phượng Thiên Sách và Mộc Tây Dao ngồi đối diện nhau chơi cờ, Già Lam thì yên tĩnh ngồi một bên, tranh thủ thời gian luyện công.

Trong bốn người, tâm trạng hăm hở nhất không ai ngoài Phượng Thiên Dục, hắn buồn bực nhìn ba người trong xe ngựa, nhìn bộ dạng ăn không ngồi rồi của bọn họ, nào có tâm tình sốt ruột đi tranh đoạt Sơn Hà Thư?

Dựa theo tốc độ của bọn họ, chờ khi bọn họ tới vách núi Vu Sơn, e là Bá Hầu Trường Dã đã lấy Sơn Hà Thư đem về Kim Lôi Quốc rồi. Bọn họ coi như đi một chuyến công cốc, thuận tiện là đi leo núi du ngoạn.

So với tâm tình nóng nảy của hắn, ba người này bình tĩnh rất nhiều. Mộc Tây Dao vừa hạ cờ xuống, vừa liếc Già Lam đang ngồi bên cạnh luyện công, giọng nói the the tức giận nói: “Chỉ mới là Linh giả cấp ba, hơn nữa còn là xấu nữ, có một chút thực lực cũng dám theo chân bọn ta đến vách núi Vu Sơn, căn bản là chịu chết. Phượng Thiểu, tại sao người lại đi cùng loại người có đẳng cấp thấp kém như vậy? Không phải vô duyên vô cớ hạ thấp giá trị của mình sao?”

Phượng Thiên Sách cười nhạt: “Người không cảm thấy Già Lam rất thú vị sao?”

“Thú vị? Nhìn là muốn nôn rồi! Bộ dạng xấu xí không phải lỗi của nàng ta, nhưng ra ngoài dọa người là nàng ta sai. Phượng Thiểu, chúng ta đừng dẫn nàng ta đi theo, hai người chúng ta cùng đi, song kiếm hợp bích, nhất định chiến thắng tất cả các cao thủ, lấy được Sơn Hà Thư. Đến lúc đó, Sơn Hà Thư là của người, ta cái gì cũng không cần, có được không?”

Mộc Tây Dao một lòng đưa ra biện pháp bỏ rơi Già Lam, để được ở chung một chỗ với Phượng Thiên Sách. Lời nói ác độc truyền vào tai Già Lam, lại không chút ảnh hưởng đến nàng. Nàng hoàn toàn không nghe, tập trung tu luyện.

Lần trước ở thành Lạc Xuyên, đánh lời dài, nàng có khế ước với Thiên Cân Như Ý Châm, lúc lập khế ước, đương nhiên có được sức mạnh của Thiên Cân Như Ý Châm, sức mạnh này vẫn ở trong cơ thể nàng. Nàng không có thời gian luyện hóa nó, hiện tại nhân cơ hội này, nàng đem lực lượng đó luyện hóa, nhanh chóng nâng cao năng lực của mình, để dễ dàng ứng phó khi chiến đấu.

Mộc Tây Dao cùng Phượng Thiên Sách tiếp tục đánh cờ. Đột ngột, linh khí trong buồng xe chấn động, cuộn cuộn lưu chuyển, khiến mấy quân cờ trên bàn cờ cũng lơ lửng theo.

Ba người Mộc Tây Dao, Phượng Thiên Sách, Phượng Thiên Dục đồng loạt quay sang nhìn Già Lam, chỉ thấy trên mặt nàng có ánh sáng màu lam, đó là dấu hiệu tấn chức!

Biểu tình khinh thường trên mặt Mộc Tây Dao từ từ thay đổi, cảm nhỏ rơi xuống đất: “Trung phẩm cấp ba, ... thượng phẩm cấp ba... mỵ nó, vẫn còn tấn chức?” Hắn không nhịn được chửi tục.

Tốc độ tấn chức của người này cũng nhanh quá nhỉ? Đúng là quái thai!

Mộc Tây Lâm đang lái xe ngựa cũng nhận ra sự khác thường trong xe ngựa, kinh ngạc quay đầu, lộ ra vẻ mặt sùng sốt.

Già Lam chậm rãi luyện hóa nguồn lực lượng kia, khi tấn chức đến tột đỉnh thượng phẩm cấp ba, đột nhiên cảm thấy trong bụng có chuỗi khí chuyển động. Sắc mặt của nàng càng ngày càng đỏ, giống như đang chịu đựng cái gì đó, rất thống khổ và xoắn xýt.

Phượng Thiên Dục chậm rãi thu hồi về mặt kinh ngạc, cười nhạt: “Không phải là người xấu xí bị tẩu hỏa nhập ma chứ?”

Mộc Tây Dao tiếp lời của hắn: “Ta thấy phần lớn là như thế rồi, làm sao có người tấn chức nhanh như vậy?”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng ‘phốc..’ Buồn bực! Mùi hôi thối tràn ngập trong xe ngựa, Phượng Thiên Dục và Mộc Tây Dao đồng loạt bịt mũi, tức giận nhìn về phía Già Lam, chỉ thấy linh khí màu lam trên người nàng kèm theo một tiếng ‘phốc...’ Bỗng nhiên, toàn bộ buồng xe ngựa đều là linh khí của nàng.

Linh sư cấp bốn!

Nàng lại tấn chức!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nàng từ linh sư cấp ba hạ phẩm tấn chức lên linh sư cấp bốn hạ phẩm. Trọn một cái cấp bậc, chuyện này quá sốc rồi! Nàng là quái thái gì vậy? Sao có thể tấn chức nhanh như vậy?

Nhưng, hiện tại bọn họ không có thời gian đi tìm tòi nghiên cứu chuyện này, Mộc Tây Dao và Phượng Thiên Dục dùng sức bịt mũi, chạy ra khỏi thùng xe.

“Thúi hoắc! Không ngờ nàng ta dám thả rắm trước mặt chúng ta! Thật là thiếu đạo đức! Người xấu xí! Người xấu xí thúi hoắc!”

Mộc Tây Dao vừa che mũi vừa oán giận, vừa chạy ra khỏi thùng xe, cố gắng hít thở không khí trong lành.

Mặt Già Lam hơi ửng hồng, tuy rằng có chút xấu hổ nhưng cũng không phải nàng cố ý. Hết sức bình tĩnh nói: “Tấn chức nhanh quá, không nhận được!”

Bên trong buồng xe, chỉ có một mình Phượng Thiên Sách vô cùng bình tĩnh ngồi chỗ cũ, chậm rãi đem quần cò sắp xếp lại, nhưng trên khóe môi vẫn mang nụ cười trên tức.

Già Lam ỉu xiu đẩy cửa sổ xe ra, cố gắng xem nhẹ nụ cười của hắn, hít thở từng ngụm không khí mới mẻ.

Cái rắm này đúng là thối muốn chết! Ngay cả nàng cũng chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Gặp lại bạn thân

Xe ngựa chạy một đoạn đường, đột nhiên dừng lại, phía trước có tiếng đánh nhau.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Già Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy hai nhóm người đang đánh nhau dữ dội.

Đều loại thuộc tính linh thuật, nở rộ sáng rực trên bầu trời, còn tia sáng bạc của kiếm trong tay nhóm Kiếm sư, đánh nhau thật dữ dội.

Rất nhanh, Già Lam nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc, Triệu Nhã Nhi, Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn, còn có Tổng Thiên Nhi... Tại sao Tổng Thiên Nhi lại ở đây?

Lòng Già Lam khẽ động, từ lúc ở trên lối đi chia tay nhau, nàng bị Phượng Thiên Sách dẫn đi khỏi thành Lạc Xuyên. Lúc đó, Tổng Thiên Nhi ra sao, nàng cũng quên mất không hỏi, lần này nhìn thấy Thiên Nhi, tâm tình nàng rất vui sướng.

Thấy đồng bạn của mình gặp nguy hiểm, nàng không chút do dự bước xuống xe.

Mộc Tây Dao xoắn tóc trên đầu vai mình, nhìn nàng cười lạnh: “Người muốn làm gì? Muốn tìm chết hả? Hai người kia là cao thủ linh tôn đó, chỉ dựa vào một chút võ mèo này của người, hừ, chưa có đi qua đã bị bọn họ đập một phát chết tươi rồi.”

“Cám ơn Mộc công tử quan tâm, ta nhất định sẽ bình an trở về.” Già Lam nhìn về phía hắn nở nụ cười.

“Ai quan tâm ngươi? Đừng có tự mình đa tình?” Mộc Tây Dao khinh thường trợn mắt liếc nàng.

Già Lam không có để ý tới hắn, bước nhanh về hướng đang đánh nhau kia. Nàng không tùy tiện xông vào, nàng tự biết thân biết phận, nàng không có tự tin đánh thắng hai cao thủ linh tôn.

Đợi tới khi nhìn lên, về số người đôi bên chênh lệch khá xa, một bên hai người, một bên gần mười người. Mười người này toàn bộ là học sinh của Học Viện Thiên Dực, mặc dù đông người nhưng thực lực kém xa đối phương rất nhiều. Đúng như Mộc Tây Dao nói, hai người kia chính là hai vị cao thủ linh tôn, thực lực không hề tầm thường.

Tuy rằng nàng chỉ nhìn thấy bóng lưng của hai người kia, nhưng sức mạnh trong từng chiêu thức đánh ra đủ để gạt bỏ mười mấy người.

Vừa lúc, linh khí thuộc tính thủy ngưng tụ thành một thanh băng kiếm, xuyên qua không khí, đánh về phía Tổng Thiên Nhi. Tổng Thiên Nhi nhanh chóng tránh ra, phía sau nàng ta là một cây cổ thụ trăm năm, ngăn lại đường lui của nàng ta. Như vậy, thanh băng kiếm kia nhất định đâm vào tim nàng ta, kết quả chỉ có đường chết.

Con ngươi Già Lam thất lại, lấy Thiên Cân Như Ý Châm ra: “Đi, phá nó!”

Trên bầu trời, gỏi ngọc bay vút tới, càng bay càng lớn, chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, băng kiếm lệch hướng bay vòng qua thân cây cổ thụ, bay vút vào bụi cỏ.

Tổng Thiên Nhi thấy cái gỏi ngọc to đùng dừng trước chân nàng ta, nàng ta sững sờ, sau đó xoay người nhìn về phía chủ nhân của gỏi ngọc, ngạc nhiên kêu lên: “Già Lam, Thì ra ngươi cứu ta!”

Tổng Thiên Nhi cười hí mắt, hai gò má ửng hồng, đáng yêu chết người.

Già Lam nhìn nàng ta nói: “Thiên Nhi, ngươi cũng được học viện Thiên Dực chọn hả?”

Tổng Thiên Nhi gật đầu liên tục: “Phải, chúng ta giành được ngôi vị quán quân, có tư cách cùng nhau vào học viện Thiên Dực, cái này đều nhờ ngươi! Nếu không có ngươi, có lẽ ta bị cha ép thành thân rồi.”

Già Lam mỉm cười, rất nhanh dời lực chú ý sang cuộc chiến: “Bọn họ là ai? Sao các ngươi lại đánh nhau?”

Tổng Thiên Nhi nói: “Phó viện trưởng dẫn bọn ta đi rèn luyện, ai ngờ, giữa đường lại đụng phải hai người này, bọn họ không cho bọn ta tiến vào vùng đất trước mặt, nên đánh nhau thôi.”

“Hai người này đúng là đạo quá rồi!” Già Lam nhìn hai gã cao thủ linh tôn, vừa lúc một trong số hai người quay đầu, nhìn thấy Già Lam, bốn mắt nhìn nhau, hai bên đồng thời nhận ra đối phương, sắc mặt đều biến đổi.

“Là ngươi!”

“Là ngươi!”

Già Lam nhận ra, người này chính là một trong hai cao thủ linh tôn ám sát Nạp Lan Tiêu Bạch.

Tiêu rồi, lúc trước nàng dùng sự phụ hù dọa bọn họ, mới có thể chạy trốn được, lần này oan gia ngõ hẹp, đoán chừng bọn họ sẽ ra tay với nàng.

Cao thủ linh tôn nhận ra nàng, ánh mắt hân hân u ám xuống, đáy mắt có vòng xoáy: “Đại ca, mau nhìn kia, là con nhò xấu xí trong rừng trúc!”

Cao thủ linh tôn vẫn còn đang đánh nhau ác liệt với nhóm người Học viện Thiên Dực cũng nhanh chóng rút khỏi trận đánh, hai người tập trung nhìn vào Già Lam.

“Là ngươi! Lần trước may mắn để ngươi chạy thoát, bây giờ lại tự mình đưa lên tới cửa, ngươi đừng hòng chạy trốn.” Vị cao thủ linh tôn lớn tuổi nói.

Già Lam im lặng một hồi, đột nhiên quay đầu chỉ vào chiếc xe ngựa: “Không chỉ có ta, còn có Phượng Nhị Thiếu cùng bỏ trốn với ta cũng đến, các ngươi có muốn đem hai người bọn ta xử luôn một lần không hả?”

Phượng Thiên Dục ngồi trong xe ngựa giận run cả người, quá ghê tởm! Sao hắn luôn xui xẻo như vậy? Vì sao mỗi lần nàng gặp chuyện xúi quẩy, người bị lôi xuống nước luôn luôn là hắn?!

Thật ra, cái này cũng không thể trách Già Lam, hai cao thủ linh tôn này quá mức mạnh mẽ, Già Lam căn bản không có biện pháp đối phó, nàng làm như vậy cũng chỉ vì dụ dỗ hai cao thủ khác trên xe xuống mà thôi. Theo quan sát của nàng, anh em nhà Mộc Tây Dao có thực lực không tầm thường, hai người cùng ra tay đối phó với hai cao thủ linh tôn, chắc là phần thắng nhiều hơn!

“Nhị đệ! Ngươi cùng Tiểu Lam Lam bỏ trốn khi nào vậy?” Phượng Thiên Sách nhàn nhạt cười, nhìn về phía Phượng Thiên Dục.

Trái tim nhỏ bé của Phượng Thiên Dục run lên, vì sao đại ca dùng ánh mắt sắc bén đó nhìn hắn? Giống như là đang nhìn tên gian phu đội mũ xanh cho huynh ấy thế? (*mũ xanh: bị vợ cắm sừng)

“Đại ca, đừng nghe nàng ấy nói tầm bậy, căn bản không có chuyện đó.” Hấn giải thích.

Mộc Tây Dao nghe Già Lam nói thế liền vô cùng hứng thú, hướng Phượng Thiên Dục đá lông nheo: “Nhị Thiếu, thì ra các ngươi là một đôi, ta hiểu rồi, ta sẽ tác hợp cho các ngươi.” Nói dứt lời, hấn liền bay ra khỏi xe ngựa.

Phượng Thiên Dục đột nhiên có cảm xúc nghẹn ngào: Hấn nhảy sông Hoàng Hà cũng không sạch!

Này là chuyện gì? Hấn biết cái gì? Căn bản là không thể nào, có được hay không?

Ai ngờ, Phượng Thiên Sách ngồi cạnh hấn đột nhiên nói: “Nhị đệ, nếu ngươi muốn bỏ trốn với Tiểu Lam Lam, ít nhất cũng phải nói cho đại ca biết một tiếng chứ, không hỏi mà làm, thật là không lễ phép.”

Phượng Thiên Sách nói chuyện rất đứng đắn, Phượng Thiên Dục ngổn ngang trong gió lạnh, âm thầm suy ngẫm: Đại ca thật sự tức giận hay cố tình trêu chọc hấn?

Trong cuộc chiến, học viện Thiên Dục và hai cao thủ linh tôn kéo giãn khoảng cách ra, bản thân ai về phe đó. Mộc Tây Dao phi thân bay vào giữa trận chiến, về mặt cao ngạo nhìn hai cao thủ linh tôn nói: “Các ngươi biết ta không?”

Hai cao thủ linh tôn liếc nhìn nhau, vị cao thủ linh tôn lớn tuổi nhất nói: “Mộc nhị thiếu gia của Tuyết Mộng Quốc, một trong số tám công tử của Bát Hạo Thiên, Mộc Tây Dao. Ta đương nhiên nhận ra ngươi.”

Lúc này, Già Lam mới biết, thì ra anh em Mộc Tây Dao đến từ Tuyết Mộng Quốc, không biết thực lực của hấn ra sao, có thể lấy một địch hai, đánh thắng hai vị cao thủ linh tôn không?

Mộc Tây Dao cười cực kì tao nhã, lan hoa chỉ vênh lên: “Biết là tốt, vậy các ngươi có thể chết rồi.”

Hai linh tôn cao thủ không khỏi nổi giận: “Ngông cuồng! Mộc Tây Dao, ngươi cho là dựa vào năng lực của một mình ngươi thì có thể chiến thắng bọn ta?”

“Đôi phó với các ngươi, một mình ta là đủ rồi.” Mộc Tây Dao tao nhã vươn tay, căn bản không để hai người vào mắt.

Thái độ của hấn dĩ nhiên chọc giận hai vị linh tôn cao thủ rồi, lòng bàn tay họ ngưng tụ linh khí, muốn đánh về phía hấn.

Mộc Tây Dao vô cùng ung dung, không nhanh không chậm, thậm chí không có nhìn họ dù là nửa con mắt.

Cảm nhận được khí phách từ trên người hai cao thủ linh tôn phóng ra, Già Lam và học sinh Học Viện Thiên Dục nhanh chóng lùi ra phía sau.

Trong đám đông, Sở Chiêu Viêm liếc nhìn qua phía Già Lam, trong lòng không khỏi buồn bực. Ngày xưa, Già Lam vì muốn trở thành thư đồng của y, nàng không tiếc lên võ đài đấu võ. Bây giờ, ở trong mắt nàng, y giống như là không khí, bị nàng phớt lờ. Người ở bên cạnh nàng một người so với một người càng xuất sắc, bản thân y so với bọn họ càng so càng kém một nắng xa, loại tâm tình này khiến y rất ảm ức, có loại cảm giác từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

Già Lam cảm nhận được tầm mắt của y, thân nhiên liếc qua hấn một cái, rất nhanh liền thu hồi, đúng là hoa lệ bị coi thường.

Mục Tư Viễn thấy vẻ mặt âm tình bất định của Sở Chiêu Viêm, không khỏi an ủi: “Viêm Chiêu, nghĩ thông suốt một chút đi, không phải ngươi đã nói sao? Nàng ta đang cố giả vờ tha để bắt, muốn hấp dẫn sự chú ý của ngươi, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ dán lên người ngươi nữa thôi.” (Tịch Ngự: ta thấy MTV vs SCV là 1 đôi tình nhân :v cái gì MTV cũng nghĩ cho SCV)

Hấn không khuyên thì thôi, vừa khuyên mặt Sở Chiêu Viêm càng thêm thú, hung hăng lườm hấn. Đêm tầm nhìn dời sang giữa chiến trường.

Rừng cây bốn phía đột nhiên giống như có linh hồn, Khách khách Khách khách... Muôn vạn cây uốn lượn, đan xéo trước mặt hai vị cao thủ linh tôn, tạo thành một cái kết giới hình tổ chim!

“Nhị đệ, cẩn thận, đây là chiến kỹ thuộc tính mộc thừa truyền của Mộc gia.”

Hai người âm thầm kinh hãi, lúc này bản thân bọn ở bị vây trong chiến trường, xung quanh đều là rừng cây xum xuê, vừa vặn khiến Mộc Tây Dao chiếm ưu thế về linh thuật mộc, rừng cây bốn phía chịu sự thao túng của hấn bắt đầu công kích.

Hai người kia tu luyện thuộc tính thủy, thông thường thì trong ngũ hành, linh thuật thủy rất khan hiếm, bọn họ có thể tu luyện được, liền trở thành niềm kiêu ngạo của bọn họ. Thế mà bây giờ, bọn họ lại mất ưu thế, muốn phá giải linh thuật mộc, chỉ có cách tiến công!

“Chiến kỹ linh thuật mộc thuộc cấp cao đẳng... Không ngờ Mộc Tây Dao lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.” Sở Chiêu Viêm bình luận một cách khách quan.

“Có thể được liệt vào danh sách Bát công tử Hạo Thiên, đương nhiên không phải nhân vật tầm thường rồi!” Già Lam nói.

Nàng nhìn kết giới tổ chim, càng ngày càng chặt chẽ, càng ngày càng chặt, gần như đem hai vị cao thủ linh tôn bao vây trong đó, đáy mắt nàng hiện lên

ánh sáng cực nóng, càng ngày càng mãnh liệt.

Mộc Tây Dao ung dung điều khiển chiến kí linh thuật mộc, kết giới dần dần nhỏ lại, cành cây dày đặt vươn vịu, đem hai vị cao thủ linh tôn nhốt trong đó.

Đột nhiên, có hai chỗ trên kết giới nhô ra, lộ ra hai băng kiếm. Hai cao thủ linh tôn dùng tay ngưng tụ linh thuật thủy thành băng kiếm, cực kì sắc bén, phá bỏ kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 50: Mộc Tây Dao vs Hoàng Kim Chiến Vương!

“Muốn phá kết giới... Không dễ như vậy đâu!”

Mắt Mộc Tây Dao hiện lên tia sáng lạnh, hai tay của hắn nhanh chóng biến ảo kết giới.

Chỉ một thoáng, cuồng phong đột ngột.

Linh khí chung quanh hắn giống như muốn bùng phát. Quần áo màu tím tùy ý bay lượn, tóc đen như mực như cuồng múa trong gió. Giờ phút này, Mộc Tây Dao hết sức uy phong, trong khí chất âm nhu mang theo hơi thở người lạ chớ gần, đâu còn khí chất nũng nịu của tiểu thụ.

Kèm theo sức mạnh của hắn, các cành cây lớn nhỏ đều di chuyển, tựa như con rắn bò khắp nơi.

Đột nhiên, hơn mười cành cây cuối cùng đồng loạt bắn ra, trong ngoài kết giới tạo nên một kết giới khác. Kết giới mới vừa tạo xong, những nhánh cây còn lại tiếp tục di chuyển một cách điên cuồng, chỉ nghe tiếng cành cây va chạm khanh khách, bên ngoài lại tạo thêm một kết giới...Lặp lại nhiều lần, kết giới trong kết giới, sinh ra chấn động, hoàn toàn cắt đứt ý tưởng đột phá vòng vây của hai gã cao thủ linh tôn.

Đến cuối cùng, giữa cánh rừng, chính thức tạo thành một tổ chim lớn. Kích thước rộng lớn. Đủ để người ta khiếp sợ.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn tổ chim cao lớn trước mặt, không khỏi sợ ngây người. Chiến kĩ sáng tạo như vậy, thật làm người ta hâm mộ!

Mộc Tây Dao không hổ danh là một trong bát công tử Hạo Thiên, thật sự tài giỏi.

Hai cao thủ linh tôn vừa phá được một kết giới, trước mắt lại có một kết giới khác, giống như không có điểm dừng, không khí xung quanh dần dần loãng đi mỗi khi tăng thêm một vòng kết giới, hô hấp của hai người dần trở nên khó khăn, sắp hít thở không thông.

“Mộc Tây Dao, mau thả chúng ta ra!”

“Mộc Tây Dao, ngươi có biết chủ nhân của ta là ai không? Hắn tuyệt đối là nhân vật mà ngươi không đụng nổi!”

Âm thanh gào thét của hai anh em cao thủ linh tôn từ trong kết giới truyền ra.

Mộc Tây Dao phi thân bay lên trên kết giới, ngồi dựa vào đó, vạt áo mở rộng lộ ra da thịt trắng nõn như ngọc, ánh mắt mê người, dáng vẻ lười biếng, đúng là đẹp trai chết người!

Mộc Tây Dao cười hết sức âm hiểm: “Ta biết chủ nhân của các ngươi làm gì? Ta không sợ trời không sợ đất, thấy kẻ nào nhìn ngửa mắt thì cứ chém, các ngươi có thể làm gì ta?”

Hắn mắt đảo sang nơi khác, vừa chơi đùa sợi tóc rơi trên đầu vai, vượn lan hoa chỉ về Già Lam: “Ta giúp ngươi là vì thấy ngươi và Phượng Nhị Thiếu thật lòng yêu nhau, hiện tại ta cho phép các ngươi kết hợp, các ngươi có thể bỏ trốn, càng xa càng tốt!”

Tóm lại, mục đích của hắn chỉ vì để Già Lam rời xa tầm mắt của Phượng Thiên Sách, như vậy hắn có thể loại bỏ cảm giác tranh giành tình cảm.

Đối với sự ủng hộ chính nghĩa giúp người yêu nhau thành đôi, Già Lam rất là đỡ khóc đỡ cười.

Tâm trạng của Phượng Thiên Dục cũng không tốt hơn bao nhiêu, muốn hắn bỏ trốn với người xấu xí kia, thà rằng hắn đập đầu vô tường chết quách cho xong.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một luồng ánh sáng vàng, Mộc Tây Dao cảnh giác xoay người, từ trên kết giới nhảy xuống phía sau, ‘ầm’ một tiếng, ánh sáng vàng bỏ kết giới ra!

Vô số cành cây nổ tung răng rắc, mỗi nhánh cây bị nổ tung thành từng đoạn ngắn, rơi là tả trên mặt đất, rừng cây xung quanh trở nên héo rũ, giống như vừa trải qua một kiếp nạn lớn.

Mọi người nín thở, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía trên cao, dưới ánh mặt trời, bóng người vàng rực chiếu sáng toàn trường.

Bao gồm cả Mộc Tây Dao, phần lớn những người ở đây đều lộ vẻ kinh hãi. Linh thuật mộc của Mộc Tây Dao đã lợi hại, có thể đem hai vị cao thủ linh tôn nhất trong kết giới, nhưng chỉ một tia sáng vàng rực kia liền có thể chém kết giới, thực lực này kinh khủng biết chừng nào?

“Bá Hầu Trường Dã! Lại là cái tên ngao mạng nhà ngươi!” Mộc Tây Dao tức giận trừng mắt nhìn người tới.

Bá Hầu Trường Dã lạnh lùng khế liếc hắn, căn bản chẳng thèm đếm xỉa gì tới Mộc Tây Dao, mà tầm mắt lạnh lẽo của hắn chính là nhìn hai cao thủ linh tôn từ trong kết giới đi ra.

Hắn ưu nhã ngoéo môi, nhàn nhạt nói: “Ngay cả một con chó điên các ngươi cũng không giải quyết được, ta giữ hai con chó các ngươi lại làm cái gì?”

Tên này đúng là không phải ngao mạn bình thường, người ta là người, những vào miệng hắn đều biến thành chó hoặc là đám ô hợp, hơn nữa còn phân biệt chó hoang và chó nhà.

Về mặt hai cao thủ linh tôn càng thêm khiếp sợ, đều quý xuống: “Chiến Vương, xin hãy cho chúng nô tài một cơ hội, lần sau bọn nô tài nhất định đánh thắng hắn, không làm ô nhục uy danh của Chiến Vương.”

Học sinh học viện Thiên Dực nghĩ thầm, thân phận cao thủ linh tôn lưng lẩy cỡ nào? Tùy tiện đặt vào một gia tộc, như vậy liền được các một nhân vật lớn. Người được các gia tộc tôn kính và truy phùng (*truy đuổi và nịnh bợ) thể mà phải quý dưới chân tên này cầu xin tha thứ... Một màn này, kích thích bọn họ quá mức, bọn họ còn chưa hoàn hồn.

Già Lam hít mắt, nhìn về Bá Hầu Trường Dã có chút xấu xa. Nàng bước ra, cất giọng hỏi: “Hai người này là thuộc hạ của Chiến Vương, như vậy chuyện bọn họ ám sát Nạp Lan Tiêu Bạch cũng do ngươi sai khiến?”

Nàng vừa nói xong, Sờ Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn và Tống Thiển Nhi đều lo lắng thay nàng. Nhân vật như Bá Hầu Trường Dã, bọn họ đâu dám cùng một đẳng cấp, bọn họ chỉ dám ngẩng đầu nhìn lên, nào dám nói chuyện trước mặt hắn.

Già Lam dám làm như thế, hơn nữa giọng nói chất vấn có chút tức giận, ánh mắt không sợ hãi nhìn Bá Hầu Trường Dã. Chỉ bằng ngằn này dũng khí cũng đủ khiến học sinh học viện Thiên Dực rung động, chuyện bọn họ không dám làm, nàng dám, đủ thấy nàng gan dạ và sáng suốt hơn bọn họ.

“Chỉ là một con chó hoang, ai cho phép ngươi chất vấn bốn vương?”

Già Lam buồn bực, giọng điệu của người này đúng là khiến ai ai cũng hận!

“Ngươi và Nạp Lan Tiêu Bạch đều là người nổi tiếng trong bát công tử Hạo Thiên, hiện tại ngươi ti tiện sử dụng thủ đoạn đánh lén, thử hỏi uy tín và tôn nghiêm của Hoàng Kim Chiến Vương ở đâu?” Già Lam không sợ hắn uy hiếp, cười lạnh lắc đầu: “Ta còn tưởng rằng ngươi là một nhân vật, nào ngờ... Thật khiến ta khinh thường ngươi!”

Mọi người xung quanh hít khí lạnh, nàng có phải lớn mật quá rồi không, dám khiêu khích Hoàn Kim Chiến Vương một cách trần trụi như vậy?

“Già Lam, đừng nói nữa.” Tống Thiển Nhi lôi kéo Già Lam, nhỏ giọng nhắc nhở.

Già Lam mặc kệ, nàng nhìn thẳng vào Bá Hầu Trường Dã, cũng không phải nàng lỗ mãng, mà do trong lòng nàng có tính toán khác. Dựa theo quan sát của nàng, Bá Hầu Trường Dã là người kiêu ngạo, tự phụ, tất nhiên hắn không sử dụng thủ đoạn đánh lén hèn hạ như vậy, cho nên mưu kế ám sát này có lẽ do thuộc hạ của hắn tự chủ trương, không phải do ý của hắn, vì vậy nàng mới dám đứng trước mặt hắn chất vấn như vậy.

Lần đầu tiên, Bá Hầu Trường Dã nhìn chăm chú vào nàng, trên gương mặt tuấn tú như điêu khắc của hắn mang ý cười nhàn nhạt. Nụ cười của hắn ưu nhã lại đầy khí chất, khiến người ta không đoán được suy nghĩ của hắn.

Bỗng nhiên, hắn thu hồi tầm nhìn, nhìn hai thủ hạ của hắn: “Nàng ta nói thật? Các ngươi ám sát Nạp Lan Tiêu Bạch ở rừng trúc?”

Thanh âm nhàn nhạt lại lộ ra sự uy hiếp vô cùng lớn, khiến hai linh tôn cao thủ sợ run rẩy, giọng cũng rung: “Chiến Vương tha mạng! Trước khi chúng ta đi, hoàng thượng có căn dặn, phải dốc hết sức diệt trừ kẻ địch mạnh của người, để ngài thuận lợi lấy được Sơn Hà Thụ, thuộc hạ làm như vậy đều vì muốn tốt cho ngài.”

“Đúng vậy! Vì để ngài lấy dễ dàng có được Sơn Hà Thụ, huynh đệ thuộc hạ đã ở nơi này, giúp ngài ngăn cản tất cả các cao thủ. Chúng thuộc hạ hết lòng trung thành, xin ngài sáng tỏ!”

“Hoàng huynh!” Bá Hầu Trường Dã nhỏ giọng nở nụ cười, nụ cười trên môi càng lúc càng sáng lạn, về mặt hai gã cao thủ linh tôn càng lúc càng sợ hãi, bởi vì bọn họ biết, mỗi lần hắn cười rạng rỡ như vậy, chính là lúc hắn muốn giết người.

Quả nhiên, Bá Hầu Trường Dã đưa ra phán quyết cuối cùng cho bọn họ: “Hai ngươi tự cắt ba ngón tay... Nếu không nể mặt hoàng huynh, bản vương nhất định lấy mạng nhỏ các ngươi!”

“Tạ ơn Chiến Vương!”

“Tạ ơn Chiến Vương!”

Hai người cảm động rơi nước mắt đập đầu tạ ơn, mọi người xung quanh cảm thấy khó tưởng tượng.

“Khách!”

“Khách!”

Rút kiếm máu rơi, sáu ngón tay đâm đĩa máu rơi xuống đất, mấy học sinh nữ của học viện Thiên Dực sợ hãi nhắm mắt thét chói tai.

Quá tàn nhẫn! Chỉ phạm chút sai lầm liền chặt ba ngón tay, sao lại có người lạnh lùng, vô tình như vậy?

Nhưng bọn họ không biết, trừng phạt thế này đối với thuộc hạ của Chiến Vương mà nói, đã là trừng phạt rất nhẹ rồi, cho nên bọn họ mới cảm động rơi nước mắt.

Già Lam không có sợ hãi thét to như mấy nữ sinh kia, nàng thờ ơ nhìn chăm chăm một màn này, đáy lòng nhắc lên làn sóng. Bá Hầu Trường Dã tuyệt đối là một nhân vật trí dũng kiệt xuất, nàng không tìm được nhược điểm và kẽ hở trên người hắn, người này đúng là kinh khủng!

Bá Hầu Trường Dã từ trên cao nhìn xuống hai thuộc hạ của mình, vẻ mặt không chút biểu tình, âm thanh văn nhã vang lên: “Nhiệm vụ của các ngươi thất bại, để người khác nhận ra thân phận của các ngươi, các ngươi nên biết làm thế nào rồi chứ, cần bốn vương nhắc không?”

Đột nhiên, hắn chia mũi nhọn về phía nàng, Già Lam chấn động, lập tức cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ

“Chiến Vương Kiếm quả là không giống vật tầm thường.” Phurong Thiên Sách quan sát một hồi rút ra đánh giá đối với thanh bảo kiếm kia, cảm quát gõ vào lòng bàn tay, gật đầu nói: “Thoạt nhìn... ồ, rất đáng giá.”

Mọi người ở chung quanh nhìn đáng về hắn còn tưởng hắn sẽ nói ra những lời có giá trị, ai ngờ, hắn nói ra giá trị của Chiến Vương Kiếm chỉ là giá trị của số vàng đúc ra nó,... Kê ngu ngốc chính là kê ngu ngốc, không thể nào cứu nổi!

“Tiểu Lam Lam, thích thanh kiếm này không?” Phurong Thiên Sách mỉm cười, hỏi Già Lam.

Già Lam cũng đang quan sát thanh kiếm kia, thờ dãi từ trong đáy lòng: “Đúng là một thanh kiếm tốt, mặc dù dùng vàng ròng chế tạo, nhưng độ bền của nó không giống độ bền của vàng, hơn nữa còn là thanh kiếm tốt, luyện khí sư rèn ra thanh kiếm này đúng là có tay nghề cao.”

“Nàng thích, ta lấy nó tặng nàng.”

Phurong Thiên Sách ngoéo môi, đột nhiên hướng về bầu trời vỗ tay ba cái, rất có khí thế.

Mọi người tò mò nhìn quanh, hắn như vậy là đang kêu gọi thuộc hạ của mình sao? Chỉ dựa vào năng lực của hắn, hoàn toàn không thể lấy được thanh kiếm kia.

Mọi người chờ nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì, cả đám lắc đầu ngán ngẩm, vừa nãy bọn họ ôm thất vọng về hắn một lần, vì sao bây giờ lại ôm hi vọng nữa chứ?

Hai cao thủ linh tôn cười phá lên: “Phurong Thiệu, ngươi đừng giả thần giả quỷ nữa, ngươi mau tránh sang một bên, bọn ta cũng không muốn đối địch với ngươi. Nhưng nếu ngươi vẫn cố chấp che chở cho nàng ta, vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo.”

Phurong Thiên Sách cười nhạt, cũng không có bị ảnh hưởng bởi chung quanh, hắn nhìn Già Lam nói: “Đừng có nóng nóng, lát nữa ‘Trư Vương Kiếm’ sẽ là của nàng.” (*Trư = heo, lợn hớ hớ)

Hai vị cao thủ linh tôn nghe bốn chữ ‘Trư Vương Kiếm’, sắc mặt liền u ám xuống, người em nói: “Phurong Thiên Sách, ngươi dám vũ nhục Chiến Vương Kiếm? Hôm nay, dù ngươi có cầu xin tha thứ, bọn ta nhất quyết không buông tha cho ngươi. Đại ca, hôm nay chúng ta đại khai sát giới đi, mượn sức mạnh của Chiến Vương Kiếm diệt hết bọn chúng, loại bỏ kẻ địch giúp Chiến Vương của chúng ta.”

“Nhị đệ nói đúng. Những kẻ này dám coi thường Chiến Vương Kiếm, tội đáng chết ngàn lần.”

Hai an hem đồng loạt vận chuyển linh khí, một người lấy linh thuật làm chính, một người điều khiển kiếm, mở ra trận thế.

Mộc Tây Dao lắc lắc ồng tay áo, đi ra phía trước lấy thân mình che chở cho Phượng Thiên Sách: “Sách Sách, người lui ra sau đi, chỉ là hai tên thủ hạ thất bại một mình ta đối phó là được rồi.”

“Mộc Tây Dao, vừa rồi là do bọn ta sơ suất mới bị kết giới của người bao vây, hiện tại bọn ta có Chiến Vương Kiếm, để coi người làm gì được bọn ta?” Cao thủ linh tôn nói.

“Phải không? Vậy thử lại lần nữa xem.”

Mộc Tây Dao chậm rãi xòe hai tay ra, ‘Xoạt, xoạt, xoạt xoạt’, cây xanh bốn phía trong rừng sống động nhảy lên.

Nhóm cây gần chỗ bị Bá Hầu Trường Dã phá hủy, bây giờ, âm thanh xoạt xoạt từ xa truyền tới, sức mạnh cũng không thể khinh thường.

Hai cao thủ linh tôn căng thẳng, chuẩn bị thể trận nghênh đón địch, biết được thực lực chân chính của Mộc Tây Dao, bọn họ không dám khinh địch.

Trận chiến sắp bùng nổ...

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách bước lên, xía mở vào: “Mọi người đừng tức giận như vậy, ở đây núi xanh nước biếc phong cảnh rất đẹp, vì sao không ngồi xuống uống rượu, nướng thịt thỏ, như vậy chẳng vui sao? Cần gì phải động đao động kiếm, thật là giết phong cảnh!”

Phần lớn mọi người có mặt đều ngửa lên trời, giả vờ như chẳng nghe thấy gì hết. Hai cao thủ linh tôn cũng không ngoại lệ, gặp phải một tên cực phẩm hoang đường lại ngu ngốc thế này, thật là đau đầu.

Mộc Tây Dao lại rất nể mặt, gật đầu phụ họa: “Nếu Sách Sách thích, ta cùng người đi uống rượu nướng thịt, Sơn Hà Thụ cái quỷ gì cũng không cần, hai chúng ta tìm một nơi yên tĩnh, ngồi nướng thịt, uống rượu, thật là rất thú vị.”

Không ngờ thật sự có người tiếp lời? Già Lam lé mắt đánh giá Phượng Thiên Sách và Mộc Tây Dao. Tầm nhìn chuyển qua lại trên người bọn họ, trong đầu vẽ ra một bức tranh thú vị, tiêu đề bức tranh gọi là: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ... Hình ảnh này là tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, năng không khỏi có chút chờ mong.

Phượng Thiên Sách cảm nhận được ánh mắt khác thường của Già Lam, vừa quay đầu liền bắt gặp nụ cười xấu xa trên mặt nàng, mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại.

Nếu Phượng Thiên Sách biết được hình ảnh hờ hờ kia trong đầu Già Lam, chẳng biết hẳn cảm thấy thế nào?

Lúc này, hai cao thủ linh tôn đột nhiên kêu lên: “Chiến Vương Kiếm của ta!”

Đột nhiên, dưới chân bọn họ có một luồng lực lớn, mạnh mẽ hút thanh kiếm, sức lực

cực mạnh, dường như muốn kéo người cầm kiếm xuống đất luôn.

“Ra đây, đừng có ở dưới đất giả thần giả quỷ!”

Hai cao thủ linh tôn, một túm chặt Chiến Vương Kiếm, một dùng linh thuật thủy công kích ngầm, cột nước lớn cọ rửa không ngừng, khiến mặt đất toi xóp dần bị rửa trôi, hiện ra một cái hố to. Một đầu người lộ ra, hẳn đang dùng chất liệu đặc biệt làm lưới bao Chiến Vương Kiếm kín bung, dùng sức kéo nó xuống đất...

Cái gì?

Hai cao thủ linh tôn vận chuyển linh thuật vào Chiến Vương Kiếm, cố gắng dùng uy lực của nó hù dọa đối phương, ai ngờ, bọn hắn thử mấy lần cũng không thành công. Về mặt càng kinh ngạc, khiếp sợ nhìn cái lưới bằng chất liệu đặc biệt kia, trong lòng sinh ra cảm giác không tốt... Cái lưới này sẽ không là vật chuyên dùng để khắc chế mức độ gây sát thương của đạo khí chứ? (đạo khí: công cụ có linh khí... ờ, hiểu đại khái thôi.)

Mặc dù ở dưới lòng đất, nhưng trên thân người kia không hề bị dính một chút bùn đất, trên người hắn được một tầng linh khí nhàn nhạt bao phủ, ngăn cản nước và đất ở bên ngoài.

Rất nhanh, Già Lam liền thấy rõ diện mạo của người nọ, nhỏ giọng kêu: “Tần quân gia.”

Đúng, người nọ chính là tùy tùng đi theo bên cạnh Phượng Thiên Sách – Tần quân gia.

Hắn cư nhiên có thể im hơi lặng tiếng đi vào lòng đất, trốn dưới chân hai cao thủ linh tôn, còn dùng lưới đặc biệt ‘bắt’ Chiến Vương Kiếm.

Hai cao thủ linh tôn tức giận, bắt đầu tấn công Tần quân gia một cách mãnh liệt.

Cũng vào lúc này, bốn phía xuất hiện mùi hương, tám cô gái bay ra, áo trắng thướt tha, cộng thêm hương thơm nồng đậm trên người nàng khiến người ta không khỏi rung động.

Mọi người ở đây đều nhận ra, tám cô gái này chính là tám kỳ nữ của Phượng Thiên Sách, thì ra lúc này Phượng Thiên Sách ra ám hiệu chính là gọi bọn họ, thì ra các nàng vẫn âm thầm đi theo bảo vệ Phượng Thiên Sách.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một cái lưới bạc lớn, tám cô gái đồng loạt bay lên, mỗi người nắm một góc lưới, bày ra Thiên Võng, phủ lên đầu hai cao thủ linh tôn.

Hai cao thủ linh tôn chăm chú đối phó với Tàn quân gia ở bên dưới lòng đất, đâu có ngờ được trên đầu có cái lưới ụp xuống, ùn ùn kéo tới, bọn họ sử dụng kế hoạch đánh từ hai mặt.

“Nhị đệ, phá lưới!”

Cao thủ linh tôn lớn tuổi, nắm chặt đuôi kiếm Chiến Vương, không có rảnh tay mà đối phó với lưới, cuối cùng đành kêu nhị đệ hấn xử lý.

“Muốn phá Đại La Thiên Cương Võng của bọn ta? Nằm mơ!” Tám cô gái đồng loạt yêu kiều quát lên, động tác đều đặn, cùng nhau đem lưới xiết chặt.

“Phá cho ta!” Cao thủ linh tôn dốc hết sức lực, biến ảo ra một thanh băng kiếm, ánh sáng màu trắng lóe lên muốn xông lên chém vỡ lưới bay ra.

“Coong!” Băng kiếm và lưới bạc va chạm, vang lên một tiếng.

Mặt cao thủ linh tôn đơ ra, Đại La Thiên Cương Võng này cứng rắn quá mức rồi, không ngờ lại có thể phá vỡ băng kiếm của hắn?

Một giây thất thần, cơ nhiên tốc độ buộc chặt của Đại La Thiên Cương Võng lại tăng nhanh, vững vàng nhốt hai vị cao thủ linh tôn ở bên trong.

“Sao lại có thể như vậy?” Cao thủ linh tôn lớn tuổi có chút không thể tiếp thu chuyện này.

Tàn quân gia ở dưới lòng đất ‘hắc hắc’ cười xấu xa hai tiếng. Bất thình lình giơ ống tay áo lên, ba cây ngân châm bắn ra, ngân châm bay vọt về phía cổ tay cao thủ linh tôn cầm kiếm, gần như theo bản năng, cao thủ linh tôn rút tay lại.

“Huru!” Chiến Vương Kiếm thoát khỏi tay hắn, chui vào lòng đất.

“Chiến Vương Kiếm! Mau trả lại cho ta!”

Hai gã cao thủ linh tôn bị vây trong lưới, nhìn thấy Chiến Vương Kiếm của mình hoàn toàn biến mất trong lòng đất, tức giận đến muốn phun lửa. Chiến Vương Kiếm mà Chiến Vương cho bọn họ, cứ như vậy không còn nữa, bọn họ trở về ăn nói với Chiến Vương như thế nào đây? Nghiêm trọng hơn chính là, bọn họ bị tám lưới bao vây, càng giãy dụa lưới càng siết chặt, bọn họ cơ bản không có cách kết án, bị kẹt ở trong này rồi.

Cuộc chiến cứ kết thúc như vậy sao? Cứ như vậy mà bao vây hai cao thủ linh tôn? Cái này hình như quá dễ dàng?

Mỗi bạn học nhỏ của học viện Thiên Dực, gần như đều có tiếng lòng thế này, cảm xúc rất khó tin được.

Đất trên mặt đất không có quy luật dân ra, không hề để lại một dấu vết khả nghi, rất nhanh liền dừng trước mặt Phượng Thiên Sách, một bóng người từ trong đất nhảy ra.

Già Lam chỉ cảm thấy ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, lúc nhìn kỹ lại, Tàn quân gia đã cầm Chiến Vương Kiếm đi tới trước mặt bọn họ.

Tàn quân gia lộ ra nụ cười rạng rỡ, khom người dâng bảo kiếm: “Phượng Thiếu, Chiến Vương Kiếm đây ạ, mời ngài kiểm tra.”

Phượng Thiên Sách tùy ý liếc một cái, lắc lắc cái quạt, cau mày nói: “Thứ này xung đột với ta, vẫn là nên đưa cho Tiểu Lam Lam.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ

“Chiến Vương Kiếm quả là không giống vật tầm thường.” Phượng Thiên Sách quan sát một hồi rút ra đánh giá đối với thanh bảo kiếm kia, cảm quạt gõ vào lòng bàn tay, gật đầu nói: “Thoạt nhìn, ... ồ, rất đáng giá.”

Mọi người ở chung quanh nhìn đáng về hắn còn tưởng hắn sẽ nói ra những lời có giá trị, ai ngờ, hắn nói ra giá trị của Chiến Vương Kiếm chỉ là giá trị của số vàng đúc ra nó, ... Kê ngu ngốc chính là kê ngu ngốc, không thể nào cứu nổi!

“Tiểu Lam Lam, thích thanh kiếm này không?” Phượng Thiên Sách mỉm cười, hỏi Già Lam.

Già Lam cũng đang quan sát thanh kiếm kia, thờ dãi từ trong đáy lòng: “Đúng là một thanh kiếm tốt, mặc dù dùng vàng ròng chế tạo, nhưng độ bền của nó không giống độ bền của vàng, hơn nữa còn là thanh kiếm tốt, luyện khí sư rèn ra thanh kiếm này đúng là có tay nghề cao.”

“Nàng thích, ta lấy nó tặng nàng.”

Phượng Thiên Sách ngoéo môi, đột nhiên hướng về bầu trời vỗ tay ba cái, rất có khí thế.

Mọi người tò mò nhìn quanh, hẳn như vậy là đang kêu gọi thuộc hạ của mình sao? Chứ dựa vào năng lực của hắn, hoàn toàn không thể lấy được thanh kiếm kia.

Mọi người chờ nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì, cả đám lác đác ngán ngẫm, vừa nãy bọn họ ôm thất vọng về hắn một lần, vì sao bây giờ lại ôm hi vọng nữa chứ?

Hai cao thủ linh tôn cười phá lên: “Phượng Thiệu, ngươi đừng giả thần giả quỷ nữa, ngươi mau tránh sang một bên, bọn ta cũng không muốn đối địch với ngươi. Nhưng nếu ngươi vẫn cố chấp che chở cho nàng ta, vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo.”

Phượng Thiên Sách cười nhạt, cũng không có bị ảnh hưởng bởi chung quanh, hắn nhìn Già Lam nói: “Đừng có nóng nóng, lát nữa ‘Trư Vương Kiếm’ sẽ là của nàng.” (*Trư = heo, lợn hớ hớ)

Hai vị cao thủ linh tôn nghe bốn chữ ‘Trư Vương Kiếm’, sắc mặt liền u ám xuống, người em nói: “Phượng Thiên Sách, ngươi dám vũ nhục Chiến Vương Kiếm? Hôm nay, dù ngươi có cầu xin tha thứ, bọn ta nhất quyết không buông tha cho ngươi. Đại ca, hôm nay chúng ta đại khai sát giới đi, mượn sức mạnh của Chiến Vương Kiếm diệt hết bọn chúng, loại bỏ kẻ địch giúp Chiến Vương của chúng ta.”

“Nhị đệ nói đúng. Những kẻ này dám coi thường Chiến Vương Kiếm, tội đáng chết ngàn lần.”

Hai an hem đồng loạt vận chuyển linh khí, một người lấy linh thuật làm chính, một người điều khiển kiếm, mở ra trận thế.

Mộc Tây Dao lắc lắc ống tay áo, đi ra phía trước lấy thân mình che chở cho Phượng Thiệu: “Sách Sách, ngươi lui ra sau đi, chỉ là hai tên thủ hạ thất bại một mình ta đối phó là được rồi.”

“Mộc Tây Dao, vừa rồi là do bọn ta sơ suất mới bị kết giới của ngươi bao vây, hiện tại bọn ta có Chiến Vương Kiếm, để coi ngươi làm gì được bọn ta?” Cao thủ linh tôn nói.

“Phải không? Vậy thử lại lần nữa xem.”

Mộc Tây Dao chậm rãi xòe hai tay ra, ‘Xoạt, xoạt, xoạt xoạt’, cây xanh bốn phía trong rừng sống động nhảy lên.

Nhóm cây gần chỗ bị Bá Hầu Trường Dã phá hủy, bây giờ, âm thanh xoạt xoạt từ xa truyền tới, sức mạnh cũng không thể khinh thường.

Hai cao thủ linh tôn căng thẳng, chuẩn bị thế trận nghênh đón địch, biết được thực lực chân chính của Mộc Tây Dao, bọn họ không dám khinh địch.

Trận chiến sắp bùng nổ...

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách bước lên, xía mồm vào: “Mọi người đừng tức giận như vậy, ở đây núi xanh nước biếc phong cảnh rất đẹp, vì sao không ngồi xuống uống rượu, nướng thịt thỏ, như vậy chẳng vui sao? Cần gì phải động đao động kiếm, thật là giết phong cảnh!”

Phần lớn mọi người có mặt đều ngửa lên trời, giả vờ như chẳng nghe thấy gì hết. Hai cao thủ linh tôn cũng không ngoại lệ, gặp phải một tên cực phẩm hoang đường lại ngu ngốc thế này, thật là đau đầu.

Mộc Tây Dao lại rất nể mặt, gật đầu phụ họa: “Nếu Sách Sách thích, ta cùng ngươi đi uống rượu nướng thịt, Sơn Hà Thụ cái quỷ gì cũng không cần, hai chúng ta tìm một nơi yên tĩnh, ngồi nướng thịt, uống rượu, thật là rất thú vị.”

Không ngờ thật sự có người tiếp lời? Già Lam lé mắt đánh giá Phượng Thiên Sách và Mộc Tây Dao. Tầm nhìn chuyển qua lại trên người bọn họ, trong đầu về ra một bức tranh thú vị, tiêu đề bức tranh gọi là: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ... Hình ảnh này là tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, năng không khỏi có chút chờ mong.

Phượng Thiên Sách cảm nhận được ánh mắt khác thường của Già Lam, vừa quay đầu liền bắt gặp nụ cười xấu xa trên mặt nàng, mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại.

Nếu Phượng Thiên Sách biết được hình ảnh hớ hớ kia trong đầu Già Lam, chẳng biết hắn cảm thấy thế nào?

Lúc này, hai cao thủ linh tôn đột nhiên kêu lên: “Chiến Vương Kiếm của ta!”

Đột nhiên, dưới chân bọn họ có một luồng lực lớn, mạnh mẽ hút thanh kiếm, sức lực

cực mạnh, dường như muốn kéo người cầm kiếm xuống đất luôn.

“Ra đây, đừng có ở dưới đất giả thần giả quỷ!”

Hai cao thủ linh tôn, một túm chặt Chiến Vương Kiếm, một dùng linh thuật thủy công kích ngầm, cột nước lớn cọ rửa không ngừng, khiến mặt đất tối xối dần bị rửa trôi, hiện ra một cái hố to. Một đầu người lộ ra, hẳn đang dùng chất liệu đặc biệt làm lưới bao Chiến Vương Kiếm kín bung, dùng sức kéo nó

xuống đất...

Cái gì?

Hai cao thủ linh tôn vận chuyển linh thuật vào Chiến Vương Kiếm, cố gắng dùng uy lực của nó hù dọa đối phương, ai ngờ, bọn hắn thử mấy lần cũng không thành công. Về mặt càn kinh ngac, khiếp sợ nhìn cái lưới bằng chất liệu đặc biệt kia, trong lòng sinh ra cảm giác không tốt... Cái lưới này sẽ không là vật chuyên dùng để khắc chế mức độ gây sát thương của đạo khí chứ? (đạo khí: công cụ có linh khí... ờ, hiểu đại khái thôi.)

Mặc dù ở dưới lòng đất, nhưng trên thân người kia không hề bị dính một chút bùn đất, trên người hắn được một tầng linh khí nhàn nhạt bao phủ, ngăn cản nước và đất ở bên ngoài.

Rất nhanh, Già Lam liền thấy rõ diện mạo của người nọ, nhỏ giọng kêu: “Tần quản gia.”

Đúng, người nọ chính là tùy tùng đi theo bên cạnh Phượng Thiên Sách – Tần quản gia.

Hắn cư nhiên có thể im hơi lặng tiếng đi vào lòng đất, trốn dưới chân hai cao thủ linh tôn, còn dùng lưới đặc biệt ‘bắt’ Chiến Vương Kiếm.

Hai cao thủ linh tôn tức giận, bắt đầu tấn công Tần quản gia một cách mãnh liệt.

Cũng vào lúc này, bốn phía xuất hiện mùi hương, tám cô gái bay ra, áo trắng thướt tha, cộng thêm hương thơm nồng đậm trên người nàng khiến người ta không khỏi rung động.

Mọi người ở đây đều nhận ra, tám cô gái này chính là tám kỳ nữ của Phượng Thiên Sách, thì ra lúc này Phượng Thiên Sách ra ám hiệu chính là gọi bọn họ, thì ra các nàng vẫn âm thầm đi theo bảo vệ Phượng Thiên Sách.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một cái lưới bạc lớn, tám cô gái đồng loạt bay lên, mỗi người nắm một góc lưới, bày ra Thiên Võng, phủ lên đầu hai cao thủ linh tôn.

Hai cao thủ linh tôn chăm chú đối phó với Tần quản gia ở bên dưới lòng đất, đâu có ngờ được trên đầu có cái lưới ụp xuống, ùn ùn kéo tới, bọn họ sử dụng kế hoạch đánh từ hai mặt.

“Nhị đệ, phá lưới!”

Cao thủ linh tôn lớn tuổi, nắm chặt đuôi kiếm Chiến Vương, không có rảnh tay mà đối phó với lưới, cuối cùng đành kêu nhị đệ hắn xử lý.

“Muốn phá Đại La Thiên Cương Võng của bọn ta? Nằm mơ!” Tám cô gái đồng loạt yêu kiều quát lên, động tác đều đặn, cùng nhau đem lưới xiết chặt.

“Phá cho ta!” Cao thủ linh tôn dốc hết sức lực, biến ảo ra một thanh băng kiếm, ánh sáng màu trắng lóe lên muốn xông lên chém vỡ lưới bay ra.

“Coong!” Băng kiếm và lưới bạc va chạm, vang lên một tiếng.

Mặt cao thủ linh tôn đực ra, Đại La Thiên Cương Võng này cứng rắn quá mức rồi, không ngờ lại có thể phá vỡ băng kiếm của hắn?

Một giây thất thần, cư nhiên tốc độ buộc chặt của Đại La Thiên Cương Võng lại tăng nhanh, vững vàng nhốt hai vị cao thủ linh tôn ở bên trong.

“Sao lại có thể như vậy?” Cao thủ linh tôn lớn tuổi có chút không thể tiếp thu chuyện này.

Tần quản gia ở dưới lòng đất ‘hắc hắc’ cười xấu xa hai tiếng. Bất thành linh giác ổng tay áo lên, ba cây ngân châm bắn ra, ngân châm bay vọt về phía cổ tay cao thủ linh tôn cầm kiếm, gần như theo bản năng, cao thủ linh tôn rụt tay lại.

“Huru!” Chiến Vương Kiếm thoát khỏi tay hắn, chui vào lòng đất.

“Chiến Vương Kiếm! Mau trả lại cho ta!”

Hai gã cao thủ linh tôn bị vây trong lưới, nhìn thấy Chiến Vương Kiếm của mình hoàn toàn biến mất trong lòng đất, tức giận đến muốn phun lửa. Chiến Vương Kiếm mà Chiến Vương cho bọn họ, cứ như vậy không còn nữa, bọn họ trở về ăn nói với Chiến Vương như thế nào đây? Nghiêm trọng hơn chính là, bọn họ bị tám lưới bao vây, càng giãy dụa lưới càng siết chặt, bọn họ cơ bản không có cách kết án, bị kẹt ở trong này rồi.

Cuộc chiến cứ kết thúc như vậy sao? Cứ như vậy mà bao vây hai cao thủ linh tôn? Cái này hình như quá dễ dàng?

Mỗi bạn học nhỏ của học viện Thiên Đức, gần như đều có tiếng lòng thế này, cảm xúc rất khó tin được.

Đất trên mặt đất không có quy luật dân ra, không hề để lại một dấu vết khả nghi, rất nhanh liền dừng trước mặt Phượng Thiên Sách, một bóng người từ trong đất nhảy ra.

Già Lam chỉ cảm thấy ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, lúc nhìn kỹ lại, Tần quản gia đã cầm Chiến Vương Kiếm đi tới trước mặt bọn họ.

Tần quản gia lộ ra nụ cười rạng rỡ, khom người dâng bảo kiếm: “Phượng Thiếu, Chiến Vương Kiếm đây ạ, mời ngài kiểm tra.”

Phượng Thiên Sách tùy ý liếc một cái, lắc lắc cái quạt, cau mày nói: “Thứ này xung đột với ta, vẫn là nên đưa cho Tiểu Lam Lam.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đi cùng với bốn tên quái thai,

Giải quyết hai cao thủ linh tôn dễ dàng như vậy ư? Hiệu suất có phần hơi quá...

Già Lam chậm rãi thu hồi suy nghĩ, thuận tay nhận Chiến Vương Kiếm, ánh mắt nhìn Tần quân gia thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Hắn sở hữu thuật độn thổ, còn có thể tự do chui tới chui lui trong lòng đất, lại không bị đất và nước xâm nhập, thực lực thế này e là cao hơn hai cao thủ linh tôn.

Mặc dù là ngênh đón chính diện, hắn hoàn toàn có năng lực chiến thắng.

“Tần quân gia, người đứng là chân nhân không lộ tướng.” Nàng cố ý trêu ghẹo hắn.

“Già Lam tiểu thư đang khen ta à? Thật ra, ta...cũng cảm thấy như vậy!” Tần quân gia mỉm cười nói.

Quả nhiên, chủ nào thì tớ nấy. Đều tự kỷ, không biết xấu hổ như nhau.

Già Lam xem độ nặng nhẹ của Chiến Vương Kiếm trong tay, ước lượng nó không nhẹ, thân kiếm được làm bằng vàng ròng chừng hơn mười cân (1 cân = [IMG] kg). Nếu đem thanh kiếm này bán theo trọng lượng vàng, ước chừng giá trị cũng được hơn mười cân hoàng kim.

Nhưng mà, giá trị thật chính là thuộc tính thượng phẩm trên thân kiếm của nó. Nếu là đạo khí, nhất định sẽ có khí hồn, thu phục nó trước cái đã.

Hai tay Già Lam cầm hai đầu kiếm, bắt đầu sử dụng ngự bảo thuật. Chậm rãi truyền đạt suy nghĩ cho Chiến Hoàng Bút, Chiến Hoàng Bút ngửi được hơi thở của hồn khí thượng phẩm, nóng lòng muốn nếm thử lâu lắm rồi, không đợi nàng kêu, nó liền dò xét vào trong Chiến Vương Kiếm.

Ánh sáng vàng mạnh mẽ hung hăng đánh vào kiếm hồn của Chiến Vương Kiếm, ghi xuống hai chữ ‘Già Lam’.

Nương theo ánh sáng vàng che lấp toàn thân Chiến Vương Kiếm, mọi người không có nhìn ra điều khác thường, nhưng bọn họ cảm thấy ánh sáng trên thân kiếm càng ngày càng chói lọi. Đáy mắt ngập tràn hâm mộ, thầm nghĩ, nếu Chiến Vương Kiếm là của bọn họ, thật tốt biết bao?

“Chiến Hoàng, người cắn nuốt hồn khí của nó hết đi, giữ thanh kiếm này lại chỉ thêm phiền toái.”

Già Lam suy nghĩ thông suốt, Chiến Hoàng Kiếm là của Hoàng Kim Chiến Vương, kí hiệu và tính chất của nó quá rõ ràng. Nếu lỡ Bá Hầu Trường Dã biết Chiến Vương Kiếm ở trong tay nàng, chẳng phải nàng tự tìm đường chết sao? Nàng mới không có ngu như vậy, vô duyên vô cớ đi vào ngõ cụt tự sát.

Chiến Hoàng vừa nghe liền hưng phấn không thôi, cây bút trong lòng nàng kịch liệt run lên, sau đó đem hồn khí nuốt vào bụng, còn phát ra một tiếng thờ dài thỏa mãn.

“Nếu có thể cắn nuốt hết một ngàn thanh Chiến Vương Kiếm của Bá Hầu Trường Dã thì tốt biết mấy nhỉ?” Chiến Hoàng Bút lẩm bẩm, cư nhiên lại muốn nuốt luôn một ngàn thanh Chiến Vương Kiếm.

Già Lam rung mình một cái, lấy thực lực hiện tại của nàng, muốn tiếp cận Bá Hầu Trường Dã đã khó, đừng nói tới chuyện lấy hết một ngàn thanh Chiến Vương Kiếm của hắn. Suy nghĩ này chính là chuyện viễn vông. Nhưng mà, sớm muộn gì nàng sẽ trở thành cường giả(* có năng lực và trí tuệ hơn người) ở thế giới này, có cái gì không thể làm? Nàng cúi đầu, cười nói với Chiến Hoàng Bút: “Sẽ có ngày đó, chúng ta cùng nhau cố gắng đi!”

“Ừ, cùng nhau cố gắng!” Ý chí chiến đấu của Chiến Hoàng Bút dâng trào.

Trong lúc này, hai cao thủ linh tôn bị nhốt trong Đại La Thiên Cung Vồng chửi ầm lên: “Phượng Thiên Sách! Mau thả bọn ta ra ngoài!!! Cướp đi Chiến Vương Kiếm, các người nhất định sẽ bị Chiến vương gia trả thù, ta khuyên các người nhanh chóng đem kiếm trả lại đây, đừng mắc thêm lỗi nữa.”

“Thật ờn!” Phượng Thiên Sách nhủ thầm nói, nói với Tần quân gia: “Bình thường nếu săn được lợn rừng thì xử lí nó như thế nào?”

Tần quân gia mỉm cười: “Thưa Phượng Thiệu, bình thường sẽ đem nó cạo sạch lông, cắt lỗ tai và đuôi heo, sau đó đưa vào lò mổ.”

“Vậy thì làm thế đi!” Phượng Thiên Sách nói.

Hai cao thủ linh tôn kêu gào như lợn sắp bị thọc tiết: “Ngươi không thể đối xử với bọn ta như vậy, đám vũ nhục cao thủ linh tôn, ngươi nhất định sẽ trả giá lớn!”

Rất nhanh, hai miếng vải hung hăng nhét vào miệng hai người, tiếng kêu gào mất chữ biến mất. Tàn quân gia dẫn tám cô gái áo trắng, dùng phương thức khiêng heo, khiêng hai cao thủ linh tôn đi.

Phượng Thiên Sách quay đầu nhìn Già Lam, nói: “Tiểu Lam Lam, hôm nay ánh nắng thật tốt, rất thích hợp để đi dạo, không bằng chúng ta bỏ xe ngựa, cùng đi bộ được không?”

Không đợi Già Lam trả lời, Mộc Tây Dao lắc mông, mạnh mẽ chen vào giữa hai người, nhiệt tình nói: “Rất tốt! Chúng ta liền đi bộ leo núi đi!” Đúng là trả lời giùm Già Lam luôn.

Già Lam liếc nhìn Mộc Tây Dao một cái, cảm giác dường như nàng trở thành người thứ ba ở giữa bọn họ. Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ, thật đẹp! Nàng vẫn là cách xa bọn họ một chút.

Cất bước đi tới bên cạnh Tổng Thiên Nhi: “Thiên Nhi, cách ngươi có nhiệm vụ gì?”

“Phó viện trưởng kêu bọn ta lên đỉnh núi tập hợp, ông ở trên đó chờ mọi người. Già Lam, còn ngươi? Ngươi muốn đi chung với bọn ta? Hay là...” Tổng Thiên Nhi liếc về phía Phượng Thiên Sách, muốn nói lại thôi.

Già Lam suy nghĩ, không thể không thừa nhận. Đối với nàng, Sơn Hà Thụ quả mức quyến rũ. Cho dù hiện tại nàng không có năng lực thuần phục nó, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn nó, muốn xem rốt cuộc Sơn Hà Thụ là cái gì.

“Ta đi theo bọn họ, không cùng đường với các ngươi. Chờ các ngươi rèn luyện xong, ngươi có thể tới phủ thành chủ tìm ta, mấy ngày gần đây ta ở đó.”

Tổng Thiên Nhi gật đầu: “Vậy cũng được! Có thời gian ta tới tìm ngươi.”

Học sinh học viện Thiên Dục thấy mọi chuyện cũng xong xuôi, bọn họ có ở lại cũng không còn ý nghĩa gì, đều hướng Phượng Thiên Sách ôm quyền, lục tục đi về phía trước.

Chờ đoàn học sinh của học viện Thiên Dục đi xa, Phượng Thiên Dục và Mộc Tây Lâm từ trên xe ngựa nhảy xuống, năm người tập hợp một lần nữa, dự định tiếp tục đi bộ.

Dọc đường đi, trong đầu Mộc Tây Dao chỉ có ý nghĩ đem Già Lam và Phượng Thiên Sách tách ra. Còn Phượng Thiên Sách thì vui vui về về kẻ bên Già Lam. Vì vậy, dọc đường đi, vị trí của ba người không ngừng thay đổi.

Mộc Tây Dao: “Sách Sách! Chúng ta đi nướng thịt thỏ, uống rượu nhé!!! Tranh giành Sơn Hà Thụ có cái gì hay ho đâu, lấy thực lực của ngươi, không có Sơn Hà Thụ, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã cũng không phải đối thủ của ngươi nha.”

Phượng Thiên Sách: “Tiểu Lam Lam, lần đầu tiên cùng ta dạo bước ngắm cảnh trong rừng, có phải rất vui hay không?”

Già Lam: “...”

Mộc Tây Dao: “Sách Sách! Chúng ta đừng nói chuyện với người xấu xí, rất phá hư cảnh đẹp!”

Phượng Thiên Sách: “Tiểu Lam Lam, có thích thanh kiếm kia không? Nếu nàng thích, sau này ta làm một thanh kiếm giống nó như đúc.”

Già Lam: “. . .”

Phượng Thiên Dục và Mộc Tây Lâm đi tuốt đằng trước mở đường, nghe ba người phía sau đối thoại, Phượng Thiên Dục có ý nghĩ rất muốn chạy khỏi đội ngũ này. Ở chung với ba tên quái thai, hần sắp điên rồi, không, là bốn tên mới đúng!

Hần liếc mắt nhìn Mộc Tây Lâm đi ở bên cạnh, từ đầu tới cuối, cái tên này luôn mang vẻ mặt cương thi, thân thể lực lưỡng to khỏe, cao hơn hần một cái đầu, tạo hình tương phản với hần rất nhiều, khiến hần có cảm giác bản thân rất dễ bị gió thổi bay, rất yếu đuối.

Chắc điên mất! Đi chung đường với đám quái thai này, hần có thể kiên trì tới bây giờ, có dễ đâu nè.

Đi một đoạn đường, phía trước liền xuất hiện một ngã ba, chia thành ba con đường khác nhau, năm người dừng lại, đang suy nghĩ xem nên đi con đường nào?

Đột nhiên, bên trái truyền đến tiếng kêu và tiếng đánh nhau, thu hút sự chú ý của năm người bọn họ.

“Hình như là âm thanh của Tam hoàng tử và Uất Trì.” Phượng Thiên Dục nghe giọng nói của hai người kia, không thèm suy nghĩ, lập tức chạy về phía phát ra âm thanh.

“Nhị đệ, bọn họ còn có thể nói chuyện, chứng tỏ bọn họ chưa có chết, ngươi cần gì gấp gấp như vội đi đầu thai vậy chứ?” Nghe giọng điệu của Phượng Thiên Sách từ sau lưng truyền tới, thân ảnh Phượng Thiên Dục ở trên lão đảo một cái, nhưng không có ngừng lại, tiếp tục chạy về con đường cuối cùng.

Chương 54: Tiểu thư Hoa gia

Phượng Thiên Sách vừa phe phẩy cây quạt, vừa lắc đầu: “Nhị đệ quá lỗ mãng, còn chưa biết rõ tình huống ra sao đã vội chạy qua, chừng nào nó mới học được bản lĩnh thông dong bình tĩnh như đại ca này chứ?”

Già Lam không nhịn được nói móc hắn: “Giống như ngươi? Cả ngày chậm rì rì, không nhanh không chậm, chờ người đến, người cũng đã chết hết rồi, chờ người cái gì?”

“Ý của Tiểu Lam Lam là cứu?” Hắn hỏi ngược lại.

Già Lam chần chờ, cũng phải, chưa biết rõ tình huống cụ thể, làm sao nàng biết có nên cứu hay không? Nếu như là cái bẫy thì sao? Cảm thấy Phượng Thiên Dục hình như hơi lỗ mãng, có thể Phượng Thiên Sách nói đúng.

Trong lòng tán thành, ngoài miệng lại không đồng ý: “Ta không biết bọn họ, lại không có giao tình gì hết, xem tâm tình của ta mới quyết định được.”

Phượng Thiên Sách cười mê người: “Tiểu Lam Lam không hổ là tri kỉ của ta, ta cũng nghĩ như vậy.” Hắn cười rất xán lạn, giống như nàng có suy nghĩ như của hắn là chuyện rất vinh quang.

Già Lam quan sát hắn, càng nhìn càng phát hiện hắn giống như là mê cung, khiến người ta khó hiểu.

Không bao lâu, đường núi vừa chuyển, cảnh sắc mở rộng trước mắt, kèm theo tiếng rống điên dại, bọn họ đưa mắt nhìn, liền bị cảnh tượng trước mặt hù giật mình.

Bọn họ nhìn thấy gì? Bọn họ nhìn thấy lỗ hồng trên mặt đất trên sườn núi có một con quái vật lớn, thân hình không lồ, so với con voi không kém bao nhiêu, thân thể màu xanh sẫm, trên đầu và lưng có nốt sần màu xanh nhạt tô điểm, toàn thân có bộ vảy cứng dày cộm nặng nề, mới nhìn còn tưởng là con rắn mối to, nhưng lại có tốc độ nhạy bén như con chuột.

“Là Thử Tích.” Mộc Tây Lâm hiếm khi chủ động nói chuyện, mở miệng gọi tên con quái vật có hình thù kì quái kia.

“Thử Tích là cái gì?” Lần đầu tiên Già Lam nhìn thấy con quái vật có hình thù kì quái và hung dữ như vậy. Trong lòng liền ngửa ngáy, không phải là sợ hãi, mà là con quái vật này có bộ dạng khiến nàng mắc ói quá.

“Thông thường mà nói, thú dữ có thể chia làm chín cấp, cấp chín gọi là thần thú. Con Thử Tích này, nó có tốc độ của loài chuột và độc của loài rắn mối, nó biết phun nọc độc, là thú dữ cấp 4.” Mộc Tây Lâm dùng giọng điệu chuyên nghiệp giải thích.

“Phun nọc độc?” Già Lam hơi kinh hãi.

“Con thú dữ cấp 4 này tuy không cao lắm, nhưng nó biết phun nọc độc, làm cho người bao vây tấn công nó không dám đến gần nó, nhất là bộ vảy cứng như kim thép, lực phòng ngự rất mạnh, cho nên dù bị bốn người bao vây tấn công, nó vẫn có lợi thế.”

Tầm nhìn của Già Lam dời qua phía đang đánh nhau, bốn cao thủ bao vây Thử Tích, ngoại trừ Phượng Thiên Dục, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh, còn có một cô gái mặc đồ đỏ, cô gái này là ai? Già Lam cảm thấy tò mò về cô gái kia.

Thoáng thấy một cô gái mặc một bộ trang phục đỏ rực như lửa, cả người phảng phất như đứng giữa một đoàn lửa, cổ áo thẳng đứng, xung quanh khảm những đường nét hoa văn của hoa tử vi, hai cánh tay áo tạo theo hình dáng hoa loa kèn, nở rộ từ khuỷa tay cô xuống phía dưới. Làn váy phía trước rất ngắn, đầu gối lộ ra bên ngoài, hé ra một đôi chân mảnh mai khó có thể buông lời chê bai, làn váy phía sau dài chấm đất, toàn bộ trang phục được thiết kế rất độc đáo.

Ngoại trừ quần áo đặc biệt, tướng mạo cũng được xem là đáng yêu, mày liễu, mắt sáng, mũi thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn... Vừa nhìn liền biết là cô gái dịu dàng thủy mị như tiên nữ, cả người tràn đầy sức hấp dẫn, nhưng nàng ta vừa mở miệng, mọi ấn tượng đều tan vỡ.

“Hoàng Bộ Anh Kỳ, ngươi là tên lừa đảo! Chính ngươi nói sẽ bảo vệ ta, hiện tại thì sao hả?” Cô gái chỉ vào con quái vật lớn, giọng điệu khiển trách.

Hoàng Bộ Anh Kỳ vừa chiến đấu với Thử Tích, vừa thầm kêu khổ, hắn làm sao biết được đoạn đường này đen tối như thế, vô duyên vô cớ đụng phải con Thử Tích ghê tởm. Cũng không phải hắn không có cách đánh bại nó, mà là do con Thử Tích này độc quá đáng sợ, chỉ cần dính một tí vào người, thân thể liền mọc mủ, hắn không dám tấn công tùy tiện.

Hắn và Uất Trì Vinh cố gắng giúp đỡ Hoa tiểu thư đi tìm tung tích của cha mẹ nàng ta, vì giành được lòng tin của nàng, hắn mới thề son sắt sẽ bảo vệ nàng ta, nhất định cứu được cha mẹ nàng ta. Nào ngờ, mới đi nửa đường liền gặp rắc rối, ngăn đường đi tới của bọn họ.

Uất Trì Vinh không nhận được giải thích giúp tam hoàng tử: “Hoa tiểu thư, người nói lời này có phải không hợp tình hợp lý không, hai người bọn ta ở đây liều chết bảo vệ người, người còn đứng đó nói mát...”

Hoa đại tiểu thư Hoa Ti Lung chẳng thèm quan tâm, nàng ta lùi sang một bên, cách xa Thử Tích, chống nạnh: “Không có bản lĩnh thì đừng có mà huênh hoang, bản tiểu thư mới không cần các người giúp ta tìm cha mẹ, mặc dù Hoa gia của ta không thể so với đại gia tộc nhưng cũng có không ít cao thủ. Nếu như ta không nhẹ dạ cả tin nghe lời các người, làm sao ta lại một thân một mình đi theo các người vào ngọn núi này?”

“Ta nói cho các người biết, người muốn trở thành con rể của Hoa gia, giúp ta cứu cha mẹ ta rất là nhiều. Các người cho rằng ta không

Sư phụ c54

“Các người cho rằng ta không biết mục đích các người cưới ta là vì tài sản của Hoa gia ư? Các người làm gì có lòng tốt muốn vô điều kiện chịu giúp ta cứu cha mẹ chứ! Đồ điên mới tin! Nếu muốn ôm của cải, thì phải có năng lực tài giỏi, không có năng lực, thì sớm cút thật xa, đỡ mất mặt!”

Vị Hoa tiểu thư này không những có tính cách mạnh mẽ, lời nói cũng ác độc tráo trở không kém

Lí do thoát khỏi này, chộc Hoàng Bộ Anh Kỳ giận đến tay cầm kiếm cũng run rẩy. Nếu không phải hắn coi trọng đan dược, địa vị và tài sản của Hoa gia, cái loại tiểu thư kiêu căng được nuông chiều từ bé này, hắn chẳng thèm liếc một cái.

Hắn cố nén tức giận, không nói nhiều, tiếp tục chiến đấu với Thử Tích.

Uất Trì Vinh và Hoàng Bộ Anh Kỳ đều có chút không chống cự nổi, Uất Trì Vinh muốn nói gì đó, Hoàng Bộ Anh Kỳ liền trừng mắt nhìn qua, ngăn cản, nhưng không ngăn cản Phượng Thiên Dục. (TN: PTĐ thật ngốc, anh coi HBAK là bạn, hắn lại coi anh là cái đem lót lưng :v)

“Người cái đồ đàn bà không biết điều, muốn sống thì cút sang một bên cho ta! Nếu còn nhiều chuyện, không cần Thử Tích ra tay, tự ta giết chết người!” Phượng Thiên Dục lạnh lùng nói.

“Người...”

Bị Phượng Thiên Dục hung hăng trừng một mắt, mặc dù trong lòng Hoa Ti Lung không phục, nhưng vẫn ngoan ngoãn câm mồm. Vội vàng nhảy sang một bên, nàng ta muốn giữ mạng cứu cha mẹ, không thể chết trong tay người khác được.

“Nhị đệ, cuối cùng người cũng giống thằng đàn ông rồi, đại ca tự hào vì người.”

Phượng Thiên Sách dõm dắng phe phẩy quạt, hắn tặng Phượng Thiên Dục một lời khen, lời khen này tựa như sấm nổ khiến đầu óc Phượng Thiên Dục choáng váng.

Đại ca, người tha cho ta! Bây giờ không phải thời gian để người chộc cười đầu, không thấy ta đang chiến đấu với con quái vật sao?

Phượng Thiên Dục nói thầm trong bụng, cố gắng quên đi sự tồn tại của đại ca mình.

Hoa Ti Lung nhanh chóng chú ý đến đám người Già Lam và Phượng Thiên Sách, ánh mắt nàng ta sáng lên, hướng về phía bọn họ hô to: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau tới giúp bọn họ đánh quái vật, ai giết được nó, ta tặng người đó một đồng đan dược, Hoa Ti Lung ta từ xưa tới nay nói là giữ lời, tuyệt đối không lừa gạt các người.” Nàng ta hào sảng vỗ ngực đảm bảo.

Cái gì gọi là thực nữ biến hình thành cô gái hào phóng, cuối cùng Già Lam được mở rộng tầm nhìn rồi. Nhưng, nói thật, nàng đối với nàng ta cũng có thiện cảm, có lẽ nhìn thấy phái nữ ở thế giới này quá ít. Ngoại trừ, hai chị em ác độc của Triệu gia, người nàng có ấn tượng tốt chỉ có Tống Thiên Nhi.

Hoa tiểu thư này có lời nói và việc làm rất khác người, nhưng không có mất đi tính cách thật. Không cần nghĩ cũng biết, tam hoàng tử và Uất Trì Vinh tiếp cận nàng ta là có mục đích, nàng ta hiểu quan hệ thiệt và lợi trong đó, nhưng vì cứu cha mẹ, nàng ta vẫn mạo hiểm lựa chọn tin tưởng bọn họ.

Thấy bốn người bọn Già Lâm không có ý muốn ra tay giúp đỡ, Hoa Ti Lung liền reo lên: “Sao không ra tay? Chê ta trả công ít hả?”

Một Tây Dao liếc nàng một cái, vươn lan hoa chỉ ra: “Ai yêu ~ người đang làm ghê tởm ai đó? Người cho là Hoa gia của người giỏi lắm sao, chỉ là biết luyện đan dược thôi mà. Ta không đau không bệnh, lấy đan dược của Hoa gia các người làm cái gì? Không lẽ ăn nó thay thế cơm?”

Hoa Ti Lung không cam lòng yếu thế, trừng mắt nhìn hắn: “Cái tên nhân yêu, bán nam bán nữ, người muốn ăn, ta mới không cho người! Nè, người... Phải, chính là người! Người có muốn trở nên xinh đẹp không? Hoa gia nhà ta có thuốc dưỡng nhan rất đặc biệt, nếu người xấu xí, sau khi ăn vào sẽ xinh đẹp như ta. Nếu người muốn thuốc này, người chỉ cần giết con quái vật gớm ghiếc kia đi, khi trở về ta nhất định cho người thuốc đó.”

Bỗng nhiên, nàng ta quay đầu chuyển mục tiêu sang Già Lam, có hứng thú với nàng. Cái này không trách nàng ta được, Già Lam đứng ở giữa ba vị nam rất là nổi bật, liếc mắt liền thấy được sự có mặt của Già Lam.

“Ta?” Già Lam buồn cười, sờ sờ cái bót trên mặt, thật sự có thể dùng thuốc để trị, đơn giản thế ư?

Nàng khoát khoát tay: “Ta không có năng lực đó, không sử dụng đan dược của Hoa gia các người được đâu.”

“Làm sao chứ? Để ta xem bót của người, Hoa gia của ta thuốc gì chẳng có, nói không chừng có thể trị được cái bót trên mặt của người...” Hoa Ti Lung

đi về phía nàng.

Nàng ta mặc đồ đỏ, khiến Thử Tích hưng phấn, đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến đánh về phía Hoa Ti Lung.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ba người nhóm Hoàng Bộ Anh Kỳ không dự đoán được, Hoa Ti Lung càng không dự liệu được.

Bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống...

“Hoa tiểu thư!”

“Mau tránh ra!”

“Mợ nó!”

Ba người nhóm Hoàng Bộ Anh Kỳ hô to, đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn bị kịch diễn ra, chỉ biết lo lắng suông.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tổ tình bất ngờ

Hoa Ti Lung phát hiện phía sau lực lượng mạnh rất nguy hiểm, nàng ta quay đầu lại theo bản năng, thấy Thử Tích giương răng nanh khủng khiếp của nó, hướng tới gần nàng ta, trong nháy mắt nàng ta ngây dại.

Lúc này, Già Lam đứng gần Hoa Ti Lung nhất, nhưng lấy tốc độ của nàng, hiện tại nhào qua cứu nàng ta, chẳng khác nào tự động dâng thức ăn lên miệng Thử Tích. Căn bản không cứu được nàng ta, phương pháp duy nhất chính là sử dụng sức mạnh của Chiến Hoàng Bút.

Có nên gọi Chiến Hoàng Bút xuất hiện không?

Tay nàng chậm rãi sờ bên hông mình, rất nhanh một bàn tay khác đặt lên lưng bàn tay nàng, sờ soạng một chút.

“Tiểu Lam Lam, sao tay nàng thô ráp như vậy? Cuộc sống ở Sở gia nhất định bị bắt nạt rất nhiều.” Hành động và lời nói ngả ngớn, dòi đi lực chú ý của Già Lam, Già Lam chỉ cảm thấy trước mắt nổi lên trận gió kì lạ, khiến tóc gáy nàng đều dựng đứng...

Tất cả rất đột ngột, bụi bay đầy trời. Đợi khi nàng miễn cưỡng mở mắt thích ứng thì khóe mắt phát hiện một bóng hình màu đỏ, bay tới phía nàng.

“A!”

“A!”

Hai tiếng kêu sợ hãi đồng loạt vang lên, hiện trường xuất hiện hình ảnh hai cô gái ngã chồng lên nhau.

‘Ầm’ một tiếng, kèm theo tiếng gào rú, không biết tại sao Thử Tích lại ngã xuống dốc núi, chổng vó, tức giận gầm thét.

Mọi người đều sửng sốt, nghi ngờ có phải mắt bị xuất hiện ảo giác hay không, mắt thấy Thử Tích sẽ nhào tới Hoa Ti Lung, ai ngờ đột nhiên có một trận gió kì quái nổi lên, khiến mọi người khó mở mắt.

Không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, cho tới khi nghe tiếng hai cô gái kêu lên và tiếng gầm của Thử Tích, đợi khi cát bụi bình ổn, bọn họ nhìn thấy màn ảnh này.

Phượng Thiên Sách ngồi chồm hổm ở một bên, méo đầu quan sát hai cô gái, tầm tắc tắc đầu, lộ ra vẻ đau lòng: “Tiểu Lam Lam, hiện tại ta đã hiểu rõ lí do nàng luôn cự tuyệt ta, bởi vì nàng...”

Tầm mắt sâu xa của hắn lại liếc liếc bọn họ, không nhịn được thở dài: “Aiz, thời buổi thay đổi, phụ nữ chẳng thích đàn ông nữa, đàn ông chúng ta làm sao sống nổi đây.”

Già Lam ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hoa Ti Lung đang nằm trên người nàng, hai người cùng rùng mình.

Mộc Tây Dao nghe vậy, rất tự giác xẹt tới, động tác ngả ngớn, liếc mắt đưa tình: “Sách Sách! Nhìn ta! Nhìn ta!”

Cây quạt trong tay Phượng Thiên Sách phạch một cái, cản trở tầm mắt của hắn ta.

“Đại ca, vừa rồi là ngươi ra tay ư?” Không hiểu vì sao trong đầu Phượng Thiên Dục có suy nghĩ này, trận gió kì quái lúc này là do đại ca của mình tạo thành.

Bởi vì, mặc kệ góc độ hay vị trí, hơn nữa sức mạnh thuộc tính gió, người bị tình nghi nhiều nhất là hắn, nhưng... thực lực của đại ca có mạnh như vậy sao?

Hắn vừa mới hỏi, Uất Trì Vinh liền cười phá lên, vỗ vỗ vai Phượng Thiên Dục: “Nhị Thiếu, ngươi bị khùng hả? Nói heo mẹ biết leo cây còn đáng tin hơn chuyện ngươi vừa nói! Đại ca của ngươi có lợi hại như vậy sao? Công phu nói khoác lác của hắn lợi hại mới đúng! Ha ha ha... A! Ai đánh ta?”

Một cành cây nhỏ đánh vào lưng hắn.

Giọng điệu quái gở của Mộc Tây Dao vang lên: “Tiện nhân đáng đánh!”

“Mộc Tây Dao, đừng tưởng ta sợ ngươi!” Uất Trì Vinh tức giận đến lệch mũi.

“Ha ha, nghe nói ngươi nhất gan, lớn lối, quả nhiên không giả!” Mộc Tây Dao cúi đầu cười, bộ dạng cực kì làm đám.

Hai người này nể nhau, bên Già Lam nàng vẫn còn làm đậm thịt cho người ta, Hoa Ti Lung rõ ràng bị cảnh tượng hồi nãy dọa sợ, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần. Già Lam đẩy nàng ta mấy cái, nàng ta mới chậm chạp không có phản ứng. Vì vậy, trực tiếp dùng một cước đá nàng ta.

“Ngươi đá ta là gì?” Rốt cuộc, Hoa Ti Lung cũng hồi hồn.

Già Lam mặc kệ nàng ta, muốn đá thì đá thôi!

“Tiểu Lam Lam, nàng thâm tàng bất lộ! (*giấu tài)” Phượng Thiên Sách quan sát một hồi gật gù đánh giá Già Lam, rất nhanh, ánh mắt mọi người đều quét về phía Già Lam, khiến nàng mờ mịt.

Nhưng nhanh chóng, nàng phản ứng. Bọn họ phần lớn đều cho rằng do trận gió kì quái kia tạo nên chứ?

Hai mắt nàng mở to thêm vài phần, quay đầu, nửa tin nửa ngờ nhìn Phượng Thiên Sách. Tên này cố tình dòm mục tiêu lên người nàng, để nàng thành đối tượng bị mọi người nghi ngờ, hắn có ý đồ xấu mà!

Nếu vậy, nàng đoán không sai, trận gió vừa rồi là do Phượng Thiên Sách tạo ra. Cộng thêm lần trước bị thích khách đánh lén, biểu hiện khác thường của hắn, đều chứng minh hắn có thực lực không tầm thường.

Hắn nhất định cố tình che giấu thực lực của mình... nhưng vì sao?

Đường đường là Phượng đại thiếu gia, con cưng của trời, tại sao hắn lại che giấu thực lực của mình?

“Mọi người không sao thì tốt rồi, không cần khách sáo!” Già Lam mỉm cười, nhìn một vòng, không quên dùng dáng vẻ người đứng đầu, vẫy tay chào bọn họ.

Nể tình Phượng Thiên Sách thường chăm sóc nàng, còn làm lò sưởi nhân tạo miễn phí cho nàng, nàng tạm thời giúp đỡ hắn một lần, không có vạch mặt hắn.

Một nửa dùng ánh mắt hoài nghi dò xét nàng, căn bản không tin lí do thoái thác của nàng. Mặc kệ Phượng Thiên Sách hay Già Lam, mặc kệ ai, bọn họ đều không tin. Thử nghĩ xem, hai kẻ ngu ngốc làm sao có thể làm chuyện nghịch thiên như vậy chứ? Vậy đám con cưng của trời như bọn họ đều kiếm miếng đậu hủ đập đầu hết à?

Anh em Mộc Tây Dao thì không nghĩ vậy, Mộc Tây Lâm dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Phượng Thiên Sách, trong ánh mắt mang năm phần sùng bái, năm phần kính trọng. Ánh mắt Mộc Tây Dao thì đơn giản hơn, trực tiếp hơn chính là trần trụi si mê và yêu mến!

Hoa Ti Lung ngẩng đầu, nhìn Phượng Thiên Sách rồi nhìn Già Lam, sau đó tầm mắt nhìn lướt qua Già Lam, nhìn chăm chú vào Phượng Thiên Sách, trong mắt mọc lên vô số đóa hoa đào.

“Vừa rồi là ngươi cứu ta? Ngươi cứu ta, ta phải báo đáp ngươi như thế nào?” Hai ngón tay nàng ta xoắn xuýt, hai mắt không hề chớp, hoa đào bay tán loạn.

Già Lam hoàn toàn bị xem nhẹ, tư duy của cô tiểu thư này đúng là vượt bậc quá nhỉ?

Lúc này, nàng thừa nhận chính nàng tạo ra trận gió kì quái kia, vì sao Hoa tiểu thư lại xem nhẹ nàng? Gắng giọng đem công lao gán lên người Phượng Thiên Sách?

Đây tuyệt đối là phân biệt đối xử tui da bên ngoài nha!

Chẳng lẽ người có diện mạo xấu thì không có năng lực cứu người?

Đáy lòng Già Lam tức giận vì bất công, đồng thời không hiểu vì sao trong lòng có chút chua? Chẳng thể nào, đột nhiên nhìn thấy có cô gái tỏ tình với

Phượng Thiên Sách, tại sao nàng lại thấy khó chịu?

Không lẽ nàng bị sốt? Hay là trúng độc của Phượng Thiên Sách?

Lúc này, lại nghe Hoa Ti Lung nói: “Ta biết, chính ngươi cứu ta, không biết vì sao ta biết chính là ngươi, chắc là do trực giác của phụ nữ.”

Nàng ta ngượng ngùng uốn éo người, bày ra bộ dạng thực nữ, hai mắt chớp chớp, ứa trái tim hồng: “Ngươi cứu ta, ta nhất định phải đáp tạ lớn, hay là như thế này đi, ta...ta lấy thân báo đáp!”

Mọi người có mặt ở hiện trường đều bị sét đánh, vị Hoa tiểu thư này tỏ tình quá lớn mật!

Hoàng Bộ Anh Kỳ giận đến run người, trường kiếm trong tay cũng phát ra âm thanh. Sao lại thế này, Phượng Thiên Sách dựa vào cái gì? Hắn ta bỏ nhiều công sức hẹn Hoa tiểu thư ra ngoài, chưa kịp gây ấn tượng tốt với nàng ta, nàng ta liền hướng về Phượng Thiên Sách, ở trước mặt mọi người tỏ tình, đặt hắn ở chỗ nào hả?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tầng bốc cũng là một nghệ thuật

“Mặc dù Hoa tiểu thư rất xinh đẹp, nhưng vẫn kém xa Tiểu Lam Lam nhà ta, chờ khi nào ngươi trở nên xinh đẹp như Tiểu Lam Lam, có lẽ ta sẽ suy nghĩ một chút.” Phượng Thiên Sách cười khế, ánh mắt lấp lánh, giống như mộng ảo.

Hắn cự tuyệt rất rõ ràng, Hoa Ti Lung không thêm đề ý, hơi kinh ngạc một chút, quan sát Già Lam từ trên xuống dưới, bưng tỉnh.

“Thì ra ngươi thích xấu nữ, biến thành bộ dạng này cũng dễ thôi. Chờ mấy ngày nữa ta đem mặt vẽ thành như vậy chẳng phải được rồi sao?” Như vậy cũng được à? Tư duy của Hoa tiểu thư đúng là không bình thường.

Lừa gạt trong lòng Hoàng Bộ Anh Kỳ càng lúc càng mạnh, dựa vào cái gì thứ hắn ta bỏ công dốc sức lại không chiếm được, Phượng Thiên Sách lại dễ dàng có, hắn dựa vào cái gì?

Từ góc độ của hắn ta, đối diện là sườn núi, Thử Tích nghiêng người lật mình, tốc độ cực nhanh tấn công về hướng Phượng Thiên Sách. Ánh mắt của hắn ta hơi thay đổi, sau đó thì bình tĩnh lại, khóe miệng cười lạnh. Phượng Thiên Sách, không phải ngươi rất giỏi ư? Để xem ngươi ứng phó như thế nào?

Già Lam và bọn Phượng Thiên Sách đưa lưng về phía Thử Tích, khi bọn họ phát hiện sau lưng có khác thường, Thử Tích đã sắp tới gần.

“Chạy mau! Thử Tích lại tới rồi!” Hoa Ti Lung hét to, vươn tay muốn kéo Phượng Thiên Sách, ai biết Phượng Thiên Sách lại nghiêng người, khéo léo tránh né. Đột nhiên, hắn kéo tay Già Lam, chạy về phía Hoàng Bộ Anh Kỳ.

Hoa Ti Lung dậm chân, nhanh chóng đuổi theo hai người, mấy người khác thấy thế đều chạy theo một hướng.

Hoàng Bộ Anh Kỳ đâu có năng lực dự đoán được mọi người đều chạy về phía hắn ta, hắn ta trợn mắt, ngây người trong phút chốc.

Đột nhiên, có người đẩy vào vai hắn ta khiến bộ não đang trì trệ của hắn ta hoạt động lại, trên gương mặt chợt ẩm ướt, có chất lỏng gì đó phun xuống mặt hắn ta. (TN: anh Sách anh đẩy phải hông?????)

Ban đầu không có cảm giác gì, nhưng rất mau, da thịt đau rất từng cơn, đau đến hắn ta không nhận được kêu la.

“Không xong, tam hoàng tử bị Thử Tích phun độc trúng.” Uất Trì Vinh khẩn trương.

“Ai nha, sao lại không cẩn thận như vậy?” Phượng Thiên Sách thương tiếc lắc đầu thờ dài, ra lệnh cho anh em Mộc Tây Dao: “Các ngươi còn không mau đi giết Thử Tích, báo thù cho tam hoàng tử của chúng ta!”

Hoàng Bộ Anh Kỳ nghe Phượng Thiên Sách bất bình thay mình, trong lòng chẳng những không dễ chịu, ngược lại càng thêm ghen uất.

“Nếu Sách Sách ra lệnh, đương nhiên bọn ta sẽ cố gắng đối phó. Ca, mau ra tay!” Hai anh em mỗi người đứng một bên, cùng nhau thi triển linh thuật mộc.

Thân thể không lồ của Thử Tích đang nhún nhảy trên không trung, muốn ra sức vỗ mọi người.

Trên bầu trời, vô số nhánh cây úp xuống, nhanh nhẹn bò trườn, quấn lấy đầu, đuôi và tứ chi của nó. Chưa hết, trong đó có một nhánh cây lớn, trực tiếp đập lên lưng Thử Tích, giống như muốn chui vào lưng Thử Tích.

"Ngao —— "

Khi Thử Tích gãy chết, miệng không ngừng phun độc, mọi người nhanh chóng tránh né, tránh bị độc phun trúng, gây họa người vô tội.

Sau, Thử Tích phun xong ngụm độc cuối cùng, nó thở ra một hơi, chết tại chỗ.

So với tiếng kêu rên trước khi chết của Thử Tích, tiếng gào của Hoàng Bộ Anh Kỳ cũng không thua gì nó.

“Mặt của ta, chết tiệt, ta muốn giết ngươi!” ‘Ngươi’ trong miệng hắn ta rõ ràng chính là nói Thử Tích.

Phượng Thiên Sách tiến lên, tốt bụng an ủi: “Không sao! Không sao! Đối thủ một mất một còn của ngươi đã bị chúng ta giết! Tam hoàng tử anh hùng cứu mỹ nhân, vì vậy mà hi sinh lớn, thật khiến người ta khâm phục.”

Già Lam đứng bên cạnh cúi đầu cười. Rốt cuộc, nàng cũng nhìn ra, Phượng Thiên Sách cố ý hãm hại Hoàng Bộ Anh Kỳ. Ai kêu hắn ta vừa rồi dùn mánh khỏe, không nhắc nhở bọn họ Thử Tích tấn công tới. Nếu hắn ta chịu nhắc nhở bọn họ sớm, có lẽ tình thế đã khác rồi.

Từ góc độ của Hoàng Bộ Anh Kỳ hoàn toàn có thể nhìn rõ mọi hành động của Thử Tích, nhưng hắn ta không lên tiếng nhắc mọi người, ngược lại một mình đứng bên ngoài xem kịch vui.

Phượng Thiên Sách làm sao cho hắn có cơ hội, lập tức dẫn mọi người chạy về phía sau hắn ta, sau đó thừa dịp hắn ta ngây người đẩy hắn ta ra ngoài, nghênh đón Thử Tích. Lòng dạ xảo quyệt như vậy, nếu nàng không quan sát tỉ mỉ, có lẽ không phát hiện rồi.

Từ lúc phát hiện Phượng Thiên Sách có quỷ dị, nàng đề ý nhiều hơn, nàng dần dần phát hiện mỗi khi Phượng Thiên Sách làm chuyện hoang đường, phía sau đều ẩn chứa một lí do nào đó. Nhưng lí do này, người bình thường không thể hiểu được.

Đứng chung với người có lòng dạ sâu sắc như vậy, không thể không đề ý, bằng không ngày nào đó bị hắn bán đi, còn ngu ngốc đếm tiền giùm hắn nữa!

“Tam hoàng tử vì mọi người nên mới trúng độc của Thử Tích, hắn cao thượng như vậy, chúng ta nên học tập theo tấm gương này, mọi người nên kính trọng tam hoàng tử nhiều hơn.” Già Lam phối hợp với Phượng Thiên Sách tang bốc Hoàng Bộ Anh Kỳ một phen.

“Đúng vậy, tam hoàng tử có đạo đức cao thượng, có tình có nghĩa, chúng ta nên học tập hắn, vỗ tay!” Phượng Thiên Sách vừa gật đầu tán thành, vừa vỗ tay. Già Lam là người đầu tiên hưởng ứng, ra sức vỗ tay. Đáng thương cho Hoàng Bộ Anh Kỳ vừa chịu đựng đau đớn do độc gây ra, vừa phải nghe hai kẻ ngu ngốc nói bậy nói bạ, tức giận đến độc chảy vào tim, độc tính càng phát tác nhanh hơn.

Gương mặt vốn tuấn mỹ phi thường liền nổi mủ, nước trong bọc mủ chậm rãi chảy ra, thoát nhìn rất ghê người. Mọi người đứng xung quanh hắn từ từ lui về phía sau, nước chua trong bụng cuộn cuộn, cảm giác muốn nôn ra.

Phượng Thiên Sách dùng quạt che mũi, mớ hồ nói: “Nghe nói trúng độc Thử Tích, không có biện pháp khác, chỉ có cách dùng miệng hút toàn bộ nước trong các bọc mủ ra. Nếu kéo dài thời gian, e là mặt của tam hoàng tử...” Hắn muốn nói lại thôi, nhưng đã nói trúng trọng điểm.

Nghe hắn nói phải dùng miệng hút nước trong bọc mủ nước ra, nhiều người hung hăng nôn ọe, thật ghê tởm, ai nguyện ý muốn làm chuyện này chứ? Mỗi người đều quay lưng đi hướng khác.

Hoàng Bộ Anh Kỳ nhìn quanh một vòng, thời khắc quan trọng không ai chịu đứng ra giúp hắn ta hút mủ, hắn ta càng thêm tức giận. Thì ra cách hắn ta đối nhân xử thế thất bại như vậy, bên cạnh hắn ta không hề có một người bạn chịu xông pha khói lửa vì hắn ta.

Mất hắn ta khế lướt qua Hoa Ti Lung, Hoa Ti Lung vội gờ chân: “Ngươi nhìn ta làm cái gì? Cũng không phải ta hại ngươi, muốn ta hút mủ giùm ngươi, nằm mơ đi!”

Về mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ hết sức méo mó, mủ nước trên mặt hắn ta giống như nước sôi nổi một đồng bọt nước. Thật ra, hắn ta không nhìn Hoa Ti Lung, mà là nhìn Uất Trì Vinh sau lưng Hoa Ti Lung. Thăng nhóc này vừa thấy hắn ta có chuyện, liền trốn sau lưng phụ nữ, hắn ta càng nghĩ càng giận.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tức giận của hắn ta, Uất Trì Vinh nuốt một ngụm nước bọt, về mặt liềm chết từ sau lưng Hoa Ti Lung bước ra, nói: “Tam hoàng tử điện hạ, để ta giúp ngươi hút mủ.”

Hoàng Bộ Anh Kỳ hừ lạnh: “Cái này tốt lắm.”

Vì vậy, hai người trốn trong bụi cây hút mủ, chờ hai người vừa đi khuất, mấy người ở lại không nhìn được cười phá lên.

“Cái này gọi là kẻ ác có báo ứng.” Mộc Tây Dao lên tiếng, không chút đồng tình.

Trên bầu trời, truyền tới một tiếng kêu kì quái, mọi người ngẩng đầu chỉ thấy một con gì đó có cánh, bộ dạng giống Thử Tích hiện ra trước mắt họ.

Hình thể của nó không bằng con Thử Tích vừa rồi, nhưng tốc độ phản ứng của nó nhạy bén hơn.

“Lại thêm một con? Ca, giao cho ngươi!” Mộc Tây Dao không có lòng chiến đấu, hắn vừa thấy con quái vật này, không cần hắn ra tay, một mình đại ca của hắn giải quyết được rồi.

Nhưng, lần này hẳn đoán sai rồi. Rất nhanh, kèm theo âm thanh gào khóc ngao ngao, trên trời bay tới một đoàn chi chít Thử Tích có cánh che mắt bầu trời.

Mọi người ở đây đều xanh mặt.

“Mợ nó! Có cần khoa trương như vậy không? Còn nghĩ cái gì nữa, chạy mau!” Mộc Tây Dao gào to, kéo Phượng Thiên Sách bỏ chạy, những người còn lại biết tình hình không ổn, cũng chạy theo.

Chạy rồi chạy! Mọi người chạy tới vách đá dựng đứng, phía trước đã hết đường đi.

“Mọi người cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để trúng độc của nó, nếu không thì...” Phượng Thiên Dục vừa nói, trong đầu mọi người hiện lên hình ảnh gương mặt đầy mồ của Hoàng Bộ Anh Kỳ, cả đám không ngừng nôn mửa.

“Đại ca! Kết giới! Chỉ còn cách này thôi!” Mộc Tây Dao mang vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình nghiêm nghị nói.

Mộc Tây Lâm vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, khẽ gật đầu, vào lúc này hai anh – em bọn họ rất ăn ý.

Rừng cây xung quanh kêu xào xạc, lúc bọn họ thi triển linh thuật mộc tạo kết giới, lần thứ hai có dị biến.

Mười sáu vị kiếm sư đột nhiên xuất hiện, xếp thành một hàng, đồng phục giống nhau, trang bị giống nhau, ngay cả tư thế cũng giống nhau như đúc.

Bọn họ xếp thành hàng ngũ ngay ngắn, bắt đầu chém giết đàn Thử Tích. Trên bầu trời, thoáng một cái máu văng tung tóe, từng con Thử Tích từ trên trời rơi xuống. Kiếm chiêu tàn nhẫn, tốc độ sắc bén, đó chính là thực lực kiếm sư cấp sáu mới có.

Mười sáu kiếm sư đồng loạt xuất hiện, đội hình hùng mạnh như vậy. Khiến mọi người ở đây đều khen ngợi, rốt cuộc là ai có thể không chế được mười sáu vị kiếm sư cấp sáu? Vài người ở đây đã mơ hồ có đáp án.

Nạp Lan Tiêu Bạch tới ư?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lẽ nào...hắn chính là sư phụ?

Già Lam thu hồi tầm nhìn, nhìn chung quanh một vòng. Quả nhiên, trong rừng rậm, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cây cối, nàng có thể nhìn ra bóng dáng quen thuộc.

Quần áo màu lam hòa vào màu xanh thắm của bầu trời, hắn ung dung đi tới, rừng cây bốn phía không thể nào ngăn cản hắn, người không biết căn bản không thể nghĩ hắn là người mù.

"Nạp Lan Tiêu Bạch. . ." Phượng Thiên Sách cúi đầu nở nụ cười, trong nụ cười ngập tràn quỷ dị.

“Thì ra hắn chính là Nạp Lan Tiêu Bạch?” Hoa Ti Lung vừa thấy Nạp Lan Tiêu Bạch, đáy lòng liền sinh ra tò mò: “Nghe nói hắn là người mù, sao ta thấy không giống gì hết?”

“Người mù nhưng tâm không mù.” Phượng Thiên Sách lơ đãng nói một câu, khiến mọi người đều chấn động.

Hoa Ti Lung nhìn hắn, không nhịn được nổi lên hoa đào: “Sách Sách, người đứng là học sâu biết rộng, ta rất sùng bái người!”

Lại thêm người sùng bái Phượng Thiên Sách một cách mù quáng, Già Lam không nhịn được tròn mắt, thật sự không hiểu Phượng Thiên Sách có cái gì mà bọn này sùng bái?

“Ê! Ai cho người dùng ánh mắt sắc mị mị như vậy nhìn hắn! Chỉ có mới được dùng ánh mắt đó nhìn hắn thôi nhá!! Những người khác đều không được!!!” Đột nhiên, Hoa Ti Lung nổi bão với Già Lam.

Già Lam chẳng hiểu gì cả, nàng dùng ánh mắt sắc mị mị nhìn Phượng Thiên Sách? Làm ơn mở to mắt nhìn cho rõ đi, nàng dùng ánh mắt khinh bỉ, nghi ngờ nhìn hắn đó nhá!!!

Phượng Thiên Dục đứng im lặng bên cạnh không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên hô to: “Ta nhớ rồi! Ta nhớ gian phu trong rừng trúc là ai rồi. Đại ca, Nạp Lan Tiêu Bạch chính là gian phu của Già Lam!”

Một câu như sét đánh, đánh mọi người ngoài cháy sém, trong non mềm.

Nạp Lan Tiêu Bạch cư nhiên là gian phu? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch có biến đổi, Nạp Lan Tiêu Bạch đẹp như tiên, đột nhiên trên đầu xuất hiện hai chữ ‘gian phu’ lấp la lấp lánh —

Già Lam không nói gì. Trí tưởng tượng của Phụng Thiên Dục hình như quá mức phong phú? Nàng và Nạp Lan Tiêu Bạch đơn độc ở chung phòng có một lúc thôi mà biến thành gian phu dâm phụ rồi? Quay đầu nhìn Phụng Thiên Sách, đột nhiên, nàng có chút để ý suy nghĩ của hắn.

Thấy Phụng Thiên Sách làm như không có chuyện gì phe phẩy quạt, cười nhạt: “Ha ha! Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Nạp Lan Tiêu Bạch, ha ha , ta đây liền yên tâm.”

Phụng Thiên Dục lo lắng: “Đại ca, ngươi không lo lắng à?” (TN: Hớ hớ, bé Dục đồng ý Lam Lam là chị râu rùi à :-?)

“Cái này có gì phải lo? Ta đẹp trai hơn hắn, ánh mắt cũng tốt hơn hắn, người mù cũng chọn ta. Huống chi, Tiểu Lam Lam là người cao nhã, thanh khiết, làm sao nàng ấy lại bỏ ngọc mà chọn sỏi chứ?” Hắn hí híp mắt nhìn Già Lam, chẳng biết hắn lấy tự tin ở đâu ra, Già Lam suýt chút nữa cũng bị lấy.

Một câu đánh trúng chỗ hiểm của Nạp Lan Tiêu Bạch, mười sáu vị kiếm sư trên không trung đồng loạt tức giận trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách, dám cười nhạo chủ tử bọn họ là người mù?

Nạp Lan Tiêu Bạch phảng phất như không nghe thấy. Một đường thông dong đi tới, quay đầu nhìn lên không trung nói: “Tập trung tinh thần, chuyên tâm nghề nghiệp.”

Hắn nhẹ nhàng nói tám chữ, thành công trấn an mười sáu vị kiếm sư đang tức giận. Kiếm khí sắc bén giăng đầy trời, giết được vô số Thử Tích chạy trốn.

Lúc này, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh bị đàn Thử Tích làm kinh hoàng, đỡ nhau đi tới. Thấy Nạp Lan Tiêu Bạch ở đây, Hoàng Bộ Anh Kỳ nhanh chóng đi tới chào hỏi: “Nạp Lan công tử, đã lâu không gặp.”

Mũi trên mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ đã được hút ra hết, nhưng trên mặt hắn ta vẫn còn dấu vết lõm lõm. Cả khuôn mặt có thể dùng từ hoàn toàn thay đổi để hình dung.

Uất Trì Vinh cũng không khá hơn bao nhiêu, tay che miệng, bụng luôn có cảm giác nhộn nhạo, bất cứ lúc nào cũng có thể nôn mửa. Bất giác hút nhiều mũi trên mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ như vậy, đúng là làm khó hắn! ==

Nạp Lan Tiêu Bạch nghe âm thanh của đối phương, trả lời: “Hoàng Bộ huynh, đã lâu không gặp.”

Không giống tài năng xuất chúng khác trong bát công tử, thái độ của Nạp Lan Tiêu Bạch khác với Hoàng Kim Chiến Vương rất nhiều, Nạp Lan Tiêu Bạch vô cùng thân thiện, khiến người ta có ấn tượng tốt hơn tên khó ưa kia.

Nạp Lan Tiêu Bạch nói xong, tiếp tục đi về phía trước. Thân thiện thì thân thiện, nhưng hắn vẫn là nhân vật có tính cách xa cách bẩm sinh. Mặc dù như thế, Hoàng Bộ Anh Kỳ vẫn thấy rất thỏa mãn. Có thể có giao tình với người tài hoa như Nạp Lan Tiêu Bạch, hắn ta cảm thấy rất vinh hạnh.

“Là Già Lam tiểu thư sao?” Nạp Lan Tiêu Bạch đến gần, đột nhiên mở miệng.

Già Lam sửng sốt, nàng còn tưởng hắn vẫn làm bộ không biết nàng.

Trong gió, tiếng chuông gió khẽ vang lên, không biết từ khi nào trong tay Nạp Lan Tiêu Bạch có thêm một cái chuông gió bằng thạch anh trong suốt. So với cái chuông gió bằng thạch anh màu lam lúc trước hắn tặng có chút thay đổi. Chuỗi chuông gió này rất đặc biệt, xinh xắn hơn.

Già Lam mơ hồ nhìn thấy trên mỗi viên thạch anh đều có khắc tên nàng, tâm trí nàng rung động, trong lòng hơi dao động.

“Cái lần trước tặng nàng không phải là tốt nhất, ta nghĩ kỹ, liền làm một cái khác tốt hơn tặng nàng, hi vọng nàng thích nó.”

Kèm theo gió nhẹ, tiếng chuông gió thanh thúy vang lên, thạch anh dưới khúc xạ mặt trời, tản ra ánh sáng cầu vồng. Lấy Nạp Lan Tiêu Bạch làm trung tâm, toàn bộ trời đất đều biến ảo thành thế giới mộng.

Mọi người đều ngây dại, chìm đắm trong mộng ảo tuyệt vời trước mắt, mà Nạp Lan Tiêu Bạch trong ảo cảnh càng thêm mờ ảo. Không! Cảm giác hắn dường như không có một chút hơi thở của người phàm.

Mắt phụng hẹp dài của Phụng Thiên Sách hơi hí húp lại, đáy mắt xẹt qua u ám, hắn quay đầu nhìn Già Lam. Trong mắt hắn, Già Lam từng bước đi tới bên cạnh Nạp Lan Tiêu Bạch, nàng không có đưa tay nhận, ánh mắt trong sạch nhìn thẳng vào Nạp Lan Tiêu Bạch, nói: “Trong Hoa Phi Lâu, vì sao người giả vô không biết ta? Người sợ ta hủy hoại danh dự Nạp Lan công tử của người ư? Có người bạn như ta là chuyện mất mặt lắm, phải không?”

Môi mông khẽ mấp máy, giọng nói ấm áp của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên: “Ta nghĩ nàng không thích cái chuông gió ta tặng, cho nên nàng tặng nó lại cho Phụng Thiên.”

Già Lam ghen cảm xúc, chẳng lẽ Phụng Thiên Sách lấy chuông gió của nàng, nên hắn mới giận dữ không thèm để ý nàng?

“Cái đó...” Già Lam giải thích.

Nạp Lan Tiêu Bạch nhẹ nhàng cười: “Nàng nhận lấy chuông gió này, coi như chúng ta huê.”

Âm thanh khe khẽ của chuông gió càng thêm vui tai, nỗi lo lắng trong lòng Già Lam dần tan biến theo từng tiếng chuông gió.

Nàng vươn tay nhận lấy chuông gió, một lần nữa đeo nó ở bên hông.

“Lần này, ta nhất định giữ nó thật kỹ, sẽ không để người khác cướp đi.” Nàng cố ý nhấn mạnh từ ‘cướp’, ánh mắt liếc về Phụng Thiên Sách.

Phụng Thiên Sách cười nhạt, không có cái gì khác thường. Nhưng, nụ cười có chút biến chất.

Lúc này, bầu trời xuất hiện một đạo sấm sét, sét đánh xuống.

“Cẩn thận!” Già Lam bị một luồng sức mạnh kéo ra, tránh được tia sét công kích. Chỗ nàng vừa đứng ban nãy xuất hiện một lỗ thủng to đùng, Già Lam thấm sợ hãi.

"Đừng sợ!"

"Đừng sợ!"

Hai âm thanh đồng loạt vang lên, Già Lam mới phát hiện Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch cùng đứng bên cạnh nàng, cầm tay nàng, dùng lời nói quan tâm an ủi.

Không khí có chút lung tung, đừng nói người khác không ngờ, ngay cả nàng cũng không ngờ chính nàng lại có sức hấp dẫn kinh người như thế, cư nhiên khiến hai vị cực phẩm nữ nam quan tâm.

Giải thích duy nhất chính là, hai người này, một người bị mù không biết nàng xấu hay đẹp, người còn lại thì tính cách cổ quái, không thích mỹ nữ chỉ thấy xấu nữ.

“Đến tột cùng là con chó hoang nào đánh cắp Chiến Vương Kiếm? Mau ra đây nhận lấy cái chết!”

Không ngờ Bá Hầu Trường Dã cảm ứng nhanh như vậy... Già Lam căng thẳng. Khí hồn của Chiến Vương Kiếm đều bị Chiến Hoàng Bút cắn nuốt, Bá Hầu Trường Dã không cảm nhận được Chiến Vương Kiếm trên người nàng chứ?

“Các ngươi có chịu nói hay không? Nếu không có người đứng ra nhận, bốn vương đem tất cả các ngươi diệt hết! Hừ! Dám cướp Chiến Vương Kiếm của bốn vương thì phải có gan lãnh hậu quả!”

Bá Hầu Trường Dã ngông cuồng nói, đột nhiên hắn đánh một chuông nữa. Một đạo sấm sét đánh vào giữa mọi người, vách núi dựng đứng đã xuất hiện dấu vết rạn nứt, vài viên đá rơi xuống, chấn động lòng người.

Uất Trì Vinh không chịu nổi, lớn tiếng quát: “Trong số các ngươi rốt cuộc là ai lấy Chiến Vương Kiếm của hắn, mau trả lại đi, đừng làm liên lụy đến mọi người.”

Hoàng Bộ Anh Kỳ cúi đầu cười lạnh: “Cái này còn phải hỏi sao? Ai có thể đánh cắp Chiến Vương Kiếm? Chiến Vương Kiếm là đạo khí thượng phẩm? Người có thể đánh cắp nó, thực lực có thể hơn Chiến Vương, có lẽ là... Một ngự bảo sư.”

“Ngự bảo sư?” Uất Trì Vinh bừng tỉnh, đột ngột chỉ vào Già Lam: “Ta nhớ rồi, nghe nói thành Lạc Xuyên có ngự bảo sư mới xuất hiện, Già Lam từng ở trong Ngự Bảo Các thu phục các bảo khí, trở thành ngự bảo sư mới. Nhị Thiếu, có phải vậy không?”

Phụng Thiên Dục rõ ràng ngây người, đương nhiên hắn biết Già Lam thu lấy Chiến Vương Kiếm, nhưng hắn sẽ không bán đứng nàng. Bởi vì, hắn coi thường việc làm đê tiện này... Nhưng, hắn không muốn nói dối, cho nên hắn do dự.

Ánh mắt sắc bén của Bá Hầu Trường Dã phóng tới người Già Lam, hắn ưu nhã nhếch môi, nụ cười càng rực rỡ.

“Thì ra là nàng, bốn vương rất bội phục dũng khí của nàng. Hắn là, nàng nên cảm thấy vinh dự. Hôm nay, nàng sẽ chết trong tay bốn vương, thừa nhận con sấm sét giận dữ của bốn vương đi!”

Đột nhiên, áo choàng màu vàng bành trướng lên, năm ngón tay hắn mở lớn, ‘két két’ sấm sét nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn. Đó chính là chiến kỹ linh thuật lôi cao cấp! Một kích này đánh xuống, nhất định sấm vang chớp giật, không thể đỡ được.

Già Lam tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Anh Kỳ: “Đồ bỉ ổi.”

Già Lam mắng một câu, sau đó rời khỏi Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch, một mình chạy về phía khác của vách đá dựng đứng, nàng không muốn liên lụy người khác, sống hay chết, đánh cuộc một lần đi!

Trong nháy mắt, năm đạo sét ầm ầm đánh xuống, sấm chớp rền vang, vách núi phía sau Già Lam bị chẻ ra, toàn bộ vách đá bị chia năm xẻ bảy.

Mọi người thất kinh, chia nhau chạy. Cái thằng điên Bá Hầu Trường Dã, hắn muốn chôn tất cả mọi người ở tại vách đá dựng đứng sao?

Ba đạo sấm sét cùng lúc đánh về phía Già Lam, phía trước, phía sau, bên cạnh đều có lỗ hổng, bên còn lại của nàng chính là vực sâu.

Nàng kinh hô một tiếng, khối đá dưới chân nàng bắt đầu lung lay, cuối cùng không chịu nổi trọng lượng của nàng, cả người nàng ngã xuống.

Không chỉ thế, một thanh Chiến Vương Kiếm ập xuống, hướng ngực nàng đâm tới, một đòn trí mạng!

Thân thể Già Lam rơi xuống, bên trên còn có Chiến Vương Kiếm chuẩn bị lấy mạng nàng. Nàng sinh ra tuyệt vọng... Chẳng lẽ chết như vậy? Mạng sống lần thứ hai của nàng chỉ tới đây thôi sao?

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt, trong nháy mắt bản thân trầm tĩnh lại, lẳng lặng chờ thần chết phán quyết.

Đột nhiên, cơ thể nàng bị kiểm hãm, có người nắm lấy tay nàng.

“Tiểu Lam Lam, nắm chặt tay ta.”

Thanh âm của Phượng Thiên Sách.

Già Lam mở mắt. Thấy Phượng Thiên Sách cùng nàng rơi xuống vực sâu. Nhìn gương mặt, dường như đã qua mấy đời, có một loại cảm xúc không rõ lan tỏa ra,

Nàng vươn tay, nắm chặt tay hắn.

“Chủ nhân! Ta tới cứu ngươi!” Nhìn lướt qua đầu vai của Phượng Thiên Sách, nàng thấy không tước nhỏ màu trắng, xé gió phá không mà đến, rất nhanh liền tới gần bọn họ.

“Chủ nhân?” Già Lam kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào đáy mắt Phượng Thiên Sách, suy nghĩ của nàng đều rối loạn.

Lẽ nào... hắn chính là sư phụ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: V01: Kẻ không đáng tin cậy nhất trong lịch sử chính là sư phụ

Chủ nhân của Thiên Thiên không phải sư phụ của nàng còn có thể là ai?

Già Lam cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, làm sao có thể? Người sư phụ đức cao vọng trọng, vĩ đại như trich tiên trong mắt nàng, làm sao có thể là người đàn ông đánh đá hoang đường, sớm chiều ở chung này cơ chứ?

Không thể nào! Không thể nào! Nhất định là nàng bị ảo giác trước khi chết rồi.

Tiếng gió thổi bên tai càng lúc càng lớn, làm thính giác nàng ù ù. Đầu óc nàng càng lúc càng mù mờ, dần dần mất đi tri giác, dần dần mất đi tri giác, giây phút hấp hối sau cùng, nàng thật sự cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Phượng Thiên Sách, ấm áp như vậy, an toàn như vậy.

Trước khi chết, có người ở cùng với nàng, nàng không còn là người cô đơn nữa, cảm giác này thật tốt...

Vách đá cheo leo, Nạp Lan Tiêu Bạch đứng ở mép vách đá, nghiêng tai lắng nghe âm thanh dưới vách đá, cả người hắn chìm đắm vào bầu không khí rất khó diễn tả, là mờ mịt, là rét lạnh, như tiên đạo lạc hay là...

Mười sáu cao thủ kiếm sư đồng loạt nhìn bóng lưng của chủ tử mình, nhưng không ai dám tới gần hắn.

“Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi cũng muốn nhảy xuống cứu nàng sao?” Bá Hầu Trường Dã trôi lơ lửng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống, ngó xuống nhóm người đứng bên dưới, hắn giống như ông vua nắm quyền điều khiển sống chết của mọi người.

Nạp Lan Tiêu Bạch không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng ở mép vách núi, hơi thở của hắn càng mờ ảo giống như thiên thần có thể mọc cánh bay đi bất kỳ lúc nào.

“Trong mắt bốn vương, người có năng lực đánh ngang tay với bốn vương chỉ có Nạp Lan Tiêu Bạch ngươi thôi. Hôm nay, bốn vương thưởng cho ngươi cơ hội quyết chiến với bốn vương, ngươi nhận thách thức đi.” Giọng điệu đủ hống hách.

Bỗng nhiên, Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt, nụ cười mờ ảo mà nhẹ nhàng: “Sớm muộn gì ta với ngươi cũng đánh một trận, nhưng, không phải hôm nay.”

Hắn xoay người, nói với mười sáu cao thủ kiếm sư: “Chúng ta đi thôi!”

“Không ai có thể cự tuyệt khiêu chiến của bốn vương.” Bá Hầu Trường Dã híp mắt, đẩy mắt trần ngập rét lạnh.

Hắn tung chưởng về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, năm đạo sét đồng loạt rơi xuống!

‘Rào rào!’ Tầm màn nước trong xanh nhô lên, tạo thành một rào cản lớn ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Năm đạo sét cùng rơi vào rào cản trước mặt, giống như năm ngón tay đâm vào vải bông. Biến thành nỏ mạnh hết đà.

“Ừ?” Mắt Bá Hầu Trường Dã sáng lên, chiết xạ ánh sáng trong đôi mắt, chiến ý càng ngày càng đậm.

“Nạp Lan Tiêu Bạch, từ nay trở đi, bốn vương chính thức cho phép ngươi trở thành đối thủ của bốn vương.” Lúc trước vừa vặn chỉ là miễn cưỡng có tư cách, bây giờ mới chân chính có tư cách, tư duy của Hoàng Kim Chiến Vương đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người, kiêu ngạo hết chỗ nói.

Chờ rào chắn trong xanh hạ xuống, nào còn bóng dáng Nạp Lan Tiêu Bạch và mười sáu cao thủ kiếm sư? Chiến kỹ thần kỳ như vậy, càng khiến chiến ý trong mắt Bá Hầu Trường Dã nồng nặc hơn. Quả nhiên, hắn không chọn sai đối thủ. Nạp Lan Tiêu Bạch tuyệt đối là đối thủ tốt nhất!

Bá Hầu Trường Dã cười dài một tiếng, xoay người nghênh ngang rời đi.

“Đại ca!”

“Sách Sách!”

“Phượng Thiếu!”

Ba người Phượng Thiên Dục, Mộc Tây Dao và Hoa Ti Lung đứng ở vách núi, nhìn bóng dáng đã biến mất dưới vách núi, trái tim vô cùng đau khổ. Mặc dù Mộc Tây Lâm không có thốt ra, nhưng đáy mắt hắn cũng đầy bi thương.

Ở hiện trường, chỉ có Hoàng Phủ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh là thờ ơ lạnh nhạt, Hoàng Phủ Anh Kỳ cười nhạt trong lòng, cảm thấy có chút vui sướng.

Cuối cùng, Phượng Thiên Sách và Già Lam cũng chết, chết chưa hết tội! Phượng gia thiếu đi một đứa con con nối dòng, đối với hoàng tộc bọn họ chỉ có lợi không có hại. Nếu tiếp tục loại bỏ Phượng Thiên Dục, như vậy Phượng gia thật sự bị tổn thương nguyên khí nặng nề, cứ tiếp tục, Phượng gia sẽ suy yếu. Toàn bộ Phượng Lâm Quốc sẽ không xuất hiện một Phượng gia có quy mô lớn nữa, hoàng tộc bọn họ cũng có ngày nổi danh, đây cũng chính là tâm nguyện và chí hướng từ nhỏ tới lớn của gã.

“Chúng ta đi!” Gã và Uất Trì Vinh rời khỏi vách núi dựng đứng, tiếp tục đi tìm Sơn Hà Thư.

Nhóm Phượng Thiên Dục vẫn còn chìm đắm trong đau khổ, đâu có rảnh quan sự sống chết của hai người bọn họ?

“Đại ca, tại sao huynh lại kích động như vậy... Ta trở về biết nói ăn nói sao với cha mẹ đây?” Lòng Phượng Thiên Dục rất phức tạp.

Từ xưa, trong lòng hắn vẫn còn bất mãn với đại ca mình, hắn luôn cảm thấy vàng sáng của hắn bị đại ca che mất. Nhưng hiện tại, đại ca đi rồi, hắn không những không hài lòng, trong lòng ngược lại có chút mất mát. Dù sao thì cũng cùng nhau lớn lên, anh em ruột thịt sống chung hai mươi mấy năm trời, làm sao hắn có thể thờ ơ ngồi xem đại ca mình nhảy núi?

“Sách Sách! Vì sao ngươi lại thiếu suy nghĩ như vậy? Hết chuyện lại cùng tự tử với một xấu nữ!! Nếu tới địa phủ, Diêm Vương bị xấu nữ hù dọa, đem ngươi quăng xuống mười tám tầng địa ngục với nàng ta rồi sao!!! Sau này ta nhất định sẽ được lên trời, chúng ta trời – đất cách biệt, làm sao gặp lại nhau!?” Mộc Tây Dao vừa khóc vừa nói xàm.

Hoa Ti Lung càng buồn rầu, ảo não giậm chân: “Ta còn chưa có gả cho ngươi, ngươi đã chết. Chẳng lẽ cả đời này ta phải thủ tiết vì ngươi? Khi ngươi còn sống ngươi chưa từng đối xử tốt với ta, ngay cả một câu dỗ ngọt cũng không, ta không cam lòng!”

Mộc Tây Lâm không nhịn được liếc ba người, phun ra bốn chữ đơn giản: “Một đám ngu ngốc!” Sau đó ánh mắt cô đơn của hắn nhìn xuống vách núi. Người có thiên phú vô song, tài năng tuyệt đỉnh kinh người như vậy thật sự có thể bỏ mình sao?

Vách núi dựng đứng đầy bi thương, bốn người đều có suy nghĩ riêng.

Già Lam không biết mình hôn mê bao lâu, rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại. Lọt vào tầm mắt của nàng là cái hang lớn, từng cái thạch nhũ tỏa ra bảy sắc cầu vồng, rủ xuống trên đỉnh đầu nàng, bên tai còn nghe được tiếng nước tí tách.

Đáy lòng nàng không nhịn được giật mình, cảnh giác ngồi dậy. Vừa mới cử động, ngực truyền đến từng cơn đau buốt.

Kí ức ủa về, nàng nhớ rồi, lúc nàng rơi xuống núi, ngực nàng bị Chiến Vương Kiếm của Chiến Vương gây thương tích. Mặc dù mũi kiếm không trực tiếp đâm vào người nàng, chẳng qua là kiếm khí cũng đủ tạo thành tổn thương trí mạng cho nàng.

May là, Phượng Thiên Sách xuất hiện. . .

Đúng rồi! Phượng Thiên Sách đâu? Hắn đâu rồi? Có phải đã té chết rồi không?

Vừa nghĩ tới khả năng này, lòng nàng liền căng thẳng, chống tay muốn xuống giường. Tay chạm vào chỗ mềm... mềm... ấm... rất thoải mái.

Già Lam cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc phát hiện, một tấm lông cáo hoàn mỹ được lót dưới giường nàng nằm, lông cáo rất đắt giá, muốn tìm một tấm lông cừu bự như vậy, e là giá tiền rất cao?

Con đau từ từ dịu xuống, sau khi tỉnh lại có thể hưởng thụ đãi ngộ cao như vậy, dù cho tới địa phủ nàng cũng thấy đáng giá!

Lại cúi đầu nhìn quần áo của mình, một cái áo mỏng phong phanh rộng thùng thình, bên trong là băng gạc quấn chồng lên nhau. Rõ ràng người băng bó là một tay mơ không có thành thạo cho lắm. Quần nàng giống như cái bánh chưng. Không biết là dùng bao nhiêu băng gạc, rõ là chỉ bị thương ở ngực, thế mà quần nàng từ cổ đến bên hông. Tất cả như trời lại. Hèn chi động tác của nàng rề rả như vậy, không làm được gì.

“Tên ngốc nào đây, ngay cả băng bó vết thương cũng không biết?”

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Ngoài cửa động có một bóng người, đứng ở chỗ đó nhìn nàng, có vẻ như hơi tức giận.

Già Lam quay người nhìn qua, thầm le lưỡi. Nàng hẳn đoán được, ngoại trừ Phượng Thiệu vĩ đại, còn có ai cứu nàng? Lại còn băng bó vết thương nàng thành như vậy...

Già Lam cười hắc hắc, vẫy vẫy tay chào người ngoài cửa động: “Phượng Thiệu! Sớm nha! Hôm nay thoát nhìn có vẻ rất vui nhì.”

Phượng Thiên Sách ôm một đồng hoa quả, âm trầm đi vào.

“Thật sớm! Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi!”

Hắn tốt bụng băng bó vết thương cho nàng nửa ngày trời, ai ngờ còn bị nàng mắng ‘ngu ngốc’? Phượng Thiên Sách vô cùng buồn bực, nghĩ tới hắn đường đường là đại thiếu gia Phượng Thiệu, từ khi nào làm qua chuyện của người hầu?

“Hớ... Người không có bị thương chứ?” Trên thực tế, nàng nghĩ mình cũng nên quan tâm đến ân nhân cứu mạng mình một chút.

Quả nhiên, sắc mặt Phượng Thiên Sách tốt lên, từ âm u chuyển sang trời trong gió mát, cười nhạt: “Hiếm khi Tiểu Lam Lam quan tâm đến ta, nếu như nói rằng ta bị thương, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao to uy vũ của ta ư?”

‘Người chưa từng có hình tượng cao to uy vũ, trước tới giờ luôn là tiểu thụ.’ Già Lam liếc hắn một cái, nói thầm.

“Không sao thì tốt rồi.” Đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nàng cúi đầu nhìn vải băng quần quít trên người mình: “Vết thương của ta là do người băng bó hả?”

“Tất nhiên rồi, ở đây trừ ta ra, còn có người khác à?” Phượng Thiên Sách mỉm cười đầy mê người, ánh mắt chờ mong nhìn nàng, giống như đang chờ nàng khen thưởng.

Già Lam không hề nề tình đáp: “Phương pháp băng bó thật sự rất rách nát, chưa thấy ai có tay nghề vụn vè như người vậy á.”

Nụ cười trên môi Phượng Thiên Sách cứng đờ, coi như không nghe thấy lời nàng, đem hoa quả trong lòng đặt lên giường.

“Xung quanh không có con mồi gì hết, nàng chịu thiệt ăn trái cây đỡ đói đi.”

“Người tự mình hái sao?” Già Lam nhìn hoa quả, có nhiều loại, mỗi loại có hai ba trái, rất phong phú, có thể thấy được hắn bỏ ra không ít lòng, trong lòng có chút cảm động.

“Ờ... có thể nói như vậy.” Phượng Thiên Sách chán chừ nói.

Già Lam mặc kệ hàm ý sâu xa đằng sau sự chán chừ của hắn, đưa tay sờ sờ lông cáo: “Đây cũng là vật người mang theo bên người hả? Đừng nói với ta là mỗi ngày người đều mang theo bộ đồ ăn (dụng cụ dùng khi ăn như chén, đĩa, nĩa, muỗng...), bàn ghế, giường nha.”

“Tiểu Lam Lam thật thông minh.” Phượng Thiên Sách không chút keo kiệt khen ngợi nàng.

Già Lam cầm nín, nàng có loại cảm giác lung lay sắp ngã. Quả nhiên, giống như suy nghĩ của nàng, người ta là đại thiếu gia có nhiều tiền, chi phí sinh hoạt đúng là cực kỳ xa xỉ!

Chắc chắn hắn cũng có bảo vật có tác dụng giống vòng ngọc của nàng, có thể đem những thứ này cất giấu trong đó, có thể mang theo bên người đi khắp mọi nơi.

Dường như đọc được ý nghĩ của Già Lam, Phượng Thiên Sách nâng tay lên, vuốt ve trán nàng, vô cùng thân thiết nói: “Đừng nghĩ ngợi nhiều, mau chóng đem vết thương trên người dưỡng tốt lên đi, ta cũng không muốn chăm sóc bệnh nhân là nàng đâu.”

‘Ai nói người chăm sóc, ngay cả băng bó vết thương cũng không biết. Ta có thể trông cậy vào người được sao?’ Già Lam nói thầm. Đột nhiên tới tới

chuyện hấn băng bó vết thương cho nàng, vậy chứng tỏ hấn coi sạch sành sanh hết rồi? Hai tay nàng túm chặt áo mình theo bản năng, nàng dùng ánh mắt nhìn sắc lẳng nhòm Phụng Thiên Sách. Mặc dù lần trước ở phủ thành chủ, nàng từng có một lần như thế, nhưng lần đó là do thành chủ phu nhân giúp nàng thay quần áo, hấn không có làm gì hết. Song, lần này do hấn chân chân chính chính làm, không có nhờ người nào khác.

Mặt của nàng càng ngày càng đỏ.

“Không biết băng bó thì có thể học mà, ta không ngại luyện tập trên người nàng vài lần nữa đâu.”

Đương nhiên hấn không ngại rồi, vì mỗi lần băng bó hấn được mở rộng tầm mắt một hồi, người bị thiệt thòi chính là nàng đó!!!

Già Lam ngón ngang

Quên đi! Ở trước mặt hấn, thuần khiết hay cái gì đó đều không đáng giá bao nhiêu tiền, nàng đã sớm tập thành thói quen rồi.

Chậm rãi buông tay. Già Lam tiện tay cầm lên một quả tròn, vừa định cắn, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh, bỗng nhiên nàng khựng lại, trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách.

Nàng nhớ trước khi nàng hôn mê, nàng nhìn thấy khổng tước nhỏ Thiên Thiên mà. Thiên Thiên còn mở mỏ kêu chủ nhân, không phải người trước mặt hay sao? Như vậy, không phải nói... hấn chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi – sư phụ của nàng?

“Sao hở? Tiểu Lam Lam có gì thì nói thẳng đi, đừng dùng ánh mắt chăm chú đó nhìn ta. Ánh mắt nàng nhiệt tình quá, người ta không chịu nổi dụ hoặc.”

Già Lam trừng hấn gắt gao. Không thèm quan tâm về mặt cợt nhả của hấn, thăm dò: “Thiên Thiên đâu?”

“Thiên Thiên?” Phụng Thiên Sách suy nghĩ một chút, nói: “Nó đi hái trái cây rồi.”

Đầu Già Lam đầy vạch đen. Hèn chi hồi nãy hấn ngáp ngừng, hóa ra trái cây này không phải hấn hái, một hấn còn không biết xấu hổ thừa nhận.

“Nó là thú cưng của ngươi?” Già Lam từng bước hỏi tới.

“Này... có thể nói như vậy.” Phụng Thiên Sách cười thản nhiên, khiến Già Lam tức giận đến nghiến răng.

“Nói cách khác, ngươi chính là chủ nhân của nó, sư phụ của ta?” Già Lam cố gắng hít thở sâu, nàng sợ mình giận quá mà ngắt xiú.

Phụng Thiên Sách cười mỉa hoặc lòng người, chỉ cười không nói. Già Lam kích động, kéo một tay hấn, dùng sức lay: “Sao lại là ngươi? Làm sao ngươi có thể là sư phụ của ta? Ngươi cái loại người vô sỉ, một chút đạo đức cũng không có, không hề phù hợp với hình tượng sư phụ vĩ đại như tiên trong lòng ta. Chính ngươi khiến mộng đẹp của ta tan vỡ, ngươi phải bồi thường cho ta!!!”

Rất đả kích!

Mộng đẹp của nàng hoàn toàn tan vỡ!

Sư phụ vĩ đại cao thượng trong lòng nàng, tựa như tấm kính vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Thay vào đó, cái tên trước mặt đang cười hết sức xấu xa, nham nhở kia...

“Ha ha, thì ra trong lòng Tiểu Lam Lam ta có hình tượng hoàn mỹ như vậy. Vì sư có thể nghe con nói như vậy, thật sự rất vui mừng.” Phụng Thiên Sách lập tức cắt câu lấy nghĩa, hấn chỉ nghe phần vĩ đại cao thượng, dung nhan như tiên... Những cái khác, hoàn toàn phớt lờ.

Già Lam nhìn khuôn mặt đắc ý, hưởng thụ của hấn, tức giận đến lệch mũi. Nếu sớm biết Phụng Thiên Sách là sư phụ nàng, nàng thà chết cũng không chịu bái sư.

Thứ nhất, tuổi tác cả hai không kém là bao, nhìn cỡ nào cũng không giống thầy trò.

Thứ hai, người này không hề có bộ dạng của sư phụ, suốt ngày chỉ biết trêu đùa nàng, thường bắt nạt nàng, đây là thái độ nên có của người thầy hay sao? Thật là bức mà!

Xét cho cùng, đáng giận nhất chính là sư tổ! Nếu không phải hấn bảo nàng bái sư, nàng sẽ không quen biết tới tên sư phụ vô lương này.

Ngày đó, nàng xem xét độ tuổi của sư tổ, ước chừng bảy, tám mươi tuổi; suy ra đồ đệ của ông cũng khoảng bốn, năm chục tuổi. Ai ngờ, đồ đệ của ông lại trẻ như vậy, chỉ có hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi à.

Bị lừa rồi! Nàng bị lừa rồi!

“Ông già ghê tởm! Ta đâu đắc tội ông, sao lại hại ta!?”

Phụng Thiên Sách cười khê: “Chính cái gọi là có trò tất có thầy, đây là chuyện rất bình thường, nàng chậm rãi tập cho quen đi.”

Hấn cố ý nói ngược câu ‘có thầy tất có trò’ thành ‘có trò tất có thầy’, chẳng phải nói hấn làm sư phụ vô lương là do bị đồ đệ vô lương là nàng ảnh

hưởng, còn sư tổ vô lương thì bị hấn ảnh hưởng, phản ứng đây chuyện này xét tới cùng đều do Già Lam nằng?

Hít sâu một hơi, Già Lam uể oải ngã xuống giường, cái lô-gic gì vậy? Nàng cảm thấy cuộc sống sau này của mình có thể nói cực kì u ám, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng nữa.

“Ta muốn phản bội sư môn, người trực xuất ta đi!” Nàng suy sụp tinh thần ngã xuống giường, bắt nàng kêu Phụng Thiên Sách là sư phụ, quả thật đúng là giày vò, đánh chết cũng không gọi đâu.

“Dựa theo quy củ của bốn môn, phản bội sư môn sẽ bị chặt hai tay, hai chân, phế bỏ công phu, nàng xác định nàng muốn phản bội sư môn?” Đột nhiên, Phụng Thiên Sách nghiêng người kẻ sát nàng, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện.

Già Lam hung hăng trừng hấn, căn bản không tin lời hấn, ăn vạ: “Khi ta bá sư chỉ có sư tổ, không có bá người, cho nên chúng ta không có quan hệ sư đồ, hoàn toàn không tính.”

Đúng! Lý do này rất thỏa đáng! Nàng chỉ đập đầu sáu cái với sư tổ, cho dù là bá đường thành thân cũng phải có phu thê giao bá mới tính là hoàn thành hôn lễ, cho nên bọn họ không tính là hoàn thành lễ bá sư?

Phụng Thiên Sách lười biếng nằm xuống bên cạnh nàng, thở dài: “Sư phụ nhất định chưa có nói với nàng, môn phái của chúng ta có một quy củ? Lễ bá sư, chỉ cần có một người trong môn phái chứng kiến, dù là người chết, cũng có thể tính là hoàn thành lễ. Nghi lễ bá sư chính là việc thần thánh, một khi đã được công nhận, nếu đương sự phủ nhận, sẽ chịu môn phái xử phạt.”

“Xử phạt gì?” Già Lam liếc hấn một cái, nàng cảm thấy mình hình như bị gạt gia nhập một tổ chức tà giáo, lại không biết thế lực của tổ chức tà giáo này có bao lớn?

“Xử phạt có nhẹ có nặng, nhẹ thì cắt đứt tay chân, phế bỏ võ công, nặng thì ném vào Vạn Xà Quật (*Hố rắn), để cho đám rắn cắn tới chết, còn một hơi thở cũng không được thả ra.”

Già Lam rùng mình, tưởng tượng đến cảnh bị hàng vạn con rắn cắn chết, cả người liền run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: V01: tiếp theo

“Vậy do ai thực thi xử phạt?”

Đột nhiên, Phụng Thiên Sách quay đầu, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng: “Môn quy là gốc rễ của môn phái, một khi có người xúc phạm nó, người trong môn phái... ai ai cũng có quyền giết!”

“...Môn phái của chúng ta gọi là gì? Tổng cộng có bao nhiêu người?” Ngực Già Lam thấp thỏm, càng cảm thấy bản thân mình gia nhập vào bang phái tà khí và hắc ám. Môn phái có thể thu nhận cái tên cực phẩm như Phụng Thiên Sách, chắc chắn nề nếp chẳng có tốt là bao.

Phụng Thiên Sách liếc nàng thật sâu, quay đầu lại, che giấu nét cười tà trên khóe môi: “Môn phái của chúng ta là đại môn phái ở trên giang hồ, nhưng, ở trên giang hồ cũng có rất nhiều kẻ thù, nên tạm thời nàng không biết thì tốt hơn. Tránh cho rước lấy một đồng kẻ thù, khó giữ mạng nhỏ hế. Còn môn phái có bao nhiêu người, ta nhớ trước đây ba năm, môn phái chúng ta có một nghìn lẻ tám mươi người, hai năm trước, số người tăng gấp đôi. Hiện tại số người bao nhiêu thì ta không rõ lắm. Nhưng, nhất định không ít. Người mới gia nhập môn phái không bao lâu. Nàng vừa gia nhập môn phái không bao lâu, coi như là tiểu sư muội của môn phái. Tư lịch còn thấp (*tư cách và từng trải), tạm thời còn chưa được tiếp xúc tới những chuyện quan trọng của môn phái.”

“Vậy thì lúc nào ta mới có thể gặp người của môn phái?” Già Lam tò mò hỏi.

“Chờ khi thực lực của nàng đạt tới cấp bậc linh tôn, nàng mới có tư cách gặp các nhân vật quan trọng của môn phái, hiện tại e rằng nàng là người có thực lực yếu nhất môn phái, sợ rằng ngay cả tư cách bước vào của môn phái cũng không có.”

Già Lam bị đá kích. Địa vị của nàng trong sư môn thấp như vậy, thật sự dễ kích lòng tự tin của nàng. Vừa nghiêng đầu liền gặp khóe môi cười rất tà ác chưa kịp thu hồi của Phụng Thiên Sách, nàng không khỏi không hoài nghi lời hấn nói là thật hay chỉ hù dọa nàng?

“Sư tổ đâu? Hấn đi đâu rồi? Ta đập đầu lay thầy đối với ông ấy, nếu như ta không hài lòng về sư phụ của mình, được ông cho phép chắc là quan hệ sư đồ của chúng ta được xóa bỏ nhỉ?” Già Lam bắt đầu dùng chiêu khác.

“Sư phụ ư? Tung tích của lão ấy rất không ổn định, ngay cả ta cũng chỉ gặp được lão ấy một, hai lần trong năm. Năm nay, lão tới tìm ta một lần, ta lại kêu Thiên Thiên tới tìm lão một lần, định mức năm nay đã hết, nếu muốn gặp lão... phải chờ sang năm sau.”

Già Lam cầm nín. Đây là kiểu quan hệ thầy trò gì thế? Một năm gặp mặt một, hai lần? Đúng. Một năm chỉ gặp một hai lần, trái lại cũng không tệ nha. Ánh mắt nàng sáng lên, quay sang nhìn Phụng Thiên Sách: “Bằng không thì người cũng bảo trì bí ẩn một chút, hai chúng ta cũng một năm gặp mặt một hai lần đi.”

“Tiểu Lam Lam, nàng xác định, thực sự chỉ gặp ta một hai lần trong một năm?”

Đôi mắt lười biếng của Phụng Thiên Sách liếc về cổ tay Già Lam, tay Già Lam siết chặt, xem chút nữa nàng quên, cổ tay của nàng còn tám cánh hoa yêu liên cần mượn sức mạnh của hân giải độc. Vì cái mạng nhỏ của mình, nàng đành thỏa hiệp.

“Được rồi, gặp thì gặp. Nhưng, ta không thể thích ứng được với mối quan hệ thầy trò này, người cho ta một chút thời gian quan sát người đi, để xem người có tư cách làm sư phụ của ta không, có được ta tán thành hay không?”

Phụng Thiên Sách nhột nhạt nhếch môi, thú vị ngắm nhìn nàng. Không ngờ, Phụng Thiên Sách hân thu đồ đệ, còn gặp nhiều rắc rối như vậy, nói ra ngoài người ta cũng không tin.

“Nàng muốn quan sát ta? Có thể! Nhưng, muốn làm đồ đệ của Phụng Thiên Sách ta, cũng phải có đầy đủ tư cách nhá, thực lực hiện tại của nàng...” Hân coi thường lắc đầu: “... Ngay cả tư cách nhập môn thấp nhất cũng không được, nếu không phải sư tổ khai ân, ngoại lệ nhận nàng làm đồ đệ, bằng không nàng khó có tư cách vào môn phái.”

Già Lam không cam lòng chép miệng: “Lấy thiên phú của ta, muốn tăng thực lực lên, chỉ cần thời gian thôi, không có việc gì lớn.” Già Lam tự tin như rồng mây, nàng không thể để hân làm thịt mình.

“Dzô~ Nàng thật là có lòng tin đối với bản thân nhỉ? Vậy không bằng chúng ta đánh cược, một tháng sau, thực lực của nàng phải đạt mức linh sư cấp 8, kiếm sư cấp 6? Nàng dám nhận thách thức không?”

“Linh sư... cấp 8? Còn có kiếm sư... cấp 6?” Già Lam ngẫm mài răng, cảm thấy hân nhất định đang làm khó nàng.

Thực lực hiện giờ của nàng chỉ là linh sư cấp 4 hạ phẩm, còn kiếm sư? Nàng căn bản còn chưa tu luyện kiếm sư cấp. Bắt nàng trong một tháng, từ linh sư hạ phẩm nhảy lên linh sư cấp 8, cái này có thể thực hiện. Trái lại, kiếm sư từ con số không nhảy lên cấp 6, khác nào nằm mơ! Đây căn bản là nhiệm vụ bất khả thi!!!!!!!!!!!!!!

Nàng đang muốn phản bác, đột nhiên Phụng Thiên Sách ngồi dậy, nghiêm túc nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Bây giờ, nàng đắc tội Bá Hầu Trường Dã, người có thực lực như hân, muốn đối phó nàng, chỉ cần nhúc nhích ngón tay là đủ rồi. Nếu nàng không thể làm cho thực lực của mình tăng nhanh trong thời gian ngắn, kết cục của nàng chính là bị người ta giết. Nếu đã như vậy, nàng còn nghĩ yêu cầu của ta hà khắc sao?”

Bỗng nhiên, hân nghiêm túc nói chuyện như vậy, tựa như thay đổi thành một người khác. Già Lam kinh ngạc nhìn hân, trong đầu nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên nàng thấy hân, bóng người kinh hồng thoáng lướt qua, hoàn toàn trùng khớp với người trước mặt.

Không sai! Hân đúng là sư phụ của nàng, chẳng qua là khó chấp nhận mà thôi.

“Nghĩ cái gì hử? Có nghe ta nói không?” Phát hiện nàng phân tâm, Phụng Thiên Sách xít lại gần nàng, chuyên chủ hỏi.

Già Lam xấu hổ gãi gãi đầu, ngửa người lui ra một chút: “Sao tự nhiên nghiêm túc như vậy? Ta có chút không thích ứng được.”

Hân nói đúng, hiện tại Bá Hầu Trường Dã muốn đối phó nàng. Thực lực của hai bên lại kém xa một trời một vực. Ngay cả một chiêu nàng cũng không thể tránh được.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể làm thực lực tăng lên, rất có thể sẽ giống như lần này phải nhảy xuống núi, lần này nàng phải nhảy xuống núi, biết đâu sẽ có lần thứ hai... Không phải lần nào nàng cũng gặp may có người sư phụ liều mình nhảy theo nàng, cứu nàng..

Hai chữ ‘sư phụ’ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhưng nếu đặt lên người Phụng Thiên Sách, nàng thấy thế nào cũng không hòa hợp. >_w

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: V01: Tiếp theo

Cả người Phụng Thiên Sách bị vây trong gió lốc lớn, bóng dáng càng ngày càng mờ ảo, giống như sẽ mờ nhạt trong gió lốc. Sức mạnh kinh người, nàng không khỏi nhìn ngây ngô.

Đây là chiến kỹ linh thuật gió.

Nàng từng nhìn thấy Phụng Thiên Dục thi triển chiến kỹ linh thuật gió, nhưng so với Phụng Thiên Sách chẳng khác nào phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn,

căn bản không phải cùng một trình độ.

Nhưng, hiện tại chỉ bắt mấy con cá thôi mà, có cần thi triển chiến kỹ hoa mỹ như vậy không?

Chỉ thấy hai tay Phụng Thiên Sách rung một cái, con lóc liền bắn ra ngoài, xâm nhập vào trong nước. Suối nước liền dâng lên con sóng, bọt nước bắn tung tóe, dưới sự khuấy nhiễu của từng đợt lốc, từng con cá sống liền tự động từ trong nước nhảy ra ngoài, ngoan ngoãn từ khe suối nhảy lên bờ.

Một con, hai con, ba con, lại có hơn mười con.

“Được rồi, được rồi, đủ!” Già Lam vội vã ngăn cản hẳn, cứ như vậy hoài chắc hẳn vớt hết cá trong suối lên bờ quá!

Trên trán nàng trượt xuống một giọt mồ hôi lớn, không nhìn được suy đoán, chẳng lẽ từ nhỏ đến lớn, Phụng đại thiếu gia chưa từng bắt cá, đây là lần đầu tiên ư? Hơn nữa, làm gì có ai bắt cá kiểu này chứ?

Già Lam khom người, không hề vạch trần Phụng Thiên Sách, bắt đầu thu thập cá.

“Cẩn thận đấy, đừng làm tay bị thương, ta còn chờ nàng đích thân nướng cá cho ta ăn đó.” Phụng Thiên Sách đưa cho nàng một thanh chủy thủ (dao găm) tinh xảo, để nàng làm cá.

“Khách quan, ngài ngồi chờ đi, chờ ta đem bữa tiệc ngon tới cửa.” Già Lam học giọng điệu của tiểu nhị, tâm tình vui sướng kêu to.

Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng nở nụ cười, cả khuôn mặt đều là ý cười, chính là nụ cười phát ra từ nội tâm.

Có một nha đầu thú vị như vậy thường xuyên làm bạn bên cạnh mình, dường như cũng rất thú vị.

Ý cười trên môi Phụng Thiên Sách càng đậm hơn.

Kế tiếp, Già Lam bận bịu nướng cá, Phụng Thiên Sách là chuyên chú bận rộn công việc trên tay hẳn. Còn con khổng tước nhỏ kia, lén lén lút lút, cũng không biết nó đang làm cái quái gì. Tóm lại, nó cứ vây quanh chủ nhân của nó.

Mùi thơm của cá chậm rãi bay lên, dụ hoặc khiến người ta chảy nước miếng, nghiêng đầu liếc về phía Già Lam đang nướng cá.

“Có gia vị không?” Già Lam hỏi.

“Cần cái gì?” Phụng Thiên Sách hỏi ngược lại nàng.

“Muối, hạt tiêu, ...bấy nhiêu thôi.” Già Lam nói.

“Người chờ một chút.” Phụng Thiên Sách đứng dậy, đi tới bên cạnh Già Lam, dưới ánh nhìn chăm chú của Già Lam, hẳn giống như làm ảo thuật, đem từng món đồ dùng trong bảo vật không biết tên lấy ra ngoài.

Già Lam sững sốt một hồi, đầu tiên là bàn, hai cái ghế, hai bộ bát đĩa đĩa và ly, sau đó là từng cái bình đựng gia vị nhỏ, trang bị cũng thật là đầy đủ nha. Già Lam cảm thấy kinh ngạc, nàng nghi ngờ có phải hẳn đem hơn một nửa gia sản của hẳn theo bên người hay không.

“Thiên Thiên, cho ta một ít trái cây.” Già Lam nhìn Thiên Thiên nói.

“Trái cây?” Trong mắt Thiên Thiên nổi lên ý xấu, lựa một loại trái cây chua nhất đưa cho Già Lam (TN: nói thật ta ghét mấy con sùng vật giống như con TT này, chỉ muốn giết nó, nướng ăn cho xong. Toàn cản trở cặp người ta!!!! >>< chẳng có tạo nào đáng yêu)

Tốt nhất là chua chết nàng đi, như vậy nó liền vui vẻ. Thiên Thiên nghĩ thầm như vậy, sau đó ngồi chồm hổm trên bàn, ánh mắt tặc xảo quyết nhìn nàng, nó nghĩ rằng nàng sẽ đem trái cây ăn, ai ngờ căn bản nàng không ăn, đem trái cây ép thành nước, dầm vào trên cá nướng.

Nó bùng nổ kêu lên: “Người phụ nữ nào hồng kia, người muốn chúng ta bị chua chết à?”

Già Lam liếc nó một cái, liền biết nhóc kia có lòng dạ hẹp hòi, cho nên nàng kêu nó đưa trái cây, cố ý không nói cần trái cây chua, bởi vì nàng biết, mặc dù nàng không nói, chắc chắn nó cũng sẽ lấy trái cây có vị chua nhất.

Ai kêu nó chính là con khổng tước ngấm dấm chua quá trốn!?

“Thêm chút vị chua lên cá không những tăng thêm gia vị mà còn khử được mùi tanh của cá, quan trọng nhất là giữ được mùi vị tươi ngon của cá, quả thật là đồ tốt nha. Nếu người không thích, lát nữa đừng ăn là được.”

Nghe nàng nói rõ có lý lẽ như vậy, Thiên Thiên nghe xong cảm thấy sững sốt, nhưng nghe nàng nói không cho nó ăn, nó liền không vui: “Không được! Ta phải ăn trước, lỡ như người có bỏ gì vô con cá hại chết chủ nhân của ta thì sao? Ta phải giúp chủ nhân thử cá trước, hừ hừ.”

Lý do rất quang minh chính đại mà lẩm liệt, một nó như vậy mà cũng nghĩ ra.

Già Lam lười tính toán so đo với nó, tiếp tục chuyên chú nướng cá. Mặc dù không có gia vị tự nàng làm, nhưng ở thời đại này, được như vậy cũng tốt

lắm rồi.

Không bao lâu, mùi cá nướng thơm nóng hổi mới ra lò nứt mũi. Sau khi đặt con cá lên mâm, gọi Phụng Thiên Sách đến thưởng thức, nhìn ngón tay thon dài của hắn cầm đũa, chậm rãi gấp một miếng cá, ưu nhã đưa lên miệng, chậm rãi nhấm nuốt... Một loạt động tác, tao nhã đến cực điểm, nhìn hắn ăn cá hoàn toàn là một loại hưởng thụ tươi đẹp.

“Sao? Ăn ngon không?” Già Lam mong đợi nhìn phản ứng của hắn, chờ hắn đánh giá.

Phụng Thiên Sách mỉm cười, bộ dạng chẳng có biểu tình gì, hắn lại dùng đũa trúc gấp một miếng cá mập mập khác đưa vào miệng, chậm rãi nhấm nuốt, cuối cùng vẫn không có biểu hiện gì.

Già Lam nhìn hắn, không khỏi sốt ruột, chẳng lẽ không ngon? Cũng không đến nỗi chứ, cả một quá trình nài nỉ đều làm rất cẩn thận, chắc hắn không có sự cố mới đúng. Nếu thật sự có sự cố, nhất định là do mấy thứ trái cây kia.

Quay đầu liếc về kẻ đưa trái cây - Thiên Thiên, nó buồn bực cúi đầu, đã lên lút ăn xong một con cá, thật là cực kì nhanh! Già Lam không nói gì nhìn nó: “Thiên Thiên, mùi vị thế nào?”

Thiên Thiên ợ một cái, làm vẻ mặt khinh thường, ngửa đầu nhìn trời nói: “Mùi vị chẳng ra sao!”

“Chẳng ra sao? Chẳng ra sao mà người ăn đến sạch sành sanh như vậy à?” Già Lam cố ý lật tẩy nó.

Thiên Thiên tiếp tục kiêu ngạo ngược cổ, một đôi móng vuốt nhỏ đang len lén trộm một con cá khác, nó liền coi như mình không cẩn thận, tưởng rằng người khác cũng không thấy hành vi đáng xấu hổ của nó à? Căn bản chính là bịt tai trộm chuông!

Bởi vì ngửa đầu nhìn trời nên không nhìn rõ phương hướng, cho nên khi lấy trộm được con cá, nó xém làm đổ cả mâm cá, cuối cùng mới trộm được tới tay. Thoáng cái liền trộm xong, nó liền mang cá nướng bỏ trốn, bộ dạng như tên trộm nhỏ vô cùng đáng yêu, Già Lam buồn cười.

Bên phía Phụng Thiên Sách, không biết hắn ăn đến con cá thứ năm hay thứ sáu rồi, hắn chậm chạp không có phản ứng gì cho nàng biết. Già Lam có chút tức giận, đem số cá còn lại kéo tới trước mặt mình, hai tay bảo vệ: “Nói, rốt cuộc cá nướng có mùi vị thế nào?”

Phụng Thiên Sách cười nhạt một cái: “Ăn ngon! Ăn rất ngon! Vừa nãy, ta không có nghĩ ra được từ gì để hình dung, cho nên mới nểm thêm vài con nữa.”

Trán Già Lam rơi xuống ba vạch đen, trừng hắn: “Người ăn lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy, lẽ nào chỉ có lời bình thấp kém như ‘ăn ngon, ăn rất ngon’ để hình dung? Trả lời có lẽ đối phó ta à?”

Phụng Thiên Sách tập trung suy nghĩ trong chốc lát: “Ăn ngon chính là ăn ngon, ta luôn cảm thấy dường như thiếu thiếu cái gì á, nếu kích lệ nàng, nàng nên làm thêm vài lần, nhất định sẽ có tiến bộ hơn.” Nói xong, hắn đẩy tay nàng ra, mạnh mẽ đem mâm cá trước mặt nàng bùng qua, tiếp tục ăn.

Già Lam hoài nghi đánh giá bóng lưng hắn, không khỏi suy đoán, có phải hắn muốn nàng nướng cá cho hắn ăn nữa hay không? Vì vậy mới chèn ép sự kiêu ngạo của nàng xuống?

Một đôi chủ tớ miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo!

“Ê, người chưa ăn một ít, ta còn chưa có ăn.”

“Nàng muốn cá à? Ta có thể giúp nàng vớt mấy con, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Người nào đó cố ý hiểu sai lời nàng, chuyển đề tài.

“Ta nói cá trong tay người. Mau đưa ta một con, ít nhất cũng chưa ăn một con chứ...” Già Lam nhanh chân đuổi tới, Phụng Thiên Sách khéo léo nghiêng người tránh né, liền tránh được một phen.

Vì vậy, hai người cứ vì một con cá nướng mà đùa giỡn đuổi nhau rùm beng.

Hiện tại, không tước nhỏ đâu còn lòng dạ nhìn chăm chăm người quái dị nữa. Nó đang nồng nhiệt cầm đầu ăn cá, trong đầu suy nghĩ, tuy đáng về người quái dị hơi xấu một chút, nhưng năng lực nướng cá của nàng không tệ. Nể tình nàng nướng cá ngon, nó tạm thường nhượng nhịn nàng, coi như không thấy gì hết, mặt thực trước mặt, sắc đẹp cũng phải cút sang một bên.

Một ngày này, hai thầy trò và một con thú nhỏ sống chung rất hài hòa.

Kèm theo từng ngày trôi qua, vật chế tác trong tay Phụng Thiên Sách chậm rãi thành hình, là một vật giống con điều cơ giới.

Già Lam nhìn thấy nguyên mẫu của nó liền hiểu rõ suy nghĩ của Phụng Thiên Sách. Hắn muốn mượn sức gió để bọn họ bay lên vách đá đứng đứng.

“Không ngờ người còn chiêu này.” Già Lam vuốt ve ‘con điều’ lớn, không ngừng tán phục.

“Hiếm khi Tiểu Lam Lam khen ta, ta có phải kiêu ngạo vênh đuôi lên trời không nhỉ?” Phụng Thiên Sách trêu ghẹo nói.

“Nè, người không thể đứng đắn một chút à?” Già Lam thờ dãi nói.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, chuông gió đeo bên thắt lưng của Già Lam liền vang lên. Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng liếc qua chuông gió, con xoáy trong đáy mắt hơi lưu chuyển, cười nhẹ: “Đứng đắn? Nàng muốn ta biến thành người đứng đắn như Nạp Lan Tiêu Bạch, tề nhậm vô vị à? Hay là nàng thích loại hình đàn ông như hần?”

Già Lam hơi sững sờ, lời này sao mà nghe kì quái vậy? Bây giờ nàng đang hỏi hần, mắc mớ gì Nạp Lan Tiêu Bạch?

Nàng đưa tay nhẹ vuốt chuông gió bên eo, nói: “Ta thích chuông gió hần ta lắm, về phần con người của hần ta, đối với hần ta, ta cũng không phải rất hiểu biết. Nhưng, ta luôn cảm thấy ta và hần ta có một loại duyên phận đặc biệt, sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ biết rõ ràng.”

Nghĩ tới gia tộc Nạp Lan, cô cô của nàng, về mặt Già Lam trở nên thâm trầm mà xa xôi, ngay người rất lâu.

“Duyên phận đặc thù?” Phụng Thiên Sách lặp lại lời của nàng, ánh mắt hần từ từ trầm xuống, sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: V01: Tiếp theo

“Ta nghe nói dùng linh thuật nước ngưng tụ tạo thành thạch anh, âm sắc đặc thù, người có thánh giác linh mẫn, dù ở xa hơn mười dặm, cũng có thể nghe được âm thanh của nó.”

Già Lam không tin: “Cách xa hơn mười dặm làm sao nghe được âm thanh của chuông gió, có phải người gạt muốn lấy chuông gió của ta nên mới nói như vậy không?”

Nàng đưa một tay ra, đem lòng bàn tay xòe trước mặt hần, bĩu môi nói: “Cái chuông gió kia đâu? Mau trả lại cho ta! Nếu không phải tại ngươi, Nạp Lan đại ca cũng sẽ không giận ta. Nhưng nếu đổi lại là ta, ta tặng quà cho người khác, chớp mắt liền rơi vào tay người thứ ba, ta cũng sẽ tức giận. Đều do người làm hại, mau đem chuông gió trả lại ta!”

Về mặt Phụng Thiên Sách thần nhiên, không nhìn ra bất kì biến hóa nào. Lại không thấy hần có ý muốn đem chuông gió trả lại cho nàng.

Một lúc sau, hần mở miệng: “Nàng không tin ta thì thôi. Nhưng mà, nàng tới chậm, chuông gió của nàng bị ta vứt bỏ rồi.”

“Nè, sao ngươi lại có thể như vậy? Đem đồ của người khác vứt bỏ là việc làm không có đạo đức.” Già Lam tức giận thở hắt hần.

“Vậy thì xin lỗi, mai một ta làm lại một cái khác bồi thường nàng là được thôi.” Phụng Thiên Sách thần nhiên nói, lời nói có chút gàn bướng và xấu xa.

“Ngươi làm sao có thể làm ra cái giống y chang trả lại ta? Thôi, dù sao Nạp Lan đại ca cũng đã làm cái mới cho ta, ta cảm thấy cho dù có bỏ cái cũ, có lẽ hần sẽ không để bụng đâu nhỉ?”

“Nàng để ý tới cảm nghĩ của hần ta như vậy à?” Đột nhiên, giọng nói trầm thấp của hần vang lên.

Già Lam suy nghĩ một chút đáp: “Ta cũng không rõ. Chẳng qua chỉ muốn kết bạn với hần thôi. Nếu là bằng hữu, đương nhiên ta không hi vọng hần không vui.”

Phụng Thiên Sách chậm rãi thu hồi tầm nhìn, sâu trong đáy mắt dâng lên một đợt sóng màu đen vô danh, trong nháy mắt, che giấu đi rất nhanh, hần không nói gì thêm, tiếp tục công việc trong tay.

Sắc trời dần dần tối xuống, con ‘Đại Phong Tranh’* đã làm xong, thiết kế tỉ mỉ, cấu tạo phức tạp, khiến Già Lam ca ngợi.

*Đại phong = gió lớn; tranh = điều.

“Phụng Thiếu, ngươi đứng là kẻ giấu nghề!” Già Lam giơ ngón tay cái lên, thật lòng bội phục.

Phụng Thiên Sách không hiểu ý nghĩa việc nàng bật ngón trỏ lên, nhưng dựa theo nét mặt và lời nói của nàng mà suy đoán, hần vừa lòng nhếch môi cười.

“Lên đây đi! Bây giờ chúng ta rời khỏi đây vục.”

Hai người đứng song song, chuẩn bị thỏa đáng, đột nhiên Già Lam hỏi: “Không có động lực để cất cánh, làm sao bây giờ?” Hiện tại, bọn họ đang đứng trên đất bằng, ngay cả sân để chạy xuất phát cũng không có, muốn nó bay lên, thực sự là gay go.

“Không sao, có ta ở đây!” Hần vừa dứt lời, một trận gió kì lạ đột nhiên xuất hiện dưới chân bọn họ, nâng bọn họ bay lên.

Tại sao nàng lại quên mất chuyện Phượng Thiên Sách tu luyện linh thuật gió, kêu gọi sức gió là điểm mạnh của hắn. Đại Phong Tranh dưới sự thúc giục của sức gió, chậm rãi hướng về phía trước xoay vòng lên.

Móng vuốt của Thiên Thiên quắp chặt vào tay vịn, chen giữa hai người bọn họ. Rõ ràng nó có thể bay, lại cố tình chen vô giữa bọn họ, tùy thời giám thị Già Lam, miễn cho nàng có hành vi đáng khinh với chủ nhân của nó.

Thái độ khi đối mặt với nữ thực hoàn toàn khác nhau.

Lòng dạ của con thú nhỏ thật là khó đoán!

Trên vách đá dựng đứng, trải qua hơn nửa ngày thương tiếc, bốn người Phượng Thiên Dục quyết định rời đi.

“Các vị, ta đây cáo từ. Đại ca gặp chuyện bất hạnh, ta phải nhanh chóng trở về hoàng thành, đem tin tức này báo cho cha mẹ biết.” Phượng Thiên Dục nói, hắn liếc nhìn đáy vực, hắn chấp nhận việc đại ca không sống nổi.

“Chúng ta đi chung với ngươi, nói sao thì cũng phải đưa tiễn Sách Sách một đoạn đường.” Mộc Tây Dao chia chia vào hai mắt khóc sưng, kiên trì nói.

Mộc Tây Lâm đương nhiên không phản đối. Khi anh em bọn họ gặp chuyện, nếu không có Phượng Thiên Sách có nghĩa khí ra tay giúp đỡ, lúc này có lẽ anh – em bọn họ chẳng còn cơ hội đứng đây rồi. Phượng Thiên Sách chết, chuyện này cũng tạo thành ảnh hưởng lớn đối với hắn, trong lòng đau khổ, đến bây giờ vẫn chưa hòa hoãn.

“Các ngươi đi hết, ai giúp ta cứu cha mẹ?” Hoa Ti Lung bối rối, kéo lấy ống tay áo của một người: “Ta nhờ các ngươi, giúp ta cứu cha mẹ đi, chỉ cần các ngươi đồng ý cứu cha mẹ ta, ta nguyện ý cố gắng trả công cho các ngươi.”

“Hoa tiểu thư, ngươi coi bọn ta là hạng người nào? Trả thù lao? Bọn ta có thể để vào mắt à?” Mộc Tây Dao kêu ngạo hất đầu, giọng điệu vừa chuyển, vượn Lan Hoa Chỉ nói: “Nhưng, nếu xuất phát từ tình cảm bạn bè, trái lại bọn ta có thể suy nghĩ một chút. Nể tình ngươi có chút lòng thành với Sách Sách, đại gia ta đây cùng ngươi là người lưu lạc chân trời, bọn ta liền mở lòng tốt, giúp ngươi cứu người.”

Hoa Ti Lung chuyển buồn thành vui, kích động giang hai tay, ôm lấy hắn: “Dao Dao! Ngươi đúng là người tốt mà! Không uổng công chúng ta còn làm một trận tình địch!”

Đột ngột bị con gái ôm lấy, Mộc Tây Dao nổi da gà cùng mình. Cơ thể hắn giống như bị điện giật, hắn dùng sức đẩy Hoa Ti Lung ra, ngón tay run rẩy chỉ vào nàng ta, giọng the thé: “Ai cho ngươi kêu ta là Dao Dao? Ai cho ngươi ôm ta? Ngươi... Ngươi làm bản thân thể thuần khiết của ta, ta làm sao có thể phụ lòng Sách Sách của ta?” [TN: Có khi nào HTL bé MTD từ cong thành thẳng không?]

Đầu Phượng Thiên Dục đầy vạch đen, nhìn đôi nam nữ tính nết điên điên khùng khùng, hắn cảm thán sâu sắc, khả năng nhẫn nại của hắn càng ngày càng lớn mạnh. May mà hắn được đại ca ‘ma luyện’ nhiều năm, ngày nay, hắn mới có thể luyện mãi thành thép.

Mộc Tây Lâm cực kì lãnh khốc quát một câu: “Ngu Ngốc.”

Hoa Ti Lung hoàn toàn không để ý thái độ của Mộc Tây Dao và nhận xét của người khác, hiện tại, chuyện nàng quan tâm nhất chính là an toàn của cha mẹ. Ai có thể cứu cha mẹ nàng, dù bị mắng là kẻ ngu ngốc, nàng cũng tuyệt đối không cãi nhau.

Lúc này, phía tây bắc của vách đá dựng đứng, một luồng ánh sáng trắng không hề báo trước nổ ra, ánh sáng chói lọi khiến người ta giật mình, mang theo hơi thở cổ xưa, khoan thai trôi dạt xa xa, đem phạm vi vách đá dựng đứng bao phủ trong ánh sáng trắng.

Lập tức, mọi người đều cảm nhận được sức mạnh ầm ập, cả người thư sướng.

Đó là cái gì?

Chỉ cần bị nó bắn tới, cả người giống như có hiệu quả. Nếu tiếp tục lại gần nó một chút, có thể hoàn toàn lấy được nó, sẽ có kết quả như thế nào?

Bản thân là nhóm người đứng bên vách đá dựng đứng cũng bắt đầu kích động nhảy nhót.

“Nhất định là sức mạnh của Sơn Hà Thư phóng ra, chúng ta mau đi tới đó!” Cả người Phượng Thiên Dục run lên, hưng phấn nói.

“Sơn Hà Thư? Chẳng lẽ là chỗ của mẹ ta?” Đôi mắt đẹp của Hoa Ti Lung bắn ra tia sáng khác thường.

Trên bầu trời, một vạch kim quang sáng rực, bỗng nhiên ở giữa chừng, quay đầu nhìn về phía bạch quang nổ rộ, dung nhan tuấn mỹ như chiến thần Hi Lạp xưa chậm rãi lóe sáng lên, hắn ưu nhã nở nụ cười: “Sơn Hà Thư, ngươi miễn cưỡng có thể lọt vào mắt bốn vương, vậy hãy để bốn vương ban thưởng vinh hạnh này cho ngươi, để ngươi trở thành ngự bảo của bốn vương.”

Trên đường núi, mười sáu kiếm sư cấp sáu bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch, bóng dáng của hắn hơi dừng lại một chút, đưa tay chỉ về hướng tây bắc phía xa: “Bên kia.”

Cuối cùng, hai người đang ngồi trên ‘Đại Phong Tranh’, chậm rãi từ đáy vực bay lên núi. Phát hiện luồng sáng màu trắng kì dị hiện ra, chính là địa phương cách bọn họ không xa, hai người liếc mắt nhìn nhau, “Đại Phong Tranh” thay đổi phương hướng, bắt đầu tiến về phía luồng bạch quang xuất hiện.

Chương 62: V02: Thầy trò nhập hàn trì, phát hiện trứng khổng lồ! (*trì: hồ, ao, đầm)

Trong vách đá dựng đứng phía tây bắc, có một hàn trì thiên nhiên tạo thành.

Hai phụ nữ đi đầu nhau, đi bên bờ hồ lạnh, nhìn cách ăn mặc của hai người, một nho nhã hào phóng, một đơn giản mộc mạc, chắc là chủ tớ nhà giàu, nhưng trên quần áo hai người đều bị tàn phá, giống như mới trải qua một trận chiến.

Chân phải người phụ nữ xinh đẹp mặc y phục trang nhã hào phóng có chút khập khiễng, bà lại đi rất nhanh, hai mắt luôn nhìn chăm chăm về phía nào đó, khi mắt bà nhìn thấy vật lóe sáng chói ở phía trước, bà kích động, hưng phấn kêu: “Tiểu Hoàn, xem kia! Nhất định là Sơn Hà Thụ, chỉ có nó mới phát ra ánh sáng kinh người như vậy, cũng chỉ có nó mới có thể phá ra thần lực khiến người ta thành kính cúng bái. Nó không chỉ là bảo vật có thể dung nạp vạn vật trên thế gian, đồng thời còn là bảo khí có năng lực phòng ngự mạnh nhất trên đời này. Nếu ta được nó chấp nhận, ta không cần phải lo không trở về cái nơi kia...”

Nói xong, bà đẩy tiểu nha hoàn bên cạnh ra, chân cà thọt, lao đảo đi về phía đó.

Nha hoàn đi theo sau khó hiểu hỏi: “Phu nhân, người nói chỗ đó, rốt cuộc là ở đâu? Chúng ta ở Hoa gia không tốt sao? Vì sao còn nhất định phải đi?”

Bước chân Hoa phu nhân khựng lại, dung mạo xinh đẹp tươi vui, vẻ mặt dần dần âm trầm, nói: “Ta vốn được sinh ra và lớn lên ở nơi đó, chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn mà lưu lạc đến thành Từ Nguyệt. Người thân của ta đều rời ta mà đi, nếu không có gia chủ yêu mến, hết mực yêu thương ta, bằng không ta không biết mình sống một mình như thế nào... Hiện tại, Ti Lung đã lớn, sớm muộn gì nó cũng lập gia đình, chờ nó xuất giá, tâm nguyện trong lòng của ta cũng được hoàn thành, ta cần phải trở về nơi của mình.”

Nha hoàn nghe vậy không khỏi cảm thấy chua xót: “Phu nhân, nếu người đi, gia chủ phải làm sao đây? Ông ấy nhất định sẽ rất đau khổ.”

Hoa phu nhân cười dịu dàng: “Sợ cái gì? Có Sơn Hà Thụ, chúng ta không cần sợ bất kỳ ai công kích, đến lúc đó ta dẫn theo ông ấy là được rồi, không ai có thể ngăn cản chúng ta, cho dù thế gian này có quy tắc cũng không thể trói buộc Sơn Hà Thụ.”

“Phu nhân, còn con? Con cũng có thể đi với người không?” Ánh mắt tiểu nha hoàn đầy mong chờ hỏi.

Hoa phu nhân mỉm cười nói: “Đương nhiên có thể, nhưng ở nơi đó rất nguy hiểm, nếu con muốn đi cùng bọn ta, đầu tiên con phải chăm chỉ tu luyện, bản thân tối thiểu phải có năng lực tự vệ mới được.”

“Dạ, phu nhân, con nhất định sẽ cố gắng tu luyện hơn nữa!” Tiểu nha hoàn vui vẻ kêu lên.

Hoa phu nhân quay đầu, ngồi xổm xuống, ánh mắt bà cực kỳ thành tín nhìn chăm chăm nơi không ngừng phát ra ánh sáng thánh khiết, dịu dàng nói: “Sơn Hà Thụ, ta biết ngươi là thánh khí cao ngạo nhất thế gian này, ngươi không muốn có khế ước với người bình thường, lấy thiên tư và tư chất của ta, ta biết ta không có tư cách là chủ nhân của ngươi. Nhưng, ta có một tâm nguyện, mong rằng ngươi có thể bảo vệ bọn ta trở về nơi thuộc về ta, đến lúc đó ngươi có thể tiếp tục đi tìm chủ nhân mới của ngươi. Nếu ngươi đồng ý, hiện tại ta mang ngươi về Hoa gia, được không?”

Bà cư nhiên cùng Sơn Hà Thụ thương lượng, trung cầu ý kiến của nó. Tiểu nha hoàn sững sốt, còn tưởng rằng phu nhân gặp được bảo vật mà ngây người.

Bề ngoài bóng loáng của Sơn Hà Thụ xẹt qua một con gọn sóng rất rõ ràng, trong lòng Hoa phu nhân hết sức vui vẻ, hai tay chậm rãi đưa về phía Sơn Hà Thụ. Ngay khi bà nghĩ mình sắp có được Sơn Hà Thụ, một lực lượng mạnh mẽ từ trong Sơn Hà Thụ bắn ra, Hoa phu nhân và tiểu nha hoàn đều bị sức mạnh này làm chấn động, văng ra xa. Cái ót của hai người đập vào vách đá, cùng ngắt xi.

Một lúc sau, hơi thở hùng mạnh chậm rãi biến mất, Sơn Hà Thụ nằm dưới đất đột nhiên đứng lên, chậm chạp trôi bồng bênh, lượn vòng lên không không trung, giống như đang tìm kiếm cái gì đó ở quanh đây.

Nó dần bay đến trên mặt hàn trì, dừng trong chốc lát, rồi đột nhiên xoay tròn kịch liệt. Nó dựa theo xoay tròn, lấy chính nó làm trung tâm, ngưng tụ một con lốc mãnh liệt, quây cái hàn trì nghiêng trời lệch đất.

“Ngao ---” Bề mặt hàn trì bị phá ra, một con giao long màu trắng dưới hồ bay lên, thân thể giao long khổng lồ, chiếm một phần mười thể tích hàn trì.

Vừa động, liền di chuyển nhu sấm sét.

Lúc nhìn kỹ thì, chỉ thấy cả người nó đều là vảy trắng, đỉnh đầu có cái sừng bén nhọn, lưng có đôi cánh màu trắng, vừa nhìn còn tưởng rằng chân long

hiện thân.

Khi nó bay lơ lửng trước mặt Sơn Hà Thư, ánh mắt nó chớp chớp mấy cái, rõ ràng là hơi kinh ngạc. [(>”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: V02 (tiếp)

Bá Hầu Trường Dã đi từng bước xuống mặt đất, ánh mắt sắc bén đảo qua, quả nhiên nhìn thấy trên đất có dấu vết nhàn nhạt, đúng là của Sơn Hà Thư để lại.

Hắn chậm rãi quay đầu về phía hàn tri, ven bờ hàn tri có dấu nước hơi mờ, hắn ưu nhã nhếch môi lên: “Đồ giáo hoạt, không ngờ lại trốn trong hàn tri, để bốn vương tóm cái đuôi nhỏ của ngươi, đến, thần phục dưới chân bốn vương đi!”

Hắn vừa nói, vừa giơ năm ngón tay lên, năm đạo sấm sét đánh xuống nhanh như chớp.

Ầm ầm ---

Bọt nước bắn tung tóe, bọt sóng tràn ra, thoáng một cái trên mặt hồ phủ đầy kết giới lôi, thỉnh thoảng phát ra âm thanh ‘rẹt rẹt’ nổ đùng, khiến người khác không dao đến gần hàn tri.

“Bá Hầu Trường Dã, ngươi làm như vậy, chắc chắn sẽ đem mọi sinh vật trong hồ giết chết, ông trời có đức hiếu sinh, ngươi xuống tay có phần quá hung ác.”

Bá Hầu Trường Dã quay đầu, thấy Nạp Lan Tiêu Bạch và đội cận vệ của hắn ta từ xa đi tới, hắn cúi đầu cười lạnh: “Trong mắt bốn vương, mọi vật trên thế gian này đều thấp kém, bao gồm cả ngươi. Chỉ là sinh vật trong hồ, bốn vương cần gì phải để mắt? Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi nói bốn vương ác, lẽ nào ngươi chưa từng giết người?”

Nạp Lan Tiêu Bạch lặng lẽ đứng bên hàn tri, âm thanh âm áp mà dịu dàng: “Ta giết đều là kẻ đáng chết.”

Bá Hầu Trường Dã cất tiếng cười to: “Bốn vương giết cũng là người đáng chết, trong mắt bốn vương, phạm là người bốn vương chương mắt đều đáng chết!” (TN: thẳng nhai này tự kì cuồng quá =

Đây là kiểu ngụy biện gì hả? Chỉ cần hắn không vừa mắt đều đáng chết, tên này quá kiêu ngạo cuồng vọng rồi.

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt: “Ngươi có quan điểm của ngươi, ta có lập trường của ta, không cùng chí hướng, không thể hợp tác. Nếu hôm nay, ngươi muốn làm việc ác, ta nhất định ngăn cản.”

Hai tay hắn ưu nhã chậm rãi vung lên, nhìn động tác như lơ đãng, lại che giấu huyền cơ, mặt nước hàn tri chậm rãi dâng lên cao. Lúc đầu, chậm rãi nhẹ nhàng, đột nhiên, mặt nước hàn tri toàn bộ đều cất ngang một tầng thật mỏng, tầng nước thật mỏng kia tách ra, thoát khỏi hàn tri, bay thẳng lên không trung.

Màn này, người ta không khỏi liên tưởng đến hình ảnh cắt đậu hủ, nhẹ nhàng cắt một dao, bên trên là một tầng đậu hủ hoàn chỉnh, kỹ thuật rất thần kỳ!

Tầng mặt nước thật mỏng, âm hưởng ‘rẹt rẹt’ của sấm sét không liên tục, kết giới lôi của Bá Hầu Trường Dã bày ra, Nạp Lan Tiêu Bạch đem tầng kết giới tách khỏi mặt nước hàn tri.

Hàn tri nhanh chóng khôi phục lại yên tĩnh.

Bá Hầu Trường Dã ngửa đầu nhìn chăm chú tầng nước mỏng trên bầu trời, ánh mắt hắn hơi dao động, hai tay hắn giơ lên cao, mười ngón tay bắn ra, kết giới lôi bám trên mặt nước lập tức nổ tung.

Chiến đấu chậm rãi biến thành linh thuật lôi đấu với linh thuật thủy, cũng chính là trận đấu Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch, đôi bên giằng co, thực lực thật tương xứng.

Rất nhanh, Hoàng Phủ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh chạy tới hiện trường, nhìn cục diện hai kẻ hùng mạnh đấu đá, Hoàng Phủ Anh Kỳ đưa tay ngăn Uất Trì Vinh đang muốn đi về phía trước, thàn cười lạnh: “Chúng ta đứng ở ngoài xem cuộc chiến, chờ tới lúc bọn họ đều bị thương, chúng ta đoạt Sơn Hà Thư cũng không muộn.”

"Tam hoàng tử sáng suốt!" Uất Trì Vinh nói, ánh mắt lướt qua lỗ lỗ trên mặt Hoàng Phủ Anh Kỳ, bụng gãi lại nhộn nhạo, suýt chút nữa nôn ra.

Trong khi bọn họ đánh nhau, đầu bên kia của hàn tri, nhóm Phượng Thiên Dục gấp rút chạy về bên này, Hoa Ti Lung nhanh chóng thấy được cha mẹ

mình, vội vàng chạy tới.

“Cha, mẹ, hai người không sao chứ?”

“Ti Lung, sao con lại đến đây, nơi này rất nguy hiểm, mau trở về!” Hoa gia chủ yêu vợ thương con như mạng, hiện giờ ông hận không thể nhanh chóng đem vợ con về nhà. Về phần Sơn Hà Thụ, ông căn bản không thèm để vào mắt, nếu không ông sẽ không đem tin tức về nó tiết lộ cho Hạo Thiên bát công tử biết.

“Mẹ, chúng ta về nhà thôi.” Hoa Ti Lung ôm cánh tay mẹ, có cùng suy nghĩ giống cha mình, nơi này thật lời thôi, Hoa gia bọn họ cũng không phải người trong võ lâm, không cần can thiệp vào chuyện này.

Nhưng, Hoa phu nhân lại có ý nghĩ khác với cha con Hoa Ti Lung, bà do dự nhìn về phía xa không cam lòng nói: “Đáng tiếc, vẫn không tìm được Sơn Hà Thụ...”

“Xem chừng, Sơn Hà Thụ có thể ở trong hàn trì, ca, chúng ta xuống dưới xem một chút hay không?” Mộc Tây Dao cảm thấy hứng thú.

Mộc Tây Lâm không có trả lời ngay, nhìn chăm chú vào mặt hồ, nhìn hồi lâu mới lắc đầu.

"Vì sao?" Mộc Tây Dao khó hiểu.

Lúc sau, Mộc Tây Lâm mới nói mấy chữ: “Đừng quên, chúng ta không có tập luyện kỹ năng bơi lội.” Chỉ vài chữ lãnh khốc đã có thể đem tinh thần hăng hái của Mộc Tây Dao đập tan tành.

Mộc Tây Dao cười gượng gãi đầu, xấu hổ cười hắc hắc: “Sao để lại quên chuyện này nhỉ.”

“Ngu ngốc” Mộc Tây Lâm lạnh lùng liếc Mộc Tây Dao, ánh mắt đầy khinh bỉ, ngay cả chuyện này cũng quên, còn không bằng nhà người tự nhảy sông tự tử đi.

Đang sau hai người, Phượng Thiên Dục cũng đi tới, ánh mắt thoáng lạnh lùng, ngạo nghễ nói: “Hay là để ta đi, hai con vệt lên cạn.”

“Vệt lên cạn.” Ba chữ này cực kỳ đã kích anh em nhà Mộc Tây Dao, cả hai đồng loạt nhìn chăm chăm Phượng Thiên Dục.

“Về sau, người tốt nhất đừng đi vào rừng một mình, bằng không...” Mộc Tây Dao cười lạnh, nhưng ý đe dọa khiêu khích rất rõ ràng.

Không có biện pháp, mấy người bọn họ tu luyện thuộc tính khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, cho nên ưu khuyết điểm của linh thuật họ tu luyện cũng khác nhau. Phượng Thiên Dục tu luyện linh thuật gió, mặc dù linh thuật gió và linh thuật nước có khác, nhưng linh thuật gió lại có ưu thế riêng chính là có thể tự do tới lui trong nước.

Phốt lờ ánh mắt uy hiếp và lời đe dọa của bọn họ, Phượng Thiên Dục thừa dịp Hoàng Kim Chiến Vương và Nạp Lan Tiêu Bạch đang giao chiến, một mình hấn đến gần hàn trì, đang muốn nhảy xuống.

Lúc này, mặt hồ nổi lên bọt sóng, một con giao long gào thét vọt ra khỏi mặt nước. Hàn trì này chính là lãnh thổ của nó, đột nhiên bị quấy phá, nó không hiện thân mới là lạ đó.

Giao long xuất hiện khiến cuộc chiến bị phá vỡ, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã đều thu hồi linh thuật, tạm thời tách ra.

"Cha, đó là cái gì?" Hoa Ti Lung hoảng sợ hô lên.

Hoa gia chủ thấy thân thể cao lớn của giao long, hai chân không nhịn được mềm nhũn: “Ti Lung, mau đỡ mẹ con về nhà, còn Sơn Hà Thụ, cha sẽ tìm cách thu nó vào tay.”

Dưới sự kiên trì của Hoa gia chủ, Hoa Ti Lung cứu tình nha hoàn Tiểu Hoàn, một trái một phải đỡ Hoa phu nhân, cách xa hàn trì.

“Gia chủ...” Tâm trạng Hoa phu nhân cực kỳ phức tạp, bà muốn lấy được Sơn Hà Thụ, nhưng không muốn trượng phu của mình gặp chuyện không may.

Hoa gia chủ nở nụ cười để bà an tâm: “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt mình.”

Đưa mắt nhìn con gái và phu nhân mình rồi đi khuất bóng, hai chân ông mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Ông xuất thân từ con cháu đan dược thế gia, hơn nữa đời đời làm bạn với thuốc và luyện thuốc, nào có trải qua những chuyện thế này? Nếu không vì để vợ con an tâm, ông đã sớm không nhịn được té ngồi xuống đất rồi.

“Hoa gia chủ, cũng thật làm khóc cho ngài. Rõ ràng là sợ gần chết, thế mà vẫn cố gắng kiên cường trước mặt vợ con. Nhưng, chi điểm này, ta cũng bội phục ông.” Mộc Tây Dao tiến đến, đỡ Hoa gia chủ đứng lên, thật là ngoài ý muốn khiến hàn trì phải thừa nhận.

Hoa gia chủ xấu hổ đỏ mặt, lau mồ hôi: “Thật sự cảm ơn Mộc công tử, là tại hạ vô dụng, để mọi người chê cười rồi.”

Hoàng Phủ Anh kỳ và Uất Trì Vinh đồng loạt lùi mấy bước, sự xuất hiện của giao long trở thành lực uy hiếp lớn cho bọn chúng, hiện tại, bọn chúng càng

không dám tùy ý hành động nữa.

Giao long tức giận gào thét, hơi thở thô bạo càng ngày càng mạnh, vùng vẫy đuôi dài, nhấc lên từng đợt sóng lớn, hướng về nhóm người đứng bên bờ hàn trì cuốn đi.

“Đi mau!” Nhóm người trên bờ đều rút lui, chỉ có Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn đứng tại chỗ, bọn họ đều tự tạo kết giới trên người mình, ngăn trở từng đợt sóng bên ngoài.

Trong phút chốc, thân thể giao long nhảy lên cao, Son Hà Thụ ở nhờ trên thân thể giao long phát ra ánh sáng thu hút sự chú ý của Bá Hầu Trường Dã.

“Súc sinh! Không ngờ ngươi nuốt Son Hà Thụ vào bụng. Được lắm! Để bốn vương thu thập ngươi!” Lại từng đợt sấm sét đánh tới.

Quả thực, giao long cực kì oan uất, nó đâu có nuốt Son Hà Thụ vào bụng, nhưng không biết sao Son Hà Thụ chui vào bụng nó bất ngờ thôi.

Song, có người đến khiêu khích, nó tuyệt đối không rút lui.

Bá Hầu Trường Dã cùng giao long bắt đầu đánh nhau dữ dội...

Cách hàn trì hơn một trăm dặm, ‘Đại Phong Tranh’ bằng gỗ to dùng từ từ hạ xuống.

Già Lam mang vẻ mặt đầy oán giận trừng Phụng Thiên Sách, oán trách: “Sớm biết ngươi không đáng tin cậy đến thế, ngay từ đầu ta cầm lái cho rồi.” Ban đầu, bọn họ cách hàn trì rất gần. Ai ngờ, người đến sau cùng là bọn họ, tâm trạng nàng làm sao tốt cho nổi?

Phụng Thiên Sách làm bộ như không nghe thấy Già Lam oán trách, hùng hồn nói: “Ta không chế tốt lắm mà, không phải đã đến hàn trì rồi sao?”

Già Lam cầm nín nhìn chăm chú hán nửa ngày, buồn bực nói: “Ta đã đến giùm ngươi, ngươi vòng quanh sơn cốc ít nhất mười vòng, hiện tại mới bay ra ngoài, nếu như ban đầu để ta khống chế, chúng ta chắc chắn tới hàn trì đầu tiên, cướp được Son Hà Thụ.”

“Tiểu Lam Lam, đừng tính toán chi li mà, đến rồi không tốt sao? Hơn nữa nàng xem kia, nếu chúng ta không đến trễ, làm sao biết trong hồ có quái vật góm đến vậy? Bây giờ, có người thay chúng ta thu thập nó, chẳng phải tiết kiệm nhiều hơi sức à?”

Đây là lí luận kiểu gì? Già Lam cảm thấy suy nghĩ của mình cùng hán không bao giờ câu thông nổi.

Buồn bực một trận, trong đầu lóe lên linh quang. Lấy thực lực của Phụng Thiên Sách, năng lực khống chế của hán có thể kém mới là lạ, chẳng lẽ...

Ánh mắt đầy thâm ý của nàng quét qua Phụng Thiên Sách, nhìn chăm chú vào mặt hán một lúc, âm thầm gật đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ hán cố ý làm như thế? Vì muốn chờ Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch đều chịu thiệt, hán mới ra tay, ngồi làm ngư ông hưởng lợi?

Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này cực kì lớn nha.

Ngươi có bụng dạ đen tối, chắc chắn không chịu thua thiệt.

Được. Nàng liền từ từ nhìn, tạm thời không vạch mặt hán.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cũng không thể một mực đứng đây nhìn trận chiến.” Già Lam hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: V02 (hết)

Phụng Thiên Sách làm bộ đang chăm chú suy nghĩ, đột nhiên chân mày cau lại, nói: “Có! Giao long sống ở hàn trì nhiều năm, nó chắc chắn quen thuộc hoàn cảnh chung quanh... Ừ, đây là một phát hiện quan trọng.”

Khóe miệng Già Lam cơ giật, nàng không biết phải trả lời hán như thế nào. Sao nàng không hề nhìn ra phát hiện này kinh người như thế nào, đây là chuyện hết sức bình thường được không? Giao long sống ở chỗ này, đường nhiên nó quen thuộc hoàn cảnh nơi đây rồi.

“Đi, chúng ta đi xuống dưới nước đi!” Tay trái bị hán kéo, hai người đi tới ven bờ hàn trì, nơi này cách xa hiện trường chiến đấu, còn được một lùm cây che giấu, để hai người có thể tránh được tầm mắt của mọi người, đến gần hàn trì.

“Đi làm gì?” Già Lam liếc cái hồ một cái, mặc dù kỹ năng bơi lội của nàng tạm tạm, nhưng lặn dưới nước trong thời gian dài, và lại còn phải đề phòng giao long tập kích, như vậy thì độ khó rất cao.

“Theo ta xuống nước là được.” Không chờ Già Lam đáp, Phụng Thiên Sách kéo nàng nhảy xuống hàn trì.

‘Ừm~~~~’

Hai người đồng loạt rơi vào nước.

“Ừng ực...” Già Lam nhả bọt nước ra khỏi miệng, hai tay vung vẩy lung tung, nàng hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý kịp, thì bị tên kia kéo xuống nước rồi. Hơn nữa, hàn trì này lạnh hơn so với trong suy nghĩ của nàng rất nhiều, nàng hoàn toàn không có cách thích ứng.

Quay đầu, cách lần nước, nàng thấy Phụng Thiên Sách cách nàng không xa, chung quanh hắn có một tầng kết giới, khiến hắn hoàn toàn tách khỏi nước trong hàn trì.

Không có chặt vật như nàng, hắn ung dung bước đi trong nước giống như giẫm lên mặt đất.

Già Lam ở phía sau hắn ra sức bơi trong nước, rất nhanh liền đuổi kịp hắn, ở trong nước hướng hắn ra dấu: “Người là cái tên khốn kiếp, còn không đưa ta vào kết giới?”

Nàng dùng tay và biểu cảm trên mặt để diễn đạt lời nói này, Phụng Thiên Sách chớp chớp mắt, nhìn nàng nửa ngày, nhưng cũng không hiểu nổi nàng muốn nói cái gì.

“Tiểu Lam Lam, ta nhớ nàng tu luyện linh thuật thủy, người tu luyện linh thuật thủy... khi xuống nước không phải như cá gặp nước, thuận buồm xuôi gió ư? Vì sao nàng lại chặt vật như vậy?”

Hắn đứng trong kết giới linh thuật gió đương nhiên có thể nói chuyện thoải mái, Già Lam nghe hắn nói mát, tức giận gần chết luôn. Lẽ nào hắn không nhìn thấy bộ dạng chặt vật của mình, không giúp mà còn đứng đó nói mát, rốt cuộc hắn có bao nhiêu thù hận với nàng?

“Khốn kiếp! Còn không mau đưa ta vào kết giới! Nước lạnh quá! Ta sắp chết cóng rồi!!!”

Phụng Thiên Sách mỉm môi thành đường thẳng, nhìn bộ dạng khoa tay múa chân, cả người run rẩy của nàng, hắn nín cười sắp chết rồi.

Ngon tay hắn nhẹ nhàng về một cái, kết giới linh thuật gió từ từ phóng đại, giống một cái bọt khí cực lớn trôi lơ lửng trong nước, rất nhanh liền đem Già Lam nhét vào phạm vi bảo hộ của kết giới.

Vào kết giới giống như đứng trên mặt đất, hai tay Già Lam ôm chặt thân thể của mình, cả người lạnh mà phát run. Nàng tức giận trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách, chưa kịp chỉ trích đối phương, tay Phụng Thiên Sách lấy ra một bộ đồ khô, giơ lên nói trước: “Tiểu Lam Lam, sao lại bị đông lạnh thành như thế này? Đền đây, phủ thêm quần áo này, ngàn vạn lần đừng để đồ bệnh. Nàng cũng thật là, chưa có tu luyện thành chuyên gia linh thuật nước, sao lại theo ta nhảy xuống đây? Tuy là ta biết, nàng thích ở chung một chỗ với ta, muốn như hình với bóng với ta. Nhưng, cây mạnh sẽ gãy ra tai nạn chết người nhá, về sau, đừng bao giờ cậy mạnh như vậy nữa, biết không?”

Vốn dĩ thân thể Già Lam lạnh run dữ dội, nghe hắn nói xong, cả người run kịch liệt hơn. Hơn phân nữa là do bị hắn chọc giận. Cái tên vô si vô lại này, rõ ràng chính hắn kéo nàng xuống nước, cũng không phải nàng tự nguyện, hiện tại còn vu oan cho nàng, còn dám nói nàng muốn cùng hắn nhảy vào nước, thực sự là đáng giận!

Nhìn nàng giận đến nói không nên lời, Phụng Thiên Sách mỉm cười rất vô hại, trên tay lại biến ra một vật phẩm hình dạng lưu hương nhét vào trong tay nàng, quan tâm nói: “Cầm chặt cái noãn lô này đi, có thể ấm tay, cũng có thể hong khô quần áo trên người nàng.” (TN: noãn - ấm; lô - bếp, lò, lư)

Già Lam rất không vui nhận lấy đồ của hắn, nhưng hết cách lạnh quá, nhìn hơi ấm mà noãn lô truyền tới. Nàng đưa tay đoạt lấy nó, sưởi ấm cho tay mình.

“Được rồi, đừng nóng giận, hiện tại ta mang nàng đi tìm bảo vật. Tìm được thì tất cả bảo vật đều cho nàng, xem như ta bồi thường nàng. Chịu không?” Phụng Thiên Sách dùng giọng điệu dụ dỗ con nít dụ dỗ nàng, rước lấy cái lườm trắng mắt của nàng.

“Tìm bảo vật? Sao người biết ở đây có bảo vật?” Bỗng nhiên, Già Lam nghĩ, chẳng lẽ hắn nhảy vào hàn trì là muốn tìm bảo vật? Đã nói hắn có nhiều tâm tư, quả nhiên không sai, người ta ở bên ngoài tranh đấu kịch liệt, chủ nhân của hàn trì cũng bị điều đi, trừ hắn ra, còn có người có thể nghĩ tới chuyện thừa dịp cháy nhà mà hôi của ư?

Phụng Thiên Sách cười thần bí: “Nàng đi theo ta là được, nhớ kỹ, kết giới chỉ có hiệu quả trong vòng ba bước, nếu nàng cách ta ngoài ba bước, nàng phải tự mình lo cho mình nhé.”

“Ba bước?” Già Lam tròn mắt to, hắn đi lên trước một bước, vậy là nàng đứng ở ngoài ba bước rồi, nàng không lảng nhảng tốn hơi thừa lời, lập tức bước nhanh đi theo.

‘Phách!’

Phụng Thiên Sách ở phía trước đột nhiên mở quạt, chậm rãi phe phẩy, dáng vẻ của hắn có chỗ nào giống hắn đang đi trong nước à. Trái lại, chẳng khác nào hắn đang đi bộ trên con đường nhỏ sau bữa cơm.

Ở bên cạnh, Già Lam cầm noãn lô hong khô quần áo mình, vừa lạnh nhạt nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, không ngừng trừng mắt nhìn cái ót của hắn.

Có bệnh! Nàng lạnh đến phát run, hắt lại cảm quạt phe phẩy, học đòi văn vẻ, giả bộ cho ai nhìn?

Phượng Thiên Sách không quay đầu lại, nhưng thỉnh thoảng ném một câu: “Tiểu Lam Lam, ta biết nàng ái mộ ta lâu rồi, nhưng cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy. Nàng cứ nhìn ta chăm chú như vậy, ta sẽ ngượng ngùng.”

Chân Già Lam lão đảo, suýt chút nữa ngã quỵ, đối với lời suy nghĩ như thần của người nào đó, nàng không biết nên đáp như thế nào. Vì không để mình tức giận mà chết, nàng quyết định từ nay về sau, không bao giờ... nói với hắn một câu nào nữa. Để cho hắn nói chuyện một mình đi, tự nói tự cười là được rồi.

Sau cùng, dọc đường đi hết sức yên tĩnh, không ai nói gì hết, tiếng nước ôn ào truyền đến bên tai, lúc này Già Lam mới chú ý tới, bên ngoài kết giới thật tuyệt vời, nàng không kiềm lòng được vươn tay chạm vào ngọn nước bên ngoài kết giới.

Khi ngón tay nàng rời khỏi phạm vi kết giới, cảm xúc của nước ở ngoài kết giới truyền tới đầu ngón tay nàng, mềm mại, lạnh như băng, cọ xát đầu ngón tay của nàng.

Nàng cảm thấy rất thú vị cũng rất tuyệt vời, môi toát ra một nụ cười tự nhiên, nhẹ nhàng.

Phượng Thiên Sách quay đầu lại liếc nàng một cái, ánh mắt dần nhu hòa, hắn cố ý thả chậm bước chân, để cho nàng có thể chơi đùa thỏa thích.

“Chờ khi nàng tu luyện đến tầng thứ tám của lĩnh thuật nước, nàng cũng có thể đi lại tự do ở trong nước, đến lúc đó cảm giác kia càng thêm tuyệt vời.” Già Lam ngừng đầu nhìn về phía hắn, bỗng nhiên hắn có biểu tình nghiêm túc như vậy, rất hấp dẫn, khiến cho trái tim nàng hoảng hốt.

“Không phải chỉ là lĩnh sư cấp tám thôi sao? Sớm muộn gì ta cũng đạt tới!” Già lam ngao ngễ nhướng mày, cực kì tự tin.

Phượng Thiên Sách nhìn nàng, cười càng thêm ung dung mê người. Quay đầu đi, đom đóm phe phẩy quạt, tiếp tục đi về phía trước.

Trên hàn tri, càng đầu kịch liệt, nhưng không có ai phát hiện, bên dưới hàn tri có hai người lén lút tham nhập vào hang ổ của giao long.

Kẻ mạnh làm vua, trong toàn bộ hàn tri, không có bất kì sinh vật nào khác. Có lẽ chúng nó đã tang thân trong bụng giao long rồi.

Phượng Thiên Sách và Già Lam một đường đi thẳng không gặp chút trở ngại nào, cho đến khi phía trước có luồng u quang phát ra, hai người mới dừng bước.

“Đó là cái gì? Thoạt nhìn giống như một kết giới trong suốt.” Già Lam tò mò hỏi.

“Không sai! Chính là một kết giới trong suốt. Con giao long chúng ta gặp có đẳng cấp không thấp nha, không ngờ nó biết tự tạo kết giới nữa chứ, lần này Hoàng Kim Trư (Trư = heo) và Nạp Lan Hạt Tử (Hạt Tử = mù) bận rộn rồi.” Phượng Thiên Sách khẽ cười nói.

Nghe giọng nói của hắn có chút hả hê, Già Lam bất mãn trừng hắn một cái: “Nói xấu sau lưng người khác rất không có đạo đức! Mất Nạp Lan đại ca không nhìn thấy đã đủ thảm rồi, ngươi còn gọi huynh ấy là người mù, ngươi không có một chút lòng đồng tình nào à?”

Phượng Thiên Sách nhàn nhạt liếc nàng một cái, âm thanh trầm thấp, ưu nhã: “Nàng không cho ta gọi hắn là ‘Nạp Lan Hạt Tử’, vậy ta gọi hắn là gì? Nạp Lan công tử hả?”

Hắn lắc đầu, tầm tắc nói: “Trên đời này, người mang họ kép Nạp Lan rất nhiều, ai biết kêu Nạp Lan công tử là kêu ai chứ?”

“Cũng không thể gọi người ta là người mù được. Người trực tiếp kêu Nạp Lan Tiêu Bạch không phải được rồi sao?” Già Lam nhìn chăm chăm hắn, rõ ràng hắn cố ý gây chuyện mà. Hoàng Kim Trư thì thôi, đối với người đánh nàng rơi xuống vực thăm, nàng tuyệt đối không có thiện cảm với hắn ta. Nhưng, hắn gọi Nạp Lan đại ca là người mù, nàng không chấp nhận được: “Tóm lại, ta chỉ biết một người có họ kép là Nạp Lan, nếu người muốn nhắc huynh ấy với ta thì gọi Nạp Lan công tử là ta biết rồi.”

Phượng Thiên Sách quái dị liếc nàng: “Nàng bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch như thế... chẳng lẽ nàng thật sự động tâm với hắn?”

Hắn tầm tắc lắc đầu, than: “Này không tốt. Mặc dù Nạp Lan Tiêu Bạch là người mù, nhưng các cô gái trên đại lục Hạo Thiên muốn gả cho hắn nhiều vô số kể. Nếu nàng thích hắn, vậy nàng phải bận rộn chôn đào hoa thay hắn... Hơn nữa, hắn là một người mù, cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng nói, vào đêm động phòng hoa chúc, lúc hai người bắt đầu sinh hoạt vợ chồng, chẳng phải rất bất tiện hay sao? Hắn có thể tìm đúng vị trí, đúng địa phương à?”

Phượng Thiên Sách cực kì lo lắng lắc đầu, tiếp tục thờ dài: “Ta xem suy nghĩ... Ta đề nghị nàng nên thành thạo chuyện phòng the, hoặc là mời một bà Hi đến hiện trường chỉ dẫn, có lẽ mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn một chút.”

Lúc hắn nói những lời này, hắn căn bản mặc kệ tâm tình của Già Lam, lại không để ý tới mặt nàng, mặt nàng từng chút từng chút đen xuống, đen tới cực điểm thì chuyển sang tím bầm.

Đây là lời của người thầy nên nói với học trò của mình à? Có phải hắn quan tâm hơi quá rồi không? Ngay cả loại chuyện này cũng giúp nàng nghĩ tới...

Phượng Thiên Sách tựa hồ như rất hiểu biết cái đề tài này, tiếp tục giúp nàng nghĩ cách: “Biện pháp này cũng không thuận tiện, nếu có người ngoài ở đó, các ngươi làm việc sẽ không được tự nhiên.”

Đột nhiên, hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt cổ quái quan sát Già Lam một vòng từ trên xuống dưới, cười xấu xa: “Ai nha, có lẽ ta lo lắng nhiều rồi, Già Lam nhà chúng ta dường như vậy, nói không chừng đến lúc đó không cần Nạp Lan Tiểu Bạch ra tay, chính nàng cũng có thể làm được, nàng nói có phải hay không?”

Già Lam nghiêng rặng, hung hăng trừng hắn, miệng lạnh lùng phun ra một câu: “Phượng – Thiên – Sách có phải người rất rảnh rỗi hay không? Nếu người rảnh rỗi thì đi tìm giao long đại chiến đi.”

“Giao long? Không được không được, nó rất lợi hại, nàng kêu ta đi chẳng khác nào bắt ta đi chết. Ta không muốn chết nha, nếu ta chết, như vậy Tiểu Lam Lam sẽ cực khổ bảy ngày bảy đêm canh giữ bệnh linh cữu. Về sau, mỗi năm đến tiết thanh minh, còn phải đến trước mộ để thắp nhang cúng bái... Thế thì chẳng phải khiến nàng cực khổ hay sao, ta không nỡ làm thế đâu.” Phượng Thiên Sách liếc cảm xúc căng lúc căng lộn xộn của Già Lam, nụ cười của hắn càng thêm tà khí.

Già Lam cắn răng nói: “Không sao, một chút cũng không cực khổ, thắp nhang cho sư phụ là chuyện đương nhiên.”

Phượng Thiên Sách nghe vậy, tiếng cười càng thêm cao xa.

Lúc hai người còn nói chuyện, luồng sáng ở trong kết giới phía trước liền thay đổi, đó là ánh sáng chói mắt chiếu xạ từ kết giới ra ngoài, màu vàng, màu đỏ đan xen có lẫn màu vàng đen.

Sẽ là cái gì vậy?

Hai người ngừng nói chuyện, nhanh chóng bước về phía kết giới. Lúc đến gần, Già Lam không nhìn được sợ hãi than lên, trong kết giới của giao long cư nhiên cất giấu nhiều bảo vật như vậy. Muốn màu rực rỡ khiến người ta lóa mắt, bên trong có đủ các loại binh khí, các loại hoa quả, còn có rất nhiều vàng bạc châu báu.

Mấy thứ này rõ ràng là do con người cướp đoạt đem tới, nói như vậy có rất nhiều người mạo hiểm đến vách đá dựng đứng rồi chôn vùi trong bụng giao long, để lại những bảo vật này.

Nhưng ánh mắt của Già Lam không có dừng lâu trên những vật phẩm này, sự chú ý của nàng tập trung vào cái trứng khổng lồ nằm trên đồng bảo vật, ánh sáng màu huyền kim được phát ra từ cái trứng khổng lồ kia.

“Tiểu Lam Lam, nàng thật may mắn! Đó là quả trứng do giao long sinh ra, giao long mới sinh đều sẽ chủ động nhận chủ, ta thấy cái trứng này đã được ấp đến thời gian nở rồi, lúc trứng nở, người đầu tiên nó nhìn thấy sẽ là chủ nhân của nó. Theo quan sát của ta, thân thể của mẹ nó có vảy màu trắng, là chủng tộc cao quý trong bộ tộc giao long. Trong tình huống phù hợp, chúng nó hoàn toàn có thể tiến hóa thành con rồng thật sự. Nên biết, ở đại lục Hạo Thiên, chưa từng có rồng thật xuất hiện, thân long thật sự chỉ tồn tại ở thế giới khác...” Ánh mắt Phượng Thiên Sách đột nhiên mờ mịt, trong nháy mắt, trong ánh mắt đó có nhiều thứ Già Lam nhìn không hiểu. Nhưng chớp mắt một cái, liền khôi phục thanh tỉnh.

Bỗng nhiên, tay cầm quạt của hắn vừa chuyển, một vòng cung lưu loát, trong không trung lập tức nổi lên một trận gió nhỏ. Kèm theo gió là kết giới xé ra một lỗ hổng, giống như một lối đi trong nước, dọc theo đường kết giới do giao long thiết kế.

Rào rào ~

Kết giới và kết giới va chạm nhẹ nhàng, nước ở bốn phía xao động lên, xoay chuyển thành một loạt gợn sóng.

Già Lam nhìn chăm chú vào hắn, xem cách hắn đem hai kết giới khác nhau nối liền thành một thể, âm thầm sợ hãi, thực lực của hắn vượt quá xa sức tưởng tượng của nàng, ánh mắt nhìn bóng lưng của hắn tăng thêm vài phần kính phục.

Bản về thực lực, hắn xác thực có tư cách trở thành sư phụ của nàng, nhưng...

“Nàng mau qua đó, đem linh lực rót vào trứng giao long, một khi trứng nở, nàng để nó nhìn thấy nàng trước tiên, nó liền trở thành sủng vật thật sự của nàng.” Phượng Thiên Sách mỉm cười, cười đến ung dung hoa quý.

“Tại sao người không đi?” Cơ hội tốt như vậy, tại sao hắn dửng dưng không cho nàng?

Mặt Phượng Thiên Sách giãn ra, nhướn mày cười: “Ta đã có Thiên Thiên, nếu như thu thêm sủng vật, tiểu tử kia ngày ngày đều ăn dấm mắt.”

“Cũng đúng, Thiên Thiên đâu?” Lúc này, Già Lam mới nhớ, lúc bọn họ vào nước, Thiên Thiên không có đi theo bọn họ vào nước, chả lẽ thẳng nhai kia sợ nước, cho nên mới không xuống?

Một nụ cười thật nhỏ giống đóa hoa dành dành chọt lóe lên trên gương mặt đẹp trai của Phượng Thiên Sách rồi biến mất, hắn nói: “Ta sai nó đi làm một nhiệm vụ đặc biệt bí mật.”

“Nhiệm vụ bí mật?” Già Lam cổ quái đánh giá hắn, nàng luôn cảm thấy hắn có ý lừa bịp.

Thu hồi tầm mắt, Già Lam đi về phía kết giới, trứng giao long à? Nàng sẽ có một sủng vật thuộc về một mình nàng sao? Tâm trạng nàng có chút khẩn trương mà hưng phấn.

Chương 65: V03: Tiểu thú xuất thế, Phong Thần chiến khái (*Khải: áo giáp)

Già Lam nhìn chăm chú vào cái trứng khổng lồ trước mắt, chậm rãi vươn hai tay tới, rót linh lực vào. Không có cảm ứng như trong tưởng tượng, một khi linh lực tiến vào trong vỏ trứng, lại giống như giọt nước vào biển lớn, trong nháy mắt biến mất vô hình. Già Lam hơi kinh ngạc, chẳng lẽ linh lực nàng đưa vào không đủ?

Lần thứ hai, nàng dùng linh lực tham nhập vào, theo đuôi tăng dần, lúc mới bắt đầu vẫn không có bất kỳ cảm ứng này. Dần dần, khi nàng đưa càng nhiều linh lực vào trong, bên trong vỏ trứng cũng có một chút chấn động. Đó là một loại cảm ứng tinh thần, Già Lam nói không rõ một quan niệm nào hết, thế nhưng nàng cảm nhận rất rõ ràng.

Ha ha, tiếp tục!

Nàng tăng thêm linh lực rót vào trong vỏ trứng, luồng cảm ứng tinh thần càng ngày càng mãnh liệt...

Lúc này, kết giới trong nước rung động kịch liệt, giống như có người thi triển chiến kỹ linh thuật nước đẳng cấp cao, quấy nhiễu hàn trì, kích động dâng lên.

“Đừng để ý gì hết, nàng tiếp tục đem linh lực rót vào đi, tinh thần lực của cái trứng này mạnh mẽ hơn so với tưởng tượng, nàng phải toàn tâm toàn lực đối phó nó.” Lời nói của Phượng Thiên Sách vang lên từ phía sau.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, kết giới gió lập tức lớn gấp đôi lên, nước bên ngoài đụng chạm mạnh mẽ vào kết giới, nhưng bên trong kết giới không có cảm ứng rõ ràng lắm.

Trên hàn trì, Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn đứng im lặng như trước, không có nửa phần nhúc nhích, hai tay hắn thay đổi ấn kết rất mau, chiến kỹ linh thuật nước, từng đợt sóng nổi tiếp từng đợt sóng, đem cả hàn trì quấy đến sóng to gió lớn.

Giao long gào thét, nhào tới phía hắn, còn chưa đến gần đã bị một đợt sóng đập trở về, nhiều lần như vậy, cứ như vậy, một người một giao long giằng co không dứt.

Bá Hầu Trường Dã lơ lửng trên không trung, khoanh hai tay trước ngực, hắn ta tạm thời thu hồi hết tất cả chiến kỹ, chỉ lặng lẽ chú ý cuộc chiến giữa Nạp Lan Tiêu Bạch và giao long.

Hắn ta đứng một bên xem cuộc chiến, vừa nói: “Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi cứ nhanh chóng thoát lui đi! Con giao long này tu luyện linh thuật nước, ngươi sử dụng chiến kỹ linh thuật nước với nó, chỉ có thể đánh ngang nhau thôi, không thể ra đòn công kích trí mạng, vẫn là đối bốn vương ra trận đi!”

Chân mày Nạp Lan Tiêu Bạch khẽ chau lại, đột nhiên thu hồi linh lực, lui về phía sau một bước, nhóm kiếm sư phía sau hắn đều kinh ngạc, không hiểu vì sao công tử đột ngột bỏ qua, rõ ràng công tử có thực lực mạnh mẽ, nhưng không có thi triển, lẽ nào công tử có tính toán khác?

Bá Hầu Trường Dã cười dài: “Chỉ là một con giao long, không đến mức khiến bốn vương dốc toàn lực ứng phó, để Chiến Vương Kiếm của bốn vương thu phục nó là được!”

Chỉ nghe âm thanh của kiếm xé không mà tới, trên không trung xuất hiện chín trăm chín mươi chín thanh bảo kiếm màu vàng, kiếm quang màu vàng lấp lánh ánh mặt trời, chiếu sáng khắp hàn trì.

Kim quang bay vút lên, trên bầu trời giống như có mưa vàng hạ xuống, mỗi một thanh kiếm đều có khí thế lấn áp lòng người.

Đám người Phượng Thiên Dục đứng bên cạnh xem chiến, nhìn một màn như thế này, mỗi người đều than thở, đây là uy lực của Chiến Vương Kiếm trong truyền thuyết sao? Đáng tiếc, một ngàn thanh kiếm lại thiếu mất một cây, nhưng thiếu một cây vẫn không gây ảnh hưởng đến thần uy Chiến Vương Kiếm.

Giao long ngẩng đầu, thanh âm gào thét chậm rãi yếu ớt xuống, trong hai mắt của nó đều là kiếm quang vàng rực.

Chỉ nghe trong miệng Bá Hầu Trường Dã học ra một câu: “Phá vỡ.” Chín trăm chín mươi chín thanh Chiến Vương Kiếm đồng loạt hướng về phía giao long rơi xuống... (TN: Cái thằng ác hơn quỷ!!!)

“Ngao ——” Giao long thét dài một tiếng, rụt đầu lên về hàn trì.

“Ùm ùm ùm~~~” Từng thanh Chiến Vương Kiếm chui vào trong nước, kích khởi từng bọt sóng.

Người đứng trên bờ đồng loạt lui về phía sau, mở to hai mắt, bọn họ đều bị lực uy hiếp của Chiến Vương Kiếm làm rung động. Một thanh Chiến Vương Kiếm đã đáng sợ rồi, hiện tại chín trăm chín mươi chín thanh Chiến Vương Kiếm đều xuất hiện, uy lực kia thật sự quá kinh khủng rồi.

Già Lam đâu có dự đoán được, nửa đường giao long lộn trở về. Kết giới gió bị nước hung hăng đánh ra, đẩy nước chọt hiện lên ánh sáng màu vàng, đó chính là Chiến Vương Kiếm của Bá Hầu Trường Dã!

Cái thăng điên này, hần ta cũng lên vào nước à?

Nhất thời, Già Lam dừng lại tất cả mọi chuyện đang làm trên tay, quay đầu nhìn Phượng Thiên Sách: “Ồ đây không an toàn, chúng ta mau rời khỏi nơi này thôi!”

Phượng Thiên Sách chậm rãi nhắm hai mắt lại, tập trung tư tưởng lắng nghe động tĩnh ở chung quanh, thuận miệng nói, trong giọng nói ẩn chứa mùi vị sâu xa khó lường, nhìn thoáng qua cái trứng giao long khổng lồ trong tay Già Lam, thông thả nói: “Đừng để ý tới những việc khác, nàng chỉ cần tập trung thu phục nó là được.”

Bộ dạng của hần như đỉnh Thái Sơn, thấy tiền không biến sắc cảm hóa Già Lam, không hiểu vì sao nàng lựa chọn tin tưởng hần!

Bình tĩnh lại, một lần nữa tập trung lực chú ý đem linh lực rót vào trứng giao long, điều động tất cả linh lực khắp người, đem toàn bộ linh lực trong người nàng nhét vào quả trứng khổng lồ.

Linh khí trên người nàng đều đã dùng hết, vòng ngọc trên cổ tay nàng nhanh chóng rót linh khí vào người nàng.

Hiện tại, nàng cũng quyết đánh đến cùng, nói cái gì cũng phải đem quả trứng này thu phục.

Tiểu giao long còn chưa nở, tinh thần lực đã mạnh mẽ như vậy, có thể tưởng tượng được một khi nó trưởng thành, nó sẽ là một tên nhóc dũng mãnh cỡ nào.

Trong lòng Già Lam khó nén được hưng phấn.

Bên ngoài kết giới, sóng nước càng đánh vào mãnh liệt hơn, nàng nghe thấy tiếng giao long gào thét. Khóe mắt liếc qua, bóng nước di động, cộng thêm kiếm quang màu vàng bơi.

Cuối cùng, vỏ trứng cũng có âm thanh vỡ vụn, Già Lam mừng rỡ, vội vã thu lại tâm tư, tiếp tục ra sức chăm chú.

Khách khách Khách khách. . .

Âm thanh vỡ vụn càng ngày càng rõ ràng, đỉnh vỏ trứng bắt đầu vỡ vụn, kèm theo ánh sáng vàng rực gai mắt đâm vào mắt Già Lam, một con thú nhỏ phá trứng chui ra, bay đến Già Lam. . .

“Tiểu Sắc Quỷ!”

Già Lam dùng hai ngón tay xách tiểu thú màu lam từ trên ngực nàng xuống, tên tiểu tử này nhảy vào đâu không nhảy, cổ tinh nhảy vào ngực nàng. Ai nha nha, sắc quỷ!

“Hương hương.” Âm thanh yếu ớt từ trong miệng tiểu thú phát ra, thanh âm non nớt mơ hồ, thân thể nhẵn bóng trốn thoát khỏi hai ngón tay nàng, đột nhiên bỏ nhào một cái, liền nằm trên ngực nàng. Thân thể màu lam mềm mại nằm úp sấp giống hệt như bã kẹo cao su dính trên mình nàng, cả người chẳng khác gì con sâu lông. . . (Ngữ: Hương Hương = thơm thơm)

Đầu Già Lam đầu vạch đen, đây là tiểu thú gì vậy? Sao lại háo sắc như thế?

Phượng Thiên Sách đứng bên cạnh cúi đầu cười một tiếng, tiếng cười chui vào tay nàng: “Tiểu tử này hình như rất thích .... nàng Á.” Hần cố ý dừng lại, tầm mắt xấu xa liếc về nơi nào đó.

Chắc chắn hần muốn nói, tiểu tử kia dường như rất thích ngực của nàng. . .

Khóe miệng Già Lam co giật, trực giác bọn họ mới là một đôi, đều bị ồ ồ giống nhau, đều chơi xấu như nhau!

“Nó là con của giao long à? Tại sao lại khác biệt lớn như vậy?” Già Lam nhìn tiểu thú trước mặt, không nhìn được liên tưởng đến con giao long màu trắng, màu sắc bên ngoài khác biệt còn chưa tính, chênh lệch hình thể cũng rất lớn nhỉ? Càng nhìn càng thấy giống con sâu long màu xanh, có chỗ nào giống giao long?

Già Lam nhìn tiểu thú trước mặt, có chút thất vọng, nếu như đem nó so sánh với sủng thú của Phượng Thiên Sách, tiểu thú này thật là. . .

Một là đất, một là trời; một xấu đến vang dội thiên hạ, một đẹp đến kinh động trời xanh!

“Có lẽ... tính cách con giao long này tương đối nặng khẩu vị.” Phượng Thiên Sách cầm quạt xếp gõ gõ mình cái ọt, giải thích.

Già Lam tức giận lườm hần, là bản thân ngươi có khẩu vị nặng à? Giao long có khẩu vị nặng, mới có thể khiến đời con cháu nó bị biến dị sao?

Nàng đang buồn bực thì một luồng lực lớn đụng vào kết giới, hai người một thú đột nhiên lắc lư.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: V03 (tiếp)

Một tiếng ‘xôn xao’ thật lớn vang lên, đuôi của giao long chém bất ngờ xuống kết giới phong, toàn bộ kết giới bị đụng đưa dữ dội, giao long thấy một kích không thanh công, tiếp tục dùng đuôi đánh vào kết giới, giống như không đưa bọn họ vào chỗ chết thì không ngừng.

“Làm sao bây giờ?” Già Lam hỏi.

“Tị kỳ phong mang, dung hậu tái chiến*.” Phượng Thiên Sách thuận miệng nói, hai tay áo tung bay, điều khiển kết giới gió, giống như một cái phao lớn, trôi nổi rồi xa giao long.

*Tị kỳ Ngữ: tui nghĩ ý anh Sách kêu trốn trước rồi tính sau.

Bọn họ trốn thoát cực kì nhanh, nhưng tốc độ của giao long cũng không chậm, rất mau liền đuổi kịp.

Kết kết kết kết ——

Chung quanh, tiếng sấm bùng nổ nho nhỏ, dòng nước vờn quanh kết giới gió, vũng vàng nhốt nó lại.

“Ủm? Chiến kĩ thuộc tính lòi? Không ngờ là một giao long có hai thuộc tính, hèn gì Hoàng Kim Trư và Nạp Lan Hạc Tư giao chiến với nó nửa ngày trời, vẫn không làm gì được nó, hóa ra là cùng một loại mặt hàng.” Lúc này, Phượng Thiên Sách vẫn còn hứng thú nói giỡn.

“Nếu ngươi không có năng lực đối phó nó, thì ngươi cũng chả có tư cách cười nhạo người khác.” Già Lam cố ý làm trái lời hân.

Phượng Thiên Sách cười yếu ớt, liếc nàng một cái, hai tay chậm rãi tạo kết ấn, từng luồng linh lực gió đập vào kết giới, giờ phút này, kết giới không ngừng gia tăng dày đặc.

Kết kết kết kết ——

Lôi điện bên ngoài kết giới càng lúc càng kinh khủng, sấm chớp rền vang ở xung quanh kết giới gió, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì kết giới gió cũng bị đánh bại.

Tâm trạng Già Lam căng thẳng, lộ ra lo lắng.

Tiểu thú màu lam dường như cảm nhận được sự lo âu của chủ nhân, thân thể nho nhỏ trước ngực nàng ngo ngoáy, đột nhiên thoát khỏi thân thể nàng, bay ra ngoài kết giới.

Mặc dù, Già Lam không phải là rất hài lòng con tiểu thú này, nhưng nói cho cùng cũng là sủng thú của mình, cũng giống như con mình, làm sao nàng có thể để nó đi tìm chết?

“Trở về! Nguy hiểm!”

Đáng tiếc, đã chậm.

Thân thể nhỏ bé chọc thủng kết giới, cực kì linh hoạt bơi lội trong nước sâu, tựa như con cá màu lam, thoáng một cái liền tới bên cạnh giao long.

Già Lam cảm thấy kì lạ, một đoàn ánh sáng màu huyền kim từ trên người tiểu thú phóng ra ngoài, theo sóng nước nhộn nhạo, ánh sáng màu huyền kim nở rộ thành nhiều đóa hoa nhỏ màu vàng, giống như mộng ảo, rì rầm, bông bênh mở ra.

Đây là chiến kỹ gì? Sao thần kỳ như vậy?

Đóa hoa nhỏ màu huyền kim chậm rãi mở ra, một biển hoa nhanh chóng hiện ra. Đem Già Lam, Phượng Thiên Sách và giao long nhốt trong biển hoa.

Cảnh tượng bốn phía, chậm rãi có biến hóa. Già Lam nhận thấy trong kết giới chưa bao vật xuất hiện thêm một cái trứng khổng lồ, đáy hàn tri có đủ loại sinh vật bơi qua bơi lại, cảnh tượng sức sống hùng hực này hoàn toàn khác với tình cảnh tiêu điều lúc đầu.

Giao long đang nổi giận cũng chậm rãi bình tĩnh lại, nó quay đầu nhìn về phía cái trứng khổng lồ trong kết giới, nhanh chóng bơi qua đó, thân thể trườn lên, quần quanh cái trứng, dịu dàng dùng thân thể của mình vuốt nhẹ nó.

Trong lòng Già Lam không hiểu, cái này có phải là tình cảm mẹ con không? Mặc kệ là con người hay động vật, đều khiến người ta thấy cảm động.

Đột nhiên, nàng phát hiện trong đó có khác thường, là chỗ nào không đúng?

Đúng rồi! Là cái trứng khổng lồ kia!?

Cái trứng khổng lồ kia có kích thước, đáng vẻ, màu sắc không khác cái trứng của tiểu thú màu lam.

Nói cách khác, hiện tại nằm trong cái trứng khổng lồ kia mới là con của giao long, như vậy tiểu thú màu lam này từ đâu chui ra? (TN: tui nghĩ là Sơn Hà Thụ, lúc SHT kí sinh trong bụng chị Giao Long :v, mượn đường đó chui ra.)

“Đây là chiến kỹ lĩnh vực tinh thần, nó có thể dựa vào khát vọng của con người là dựng nên ảo cảnh, để đối phương tin tưởng đó là thật, một khi đối phương hoàn toàn chìm đắm trong ảo cảnh, đó là khi tinh thần lực lỏng lẻo nhất, thừa dịp này công kích đối phương, như vậy mức độ thắng lợi sẽ tăng lên rất nhiều. Điểm này cũng là chỗ lợi hại nhất của chiến kỹ tinh thần.” Bỗng nhiên, Phượng Thiên Sách thốt lên, dường như có điều suy nghĩ.

“Chiến kỹ lĩnh vực tinh thần? Nếu có người chết trong cảnh mộng, chờ sau khi tỉnh lại cảnh mộng sẽ ra sao?” Già Lam hỏi.

Phượng Thiên Sách hơi nhếch môi, cười có chút lãnh khốc: “Một khi chết trong cảnh mộng, cũng chính là chết ở hiện thực. Cảnh mộng đã là chân thật, nhưng cảnh trong mơ thường thường sẽ tham nhập vào nội tâm dục vọng u ám và mãnh liệt của con người. Sau đó, căn cứ vào nghị lực và dục vọng mà tạo một kích trí mạng, loài thú cũng không ngoại lệ...”

“Lợi hại như vậy à.” Già Lam rất bất ngờ, tuy rằng đáng đáp của tiểu thú nhà mình xấu xí một chút, hành vi có chút bí ối, nhưng mà thực lực quá hùng mạnh, cuối cùng nàng cũng hài lòng rồi.

Phượng Thiên Sách cười yếu ớt: “Có thể có được sủng thú biết thi triển chiến kỹ lĩnh vực tinh thần là ước mơ tha thiết của biết bao nhiêu người. Nàng thật may mắn, đánh bại đánh bại, không ngờ lại nhặt được con tiểu thú có năng lực hùng mạnh như thế. Nhưng, bản thể thật sự của nó là cái gì, ta còn chưa nhìn ra được.”

Già Lam suy nghĩ: “Hiện tại là lúc tinh thần lực của giao long lơ lửng nhất, chúng ta có nên thừa dịp này giết nó, đoạt lấy Sơn Hà Thụ không?”

“Chờ một chút.” Phượng Thiên Sách nhắm hai mắt lại, yên lặng thật lâu, bộ dạng thần bí khó lường, khiến Già Lam có chút cân nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: V03 (hết)

Bên ngoài hàn trì, giao long biến mất một cách đột ngột. Từng âm thanh khác thường từ dưới nước vang lên, khiến đám người Bá hủ Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch sinh ra nghi ngờ, chẳng lẽ dưới nước còn có càn khôn khác?

“Chiến vương, xem ra Chiến Vương Kiếm của ngươi cũng không có gì hơn người.” Nạp Lan Tiêu Bạch nhàn nhạt nói.

Bá Hủ Trường Dã ưu nhã cười, nói: “Ngươi không cần nói khích bọn vương, bọn vương sẽ không mắc câu đâu. Từ khi bọn vương sinh ra cho đến bây giờ chưa bao giờ bị thất bại, chỉ là một con giao long, căn bản không xứng làm đối thủ của bọn vương. Nhưng, hôm nay, ý chí chiến đấu của bọn vương nồng đậm, ngươi có thể từ từ mà xem, xem bọn vương tru diệt con giao long to gán dám nuốt Sơn Hà Thụ.”

Hắn ta nói, sau đó một mình nhảy vào hàn trì.

Nơi xa xa, một tiếng kêu lên, chỗ cao nhất ở vách đá dựng đứng, ánh sáng cao ngất toát ra, trong mơ hồ, có một bảo vật trôi lơ lửng ở chỗ đó.

“Nhìn kia! Là Sơn Hà Thụ! Sơn Hà Thụ thật sự xuất thế rồi!”

Không biết kẻ nào hô lên một câu, khiến tinh thần mọi người đều phấn chấn lên.

Không sai, chính là ánh sáng kia. Ngoại trừ ánh sáng của Sơn Hà Thụ, còn có thể là cái gì?

"Sơn Hà Thụ?" Bá Hủ Trường Dã hí hóp mắt, nghi ngờ nhìn bảo vật trôi lơ lửng ở vách đá dựng đứng, lại nhìn nhìn hàn trì. Hiện tại, có hai Sơn Hà Thụ, rốt cuộc cái nào thật, cái nào giả?

“Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi có nhận xét gì không?” Hắn ta hỏi thử.

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt: “Ta là người mù, Chiến vương không nhìn rõ, hỏi ta có lợi ích gì?”

“Cũng đúng, ngươi là một người mù, làm sao có thể phân biệt được thật giả?” Bá Hầu Trường Dã cuồng vọng cười to, đột nhiên thả người nhảy lên, âm thanh vênh váo của hắn ta từ xa truyền đến: “Bốn vương đi trước nhìn xem một chút, chờ xác thực được thật giả, rồi trở lại lấy sách cũng không muộn. Trên đời này, ngoại trừ bốn vương, không ai có thể không chế Sơn Hà Thụ, ha ha ha...” (TN) - ____ -#)

“Công tử, tên này thật kiêu ngạo!” Phía sau Nạp Lan Tiêu Bạch, một gã kiếm sư đứng lên, không hài lòng nói. Lời của hắn ta cũng chính là lời trong lòng mọi người nghĩ.

“Không sao, trên đời này có nhiều cao thủ có sức mạnh ngang nhau, vậy mới thú vị.” Thanh âm tao nhã của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên, trầm thấp mà lắng dịu, hắn bình tĩnh nhìn hàn tri, suy tư một hồi, nhưng không có động tác tiếp theo.

“Tam hoàng tử, có muốn đuổi theo hay không? Cuối cùng, cái nào mới là Sơn Hà Thụ thật?” Uất Trì Vinh không có biện pháp.

Hoàng Bộ Anh Kỳ suy ngẫm một lát, thâm trầm nói: “Mặc kệ Nạp Lan Tiêu Bạch hay Bá Hầu Trường Dã, dựa vào thực lực của hai chúng ta, không thể đối phó với bọn họ được, theo chân bọn họ liệu mạng dùng vũ lực, còn không bằng chờ xác định Sơn Hà Thụ thuộc về người nào, chúng ta nghĩ biện pháp cũng không muộn.”

“Được, chúng ta tiếp tục xem chiến.” Uất Trì Vinh vô điều kiện tin tưởng hắn ta.

Hoàng Bộ Anh Kỳ nhàn nhạt liếc gã, mặc dù gã ngu xuẩn không đầu óc, nhưng cũng là một loại vũ khí tốt. Chờ trở về hoàng thành, hắn ta nói với phụ hoàng, cho gia tộc Uất Trì chút lợi ích, để gia tộc của gã hoàn toàn ủng hộ hắn ta.

Bên này, Phượng Thiên Dục và hai anh – em Mộc gia cũng trao đổi.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Phượng Thiên Dục hỏi, hắn không nghĩ rằng dựa vào sức một mình hắn có thể chiếm được Sơn Hà Thụ, ba người hợp sức tranh giành còn tạm tạm.

Đáng tiếc, Mộc Tây Dao không hứng thú lắm “Ta phải trở về. Sách Sách gặp tai nạn bất hạnh, ta phải trở về canh giữ linh cữu cho hắn.”

“...” Phượng Thiên Dục hết biết nói gì rồi. Nhưng, hiếm khi Mộc Tây Dao nhớ tình như vậy, đại ca đã đi rồi, tên này còn nhớ mãi không quên, chứng tỏ tình nghĩa của hắn dành cho đại ca là thật.

“Vậy chúng ta chia tay nhau tại đây đi. Ta phải nhanh chóng về nhà, đem tin dữ báo cho cha mẹ biết, hi vọng bọn họ không thương tâm, khổ sở quá mức... Aiz tới bây giờ ta vẫn không tin, đại ca của ta ra đi thật rồi, còn có người quái dị kia...”

Nghĩ tới Già Lam, trong lòng hắn cảm thấy rất quái lạ, lúc trước hận nàng chết đi, hi vọng nàng chết sớm siêu sinh sớm. Còn hiện tại, thù hận của hắn với nàng, đều tan thành mây khói theo cái chết của nàng.

Mộc Tây Dao không vui hừ một tiếng: “Người quái dị thật là đáng ghét. Cho dù chết, nàng ấy cũng ở bên cạnh Sách Sách, không biết kiếp trước nàng ấy thấp bao nhiêu nén nham mới được như vậy nhỉ?”

Người cũng chết hết rồi, còn ghen cái gì? Hắn ghen tỵ như thế có quá đáng không?

"Ngu ngốc, đi!" Mộc Tây Lâm xoay người, người đầu tiên quay lưng đi khỏi hàn tri. (TN: thích Tây Lâm hơn >")

“Các vị công tử, các ngươi đi về sao? Sơn Hà Thụ...” Hoa gia chủ lo lắng, nếu bọn họ đi hết, chẳng phải ông càng không có hi vọng với Sơn Hà Thụ sao?

“Hoa gia chủ, không phải ông đã hứa, ai có được Sơn Hà Thụ, người đó chính là con rể của Hoa gia? Ông nhìn đi, chẳng phải có bốn vị công tử nữa tranh đoạt Sơn Hà Thụ ư? Ông nhớ nhìn cho rõ, cuối cùng ai mới là con rể của Hoa gia.” Mộc Tây Dao trêu chọc.

“Cái này...” Hoa gia chủ dở khóc dở cười, ngay cả mấy người bọn họ ông đều không làm gì được, đừng nói tới hai đại nhân vật Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã.

Phượng Thiên Dục và anh em Mộc gia cùng sóng vai nhau rời đi, Hoa gia chủ vẫn chưa từ bỏ ý định, một mình ở lại, tiếp tục chờ đợi.

“Chính là lúc này!” Dưới hàn tri, mắt Phượng Thiên Sách chợt mở ra, mắt phượng vút qua hai luồng tia sáng kinh người, ánh mắt như muốn đâm thủng trời cao.

Đột nhiên, lòng bàn tay hắn ngưng tụ một thanh Phượng Thiên Họa Kích, rõ ràng chính là gió ngưng tụ thành, bên trên khắc vô số chữ và hoa văn lưu chuyển. Trong nháy mắt, một đạo hư không trước mắt nứt ra, không khí dao động mạnh mẽ, tạo thành gió bão.

Phượng Thiên Sách cất bước đi về phía trước, một bước bước vào giữa gió bão. Già Lam mơ hồ nhìn thấy trên người hắn có một bộ áo giáp màu trắng, sau lưng còn có đôi cánh ẩn hình. Chẳng lẽ đây chính là Phong Thần Chiến Khải trong truyền thuyết?

"Phong Thần chiến kích, phá vỡ!"

Âm thanh của hấn vang bên tai Già Lam, lạnh lùng, uy nghiêm, cao ngạo như một đế vương, chúa tể của thiên hạ, vô địch vô song!

Trong nháy mắt, Phurong Thiên Họa Kích trong tay Phurong Thiên Sách phóng lên cao. Biến ảo thành mũi nhọn trắng lưỡi liềm, dưới công kích mũi nhọn của hấn, từng đợt sóng dâng lên như tấm kính vỡ nát.

"Ngao —— "

Cảm ứng được sát khí, trong chớp mắt, giao long tỉnh táo lại. Phurong Thiên Họa Kích tới trước cổ họng của nó bằng tốc độ kinh người, một kích phong hầu!

Bề ngoài mạnh mẽ, mềm mại như vậy, dưới sự công kích của Phurong Thiên Họa Kích, giống như đậu hủ, chịu không nổi một kích.

"Ngao —— "

Cuối cùng, giao long phát ra tiếng kêu rên, thân thể cao lớn chậm rãi chìm vào đáy nước, máu đỏ nhuộm đỏ sóng nước bốn phía. Trong cơ thể của nó, ánh sáng màu trắng yếu ớt, từ trong cổ họng nó bay ra, chính là Sơn Hà Thụ. (TN: Vậy cái con màu xanh bầu trên ngực chị Lam là cái gì?)

Hai mắt Phurong Thiên Sách sáng lên, đang định vươn tay lấy. Bỗng nhiên, sóng nước chung quanh chấn động dữ dội, sinh vật bơi dưới đáy nước đều biến mất hết. Thừa dịp này, Sơn Hà Thụ bay khỏi tầm mắt của hấn.

Phurong Thiên Sách lập tức hiểu rõ, lúc này là ảo cảnh thuộc về giao long, giao long đã chết, nói cách khác chủ nhân tạo ra ảo cảnh cũng đã chết, ảo cảnh liền biến mất.

“Chết tiệt!” Già Lam cũng hiểu rõ, không khỏi chửi thề một tiếng, lúc này tìm Sơn Hà Thụ, nó lại biến mất không thấy tăm hơi.

Trên hàn trì, hiện ra ánh sáng, Sơn Hà Thụ phá vỡ hàn trì, tia sáng bắn ra bốn phía trên bầu trời.

Đám người Phurong Thiên Dục đi được nửa đường quay đầu trở lại, nhìn thấy Sơn Hà Thụ thật sự, cả đám hưng phấn không thôi”

“Xem! Đó chính là Sơn Hà Thụ thật sự!”

Nạp Lan Tiêu Bạch chậm chạp không có rời đi, ngẩng đầu lên, hấn đối mặt với hướng Sơn Hà Thụ, hai tay vung lên, trên hàn trì thành linh xuất hiện một bức tường nước, mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng. . . (TN: trượng - đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước, 10 trượng bằng 1 dầm)

Chiều cao của tường nước đuổi theo hướng Sơn Hà Thụ, giống như một tấm thảm bay, muốn đem nó cuốn vào trong đó.

Sơn Hà Thụ chính là linh vật, làm sao có thể ngây ngốc ở tại chỗ, chờ tường nước cuốn nó đi!?

Vèo một tiếng, ở giữa không trung biến thành một điểm sáng nhỏ, hoàn toàn biến mất.

Tường nước ầm ầm rơi xuống, trên bầu trời, trống không chẳng có gì hết, Sơn Hà Thụ đã chạy trốn.

Tại phải Nạp Lan Tiêu Bạch hơi hơi rung, học ra mấy chữ đơn giản: “Đi! Đến hoàng thành!”

Mãi cho đến khi đám người Nạp Lan Tiêu Bạch đi khỏi, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh mới có phản ứng.

“Cái gì? Sơn Hà Thụ cứ như vậy biến mất à?” Ánh mắt Hoàng Bộ Anh Kỳ âm trầm, càng cảm thấy Sơn Hà Thụ thật khó chơi, ngay cả Nạp Lan Tiêu Bạch cũng không thể làm gì nó, hấn ta làm sao có thể thu phục nó? Nhưng mà, nếu không chiếm được Sơn Hà Thụ, hấn ta dùng cái gì để tranh giành thiên hạ?

“Tam hoàng tử, đám người Nạp Lan Tiêu Bạch trở về hoàng thành, có phải hấn nhận ra điều gì hay không? Sơn Hà Thụ có thể đi tới hoàng thành không?” Uất Trì Vinh nói, khiến Hoàng Bộ Anh Kỳ mừng rỡ, nếu Sơn Hà Thụ đi về phía hoàng thành, như vậy dễ hơn nhiều.

“Đi! Chúng ta cũng trở về hoàng thành!” Hoàng Bộ Anh Kỳ nói, hai người cùng nhau rời đi.

Ba người Phurong Thiên Dục chỉ dừng lại một lúc, đều đi trở về.

“Hoàng thành? Vừa vặn, Ti Lung cũng được học viện Thiên Dục lựa chọn, phải đi hoàng thành nhập học...” Hoa gia chủ có chút suy nghĩ, vừa lẩm bẩm, vừa rời khỏi hàn trì.

Xung quanh hàn trì, nhất thời trống vắng, không có một ai.

Một trận nước xôn xao, phá vỡ không gian yên tĩnh, một nam một nữ từ dưới nước chui ra, chính là Phurong Thiên Sách và Già Lam, cộng thêm Tiểu Sắc Thú cực kì hừng thụ úp sấp trên ngực Già Lam. (=]]]

“Mọi người đều đi hết rồi, không biết ai là người lấy được Sơn Hà Thụ!” Già Lam nhìn bốn phía, không khỏi suy đoán.

“Ta đoán, không ai có được.” Đáy mắt Phụng Thiên Sách xẹt qua tia sáng khó lường.

“Ý của ngươi là, nếu có một người chiếm được Sơn Hà Thư, những người khác chắc chắn sẽ tranh đoạt, không thể để người đó rời đi một cách dễ dàng?” Già Lam gật gù, cúi đầu, tiểu thú màu lam vẫn nằm úp trên ngực nàng không hề nhúc nhích. Từ xa nhìn lại, người không biết còn tưởng trước ngực nàng đây chuyền màu lam kì dị.

Dùng đầu ngón tay chòng ghẹo vài cái, tiểu tử kia miễn cưỡng ngo nguẩy mấy cái, lại không có phản ứng.

Phụng Thiên Sách đem hành động mờ ám của nàng thu vào mắt, cong môi cười: “Ta thấy, cứ kêu nó là Tiểu Sặc đi, rất dễ nhớ lại chính xác.”

“Sao ngươi không kêu Thiên Thiên là Vô Dâm Nhỏ đi?” Già Lam phản kích.

“Không thích à? Vậy gọi nó là Tiểu Lam Lam, rất xứng đôi với nàng!” Phụng Thiên Sách cười cực kì sáng lạn.

“Ta gọi nó là Tiểu Sách Sách cũng được, ăn khớp hơn ngươi!” Già Lam dùng ngón tay trêu chọc tiểu tử ở trên ngực mình, hỏi: “Tiểu Sách Sách, ngươi thích tên này không?”

Khóe miệng Phụng Thiên Sách run lên, bộ vị nào đó dưới người nhảy lên, có phản ứng không tốt. (TN: ha ha ha ai biết Tiểu Sách Sách là gì hem?)

“Tiểu Trạch.” Thành linh, âm thanh non nớt vang lên.

“Tiểu Trạch? Thì ra ngươi có tên.” Già Lam kể tục trêu chọc nó, rốt cuộc nó cũng không mở miệng nói chuyện, không biết là do lười biếng hay là vừa mới nở ra, cho nên hết sức buồn ngủ.

“Chủ nhân, chúng ta có về nhà hay không?” Thiên Thiên từ xa bay lại, đậu trên vai Phụng Thiên Sách.

“Mọi chuyện làm tới đâu rồi?” Phụng Thiên Sách giờ ngón tay xinh đẹp lên, sờ đầu Thiên Thiên, ôn hòa nói.

“Ha ha, con Hoàng Kim Trư kia thật sự nghĩ rằng Sơn Hà Thư trên tay ta, một đường đuổi theo ta, bị ta bỏ rơi rồi.” Thiên Thiên đắc ý rung đùi, bộ dạng rất hả hê.

Phụng Thiên Sách khẽ híp mắt, trầm giọng nói: “Nói như vậy, Nạp Lan Tiêu Bạch không có rời đi?”

“Ặc, đúng. Hắn căn bản không có rời khỏi hàn tri.” Thiên Thiên nói.

“Nạp Lan Tiêu Bạch. . .” Phụng Thiên Sách nói thầm, sâu kín liếc về phía hông Già Lam, nơi đó, âm thanh đón gió, tấu lên khúc nhạc tự nhiên.

Già Lam nghi ngờ nhìn chằm chằm hai chủ tớ, chẳng biết bọn họ đang giờ trò quý gì sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: V04: Phụng tam tiểu thư, có kỳ huynh tất có kỳ muội

“Tiểu Lam Lam, ta phải đi trước, bằng không ta sợ bài vị của ta được đưa vào từ đường Phụng gia để cung phụng.” Phụng Thiên Sách cười yếu ớt, tầm mắt rơi vào cổ tay nàng: “Nàng theo đám người phó viện trưởng đến học viện Thiên Dực trước đi, chờ khi nào có thời gian, ta sẽ đến thăm nàng.”

Già Lam không nói gì.

“Tiểu Lam Lam, ta sắp đi rồi, chẳng lẽ nàng không có một câu khuyến khích trước khi chia tay à?” Phụng Thiên Sách xít lại gần nàng, mắt nhìn chăm chú, nhìn kỹ càng.

Già Lam tức giận liếc hắn một cái: “Có đi hay không, cũng đâu có liên quan gì tới ta?”

Khuôn mặt đẹp trai từ từ lùi ra, Phụng Thiên Sách thở dài sâu kín, đưa tay lướt nhẹ qua tóc mai trên trán nàng: “Trên đường phải cẩn thận, nhớ theo sát phó viện trưởng, không nên lui khỏi đội, con người của ông ta cũng không tệ, đáng tin cậy. Lần này đi học viện Thiên Dực, đường xá xa xôi, hiện tại trên người nàng có bảo vật dưới hàn tri, cũng đủ tiêu xài dọc đường. Lúc đến học viện Thiên Dực, đừng cậy mạnh, nhớ tu luyện thật tốt, nhớ phải giấu dốt. Nếu thật sự gặp chuyện khó khăn, không thể giải quyết thì đến Phụng gia tìm ta. Nếu không tìm được ta, có thể tìm nhị đệ của ta, mặc dù tính tình của nó có chút thối, nhưng tâm địa cũng tốt...”

Lải nhải hơn nửa ngày, cuối cùng hắn cũng rời đi, đưa mắt nhìn bóng lưng siêu phàm, phóng khoáng của hắn càng lúc càng xa, Già Lam giờ tay lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt.

“Thật là, ta cũng không phải đứa trẻ, người cũng không phải cha ta, làm nhai nhiều như vậy để làm gì?”

Nàng hít mũi một cái, lúc này sắp chia tay, suýt chút nữa nàng khóc rồi. Từ khi nào thì nàng trở nên cảm tính như vậy? May là hắn không thấy, nếu không hẳn nhất định cười nhạo nàng.

Trở về phủ thành chủ, Tống Thiên Nhi đã sớm đứng ngoài cửa chờ nàng, thấy nàng về, nàng ta vui vẻ tiến lên đón.

“Già Lam, người trở về rồi. Ừa! Người bị thương à?” Tống Thiên Nhi chú ý đến vết máu trên người Già Lam, lo lắng.

Già Lam cúi đầu nhìn xuống, đúng là ở ngực nàng có vết máu, nhưng chỉ là máu lúc bị thương dính vào áo, hiện tại... nàng sờ sờ trước ngực mình, khẽ kinh ngạc. Quái lạ, vết thương cứ nhiên không hề đau, không chỉ như vậy, dọc đường trở về nàng cũng không cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ...

Đúng rồi, lúc trước nàng từng rơi vào hàn trì, ngâm mình trong nước lạnh của hàn trì, lẽ nào nước trong hàn trì có ích cho vết thương?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này tương đối lớn, lấy những gì hiểu biết về Phượng Thiên Sách, mặc dù hắn vô lương vô lại, nhưng hắn làm hại nàng. Khoảnh khắc nàng rơi xuống vực sâu, hắn không chút do dự nhảy xuống cứu nàng, hắn biết rõ trên người nàng có nhiều vết thương, làm sao có thể để nàng rơi vào trong nước lạnh?

Nhất định là như vậy, hắn muốn mượn nước trong hàn trì, để cho vết thương của nàng mau chóng bình phục, cho nên mới cố ý làm như vậy?

Lúc ấy, nàng còn vì thế mà bức bối, hiện giờ nghĩ lại, tâm tư của hắn rất tỉ mỉ, trong lúc vô tình, liền đem mọi chuyện xếp đặt chu đáo. Bỗng nhiên, đáy lòng dâng lên tình cảm ấm áp, có một vị sự phụ luôn luôn suy nghĩ cho nàng, kỳ thật cũng không tệ.

“Già Lam, người đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Thương thế trên người người có vẻ rất nặng, ta dẫn người đi gặp đại phu.” Tống Thiên Nhi kéo nàng, muốn đi ra ngoài cửa, Già Lam liền ngăn lại.

“Thương thế trên người của ta đã tốt lắm rồi. Lúc trước bị thương, máu còn dính trên áo thôi. Thiên Nhi, phó viện trưởng đâu? Các người dự định khi nào thì khởi hành đi học viện Thiên Dực?”

“Phó viện trưởng chưa có thông báo, chắc là hai ba ngày nữa.” Tống Thiên Nhi nói.

“Vậy thì tốt, ta đi cùng các người.” Già Lam nói.

“Thật? Vậy thì tốt quá! Ta sẽ không buồn vì không có người làm bạn nữa.” Tống Thiên Nhi vui vẻ ôm lấy nàng.

Lúc đang trò chuyện, có người gọi tên Tống Thiên Nhi.

Cách đó không xa, một cô gái nhanh chân bước tới, lúc tới gần, chân ả hơi khựng lại: “Già Lam, người cũng ở đây?”

Tống Thiên Nhi thấy người vừa tới, vui vẻ kể lại: “Triệu sư tỷ, Già Lam quyết định đi cùng chúng ta.” (TN: con Tống Thiên Nhi này không biết con này có thù với GL à >”

“Phải không?” Triệu Nhã Nhi thoáng chần chờ, sắc mặt hơi kì quái: “Được, phó viện trưởng nói, trưa mai chúng ta rời khỏi thành Từ Nguyệt, các người đi chuẩn bị đi, mang theo nhiều lương khô, hoặc là mua một ít bình khí, dọc đường đi chúng ta có thể đi ngang một số nơi nguy hiểm, đáng sợ...”

“Cám ơn Triệu sư tỷ nhắc nhở, bọn ta nhất định chuẩn bị thật tốt.” Tống Thiên Nhi cười híp mắt.

Triệu Nhã Nhi dặn dò thêm vài câu, xoay người rời đi. Lời nói dịu dàng, hào phóng và anh khí ngạo nghễ giữa hai chân mày của ả, mặc kệ ai nhìn thấy cũng không nhận được khen ngợi. Nhưng, Già Lam nhìn bóng lưng ả rời đi, luôn cảm thấy có cái gì đó kỳ quái.

“Già Lam, Triệu sư tỷ là người tốt, nghe nói, hiện tại tỷ ấy là linh sư trung phẩm cấp năm, tỷ ấy không hề kiêu ngạo đối với người khác, mọi người đều yêu thích tỷ ấy.” Tống Thiên Nhi không chút tâm cơ mà khen ngợi. (TN: nào phẳng thì có. K. sợ kẻ thù giỏi, chỉ sợ đồng bọn ngu như heo.)

“Phải không?” Già Lam không nghĩ như vậy, một người quá mức hoàn mỹ, ngược lại liền có vấn đề, nhưng không nói rõ nguyên nhân, có thể là hơi thờ không phù hợp.

Già Lam thay một bộ quần áo mới, liền cùng Tống Thiên Nhi đi dạo, mua sắm một ít lương khô, bình khí và quần áo. Chờ khi các nàng trở về phủ thành chủ, xa xa đã thấy hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn đứng ngoài cửa.

“Các người đi đâu vậy? Mọi người chờ các người nửa ngày ở cửa thành, các người còn cố tình đi dạo?” Mục Tư Viễn liếc đồ trên tay hai người, không nhận được nhử mồi.

“Không phải ngày mai mới đi sao?” Tống Thiên Nhi kinh ngạc.

“Không phải Triệu sư tỷ thông báo cho các người rồi sao? Hôm nay khởi hành.” Mục Tư Viễn nói.

“Rõ ràng là Triệu sư tỷ nói, trưa mai mới đi mà.” Tống Thiên Nhi vô tội nói.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, trong đầu đều sinh ra ý nghĩ kì quái, rất nhanh, Mục Tư Viễn bác bỏ suy nghĩ của mọi người: “Không thể nào! Làm sao Triệu sư tỷ cố tình lừa các ngươi? Nhất định là ngươi nghe lầm... Được rồi, được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta mau đuổi theo, bằng không sẽ không kịp”

“Không lẽ ta nhớ lộn?” Tống Thiên Nhi nhúc nhủ đầu, rất nhanh đã bị tẩy não.

Già Lam cười khẩy trong lòng, làm sao có thể nhớ lầm? Triệu Nhã Nhi nó trura mai đi rành rành cơ mà, à còn nhắc nhở hai người mua lương khô, bình khí. Mục đích là để phó viện trưởng không tìm được các nàng, một khi phó viện trưởng tức giận hoặc là mất kiên nhẫn, sẽ không để bụng tới hai người các nàng, đem hai người bỏ lại.

Đường đi này xa xôi vạn dặm, dựa vào thực lực của hai người, muốn học đến học viện Thiên Dực, không biết có mạng hay không nữa.

Lòng dạ thật ác độc!

Xem ra, Triệu Nhã Nhi này đã nảy sinh địch ý với các nàng, phải đề phòng thôi.

“phó viện trưởng kêu hai người ở lại tìm chúng ta à? Hay các ngươi tự nguyện ở lại?” Già Lam nhìn Sở Viêm Chiêu im lặng đứng ở bên cạnh, đột nhiên hỏi.

“Nàng suy nghĩ nhiều rồi! Làm sao bọn họ tự nguyện ở lại chờ hai người? Bớt nói nhảm đi, còn không mau đi?” Mặt mày tuấn tú của Sở Viêm Chiêu lạnh lùng, lãnh khốc nói một câu, xong rồi cất bước dời đi.

Mục tư Viễn bắt đầu dĩ cười khò, bạn này, chính hắn ta owlaj chờ hai người này, bây giờ lại cố làm ra vẻ hào hiệp. nói cho cùng, hắn ta muốn ồn ào tới khi nào?

“Ha ha, kệ hắn đi, hắn thích giả lãnh khốc! Ta đặc biệt ở lại, tự nguyện chờ các nàng. Bên hoàng thành xảy ra chuyện, đám người phó viện trưởng vội vã chạy trở về hoàng thành, đã đi nửa ngày rồi, hai người bọn ta sợ các ngươi không biết đường, cô tình ở lại, dẫn đường cho các nàng”

“Thì ra là thế.” Già Lam không để ý thái độ của Sở Viêm Chiêu, chỉ là không muốn nợ nhân tình của người khác.

Bốn người lập tức lên đường, nhưng vẫn không đuổi kịp đội ngũ. Lúc này, màn đêm buông xuống, bốn người quyết định ngủ ở ngoài trời một đêm, chờ đến hừng đông rồi đi tiếp.

Đồng lửa từ từ cháy lên, bốn người vây quanh đồng lửa, lấy lương khô ra ăn đỡ đói.

“Ta có mang theo một con gà nướng, các ngươi cũng ăn một chút đi, qua hôm nay, chỉ có thể ăn chay thôi.” Mục Tư Viễn móc con gà, nướng được bọc giấy dầu từ trong hành lý ra, mở giấy dầu, mùi thơm của gà nướng tỏa ra, hấp dẫn vị giác.

“Ta có mang theo một ít bánh điểm tâm mà mứt hoa quả, ta còn không nỡ ăn, mọi người cùng nhau ăn đi.” Tống Thiên Nhi cũng có tinh thần chia sẻ, đem hàng riêng giấu lấy ra.

Già Lam móc móc trong bọc hành lý, bọn họ rộng rãi như vậy, nàng cũng không thể nhỏ mọn, lấy mấy viên giống trái cây lấy từ hành lý ra, chất đồng chung với gà nướng, mứt hoa quả và điểm tâm” Các ngươi cứ việc ăn, ta cũng không biết có mùi vị ra sao.”

Nói xong, nàng tùy tiện cầm một viên, giống hạt đậu phộng, tùy ý ném vào miệng, chậm rãi nhai. Đột nhiên, chung quanh yên tĩnh, không có bất kỳ thanh âm nào, Già Lam ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt cổ quái của ba người kia, khẽ nhếch môi, khó hiểu.

“Già Lam, nàng cứ như vậy ăn trái cây? Nàng biết đó là trái cây gì không?” Muchj Tư viễn nâng một viên trái cây, bộ dạng cuwcyj kỳ thành tín, ánh mắt chăm chú nhìn trái cây, khoa trương nói:” Đây chính là linh quả cấp bốn... Đạo tiên Quả, chỉ có ở vách đá cheo leo, nguy hiểm. Có bao nhiêu người vì muốn hái nó mà té núi chết? nàng thì đảo ngược, cứ tùy tiện ăn? Nàng...nàng thật là lãng phí của trời!”

Già Lam đen mặt?”” Không phải chỉ là linh quả cấp bốn sao? Không ăn như vậy thì ăn như thế nào? Nói xong, nàng lại nhặt một quả, tùy tiện ném vào miệng.

DDoonghj tác này, hoàn toàn đã kích Mục Tư Viễn, hắn hung ác trừng nàng, dường như nàng làm chuyện khiến nhiều người giận sôi.

“ta thấy, chắc chắn ngươi ở bên cạnh Phượng Thiếu thời gian dài, quên mất thân phận của mình. Linh quả cấp bốn, đương nhiên Phượng Thiếu có rất nhiều, nhưng nàng đừng quên, nangtwtf đầu tới cuối vẫn là nàng. lấy thân phận của nàng, căn bản không có khả năng gả vào Phượng gia, đừng nói Phượng gia không đồng ý, bản thân Phượng Thiếu chur chắc gì đã thật lòng với nàng, nếu không tại sao hắn bỏ lại nàng ở đây, một mình về hương thành?” Sở Viêm chiêu khẽ cười nhạo, ưu nhã ăn lương khô của mình, không hề động vào trái cây của nàng.

Già Lam lườm hắn, nàng lười giải thích.

“Viêm Chiêu, Đạo Tiên Quả hiếm có, ngươi cũng ăn một viên đi.” Mục Tư Viễn nhiệt tình đưa trái cây cho bạn tốt, nào ngờ bị hắn lạnh lùng cự tuyệt.

“Sở gia không thiếu bạc, linh quả cấp bốn này à, muốn ăn bao nhiêu mua mà chẳng có.”

Mục Tư Viễn thấy không thú vị, chép miệng nuốt nước miếng, đem số trái cây còn dư ôm vào ngực, hết sức thành kính thưởng thức từng viên, trong

miệng thường phát ra âm thanh mất hồn, ba người nghe được cảm thấy rất buồn nôn.

“Thiên Nhi, của ngươi.” Già lam móc mấy viên từ trong bọc hành lý ra, đặt vào tay Tổng Thiên Nhi, Tổng thiên Nhi cực lý cảm động, hai mắt rung rung. Già lam chịu không nổi tuyến lệ phong phú của nàng, không chờ nàng nói, lập tức chặn miệng:” mau ăn đi, bằng không có người nhìn thấy lại thêm.”

nàng liếc Mục tư Viễn, hần cũng đang nhìn lom lom vào linh quả trên tay Tổng Thiên Nhi, hai mắt lờ sáng:” Năm..linh quả cấp năm, ta cũng muốn!;”

Tổng Thiên Nhi vội và đề phòng hần như phòng sói, đem linh quả giấu đi, trong lòng đắc ý: Già lam đối với ta thật tốt, cho ta linh quả tốt nhất.

Mục Tư Viễn nhìn theo tay Tổng Thiên Nhi, rồi nhìn ngực nàng ta, nước miếng chảy ròng ròng.

Sở Viêm Chiêu đen mặt, thật sự chịu không nổi nữa, đưa tay đem Mục Tư Viễn vì linh quả mà thất lễ túm về:” Trở về ta cho ngươi linh quả cấp sáu, ngươi ngồi đằng hoànhg cho ta, đừng có làm ta mất mặt.”

“Linh quả cấp sáu? athaatj u!? Ngươi cam đoan?” Mục tư viễn gạt mình, lập tức khôi phục lại như bình thường, theo sát Sở Viêm Chiêu, hận không thể bắt hần ta viết sgiaays cam đoan.

Tay phải Sở Viêm Chiêu nhấc lên, lập tức vớt hần ra.

Bốn người ở chung, trên cơ bản coi như hòa thuận.

Trong linh quả chứa đựng linh khí dồi dào, nhưng không phía vừa vào bụng liền có thể chuyển hóa, bốn người ăn uống no nê, tự mình tu luyện.

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng xào xạc, rất nhỏ, rất nhỏ, chợt nghe giống như âm thanh gió thổi ngọn cỏ, nhưng cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện âm thanh này gián đoạn, tựa như bị ngăn cách.

Đột nhiên, Già Lam mở mắt, Sở Viêm Chiêu đối diện nàng cũng mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, hai người nhanh chóng trao đổi qua ánh mắt, kẻ đó liền nhắm mắt lại.

Linh khí chung quanh chuyển động điên cuồng, ngọn lửa chỉ một tiếng, xung quanh liền biến thành biển lửa.

Bốn người đồng loạt mở mắt, vốn dĩ bọn họ chưa xác định đám người này có phải hướng về bốn người hay không, cho nên cả bọn đều không dám xằng bậy, nhưng tình huống quá rõ ràng, đối phương nhắm vào bọn họ, hơwan nữa còn ác độc muốn mạng bọn họ, đưa cả bọn vào chỗ chết.

“Chết tiệt! Rốt cuộc nàng chọc vào kẻ nào vậy?” Sở Viêm chiêu khề rủa.

Già Lam hít mắt nhớ lại, cho tới bây giờ người kết thù với nàng, trừ Triệu gia cũng chỉ có Hoàng Kim Chiến Vương, nhưng trong mắt Hoàng Kim Chiến Vuiowng, nàng đã là người chết, không thể tìm nàng gây phiền phức, vậy chỉ còn Triệu gia. ....

“chẳng lẽ là người của Triệu gia?”

Trong đầu nàng lập tức hiện lên gương mặt Triệu Nhã Nhi, đầu tiên ở thành Từ Nguyệt chơi xỏ nàng, hiện tại bao vây đánh lén, có thể có liên quan ả không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: V04: Tiếp theo

“Chẳng nhẽ là người của Triệu gia?”

Trong đầu nàng lập tức hiện lên gương mặt Triệu Nhã Nhi, đầu tiên ở thành Từ Nguyệt chơi xỏ nàng, hiện tại bao vây đánh lén, có thể có liên quan ả không?

“Triệu gia?” Sắc mặt Sở Chiêu Viêm từ từ lạnh lùng xuống: “Đối phương rõ ràng đã tìm hiểu lai lịch của chúng ta, biết rõ người có thực lực mạnh nhất là ta, mà ta tu luyện linh thuật lửa, bọn họ lại sai khiến người tu luyện linh thuật lửa chặn giết chúng ta. Linh thuật lửa đấu với linh thuật lửa, ta liền hoàn toàn mất đi ưu thế...”

“Đừng tự tin quá đáng, ai nói thực lực của ngươi là người mạnh nhất trong số chúng ta, chắc chắn là ngươi?” Đầu ngón tay Già Lam hiện lên một chấm u lam, màu sắc biến ảo, hào quang mê lỵ.

Ánh mắt Sở Chiêu Viêm hơi thay đổi: “Hạ phẩm cấp bốn?”

“Thần Long tức giận!” Kèm theo âm thanh của phá thùng của Già Lam, một con rồng nước gầm thét lượn vòng tận trời, ào ào, hồng thủy từ trên trời tưới xuống, lượn lờ một vòng ở chung quanh, gió cuốn mây tan, gợn sóng cuộn cuộn.

Nước lửa tương khắc, nước sinh thì lửa tắt, ngọn lửa nhanh chóng yếu xuống.

“Hạ phẩm cấp bốn, hèn chi nàng tự tin như vậy, nhưng vẫn chưa phải lúc nàng lên mặt.” Ánh mắt hần liền ác độc, phi thân xông về phía nhóm cao thủ ẩn núp, kiếm trong tay lóe lên nhanh như chớp, chói lọi, kiếm trong tay hần như có sinh mạng, lưu loát, tuyệt đẹp mà kinh hãi.

Đối phương là linh sư tu luyện linh thuật lửa, đẳng cấp không thấp, chỉ đơn thuần đấu linh thuật lửa, gã không có phần thắng, nhưng hần đúng là thiên tài linh kiếm song tu, kiếm thuật của gã không thua kém linh thuật tẹo nào.

“Sở Chiêu Viêm, mục tiêu của chúng không phải ngươi, ngươi đừng có xen vào việc của người khác!” Một trong số những tên sát thủ nói.

“Là ai ở trước mặt bản thiếu gia khoe khoang linh thuật lửa, chính là chống đối bản thiếu gia! Nói! Rốt cục là ai sai các ngươi tới!?”

Sở Chiêu Viêm vừa nói, vừa xuống tay tàn nhẫn. Kiếm khí nổ tung, mạnh mẽ như sấm, phạm vi công kích có thể đạt tới phạm vi hơn một trăm bước.

Mục Tư Viễn nhanh chóng hoàn hồn, gia nhập vào cuộc chiến, kề vai sát cánh với bạn hiền.

“Già Lam, bọn họ hướng về ngươi sao?” Tổng Thiến Nhi hỏi.

“Ta nghĩ, chắc phải.” Già Lam trầm ngâm chốc lát, nói với Tổng Thiến Nhi: “Để cho ta xem cổ thuật của ngươi có tiến bộ chút nào hay không?”

Tổng Thiến Nhi gật đầu, vui vẻ đáp ứng.

Có sáu người tham gia hành động ám sát, trong khi Sở Chiêu Viêm bị hai người chém giết, còn lại bốn người. Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn bị bốn người nín chân, hai người còn lại hướng tới Già Lam và Tổng Thiến Nhi chém giết.

“Thiến Nhi, đừng gấp, để cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của cổ trùng đi.”

Già Lam vẫn không nhúc nhích.

Tổng Thiến Nhi phun ra từng câu chú ngữ, dung nhan hồng hào tươi đẹp của nàng ta hiện lên một tia lạnh lẽo, mê hoặc.

Cổ thuật đấu với kiếm thuật và linh thuật, tính công kích của nó không thua kém chút nào, điểm yếu chính là bản thân cổ thuật bị đối phương công kích.

Già Lam đứng ở bên trái, phía sau nàng ta, cái góc độ này, có thể thấy tất cả khả năng bị tập kích và suy tính ở trong đó.

“Đi chết đi!”

Một tên cao thủ bay vút qua, từng luồng hơi thở đáng sợ bao phủ Già Lam và Tổng Thiến Nhi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra – tay. Nhưng, gã nằm mơ cũng không ngờ, một đám cổ trùng có cánh, đập đập đôi cánh, bố trí thành một bức tường cổ trùng, xuất hiện trước mặt gã. Gã giật mình dữ dội, muốn rút lui về sau, đáng tiếc quá muộn.

Một hàng cổ trùng có tốc độ giống như tia chớp, bay nhào về phía gã.

“A! Súc sinh!”

Trên người gã bị đâm tê dại, hành động của gã liền chậm lại, càng ngày càng có nhiều cổ trùng bám vào thân thể gã, tiếng nổ ‘bùm’, cả người gã rơi từ trên trời xuống, hung hăng té nhào trên đất.

Gã cao thủ khác cũng gặp cảnh ngộ đó, ngã trên mặt đất, cả người co quắp.

Tổng Thiến Nhi thấy thế, không nhìn được chần chờ. Nàng ta không có lòng muốn giết người, chỉ muốn bảo vệ bản thân, cho nên trên cổ trùng không có bôi độc. Nhưng, người bị cắn tạm thời sẽ bị tê liệt, hành động chậm chạp. Thế mà gã cao thủ trước mắt, rõ ràng có đặc thù miễn cảm với cổ trùng, bị cắn vài cái, đã co quắp rồi, nàng ta có chút không nề.

“Thiến Nhi, nếu ngươi không giết hần, chính là giết ta! Ngươi muốn nhìn ta bị giết?” Âm thanh lạnh lùng, khô khốc của Già Lam vang lên, nàng không có nói quá, nếu như thực lực của bốn người bọn họ yếu một chút, không có năng lực đặc biệt, bọn họ đã sớm chôn thân trong biển lửa rồi.

Ánh mắt Tổng Thiến Nhi co rút, chú ngữ trong miệng càng đọc càng nhanh. Cao thủ trên đất càng co quắp dữ dội, miệng sùi bọt mép. Cổ trùng càng ngày càng nhiều, chia làm bốn tổ, bao vây bốn gã sát thủ khác.

Ngọn lửa bay ra, công kích đám cổ trùng. Ba gã cao thủ còn lại bắt đầu công kích.

Cổ trùng cứ việc một nhóm nối tiếp một nhóm, từ trên trời rơi xuống.

Tổng Thiên Nhi cắn cắn môi, chú ngữ trong miệng biến đổi, cổ trùng vỗ cánh lui ra, tạm thời rút khỏi chiến trường.

Già Lam âm thầm quan sát ưu và khuyết điểm của cổ thuật, hai tay đưa lên, chậm rãi tạo thành hai thanh băng mâu, nâng giờ tay lên, dùng sức ném, bắn về phía hai gã cao thủ trong số đó.

Kết kết kết kết. . .

Tiếng lửa thiêu đốt băng mâu, rõ ràng lọt vào tai.

Sau – khi hòa tan băng mâu thành nước, từng giọt rơi xuống, thấm vào trong lòng đất, nhiệt khí không có bốc lên.

Nhìn một màn này, trong đầu Già Lam lóe lên linh quang, ai nói lửa nước nhất định phải tương khắc? Nước và lửa, băng cùng hòa, quả thực tương khắc, thế nhưng hơi nước thì sao?

“Sở đại thiếu, mượn linh thuật hòa của người xài một chút.”

Sở Viêm Chiêu không hiểu, có chút sững sốt nhưng vẫn phối hợp với nàng, thả ra ngọn lửa bình thường.

Dưới ánh mắt tò mò của hắn, Già Lam đem một cây băng mâu dung hợp vào trong ngọn lửa của hắn.

“Nàng có bệnh à? Bây giờ mà nàng vẫn còn thời gian chơi đùa sao?”

Già Lam mặc kệ lời của hắn, hai tay không ngừng thay đổi kết ấn, chỉ nghe nàng hét một tiếng phá, một đoàn hơi nước hình xoắn ốc bốc lên, kéo theo cái đuôi dài như sao chổi, giống như một nắm đấm được đánh ra, xuyên thấu qua rào cản tường lửa của đối phương. Từ đầu đến cuối không gặp một chút trở ngại xông tới đối phương.

“Đây là cái gì? A —— “

Đáy mắt gã cao thủ lộ ra nét kinh hãi, rõ ràng linh thuật lửa của gã cao siêu hơn linh thuật nước của nàng ấy, dựa vào đẳng cấp của đối phương, linh thuật nước của nàng cũng không thể áp đảo lửa của gã. Ai ngờ cái đoàn hơi nước quái dị này đúng là lửa nước không thể xâm nhập, mơ hồ có loại cảm giác kết hợp chiến kỹ hai thuộc tính gió và nước. Không thể ngăn cản!

Đừng!

“Nắm đấm nặng” đánh vào mặt bọn chúng, luồng khí nóng rực thiêu đốt trên gương mặt hắn, nhiệt độ cực cao. Đem gương mặt của chúng thiêu hủy, làm chúng đau đớn.

Đoàn khí hình xoắn ốc vẫn không có biến mất, lướt qua mặt bọn cao thủ, xiêu vẹo đi về phía trước, dòn ép về phía một gã cao thủ khác.

Sở Chiêu Viêm sống ở chỗ này, một hồi lâu vẫn không thể hoàn hồn. Chiến kỹ thần kỳ như vậy, hắn vẫn nhìn một hồi lâu, hơn nữa hắn có thể khẳng định, cho dù linh sư thuộc tính nước cao cấp cũng chưa chắc có thể thi triển ra chiến kỹ như thế. Bởi vì... chiến kỹ của nàng là làm thời gian ngưng.

Linh sư có thể tự nghĩ ra chiến kỹ như vậy, cái này là một khái niệm như thế nào?

Ánh mắt hắn nhìn về Già Lam đã không còn là kinh ngạc nữa.

Có lẽ, quả thật ánh mắt của Phượng Thiên Sách quá độc đáo, có thể phát hiện ra ưu điểm mà người bình thường không nhìn thấy, cho nên nàng mới lọt vào mắt Phượng Thiên Sách ư?

“Đừng có giết ta ——” Gã cao thủ không có lớn gan, nhìn mặt mũi của đồng bọn bị hủy, hắn sợ đến mức xoay người bỏ chạy.

Làm sao Già Lam bỏ qua dễ dàng như vậy?

“Nói, rốt cuộc là ai sai khiến các người đến giết ta? Thăng thần thú nhận, ta có thể cho các người chết một cách thống khoái!”

Đoàn hơi nước xoay vòng với tốc độ nhanh, đuôi sát theo cao thủ, làm gã giật mình dùng hết sức bú sữa, chạy như điên.

“Ta nói! Ta nói! Đừng đuổi theo ta nữa...”

“Khôn kiếp! Người dám nói thử xem?” Một cao thủ khác lớn tiếng cắt ngang lời gã ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: V04: Tiếp theo

Kiểm trong tay Sở Chiêu Viêm lóe sáng, phi thân đâm về phía hắn, góc độ đâm kiếm của hắn rất xảo quyệt, rõ ràng là không có đâm về phía tim gã, đối phương chỉ còn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng của kiếm, liền phản ứng theo bản năng, nhanh chóng né sang bên cạnh, một bước này đúng lúc mũi kiếm nhắm ngay trái tim.

Khách!

Dứt khoát, một kiếm mất mạng!

Tính toán chính xác, kiếm pháp tàn nhẫn, tuyệt!

Già Lam nhìn một loạt động tác và mưu tính của hắn, âm thầm thán phục, thiên tài được cử đến học viện Thiên Dực đúng là có thiên phú không tầm thường.

Bốn gã cao thủ hiện tại chỉ còn một người, Già Lam thu hồi linh lực trong tay lại, luồng khí truy đuổi thoáng cái giảm chậm lại.

“Nói đi, hiện tại không có người ngăn cản ngươi.”

“Ta nói, là Nhã Nhi tiểu thư sai bọn ta chặn giết các ngươi, nàng ta nói bằng mọi giá nhất định phải giết chết ngươi, tuyệt đối không được để ngươi tới học viện Thiên Dực.” Gã cao thủ thờ hồn hèn, vội la lên.

“Quả nhiên là Triệu Nhã Nhi giờ trở quỷ...” Già Lam suy nghĩ, nàng nghĩ có lẽ ả muốn trả thù cho chị em Triệu Thanh Tinh. Tay nàng đột nhiên phát ra lực lớn, luồng khí bắn ra, luồng khí lửa nóng đem cao thủ nuốt chửng.

Cuộc chiến này, cuối cùng cũng kết thúc.

Đây là lần đầu tiên bốn người cùng hợp tác, cùng nhau đánh địch, kết quả xem như không tệ lắm.

Sở Chiêu Viêm lãnh khốc bước đi: “Không ngờ Triệu Nhã Nhi lại làm chuyện hại người lớn như vậy, phụ nữ đúng là động vật giỏi thay đổi.”

“Ngươi nói quanh co là muốn ám chỉ ta giỏi thay đổi hả? Có phải ngươi đang suy nghĩ, khi xưa ta khẳng khái một mực thích ngươi, vì hấp dẫn sự chú ý của ngươi mà không tiếc lên đài đấu võ, còn hiện tại lại đối xử lạnh nhạt với ngươi, trong lòng cảm thấy không dễ chịu?” Già Lam nhướn mày, nhìn thẳng hắn, ánh mắt không chút kiêng dè.

Sở Viêm Chiêu hừ lạnh một tiếng, mặt đẹp âm u thêm một tầng.

“Thật ra lí lẽ này cũng rất đơn giản, không thích, chính là không thích, giống như khi đó không có lí do gì thích ngươi, hiện tại không có lí do gì không thích ngươi nữa.” Già Lam cười thoải mái, có lẽ lúc này là thời gian nghỉ bài, đoạn đường này, bọn họ sớm chiều đối mặt nhau, đến học viện Thiên Dực thì càng có nhiều thời gian đụng mặt. Vì tránh có thêm nhiều phiền toái, sớm đem chuyện này nói rõ, mọi người cũng không cần ngại vực vô căn cứ nữa.

Nàng nghĩ nghe nàng nói thế, Sở Đại Thiểu nên thở phào nhẹ nhõm mới đúng, dù sao mất nàng, Sở Đại Thiểu chẳng có chút tình cảm với nàng, trong lòng thấy khó chịu chỉ là do Già Lam thay đổi mà thôi. Ai ngờ, Sở Đại Thiểu chẳng những không thở phào, trái lại mặt u ám, đen như đất nồi.

“Nàng giỏi! Ta sẽ nhớ kỹ chuyện, hôm nay, nàng si nhục ta!”

Sở Chiêu Viêm tức giận quăng một câu, phất tay áo, xoay người rời đi.

Già Lam nao nao, làm sao thành nàng nhục nhã hắn? Nàng có nói gì đâu?

“Viêm Chiêu, chờ ta với, cần gì nổi giận bùng bùng như vậy chứ? Hồi nãy, mọi người hợp tác chiến đấu không phải rất tốt sao?” Mục Tư Viễn chạy theo.

Tổng Thiên Nhi nháy mắt, nhìn trái nhìn phải một chút: “Già Lam, Sở Đại Thiểu kì kì sao ấy, không phải hắn thực sự thích ngươi chứ?”

“Làm sao có thể? Ánh mắt hắn cao như vậy, làm sao có thể để ý ta? Cũng chỉ có người đàn độn như ngươi mới chịu làm bạn với xấu nữ thôi.” Già Lam nhếch môi cười, xoa tóc nàng, Tổng Thiên Nhi nhúc nhích đầu.

“Già Lam không xấu, chỉ có người có lòng dạ đen tối, mới là kẻ xấu xí nhất.”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

“Già Lam, ta vừa thi triển cổ thuật, cảm giác có rất nhiều nhược điểm, ngươi nói phải làm sao mới phải?”

“Sau này, ta với ngươi nghiên cứu một chút, chúng ta điều chỉnh thỏa đáng, tin tưởng về sau có chiến đấu, cổ thuật của ngươi càng linh hoạt hơn nhiều.”

“Tốt quá!”

Hai người vừa lên đường vừa cười nói, thừa dịp rời khỏi cánh rừng trong đêm.

Đoạn đường kế tiếp, coi như thuận lợi, không có xuất hiện chuyện cướp giết gì nữa.

Sở Đại Thiếu nảy sinh hờn dỗi, không thèm nói thêm câu nào với Già Lam, chờ đến ngày thứ ba, rốt cục bốn người cũng đuổi kịp đoàn người kia, đi theo bọn họ đến học viện Thiên Dược.

Nhất tới cũng thật khéo, khi bốn người đuổi kịp Triệu Nhã Nhi, ả đã theo phó viện trưởng rời đi trước.

Già Lam tạm thời đem món nợ này nhớ kỹ, chuẩn bị vài hôm nữa đi gặp Triệu Nhã Nhi, tới đó tìm ả tính sổ cũng không muộn.

Hơn nửa tháng sau, trải qua thiên sơn vạn thủy, bọn họ cũng đến hoàng thành.

Hoàng thành, tên gọi Phụng Thành, nằm ở phía bắc Phụng Lâm Quốc, là mảnh đất phì nhiêu, đông dân số.

Lần đầu tiên Già Lam đến tòa thành trì này, đưa mắt nhìn bốn phía, nhiều đường chạy dài không ngừng, kênh đào bảo vệ thành, chung quanh là hoa văn đặc thù, bảo vệ thành trì to lớn, lúc nhìn kỹ, hoa văn mờ hồ chính là hình vẽ phụng hoàng.

Phụng Lâm Quốc, Phụng Thành, Phụng gia, phụng hoàng đồ đằng (bức vẽ). . .

Hết thấy đều không thoát khỏi liên quan đến chữ Phụng, có thể thấy được địa vị đặc biệt của Phụng gia ở Phụng Lâm Quốc. Phụng Thiên Sách thân là đại công tử Phụng gia, bắt đầu từ lúc chào đời đã được hưởng thụ đãi ngộ may mắn, là kẻ vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, từ một khắc hân chào đời, liền bị hàng tỉ vạn người nhìn chăm chăm.

Mặc kệ hân là kẻ gốc hay thiên tài, đều không ảnh hưởng đến địa vị của hân ở Phụng gia, cũng không ảnh hưởng địa vị Phụng gia ở Phụng Lâm Quốc.

Nhất là, địa vị Phụng gia vượt xa địa vị hoàng gia, còn địa vị Phụng Thiên Sách, trên thực tế không khác biệt gì với thái tử.

Hân, chính là thái tử Phụng Lâm Quốc!

Lời này không nói quá một chút xíu nào.

Nàng không ngờ mình nhận thái tử Phụng Lâm Quốc làm thầy, tâm tình của nàng... khó có thể hình dung.

“Già Lam, sao ngăn ra vậy? Mọi người đi hết rồi.” Tống Thiên Nhi kéo kéo, đem nàng gọi tỉnh: “Các sư huynh nói, bọn họ về học viện trước, chúng ta là học viên mới nhập học, cho nên tạm thời không thể vào học viện. Sáng mai, chúng ta đến học viện báo danh, tham gia khảo hạch nhập học. Chờ thông qua khảo hạch chính thức, chúng ta mới có thể thuận lợi tiến vào học viện, trở thành học viên của học viện.”

“Còn muốn tiến hành khảo hạch? Phiền toái như vậy?” Già Lam nhú mày.

Tống Thiên Nhi cắn cắn môi, ánh mắt buồn bã: “Nghe nói, khảo hạch nhập học rất nghiêm ngặt, lúc này trong số những học trò được chọn, ít nhất phải sàng lọc hai ba phần, còn dư lại một phần ba, mới chính thức tiến vào học viện để học. Linh thuật và kiếm thuật của ta đều kém, không biết có đầu loại nổi không?”

“Đừng có nói xúi quẩy! Dọc đường đi, ngày nào chúng ta cũng tu luyện, người đã tiến bộ rất nhiều, không nên nhụt chí, phải tin tưởng ta!” Già Lam kéo tay Tống Thiên Nhi vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: V04: Tiếp theo 3

Cửa thành bị các nàng bỏ ở phía sau, hai chân dẫm lên đường đá toát ra hơi thở cổ xưa, trong lòng Già Lam dâng lên cảm xúc nồng nàn, hăng hái giọng cao tay, hô lớn: “Thiên Nhi, tin tưởng ta, chẳng bao lâu nữa, ta sẽ khiến tất cả mọi người trong tòa thành này nhớ kỹ tên ta!”

"Ta là Già Lam, ta tới rồi —— "

"Ta là Tống Thiên Nhi, ta tới rồi —— "

"Ha ha ha ha. . . "

Cửa thành, các nàng bước đi đường lát gạch thật dài, cười ràn rở, phấn chấn.

Vui sướng như vậy, ý chí chiến đấu vang dội như vậy.

Nhiều năm về sau, khi các nàng hồi tưởng lại, nhớ lại tất cả chuyện hôm nay, các nàng rất tự hào nói với đối phương một câu, các nàng đã làm được rồi, Phụng Thành là nơi các nàng vỗ cánh bay cao!

Đi trên đường phố Phụng Thành, thấy phía trước có đám người tụ tập ở xa xa, ngăn chặn con đường.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói Phụng gia có người chết, muốn chuẩn bị lễ tang, Phụng tam tiểu thư cho người đi mua quan tài tốt nhất. Đây, đang ở hai cửa tiệm quan tài lựa chọn đây.”

“Tang lễ? Người nào ở Phụng gia chết? Có thể khiến Phụng tam tiểu thư tự mình sai người đi mua hòm?”

“Ai biết. Ta có người bà con làm việc ở Phụng gia. Nếu Phụng gia có chuyện gì, hẳn ta sẽ nói cho ta biết trước tiên, tới bây giờ ta vẫn chưa nhận được tin tức gì.”

“Lạ...”

Nghe mọi người thảo luận, Già Lam kéo Tống Thiên Nhi chen vào đám đông, Phụng gia muốn làm lễ tang, chẳng lẽ tin tức Phụng Thiên Sách rơi xuống núi đã truyền về Phụng gia? Phụng Thiên Sách chưa về tới Phụng gia ư?

Chen vào đám đông, Già Lam thấy được cảnh tượng trước mắt.

Hai cửa tiệm quan tài, vừa vặn mở ở đường đối diện, từng cỗ quan tài được khiêng ra đặt giữa đường, xếp thành mấy hàng, lấy đám đông làm ranh giới, đều tự mưu cầu. Cửa tiệm bày đủ loại quan tài, lần lượt được mang ra, cả con đường đều bị mấy cỗ quan tài này lấp kín chặt như nêm cối.

Đứng ở giữa có một nữ năm nam, mắt Già Lam đột nhiên bị gã đàn ông cầm đầu hấp dẫn, đáy mắt xẹt qua kinh diễm.

Kinh diễm không phải vì dung mạo của hắn, mà vì...

Chỉ thấy người đàn ông tóc dài gần đầu gối, hơn phân nửa tóc xổ xuống trước mặt hắn, che đi hơn phân nửa gương mặt hắn, khiến người ta không nhìn rõ diện mạo của hắn. Hắn lãnh khốc ôm kiếm đứng im tại chỗ, bộ đồ màu đen đơn điệu, giày vải bố thô ráp, trang phục đơn giản mà mộc mạc, cả người mang khí thế xuất sắc, giống như một thanh kiếm cô vạm vỡ phủ bụi, cắm vào giữa nơi đó, thoảng một cái, toàn bộ ánh sáng trên đường đều tập trung vào một mình hắn.

Khí thế kinh người như vậy, khiến Già Lam liên tưởng đến Bá Hầu Trường Dã.

Nhưng, một người phách lối đến cực điểm, còn một người khiêm tốn đến cực điểm.

Giống như một người chờ đợi ở giữa đường phố, người còn lại, liền trở nên cực kì nhỏ bé, lại khiến người ta không thể xem thường.

“Hắn là ai vậy?” Già Lam kéo đại một người hỏi thăm.

Người qua đường kia nhìn nàng, thấy cái bốt xấu xí trên mặt nàng, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Ngay cả hắn mà cũng không biết? Người là người từ bên ngoài đến sao? Nói cho người biết, là cận vệ bên cạnh Phụng tam tiểu thư – Phụng Thiên Ca. Tên của hắn do tam tiểu thư đặt cho đó, là người tam tiểu thư tin cậy đây.”

Thì ra là hộ vệ của Phụng gia, chỉ là một hộ vệ mà đã có khí thế mạnh mẽ như vậy... Bởi vậy có thể thấy được, nhân tài Phụng gia thật là nhiều, đều không phải thịnh thượng, phát đạt như vậy.

Hoàng thánh đúng là vùng đất trù phú, tất cả nhân tài ưu tú đều tụ tập ở nơi này, Già Lam cảm thấy áp lực nhiều hơn.

“Đem những thứ rác rưởi này cho chúng ta nhìn, rốt cuộc trong mắt các người có tam tiểu thư không hả? Có biết là để ai nằm không? Chính là Tiểu Điều Thử được tiểu thư sủng ái nhất, các người để bụng một chút có được hay không?” Trong số người của Phụng gia, một cô gái ăn mặc trang phục nha hoàn, vừa xoi mói, vừa cao giọng kêu la.

“Thú cưng của tam tiểu thư bất hạnh qua đời, mấy ngày nay, tam tiểu thư rất đau lòng. Người đã cản dận, nhất định phải tìm cho Tiểu Điều Thử một cỗ quan tài tốt, nếu không tìm được, vậy thì phá hủy tiệm của các người!”

Thì ra là con Điều Thử chết, còn tương tang lễ của Phụng Thiên Sách, vị tam tiểu thư này đúng là biết chơi.

Già Lam cười nhẹ, đang định kéo Tống Thiên Nhi rời đi, phía cuối đường, đột nhiên có đội ngũ danh dự đi tới, đội ngũ danh dự hộ tống một chiếc xe ngựa hoa lệ, phô trương long trọng, có thể thấy được thân phận của người tới không thấp.

Lúc đội ngũ tới gần, đội ngũ bị ép buộc phải dừng lại, giọng nói của một cô gái từ trong xe ngựa truyền ra: “Chuyện gì vậy? Sao lại ngừng?”

Một gã thị vệ đi trước đội ngũ xoay người, khom lưng trả lời: “Nhị công chúa, tiểu nhân đi dò xét một chút.”

Thị vệ bước lên, liếc sơ tình hình, quay về bẩm báo: “Nhị công chúa, thuộc hạ nhìn thấy hộ vệ Phụng Thiên Ca và nha hoàn Tiểu Thanh của Phụng Tam tiểu thư ở bên kia. Bọn họ đang chọn quan tài trong tiệm quan tài, cả con đường đều bị quan tài lấp kín.”

Trong xe ngựa truyền ra tiếng hừ lạnh yếu ớt: “Người của Phụng Tam? Không cần hỏi cũng biết tiểu tiện nhân kia là nhắm vào bốn công chúa, biết rõ hôm nay bốn công chúa phải đi dâng hương, cố tình kiếm chuyện với bốn công chúa. Ngươi, kêu bọn họ lập tức dọn đường cho bốn công chúa!”

“Dạ, công chúa!”

Thị vệ nhận lệnh, đẩy đám người ra, đi tới trước cửa tiệm quan tài.

“Phụng Thiên Ca, xe của nhị công chúa giá đắt, các người mau nhường đường.”

Có trò hay để xem! Già Lam dừng chân, quyết định ở lại tiếp tục xem cuộc vui.

Phụng Thiên Ca giống như không nghe thấy gì hết, vẫn ôm kiếm đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào.

Nha hoàn Tiểu Thanh bước lên, tùy ý khuấy tóc ở đầu vai, vẻ mặt cao ngạo nói: “Xin chuyển lời cho nhị công chúa rằng, bảo nàng ta chờ một chút đi. Chờ tiểu thư nhà ta chọn được quan tài thích hợp cho thú cưng, sẽ nhường đường cho nhị công chúa đi qua.”

“Ngươi nói cái gì? Nhị công chúa có thân phận ra sao hả? Các người vì một thú cưng nhỏ nhỏ mà bắt nhị công chúa phải chờ? Các người đừng khinh người quá đáng! Rốt cuộc nhị công chúa có thân phận cao quý? Hay là con thú cưng nhỏ bé kia có thân phận cao quý?” Thị vệ tức giận hỏi.

“Cái này còn phải nói sao?” Thanh âm của Tiểu Thanh cao vút, ngữ điệu khéo léo mà uyển chuyển: “Trong mắt của ta và tiểu thư nhà ta, đương nhiên con thú cưng nhỏ bé kia tôn quý rồi! Thú cưng nhỏ kia có thể chọc tiểu thư nhà ta cười, bắt nó nhảy múa nó liền nhảy múa, bắt nó xoay tròn nó liền xoay tròn, tam tiểu thư xem nó như là bảo bối...”

Tầm mắt Tiểu Thanh vừa chuyển, liếc về phía xe ngựa, lạnh lùng nói: “Đáng tiếc! Không biết kẻ nào hèn hạ, vô sỉ, tiện nhân trời đánh thánh đâm, không muốn nhìn thú cưng đáng yêu, thông minh của tiểu thư nhà ta, cư nhiên lén lút ở sau lưng hạ độc, hại chết thú cưng nhỏ. Tội nghiệp cho tiểu thư nhà ta ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, quá đau lòng mà đem thú cưng an tang long trọng, để nó mồ yên mã đẹp, tiểu thư mới ra lệnh cho ta đi mua quan tài tốt nhất. Ai nha, không cẩn thận chặn đường đi của nhị công chúa, thật xin lỗi. Nhưng tính tình tiểu thư nhà ta, nhị công chúa cũng biết. Nàng ấy muốn đi hướng đông, chẳng ai dám đi hướng tây, mệnh lệnh của tiểu thư, sao ta dám cãi chứ?”

“Ngươi...” Thị vệ vô cùng tức giận, hận không thể xé nát cái miệng thói của tiểu nha đầu này, cái gì tiện nhân trời đánh thánh đâm thấp hèn, vô sỉ, rõ ràng chính là chỉ cây đầu măng cây hèo, đang trù ẻo nhị công chúa.

Phía sau gã, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của nhị công chúa truyền tới: “Chỉ là một con thú này nọ chết thôi mà, có cần khiến cho cả thành đều biết tin hay không? A có cần bắt toàn bộ dân chúng trong thành cử tang thăm nhớ con thú đó không?”

Tiểu Thanh vỗ vỗ tay, bỗng nhảy nhót kêu lên: “Nhị công chúa! Ý kiến của người thật là hay! Đạo này quan hệ của người và tam tiểu thư chắc chắn có tâm linh tương thông, tán thành đề nghị của người.”

Nàng ta quay đầu, ánh mắt lóe lên hưng phấn, nói với ông chủ của hai tiệm quan tài: “Các người nghe rõ rồi chứ? Nhị công chúa nói, thú cưng của tam tiểu thư không may qua đời, cả thành cần phải tưởng nhớ! Tất cả quan tài của hai cửa tiệm các người ta đều muốn. Các người đem mấy cái quan tài này... lần lượt sắp thành một hàng ngay ngắn từ đầu đường tới cuối đường. Ngày mai, tam tiểu thư sẽ tự mình đi tuần tra đường phố, nếu có nửa điểm khiến nàng ấy không hài lòng, coi chừng cái đầu của các người!”

Lời vừa dứt, trong xe ngựa truyền ra tiếng dậm chân giận dữ.

Hai chủ tiệm quan tài thăm lau mồ hôi, liếc trộm phía nhị công chúa, nào dám đơn giản đáp ứng.

Toàn bộ người dân trong hoàng thành đều biết, Phụng gia tam tiểu thư Phụng Thiên Tầm không hòa thuận với nhị công chúa, hai người thường xuyên bùng nổ một trận chiến ác liệt. Hôm nay, người nào đó tùy tiện đoạt xiêm y của người kia. Ngày mai, người kia cướp thú cưng của người nọ, hiện tại va lay đến người qua đường, đem con đường chặn kín.

Già Lam cảm thấy tiểu nha hoàn này thật thú vị, có một nha hoàn tính quái như vậy, như vậy chủ nhân nhất định không kém. Tam tiểu thư, chẳng phải muội muội của Phụng Thiên Sách sao? Ha ha... muội muội hẳn cũng rất có phong cách của hân, đồng dạng là người có tính cách tính quái!

“Người đâu, đập phá hết cho ta!” Thanh âm nổi giận của nhị công chúa từ trong xe vang ra.

“Dạ, nhị công chúa!”

Bọn thị vệ đồng loạt xông lên, cuộc chiến hết sức căng thẳng.

Tiểu Thanh thấy thế, không chút hoang mang, chậm rãi lui ra phía sau, đứng ở đằng sau Phụng Thiên Ca, bộ dạng hả hê, cáo mượn oai hùm.

Bọn thị vệ cùng xông lên phía trước, từng người đều là kiếm sư cấp bốn trở lên, phần phật~ một trận gió thổi đến, tạo thành một bức tường gió lớn.

Mọi người vây xem đều lui về phía sau, nhường một mặt bằng chiến trường lớn.

Lúc này, Phụng Thiên Ca bước lên trước một bước, thoáng chốc, vô số chân khí dưới chân hắn nổ tung, từng cỗ chân khí giống như lợi kiếm từ người hắn bắn ra, ngưng tụ thành kiếm trận, nhắm ngay bức tường gió.

Làn gió không tên, điên cuồng gào thét trên đường lớn, trong nháy mắt thay đổi con đường.

Giờ khắc này, đột nhiên tường gió run rẩy.

Bọn thị vệ lúc này còn phân chấn, kiếm khí mạnh mẽ đầy chiến ý như vậy, làm sao bọn họ có thể ngăn cản?

Phụng Thiên Ca không thả kiếm trận ra ngay, mà treo lơ lửng trên không trung, không ngừng tăng thêm lực uy hiếp của nó.

Nó giống như thanh kiếm nguy hiểm treo lơ lửng trên đầu mọi người, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, một khi rơi xuống liền lấy mạng người. Thế nhưng, nó cố tình không rơi, một mực ở trên không trung, không ngừng thách thức tâm lý mọi người, khiến tim bọn thị vệ như muốn vỡ ra.

Đây cũng là lần đầu tiên Già Lam nhìn thấy kiếm khí kinh khủng như vậy, kiếm khí của hắn không giống Bá Hầu Trường Dã, có từ Chiến Vương Kiếm. Kiếm khí của hắn hoàn toàn từ bản thân hắn phát ra, sắc bén như vậy, cao ngạo như vậy!

Hắn chính là kiếm, kiếm chính là hắn!

Một nhân vật như vậy, thật sự chỉ là hộ vệ của Phụng gia thôi ư?

Tàng đá trong lòng Già Lam càng lúc càng nặng, nếu tung tích của cô cô nàng có liên quan đến Phụng gia, như vậy nàng dựa vào cái gì để đối kháng với Phụng gia? Còn nữa, sao nàng đối mặt với Phụng Thiên Sách?

Mành xe bị xóc lên, nhị công chúa nhìn khí thế bức người của Phụng Thiên Ca, ánh mắt bối rối nhưng không cam lòng, cắn răng suy nghĩ một lúc, nói: “Chúng ta đi!”

Bọn thị vệ thờ phào, lúc thu hồi kiếm khí mới phát hiện cả người đầm mồ hôi lạnh.

“Phụng Thiên Tầm, Phụng Thiên Ca, các người hãy chờ đó!” Nhị công chúa hận hận bỏ mành xe xuống, xe ngựa nhanh chóng đổi hướng, nhị công chúa đẹp đường về phủ.

“Được rồi được rồi, không có gì để xem nữa, mọi người giải tán đi.” Tiểu Thanh thấy xe ngựa của nhị công chúa đi xa, vỗ vỗ tay, bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

“Tiểu Thanh cô nương, vậy những cái quan tài này làm sao bây giờ? Các người có muốn mua hay không?” Hai ông chủ tiệm quan tài vì chuyện kinh doanh, nhiều năm cạnh tranh với nhau, lần đầu tiên có chung suy nghĩ.

“Tiểu Điều Thử của tam tiểu thư rất khỏe, lấy quan tài làm chi? Lẽ nào... các người nguyên rủa Tiểu Điều Thử của tiểu thư mau chết?” Đột nhiên, Tiểu Thanh trừng hai ông chủ, làm cả hai sợ đến mức lắc đầu nguầy nguậy, bọn họ đâu có dám chọc tam tiểu thư, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

“Không thì tốt, chúng ta cũng dẹp đường về phủ thôi, tam tiểu thư đang chờ.” Nói xong, nàng ta mang nhóm người làm Phụng gia nghênh ngang rời đi.

Phụng Thiên Ca không đi ngay, hắn đứng lại một hồi lâu, cũng không biết qua bao lâu, hắn cúi đầu nhẹ thở dài, lắc đầu, lúc này mới cất bước rời đi, theo sau nhóm Tiểu Thanh.

Một trò cười kết thúc, cuối cùng mọi chuyện cũng trở lại bình thường.

“Vị tam tiểu thư này với đại cả của nàng ta đúng là không thua kém bao xa, đều là hạng người nham hiểm, sắp đặt ván cờ, cũng là nhắm vào nhị công chúa kia, ha ha.” Già Lam hứng thú nói ra, đột nhiên nảy sinh hứng thú nồng đậm với muội muội Phụng Thiên Sách, Phụng tam tiểu thư này.

“Già Lam, chúng ta mau đi tìm khách sạn, đêm nay cần nghỉ sớm, sáng mai mới có tinh thần đi báo danh, tham gia khảo hạch nhập học.” Tống Thiển Nhi kéo Già Lam đi trên đường lớn.

Hai người nhanh chóng tìm một khách sạn, ở một đêm, sáng sớm hôm sau, tinh thần sáng khoái, cùng đi về học viện Thiên Dực.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: V05: Người chính là nàng dâu nhỏ của Phương Thiếu?

Học Viện Thiên Dực, kiến trúc đồ sộ như thần miếu, núi non trùng điệp, kéo dài hơn mười dặm, đứng là không nhìn thấy điểm dừng.

Phía trước là cái sân thật rộng lớn, được xây bằng đá cẩm thạch bóng loáng, trắng nõn, có thể chứa đủ hơn vạn người.

Trên quảng trường tụ tập rất nhiều người, mỗi người trẻ tuổi đeo hành lý trên lưng, xếp thành hàng, tùm năm tùm ba thì thầm với nhau, có lẽ bọn họ cũng là học sinh tới tham gia khảo hạch?

Già Lam và Tống Thiên Nhi đi xuyên qua đám đông, chen lấn về phía trước, đi tới cửa chính học viện Thiên Dực.

Cẩn thận nghe ngóng, mới biết mọi người xếp hàng ở đây là vì báo danh tham gia khảo hạch, phải xếp hàng từ sân ngoài sân rộng, cứ xếp hàng như vậy, e là trời tối cũng chưa chắc xếp xong.

“Già Lam, chúng ta làm sao bây giờ? Nhìn cái hàng ngũ này...không biết xếp đến chừng nào mới xong.” Tống Thiên Nhi nhìn cái hàng dài ơi là dài, không nhìn được phát sầu.

Già Lam cũng nhũn mỳ, rầu rĩ.

Lúc này, bên cạnh có người nói: “Nếu các ngươi không muốn xếp hàng, chắc, vậy thấy cái cửa nhỏ ở đằng trước không? Các ngươi có thể trực tiếp đi vào trong đó.”

Lời người này vừa nói dứt, những người chung quanh cười khe khẽ.

Già Lam liếc mắt nhìn về hướng đó, chỉ thấy trước cửa nhỏ treo một bảng hiệu bắt mắt, bên trên viết: Hội trường khảo hạch học sinh ưu tú.

“Già Lam, ta nghe nói học viện Thiên Dực được phân thành nhiều đẳng cấp, trong đó học sinh có cấp bậc thấp nhất, chính là học sinh ngoại viện đang xếp hàng ở đây, cao hơn một chút là học sinh nội viện, trên học sinh nội viện mới là học sinh ưu tú. Bên kia là hội trường khảo hạch học sinh ưu tú, làm sao chúng ta có thể đi vào? Bọn họ rõ ràng muốn hãm hại chúng ta! Một khi không vượt qua khảo hạch của học sinh ưu tú, chúng ta lập tức bị đào thải, không bao giờ có cơ hội bước vào học viện Thiên Dực nữa.” Tống Thiên Nhi nhũn mỳ, kễ sát tai Già Lam, nhỏ giọng nói.

Già Lam suy nghĩ trong chốc lát, quay đầu hỏi học sinh ở quanh đó: “Như thế nào mới trở thành học sinh ưu tú?”

Có người nói: “Muốn trở thành học sinh ưu tú, kiếm thuật và linh thuật phải từ cấp bốn trở lên, nếu không không thể vượt qua khảo hạch học sinh ưu tú.

“Vậy khảo hạch như thế nào?” Già Lam lại hỏi.

“Nghe nói, người phụ trách khảo hạch học sinh ưu tú là trưởng lão Biệt Xuất Nhất Cách, hẳn là học sinh khảo hạch có thể tiếp được ba chiêu của ông. Mặc kệ người này có thiên phú ra sao, đều được tính là qua cửa, chính thức trúng cử trở thành học sinh ưu tú. Nhưng... vị trưởng lão kia là thiên tài linh kiếm song tu, nghe nói linh thuật và kiếm thuật của ông đều đạt cấp tám, muốn tiếp được ba chiêu của cao thủ như vậy, nói dễ vậy sao?”

“Càng nghiêm khắc chính là, nếu như khảo hạch học sinh ưu tú thất bại, lập tức bị đào thải, ngay cả tư cách khảo hạch để trở thành học sinh ngoại viện cũng bị hủy bỏ. Ta thấy dù chúng ta ngoan ngoan đứng ở đây chờ, nhưng ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không có.”

Bốn phía đồng loạt gật đầu đáp ứng, bọn họ chính là nhìn rõ sự thật, biết mình không có năng lực vượt qua khảo hạch, cho nên mới đứng ở đây xếp hàng chờ đợi, nếu không ai mà không muốn đi thử một chút, biết đâu gặp vận may, bọn họ liền thăng cấp trở thành học sinh ưu tú thì sao?

Nên biết là học sinh ngoại viện và học sinh ưu tú là hai đẳng cấp, đãi ngộ rất khác biệt nha.

“Kiếm thuật kiêm linh thuật cấp tám...”

Già Lam gật đầu, trong lòng hiểu rõ, nằng khề nhếch môi, kéo Tống Thiên Nhi đi hướng về cửa nhỏ.

Mới đầu, Tống Thiên Nhi sững sốt, chờ khi hiểu được ý đồ của Già Lam, cái miệng nhỏ của nàng ta há thành chữ O, lo lắng muốn tránh thoát khỏi tay Già Lam: “Già Lam! Ta không được đâu! Kiếm thuật và linh thuật của ta chưa vượt qua cấp bốn, ta không thể trở thành học sinh ưu tú được, ta vẫn ngoan ngoãn xếp hàng ở bên ngoài còn hơn. Bắt đầu từ thấp nhất, làm học sinh ngoại viện đi từ từ lên. Linh thuật của ngươi đã hơn cấp bốn, đã có tư cách gia nhập vào học sinh ưu tú, ngươi cứ đi một mình đi.”

Già Lam ngừng lại, đặt hai tay lên vai Tống Thiên Nhi, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng ta: “Ngươi nhìn ta, nói với ta một lần ‘Tống Thiên Nhi ta nhất định trở thành học sinh ưu tú của học viện Thiên Dực.’”

Tống Thiên Nhi bị nàng làm ngây ngốc, lặp lại lời nàng: “Tống Thiên Nhi ta nhất định có thể trở thành...”

Nói được một nửa, Tống Thiên Nhi hoàn hồi, vội lắc đầu: “Ta không được! Ta khẳng định không được! Ngươi đi một mình đi!”

Nói xong, Tống Thiển Nhi dùng sức giãy dụa, muốn tránh thoát.

Già Lam thở dài: “Được, ta không ép ngươi.”

Tống Thiển Nhi thở phào, cười nhẹ, cuối cùng cũng được thả lỏng.

Ai ngờ, Già Lam vác nàng ta lên, cồng nàng ta đi về phía cửa nhỏ.

Tống Thiển Nhi hoảng hốt: “Mau thả ta xuống! Già Lam, cầu xin ngươi đó, ta khẳng định không được!”

“Ta nói ngươi được, ngươi nhất định được! Tại sao ngươi không tin tưởng ta? Ta là bạn của ngươi, ta có thể hại ngươi ư?” Già Lam rất là ghen uất với Tống Thiển Nhi, dọc đường đi đến học viện cô thuật của nàng ta đã được cải thiện, đã bộc lộ tài năng bước đầu. Ngay cả nàng cũng không dám coi thường, cô tình con nhà đầu gối Tống Thiển Nhi này lại tự coi thường mình, luôn mang bộ dạng yếu đuối, cam chịu, thật khiến nàng bất đắc dĩ.

Hết cách rồi, vì tương lai của các nàng, nàng chỉ có thể khiêng nàng ta đi.

Thấy hai người đi vào cửa nhỏ, học sinh ở chung quanh liền nghị luận.

“Nhìn kìa, lại có người tham gia khảo hạch học sinh ưu tú.”

“Không ngờ hai người xấu xí kia cũng dám tham gia, chỉ bằng các nàng mà muốn trở thành học sinh ưu tú? Đúng là nằm mơ!”

Mọi người đều mang vẻ mặt cười nhạo, bản thân bọn họ không có tự tin tham gia khảo hạch, đương nhiên sẽ không ưa nhìn người khác tham gia khảo hạch, từng luồng ghen tỵ dâng trào, chờ mong nhìn đáng về ảo não của hai người bước ra.

Già Lam và Tống Thiển Nhi vừa mới vào cửa nhỏ, đã bị chặn lại.

Một người đàn ông trẻ tuổi cau mày, đánh giá Già Lam và Tống Thiển Nhi, vẻ mặt nghiêm túc, không chút cảm tình.

“Nơi này là thánh địa khảo hạch học sinh ưu tú, các ngươi muốn cãi nhau hay gì đó, mau chóng xuống cho ta.” Hắn ta không vui nói.

Tống Thiển Nhi lè lưỡi, nhanh nhẹn nhảy khỏi lưng Già Lam, mặt Già Lam không chút biểu cảm, đánh giá bốn phía.

Cách đó không xa, có rất nhiều học sinh tụ tập, có lẽ là học sinh chờ tham gia khảo hạch. Người ở bên trong rất ít, đại khái chỉ có mười mấy người, so với một hàng dài hơn một ngàn người ở bên ngoài sân rộng, thật sự nhân khí rất thấp.

“Hai người các ngươi cũng tới tham gia khảo hạch học sinh ưu tú?” Người nọ tà nghệ đánh giá hai người, giống như muốn nhìn thấu thực lực của hai nàng.

Khi ánh mắt hắn ta lướt qua Già Lam, hơi gật đầu một cái. Lúc nhìn Tống Thiển Nhi, chân mày hắn ta cau lại rõ rệt: “Dựa vào thực lực của ngươi, căn bản không có tư cách tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, ngươi nên đi qua bên kia xếp hàng đi, tránh cho bị thất bại, cuối cùng ngay cả tư cách làm học sinh ngoại viện cũng không được.”

Tống Thiển Nhi vốn không có tự tin với thực lực của mình, bây giờ nghe người nọ nói, nàng ta càng thêm tự ti, kéo kéo góc áo của Già Lam, yếu ớt nói: “Già Lam, tar a ngoài xếp hàng, một mình ngươi vào đó khảo hạch là được rồi, không cần kéo ta để ngươi bị liên lụy.”

Già Lam chưa kịp nói, người đàn ông kia lên tiếng: “Bạn của ngươi nói không sai, hôm nay khảo hạch đấu đôi, nếu một người thất bại thì cả hai đều bị loại. Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, đừng hành động theo tình cảm, vứt bỏ tư cách của mình. Thự lực hiện tại của ngươi vừa vặn phù hợp với tư cách học sinh ưu tú, ta khuyên ngươi nên tìm người có thực lực ngang bằng mà hợp tác, biết đâu phần thắng sẽ lớn hơn.”

Tống Thiển Nhi nặng nề gật đầu, rất tán thành lời đề nghị này. Nhưng Già Lam không nghĩ như vậy, đâu cặp ư? Vậy thì phần thắng càng lớn, ánh mắt nàng sáng lên, vẻ mặt rạng rỡ.

Nàng nắm tay Tống Thiển Nhi: “Chúng ta đã nói, phải cùng tiến cùng lui. Cùng nhau xông xáo đạt thành tựu ở Phượng Thành này. Hiện tại, chỉ mới bắt đầu, ngươi đã nghĩ muốn vứt bỏ ta, một mình chạy trốn sao?”

“Đương nhiên không phải, ta chỉ không muốn làm liên lụy ngươi thôi.” Tống Thiển Nhi rầu rĩ nói.

“Ngươi rõ ràng muốn vứt bỏ ta! Ngươi nhìn người ở nơi này đi, mỗi người đều cao quý, người có thân phận thấp hèn lại xấu xí như ta, sẽ có người muốn hợp tác với ta ư? Đến khi đó, ta một thân một mình tham gia khảo hạch? Ngươi thật sự muốn nhìn ta cô độc tham gia khảo hạch?” Già Lam bĩu môi, vô sỉ giả vờ đáng thương.

Tống Thiển Nhi sùng sốt, mắt quét một vòng, đám học sinh này đều mặc cẩm y ngọc phục, vừa nhìn liền biết là học sinh nhà giàu.

Nàng liên tưởng đến tình cảnh của Già Lam ở thành Lạc Xuyên, dường như ngoại trừ nàng ta, không có ai nguyện ý làm bạn với nàng. Nếu mình cứ như vậy, chẳng phải là vứt bỏ nàng ấy sao? Để nàng ấy một thân một mình rơi vào tình cảnh đó sao?

Nghĩ tới chỗ này, nàng mừng rỡ, máu trong người sôi sục, kiên định nói: “Được! Ta giúp ngươi! Chúng ta cùng nhau khảo hạch, cho dù đánh đến chết, ta

cũng phải giúp người thuận lợi vượt qua khảo hạch.”

Già Lam âm thầm ghen cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc, hùng hồn liều chết của tiểu nha đầu kia, suýt chút nữa không nhịn được cười phì. Các nàng chỉ tham gia khảo hạch học sinh ưu tú thôi mà, cũng không phải đi chịu chết, khấn trương cái gì chứ. Nhưng nàng không nói ra sự thật, thay vì để nàng ta không có lòng tin với chính mình, không cho nàng ta một tí áp lực, tiềm năng của nàng ta sẽ không được kích thích ra.

Nàng đưa tay vỗ vỗ vai Tống Thiên Nhi, cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng ta: “Thiên Nhi, như vậy ngươi phải dùng hết sức để ứng phó, có thể trở thành học sinh ưu tú hay không đều nhờ vào ngươi.”

Tống Thiên Nhi bị nàng thổi phồng như thế, nàng ta cảm thấy trách nhiệm của mình rất nặng, choáng váng gật đầu: “Ngươi yên tâm, ta nhất định dốc hết sức!”

Người đàn ông thủ vệ lắc đầu tiếc thay cho hai người, tâm tư của người trẻ tuổi chính là quá xúc động. Đáng tiếc, hạt giống tốt sẽ bị đào thải.

“Các ngươi đã quyết định tham gia khảo hạch, vậy thì mau đi thôi, ta chúc các ngươi may mắn.” Hắn ta nói. (S.J: anh này cũng dễ thương nhỉ)

“Cám ơn!” Già Lam cười với hắn ta, đôi mắt trong suốt long lanh nổi bật trên gương mặt xấu xí, chiếu xạ ra tia sáng chói mắt làm người đàn ông kia lung lay trong nháy mắt. Hắn ta chỉ ngờ ngác trong thoáng chốc, không biết là bị dung mạo xấu xí của nàng hù dọa, hay là bị ánh mắt kia làm kinh diễm.

Nhìn hai cô gái rời xa, hắn ta lắc đầu thở dài: “Chắc là ta nhìn là.” Khó hiểu! Đột nhiên hắn ta sinh ra lòng tin với hai người, có lẽ là, nói không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện!

Già Lam và Tống Thiên Nhi nhanh chóng đến chỗ ghi danh khảo hạch học sinh ưu tú.

“Tên, tuổi.” Người phụ trách khảo hạch hỏi.

“Già Lam, mười sáu tuổi.”

“Tống Thiên Nhi, cũng mười sáu tuổi.”

Chờ hai người báo danh xong, xung quanh có rất nhiều ánh mắt kì quái. Rất nhanh, tiếng nghị luận nhỏ nhỏ liền truyền ra.

“Mới mười sáu tuổi, lại tới tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, hai người này có phần không biết tốt xấu, lẽ nào bọn họ không biết muốn tham gia khảo hạch học sinh ưu tú phải có linh thuật và kiếm thuật cấp bốn trở lên sao?”

“Ta thấy các nàng nhất định là hai con Lãng Đầu Thanh*, còn chưa hiểu rõ tình huống đã tới tham gia khảo hạch?”

(*): Lãng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc...

“Vậy cũng chưa chắc, nói không chừng các nàng cũng giống như Phụng Thiên, có bối cảnh đặc biệt. Trong học viện có người bảo bọc, tùy tiện tham gia một cái khảo hạch cũng có thể trở thành học sinh ưu tú.”

“Các nàng? Các nàng sao có thể giống Phụng Thiên được? Ngươi nhìn xiêm y của bọn họ đi, rất mộc mạc, chỗ nào giống người có bối cảnh?”

Già Lam và Tống Thiên Nhi nhìn nhau, quần áo trên người các nàng đúng là trang phục học sinh nghèo.

Lẽ ra, Tống Thiên Nhi là con gái của phú thương (thương gia giàu có), hoàn toàn có khả năng mua sắm y ngọc phục, nóng nẩy. Nhưng cô tình nàng ta lại là người khiêm tốn, sợ bị người khác chú ý, cách ăn mặc của nàng ta rất khiêm tốn, ước gì không có ai chú ý nàng ta, giảm bớt sự tồn tại của nàng. Từ lúc chơi chung với Già Lam, nên nàng ta bắt đầu ăn mặc theo phong cách Già Lam, cho nên quần áo của hai người đều bình thường. Cho nên, vừa nhìn liền phát hiện ra sự khác biệt với những học sinh nhà giàu.

Người phụ trách khảo hạch cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hai người, cau mày: “Các ngươi xác định mình biết rõ quy tắc của khảo hạch học sinh ưu tú chứ?”

Hắn ta nói bóng nói gió, hắn ta không tin các nàng có tư cách tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, bởi vì tuổi tác hai người bọn họ nhỏ nhất trong số những thí sinh tham gia khảo hạch ở đây. Mười sáu tuổi làm sao có thể là linh sư và kiếm sư cấp bốn?

Lúc này, trong đám người ở đây có một người nói: “Mười sáu tuổi thì sao? Nàng ấy là người phụ nữ mà Phụng Thiên nhìn trúng, cần gì phải khảo hạch? Nói cho cùng, thực lực có mạnh đi nữa cũng không bằng một câu nói tùy tiện của Phụng Thiên.”

Sau khi người này nói xong, chung quanh liền ồ lên, ánh mắt của quần chúng nhìn Già Lam càng kì quái, có châm chọc, có cười nhạo, nhiều hơn là xem thường...

“Phụng Thiên đúng là tên ngu ngốc nổi danh trong hoàng thành của chúng ta, cực phẩm hoàng đường, tiếng tăm vang xa. Không ngờ mắt nhìn người của hắn cũng hoang đường như vậy, gái xấu như vậy, đưa cho ta, ta cũng không muốn.”

Đưa? Dù có cho bạc ta cũng không nhận.”

“Ha ha, đúng là Phụng Thiếu có khẩu vị nặng.”

“Hoàng đường xứng với gái xấu, tuyệt phối!”

“Thế nhưng Phụng Thiếu có chỗ chống lưng đó, các ngươi cẩn thận một chút. Lỡ như nàng ấy mất hứng, ngươi sẽ gặp xui xẻo.”

"Ha ha ha. . ." Mọi người cười vang.

“Già Lam...sao bọn họ biết?” Tống Thiên Nhi hơi sốc khẽ giật ống tay áo Già Lam, lo lắng nói.

Mặt Già Lam không hề biến đổi, ánh mắt lạnh xuống, vừa rồi nhiều người, nàng không để ý được là người nào nói, nhưng nàng có thể khẳng định, người biết chuyện chính là đám học sinh đến từ thành Lạc Xuyên. Nói cách khác, tin tức này chắc chắn là từ mồm bọn họ tung ra.

Nhưng, ở đây đều là học sinh mới, sao bọn họ biết chuyện này? Rất rõ ràng, nhất định là bị người khác xui khiến.

Già Lam liền nghĩ tới Triệu Nhã Nhi, chỉ có ả mới là kẻ đáng nghi nhất, muốn đưa nàng vào chỗ chết nhất. Nhưng, mặc dù nàng và Triệu gia có đụng chạm, người Triệu gia từng phái người ám sát nàng, nhưng giữa nàng và Triệu Nhã Nhi chưa từng đụng chạm lợi ích của nhau. Vì sao ả trăm phương ngàn kế muốn hãm hại nàng? Thật sự chỉ vì chị em Triệu gia báo thù ư?

Trong lúc nàng suy tư, có người từ phòng khảo hạch đi ra, Già Lam ngẩng đầu, vừa vặn chạm phải tầm mắt của hai người họ.

"Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn?" Không ngờ là bọn họ.

Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn cũng nhìn thấy nhóm Già Lam, Mục Tư Viễn cười hớn hở đi tới, hướng hai người chào hỏi: “Các ngươi đoán xem, bọn ta có qua khảo hạch không?”

Trên môi hắn vẫn là nụ cười như có như không, người ta cần gì phải đoán, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết kết quả.

"Chúc mừng." Già Lam nhàn nhạt nói.

Biểu hiện của Tống Thiên Nhi rất kích động: “Các ngươi vượt qua khảo hạch nhanh như vậy ư? Nói vậy, từ giờ các ngươi trở thành học sinh ưu tú của học viện Thiên Dực? Thật tốt quá! Các ngươi giỏi quá!”

Mục Tư Viễn được khen ngợi, càng thêm đắc ý: “Không có gì, khảo hạch rất đơn giản, bọn ta vừa vào không lâu liền vượt qua khảo hạch.”

Phía sau hai người bọn họ, có một vài học sinh mặt mày ủ dột đi ra, nghe lời hắn nói, sắc mặt bọn người đó tái xanh, rất có xúc động muốn đập hắn.

Khảo hạch đơn giản? Ông nội ngươi đơn giản ấy!

Nếu đơn giản, bọn họ không đến nông nổi bị đào thải.

“Thật lợi hại!” Tống Thiên Nhi hết sức sùng bái, khiến lòng tự tin của Mục Tư Viễn càng tăng vọt.

Sở Viêm Chiêu nhàn nhạt lướt qua Già Lam, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tựa như người xa lạ, nói với Mục Tư Viễn: “Đi.”

“Nhanh thế?” Mục Tư Viễn còn chưa hưởng thụ xong cảm giác được người ta sùng bái: “Hay là chờ một chút đi, chờ các nàng ấy khảo hạch xong, chúng ta đi cũng không muộn.”

Sở Viêm Chiêu không có lên tiếng, cũng không có lý khai, cuối cùng im lặng chấp nhận.

Lại thêm một người từ trong phòng khảo hạch đi ra, hai tay ông trống trơn, vóc người khô ngô, tuổi chừng bốn mươi, ánh mắt lướt qua hiện trường, ông xoa hai tay, nói: “Học sinh tham gia khảo hạch học sinh ưu tú đợt này, tư chất không được tốt, mới đánh có mấy quyền, cả đám liền lăn lộn trên đất, thật không có sức... Tiếp theo là tới ai?”

Mấy học sinh bị đào thải, thấy bộ dạng này của ông, cả đám đều rụt cổ, sắc mặt càng xanh mét, vừa rồi bọn họ mới bị ông đập một trận đấy.

“Thưa Ngự trưởng lão, tiếp theo tới lượt...”

Không đợi người phụ trách nói xong, ánh mắt sắc bén của Ngự trưởng lão rơi trên người Già Lam, thỉnh thoảng ói ra một câu: “Ngươi là nàng dâu nhỏ của Phụng Thiếu đó sao? Ha ha ha, ngưỡng mộ đã lâu ~ ngưỡng mộ đã lâu... Quả nhiên... quả nhiên đáng đáp không giống người thường!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: V06.1: Thầy trò cùng trường

Dáng dấp không giống người bình thường?

Không phải là nói nàng có diện mạo xấu xí đó chứ?

Chân mày Già Lam khẽ chau lại, lại nghe hai từ ‘Phượng Thiểu’ từ trong miệng những người khác, nàng không biết mình có cái tâm tình gì, chỉ cảm thấy hân là âm hồn không tiêu tan, chạy đi đâu cũng không thoát khỏi bóng dáng hân.

“Ha ha ha, ta nghe phó viện trưởng nói, Phượng Thiểu nhìn trúng một con nha đầu xấu xí, ta vừa nhìn thấy ngươi đứng trong đám người ở đây, nói thật là tìm không ra người nào xấu hơn ngươi. Ta liền khẳng định chính là ngươi! Ha ha, ánh mắt của Phượng Thiểu đúng là không giống người bình thường, toàn bộ hoàng thành, đốt đèn lồng đi tìm cũng không tìm ra người thứ hai xấu hơn ngươi...” Ngự trưởng lão nở nụ cười, toàn thân run rẩy, đám học sinh đang chờ khảo hạch bị kinh hách không nhẹ. Cơ bắp này, rõ ràng chính là một khối sắt khảm nạm trên người ông, nên bọn họ mới chống đỡ không nổi ba chiêu của ông.

Đầu Già Lam đầy vạch đen, nàng phát hiện hễ là những ai có chút dính dáng đến Phượng Thiên Sách, từ xa đến gần, đều không có người bình thường. Hiện tại, chính là ông trưởng lão kì lạ không biết từ đâu nhảy ra, ở trước mặt nàng, liên tục nói chữ xấu, có suy nghĩ cho tâm tình của nàng hay không?

“Nha đầu, đừng nản chí! Xấu một chút cũng không sao, lòng dạ không xấu mới là quan trọng nhất!” Ngự trưởng lão dường như đã ý thức được lời của mình hơi đã thương người, ông đưa tay, vỗ vỗ vai Già Lam, an ủi.

Tâm tình không vui của Già Lam cũng chẳng thoải mái vì lời của ông, ngược lại vai bị vỗ, đau đến nàng phải cắn răng.

“Được rồi, ngươi tới đây để tham gia khảo hạch học sinh ưu tú sao?” Ngự trưởng lão xoa nắm tay, quan sát Già Lam từ trên xuống dưới, cau mày nói: “Thân thể nhỏ bé của ngươi, e là không đỡ được nắm đấm của ta... Mặc dù, ta có chút giao tình với Phượng Thiểu, nhưng mà khảo hạch chính là khảo hạch, ta tuyệt đối không thể nhường cho ngươi.”

“Ta không cần ngươi nhường, nên khảo hạch như thế nào thì cứ làm như thế nấy đi.” Già Lam nâng mắt lên, ánh mắt bình tĩnh bắn ra vô số sức quyền rũ.

Ngự trưởng lão nao nao, lại dùng ánh mắt khác thường xem kỹ nàng, gật đầu, nói: “Được! Rất có dũng khí! Cái gọi là học sinh ưu tú, không chỉ là có thiên phú và võ lực hơn người, còn phải có dung khí và tinh thần võ đạo... Tiểu nha đầu, đồng bạn của ngươi đâu? Ta thấy linh khí trên người ngươi tương đối tràn đầy, ngươi tu luyện linh thuật là chính đúng không? Kiểm sư của ngươi đâu?”

Già Lam nghiêng tay chỉ về Tổng Thiên Nhi: “Nàng ta chính là kiểm sư của ta!”

“Nàng ta?” Ánh mắt sắc bén của Ngự trưởng lão lướt qua, nhíu mày, lắc đầu: “Thực lực nàng ta quá thấp, ta nhìn ra được, kiểm thuật của nàng ta cùng lắm chỉ đạt cấp hai. Thực lực như vậy, căn bản không thể trở thành học sinh ưu tú. Ta khuyên ngươi nên đổi kiểm sư đi, nếu không sẽ bị nàng ta liên lụy, không có cơ hội trở thành học sinh của học viện Thiên Dực nữa.”

“Già Lam...” Ánh mắt long lanh dịu dàng của Tổng Thiên Nhi nhìn Già Lam, lòng tự tin của nàng ta giống như từ trên đỉnh núi cao thật cao, trượt xuống, ngã vào đáy cốc.

Già Lam không cho nàng ta có cơ hội lùi bước: “Chưa thử qua làm sao biết không được? Ngươi đồng ý làm kiểm sư của ta, ta đương nhiên tin tưởng ngươi.”

Ngự trưởng lão hí mắt nhìn hai người nửa ngày, đột nhiên cất giọng cười cao: “Nói rất hay! Trong lúc hợp tác với nhau, điều quan trọng nhất chính là niềm tin. Nếu hợp tác ăn ý, sức mạnh của riêng hai người sẽ tăng thành sức mạnh của cả hai cộng lại, ta rất hi vọng vào biểu hiện của các ngươi. Đi, theo ta đi khảo hạch!”

“Nhưng, Ngự trưởng lão, hai người này vừa báo danh xong, chưa tới lượt bọn họ đâu.” Người phụ trách nhắc nhở.

Ngự trưởng lão cất bước đi qua, giật xấp giấy báo danh trong tay người phụ trách, lấy ra một tờ giấy, bộp một tiếng, đặt lên trên: “Tổ tiếp theo chính là hai người các nàng.”

Vậy cũng được nữa hả? Người phụ trách thăm lau mồ hôi, đầu dám có kháng nghị.

Ngự trưởng lão mang theo bọn Già Lam vào phòng khảo hạch, đám học sinh chờ khảo hạch ở ngoài cũng đi theo, bao vây ở ngoài cửa nhìn vào. Mục Tư Viễn cũng kéo Sở Chiêu Viêm chen vào đám đông, Sở Chiêu Viêm mang theo vẻ mặt không tình nguyện, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chú vào Già Lam, hân cũng muốn xem thực lực của nàng đã tiến bộ đến trình độ nào, có thể thuận lợi gia nhập vào đội ngũ học sinh ưu tú không.

“Lấy thực lực chân chính của các ngươi ra đi, nếu không ta e một chiêu của ta, các ngươi cũng không chịu nổi.” Hai mắt Ngự trưởng lão sáng lên, gió hai tay lão lên. Bắp thịt từng cục từng cục nổi lên, tạo thành lực uy hiếp rất đáng sợ.

Già Lam cùng Tổng Thiên Nhi âm thầm trao đổi qua ánh mắt: “Thần Long Chi Nộ!” Hai tay nàng kết ấn, từ trong đáy lòng nàng, linh khí chạy như bay, kèm theo tiếng gió rít gào, một con rồng nước xuất hiện sau lưng nàng.

Mắt Ngự trưởng lão sáng ngời, cười phá lên: “Không tệ! Chiến kĩ linh thuật thủy cấp bốn, nhưng ngươi có thể cản được sấm sét của ta hay không. Nhìn

cho kĩ đi, Phong Nhận Kính!”

Ông bước lên một bước, nắm đấm đánh ra.

Một cú đấm đơn giản.

Nhưng, một quyền này lại không bình thường tí nào.

Không khí xung quanh lập tức bị rút đi hết, cú đấm của ông mang theo gió lớn, Già Lam dường như thấy được quả đấm to lớn, thoát khỏi tay lão, hung hăng đánh về phía rồng nước của nàng.

Phách!

Ngao! Rồng nước bị cú đấm lớn đập vỡ, vỡ nát biến mất khỏi bầu trời, đúng là không chịu nổi một kích. Đây không phải bết bát nhất, bết bát hơn chính là, lúc nắm đấm lớn đánh tan rồng nước, mang theo gió mạnh tiếp tục đánh về phía Già Lam và Tống Thiển Nhi.

"Thiên Táng Chi Quan!"

Hào quang màu đỏ nở rộ, Thiên Táng Chi Quan ở trên trời dần biến thành rào cản lớn, tạm thời ngăn một đấm này.

Ầm ầm——

Thiên Táng Chi Quan chấn động dữ dội, mạnh mẽ ngâm không chống đỡ được một đấm này.

"Thiên Cân Như Ý Châm!"

Già Lam lại ném ra một món đạo khí, xu thế thái sơn áp đỉnh, ném tới trên đầu Ngự trường lão.

“Tiểu nha đầu, trên người ngươi có không ít báu vật há! Phá hết cho ta ——” Ngự trường lão thỉnh linh hồn sức mạnh mẽ, lại đánh một đấm, uy lực của đấm này gấp mười lần cú đấm trước.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mặt đất rung động, bên trong gian phòng, luồng khí mạnh chấn động dữ dội, căn phòng phảng phất như muốn phá hủy.

Thực lực linh sư kiểm kiểm sư cấp tám, quả nhiên không giống người bình thường!

Ánh mắt Sở Chiêu Viêm trầm xuống, nhìn về phía cú đấm mang sức lực mạnh mẽ dồn ép, nơi đó, bảo vật che chở trước mặt Già Lam và Tống Thiển Nhi đều bị phá ra hết, cú đấm đến trước mặt cả hai, hai người đều bị đánh văng ra ngoài.

“Thiến Nhi, trông cậy vào ngươi!” Thân thể Già Lam bị một đấm mạnh mẽ đập vào, văng vào vách tường, nàng nhanh nhẹ xoay người ở giữa không trung, đồng thời đẩy một chuông, đem Tống Thiển Nhi đưa ra phía trước.

"Nhu Lực Chi Thủy!"

Một tầng nước dịu dàng xuất hiện ở bên ngoài bức tường, nàng đột nhiên va chạm, thân thể được nước giảm xóc, mới tránh khỏi kiếp thịt nát xương tan. Quả nhiên, Ngự trường lão không nói láo, khảo hạch chính là khảo hạch, lão tuyệt đối sẽ không vì giao tình với ai mà đối xử đặc biệt.

Một đấm này, đủ để xương cốt nửa người của nàng đung nát.

“Tiểu nha đầu? Ngươi còn chịu nổi sao? Thật thú vị!” Ngự trường lão cười lớn, đang muốn đánh ra đấm thứ ba để chấm dứt trận đấu. Lúc này, bất chợt nghe thấy âm thanh kì lạ ở chung quanh lọt vào tai, ông ông ông, giống như tiếng ong vù vù, hoặc là nói giống tiếng côn trùng kêu, nói chung là khiến người nghe sờn tóc gáy.

Trên đùi, không biết bị cái gì đó đột ngột đâm vào, lão cúi đầu, thấy một đồng lớn cổ trùng không biết từ khi nào chui ra khỏi lòng đất, hai chân lão đã sớm bị đồng cổ trùng bao trùm, đang có một nhóm cổ trùng lớn chui vào trong ống quần lão.

Nhóm người ngoài cửa thấy đồng cổ trùng này đều sờn tóc gáy. Loại kĩ năng cổ thuật này, gần như đã sớm không còn được nhìn thấy ở đại lục Hạo Thiên, phần lớn chỉ tồn trọng kiếm thuật và linh thuật. Bọn họ đều từng nghĩ, nếu như một ngày nào đó có người thi thố cổ thuật trước mặt họ, bọn họ nên ứng phó như thế nào đây?

“Khôn thật! Không ngờ tiểu nha đầu còn biết cổ thuật? Đồ chơi tà môn lại có người xài? Thối lui cho ta!!!”

Ngự trường lão dậm chân, mấy cổ trùng soàn soạt rơi xuống, khoe mắt liếc qua, hiện lên một điểm trắng sáng, lão chăm chú nhìn lên, Già Lam thừa dịp sơ hở này, bắt đầu công kích.

Từng luồng nước lạnh ngưng tụ thành băng mâu, ném mạnh về phía lão...

Một cây, hai cây, ba cây, bốn cây...cuồn cuộn ném không ngừng.

“Còn nữa? Nha đầu kia, rốt cục người có phải là người hay không?” Ngự trưởng lão oa oa kêu lớn, lão bị năng lực sử dụng linh khí không biên giới của Già Lam dọa sợ rồi, hai đám của lão ra cùng một lúc, đám mạnh như bão, không từ bất cứ việc gì.

Già Lam phi thân, đụng vào Tống Thiên Nhi, cả hai té quay lẫn, chỉ cần tránh thoát kích cuối cùng này, các nàng liền qua cửa.

Bùm bùm!

Băng mâu bị chấn nát rơi đầy đất, vụn băng đánh vào người các nàng, đau đớn tận xương tủy.

"Già Lam —— “

Tống Thiên Nhi nhìn Già Lam té nhào trên người nàng ta, phần lớn vụn băng đều đánh lên người nàng. Nàng ta cảm động không thôi, trong lòng dâng lên một luồng sức mạnh vô danh, hai mắt nàng ta nhắm lại, miệng liên tục đọc chú ngữ đặc biệt.

Chớp mắt, đồng cỏ trùng roi trên mặt đất, sắp thành một trận địa đặc thù, giống như gió xoáy, mang tất cả bọn chúng đi, mục tiêu chính là Ngự trưởng lão!

“Phá cho ta!”

Hai tay Ngự trưởng lão kết ấn, thi triển chiến kỹ cuồng phong, chống lại trận địa cỏ trùng.

Sức lực lớn của cú đâm giảm dần, Già Lam từ dưới đất bò dậy, mặt mũi trắng bệch, miệng nhếch lên thành nụ cười khê, nụ cười này, khiến cả phòng sáng sủa lên, giống như cánh xuân tươi đẹp lưu lại tiếng thơm, mọi ánh sáng trong trời đất đều âm ảm.

Nàng giơ cánh tay lên, trên lưng, đùi, cẳng tay vụn băng, máu nóng từ vết thương chảy xuôi xuống, chậm rãi đem vụn băng hòa tan, nàng bị thương rất nặng, nhưng nàng lại mỉm cười.

Giương mặt tươi cười như vậy, nụ cười ngang bướng xen lẫn máu me rơi vào lòng mỗi một người ở đây, tạo nên tầng tầng rung động.

Thật là kì lạ, rõ ràng là một người quái dị, vì sao giờ phút này, bọn họ lại cảm thấy nàng rất đẹp?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: V06.2: Thầy trò cùng trường

“Ngự trưởng lão, chúng ta qua cửa.” Giọng nói của nàng nhàn nhạt, không phải hỏi, mà là giọng khẳng định, đây cũng là tự tin của nàng.

Ngự trưởng lão thu tay, tiếng gió thổi trong phòng dừng lại, khôi phục bình tĩnh, lão hít mắt nhìn Già Lam, âm thầm gật đầu: “Các người qua cửa.”

Tống Thiên Nhi từ dưới đất bò dậy, vài bước liền nhào tới: “Già Lam, trên người người chảy máu!”

“Không cần gấp gáp, chút vết thương nhỏ thôi.” Thân thể Già Lam run lên, rũ toàn bộ vụn băng trên người xuống đất, vết máu loang lổ rơi xuống. Nếu đổi thành cô gái bình thường, đã sớm kêu gào khóc bù lu bù loa rồi, nhưng nàng lại ung dung đến đầu lông mày cũng không nhăn lại.

Sở Viêm Chiêu nhìn nàng, đáy lòng khê trầm xuống, nhớ tình cảnh thuở xưa nàng ở Sở gia, có phải nàng thường bị thương, cho nên nàng mới ung dung như vậy sao? Nhìn quen nên không thể trách ư?

“Đều chảy máu như vậy rồi, còn bảo là vết thương nhỏ? Rõ ràng người có thể tránh khỏi, tại sao lại ngu ngốc như vậy, thay ta can nó? Đáng lẽ ra người bị thương là ta mới đúng...” Hai mắt Tống Thiên Nhi đỏ au, cái miệng nhỏ nhắn nói liên miên, quở trách Già Lam một trận, đột nhiên nàng ta trợn mắt trừng Ngự trưởng lão: “Bọn ta đến đây để khảo hạch, vì để trở thành học sinh của học viện Thiên Dực, chứ không phải đến làm kẻ địch của ngài. Ngài có cần xuống tay nặng như vậy không? Còn thái độ đối nhân xử thế nữa, có ai đối xử như vậy với học sinh của mình hay không? Có phải ngày thường ngài bị người ta đánh quen rồi, không có nơi xả giận, cho nên ngài cố tình đem bực tức trút lên đầu bọn ta?”

Ngự trưởng lão sùng sốt, có chút choáng váng. Rõ ràng là một nha đầu hay xấu hổ, nhát gan, lúc chửi người lại đáng sợ như thế, thật sự là điên rồi!

Nhưng ngẫm lại, bản thân ông xuống tay hơi nặng, ai kêu hai tiểu nha đầu này đem cổ thuật thất truyền từ lâu thi triển ra hết.

“Được rồi, tiểu nha đầu, các người đã vượt qua khảo hạch. Hiện tại, ta công bố, từ giờ trở đi, các người...”

Không đợi Ngự trưởng lão tuyên bố xong, một âm thanh từ ngoài cửa chen vào: “Ngự trưởng lão! Chờ một chút! E là hai người này không có tư cách trở thành học sinh ưu tú của học viện Thiên Dực.”

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một ả ung dung đi tới, phía sau còn có hai cô gái, trên người các ả đều mặc đồng phục của học viện Thiên Dực, bên hông đeo huy chương học sinh ưu tú của Thiên Dực, tinh thần sáng lạn, cao ngạo vô cùng.

Những học sinh mới thấy cả ba đều là học sinh ưu tú, không nhịn được hâm mộ, tự động lui sang một bên nhường đường.

Cô gái đi đầu khi đi ngang qua Sở Chiêu Viêm, cúi đầu liếc huy chương bên hông hẳn, cười khê: “Sở Chiêu Viêm, chúc mừng ngươi, sau này chúng ta chính thức trở thành bạn cùng trường.”

“Cám ơn Triệu sư tỷ.” Sở Chiêu Viêm gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Triệu Nhã Nhi và hai cô gái kia bước vào phòng khảo hạch. Lòng mày hẳn khê nhủ, không biết trong hồ lô của ả bán thuốc gì đây? Tại sao lại đánh gãy lời tuyên bố của Ngụy trưởng lão.

“Ha ha, thì ra là Triệu nha đầu, sư phụ Hồng Phát Tiên Từ của ngươi gần đây có khỏe không? Bà ấy bế quan tu luyện đến chừng nào mới xuất quan đến chủ sự đây?” Ngụy trưởng lão quen thuộc tán gẫu với Triệu Nhã Nhi. Hồng Phát Tiên Từ? Những học sinh nghe tên này, đều sợ hãi than.

“Thì ra là học sinh của Hồng Phát Tiên Từ, hèn chi đắc ý như thế.”

“Hồng Phát Tiên Từ là cao thủ hàng đầu của học viện Thiên Dực, một trong số chín vị trưởng lão tài ba, nếu được bà thu làm đồ đệ, liền có tương lai.”

Nghe được tiếng nghị luận ở chung quanh, hai ả đứng sau lưng Triệu Nhã Nhi đắc ý nhưn mày, ngay cả ngực cũng ưỡn cao thêm mấy tấc. Các ả đều là học sinh của Hồng Phát Tiên Từ, đương nhiên đáng kiêu ngạo.

Triệu Nhã Nhi vẫn cười dịu dàng, không quan tâm hơn thua, thoải mái nên nã nói: “Ngụy trưởng lão, ngài cũng nói, sư phụ một mực bế quan tĩnh tu. Đã lâu ta cũng không có gặp được ngài ấy, nhưng trước khi ngài ấy bế quan đã căn dặn, nhiều nhất không tới ba tháng sẽ xuất quan, bà còn muốn chủ trì chọn lựa học sinh mới của năm nay.”

“Trong tay Hồng Phát Tiên Từ đã có nhiều học sinh ưu tú rồi, bà ấy còn tinh lực để dạy dỗ học sinh mới à? Cũng nên cho bọn ta nhặt vài mầm nỏn tốt chứ, năm nào bà già kia cũng chọn hết nhân tài, cuộc thi đấu học sinh ưu tú mỗi năm, bọn ta không bị đánh bại tả toi mới lạ đó!” Ngụy trưởng lão bắt mồm.

Triệu Nhã Nhi cười thân nhiên: “Chuyện này ta không thể xử lý, nếu Ngụy trưởng lão có bất mồm thì tìm sư phụ của ta nói chuyện đi.”

Ngụy trưởng lão tức giận liếc Triệu Nhã Nhi.

Triệu Nhã Nhi đảo mắt chuyển qua người Già Lam, lộ ra kinh ngạc: “Già Lam, sao trên người ngươi có nhiều vết thương nghiêm trọng như vậy?”

Ả khê thở dài: “Nếu sớm biết ngươi muốn tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, ta đã sớm ngăn cản, ngươi sẽ không bị thương nặng như vậy.”

Ánh mắt ngội lạnh của Già Lam nhìn vào ả.

“Ngươi có thể còn chưa biết? Năm nay, đại công chúa muốn định mức tên những học sinh ưu tú, toàn bộ đều là danh ngạch học sinh nữ. Năm rồi tuyển nhận học sinh ưu tú, đều có tỉ lệ nam nữ, trên cơ bản bảo trì bốn – một. Nói cách khác, trong năm người, chỉ có một học sinh nữ được chọn. Năm nay, học viện dự định tuyển nhận tổng cộng hai mươi lăm học sinh ưu tú, cũng chính là, chọn có năm học sinh nữ, tiếc là ngươi tới không đúng lúc, năm học sinh này, đại công chúa đã chọn ra rồi.” Triệu Nhã Nhi không nhanh không chậm nói.

Lại còn có quy định này? Chỉ cần đại công chúa nói một câu liền đem danh sách năm học sinh lũng đoạn, quyền lực của ả không khỏi quá lớn.

“Là đại công chúa! Khó trách! Đại công chúa là một trong số những học sinh quan trọng của học viện Thiên Dực, năng vì Thiên Dực là xuất chiến, mỗi lần đều đem thắng lợi trở về, vô số chiến tích thắng lợi, chính là học sinh được viện trưởng xem trọng nhất, yêu cầu của nàng, viện trưởng liền vui vẻ đáp ứng.”

“Có người nói, mẹ của đại công chúa có thân phận không nhỏ, dòng máu chảy trong người đại công chúa càng vô cùng tôn quý, toàn bộ học viện Thiên Dực, có ai dám đắc tội đại công chúa?”

“Nghe nói, hiện tại đại công chúa đang bế quan tu luyện, không ai biết tu vi của nàng rốt cuộc đạt trình độ nào!”

“...”

Già Lam nghe mọi người nghị luận, tâm trạng nặng nề: “Ngụy trưởng lão, thật sự có chuyện này sao?”

Ngụy trưởng lão nhủ mày, nói: “Đúng là viện trưởng đã cho đại công chúa có quyền đó, bởi vì đại công chúa có nhiều cống hiến to lớn cho học viện Thiên Dực, hễ là yêu cầu của đại công chúa, viện trưởng sẽ không cự tuyệt. Hiện tại, các ngươi không có cơ hội trở thành học sinh ưu tú, nhưng đừng tức giận, dựa vào năng lực của các ngươi, rất nhanh có thể từ học sinh ngoại viện tấn chức từng bước. Mỗi năm, học viện sẽ có cuộc so tài học sinh ưu tú, chỉ cần ngươi có thể biểu hiện thật xuất sắc trong cuộc thi đó, ngươi liền có thể thăng cấp thành học sinh ưu tú...”

Ngụy trưởng lão vừa an ủi vừa cổ vũ nàng, Già Lam chỉ nghe rõ một câu, đó chính là nói, dù các nàng có vượt qua khảo hạch, nhưng chỉ cần đại công chúa nói một câu liền có thể tước đoạt tư cách của các nàng. Đây là tầm quan trọng của quyền lực nha!

Nàng không buồn, cũng không giận, sẽ có một ngày, nàng sẽ giỏi hơn ả công chúa kia. Tiếp đó, nàng dùng quyền lực này đánh trả lại, để cho ả nếm thử

mũi vị bị người ta dùng quyền lực cướp đoạt tư cách của mình.

"Thiến Nhi, chúng ta đi!"

"Già Lam, vậy bây giờ chúng ta..." Tổng Thiến Nhi mê mang.

"Đi xếp hàng, sau đó tham gia khảo hạch." Về mặt của nàng rất bình tĩnh, khi nàng đi ngang qua Triệu Nhã Nhi, bước chân hơi ngừng, sâu đậm liếc Triệu Nhã Nhi một cái, nàng nhíu mày, cười như không cười.

Ánh mắt của Triệu Nhã Nhi căng thẳng, không khỏi giật mình trong lòng.

Mục Tư Viễn nhìn hai người Già Lam và Tổng Thiến Nhi, hần không khỏi tức giận bất bình: "Đây là cái quỷ quy củ gì? Có công bằng sao? Đại công chúa tùy tiện nói một câu, liền có thể tước đoạt tư cách của họ. Nếu thế thì chúng ta liều mạng tham gia khảo hạch còn có ý nghĩa gì, còn không bằng chạy về xưng xoe đại công chúa, chỉ cần người ta vui vẻ, liền tùy tiện ban thưởng cho một danh ngạch, cần gì tham gia khảo hạch!"

"To gan! Người dám chửi bới đại công chúa!" Một ả đứng đằng sau Triệu Nhã Nhi hò hét ra oai.

"Chửi bới thì sao? Không lẽ ta chỉ nói ả một câu, ả liền lấy mạng ta? Chẳng nhẽ ả là oai ma tà đạo, chuyện lấy mạng người làm niềm vui?" Mục Tư Viễn không chút sợ hãi phản bác.

"Người..."

Triệu Nhã Nhi gờ tay, ngăn cản đồng bạn, thanh âm ôn hòa: "Mục công tử, người mới đến, e là không biết được lực ảnh hưởng của đại công chúa với học viện Thiến Dực, ta khuyên người nên ăn nói cẩn thận, bớt gây sự, cẩn thận họa từ miệng mà ra. Chờ khi người dần thích ứng với cuộc sống ở học viện, người sẽ biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Mục Tư Viễn buồn bực, còn muốn nói gì đó, lại bị Sở Chiêu Viêm gờ tay ngăn cản: "Nếu học sinh ưu tú chỉ là CÁI RẪM! Vốn dĩ cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta đi ra ngoài, tham gia khảo hạch lần nữa."

Không ngờ những lời thô tục lại tuôn ra từ miệng Sở Đại Thiểu, hần cực lạnh lùng lấy huy chương bên hông xuống, thuận tay nhét vào chỗ ghi danh khảo hạch, xoay người, sải bước đi ra cửa.

Mục Tư Viễn sừng sốt, sau đó cười ha ha một tiếng, cũng không do dự tháo huy chương bên hông xuống, tùy tiện vứt trên bàn ghi danh khảo hạch, đuổi theo Sở Chiêu Viêm: "Viêm Chiêu, người càng ngày càng người đàn ông đích thực, ta càng ngày càng thích người rồi! Kệ ông nhà nó đi! Học sinh ưu tú cái rắm gì, ai thích người thì cứ việc người đi!!"

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi trầm xuống, môi hơi rung, rất nhanh liền khôi phục bộ dạng ung dung hào phóng.

Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn là do các người tự buông tha, sau này, nếu muốn trở thành học sinh ưu tú, e rằng không có cơ hội này.

"Triệu sư tỷ, hai người kia thật khinh người quá đáng! Chỉ là hai học sinh mới, lại dám nói chuyện như vậy trước mặt chúng ta, bọn họ rõ là nhục mạ chúng ta, nhục mạ chúng ta chính là..." Một ả tức giận đến tái mặt.

"Hai thằng nhóc này, sau này đừng để ta gặp phải, bằng không ta nhất định cho bọn họ đẹp mặt! Còn có người quái dị và con quỷ khóc nhè kia, bọn nó đừng hòng có ngày lành ở học viện này!" Một ả học sinh khác nói.

Đáng thương Già Lam và Tổng Thiến Nhi nằm cũng trúng đạn, bị đám này nhử thương.

Triệu Nhã Nhi cúi đầu cười, ngoài miệng lại khuyên nhủ: "Được rồi, đừng tức giận. Hai người bọn họ đều là học sinh mới, không biết quy củ của học viện. Tuổi trẻ giàu sức sống, khó tránh khỏi làm chuyện xúc động. Chúng ta là học sinh cũ của học viện, nên chăm sóc học sinh mới mới đúng. Ở đây có rất nhiều nhóm đàn em chờ tham gia khảo hạch, chúng ta đừng ở đây quây rầy lâu, tránh ảnh hưởng đến bọn họ."

Triệu Nhã Nhi nói rất hợp tình hợp lý, lập tức chiếm được tình cảm tốt của mọi người, cả đám lại nịnh bợ, ton hót.

"Triệu sư tỷ, người đúng là rất lương thiện, sớm muộn gì cũng chịu thua thiệt."

"Aiz, Triệu sư tỷ, đối xử với đám người không biết điều này, không cần khách sáo với bọn họ, lúc nên dạy dỗ thì dạy dỗ, nên ra oai thì ra oai, không thể nuông chiều bọn họ được."

Trong vòng vây của hai sư muội, Triệu Nhã Nhi ung dung rời khỏi phòng khảo hạch, khi đó sau lưng ả vẫn còn một mảnh khen ngợi ả. Môi ả khẽ vênh lên, ai nói con cộp phải phát uy mới khiến người ta sợ, vài ba lời là thu phục được lòng người, cái đó mới là bản lĩnh!

Nguy trưởng lão lắc đầu: "Đáng tiếc, mất đi bốn nhân tài, nhưng cũng tốt, ta có thể nhặt được cái tiện nghi, thu bốn người bọn họ làm môn đệ của ta, như vậy trận đấu học sinh ưu tú năm nay, hắc hắc..." Ông vuốt cằm, cười gian.

Tổng Thiến Nhi và Già Lam rời khỏi cửa nhỏ không bao lâu, Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn cũng đi theo ra ngoài. Quay đầu lại, Già Lam sắc bén phát hiện, huy hiệu đeo bên hông bọn họ không còn, không nhận được kinh ngạc.

“Khỏi nhìn nữa, bọn ta đem huy hiệu vứt rồi! Hiện tại, bọn ta đều như các người, đều là học sinh mới, chúng ta mau đi xếp hàng tham gia khảo hạch đi.” Mục Tư Viễn vỗ vỗ hông của mình, cười ha hả nói.

“Vì sao?” Già Lam nhìn thẳng vào Sở Chiêu Viêm.

Sở Viêm Chiêu không có nhìn nàng, lạnh lùng đi lướt qua nàng, chờ đi vài bước mới nghe hắn nói: “Đãi ngộ không công bằng, có một sẽ có hai.”

Ý của hắn chính là, hôm nay, các nàng bị đối xử bất công, không dám đảm bảo ngày nào đó sẽ không rơi lên người bọn họ. Tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng nàng vẫn cảm thấy hắn căm giận thay các nàng, cho nên mới làm thế.

Coi như bọn họ cũng có nghĩa khí!

Già Lam âm thầm nhận tâm lòng của bọn họ.

Trải qua xếp hàng nửa ngày, bốn người cũng thuận lợi đi vào khảo hạch, trở thành học sinh ngoại viện.

Mặc dù chỉ là học sinh ngoại viện, nhưng mỗi học sinh đều có quyền hưởng một căn phòng riêng, Già Lam và Tống Thiên Nhi trở thành hàng xóm, đi lại tương đối thuận tiện. “Già Lam, lúc ta đi nhận đồng phục, người đoán xem ta nghe được tin gì?” Tống Thiên Nhi thần bí hề hề nói.

Già Lam nhàn nhạt liếc nàng ta: “Tin gì?”

Tống Thiên Nhi cười càng thần bí hơn, thậm chí còn có mùi hèn mọn: “Mọi người nói, sắp tới Phượng Thiệu sẽ đến học viện, hơn nữa cũng là học sinh ngoại viện.”

Già Lam hơi dừng lại một chút, lấy thực lực của Phượng Thiên Sách, chưa chắc Ngụy trưởng lão đuổi kịp hắn. Hắn chạy tới học viện Thiên Dực, lăn lộn vào đám học sinh ngoại viện làm gì? Tin tức này đáng tin cậy chứ?

“Già Lam, có phải người rất vui không? Miệng đều nhếch lên rồi.” Tống Thiên Nhi kẻ sát nàng, tặc hề hề nói.

Già Lam không nhịn được giơ tay lên hướng miệng, nàng cười sao? Không có chứ?

“Đừng nói bậy! Hắn có tới hay không mắc mớ gì ta?”

“Nhưng ta cảm thấy hắn đối xử với người rất khác với mọi người, người nghĩ lại xem, lần trước lúc người gặp nguy hiểm, không có ai đứng ra, chỉ có hắn dám đứng ra bảo vệ người, hơn nữa ta cảm thấy hắn không vô dụng, hoang đường như trong lời đồn... Dù hắn có hoang đường, ngu ngốc nhưng ít ra trái tim của hắn rất lương thiện. Vì chỉ có người mang tâm địa hiền lành, mới nhìn thấy được lòng tốt của người, người nói, có phải hay không?” Tống Thiên Nhi nói.

Già Lam liếc nàng mỉm cười: “Có thể người nói đúng.”

Tống Thiên Nhi lại gần thêm chút, cười hi hi: “Vây người nói, lần này hắn tới, có phải vì người không? Hắn là con nuôi của viện trưởng, nếu hắn muốn gia nhập vào đám học sinh ưu tú, viện trưởng nói một câu liền được. Trở thành học sinh ưu tú, được hưởng nhiều quyền lợi tốt hơn so với học sinh ngoại viện á, vì sao hắn vô duyên vô cớ bỏ cơ hội làm học sinh ưu tú, ngược lại chạy tới đây làm học sinh ngoại viện? Ha ha, ta đoán, hắn nhất định, nhất định rất thích người. Già Lam, nếu người thật sự trở thành vợ của Phượng Thiệu, về sau, ta phải gọi người là Già Lam hay Phượng phu nhân?”

Tiểu nha đầu cười híp mắt, suy nghĩ càng nghĩ càng xa, không thể dùng sợi dây kéo về được nữa.

Già Lam không khỏi liếc nhìn về mặt xa vời của Tống Thiên Nhi: “Người đem mọi chuyện nghĩ quá đơn giản, đừng nói ta không có khả năng gả cho Phượng Thiên Sách, cho dù muốn gả, cảnh cửa nhà họ Phượng cao như vậy, một người không có bối cảnh như ta có thể bước vào sao? Cho nên, người đừng có suy nghĩ vớ vẩn, hiện tại ta muốn làm nhất chính là mau chóng nâng cao thực lực, sau đó...”

Sau đó tìm tung tích của cô cô.

Về mặt đang vui mừng của Tống Thiên Nhi lập tức ỉu xiu, về mặt đồng tình nhìn Già Lam “Già Lam, người thật đáng thương, không ngờ đường tình của người nhấp nhô như vậy... Nhưng không sao, ta đọc rất nhiều sách, trong sách nói, tình yêu có thể chiến thắng tất cả, chỉ cần người và Phượng Thiệu thật lòng yêu nhau, các người nhất định có thể phá tan mọi trở ngại, đánh bại đám yêu ma quỷ quái này. Sau cùng, người có tình sẽ trở thành thân thuộc!”

Cầm lấy đôi bàn tay trắng nõn của nàng, Tống Thiên Nhi ra sức cổ vũ.

Già Lam trợn mắt, yếu ớt ngã xuống giường, đối với thiếu nữ bị những quyển sách tình yêu máu chó độc hại, nàng thật lòng không cứu nổi.

Tống Thiên Nhi đuổi theo nàng, nói tiếp: “Ta nói thật đó. Ta có mang theo hai quyển đề trong bọc hành lý, có thời gian ta lấy cho người xem. Người không nên buông tay, đời này hiếm khi gặp được người mình thích và hắn cũng thích mình. Ngán vạn lần người đừng bỏ cuộc...”

Đầu Già Lam đầy vạch đen, đưa tay kéo chân bông, vùi đầu vào chân bông.

Cứu mạng

Mau đem thiếu nữ ngu ngốc bị sách tình yêu máu chó độc hại nặng nề này đi đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: V07.1: Hôn lên hấn

Sau núi học viện Thiên Dực, có hơn một trăm phong cách kiến trúc khác nhau, nơi này là trọng địa* học viện Thiên Dực, chính là nơi các trưởng lão tu luyện, một khi tấn chức thành trưởng lão của học viện, liền có tư cách sở hữu chỗ ở riêng của mình. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như học sinh có công hiến to lớn với học viện, chẳng hạn như đại công chúa, bọn họ đều có tư cách đến sau núi. Đây là đài ngộ cao nhất của học viện dành cho học sinh, là tượng trưng vinh quang.

(*) Vùng đất quan trọng.

Mỗi người được vào đó đều có thể trang trí nơi ở của mình theo sở thích của bản thân. Cho nên, mới có lối kiến trúc muôn hình muôn vẻ như vậy.

Sau khi Triệu Nhã Nhi và hai sư muội của ả từ hội trưởng khảo hạch về, ả một thân một mình đi vào sau núi, đi đến một căn nhà được trang trí rất lộng lẫy.

Trước cửa vào nhà, có hai thủ vệ đứng ở đó, thấy có người tới, một người bước lên phía trước nói: “Triệu sư muội, sao ngươi lại đến đây? Không phải đại công chúa đã ra lệnh ngươi đi làm việc sao? Ba danh ngạch đại công chúa muốn có chưa?”

Ánh mắt Triệu Nhã Nhi lóe lên, không sai, đại công chúa chỉ muốn ba danh ngạch, do lúc nhất thời ả nảy lòng tham, sửa thành năm. ả tuyệt đối không để Già Lam và Tổng Thiên Nhi có cơ hội trở thành học sinh ưu tú, bởi vì... Ánh mắt ả tăm tối trong nháy mắt.

Lâm thời, ả bóp méo ý tứ của đại công chúa, bây giờ là lúc nghĩ biện pháp để đền bù. Vì vậy, ả mỉm cười nói: “Chuyện đại công chúa căn dặn, đương nhiên ta sẽ làm ổn thỏa. Ta đã nói với Ngụy trưởng lão, Ngụy trưởng lão cũng đã đồng ý.”

“Vậy ngươi còn về đây làm cái gì? Đại công chúa đang bế quan tu luyện, sắp tới sẽ không gặp mặt bất kỳ ai, ngươi có chuyện gì thì đợi đại công chúa xuất quan rồi hãy đến.” Người kia mang bộ dạng giải quyết công việc chung, có thể thấy được người làm việc bên cạnh đại công chúa, đều tự có loại cảm giác giới giang, ưu việt hơn người khác.

Về mặt Triệu Nhã Nhi không chút thay đổi, chậm rãi lấy ra một cái hộp, mỉm cười nói: “Hai vị sư tỷ hiểu lầm, lần này ta không đến gặp đại công chúa, hai vị sư tỷ giữ cửa cho đại công chúa suốt ngày, chịu nắng chịu gió, rất là cực khổ. Lần này từ thành Lạc Xuyên về đây, ta có mang theo một ít son phấn, là son phấn thượng đẳng của thành Lạc Xuyên bọn ta. Nhưng, son phấn này chỉ xứng với vẻ đẹp thiên hương quốc sắc của hai vị sư tỷ thôi. Nếu hai vị sư tỷ không ghét bỏ, xin hãy nhận món quà mọn này đi, chút lòng thành, đừng ngại.”

Hai cô gái liếc nhìn nhau, đều lộ nét mặt vui mừng.

“Sao lại không biết xấu hổ như thế chứ.” Ngoài miệng nói ngại, nhưng tay lại nhận lấy quà, cô gái cười cười nói: “Ta đã sớm nghe thành Lạc Xuyên có đủ các loại son phấn, phần lớn son phấn thượng đẳng đều được sản xuất ở nơi đó, Triệu sư muội, thật là có lòng.”

“Phải đó. Triệu sư muội suy nghĩ mọi chuyện luôn chu đáo. Lễ vật của ngươi, bọn ta nhận, sau này ở trước mặt đại công chúa, bọn ta sẽ nhắc đến ngươi nhiều hơn.”

“Hai vị sư tỷ đừng hiểu lầm, ta thật lòng thật dạ muốn kết giao với hai vị...” Triệu Nhã Nhi vội khoát tay, gấp gấp nói, vẻ mặt muốn bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu.

Hai cô gái nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ cảm động.

“Triệu sư muội, nếu ngươi quan tâm bọn ta như vậy, về sau, chúng ta chính là chị em tốt. Ngươi có chuyện gì thì cứ nói với bọn ta, bọn ta nhất định bảo bọc cho ngươi!”

“Cám ơn hai vị tỷ tỷ!” Bề ngoài, Triệu Nhã Nhi cười hết sức chân thành, bên trong lại đang cười lạnh. Chỉ dựa vào thân phận tỷ nữ bên cạnh đại công chúa mà cũng muốn xưng hô chị em tốt với ta, các ngươi thật là không biết tự nhìn lại bản thân.

Nhưng, dù sao các ả cũng là người bên cạnh đại công chúa. Sau này, ả muốn qua lại gần gũi với đại công chúa, không thể thiếu sự giúp đỡ của các ả. Lãng phí một ít tiền tài nhỏ nhoi, cũng không coi là cái gì.

Ký túc xá của học sinh ngoại viện.

Già Lam xử lý vết thương trên người, Tổng Thiên Nhi thì phục trách các công việc sau khi nhập học, chạy ra chạy vào phòng nàng.

“Già Lam, sổ tay nhập học của ngươi để trong học tủ nha...”

“À, ...”

“Già Lam, ta lấy nước nóng cho ngươi, còn lấy thêm một ít thuốc trị thương, ngươi nhớ dùng đó.”

“Ồ.”

“Già Lam, ta đem sách giấu riêng đặt ở dưới gối đầu của ngươi, có thời gian rảnh ngươi coi nha, rất cảm động, rất đặc sắc!”

“Ồ.”

"Già Lam . . ."

“Ồ.”

Già Lam vừa xử lý vết thương của mình, vừa trả lời cho có lệ, căn bản không có đem lời nàng ta nghe vào tai, nàng phát hiện

Tổng Thiên Nhi càng ngày càng có tiềm chất làm bà quản gia nhỏ, danh hiệu chuyên gia tình cảm “Già Lam, Già Lam, ngươi đoán xem ta gặp ai ở bên ngoài?”

Lại nữa rồi!

Già Lam không có phản ứng.

Tổng Thiên Nhi liền nghiêm túc sáp lại: “Ta thấy Nạp Lan Tiêu Bạch ở bên ngoài, hắn cũng đến học viện Thiên Dực rồi.”

Tay Già Lam khựng lại, ngẩng đầu lên: “Nạp Lan đại ca?”

Tổng Thiên Nhi gật đầu như giả vờ: “Đúng, đúng, chính là hắn! Bây giờ hắn đang ở lối vào khu học sinh ngoại viện của chúng ta á, ở ngoài người đông nghìn nghịt, đem cửa vào chặn hết rồi.”

Già Lam rơi vào im lặng. Hiện tại, Nạp Lan Tiêu Bạch đến học viện Thiên Dực, rốt cuộc là vì cái gì? Đương nhiên, nàng sẽ không tự kỷ cho rằng hắn vì nàng mà đến. Không nói tới giao tình của bọn họ, cho dù giao tình thật sự sâu nặng. Nhất định hắn cũng nghĩ rằng nàng bị Bá Hầu Trường Dã đánh rơi xuống núi rồi. Trong nào nàng chợt lóe sáng, đúng! Là Sơn Hà Thụ! Nhất định là vì Sơn Hà Thụ!

Lẽ nào, Sơn Hà Thụ xuất hiện ở học viện Thiên Dực?

Trong lòng mang theo nghi ngờ, Già Lam sửa sang lại quần áo, bước ra cửa phòng: “Chúng ta đi xem một cái.”

Lối vào ngoại viện, người đông nghịt, không chỉ có tất cả học sinh ngoại viện tới vây xem, học sinh nội viện và học sinh ưu tú nghe tin cũng đến, bao vây cửa ra vào kín như nêm cối.

Trong đám người, bóng dáng màu xanh biển kia phá lệ nổi bật, bóng dáng cao ráo tuấn tú, đứng vững như núi, đem hào quang của mọi người ở chung quanh che đi hết.

Dưới nắng chiều, y phục màu xanh biển nổi lên tầng kim sắc, ánh chiều tà chập chờn, bông bành như tiên.

"A, Nạp Lan Tiêu Bạch —— "

"Nạp Lan Tiêu Bạch!"

"Nạp Lan Tiêu Bạch ——! Nạp Lan Tiêu Bạch ——!"

Vô số tiếng thét chói tai của nữ sinh, thanh âm liên tiếp, thật lâu không dứt!

Thậm chí, các ả còn có thể đem bốn chữ ‘Nạp Lan Tiêu Bạch’ hô bằng một trăm loại ngữ điệu, trầm bổng du dương.

Toàn bộ vùng trời cửa vào ngoại viện, đều là tiếng thét chói tai của các ả.

Đám người bao vây ở trước mặt đa số đều là thiếu nữ trẻ tuổi, chen lấn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, nếu không có mười sáu vị kiếm sư bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch, e là các ả đã xông thủng phòng tuyến, đem Nạp Lan Tiêu Bạch bao vây trong đồng sơn phần.

Về phần các nam sinh, độ cuồng nhiệt của bọn họ cũng không thấp, mỗi một người đều vì hâm mộ hắn mà đến. Chỉ cần danh hiệu đứng đầu Hạo Thiên bát công tử, cũng đủ để các thiếu nam thiếu nữ trở nên điên cuồng. Hơn nữa, bản thân Nạp Lan Tiêu Bạch rất quyến rũ, hắn tùy tùy tiện tiện đứng một chỗ nào đó, khí chất nho nhã và phiêu nhiên như tiên, cũng khiến người ta không thể soi mói!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: V07.2: Hôn lên hân

Già Lam đưa mắt nhìn chăm chú nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch đang bị bảy người bao vây, hân bình tĩnh đứng nơi đó, bản thân tự làm thành một thế giới riêng, giống hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài.

Bầu không khí trở nên nghẹt thở.

Nạp Lan Tiêu Bạch như vậy, làm cho nàng cảm thấy xa không thể chạm được, nhưng lại không khỏi sinh ra một chút thương tiếc.

Bởi vì, hân có thể tiếp thu ánh mắt của mọi người, còn hân thì không thì gì hết.

“Già Lam, ở đây nè –“

Đột nhiên, Tổng Thiên Nhi gào to về phía trước, Già Lam thấy rõ vẻ mặt Nạp Lan Tiêu Bạch hơi biến hóa, nghiêng đầu về phía nàng. Đi xuyên qua đám người đông đúc, hai mắt hân nhìn thẳng tắp về phía nàng. Để nàng có thoáng cảm giác, hân đang nhìn chăm chú vào nàng!

“Chen cái gì mà chen, không thấy Lâm sư tỷ của chúng ta đang ở đây à?” Có ba ả quay lại trừng mắt nhìn Già Lam và Tổng Thiên Nhi, trong đó có một ả béo phì giận dữ nói.

“Bộ dạng xấu như vậy còn dám ra ngoài gặp người, mau rút xa một chút cho ta, đừng làm bẩn mắt Nạp Lan công tử!” Một ả có vóc dáng yêu kiều nói, hai mắt trợn ngược; trái lại ả còn lại trong số ba ả chỉ nở nụ cười ưu nhã, không lên tiếng. Mặc dù ả không nói gì, nhưng ánh mắt khinh miệt thì rất rõ ràng.

Tổng Thiên Nhi bị ả béo đẩy, lập tức bị đẩy ra khỏi đám người, uất ức mím môi, nói: “Các người không được nói xấu Già Lam! Và lại, Nạp Lan công tử và Già Lam có quen biết, các người có quen biết với Nạp Lan công tử sao?”

“Nạp Lan công tử quen biết nó ư? Đừng có đùa, sao không tự cầm cái gương mà soi mặt mình một cái, diện mạo thành cái dạng gì hả? Nạp Lan công tử coi trọng mới là lạ!” ả béo khinh miệt đánh giá Già Lam, giọng nói chanh chua.

Nghe lời ả nói, đám nữ sinh ở chung quanh cười ầm lên, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Ha ha.” Lâm sư tỷ cúi đầu cười, ánh mắt khinh miệt đảo trên người Già Lam, rất nhanh liền đem tầm mắt chuyển lên người Nạp Lan Tiêu Bạch, ánh mắt nóng cháy trong chớp mắt.

Nạp Lan Tiêu Bạch không những có thân thể bởi cảnh làm người ta hâm mộ, thiên phú và tài năng của hân khiến thiên hạ phải kinh diễm. Đã từ lâu, ả được nghe rất nhiều lời đồn về Nạp Lan Tiêu Bạch, ngưỡng mộ hân đã lâu. Hôm nay, chính mắt nhìn thấy Nạp Lan Tiêu Bạch bằng xương bằng thịt, trái tim ả càng đập nhanh hơn.

Thật hoàn mỹ!

Trên đời này, không thể tìm ra người đàn ông nào có thể hoàn mỹ hơn hân, ả phải gả cho người đàn ông như thế này!

Ánh sáng kiên định xẹt qua đáy mắt ả, bộ dạng nhất định quyết tâm.

“Bây giờ học sinh mới đúng là vô sỉ không biết xấu hổ, vì muốn người khác để ý tới mà nói sáo không hề chớp mắt luôn nhì. Sao người không nói, người cũng quen biết Phượng Thiệu luôn đi!” Cô ả nhỏ nhắn xinh xắn ôm cánh tay Lâm sư tỷ, làm đờm dẳng lắc eo, cười nhạo nói: “Lâm sư tỷ, chúng ta đừng để ý tới những người này, cùng người như thế học chung học viện, ta liền cảm thấy nhục nhã.”

Tổng Thiên Nhi nghe vậy, không vui cãi lại: “Ta không có nói láo, Già Lam và Nạp Lan công tử có quen biết nhau, Già Lam không chỉ quen Nạp Lan công tử, mà còn biết Phượng Thiệu!”

Nàng cãi cợt chẳng những không có tác dụng gì, trái lại người ở chung quanh càng cười dữ dội hơn.

“À, nếu nàng ấy thật sự quen biết với cả hai vị công tử, ta liền chặt đầu của mình xuống, cho người đá chơi!” Cô ả nhỏ nhắn xinh xắn hừ lạnh, cười nhạo. Từ đầu tới đuôi, hoàn toàn không để hai nàng vào mắt.

“Được, vậy người chờ...” Chờ đầu của người trở thành banh cho ta đá! Tổng Thiên Nhi tức giận vô cùng, đáng tiếc nàng ta còn chưa nói hết lời, Già Lam đã tiến lên một bước, ngăn chặn lời nàng ta. Bởi vì nàng thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đang chuyển bước về phía các nàng.

Lúc này, đám đông đột nhiên xôn xao.

“A! Nạp Lan Tiêu Bạch đang đi về phía này ---“

Kèm theo tiếng thét chói tai, xung quanh liền có phản ứng dây chuyền, các nữ sinh thét chói tai, nhấc lên một đoạn cao trào, tìm mỗi người như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Đoàn người tách ra như nước biển.

Mặc dù thét chói tai, nhưng mấy nữ sinh này vẫn không quên tự chủ nhường đường.

Cuối đường, còn lại năm người, ả mập, ả có dáng người nhỏ nhắn, Lâm sư tỷ, Già Lam và Tổng Thiến Nhi.

Mặt Nạp Lan Tiêu Bạch không hề biến đổi đi tới đám người, tốc độ bước đi của hắn rất chậm, rất nhẹ, giống như không đạp trên đất, khi giày đen của hắn cách đám người ba bước, nhưng không ai dám tùy tiện bước lên chào hỏi với hắn, bắt đầu gào thét trong ngực, không có nữ sinh dám. . . gọi ra nữa.

Không khí dần đông lạnh, khiến người ta không thể hô hấp ~

Hai tay Lâm sư tỷ đặt trước ngực, đôi gò má ửng hồng, vốn dĩ ả đã xinh đẹp, lúc này càng thêm xinh đẹp hơn.

Trong năm người, chỉ có ả là xinh đẹp như hoa thơm cỏ lạ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người ả, đều cho rằng Nạp Lan Tiêu Bạch đi về hướng đó là vì ả. Bởi vì, trừ ả ra, những người còn lại có mập, có lùn, có xấu, có ốm. . . Không ai có thể xứng với Nạp Lan Tiêu Bạch.

“Lâm sư tỷ, hắn hướng về người, hắn thật sự đi về phía người!” Ả vóc dáng thon nhỏ kích động kêu lên.

“Lâm sư tỷ! Người thật hạnh phúc nha! Hắn là Nạp Lan Tiêu Bạch, không ngờ hắn lại đi về phía người. Ở đây có nhiều nữ sinh như vậy, hắn chỉ đi về phía người, người thật là có phúc!” Ả béo nắm chặt hai tay, lộ ra vẻ mặt mê trai.

Lâm sư tỷ nghe hai ả nói vậy, trong lòng càng lằng lằng. ả xấu hổ liếc Nạp Lan Tiêu Bạch, ánh mắt của trong suốt đẹp đẽ, giống như thu hút mọi vật tốt đẹp nhất trong thiên địa vào đó. Mà lúc này, đôi mắt ả đang nhìn chăm chăm về phía ả. Đúng vậy, mặc dù tầm nhìn hơi bị lệch, nhưng ả dám khẳng định, hắn đang nhìn chăm chú vào ả!

Hắn là Nạp Lan Tiêu Bạch, chàng trai duy nhất mà ả ngưỡng mộ, thật không ngờ hắn đi về phía ả.

Lẽ nào, mộng tưởng của ả sẽ thành hiện thực?

Hắn càng đi càng gần, chỉ còn cách ả năm bước, ba bước. . . Chỉ còn một bước nữa.

"Nạp Lan công tử, ta. . ." ả nghẹn ngào, lớn mật ngẩng đầu lên, ánh mắt ngượng ngùng nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch: “Ta thích chàng! Nếu chàng muốn dẫn ta đi, ta nguyện cùng chàng đi đến chân trời góc bể!”

Bước chân Nạp Lan Tiêu Bạch hơi dừng lại, thân thể của hắn hơi nghiêng qua.

Trái tim Lâm sư tỷ càng kích động, khăn trương, thẹn thùng cúi đầu xuống, chờ câu trả lời của hắn.

Hiện trường ò lên.

Không ngờ Lâm sư tỷ dám tỏ tình với Nạp Lan Tiêu Bạch ở trước mặt mọi người, thật là can đảm.

Người ở chung quanh đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn ả, tuy rằng các ả rất muốn tỏ tình với Nạp Lan Tiêu Bạch, nhưng Nạp Lan Tiêu Bạch nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, nghe Lâm sư tỷ tỏ tình, các ả đều muốn coi họ Lâm kia là hóa thân của mình, tưởng tượng ra cảnh tượng mình tỏ tình với Nạp Lan Tiêu Bạch, không biết hắn sẽ đáp như thế nào?

Tất cả mọi người chờ đợi Nạp Lan Tiêu Bạch trả lời.

Già Lam đứng im ở đó, vẻ mặt bình tĩnh, mặc kệ nàng bị người ta cười nhạo hay coi thường, nàng đều ung dung thản nhiên. Nàng lẳng lặng nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, nàng cũng đang chờ câu trả lời của hắn, nàng nghĩ, câu trả lời của Nạp Lan Tiêu Bạch chắc chắn rất thú vị.

Khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười tà ác.

Tổng Thiến Nhi lúc này còn đang buồn bực, giờ phút này, cái miệng nhỏ của nàng ta cũng đang âm thầm cười trộm.

Cái vị Lâm sư tỷ này thật là tự luyện, một ả ngưỡng mộ Nạp Lan Tiêu Bạch như vậy, vì hắn si mê như vậy, cư nhiên không hề biết hai mắt hắn bị mù, căn bản không nhìn thấy ả.

Đối với người mù mà nói, ả có diện mạo xinh đẹp cũng như không!

Lúc này, Nạp Lan Tiêu Bạch đi tới, rõ ràng không phải hướng về phía ả, một ả còn tự kỷ như vậy, tự cho là đúng.

Hơn nữa, dù Nạp Lan Tiêu Bạch thật sự đến vì ả, ả cũng thật không đủ dè dặt, không chờ Nạp Lan Tiêu Bạch nói, ả đã giành tò tình trước mặt mọi người, để xem ả sẽ thu dọn chuyện này như thế nào đây.

Đáy lòng âm thầm vui vẻ, nàng ta không quên kéo ống tay áo của Già Lam, muốn chia sẻ niềm vui trong lòng với nàng.

Già Lam buồn cười liếc nàng ta, tuy rằng vị Lâm sư tỷ này và đồng bạn của ả rất đáng đánh đòn. Thế nhưng, chế nhạo người ta sớm như vậy là không đúng, không phải là hành vi lương thiện! Lấy tư cách là người lương thiện, hẳn là nên chờ người ta bị vỡ mộng rồi hãy chế nhạo mới đúng...

Chân mày khẽ nâng lên, khóe miệng cười tà ác, càng sâu hơn.

Một hồi lâu, Nạp Lan Tiêu Bạch không nói gì, khiến lòng dạ Lâm sư tỷ càng thêm rối loạn, khi nàng không nhịn được nữa, muốn ngẩng mặt lên thì có giọng nói truyền tới bên tai: “Xin lỗi, ta không thích những cô gái quá chủ động!”

Dứt lời, người bên cạnh lướt qua như trận gió mát, bóng người màu lam lướt qua vai ả, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm sư tỷ ngây người đứng ở nơi đó, hóa đá trong phút chốc, biến thành pho tượng sống. Mọi người mơ hồ giống như thấy sét đánh xuống, chớp mắt một cái bức tượng đá bị đánh đến thịt nát xương tan.

"Lâm sư tỷ, hửn... Hửn nói cái gì?" ả vóc người nhỏ nhắn khẽ chép miệng, nói lắp, không thể tin.

Ả béo đầu óc đơn giản, không hề nghĩ ngợi, liền trả lời: “Hửn nói, hửn không thích con gái chủ động... Ý của hửn là, là không thích Lâm sư tỷ... Lâm sư tỷ, người bị hửn cự tuyệt!”

Àm àm!

Kèm theo lời ả mập nói, mọi người giống như thấy được một đạo sấm sét thứ hai đánh xuống, chỉ đánh vào người Lâm sư tỷ, thế là tượng đá bị sét đánh không còn tro bụi, vô cùng thể thảm!

Ánh mắt mọi người ở chung quanh đều kinh ngạc, Nạp Lan Tiêu Bạch tiếp tục đi về phía trước. Sau đó, đứng trước mặt Già Lam, chính xác không hề lầm.

A?

Mọi ánh mắt kinh ngạc lập tức đều kinh hách.

Không thể nào!

Nạp Lan Tiêu Bạch dừng chân trước xấu nữ...

Đúng vậy! Chính là xấu nữ, cô gái xấu đến nỗi người ta liếc mắt một cái liền mơ thấy ác mộng.

Sau đó, bọn họ nghe Nạp Lan Tiêu Bạch nói ~

“Ta chỉ biết, nàng còn sống.” Thanh âm ôn nhuận mà từ tính, mang theo cảm giác mông lung khiến người ta không nhịn được si mê.

Già Lam hơi kinh ngạc, không ngờ câu đầu tiên hửn nói là câu này.

“Sao huynh biết?”

Ngón tay thon dài như ngọc của hửn chậm rãi vươn lên, chỉ về phía bên hông nàng, chỗ nào? Chuông gió thạch anh nhẹ nhàng đong đưa tấu ra âm sắc động lòng người. Trong phảng phất, thạch anh bên hông Già Lam chiết xạ ra vô số ánh sáng mộng ảo.

Già Lam cúi đầu nhìn chuông gió bên hông mình, nhớ tới lời Phượng Thiên Sách từng nói, có người có thính giác rất nhạy, dù ở xa mấy dặm (=1/2 km), cũng có thể nghe được tiếng chuông gió khẽ đong đưa.

“Ta đi ngang qua học viện Thiên Dực, nghe được tiếng chuông gió trên người nàng, cho nên tới thăm một chút.” Bỗng nhiên, Nạp Lan Tiêu Bạch mỉm cười, tựa như hoa nở trên cánh đồng bát ngát, sáng rực như vậy, kinh diễm như vậy.

Học viện Thiên Dực lúc này, mọi tiêu điểm đều tập trung trên người Nạp Lan Tiêu Bạch, ngay cả áng mây trên trời và ánh mặt trời rạng rỡ cũng tụ tập trên đỉnh đầu của hửn.

Hửn chính là đứa con cưng của trời cao.

Nhưng không ai chú ý tới, hửn là con cưng của ông trời. Song, ông trời cũng vô tình cướp đi đôi mắt sáng ngời của hửn.

Một dòng nước ấm chảy vào tim Già Lam, chút cảm động nho nhỏ, thì ra hửn đặc biệt vì nàng mà đến. Nàng còn tưởng rằng, hửn đến đây vì Sơn Hà Thụ...

“Ta...” Già Lam đang muốn nói gì đó, chợt phát hiện ánh mắt kì lạ của mọi người ở xung quanh đang chăm chú nhìn nàng. Trong đó, phần lớn đều là ánh mắt ghen tỵ, cũng có cảm giận bất bình, cũng có kinh ngạc, cảm giận bất bình là chiếm đa số. Nàng có thể tưởng tượng được, một cô gái xấu xí lại đứng cùng người đàn ông đẹp như thần tiên – Nạp Lan Tiêu Bạch, có bao nhiêu không hòa hợp.

“Ồ đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta đi nơi khác nói chuyện đi. Đi đến phòng của ta được chứ?” Già Lam đề nghị.

Lời của nàng vừa dứt, ánh mắt của mọi người ở chung quanh giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, giống như đang nói, người đem Nạp Lan Tiêu Bạch của bọn ta đến phòng người, rốt cuộc để làm cái gì?

Mỗi một người đều xem nàng là nữ sắc lang, dường như biết nàng sẽ ăn Nạp Lan Tiêu Bạch vậy đó.

“Được, đến phòng của nàng.” Nạp Lan Tiêu Bạch tự nhiên đáp ứng.

Chung quanh phát ra tiếng than ôi rất khê.

Không được đi ~

Nạp Lan...

Tiêu Bạch...

Dưới ánh mắt nóng hừng hực của mọi người, Nạp Lan Tiêu Bạch đi theo Già Lam đến phòng của Già Lam.

Tổng Thiên Nhi không có theo sát hai người phía trước, hai tay nàng ta đan chéo vào nhau, lộ vẻ vui mừng, quay đầu nhìn đám người Lâm sư tỳ, le lưỡi: “Các người tin chưa? Già Lam đúng là quen biết với Nạp Lan Tiêu Bạch từ sớm mà, ta đã nói, các người lại không chịu tin, hiện tại đã hiểu rõ chưa?”

Nói xong, nàng ta đắc ý xoay người, cất bước rời đi.

Đi được nửa đường, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta bắt đầu rối rắm.

“Không phải Già Lam với Phụng Thiệu là một cặp à? Sao bây giờ lại xuất hiện thêm một Nạp Lan Tiêu Bạch, Phụng Thiệu làm sao bây giờ?”

Nàng ta xoắn xuýt vặn vẹo ngón tay, lẩm bầm: “Bên trái là Phụng Thiệu, bên phải là Nạp Lan Tiêu Bạch, Già Lam nên chọn bên nào? Mặc dù Phụng Thiệu đối xử với Già Lam rất tốt, nhưng Nạp Lan Tiêu Bạch cũng đối xử với nàng ấy rất tốt, Phụng Thiệu xuất thân danh môn, là đại thiếu gia của Phụng gia. Nạp Lan Tiêu Bạch cũng xuất thân danh môn, thân phận địa vị không hề kém Phụng Thiệu. Hơn nữa, tướng mạo và khí chất cũng xấp xỉ nhau... Cuối cùng, nên chọn thế nào mới được? Ồ... Phụng Thiệu dù đối xử tốt với Già Lam, nhưng thanh danh của hắn... Tiếng tăm ôn hòa của Nạp Lan Tiêu Bạch tốt hơn Phụng Thiệu nhiều. Dựa theo lẽ thường, Già Lam nên chọn Nạp Lan Tiêu Bạch mới phải, nhưng, nhưng, tại sao ta lại cảm thấy Già Lam với Phụng Thiệu xứng đôi hơn?”

Tiểu nha đầu hết sức rầu rĩ, một đường đi không mục đích, lẩm ba lẩm bầm.

Mãi tới khi bóng dáng Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch hoàn toàn biến mất, đám người Lâm sư tỳ hoàn toàn rơi vào khiếp sợ, thật lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Đám người dần tản ra, cuối cùng chỉ còn lại ba người các ả, ả mập và ả nhỏ con hoàn hồn.

“Lâm sư tỳ, người không sao chứ? Cái này là làm sao vậy? Không ngờ Nạp Lan Tiêu Bạch đến tìm con nhỏ xấu xí kia, bọn họ đã quen nhau từ sớm?!” ả nhỏ con kêu lên, rất bất mãn.

“Ta đã thấy, người không cần lập lại lần nữa!” Lâm sư tỳ thở phào nói, mặt ả dữ tợn, hết sức buồn cười. Từ khi ả được sinh ra đời đến nay, vốn vẹn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên ả bị sỉ nhục như vậy. ả không cam lòng! Tại sao lại như vậy? Con nhỏ xấu xí kia dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì nó được Nạp Lan Tiêu Bạch quan tâm?

Luận dung mạo, xấu nữa kia không bằng một sợi tóc của ả; luận thiên phú, ả là học sinh thiên tài đứng số một, số hai ở trong đám học sinh ngoại viện.

Mặc kệ dung mạo hay thiên phú, ả đều không có khả năng bị xấu nữ đánh bại!

ả không cam lòng!

“Lâm sư tỳ, người đừng nóng giận, xấu nữ kia làm sao sánh bằng người? Ta đoán, nhất định là do Nạp Lan công tử bị mù, nên mới không nhìn thấy người tốt, cứ nhiên coi trọng xấu nữ!” ả mập an ủi.

“Chờ chút, người vừa nói cái gì?” Hai mắt Già Lam sáng lên, vẻ mặt liền biến đổi.

“Người nói, Nạp Lan công tử bị mù? Đúng, tại sao ta lại quên chuyện quan trọng này chứ? Ta từng nghe nói, hai mắt Nạp Lan Tiêu Bạch bị mù, là bẩm sinh nha. Không ngờ ta lại quên mất chuyện này, người nói đúng, nhất định là do Nạp Lan công tử bị mù, cho nên không nhìn rõ xấu đẹp, nhất định là thế.”

Ả lập tức khôi phục lòng tin của mình.

Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch về phòng của nàng nói chuyện nửa ngày trời, sắc trời dần tối xuống, có một vị trưởng lão của học viện đến mời Nạp Lan Tiêu Bạch đi dự tiệc, Già Lam liền đi ngủ sớm.

Không biết ngủ bao lâu, Già Lam bị gió lạnh thổi tỉnh.

Cửa sổ của phòng đột nhiên bị mở, một trận gió mát đánh tới, nàng liền tỉnh.

Gió đêm trong núi mang theo hơi lạnh, không giống như trong thành. Già Lam thông thả bước xuống giường, đem cửa sổ đóng lại. Vừa xoay người, nàng liền cảm thấy có điều không thích hợp.

“Ai?”

Đột nhiên, nàng quay đầu lại, ánh trăng nhàn nhạt sái vào, thỉnh linh trên giường của nàng xuất hiện thêm một người, hắc lười biếng nằm nơi đó, không biết lấy từ đâu ra hai bộ sách, không coi ai ra gì lật xem.

Từng tầng ánh trăng rót vào, màu bạc phủ lên người hắc, hắc lười biếng mà nằm mở ra, lông mi dày thật dài rũ xuống nhìn quyền sách, nhìn từ sườn mặt, giống như con bướm tùy thời có thể vỗ cánh bay đi. Dưới lông mi, là một đôi mắt khiến người ta hít thở không thông, rõ ràng là màu sắc tuyệt đẹp, lại giống như trống rỗng, trong suốt mà thần bí, khiến người ta bất tri bất giác bị lạc trong đôi mắt ấy.

Một màn chia tay ở bờ hàn tri, không thể nào xua đi được, đảo mắt một cái, hắc liền xuất hiện trước mặt nàng.

Già Lam hơi sững sờ, trong lòng có cảm xúc khó nói thành lời, là vui vẻ, là buồn bực, hay là...

"Sao ngươi lại tới đây?" Nàng có đè nén mọi cảm xúc trong lòng, cố tình dùng giọng điệu lạnh lùng nói chuyện.

Phượng Thiên Sách nhẹ nâng mí mắt, không có bỏ lỡ cảm xúc dâng trào trong chớp mắt của Già Lam, khoe môi khẽ nhếch, hiện ra nụ cười như có như không, đôi môi gợi cảm hé mở, chậm rãi nói từng chữ một: "Tình yêu gian khổ của Tây Thi đậu hủ, cuộc tình đau thương của tiểu nha hoàn và đại thiếu gia... Mấy ngày không gặp, Tiểu Lam Lam, phẩm vị của nàng càng ngày càng đặc biệt ha!"

Thanh âm cực thấp, không chút che giấu ý cười, hắc còn cố tình đem từ ngữ nói rất trầm bổng du dương, thật đáng ghét!!!

Đôi môi Già Lam không nhịn được run rẩy, cả người bắt đầu xóc xếch trong gió lạnh. Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là ai đem sách này để ở đầu giường nàng, vì sao nàng không phát hiện? Điềm chết người nhất là, tên của hai quyển sách này máu chó đến tận nhà! Không biết tác giả nào nhầm chán như vậy, viết ra một bộ sách đậm máu chó để lừa tiền và nước mắt của thiếu nữ gốc nghèo? Đúng là hại chết người! Thật tai hại!

Thiếu nữ ngu ngốc?

Phải rồi, nàng nhớ Thiên Nhi có nói, nàng ta để hai quyển sách lại đây cho nàng, kêu nàng rảnh rồi thì lấy ra đọc, còn cổ vũ cho nàng, kêu nàng phải kiên cường, không nên buông tha, Tình yêu thực TMD có thể chiến thắng tất cả!!! >"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: V08.1Hắc không cứng nổi, ôm nhau ngủ

Edit: Tô Ngừ (Ta lại đổi tên edit, ^O^ lần cuối ạ!!!!)

“Ừng ục!”

Hầu kết khẽ gọi chuyển động lên xuống, nghiền qua cánh môi của Già Lam, cảm giác tê dại truyền qua cánh môi Già Lam, đồng thời truyền qua hầu kết của Phượng Thiên Sách, cả hai đồng loạt chấn động.

Thật là vừa khéo, không ngờ môi Già Lam hôn vào hầu kết của Phượng Thiên Sách. (Tô Ngừ: Có ai nghĩ lệch như ta không???? T^T)

Vị trí nam tính đặc biệt, vị trí vô cùng nhạy cảm, cánh môi mềm mại của Già Lam dán lên, thân thể Phượng Thiên Sách cứng đờ rất rõ rệt, sau đó nuốt xuống theo bản năng, hầu kết cũng lần lên xuống.

Vốn là đụng nhẹ, lúc này, khiến môi Già Lam hoàn toàn hôn xuống.

Thân thể Già Lam cứng đờ, bỗng nhiên lúc lơ đãng, mấy sợi tóc của hắc rũ lên gò má nàng, nhẹ nhàng chọc ngứa, nàng không nhịn được đưa tay ra, vén

tóc hần...

Chỗ nhạy cảm trên vị trí người Phượng Thiên Sách bị hôn nhẹ lên một cái, cả người như bị điện giật, hần cúi đầu nhìn hơi thất thần, ánh mắt của hần tối xuống, hiện lên sắc thái khó nhận ra.

Một lúc sau, môi của hần vênh lên, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng: “Tiểu Lam Lam, mấy ngày không gặp, không những phẩm vị thay đổi, tính tình cũng biến thành nhiệt tình như vậy.”

Hần nói chuyện, hầu kết phát ra âm thanh rung nhẹ, từng đợt tê dại truyền khắp người nàng, Già Lam phản xạ có điều kiện bật phát dậy. Vùng lên trong chớp mắt, quên mất ngón tay của mình còn đang quấn quanh tóc đen của hần, đem tóc túm lên luôn.

“Đau!” Phượng Thiên Sách như ong mảy, phát ra âm thanh khê rên mềm nhũn đến tận xương, mờ ám chết tiệt!

Già Lam liền thả mấy sợi tóc trong tay ra, đồng thời cũng tỏ ra áy náy, nàng thầm ảo não, mình đang làm cái gì vậy? Đặc biệt là khi nhìn thấy khoe môi cười xấu xa của hần, nàng càng ảo não nhiều hơn.

“Tiểu Lam Lam, tuy rằng ta biết nàng rất nhớ sư phụ, nhưng dù sao chúng ta cũng có quan hệ thầy trò, nàng đón tiếp niềm nở như vậy, sẽ làm ta rất khó khăn.” Người nào đó được tiên nghi còn khoe khoang, nói như hần có nhiều uất ức lắm ỉ, muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu.

Già Lam dùng sức trừng hần: “Nếu thầy trò khác biệt, sao ngươi còn leo cửa sổ, bò vào phòng ta?”

Phượng Thiên Sách vô tội chớp mắt vài cái, đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên đào hoa, trời giết nó! Mê hoặc đến cực điểm: “Vi sư tới đây là để giúp con chữa bệnh, nếu con nói không cần, vậy ta đi.”

Nói là muốn đi, nhưng động tác lại hết sức chậm chạp, tốn nửa ngày trời, mới từ trên giường đứng lên, chờ nàng nói không cần đi chứ gì?

Già Lam cắn môi, chính là không để mình thỏa hiệp trước, không nói ra ba chữ ‘không cần đi.’

“Ai, tổ mẫu nói, qua một thời gian muốn dẫn ta đến Triều Âm Tự xem mắt, có lẽ ta sẽ rời đi mấy ngày. Tiểu Lam Lam, nàng phải nhớ bảo trọng nha, phải chờ ta trở về, dung mạo và giọng nói của nàng vẫn còn nha.” Phượng Thiên Sách thở dài, chấp hai tay ở sau lưng, làm bộ cất bước ra khỏi cửa.

Già dùng sức nghiền răng: Cái tên này... có phải hần nguyên rủa nàng chết không? Cuối cùng, nàng vẫn vờn tay túm lấy vạt áo hần: “Chờ một chút!”

“Ừa? Tiểu Lam Lam, nàng kêu ta à?” Phượng Thiên Sách giả vờ ngạc nhiên nhìn về phía nàng, đáy mắt lộ ra ý cười hài hước.

Cả phòng này, trừ hai người bọn họ ra, không gọi hần chẳng lẽ gọi quý sao?

Già Lam mặt đen lại, không tình nguyện kéo lấy hần, gật đầu, rầu rĩ nói: “Phải. Là ngươi, ta muốn ngươi ở lại!”

“Nếu Tiểu Lam Lam yêu thương ta nồng hậu như vậy, nếu ta từ chối, chẳng phải sẽ làm nàng mất mặt lắm sao? Thôi, ta miễn cưỡng ở lại đây ha!” Vô vô vai nàng, chờ hần nói xong, hần đã tự mình cởi giày, chiếm hữu giường của nàng, giống như hần chưa từng muốn đi ra ngoài.

Già Lam bĩu môi, nhìn chòng chọc vào hần: “Ngươi muốn đi xem mắt? Người như ngươi, cũng có cô nương chịu xem mắt sao?”

“Tiểu Lam Lam, nàng nói như vậy cũng không đúng. Ta là người như thế nào? Dù sao, ở bên ngoài ta cũng có quan hệ với nhóm Hạo Thiên bát công tử, có gương mặt đẹp cùng trí tuệ của Phượng gia, toàn bộ Phượng thành này, có ai hấp dẫn hơn ta? Càng được con gái yêu thích? Sao lại có người không tình nguyện xem mắt với ta?” Phượng Thiên Sách tùy ý lật xem hai quyển sách máu chó, tự biên tự diễn thốt ra, ngay cả ý nghĩ cũng giản lược.

“Ngươi không sợ chọc thủng da trâu à?” Khuôn mặt cùng trí tuệ gì đó, ngươi đang tự kỷ à?

Già Lam vô cùng khinh bỉ, nhưng, trong lòng vẫn tràn ngập tò mò, rốt cuộc hần xem mắt người nào?

“Ngươi thân cận với cô nương nào? Nhất định là đòi trước nàng ta mắc nợ ngươi chưa trả hết, nên đòi này phải trả tiếp!”

“Có lẽ, gặp phải nhau chính là may mắn?” Đột ngột, Phượng Thiên Sách nâng mắt lên, dùng gương mặt quý dị nhìn nàng cười cười, đột nhiên chuyển giọng, chớp mắt nhìn nàng: “Tiểu Lam Lam, nàng quan tâm chuyện ta xe mất như vậy, chẳng lẽ là... Ghen tỵ?”

“Ai ghen tỵ? Ngươi ít dát vàng lên mặt đi! Phẩm vị của ta cao như vậy, ta mới không có hứng thú với loại người vô lại, lưu manh như ngươi.” Già Lam giận dữ gầm nhẹ với hần, nàng chỉ cảm thấy thương hại cho cô nương kia thôi, đâu phải thật lòng quan tâm hần xem mắt ai? Mới không phải! Nàng mới không nhảm chán như vậy!

Ánh mắt Phượng Thiên Sách hiện lên kinh diễm, đem tất cả biểu tình thu vào đáy mắt, nụ cười trôi môi càng sâu: “Tiểu Lam Lam, nàng nghĩ đi đâu vậy? Ta muốn nói, nàng rất nhanh sẽ có sư mẫu, có lẽ ta không thể chăm sóc nàng như trước kia...”

Gò má Già Lam không nhịn được đỏ lên, môi run run, ác độc nói với hần: “Ta không cần ngươi chăm sóc, ngươi cút được bao xa thì cứ chút đi!” (Tô Ngừ: Anh mà dám cưới con mấm nào khác thì em bỏ truyện này ngay và liền đây >”

Cũng không biết đứng bên cửa sổ bao lâu, nghe ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa, nghĩ rằng hần đã đi rồi ư?

Mặc dù, nàng rất muốn hấn ở lại, giúp nàng chữa trị độc yêu liên trên người nàng, nhưng không hiểu sao vẫn tức giận, lại không rõ nguyên nhân.

“Đi thì đi! Ta không tin, trừ ngươi ra, ta không tìm được người thứ hai có thân thể thuần dương giúp ta!!!”

Nàng tức giận đá vào góc nhà, cất bước đi về phía giường ngủ.

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện: “Ừa? Chỗ này không phải nơi ở của nữ sinh sao? Tại sao lại có người đàn ông ngồi ở ngoài này?”

“Đứng, hơn nữa người đàn ông này ăn mặc xốc xếch, giày cũng không mang... Rốt cuộc, hấn là ai? Vào bằng cách nào?”

“Có chuyện gì vậy? Ồ, sao lại có người đàn ông ở đây?”

“Mọi người mau ra đây xem nè, ở đây có người đàn ông!”

“...”

Ngoài tiếng bước chân tất tất tác tác càng ngày càng nhiều, Già Lam nghe thấy tiếng mở cửa của không ít người ở gần đây, bọn họ cứ như mấy đò chờ được thấy đàn ông vậy đó, người vây xem càng lúc càng nhiều.

Già Lam nhếch môi cười xấu xa, chờ xem Phụng Thiên Sách bị mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, ai kêu người đáng ghét như vậy, thường trêu ghẹo nàng, lần này cho hấn nếm thử mùi vị cay đắng đi.

Trong lòng dấy lên chút hưng phấn, hấn không thể tự mình đi ra cửa, cao giọng kêu toàn bộ người trong học viện Thiên Dực đến nhìn một chút, đường đường Phụng Đại Thiếu gia, lại bị người ta đuổi ra khỏi phòng, đáng vẻ hết sức chật vật như thế kia.

Trong lòng đang đắc ý, nhưng rất nhanh, nàng liền không nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: V8/02 Hấn không cứng nổi, ôm nhau ngủ 2

Edit: Huyền Thiên Tịch Ngữ

"Oa! Người đàn ông này có diện mạo thật đẹp trai. So với Nạp Lan Tiêu Bạch, chỉ có hơn chứ không kém..."

"Thật là đẹp trai! Mau kêu các tỷ muội ra đây xem, nơi này có một mỹ nam cực phẩm nè!"

"Ê, vị công tử này, ban đêm ban hôm, sao ngươi lại ngồi ở đây?"

Tiếp đó, Già Lam nghe thấy tiếng thờ dài, giọng nam mang theo uất ức vang lên, đứt quãng: "Ta... Ta bị người làm... cho. Các ngươi nhìn, giày của ta cũng..."

"Loảng xoảng." Âm thanh thanh thúy giống như có người không cẩn thận làm rơi đèn, ngay sau đó là âm thanh hút khí liên tiếp vang lên.

Già Lam nhăn mặt nhíu mày, sao càng nghe càng thấy không thích hợp? Nghe lời Phụng Thiên Sách nói, có phải hấn nói, hấn bị người ta ném ra khỏi cửa, giày cũng bị ném, nhưng cổ tình hấn lại lược bớt những từ mấu chốt, cho nên nghe trọn câu luôn cảm thấy là lạ.

"Thật quá đáng! Không ngờ học viện của chúng ta lại có loại người bại hoại như vậy, tại sao lại có thể đối xử với người..."

"Kẻ đó có làm tổn thương ngươi không? Cho dù không nhìn được, cũng không thể xuống tay với người đàn ông nho nhã yếu ớt như vậy, thật cảm thú!"

"Ngươi đừng sợ, bọn ta sẽ thay ngươi đòi lại công bằng."

"..."

Già Lam nghe tiếng nghị luận ở bên ngoài, trong nào xẹt qua một hình ảnh nóng bỏng, hơn nữa còn là hình ảnh cực kì nóng bỏng. Trong nháy mắt, mặt nàng đỏ bừng, chớp mắt lại đen xì, nàng không nhìn được nghiêng răng kèn kẹt... Phụng Thiên Sách!

"Thật ra, cũng không thể trách nàng ấy..." Thanh âm vô tội của người đàn ông vang lên, giọng điệu từ tính mang theo chút khàn khàn, thanh âm quyến rũ mà hết sức kiêu cách như tiểu thụ. Quả thật, có thể nắm bắt trái tim của tất cả thiếu nữ.

"Giờ phút này, người còn nói thay cho người ta! Người thật là quá lương thiện rồi! Đối với loại người không bằng cảm thú, không nên dung túng nàng ta!"

"Đúng rồi! Người ở viện nào? Tổ cáo nàng ta, để nàng ta rời khỏi học viện Thiên Dực! Học viện Thiên Dực của chúng ta tuyệt đối không chứa chấp loại người cặn bã này!"

"..."

Mặt Già Lam đen đến nỗi có thể chảy ra nước, nàng lập tức từ cảm thú thăng cấp lên thành người cặn bã, còn có lời mắng nào ác độc hơn 'người cặn bã' không?

Bịch!

Cửa phòng bị người ta mạnh mẽ đá ra, người bên ngoài đồng loạt sững sốt, nhìn về phía cô gái trong cửa phòng, đều quên ngôn ngữ.

Ánh mắt lạnh nhàn của nàng lướt qua tất cả mọi người, phát hiện có mười mấy người đứng ngoài cửa phòng của nàng, đều là học sinh mới ở gần đây. Ngóang đầu liếc Phượng Thiên Sách ngồi ngoài cửa phòng, hần chân trần ngồi đó, đôi chân ngọc thon dài, cũng không ngại để lộ mấy ngón chân, mỗi ngón đều rất tinh xảo, giống như được điêu khắc từ ngọc. Vạt áo trước ngực hần tùy ý mở rộng, để lộ phần da co dãn kêu gọi, dụ người mơ màng.

Hần chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt rung rung, giống như muốn đem bảy hồn sáu phách của người ta câu đi, môi mỏng của hần khẽ mím, nhàn nhạt vênh lên, thần thái muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, muốn bao nhiêu vô hại có bấy nhiêu vô hại!

Tiểu nhân vô sỉ!

Không ngờ vì muốn lấy được sự đồng tình của người khác, đem nàng ra chửi bới, thật đáng giận!

Thật tội nghiệp cho mấy thiếu nữ này, bị bề ngoài vô hại của hần lừa gạt, hần đáng thương ở chỗ nào, bị thăm ở chỗ nào, bị người bắt nạt ở chỗ nào? Hần rõ ràng là con sói đội lốt cừu, một con hồ ly lòng dạ hiểm độc thành tinh!

Già Lam nhìn hần, đột nhiên cười dịu dàng, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, ánh sáng tuyệt trần. Nàng vươn tay, hướng về phía Phượng Thiên Sách, kéo hần từ dưới đất đứng lên: "Sách Sách, đừng khó chịu, mau theo ta vào nhà. Không cứng nổi thì thôi, đừng giận cá chém thớt lên thân thể của mình. Không có quan hệ, người còn trẻ tuổi, bình thường chúng ta bồi bổ nhiều hơn nữa, không bao lâu, sẽ tốt lên thôi."

Khom lưng, thuận tiện giúp hần nhặt giày trên đất, Già Lam lộ vẻ mặt ôn nhu săn sóc, đem Phượng Thiên Sách khẽ run dưới đất đỡ vào phòng.

Cửa phòng bị đóng sầm lại, rầm một tiếng, lúc này chúng nữ còn ngây ngốc ở bên ngoài mới hoàn hồn lại.

Nàng ta vừa mới nói cái gì?

Không cứng nổi . .

Thì ra là thế!

Đáng thương! Đáng tiếc!

Một cực phẩm mỹ nam đẹp như vậy, cư nhiên lại có bệnh... Hèn gì hần lại lẫn lộn ở nơi này với xấu nữ!

Chúng nữ mắc cỡ đỏ mặt, vừa tiếc hận, vừa lúng túng trở về phòng mình. Bọn họ đều là thiếu nữ chưa trải sự đời, vốn dĩ chuyện này đã đủ làm bọn họ lung tung, bây giờ còn nghe được 'chân tướng sự thật', bọn họ càng thêm lung tung, tưởng tượng đến chuyện có thể xảy ra ở trong phòng, bọn họ liền vội vã về phòng của mình.

Phượng Thiên Sách bị kéo vào trong phòng, khoe mắt co quắp trong chốc lát, đột nhiên kéo tay Già Lam, hoa lệ xoay tròn, lại kéo thêm một cái, Già Lam đứng không vững, nặng nề ngã lên giường.

Hơi thở nam tính chèn ép xuống, Phượng Thiên Sách nằm trên người nàng, hai tay bị hần vững vàng kiềm chế, cơ thể hần dán chặt vào nàng, chặt đến mức không một khe hở!

"Tiểu Lam Lam, nàng nói ta không cứng nổi, làm sao nàng biết được? Hửm?" Âm cuối hần kéo thật dài, hần kề sát vào nàng, chóp mũi đối chóp mũi, thậm chí Già Lam còn cảm nhận được lông mi tinh tế của hần, thanh âm cực kì thấp, còn mang theo chút ý cười mập mờ.

"Là người trên chọc ta trước, ta mới phản kích." Già Lam dùng sức giãy giụa, sức mạnh của tên này đúng là lớn, ngay cả đường sống phản kháng nàng cũng không có. Tất cả đều bị khống chế: "Tên khốn này, buông!"

"Đừng nhúc nhích!" Âm thanh trầm thấp của Phượng Thiên Sách vang lên, con ngươi xinh đẹp lưu chuyển lóe lên chút u ám, sâu thẳm trong đáy mắt lộ ra hơi thở nguy hiểm chết người.

Già Lam hốt hoảng, xê dịch thân thể, muốn thoát khỏi người hần, hai chân vô ý cọ sát vào nơi không nên chạm đến. Chỗ nào đó cứng rắn như sắt, mang theo nhiệt độ nóng rực, cho đến khi chân nàng cũng có dấu vết nóng lên.

Nàng khẽ nhướn mắt, bỗng nhiên hít một hơi, không dám lộn xộn nữa. Nàng biết, lúc này, nàng càng lộn xộn, càng dễ kích động đối phương, có trời mới biết kể tiếp hẳn có hóa thân thành sói hay không, thú tính quá trớn!?

"Phượng Thiên Sách, ngươi đừng có quên, ngươi là sư phụ của ta, ngươi không thể làm chuyện cảm thú với đồ đệ của mình." Già Lam nghe thanh âm của mình, chết tiệt khàn khàn, nàng không khỏi ảo não, nàng hẳn là ác độc đã hẳn xuống đất mới đứng, sau đó...

Ánh mắt Phượng Thiên Sách u ám nhìn chằm chằm nàng, chân mày khẽ chau lại, trong đáy mắt có mê ly và có cảm xúc không rõ, nhưng rất nhanh, cái trán như tranh thủy mặc của hắn chậm rãi giãn ra, khóe môi lộ ra nụ cười như cười như không. Hắn nghiêng người, từ trên người nàng lặn xuống, nằm ở một bên giường.

Hắn nhắm hai mắt lại, đem tất cả cảm xúc che giấu xuống.

Già Lam lặng lẽ nằm ở đó, nghe tiếng hít thở thật sâu mà nhàn nhạt của hắn, tim nàng cũng đập lúc nhanh lúc chậm.

Hai người lặng lẽ nằm, bầu không khí trở nên rất quý dị.

Thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không bình thường.

Già Lam quay đầu, len lén liếc về phía Phượng Thiên Sách, hắn nhắm hai mắt, dung nhan nhìn nghiêng mang cảm giác trầm tĩnh mà lạnh lùng, trong trẻo. Vạt áo trước ngực hắn mở một nửa, bộ ngực phập phồng theo hô hấp, hắn đang suy nghĩ cái gì? Vì sao đột nhiên lại trở nên yên tĩnh.

Nàng dời tầm mắt chậm rãi miêu tả đường nét gò má của hắn, tinh xảo như vậy, tuyệt mỹ như vậy. Lúc này, hắn yên tĩnh như vậy, có loại cảm giác thanh nhã như cách ly trần thế, thánh khiết khiến người ta không thể sinh ra lòng khinh nhờn.

Nàng không kiềm lòng được, muốn vươn tay chạm vào gò má hắn, rõ ràng có thể chạm vào. Nàng lại cảm thấy rất xa xôi. Tầm mắt dần dần không rõ, cái gì nàng cũng không nhìn rõ...

"Mau ngủ đi." Âm thanh nhàn nhạt thờ dài, một cánh tay bắt ngờ duỗi tới, xuyên qua mái tóc dài của nàng, dò xét vào cổ nàng, nhẹ nhàng nâng lên, đem nàng ôm vào lồng ngực ấm áp.

Già Lam liền đụng vào lồng ngực hắn, thứ đập vào mắt chính là chỗ vạt áo mở rộng của hắn, hơi thở nam tính hùng hậu xông vào chóp mũi của nàng. Nàng hít sâu một hơi, cả người không nhịn được khẽ run lên, miệng lưỡi cũng khô nóng.

Nàng đang suy nghĩ miên man cái quái gì vậy? Già Lam không nhịn được tự phê bình mình một phen, tánh mạng của nàng có thể giữ được hay không còn chưa biết? Nàng còn có lòng sao lãng.

Nàng đúng là càng sống càng thật lười!

Già Lam! Tín niệm của ngươi đâu? Mục tiêu của ngươi đâu?

Nếu không có đủ thực lực để đứng ở thế giới này, ngươi có tư cách gì để nói chuyện yêu đường? Huống chi, huống chi, hắn là sư phụ trên danh nghĩa của ngươi!

Tại sao ngươi lại sinh ra ý niệm đen tối với sư phụ của mình? Hắn là con cưng của trời, làm sao có thể coi trọng ngươi?

Hắn là con hồ ly có lòng dạ đen tối, lừa bịp gian lận, tính thông mọi thứ, chắc chắn hắn lại thay đổi phương pháp trên chọc ngươi, ngươi không thể nhảy vào hố hắn đào sẵn, mắc công bị hắn bán, còn vui vẻ đếm tiền giúp hắn.

Được, ngươi đã tự mình đưa tới cửa, bản cô nương sẽ không lãng phí cơ hội một cách vô ích.

Bỏ một cánh yêu liên rồi nói sau!

Già Lam không khỏi vận dụng Lưu Nguyệt Thuật...

Thân thể người trong ngực càng lúc càng lạnh, Phượng Thiên Sách đang nhắm mắt cũng khẽ động, khóe miệng đau khổ mà nhếch lên. Vật nhỏ này đúng là vô lương tâm, thật là không có lúc nào bỏ quên mạng nhỏ của nàng. Hắn còn chưa bình tĩnh lại, nàng đã bình thường như không có chuyện gì, còn luyện công nữa chứ, lẽ nào nàng không biết hành động dùng hắn như lò sưởi, phải trả giá thật lớn sao?

Cúi đầu, nhìn gò má nàng hiện lên tầng u lam, màu lam càng ngày càng đậm, đậm đến mức gần như nhỏ ra nước.

Hắn âm thầm kinh ngạc.

Trên thực tế, Lưu Nguyệt Thuật là môn bí thuật hắn vô tình có được. Chỉ tiếc hắn và sư phụ không thể nào luyện được, cho nên bỏ phí, bị hắn ném một xó. Ai ngờ nửa tháng trước, sư phụ đột nhiên xuất hiện, kêu hắn đem Lưu Nguyệt Thuật truyền cho một tiểu đồ đệ xa lạ, biểu tình của sư phụ lúc đó rất bí hiểm, thâm trầm, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng lão ngoan đồng thường ngày của lão.

Hắn nghĩ, Lưu Nguyệt Thuật trong tay hắn cũng chả có tác dụng gì, không bằng cho tiểu đồ đệ mới nhận này chơi đi, coi như quà gặp mặt.

Lần đầu gặp trong Bảo Khí Các, hắn có chút ấn tượng sâu sắc với nàng. Hắn tưởng rằng tiểu đồ đệ của mình sẽ là tiểu thiếu niên có thiên phú hơn người, dung mạo xuất chúng, lễ độ cung kính... Ai ngờ, mọi thứ đều trái ngược với sự tưởng tượng của hắn, nàng là một thiếu nữ không có linh khí trong lời đồn, xấu nữ, sau đó là tâm tư giáo hoạt, còn có tiềm chất khiến người ta tức chết mà không cần đèn mạng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: V09. Già Lam nổi giận, Hải Thần Nộ Diễm!

(*) Nộ diễm ngọn lửa tức giận

Edit: Tịch Ngừ @macngulau

Tám cô gái công diễn, lập tức làm cho nam sinh có mặt ở hiện trường reo hò, ánh mắt lờ xanh như mắt sói, chỉ thiếu gào khóc như sói tru thôi.

Khỏi phải nói, tám cô gái theo hầu Phụng Thiên Sách đều là nữ nữ, mặc kệ dáng người hay diện mạo, đều rất hoàn hảo. Không biết hắn đi đâu chiêu mộ được tám cô gái này, tám người không chỉ có vóc dáng và diện mạo xuất chúng, thực lực của bọn họ cũng không thấp, từ lần bọn họ ra-tay ở vách đá Vu Sơn liền biết.

So sánh với tám cô gái xinh đẹp kia, Già Lam không khác gì vẹt con xấu xí đứng giữa bầy thiên nga, nhìn như thế nào cũng tầm thường. Nhưng, có tình ánh mắt Phụng Thiên Sách lại khác người, tám nữ nữ đặt ở bên cạnh thì không thèm để ý tới, lại có hứng thú với vẹt con xấu xí là nàng, lần nào cũng thích trêu đùa nàng, đem vui sướng của mình xây dựng trên đau khổ của nàng.

Hay là khiếu thẩm mỹ của hắn biến thái? Không thì chính là tâm lý vặn vẹo, ngoài ra chẳng còn cách giải thích nào khác.

Tám cô gái áo trắng đẹp lạnh lùng mà cao ngạo, hoàn toàn xem thường những ánh mắt nóng rực và tiếng reo hò ầm ỹ, phảng phất như chẳng thấy. Các nàng ta chỉ lo tung hoa, bộ dạng hồ hững đang làm việc công, tựa như tay đang làm chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Già Lam không nói gì nhìn một màn quen thuộc này, Phụng Thiên Sách lên sân khấu còn có thể tầm thường hơn nữa không? Lần nào cũng rập khuôn như vậy, không sợ người xem cũng chán ngấy sao?

Phía sau tám vị nữ nữ, một người cầm quạt phe phẩy, cực kì đom đóm đi tới.

Mọi người đều ngẩn ngơ chờ đợi, chan chứa hi vọng, mặc dù nói người này là cực phẩm hoang đường Phụng Đại Thiếu, nhưng người nổi tiếng vẫn là người nổi tiếng, suy cho cùng hiệu ứng của người nổi tiếng không bao giờ giảm. Mọi người trông mong để nhìn Phụng Thiếu, việc này chả hề kém việc bọn họ chờ đợi người đứng đầu bát công tử - Nạp Lan Tiêu Bạch. Thậm chí, mọi người vốn chỉ tò mò, giờ chờ mong lại càng nhiều hơn.

“Nhìn kia! Phụng Thiếu á!”

Vào giờ khắc này, mọi ánh mắt đều tập trung vào phía sau tám vị nữ nữ.

Không khí ngưng trệ.

Già Lam cũng không nhịn được rướn cổ lên, xuyên qua đám đông, nhìn về phía trước. Tuy mới tách ra với người nào đó, nhưng trong lòng nàng vẫn mang theo chút mong đợi. Hoặc nói, nàng chờ mong hắn bị xấu mặt trước đám đông?

“Phụng Thiếu! —— Phụng Thiếu! ——” Từng tiếng hô xông lên, rất nhanh liền chìm xuống.

“Ủa? Sao Phụng Thiếu lại già như vậy?”

“Phụng Thiếu năm nay chỉ mới hai mươi mấy tuổi mới đúng? Sao bộ dạng lại già như vậy? Nhìn cứ như bốn mươi, năm mươi ấy...”

Từng đợt thanh âm thất vọng vang lên.

Già Lam nhìn rõ người tới, dùng tay nắm thành quyền che miệng, ho khan liên tục. Nào có Phụng Thiên Sách, rõ ràng là Phụng Thiên Sách dóm, người này chính là Tàn quân gia mô phỏng theo trang phục Phụng Thiên Sách hay mặc, đâu có chỗ nào là lấy giả làm thật???

Đám trường lão biết Phụng Thiên Sách cũng sắc nước miếng, cái này thật là lãng phí tình cảm của bọn họ! Làm gì có Phụng Thiên Sách, rõ ràng chính là Tàn quân gia bên cạnh hắn mà!!!

Tàn quân gia lộ ra khuôn mặt tươi cười, không chút để ý đến phản ứng của mọi người, thu hồi quạt xếp, quay lại chấp tay với mọi người, nói: “Các vị, bị giật mình rồi! Ta không phải Phụng Thiên Sách, ta chính là quân gia của Phụng Thiếu. Kẻ hèn này họ Tàn, mọi người có thể gọi ta là Tàn quân gia. Cũng có thể kêu là Tiểu Tàn, bởi vì kẻ hèn này không thích chữ lão, người gọi ta là Lão Tàn, hiện tại đều không còn trên đời này rồi...” (Tịch Ngừ: ày,

trước còn tưởng Tàn quân gia còn trẻ nên toàn gọi hấn =v=, giờ chuyển sang gọi lão :v hì hì, lão Tàn, lão Tàn... | Tàn quân gia: *tung chuông* | Tịch Ngự: *_* phụt máu ~)

Lão cười híp mắt nói, cho dù ai đều không tin lời lão, nhưng chỉ có người biết rõ lão, mới biết được lời này của lão không phải hù dọa.

“Phượng Thiếu nhà chúng ta nói, sơn môn (*) của học viện Thiên Dực các người cao quá, hấn lại sợ độ cao, nên hấn cần có thời gian từ từ thích ứng. Chờ khi nào thích ứng xong, hấn sẽ tự mình lên núi.”

(*) Cửa núi?

Sợ độ cao? Rốt cuộc học viện Thiên Dực xây ở độ cao bao nhiêu?

Mọi người đều không nói gì mà lắc đầu, Phượng Thiếu đúng là tên cực phẩm hoang đường, quả nhiên danh bất hư truyền.

Già Lam không nhịn được tròn mắt xem thường, cái gì mà sợ độ cao? Thật là phục hấn luôn, một hấn còn nghĩ ra được cái lí do thái quá như vậy, nếu hấn thật sự sợ độ cao, đêm sao làm sao còn lên lút vào phòng nằng, bò lên giường nằng hử?

“Già Lam, Phượng Thiếu có chứng sợ độ cao hả? Vậy sao lần trước hấn còn đi với người đến vách đá dựng đứng?” Tổng Thiên Nhi suy nghĩ một lát, đột nhiên bừng tỉnh, hai tay nắm chặt, vẻ mặt cảm động: “Già Lam, Phượng Thiếu đối xử với người thật tốt nha! Rõ ràng hấn có chứng sợ độ cao, còn cùng người đến nơi cao như vậy, người thật là hạnh phúc!!!”

Già Lam ngón ngang tại chỗ, cái lí do tệ hại như thế mà cũng có người tin?

“Thiên Nhi, người đi qua bên kia đi!” Già Lam chỉ vào một chỗ ở đám đông nói.

“Vì sao?” Tổng Thiên Nhi mê man mà chớp chớp mắt, rõ ràng không hiểu.

“Đừng hỏi nhiều, người cứ việc qua đó là được.” Già Lam kiên trì chỉ vào chỗ kia, nghiêm túc nói.

Tổng Thiên Nhi không hề nghi ngờ nữa, vừa nhìn nằng, vừa đi tới phía xa xa.

“Lại thêm hai bước, lại thêm ba bước, đứng, đứng ở chỗ đó đi.” Cho đến khi Tổng Thiên Nhi cách xa nằng chừng mười bước, Già Lam mới hài lòng gật đầu, nằng thật sự chịu không nổi cái miệng không ngừng tuôn ra những lời khiến người ta như bị Thiên Lô đánh nữa, tạm thời không muốn nghe nằng ta nói chuyện.

Tổng Thiên Nhi mê man gãi đầu, căn bản không hiểu Già Lam làm vậy là có ý gì.

Có trường lão bất nần, không nhịn được hỏi: “Ngày mai, học sinh ngoại viện mới nhập học sẽ chính thức khai giảng, rốt cuộc Phượng Thiếu dự định khi nào mới đến học viện?”

Tàn quân gia lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, xoay quạt xếp trong tay, hai tay liền chắp ở phía trước, trả lời: “Mặc dù Phượng Thiếu không thể tự mình đến đây, nhưng có quạt xếp của hấn tới. Phượng Thiếu nhất lí vạn ky (*), sau này không nhất định ngày ngày lên lớp nghe giảng, nhưng mà, quạt xếp của hấn nhất định sẽ đứng hạn báo cáo.”

(*) Nhất lí vạn ky: (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Dùng quạt xếp thay người lên lớp nghe giảng bài, trên đời này cũng chỉ có người đầu bị gập như Phượng Thiếu mới có thể làm được.

Mọi người dần dần quen với Phượng Thiếu cực phẩm, nhìn quen liền không nói gì nữa.

“Cư nhiên còn có thể như vậy? Vậy ta cũng có thể dùng quạt xếp làm thể thân, lên lớp thay cho ta không? Sau này, nó thay ta dự mỗi tiết học?”

“Người bỏ ý định này đi! Người là ai? Phượng Thiếu là ai? Người có thể so sánh với hấn sao?”

“Không phải hấn chỉ là Phượng đại thiếu gia của Phượng gia, kiêm con trai nuôi của viện trưởng à?”

“Có giỏi thì người cũng đầu thai vào Phượng gia, đồng thời làm con nuôi của viện trưởng đi!”

“...”

Có ghen tỵ, có không phục, còn có hâm mộ...

Già Lam nhàm chán bĩu môi, không muốn xem kịch nữa, xoay người chuẩn bị rời đi. Đột nhiên, bên cạnh xẹt qua một đạo sáng lạnh, nằng nghiêng người trốn theo bản năng, khóe mắt liếc thấy có vũ khí bay tới, cư nhiên là băng mâu?

Độ dày và chiều dài của cây băng mâu này, cùng băng mâu nằng thường ngưng kết ra không khác biệt lắm, chợt nhìn liền không nhận ra khác biệt giữa chúng.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, đồng thời lo lắng làm người phía sau mình bị thương, nàng vờn tay, cầm lấy băng mâu, ngăn chặn không để nó tiếp tục bay về phía trước.

Băng lạnh lướt qua lòng bàn tay nàng, mang theo một mảnh hàn ý, nàng cố sức nắm chặt, năm ngón tay khảm sâu vào băng mâu, cuối cùng cũng nắm giữ được nó.

Nàng thở phào, cho rằng sau cùng cũng không có chuyện gì, ai ngờ đột nhiên có một trận gió, có người bỏ nhào về phía nàng.

Khách!

Không chờ nàng đem băng mâu thu hồi, bóng người kia đã thẳng tắp ngã vào mũi nhọn của băng mâu, kiếm phong sắc bén đâm sâu vào thân thể đối phương, vừa vụn nát ngay trái tim...

Trong chớp mắt, Già Lam ngậy đại.

Ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt người nọ, gã chính là nam sinh có chút mâu thuẫn với nàng lúc nãy, đồng thời cũng từng là người dùng Hỏa Linh thuật đánh lên nàng, bị nàng đánh trả lại...

Đã xảy ra chuyện gì?

Con mắt của gã dữ tợn, mạch máu trên mặt đều nổi lên, không thể tin nhìn nàng, mà tay phải của gã đang cầm một thanh chủy thủ, mũi nhọn của chủy thủ đối diện với tim nàng.

Gã muốn ám sát nàng?

Đây là phản ứng đầu tiên của Già Lam.

Thế nhưng, băng mâu trong tay nàng từ đâu mà đến?

Nàng nhìn lại theo bản năng, nhìn lướt một vòng xung quanh.

Là ai? Đến tột cùng là muốn cứu nàng? Hay là...

Nghĩ đến khả năng ở về sau, đáy lòng nàng chợt phát lạnh.

Lúc này, đám người bùng nổ kinh hô.

"Giết người rồi!"

"Giết người rồi!"

Đám đông chung quanh Già Lam liền thoái lui như nước thủy triều, hiện trường chỉ còn nàng và người nam sinh trước mặt, nhưng tay nàng vẫn cầm băng mâu, lúc này đã đâm vào ngực đối phương...

Nàng, nàng giết người rồi!

Trước mặt mọi người, bằng chứng vô cùng xác thực, nàng không có cách nào giải thích được!

Đầu óc Già Lam trống rỗng trong chớp mắt.

Nhưng, rất nhanh nàng hồi hồn, nhìn đám đông ở chung quanh, đem biểu tình của từng người thu vào mắt.

Tổng Thiển Nhi đứng cách nàng mười bước chân, sóng người thoái lui, nàng ta cũng bị mọi người chen ép ra ngoài. Xa xa, nhìn một màn Già Lam 'giết người', cả người nàng ta cũng ngậy đại.

Chuyện gì vậy?

Làm sao Già Lam đột nhiên giết người chứ?

Hai tay nàng ta giơ lên che miệng nhỏ, quên luôn phản ứng.

Cách đám người không xa, Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn vừa mới tới hiện trường, đột nhiên nhìn thấy một màn như vậy, cả hai liếc nhìn nhau, đồng loạt lộ ra biểu cảm không dám tin.

Già Lam, nàng, giết người!

Không ngờ Già Lam dám giết người trước mặt tất cả trưởng lão của học viện, nàng điên rồi sao?

Nàng có biết, công khai giết bạn đồng môn, sẽ là chịu tội danh gì trong học viện Thiên Dực không?

Nguy trưởng lão và các vị trưởng lão bên cạnh cũng ngẩn người, nhất thời không có phản ứng gì nhiều. Tuy rằng ở học viện Thiên Dực, có rất nhiều loại học sinh kiêu ngạo, không chịu dạy dỗ, nhưng người giống như Già Lam, mới đến học viện được hai ngày liền ra – tay giết người trước mặt trưởng lão của trường. Thật sự là quá to gan lớn mật!

Bởi vì điều này ngoài ý muốn quá mức, không ai ngờ được, bọn họ thật sự gây ngấn cả người, nhất thời không thốt nên lời.

Tần quân gia cầm quạt phe phẩy đột nhiên cũng ngừng lại, đôi mắt mang theo ý cười, rất nhanh lướt qua tia âm trầm. Tám vị nữ tử bên cạnh lão, nhất thời cũng lộ ra sự kinh ngạc.

Hầu như tất cả phản ứng của mọi người đều rơi vào mắt Già Lam, trong giây lát, nàng không phân biệt ra được, đến tốt cùng là ai đứng trong tội hãm hại nàng.

Đúng, tuyệt đối là hãm hại!

Nếu đối phương vì muốn cứu nàng, vậy thì có thể dùng hàng trăm loại phương pháp để nhắc nhở nàng. Vì sao hẳn ta lại dùng băng mâu nàng từng đối phó với nam sinh đó. Vì sao hướng băng mâu phóng tới lại chính xác ngay nàng, độ mạnh yếu và lúc ra-tay đều chuẩn như vậy? Tất cả những thứ này đều có điểm đáng nghi ngờ của nó.

Nàng dám khẳng định, có người có ý hãm hại nàng, dùng sở trường chiến kỹ thủy linh thuật để hại nàng.

Đáng tiếc, đã muộn, trước mặt mọi người, chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù nàng có trăm cái mồm cũng không thể nói rõ.

“Người thật to gan, dám công khai giết người trước mặt mọi người!” Có trưởng lão hoàn hồn, tức giận chỉ vào Già Lam nói.

“Y theo luật lệ của học viện Thiên Dực, giết hại đồng môn, nhẹ thì phế toàn bộ công lực, trục xuất khỏi học viện. Nặng thì bỏ tù chung thân. Dựa theo hành vi giết người trắng trợn của ngươi, ngươi nhất định phải bị nhốt suốt đời, cả đời đừng có hi vọng thoát khỏi ngục giam!” Một trưởng lão khác cũng mang hận thù sôi sục nói.

Nguy trưởng lão nhíu mày, tiếc hận lắc đầu: “Đáng tiếc thiên phú của ngươi...”

“Bất ả! Nhất định phải để ả chịu hình phạt nặng nhất!” Không biết kẻ nào trong đám đông hô lên, ngay sau đó, từng đợt sóng phụ họa dâng lên, giống như muốn nhấn chìm Già Lam vào trong đó.

“Bất ả!”

“Bất ả!”

“Bất ả!”

“...”

“Không được, các ngươi không được tổn thương Già Lam!” Bỗng nhiên, Tổng Thiên Nhi hoàn hồn, từ trong đám người vọt ra, che trước người Già Lam. Đối mặt với đám người không ngừng vọt tới phía Già Lam, kết án của Tổng Thiên Nhi đột nhiên run rẩy, từng đợt linh khí từ đầu ngón tay nàng ta tràn ra ngoài. Gò má nhuộm màu đỏ sẫm thẳng cấp lên, chưa bao giờ lệ khí trong người nàng bùng phát như vậy.

"Thiên Nhi."

Mi tâm Già Lam căng thẳng, tay nàng chạm rai thu hồi khỏi băng mâu, lòng bàn tay bị độ lạnh của băng mâu làm tê dại. Nàng vừa buông tay, người trước mặt nàng cứng ngắc ngã xuống.

Phịch một tiếng, người rơi xuống đất, băng mâu cắm trên người gã chạm rai tan ra, hóa thành bãi nước.

"Già Lam, đi mau ——"

Kèm theo tiếng khê kêu của Tổng Thiên Nhi, trên bầu trời, đám cỏ trùng đông nghịt bay tới. Dưới mặt đất, cũng có khác thường, từng con cỏ trùng từ dưới lòng đất chui lên, đem đám người chung quanh hù dọa.

“Là cỏ thuật! Mọi người mau diệt những con cỏ trùng này!”

Soàn soạt soàn soạt soàn soạt, quơ trường kiếm, một đám cỏ trùng bị đánh rơi, chân trời xa xa, lại có một đám cỏ trùng bay tới.

“Đừng diệt! Mau chạy đi!”

Mọi người chạy trốn tán loạn.

Đây là năng lực cổ thuật Tống Thiên Nhi tự học, năng ấy thi triển cổ thuật mạnh nhất.

Già Lam nhìn bóng dáng kiên định của Tống Thiên Nhi, nàng ấy đang che chở trước người nàng, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, hiện lên một nụ cười ấm áp.

Bước lên, vỗ vỗ vai Tống Thiên Nhi: “Thiên Nhi, đem cổ trùng thu lại đi, đều vô dụng thôi.”

Đúng vậy, vô dụng!

Lấy thực lực của các nàng, dù dốc hết sức lực, cũng không trốn thoát khỏi nhiều cao thủ của học viện Thiên Dực.

Cho dù có sức mạnh của Chiến Hoàng Bút, cùng lắm nàng chỉ có thể chống đỡ một trận. Cuối cùng, vẫn bị các cao thủ học viện Thiên Dực bắt được, đến lúc đó không chỉ tính mạng của nàng khó giữ, Chiến Hoàng Bút cũng bị bại lộ.

“Già Lam, ngươi đi mau đi! Ta tuyệt đối không để bọn họ giam ngươi cả đời đâu!” Tống Thiên Nhi không những không thu hồi cổ thuật, trái lại còn dùng toàn lực, triệu hồi vô số cổ trùng.

Toàn bộ cổng chính của học viện Thiên Dực bị vô số cổ trùng bao vây. Giống như một cái thiên la địa võng, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, đem mọi người bao vây ở giữa.

Trong đám trường lão, có người hô lên: “Này... Không ngờ trên đời này còn có người biết thi triển cổ thuật thất truyền từ lâu. Và lại, thiên phú cổ thuật của người này cũng xuất chúng...”

“Đúng, nhân tài như vậy mà bị tổn thất, thật tiếc!” Ngụ trường lão tiếc rẻ lắc đầu, thật ra ông ta càng xem trọng thiên phú của Già Lam hơn, mặc dù thiên phú của Tống Thiên Nhi cũng rất tốt, nhưng thiên phú của Già Lam tuyệt đối trên cơ Tống Thiên Nhi, đáng tiếc nàng...

“Phốc!” Linh lực tiêu hao, Tống Thiên Nhi phun một ngụm máu.

“Thiên Nhi, mau dừng lại!” Già Lam nóng nảy, nàng biết, đây là dấu hiệu cổ thuật phản phệ.

Nha đầu này, vì muốn bảo vệ nàng, cư nhiên liều mạng như vậy, chẳng thềm để ý đến tính mạng của chính mình.

“Không! Ngươi mau chạy đi!” Thân ảnh quật cường của Tống Thiên Nhi đang run rẩy, nhưng nàng ấy vẫn duy trì tư thế kết ấn.

Đoàn người càng lùi càng xa, xung quanh hai người tạo ra một khoảng trống lớn.

Cổ trùng ngửi được máu của cổ chủ, đột nhiên hưng phấn lên. Không truy đuổi theo đám người kia nữa, bắt đầu hướng về phía cổ chủ... Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, từ chân đến đầu, từ đầu đến chân, cổ trùng bò đầy người nàng ấy.

“Thiên Nhi!” Già Lam kinh hô một tiếng, đầu ngón tay chớp động lam quang, một cột nước bắn ra ngoài, tưới nước lên người Tống Thiên Nhi.

“A ——” Tống Thiên Nhi ngửa mặt lên trời, đau khổ hét dài.

Dòng nước không thể nào ngăn được đám cổ trùng giáp cận, Già Lam cắn răng, bụng kiên quyết: “Đóng băng!”

Khách khách Khách khách ——

Một tầng băng mỏng đóng băng Tống Thiên Nhi và đám cổ trùng, tạo thành một pho tượng băng.

Xuyên qua tầng băng mỏng, Già Lam có thể nhìn rõ vẻ mặt thống khổ và cổ trùng chi chít trên người Tống Thiên Nhi.

“Thiên Nhi —— ”

Nắm chặt quả đấm, đè nén lại tiếp tục đè nén...

Chết tiệt ——

Là ai?

Là ai hãm hại nàng?

Đừng để nàng bắt được...

Bằng không ——

Đè nén tới cực điểm, cuối cùng cũng bạo phát!

Ở sâu trong đan điền, dâng lên một luồng lực lượng khổng lồ, nhiệt huyết trong người nàng sôi trào, chiếc vòng đeo trên cổ tay không ngừng tuôn ra linh

khí, không chút lộ sơ hở chui vào cơ thể nàng. Khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, cả người nàng bị bao phủ trong u lam, từng ngọn lửa màu lam đang thiêu đốt...

Đúng vậy! Chính là ngọn lửa màu lam!

Trên đời này, chỉ có một không hai.

"Đó là. . ."

"Chiến kỹ thủy linh thuật thiên tiên —— Hải Thần Nộ Diễm!"

"Đúng vậy! Là Hải Thần Nộ Diễm, ta từng xem trong sách ghi lại. . . đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. . ."

Các trưởng lão xôn xao.

"Hình như nàng không biết cách sử dụng, nhưng vì tức giận, thiên phú về chiến kỹ thiên tiên trong người nàng mới bị kích ra. . ." Sau khi Ngụy trưởng lão kích động xong, bình tĩnh lại, phân tích nói.

Ông nói đúng, Già Lam thật sự không biết đây là loại sức mạnh gì. Lúc này, nàng chỉ vì tức giận quá mức, tức đến nỗi chỉ muốn phát tiết ra hết.

Nóng lòng thương tiếc tài năng, Ngụy trưởng lão bước ra một bước: "Người bình tĩnh một chút, chuyện gì cũng có cách giải quyết, người làm như vậy, cũng như đã giúp đỡ bạn của người rồi. Nếu người nguyện ý tin tưởng ta, ta có thể giúp người cứu chữa cho bạn của người."

"Ta không tin người!" Già Lam lạnh lùng nói.

"Phải làm như thế nào người mới chịu tin ta?" Ngụy trưởng lão lại tiếp tục nhượng bộ, để nắm giữa học sinh có thiên phú chiến kỹ thủy linh thuật thiên tiên, đây là chuyện trăm năm khó gặp. Dù nàng có phạm sai lầm, tin rằng các nhân vật cấp cao trong học viện sẽ nể tình tài năng thiên phú của nàng, nói không chừng sẽ xử lý nhẹ cho nàng, cho nên ông ta phải thuyết phục nàng.

Già Lam hừ lạnh: "Tất cả những người ở đây, một người ta cũng không tin!"

Ngụy trưởng lão ghen lời, trong lòng vừa lo lắng, vừa đau đầu.

Lúc này, từ cổng chính học viện, truyền đến một âm thanh quen thuộc: "Ta thì sao? Nàng nguyện ý tin tưởng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: V10.1: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Trước cửa chính học viện, xuất hiện một người. Hắn mặc trường bào màu lam biển, vờn bay trong gió, hẳn chính là người hôm qua đến khiến cho học viện Thiên Dực oanh động một phen, Nạp Lan Tiêu Bạch.

Người mới nói chuyện chính là hắn!

Già Lam nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của hắn, trong lòng liền gọn sóng, khi nàng cần giúp đỡ nhất, hắn bước ra, chỉ dựa vào điểm này, hẳn đáng giá để nàng coi là bạn.

"Là Nạp Lan Tiêu Bạch!"

"Nạp Lan Tiêu Bạch muốn giải vây giúp nàng ta sao?"

Đoàn người bắt đầu xôn xao, có khó hiểu, có ghen tỵ...

Trong số trưởng lão có người đứng ra nói: "Nạp Lan Công Tử, đây là chuyện nội bộ của học viện Thiên Dực chúng tôi, cậu không phải là người của học viện Thiên Dực, e rằng không tiện xen vào."

Một trưởng lão khác nói: "Nạp Lan công tử, học viện của chúng tôi có quy định nghiêm khắc, không phải ai nói xạo dăm ba câu liền bỏ qua quy định của học viện, bỏ qua cho hung thủ giết người. Cho dù là viện trưởng, ông ấy cũng không có quyền buông tha cho kẻ sát nhân, có chứng cứ vô cùng xác thực!"

Trong đám đông, số người ngưỡng mộ Nạp Lan Tiêu Bạch, vì không muốn hắn bị lôi vào chuyện này, cũng lên tiếng khuyên nhủ.

"Nạp Lan công tử, ngài đừng tham gia vào chuyện này, vì một xấu nữ, không đáng giá đâu!"

"Nạp Lan công tử, ngài đừng để nàng ta lừa gạt, nàng ta là hung thủ giết người, có chết cũng không hết tội!"

Đáy mắt Già Lam lóe lên ý cười lạnh, nàng chậm rãi thu hồi Hải Thần Nộ Diễm. Lúc này, vừa nhìn thấy Thiên Nhi bị cổ trùng phản phệ, kỳ thực nàng rất giận, nhưng tức giận qua đi, nàng liền bình tĩnh lại.

Những người này, cả đám đều muốn đưa nàng vào chỗ chết, xem nàng là quả hồng mềm để bóp sao?

Già Lam nàng há có thể là người để người ta hăm hại, bắt nạt chứ?

Lúc này là lúc phản kích.

"Nạp Lan đại ca, huynh không phải người của học viện, huynh không cần... xen vào chuyện này. Muội tự có biện pháp chứng minh mình trong sạch, những kẻ muốn hăm hại muội, muốn đưa muội vào chỗ chết, muội nhất định sẽ bắt được gã!" Già Lam cười thản nhiên với Nạp Lan Tiêu Bạch, mặc dù biết hẳn không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn làm như vậy.

Giống như cảm ứng được nụ cười của nàng, khóe môi Nạp Lan Tiêu Bạch khẽ nhếch lên, không nói gì nữa.

"Chứng minh trong sạch? Hắc, thật là buồn cười! Tất cả mọi người đều thấy người giết người, chứng cứ vô cùng xác thực, người còn có gì để chứng minh? Không lẽ mắt mọi người đều mù, không nhìn thấy gì hết sao?"

Già Lam men theo âm thanh nhìn lại, người nói chuyện là ả mập trong số hai người vây quanh vị Lâm sư tỷ. Hôm qua, lúc Nạp Lan Tiêu Bạch đến học viện, ba cô gái này đứng bên cạnh nàng, lúc đó Lâm sư tỷ thổ lộ với Nạp Lan Tiêu Bạch, khiến nàng ghi nhớ sâu sắc, vì sao hẳn liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương.

Lúc này Lâm sư tỷ xuất hiện, châm chọc khiêu khích, phần lớn là do thái độ đặc thù của Nạp Lan Tiêu Bạch dành cho nàng ư?

"Đúng! Ồ nghĩ rằng Nạp Lan công tử không nhìn thấy, có thể tùy tiện lừa gạt hẳn, Nạp Lan công tử có tấm lòng lương thiện, mới bị mưu kế tầm thường của ả qua mặt. Hiện tại, ả cũng xem chúng ta như người mù, nghĩ rằng tùy tiện nói mấy câu liền lừa được chúng ta, đem chúng ta lừa hết. Ồ thật là tự tin quá à!" Ồ mập vì Lâm sư tỷ bị tổn thương mà thấy bất công, lúc này thấy Già Lam như thế liền ném đá xuống giếng.

Ồ có dáng vẻ nhỏ nhắn cũng phụ họa: "Mọi người đừng để biểu hiện giả dối của ả lừa gạt, nhất định ả ghi hận chuyện vị sư đệ này đánh lén, cho nên mới xuống tay ác độc giết chết hẳn ta."

Tất cả đều hận không thể đẩy Già Lam vào địa ngục, vạn kiếp bất phục!

"Ta biết Hàn sư đệ, hẳn ta là nhị công tử của Hàn gia, chính là thứ xuất, mẹ của hẳn ta có xuất thân thấp hèn, ngay cả hẳn ta cũng bị người nhà kì thị. Hàn sư đệ bỏ ra nhiều cố gắng, mới bỏ lên được vị trí như ngày hôm nay. Vất vả lắm hẳn mới được vào học viện Thiên Dực, ai ngờ mới vào được hai ngày đã gặp phải bất hạnh... Ồ đàn bà này quá ác độc, làm sao có thể xuống tay với vị sư đệ có chí cầu tiến như vậy chứ!?"

"Ta cũng biết Hàn sư đệ, thái độ làm người của hẳn ta rất khiêm tốn, lương thiện. nhiệt tình giúp đỡ người khác, có chí cầu tiến, đáng tiếc còn trẻ như vậy lại... Ồ đàn bà ác độc này, người đàn bà như vậy không phạt nặng, về sau học viện chẳng phải loạn hết cả lên à, tất cả mọi người người có thể tàn sát lẫn nhau?"

Có vài người chính là như thế đó, thích bỏ đá xuống giếng, lẽ nào mắt bọn họ đều bị mù? Không nhìn thấy chùy thủ trong tay Hàn sư đệ kia sao? Gã muốn ám sát nàng, đáng tiếc lại bị người ta lợi dụng, trở thành kẻ chịu tội thay. Người như vậy, có thể gọi là khiêm nhường, lương thiện? Trên đời này, rốt cuộc có người sáng mắt không?

Lúc này, ánh mắt mọi người lại dồn về phía Già Lam, ánh mắt đều khác thường.

"Mọi người trước đừng vội kết luận, xin hãy để cho Già Lam sư muội có cơ hội chứng minh mình trong sạch. Ta tin tưởng con người đều có bản tính lương thiện, trên đời không thể tồn tại người thích giết chóc. Chỉ vì chút xích ân oán mà xem mạng người như cỏ rác, hành vi đó chẳng khác nào loài cầm thú, ta không tin Già Lam sư muội sẽ làm ra chuyện như vậy."

Một âm thanh bất đồng vang lên, từ trong đám đông truyền ra, tiếng nói âm áp dịu dàng, khiến người nghe dễ chịu.

Trong đám đông, Triệu Nhã Nhi dưới sự bao vây của hai cô gái, thút tha bước ra. Cát bước đi vào khoảng sân trống, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Là Triệu sư tỷ!"

"Triệu sư tỷ, người rất lương thiện rồi, trên đời này có rất nhiều cầm thú, không phải ai ai cũng thiện lương như người đâu, đều dùng chân thành đối xử với mọi người."

"Triệu sư tỷ! Người đừng tin ả! Ồ là người rất biết giả bộ, rõ ràng xấu muốn chết còn làm bộ thanh thuần trước mặt Nạp Lan công tử, tranh thủ sự đồng tình của hẳn. Nạp Lan công tử không thể nhìn thấy rõ mặt thật của ả, nhìn cái mặt xấu xí khiến người ta buồn nôn của ả, chắc hẳn ả sẽ không đứng ra nói giúp ả đâu."

Dịu dàng, chân thành, thiện lương... những từ ngữ tốt đẹp này, đều là nói Triệu Nhã Nhi, vô số ánh sáng bao phủ lấy ả. Trái ngược với Già Lam, bị chụp cái mũ cảm thù, xấu khiến người ta buồn nôn, giả vờ đơn thuần vân vân đều mang ý nghĩa xấu.

"Mọi người đừng nói như vậy, ta tin Già Lam sư muội không phải loại người đó. Có lẽ chúng ta hiểu lầm nàng. Chúng ta nên nghe nàng ấy giải thích trước đi..." Triệu Nhã Nhi dùng giọng nói hiền lành nói đỡ giùm Già Lam, nhưng sâu trong đáy mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Già Lam bình tĩnh nhìn Triệu Nhã Nhi, khóe môi hơi cười lạnh. ả này thật không đơn giản, bàn về giả trang, ả xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất. Lúc này ả nói giúp cho nàng, rõ ràng là muốn đem nàng đẩy vào địa ngục vạn kiếp bất phục. Hơn nữa, còn đào cho nàng thêm một tầng địa ngục, hung hăng chôn nàng!

"Cám ơn Triệu sư tỷ đã tin tưởng ta như vậy. Ta nhất định sẽ chứng minh được bản thân trong sạch, không phụ lòng tốt của Triệu sư tỷ." Già Lam giả vờ cảm động nhìn về phía Triệu Nhã Nhi, sống mắt long lanh, nhìn như thế nào cũng thấy chân thành.

Không phải bọn họ nói nàng rất giỏi giả bộ sao? Vậy nàng liền giả cho bọn họ nhìn, há có thể để bọn họ thất vọng?

Triệu Nhã Nhi hơi sững sờ, đáy mắt tràn ngập khinh miệt và cười nhạt. Già Lam cũng không có gì hơn cái này, chẳng có gì khác biệt với những người khác. ả chỉ mới nói mấy câu, nàng ta đã cảm động, đối thủ như vậy, khiến ả chẳng còn hứng thú gì. Nhưng, ánh mắt ả rất nhanh liền khôi phục lại hiền hòa, phẳng phai như thần nữ giáng thế, phổ độ chúng sinh.

Người muốn chứng minh mình trong sạch bằng cách nào? Mọi người đều nhìn thấy, chứng cứ vô cùng xác thực, người thật sự có khả năng chứng minh mình trong sạch mới là ả đó!

Khinh miệt và trào phún chọt lóe trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Già Lam nhìn thấy, nàng khẽ nghiêng đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

Sờ Chiều Viêm đứng ở trong đám đông, góc tây bắc, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt vừa rồi của Già Lam. Hắn khẽ híp mắt, ánh mắt trở nên thâm sâu khó lường, hắn hoàn toàn không tin Già Lam làm chuyện ngu xuẩn, dám giết người công khai như vậy. Nhưng chuyện mới xảy ra, quá mức đột ngột, ngay cả hắn cũng chưa phân rõ chuyện gì. Nhưng hắn có thể khẳng định, phương diện này có kẻ hồ đồ chảnh, chắc chắn có điều kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: V10.2: Tài năng của hắn, chấn động toàn trường

Hắn lẳng lặng chờ đợi, thấy đáng về Già Lam đã bình tĩnh lại, đầy tự tin, hắn biết nàng đã có dự tính ở trong lòng, có thể xử lí mọi chuyện.

"Già Lam, người nói người trong sạch, vậy người giải thích xem chuyện vừa rồi là sao? Lễ nào, khi này người đâm vào tim gã không phải người?" Ngụy trưởng lão cho nàng cái bậc thang đi xuống, để nàng tự giải thích cho mình.

Già Lam sâu đậm nhìn lão, mở miệng nói: "Không sai! Vừa rồi chính ta đâm vào tim của gã ta." Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, tựa như đang nói một chuyện hết sức tầm thường, chậm rãi nói từng chữ, không một chút khẩn trương hay hoảng loạn.

Mọi người ngây ngốc, không ngờ nàng dám thừa nhận? Không phải nàng muốn chứng minh mình trong sạch sao?

Tại Nạp Lan Tiêu Bạch dựng thẳng, nghe âm thanh du dương của chuông gió truyền tới, chân mày xoắn lại dần giãn ra. Xem ra, nàng rất tin vào bản thân, nàng có thể tự xử lí chuyện trước mắt.

Ngụy trưởng lão ngẩn ngơ, vốn định cho nàng bậc thang đi xuống, để nàng đưa ra chứng cứ, chứng minh mình trong sạch, ai ngờ nàng vừa mở miệng liền thừa nhận mình giết người, cái này nên tiếp tục như thế nào?

"Già Lam, người có biết mình đang nói gì không?"

"Nhìn đi! Chính ả cũng thừa nhận mình làm, cần gì thẩm vấn nữa chứ? Các trưởng lão, mau bắt ả đi!" Lâm sư tỷ nghe Già Lam thừa nhận mình giết người, đáy mắt xẹt qua tia sáng rực.

Mấy vị trưởng lão thấy thế, đều đứng lên tuyên bố.

"Nếu nàng ta đã thừa nhận, cũng không còn gì để nói, bắt nàng ta lại, áp giải đến Trường Lão Đường, trải qua quyết định chung của hội trưởng lão, quyết định đưa nàng ta đến Vô Vọng Nhai sống quãng đời còn lại."

"Bắt ả! Loại người coi trời bằng vung, ngông cuồng cần phải nghiêm trị không tha!"

“Nghiêm trị không tha? Là kẻ nào không có mắt? Dám nghiêm trị không tha người phụ nữ của ta hử?” Một giọng nói quái đản vang lên, đem hiện trường đang xôn xao đè ẹp xuống, khiến mọi người lại nhìn về phía cửa học viện.

Nơi đó, có một vị công tử áo trắng, cầm quạt phe phẩy, đăm đăm thong thả bước đi. Điều bộ bước đi của hắn rất lười nhác, lại có vẻ tao nhã mà công tử thế gia khác khó có được, khiến người ta không nhìn được ngửa mặt trông lên.

Hắn vừa xuất hiện, thoáng một cái mọi ánh sáng trên bầu trời đều tập trung lên người hắn.

Cũng không biết gió từ đâu thổi tới, thổi trúng đám cánh hoa trên đất, để chúng nó bay lên, nghênh đón chủ nhân của chúng nó.

Hoa bay lất phất như mưa, rất mỏng ảo, Phụng Thiên Sách đi trong mưa hoa cũng như mỏng ảo.

Hắn nhẹ nhàng phe phẩy quạt, quạt tạo gió thổi bay tóc mai của hắn, dưới tóc mai là đôi mày thanh tú, dưới mày là đôi mắt phụng sáng ngời bắn ra bốn phía.

Ngẫu nhiên, hắn nhếch môi cười, nụ cười mang tà khí, tựa như đóa hoa Anh Tú tùy ý nở rộ, tràn ngập dụ hoặc trí mạng.

Đệ nhất thế gia của Phụng Lâm Quốc, Phụng đại thiếu gia lên sân khấu, hết sức chấn động, hết sức khiến người ta mở rộng tầm mắt.

“Yêu nghiệt chết tiệt này! Sao bây giờ mới đến?” Già Lam cúi đầu thốt ra, trong lòng không khỏi có chút ảm áp, cuối cùng hắn cũng đến. Chẳng biết tại sao, lòng nàng lại có cảm giác kì quái, hắn nhất định sẽ xuất hiện lúc nàng cần nhất.

Mới vừa rồi, lúc Nạp Lan Tiêu Bạch xuất hiện, nàng cũng có chút chờ mong, đáng tiếc không phải hắn...

“Phụng Thiếu! Là Phụng Thiếu thật sự tới!” Ngự trưởng lão là người đầu tiên kinh hô, lão biết Phụng Thiên Sách và Già Lam có mối quan hệ đặc thù, cho nên hi vọng Phụng Thiếu có thể dùng quan hệ giữa hắn với viện trưởng, giảm bớt trừng phạt cho Già Lam, để giữ lại một học sinh ưu tú của học viện Thiên Dược.

Tần quân gia và tám cô gái áo trắng cùng vây quanh Phụng Thiên Sách, bày trận lần nữa.

Mọi người còn đang đắm chìm trong tiết mục xuất hiện rung động của Phụng Thiên Sách, lúc này nghe Ngự trưởng lão nói, cả đám đều lộ vẻ mặt kinh dị.

“Hắn là Phụng Thiếu á? Hắn chính là tên ngu ngốc hoang đường kia?”

Vô số mỏng ảo của các thiếu nữ tan vỡ, rõ ràng là một thiếu niên tuổi mười bảy, vì sao lại có tình lại là một cực phẩm ngu ngốc? Chẳng lẽ trên đời này, muốn tìm một người vừa thông minh lại có bề ngoài xuất chúng, khó như vậy sao?

Còn nữa, hắn vừa nói cái gì?

Người phụ nữ của Phụng Thiên Sách hắn?

Hắn nói, kẻ xấu xí này là người phụ nữ của hắn?

Giác mộng của các thiếu nữ tan vỡ triệt để.

“Tiểu Lam Lam, ta tới chậm rồi.” Phụng Thiên Sách cất bước đi tới phía Già Lam, lúc đi ngang qua Nạp Lan Tiêu Bạch, cũng không biết là vô tình hay cố ý, hắn thu quạt, phách một tiếng, quạt xếp xếp lại tạo gió thổi bay tóc mai của Nạp Lan Tiêu Bạch, khiến đầu tóc hắn hơi rối.

“Ủa? Thì ra là Nạp Lan huynh, xin lỗi nha, có hù huynh không vậy?” Phụng Thiên Sách hơi dừng bước, dưới tầm mắt của mọi người, đột nhiên hắn giơ quạt xếp lên, rất tự nhiên giúp Nạp Lan Tiêu Bạch gỡ tóc rối: “Không nhìn thấy cái gì hết, thật đáng thương!”

Hắn nói xong, tiếc hận lắc đầu, nghênh ngang bước đi, tiếp tục đi về phía Già Lam.

Cuộc giao phong ngắn ngủi, nhưng sóng ngầm lại cuộn cuộn.

Trong bầu không khí, hình như có thứ gì đó ngưng kết.

Mọi người mở to mắt, nhìn hai vị nam tử Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch đấu đá lẫn nhau, cả đám hết sức kinh ngạc. Nạp Lan Tiêu Bạch sẽ có phản ứng như thế nào?

Hành động của Phụng Thiếu trăm phần trăm là việc làm khiêu khích, còn tại sao hắn lại khiêu khích, thì mọi người nghĩ không ra.

Tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi thuốc súng nhàn nhạt đâu đây.

Mọi người đang chờ mong Nạp Lan Tiêu Bạch nổi giận hoặc là cho Phụng Thiên Sách một bài học, nhưng Nạp Lan Tiêu Bạch chỉ ưu nhã nâng tay lên, ngón tay khẽ khều, đem tóc mai trên trán vén qua hướng ngược lại.

Từ đầu đến đuôi, về mặt hán không hề biến đổi, giống như không nghe thấy gì hết, không có chuyện gì hết.

Già Lam trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách, âm thầm nghiền răng, yêu nghiệt chết tiệt, lại bắt nạt Nạp Lan đại ca!

Nhìn Nạp Lan đại ca người ta tu dưỡng thật tốt, bị người trêu chọc và khiêu khích, cũng không có tính toán chi li với người...

“Tiểu Lam Lam, sao vậy? Tên khốn nào dám bắt nạt nàng? Nàng nói cho ta biết, ta kêu cha nuôi đi xử gã.”

Đáng vẻ Phụng Thiên Sách hết sức giống phú nhị đại (*), không có chuyện gì thì tìm cha nuôi, có chuyện cũng tìm cha nuôi.

(*) Thế hệ con nhà giàu thứ hai (phú nhị đại) là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

Có cha nuôi, đi khắp thiên hạ không cần sợ ai hết!

Xung quanh một mảnh thôn thức, còn tưởng hán có bao nhiêu anh hùng, thì ra là chuyện gì cũng chạy đi tìm cha nuôi của hán.

Khinh bỉ hán!

Nếu Già Lam không biết hán cố ý nguy trang, nàng rất muốn hung hăng khinh bỉ hán một trận. Nàng liếc mắt nhìn dưới đất, nhàn nhạt nói: “Cũng không có gì, chỉ chết một người, mọi người nói ta giết.”

Người đã chết rồi, còn nói cái gì nữa?

Sao mới có cái gì?

Xấu nữ xứng với kẻ ngốc, đúng là một đôi cực phẩm!

Phụng Thiên Sách liếc nhìn cái xác nằm dưới đất, hơi lắc đầu: “Thì ra gã bắt nạt nàng? Đáng tiếc đã chết rồi, không thể giết nữa... Có muốn nhờ cha nuôi đem hán lôi ra ngoài, dùng roi đánh thì thế không? Dùng roi đánh thì thế hình như hơi tàn nhẫn, hay là phơi khô đi!”

Mọi người ở hiện trường đều ngón ngàng trong gió lạnh.

Cái tên ngu ngốc này, rốt cuộc hán có đem sự kiện trước mắt rửa sạch hay không? Trọng điểm ở nơi nào vậy?

Hiện tại, mấu chốt quan trọng chính là, Già Lam giết người, cuối cùng nàng sẽ phải chịu hình phạt nghiêm trọng của học viện Thiên Dực không?

Đáng tiếc, lối suy nghĩ của Phụng Thiên Sách, toàn nói những chuyện không đâu. Còn hán lại xoắn xuýt chuyện nên dùng roi đánh thì thế hay phơi khô?

Hán suy nghĩ một hồi lâu, quyết định sau cùng chính là: “Ta thấy, để cho cha nuôi của mình quyết định đi. Dù sao loại chuyện tổn hại âm đức này, không thích hợp với con người thiện lương như ta.”

Ý hán là cha nuôi của hán thích hợp để làm chuyện tổn hại âm đức? Hán thật là có hiểu nha!

Tư Đồ Trường Thắng vừa tới cửa học viện, nghe được mấy lời thằng con nuôi nói, chân hán trượt một cái, suýt chút nữa xấu mặt trước đám học trò và trưởng lão của học viện.

“Thằng nhóc thôi tha, mi không thể làm chuyện tổn hại âm đức, lão tử làm được à?” Thanh âm hết sức tức giận, khiến toàn trường rung lên, trong vô hình, sóng âm hùng mạnh quét ngang qua mấy người, khiến đám người đang xì xầm hoặc đang thất thần thu hồi lực chú ý, đồng loạt nhìn về phía cửa học viện.

Nơi đó, không khí dao động, một người đàn ông trung niên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người đàn ông trung niên này mặc đồ đen, mạnh mẽ hào phóng, tiêu sái tự do, bản thân có một loại khí chất oai hùng tự nhiên. Hán chậm rãi bước đi. Ông bước đi chậm chậm, hai chân như đi bộ trên không trung, không hề chạm xuống đất, nương theo bước chân ông ấy đến gần, hơi thở mạnh mẽ của ông tung bay trong không khí, phong thái dũng cảm mà tự tại, giống như chư thiên vạn giới, đều nằm trong cái búng tay của ông ấy.

Ông ấy chính là viện trưởng hiện tại của học viện Thiên Dực, Tư Đồ Trường Thắng!

“Bái kiến viện trưởng!” Các trưởng lão kinh ngạc thấy trưởng lão giá lâm, đồng loạt khom người đón chào.

“Bái kiến viện trưởng!” Các học sinh ở đây đều có người biết hoặc không nhận biết viện trưởng, lúc phản ứng kịp thời, đều cúi chào người. Trong đó, có không ít người cẩn thận liếc trộm viện trưởng, trong lòng rục rịch hưng phấn, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy viện trưởng --- Người mạnh mẽ nhất đại lục Hạo Thiên, bọn họ cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

“Ừ.” Tư Đồ Trường Thắng gật đầu, mặt mũi không chỗ nào không uy nghiêm.

Phụng Thiên Sách nhìn ông ấy đi tới, nhiệt tình vẫy tay với ông: “Cha nuôi, ngài cũng có thể xem là vậy! Nếu ngài không đến, con cháu của ngài nhất định

bị bắt nạt thế thảm rồi. Nhìn một cái, người bắt nạt nằng đã chết, ngài xem chúng ta nên dùng roi đánh thi thể hay phơi thây? Loại chuyện tổn hại âm đức này, ngài làm thuận buồm xuôi gió nhất, vẫn là ngài đến quyết định đi!”

Hết V10

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: V11.1: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Tư Đồ Trường Thắng tức giận trừng liếc hẩn một cái, ánh mắt uy nghiêm nhìn Già Lam, đáy mắt lăm lăm, đánh giá Già Lam từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt kia rõ ràng là ánh mắt xem xét con cháu, chứ đâu phải ánh mắt một viện trưởng nhìn học trò của mình.

Già Lam bình tĩnh nhìn ông ấy, dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên, lấy được vài phần ấn tượng tốt của Tư Đồ Trường Thắng.

Người bình thường bị ông nhìn chăm chăm như vậy, không toát mồ hôi cũng run lấy bầy, nhưng nàng lại cư xử thản nhiên, hơn nữa còn có thể bình tĩnh, có thể thấy được sự gan dạ sáng suốt của nàng.

“Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”

Nguy trưởng lão lo lắng người khác nói lung tung gây bất lợi cho Già Lam, vì vậy lão giành trước một bước, nói: “Viện trưởng là như vậy...” Lão đem mọi chuyện kể lại một lần, dựa trên tình hình thực tế, không hề thêm mắm dặm muối, cũng không có giải vây cho Già Lam, trong lúc nói còn cố ý nhấn mạnh thiên phú về cổ thuật của Tống Thiên Nhi và thiên phú chiến kỹ thiên tiên thủy linh thuật, để viện trưởng có thể xem xét cẩn thận, tự cấp thời gian trừng phạt Già Lam, lo lắng nhiều nhân tố.

Già Lam sâu sắc liếc nhìn Nguy trưởng lão, sáng mắt khê lưu chuyển.

Phượng Thiên Sách dựa sát vào tai nàng, dùng âm thanh cực thấp nói: “Tiểu Lam Lam, nàng yên tâm, có cha nuôi ở đây, mọi chuyện đều được giải quyết thôi. Còn nhớ, năm ngoái ta mắc chứng mộng du, không ngờ mộng du vào hoàng cung, trốn trong bảo thất của hoàng cung một đêm. Kết quả bị người ta phát hiện, hoàng đế nổi giận, nói muốn xử ta theo pháp luật, kết quả cha nuôi vừa ra tay... Chuyện có thành không, ta êm đẹp trở về nhà, đem bệnh mộng du của ta chữa lành. Nàng nói xem, có phải cha nuôi rất lợi hại không?”

Hắn nói xong, mặt mày hớn ha hớn hở, Già Lam có thể tưởng tượng ra hình ảnh sinh động đó. Cái gì mà mắc bệnh mộng du, không ngờ rằng mộng du vào hoàng cung, núp trong bảo thất hoàng cung một đêm. Nàng đoán hơn phân nửa là hắn lén vào bảo thất của hoàng cung ăn trộm, kết quả bị người ta bắt được. Một hẩn còn nói được, mộng du á, không đem lão hoàng đế chọc tức chết, nàng thật bội phục lòng dạ rộng rãi của lão hoàng đế.

Hắn tự cho rằng âm thanh của mình rất thấp, nhưng đám học sinh đứng gần đó đều nghe rất rõ ràng. Trong lòng đám người này cười nhạo, kẻ ngu đúng là kẻ ngu, gây ra chuyện như vậy còn không biết hối lỗi, khổ thân viện trưởng, nhận một đứa con nuôi như hẩn đúng là đau đầu, còn phải thường theo sau mông chùi dít (*) cho hẩn, đây là tạo cái nghiệp gì vậy?

(*) Giải quyết hậu quả.

Bọn họ nói ra tiếng lòng của Tư Đồ Trường Thắng (*), nhưng cũng là do ông cam tâm tình nguyện. Nghe Phượng Thiên Sách nói, Tư Đồ Trường Thắng bắt đắc dĩ lờn hẩn, trong mắt tuy có bất đắc dĩ, nhưng ánh sáng khác thường càng nhiều hơn.

(*) Tự nhiên khúc này đối họ của viện trưởng đại nhân @~@ tác giả đổi nha, Ngữ văn edit theo họ Tư Đồ như cũ hén!!

Thằng nhóc thôi! Đầu óc thật không bình thường hơn!

Vì nàng cháu nhỏ của mình, gắng sức đem cha nuôi của mình bán ra ngoài. Chỉ sợ ông không giúp hẩn che chở nàng cháu nhỏ, ở chỗ này ra sức tang bốc ông, thằng quý này...

Tư Đồ Trường Thắng lại bắt đắc dĩ lắc đầu thờ dài, nhất định kiếp trước ông thiếu nợ hẩn!

Phản ứng của viện trưởng khiến Già Lam kinh ngạc, rốt cuộc tình cảm viện trưởng dành cho Phượng Thiên Sách là tình cảm gì?

Viện trưởng là cha nuôi của Phượng Thiên Sách, chắc hẩn ông ấy cũng biết hẩn già bộ chứ?

“Ta đã hiểu sơ sơ chuyện này, biết phải làm gì rồi. Hiện tại, ta cho ngươi một cơ hội để tự mình biện bạch, chỉ cần ngươi có thể tự mình chứng minh bản thân trong sạch, ta liền xá tội cho ngươi, nhưng nếu... Ngươi không tìm được nguyên cớ, như vậy...” Ông làm lơ ‘mị nhân’ mà Phượng Thiên Sách phóng tới, Tư Đồ Trường Thắng lạnh mặt nói: “Quy củ chính là quy củ, không có quy củ; sao thành được vương tròn, ta phải làm gương cho học viện, hi vọng ngươi có thể hiểu.”

Ánh mắt Tư Đồ Trường Thắng sáng quắc nhìn Già Lam, không biết là cố tình khảo nghiệm nàng, hay là gửi gắm tín nhiệm và hi vọng, ông bày ra dáng vẻ người ngoài cuộc đang giải quyết việc chung, công chính liêm minh!!!

Phượng Thiên Sách không nói gì, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, vô hình trung cổ vũ cho nàng. Có một số việc hẳn có thể làm cần, có thể nói chêm chọc cười, nhưng có một số việc hẳn phải cư xử nghiêm túc.

Già Lam không có thất vọng, trái lại nàng còn thưởng thức và kính phục đối với ngài viện trưởng này. Thân là viện trưởng, đương nhiên không thể coi thường quy củ của học viện, muốn học gì thì làm, ông ấy cho nàng cơ hội biện giải đã là nhân nhượng lớn nhất rồi. Có thể chứng minh sự trong sạch của mình hay không, đồng thời quyết định nàng có giá trị để ở lại học viện này hay không.

Nghĩ thông suốt, Già Lam mừng rỡ, bước lên phía trước nói: “Ta rất biết ơn viện trưởng đã cho ta cơ hội này. Thế nhưng, trước khi ta chứng minh bản thân mình trong sạch, có thể mời viện trưởng cứu bạn của ta hay không? Nàng ấy vì bảo vệ ta, nên bị cô trùng phản phệ, mặc kệ ta có chứng minh được bản thân trong sạch hay không, ta đều hi vọng viện trưởng ngài giúp đỡ cứu nàng ấy.”

Tư Đồ Trường Thắng đi về phía tượng bằng, đột nhiên ông giơ tay lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán lên mặt bằng, linh khí dồi dào trút xuống trong nháy mắt. không bao lâu, cả tòa tượng bằng hình người liền hòa tan, chỉ còn cổ trùng như bị kinh sợ, tản đi khắp nơi, hoặc là bay về phía chân trời, hoặc là chui vào lòng đất, rất nhanh liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sức mạnh thần kì!

Già Lam nhìn thấy, lại ném cho Tư Đồ Trường Thắng ánh mắt tán thưởng. Nếu phán đoán của nàng không sai, thứ ông ấy vừa thi triển không thuộc về bất kì loại chiến kĩ nào hết, mà đơn thuần dùng linh khí hòa tan khối bằng, đồng thời dọa cổ trùng lui ra.

Nếu ông ấy sử dụng bất kì loại chiến kĩ nào, đều sẽ khiến Tổng Thiên Nhi bị thương, không thể tránh khỏi. Hiện tại, ông ấy không dùng loại chiến kĩ nào hết, chỉ đơn thuần dùng linh khí ép bằng mỏng hòa tan, lại uy hiếp được cổ trùng, làm chúng rút lui trước. Tránh để Tổng Thiên Nhi bị cổ trùng cắn bị thương.

Miếng bằng mỏng hòa tan, Tổng Thiên Nhi liền mềm oặt xuống, Tư Đồ Trường Thắng bước lên đón lấy nàng ấy, đem nàng ấy giao cho một trưởng lão ở phía sau: “Đem nàng ấy đưa đi, trị liệu cho tốt.”

Già Lam lo lắng nhìn Tổng Thiên Nhi, nhưng không ngăn cản, nàng biết, giờ phút này, có lẽ cách này là cách xử lí tốt nhất với Thiên Nhi.

“Ta đi xem nàng ấy.” Mục Tư Viễn từ trong đám đông bước ra, nhanh chóng đuổi theo.

Sở Viêm Chiêu không có ngăn cản hẳn, cũng không có đuổi theo hẳn. Hẳn muốn ở đây chờ đợi hơn. Rốt cuộc Già Lam tự rửa sạch tội danh như thế nào.

“Bây giờ, ngươi có thể bắt đầu rồi.” Tư Đồ Trường Thắng nhìn nàng nói.

Già Lam hít sâu một hơi, bắt đầu rù rì nói: “Vừa rồi, mọi người đều nhìn thấy bằng mâu trong tay ta đâm xuyên tim của gã. ... Không sai, tat u luyện linh thuật thủy, bằng mâu lại là chiến kĩ cơ bản nhất của chiến kĩ linh thuật thủy, phạm là người tu luyện linh thuật thủy đều có thể thi triển chiêu này.”

Đột nhiên, nàng quay đầu nhìn về phía đám người Lâm sư tỷ: “Lúc trước, gã dùng linh thuật hỏa công kích ta. Ta dùng bằng mâu chống lại, nhắm ngay cổ họng gã. Gã mới chịu dừng tay, các ngươi cũng nhìn thấy, phải không?”

Đám người Lâm sư tỷ sững sốt, không ngờ Già Lam hỏi tới bọn họ, Lâm sư tỷ gật đầu: “Đúng, bọn ta đều thấy được! Gã cười nhạo Phượng Thiểu, ngươi không ưa gã nói xấu Phượng Thiểu liền nói lời mỉa mai gã. Đem xuất thân của gã ra để châm chọc, khiến gã tức giận. Vì vậy mà các ngươi kết thù.”

Lâm sư tỷ cố tình chỉ ra quá trình kết thù oán của Già Lam cùng nạn nhân, Già Lam giết đối phương là có động cơ.

“Tiểu Lam Lam, không ngờ nàng lại bảo vệ cho ta như vậy, ta thực cảm động.” Đột nhiên Phượng Thiên Sách sáp lại, Già Lam giơ tay lên, nắm ngón tay chống đỡ gò má hẳn, đem gò má hẳn đẩy sang một bên.

Bây giờ đang nói chuyện chính sự, hẳn không thể nghiêm túc một chút à?

Già Lam không nhìn hẳn, tiếp tục nói: “Như vậy các ngươi đều nhìn thấy được bằng mâu ngưng tụ trong tay ta?”

“Đúng vậy! Thấy được. Giống hệt cái ngươi giết Hàn sư đệ.” Lâm sư tỷ cười lạnh, tựa như một khắc sau sẽ đẩy Già Lam xuống địa ngục.

Già Lam nhếch môi, hai tay chậm rãi vươn lên, linh khí chuyển động thành vòng xoáy trong lòng bàn tay, kèm theo ánh sáng u lam nhàn nhạt, một thanh bạch bằng mâu trong suốt, bong loáng xuất hiện trong tay nàng.

Ánh mắt Tư Đồ Trường Thắng hơi thay đổi, rất nhanh liền bình phục lại.

Già Lam cầm bằng mâu trong tay, đưa về phía bọn người Lâm sư tỷ: “Đây là bằng mâu ta vừa dùng linh thuật thủy tạo thành, mời ba vị dùng hai tay cầm bằng mâu, tạm thời thay ta bảo quản đi.”

Mọi người kinh ngạc, không biết nàng đang muốn làm cái gì, đám người Lâm sư tỷ cũng kinh ngạc.

“Dựa vào cái gì?” Lòi vừa nói ra, ba người bọn họ đều bị ánh mắt của viện trưởng chiếu tướng. Lòi nói muốn từ chối bị nghẹn trong cổ. ba người bắt đầu đi nhận lấy băng mâu. Đầu dùng hai tay cầm băng mâu, bên trái, ở giữa, bên phải ba người ba vị trí, lòng bàn tay truyền tới cảm giác lạnh lẽo, lạnh thấu tim. Có viện trưởng ở đây, các ả không dám không nghe theo, đành phải ngấm ngấm chịu đựng.

Phượng Thiên Sách cười nhìn Già Lam, hẳn đang chờ mong nàng mang đến kinh hi mới, mặc kệ nàng làm cái gì, hẳn đều ủng hộ nàng vô điều kiện.

Nạp Lan Tiêu Bạch cô đơn đứng tại chỗ, hẳn rõ ràng đang đứng giữa đám đông, lại khiến người ta không cảm nhận ra hơi thở của hắn.

Sở Viêm Chiêu khẽ híп mắt, con ngươi sâu sắc thêm một tầng.

Triệu Nhã Nhi nhú chặt mày, cũng không đoán ra được dụng ý của Già Lam, nhưng Già Lam giết người trước mắt mọi người, nàng ta muốn chống chế là chuyện không thể nào.

Ả cười lạnh ở trong lòng, để nhìn xem Già Lam còn có thể làm nên chuyện gì.

“Được rồi, kể tiếp, chúng ta liền xem chủy thủ trong tay bạn học Hàn nhé...” Lực chú ý của Già Lam liền chuyển, đồng thời cũng chuyển lực chú ý của mọi người sang hướng khác.

Được Già Lam gọi nhắc, mọi người đều thấy rõ ràng, trong tay người chết đang cầm một thanh chủy thủ. Lúc trước rất rối loạn, không phải ai cũng nhìn thấy thanh chủy thủ trong tay người chết, cho nên tất cả đều nhận định Già Lam giết người vì ân oán cá nhân. Bây giờ thấy chủy thủ trong tay người chết, mọi người không nhìn được nghĩ đến, có lẽ đối phương muốn giết Già Lam, nhưng không thành, trái lại bị Già Lam giết. Nói cách khác, Già Lam giết người vì tự vệ.

Kể từ đó, tội danh giết người của nàng liền giảm đi một nửa.

Nguy trưởng lão chen lời vừa lúc: “Viện trưởng, trong tay tên học trò kia có chủy thủ, rõ ràng là muốn ám sát Già Lam. Già Lam vì tự vệ nên mới giết người. Có thể tha thứ lỗi, xin viện trưởng suy xét.”

Bên cạnh có trưởng lão không ủng hộ: “Nguy trưởng lão, người nói như thế cũng quá mức vô đoán rồi. Trong tay nạn nhân cầm chủy thủ, nhưng có ai cam đoan, gã đã rút chủy thủ ra trước khi chết hay là gần chết mới rút chủy thủ ra? Nếu trước khi chết gã đã rút chủy thủ, muốn ám sát Già Lam, như vậy Già Lam giết người là tự vệ, có thể hiểu. Nhưng nếu lúc gã bị đâm, muốn phản kháng nên rút chủy thủ, như vậy ý nghĩa liền khác đi. Viện trưởng, hiện tại người đã chết, chỉ dựa vào một cây chủy thủ, căn bản không chứng tỏ được gì. Xin viện trưởng xử lí công bằng chuyện này, đừng để người ta nói công bằng suy bại.

Hai người bên nào cũng nói mình đúng.

Tư Đồ Trường Thăng im lặng, tiếp tục xem Già Lam, chờ mong nàng tiếp tục giải thích.

Già Lam cười nhạt: “Mọi người đừng có gấp, trọng điểm ta nói không phải cái này.”

Nàng tiện tay vút chủy thủ sang một bên, vẫy tay gọi Tần quân gia: “Tần quân gia, làm phiền người, đỡ gã một chút.”

Tần quân gia bị điểm danh nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình, lấy được sự cho phép của Phượng Thiên Sách, hẳn liền làm theo lời Già Lam, đỡ người chết lên.

“Đừng nhúc nhích, liền đứng ở chỗ này đi!”

Già Lam nói, khiến Tần quân gia dừng lại mọi động tác, cứ như vậy ngơ ngác đỡ người chết.

Mắt nhìn thấy đầu người chết dần dần dựa sát vào vai hắn, hắn nghiêng đầu qua một bên, giữ khoảng cách xa xa với nó.

Già Lam liền chào hỏi tám vị mỹ nữ mặc đồ trắng của Phượng Thiên Sách: “Các vị cô nương, có thể giúp ta một chuyện hay không?”

Tám cô gái đều sững sốt, đều quay đầu nhìn Phượng Thiên Sách. Trong lòng mờ mịt, các nàng ta là thị nữ bên cạnh Phượng Thiệu, chưa tới lượt Già Lam khoa tay múa chân đâu!

Đáng tiếc, một khắc sau, các nàng ta phải khuất phục, bởi vì Phượng Thiên Sách không hề do dự gạt đầu.

Các nàng ta hết cách, đành bắt đầu đi cúi đầu đi tới.

“Mời các người lần lượt đứng vào trong đám đông.”

Dưới chỉ thị của Già Lam, tám người liền phân ra, đi vào đám đông mà đứng. Chợt vừa nhìn, không đầu không đuôi, nhưng khi nhìn kĩ sẽ phát hiện, thì ra tám người đứng ở vị trí lúc đầu của mình. Nói liền, tạo thành hình cái quạt. Mỗi người đứng ở một vị trí hình quạt, đem mọi người vây ở trong.

“Hiện tại, tất cả những người đứng ở đây, nếu có ai di chuyển, mời các tám vị cô nương dùng túi càn khôn, bắt hết. Bởi vì, kẻ đó rất có thể là hung thủ.”

Một lời kinh động khơi dậy con sóng, mọi người càng thêm kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu nàng đang làm cái gì.

Phượng Thiên Sách nhìn đôi mắt chậm rãi phóng to của Già Lam, hần cười nhẹ, giống như đã đoán được chuyện gì đó.

Tư Đồ Trường Thắng quay đầu liếc nhìn Phượng Thiên Sách, ánh mắt càng bí hiểm: “Để cho dễ dàng điều tra ra chân tướng, mọi người đứng yên tại chỗ, nếu có người dám vọng động...” Ông cố ý dừng lại, không nói hết lời nhưng sức uy hiếp quá rõ ràng.

Oai phong của viện trưởng không phải chuyện đùa, mọi người nghe vậy, còn ai dám lộn xộn?

Già Lam cảm kích liếc ông một cái, hiện trường có đông người như vậy, một khi nơi này hỗn loạn, rất khó khống chế được. Nhưng chỉ có viện trưởng mới có thể dùng một lời định can khôn, đem hiện trường khống chế vững vàng.

“Ngươi có thể tiếp tục.” Âm thanh của Tư Đồ Trường Thắng rõ ràng ôn hòa hơn nhiều.

Già Lam gật đầu với ông, xoay mặt hướng về ba người Lâm sư tỷ: “Các ngươi còn nhớ, băng mâu trong tay ta đâm vào ngựa Hàn sư đệ hòa tan đi mất không, trước sau phải tốn bao nhiêu thời gian?”

Lại hỏi bọn ả?

Ba người cẩn thận nhớ lại, ả béo nhanh nhẹn nhanh miệng bật thốt: “Không bao lâu liền biến mất, máu tươi ở vết thương của gã đều hòa tan với băng.”

Già Lam cười nhạt, hỏi những người khác ở quanh đó: “Mọi người còn nhớ rõ? Rốt cuộc mất bao lâu?”

“Không bao lâu. Hàn sư đệ vừa ngã xuống đất, băng mâu liền tan thành nước đá.”

“Đúng vậy. Hàn sư đệ vừa ngã xuống đất, băng mâu liền tan đi.”

Nhưng người khác đều hồi tưởng lại, nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: V11.2: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

“Các vị trưởng lão, các vị có muốn nói gì không?” Già Lam như đã dự đoán được, nhìn về phía các trưởng lão hỏi. Nếu nói người nào khó đối phó, thì chính là các vị trưởng lão này khó đối phó hơn đám học sinh, bởi vì bọn họ không những muốn bảo vệ danh tiếng cho học viện, một khi đã biện hộ cho ai đó, hoặc chấp nhận chuyện gì, liền không cho phép thay đổi.

Nguy trưởng lão là người đầu tiên đứng ra, cất cao giọng nói: “Bọn họ nói không sai, băng mâu tan rất nhanh.”

Mấy trưởng lão còn lại, mặc kệ là tình nguyện hay không tình nguyện, đều gật đầu phụ họa.

“Vậy đúng rồi! Băng mâu đâm vào người bạn học Hàn liền tan trong thời ngắn như vậy. Còn băng mâu của ta, đang được ba vị kia cầm giữ, đến bây giờ cũng không có một chút biến hóa. Điều này chứng tỏ cái gì?” Già Lam cố ý dừng một chút, nói tiếp: “Điều này chứng tỏ, băng mâu đâm vào ngực bạn học Hàn không phải do ta ngưng tụ! Băng mâu do chính ta ngưng tụ, là dùng linh khí thuộc tính thủy tinh khiết tạo thành, có thể duy trì rất lâu. Không thể nào tan chảy dễ dàng như vậy.”

Lúc này, ba người Lâm sư tỷ mới hiểu rõ, thì ra Già Lam cố tình ra vẻ thần bí nửa ngày chính là vì chứng minh băng mâu nàng ta làm ra không dễ tan.

Đáng ghét!

Nếu chỉ đơn giản muốn chứng minh chuyện này là thật, nàng ta nói thẳng thì tốt rồi, cần gì phải kéo bọn họ xuống nước, rõ ràng là cố tình trêu chọc các ả.

Đáng ghét! Thật thật đáng ghét!

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi cũng hơi thay đổi, lộ ra vẻ không dám tin, chuyện như ván đã đóng thành thuyền, không ngờ Già Lam còn có thể phủ định, luồn vào khe hở. ả không ngờ Già Lam có thể luồn lách qua khe hở, tự giải vây cho bản thân.

Đáng giận!

Nhưng mà, chỉ dựa vào điểm này, cũng không thể giúp nàng ta rửa sạch tội danh giết người được.

Ả tạm thời đứng bên ngoài quan sát, chờ xem rốt cuộc Già Lam sẽ dùng cách gì để rửa sạch tội danh giết người này.

Đáy mắt Sở Chiêu Viêm hiện lên ý cười mà bản thân hắn cũng không phát hiện, đúng là Già Lam, khe hở nhỏ xíu như vậy mà nàng cũng tìm ra, thật sự là phục nàng. Nhưng, nguy cơ của nàng vẫn chưa có qua, kế tiếp nàng có còn dự đoán trước được nữa không?

Tư Đồ Trường Thăng im lặng đánh giá Già Lam, đáy mắt hiện lên vài phần thâm ý.

“Nếu có người không tin, có thể đến đây xác nhận.” Ánh mắt Già Lam thờ ơ quét qua mọi người có mặt ở hiện trường, nàng muốn làm cho tất cả những người ở đây đều không có chỗ để phản bác.

“Ta thử một chút.” Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn cô độc đứng một mình, đột nhiên mở miệng, cất bước đi về phía Già Lam, khiến đám người vây quanh khẽ hô.

Lúc này, Nạp Lan Tiêu Bạch đứng ra, đầu phải muốn chất vấn nàng, rõ ràng là cố ý làm chỗ dựa cho Già Lam, chứng thực nàng không nói ngoa.

Già Lam khẽ nhếch mày, mỉm cười nhìn hắn thông thả bước về phía mình. Rõ ràng không nhìn thấy gì hết, nhưng hắn luôn có thể tìm được phương hướng của nàng một cách chính xác.

“Nạp Lan đại ca, cảm ơn huynh, thật ra huynh không cần nhảy vào vũng nước đục này đâu.” Già Lam dùng giọng nói cực nhỏ, đủ để hai người bọn họ nghe thấy.

“Không sao.” Nạp Lan Tiêu Bạch giơ tay lên, đưa về phía Già Lam, có lẽ do khoảng cách giữa hai người quá gần, hắn vừa khoát tay, tay liền đụng vào lưng Già Lam.

Vừa chạm vào, cả hai đều chấn động, có chút ngoài ý muốn.

Tay Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn giữ giữa không trung, còn chưa kịp thu hồi, bỗng nhiên bị người ta đụng phải, Phượng Thiên Sách cực kì bá đạo chen vào, ngăn chặn không để hai người tiếp xúc nhau.

“Ta cũng đi thử một chút.” Thanh âm của công tử quần áo lụa là vang lên, không ai nghe ra được tâm tình của hắn, thân thể của hắn không chút che giấu hướng về phía Già Lam, giống như sẽ dán lên người nàng, triệt để ngăn chặn nàng và Nạp Lan Tiêu Bạch.

Đột nhiên, trước mặt Già Lam bị bức tường thịt che kín, làm nàng ngây ngốc trong giây lát, sau đó đỏ mặt hời hợt. Tên này đang gây rối cái gì thế? Lẽ nào hắn cũng muốn nếm thử mùi vị bị bạo hoa cúc?

“Ta phải kiểm tra thật kĩ lưỡng, ngàn vạn lần không thể để cho cô gái của ta chịu chút xấu hổ ư.” Phượng Thiên Sách không nhìn về mặt cảm nín của Già Lam, giả vờ như thật lật xem băng mâu, còn đặc biệt nhấn mạnh, hắn không quên gật đầu lia lịa bình luận: “Ừ, rất bền chắc, còn in mười hai chữ: Băng mâu cứng, hoa cúc tàn, Bát công tử, đây chỗ thương!”

Hắn cố ý đọc mười hai chữ này trăm bông du dương, lòng hiếu kỳ của người biết rõ và người không biết rõ chuyện đều bị treo ngược lên.

Cả người Già Lam run rẩy, lập tức nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch theo bản năng, quan sát phản ứng của hắn. Bởi vì, dù sao trong mười hai chữ, hắn cũng nằm trong nhóm ‘Bát công tử.’

Cuối cùng, Già Lam cũng nhìn ra, Phượng Thiên Sách là hướng về phía Nạp Lan Tiêu Bạch mà đến, không biết rốt cuộc bọn họ có thù oán gì, mỗi lần gặp nhau đều châm chọc đối phương, sóng ngầm cuộn cuộn.

Phượng Thiên Sách, tên này, đúng là chọc nàng tức chết mà.

Hiện tại là tình huống gì, hắn còn cần quấy chống cự gay gắt với người ta?

Nạp Lan Tiêu Bạch đột nhiên bị đâm chột, hắn cũng không lộ vẻ tức giận, càng không có vẻ mặt tò mò. Nghe xong lời Phượng Thiên Sách nói, hắn hướng về phía Già Lam, khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Lam Lam, thật ra muội không cần chứng minh với mọi người, phạm là người có kiến thức đều hiểu rõ, linh thuật ngưng tụ do chiến kĩ tạo thành, không thể nói tan liền tan trong thời gian ngắn được.”

Thanh âm nhẹ nhàng, dịu dàng như gió xuân lướt qua nhánh liễu, khiến người nghe thoải mái, say sưa trong đó.

Nhưng ~

Lam Lam?

Nghe cách xưng hô như thế, cả người Già Lam lại run lên, sao mà nghe như cái nickname ‘Tiểu Lam Lam’ Phượng Thiên Sách đặt cho nàng dữ vậy nè, còn muốn làm cho nàng cảm thấy buồn nôn, vì muốn khiến nàng không thể chịu nổi à?

Phượng Thiên Sách nghe xưng hô này, liền làm động tác khoa trương rung mình nổi da gà, ánh mắt sâu kín quét Nạp Lan Tiêu Bạch, không rõ ý tứ.

Biểu hiện của Nạp Lan Tiêu Bạch rất tự nhiên, nói: “Trong khoảng thời gian ngắn mà cây băng mâu này tan thành nước, đủ để chứng minh, nó không

phải do chiến kỹ linh thuật thủy ngưng tụ thành, là do có người làm vì muốn vu oan giá họa cho mọi, mô phỏng theo chiến kỹ linh thuật thủy tạo thành. Bởi vì không phải sử dụng linh thuật thủy chân chính ngưng tụ, cho nên thời gian nó duy trì không lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: V11.3: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

“Nạp Lan đại ca nói không sai. Đây cũng là điều ta muốn chứng minh, cây băng mâu kia không phải do ta ngưng tụ thành, là có người phóng băng mâu về phía ta. Thật ra đối tượng nó muốn ám sát là ta, nhưng cố tình lại có người đâm lên sau lưng ta. Ta liền tránh né, tự nhiên băng mâu sẽ đâm trúng người ở sau lưng.”

Thanh âm Già Lam nguội lạnh như băng, giữa hai chân mày ẩn hiện sát khí.

“Người này hại người rất tài tình, thời cơ và độ lớn đều ăn khớp, một kích không thể hại ta mất mạng, nhưng hẳn còn có thể lợi dụng tội danh giết hại đồng môn, đưa ta vào chỗ chết!”

Hóa ra chuyện lại phức tạp như vậy?

Mọi người bắt đầu nghị luận, đáng lẽ là một vụ án giết người rất rõ ràng, hiện tại càng phức tạp. Mặc dù nói, mắt thấy là thật, nhưng sau khi nghe Già Lam giải thích, bọn họ không thể không thừa nhận, lời giải thích của nàng rất có đạo lý. Chuyện thoát nhìn không có đơn giản như bọn họ nghĩ.

“Băng mâu không phải ngưng tụ thành, vậy là ai? Đừng nói là nó tự dung xuất hiện ha!” Lâm sư tỷ không phục phản bác, đặc biệt khi nhìn thấy người đàn ông hoàn mỹ như Nạp Lan Tiêu Bạch đứng ra chống lưng cho Già Lam, ngọn lửa ghen tỵ trong lòng càng thêm rùng rục.

Ả béo đứng bên cạnh âm thầm kéo ống tay áo Lâm sư tỷ, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lâm sư tỷ, Nạp Lan công tử đã nói, có người cố tình mô phỏng chiến kỹ linh thuật thủy của Già Lam, biến ra băng mâu kia.”

Ả không nhắc thì đỡ, ả nhắc xong, mặt mũi Lâm sư tỷ mát sạch, hung ác trừng ả béo, găm nhẹ: “Ta biết rồi, không cần ngưng tụ nhắc!”

“Nhưng...” ả vẫn chưa còn hiểu rõ tình huống, ả béo bị Lâm sư tỷ rống, cả người liền ủ rũ, không dám nói tiếp nữa.

“Lâm sư tỷ, đừng nóng giận! Cho dù băng mâu không phải Già Lam ngưng tụ, nhưng nàng ta giết người là sự thật. Mọi người đều tận mắt nhìn thấy, là chính tay nàng ta cầm băng mâu đâm vào ngực Hàn sư đệ.” Con ả nhỏ nhắn đứng ra khuyên nhủ.

Lòng Lâm sư tỷ dần bình tĩnh lại, hừ lạnh nói: “Đúng rồi, ngưng tụ có người hãm hại ngưng tụ, thế thì ngưng tụ phải bắt hắn ta ra. Nếu người này căn bản không tồn tại, như vậy sẽ chứng minh tất cả những lời ngưng tụ nói lúc này đều là bịa đặt. Ngưng tụ vì muốn gột bỏ tội danh giết người, cố tình không dùng chiến kỹ linh thuật thủy ngưng tụ băng mâu, ngưng tụ có giết ngưng tụ hay không, có trời mới biết.”

“Kẻ hãm hại ta hả? Ủ, đương nhiên ta sẽ bắt được hắn.” Già Lam cười nhạt, nụ cười chứa ý lạnh, làm người khác sợ hãi.

Lúc này, Tư Đồ Trường Thắng lên tiếng: “Già Lam ngưng tụ đã liệu trước, vậy mau chóng chỉ ra người hãm hại ngưng tụ đi. Nhưng mà, ngưng tụ nên nhớ kỹ, muốn thuyết phục được ta, thuyết phục được mọi người, ngưng tụ cần phải có chứng cứ xác thực.”

Già Lam nhìn ông, trịnh trọng gật đầu: “Đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ không gánh tội danh cho kẻ khác, nhất định chỉ ra và xác nhận kẻ giết người thật sự!”

Nàng chậm rãi xoay người, hướng tám cô gái áo trắng, giờ ngón tay chỉ: “Người hãm hại ta, đang ở trong số đó.”

Một lời kinh hãi, hiện trường lại nhắc lên một lần sóng mới.

Nơi tám cô gái đứng tạo thành hình cánh quạt, người ở bên trong hình cánh quạt ngưng tụ nhìn ta, ta nhìn ngưng tụ, đều lộ vẻ cảnh giác, còn người đứng bên ngoài hình cánh quạt thì trốn sang hai bên như tránh ôn dịch, chừa lại hàng ngũ hình quạt xếp, khiến nơi họ đứng càng bất mắt hơn.

Nhóm người đứng bên trong đội ngũ hình cánh quạt, phát hiện không đúng liền muốn vọt ra khỏi đội ngũ, tám cô gái áo trắng liền giờ túi càn khôn lên, ánh sáng túi càn khôn lấp ló, khiến mọi người dừng lại, ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Vừa khéo Triệu Nhã Nhi cũng đứng trong đội ngũ hình cánh quạt, không biết Già Lam vô tình hay cố ý, vị trí ngón tay nàng chỉ, vừa vặn đối diện ả.

Giữa trán Triệu Nhã Nhi căng thẳng, cả người buột chặt, lúc này tám cô gái kia đến đây đứng, ả đã cảm thấy có gì đó không đúng. Hiện tại, ngón tay Già Lam chỉ ra, lời cũng nói xong. ả hoàn toàn lĩnh ngộ, thì ra Già Lam đã sớm phát hiện phương hướng của kẻ bị tình nghi, nên mới không chế nơi này trước tiên.

Già Lam, rốt cuộc ngươi ngu thật hay giả ngu?

Khi trước ở thành Lạc Xuyên, người người đều nói Sở gia có một xấu nữ không hề có thiên phú linh khí, ai cũng có thể coi thường nàng. Bây giờ, nàng bộc lộ tài năng và trí tuệ, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của ả.

Khi đối mặt với vô số người chất vấn mình, nàng chẳng những không hoảng hốt, ngược lại còn bình tĩnh phân tích, biện giả cho mình. Trình bày và chứng minh bằng chứng, lý lẽ rõ ràng, có trình tự, còn có thể trừu tượng sắp đặt mà không ai hay biết, chờ mọi người phản ứng kịp, cục diện đã nằm trong tay nàng.

Phản ứng như thế, trí tuệ như thế, người bình thường há có thể làm được?

Nàng đã từng là xấu nữ ngu ngốc ở thành Lạc Xuyên, bị người người khinh bỉ đó sao?

Nghi hoặc, không cam lòng, tức giận... Trong lòng Triệu Nhã Nhi hết sức phức tạp.

Con ngươi Phụng Thiên Sách chợt lóe, khóe miệng không nhịn được hé ra nụ cười khê khen ngợi. Quả nhiên, hần không nhìn lầm, nàng đã dự tính trước.

Khóe mắt nhìn thấy nụ cười nhẹ của Nạp Lan Tiêu Bạch, sắc mặt hần hơi trầm xuống, tiến lên một bước, dùng thân thể che tầm nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch. Nhưng, hần đã quên, ánh mắt Nạp Lan Tiêu Bạch có thấy được gì đâu, cho nên, hần có che cũng vô dụng.

“Mọi người nhìn xem, từ góc độ bạn học Hàn bị băng mâu đâm trúng, mà lúc ta chặn băng mâu giữa chừng, độ mạnh yếu vẫn còn rất mạnh, chứng tỏ nó trực tiếp từ nơi này phóng tới. Và lại, ta đem phạm vi khuếch trương lớn hơn một chút. Phạm là khu vực hình cánh quạt, đều có khả năng là người bị hiềm nghi giết người!” Già Lam xách thi thể Tần quân gia đỡ, vô cùng chuyên nghiệp ước lượng phương hướng, đầu vào đây liền trần thuật.

Khóe miệng Tư Đồ Trường Thắng chậm rãi nhếch lên, ông nói: “Ngươi nói đều có lý, như vậy ngươi liền chỉ ra và xác nhận người hiềm nghi trong số đám người đó đi.”

“Dạ, viện trưởng.” Già Lam đưa mắt, chậm rãi quét về phía đám người ở khu vực hình cánh quạt.

Trong quá trình này, nhóm người ở khu vực hình cánh quạt, mặc kệ chột dạ hay không chột dạ, tìm đều đập như đánh trống. Bởi vì không ai có thể xác định, Già Lam có tùy tiện chỉ đại một người nào đó hay không. Dù sao thì Già Lam cũng có Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch làm núi chống lưng cho nàng, thái độ của viện trưởng rõ ràng cũng nghiêng về nàng. Nàng tùy tiện chỉ một cái, nói bọn họ là hung thủ giết người, bọn họ chết là cái chắc.

Mợ nó! Đầu năm nay, làm cái gì cũng phải có hậu trường nha!

Ai có hậu trường vững mạnh, người đó mới có quyền nói chuyện!

Cả đám cứ chờ đợi trong nỗi giãy vò, chờ Già Lam chỉ ra và xác nhận.

Hết chương V11

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: V12.1: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Nhìn vẻ mặt khấn trương của mọi người, Già Lam cúi đầu cười nhạt. Nàng cố ý tạo ra hiệu ứng như vậy, chính là vì muốn để bọn họ ném thù mù bị vu oan.

Lúc này, khi nàng bị người vu oan, trong số bọn họ có ai không vui sướng khi nàng gặp họa, hận không thể ném đá xuống giếng, đẩy nàng vào địa ngục?

Còn có Thiên Nhi...

Nghĩ đến thảm trạng của Thiên Nhi, lửa giận trong lòng nàng lại bùng cháy.

Buồn bực thì buồn bực, mặt ngoài nàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ánh mắt cố ý quét qua quét lại trên người Triệu Nhã Nhi mười lần, cho đến khi Triệu Nhã Nhi không nhịn được run lên, nàng mới khê nhếch môi, dò tìm mắt.

Triệu Nhã Nhi, đừng tưởng như vậy là xong.

Trên đường đến học viện Thiên Dược, ai lừa nàng, ai cho người ám sát nàng, là ai hại nàng không thể bước vào đội ngũ học sinh ưu tú, từng khoản từng

khoản nàng đều ghi nhớ.

“Nếu kẻ này muốn giết người hãm hại ta, có thể thấy được ta với gã có thù oán.” Già Lam cố ý dừng một chút, khiến cho trí tưởng tượng của mọi bay cao, ai có thù oán với nàng, như vậy người đó bị hiềm nghi lớn nhất.

Triệu Nhã Nhi đứng mũi chịu sào, đôi mắt tròn to. Già Lam ám chỉ người có thù oán với nàng ta, rõ ràng là nói ả.

“Ta tới học viện Thiên Dực chỉ được hai ngày, người quen biết không tới mười người. Trong số đó, những kẻ kết thù với ta chỉ có năm người...” Già Lam nói tiếp, ánh mắt nhìn chăm chú vào Triệu Nhã Nhi, có ý ám chỉ khiến Triệu Nhã Nhi lo sợ không yên.

Ngay lúc Triệu Nhã Nhi căng thẳng không chịu nổi, định mở miệng nói chuyện, Già Lam bất ngờ xoay người, mặt hướng về nhóm Lâm sư tỷ: “Ba vị, ta và các người có thù oán sao?”

“Cái gì?” Nhóm ba người Lâm sư tỷ đều không kịp phản ứng.

“Ta nói, ta và các người có thù oán sao?” Già Lam lặp lại.

Ba người liếc nhìn nhau, nếu lúc này thừa nhận có thù oán với Già Lam, chẳng phải sẽ làm mọi người xem mình là kẻ tình nghi ư?

Ba người cùng lắc đầu.

Già Lam cười nhẹ, nói: “Nếu chúng ta không có thù oán, vì sao lúc này ta bị người vu oan, các người vẫn cố gắng bỏ đá xuống giếng, đưa ra nhiều nghị luận và ngờ vực vô căn cứ? Giống như vừa bắt đầu đã nhận định ta chính là hung thủ giết người. Các người dựa vào gì mà cho rằng như vậy? Là bởi vì người vốn là do các người giết, các người muốn đổ tội cho ta, nên mới dám chắc chắn như thế?”

Từng chữ bức bách, trầm bổng du dương.

Già Lam tiến lên, nhóm Lâm sư tỷ liền lùi lại, khí thế hùng mạnh và lời nói sắc bén, khiến ba người run lấy bầy.

“Người nói vậy! Sao lại là bọn ta được chứ!” Lâm sư tỷ nhanh chóng trấn định lại, ưỡn ngực phản bác.

“Nếu ta nhớ không lầm, hồi này, ba người các người cũng đứng ở đó. Kể đó, cố tình đi tới để nhục mạ ta. Nếu các người không có thù oán lớn với ta, tội gì phải đặc biệt đi tới, thừa cơ hãm hại ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết.” Ánh mắt Già Lam đột nhiên hung ác, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo, một kích này vừa ra, nhóm Lâm sư tỷ khó mà thoát khỏi hiềm nghi.

Mọi người ở hiện trường đều hốt hoảng, đúng vậy, ba người kia đúng là đứng trong khu vực hình cánh quạt. Khi ấy, tám cô gái áo trắng còn chưa đến khu vực đó làm ‘hàng rào’, các ả đã rời khỏi vị trí.

Trong quá trình Già Lam bị chất vấn, các ả chế nhạo và nhục nhã Già Lam không ít, như vậy xem ra, hiềm nghi các ả giết người giả họa cho Già Lam càng lớn.

Triệu Nhã Nhi khẽ ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Già Lam sẽ bám ả không tha, dù sao cũng do ả hại Già Lam không thể gia nhập đội ngũ học sinh ưu tú, ai ngờ Già Lam lại chuyển mục tiêu.

A! Xem ra ả quá mức lo lắng rồi.

Cơ hội nhục mạ ả tốt như vậy, Già Lam lại bỏ lỡ, có thể thấy được nàng ta cũng chẳng thông minh cho lắm. (#Ngữ: mụ mới ngu, cả nhà mụ đều ngu!!!)

“Già Lam, đừng có hắt nước bẩn lung tung! Bọn ta không hề bỏ đá xuống giếng, bọn ta chỉ ngựa mất hành vi của người, cho nên mới bênh vực lẽ phải.” Lâm sư tỷ chạy vài bước về Nạp Lan Tiêu Bạch, về mặt liền thay đổi, dịu dàng đầy tình ý, đưa tay muốn kéo ống tay áo Nạp Lan Tiêu Bạch: “Nạp Lan công tử, người nhất định phải tin ta, nói vài lời công bằng thay ta.”

Ả ái mộ Nạp Lan Tiêu Bạch đến si mê, cho dù nắm được một góc áo của hắn, ả cũng vui vẻ chịu đựng.

Thế nhưng, ả không ngờ, mình vừa tới gần người hắn, đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào vạt áo hắn, không chiếm được chút tiện nghi nào, Nạp lan Tiêu Bạch đã cất bước ra ngoài, bàn tay ả rơi vào khoảng không.

Nạp Lan Tiêu Bạch đi tới bên cạnh Già Lam, đưa tay, tìm kiếm vài cái, thực tự nhiên cầm tay Già Lam: “Ta tin tưởng Lam Lam, lời nàng ấy nói, đều đúng.”

Thanh âm hắn dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng mọi người đều nghe rõ ràng.

Hắn chỉ tin tưởng nàng nói, nàng nói, đều là đúng...

Đáy lòng Già Lam giống như có gì đó gõ nhẹ, quên mất việc hắn đang nắm tay nàng, từ lòng bàn tay truyền đến độ ấm, nguồn ấm áp này lan truyền rộng ra, làm cả người nàng được vây trong ấm áp.

Mọi người sùng sốt, đây là thổ lộ trá hình à? Nạp Lan Tiêu Bạch cao cao tại thượng thánh khiết như trích tiên, ai thấy hắn cũng phải ngưỡng mộ, không

ai dám tiếp cận, rất sợ khinh nhờ hấn đây sao?

Hấn rất ôn hòa, cũng rất lễ phép, nhưng ôn hòa của hấn là có khoảng cách, mọi người chỉ dám có lòng ngưỡng mộ hấn, lại không dám đến gần hấn.

Mà lúc này, hấn tự nhiên nắm tay Già Lam, giọng điệu dịu dàng, giống như cậu nhóc mới lớn nếm thử mùi vị tình yêu, lập tức từ trên trời rơi xuống nhân gian, càng khiến người ta điên cuồng.

Mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc, vừa hâm mộ lại ghen tỵ.

Đây thật sự là Nạp Lan Tiêu Bạch – người đứng đầu Bát công tử của Hạo Thiên hay sao?

Rốt cuộc xấu nữ kia có cái gì tốt? Cưng nhiên được Nạp Lan công tử đối xử đặc biệt như vậy? Đây là thói đời gì? Xấu nữ ngu ngốc cũng có thể trở mình nghịch thiên à?

Lâm sư tỷ bị tức đến sắp bùng nổ, bản thân mình hoa hoa lệ lệ bị xem nhẹ, còn phải nhìn người mình ngưỡng mộ dịu dàng nắm tay một đứa con gái xấu hơn mình gấp trăm lần... Vì sao? Vì sao???

Ả mập và ả nhỏ con đứng bên cạnh Lâm sư tỷ cũng tức giận bất bình, nếu người xấu xí như Già Lam cũng có địa vị, nhận được sự đối đãi chân thành của Nạp Lan Tiêu Bạch, vì sao các ả không thể? Ít nhất, trong mắt các ả, các ả xinh đẹp hơn Già Lam gấp trăm lần!

Trong lòng ghen tỵ lại vừa âm thầm vui vẻ. Về sau, các ả càng có nhiều hi vọng đối với tương lai hơn.

Già Lam sừng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ cười khẽ. Nhất định là Nạp Lan đại ca muốn né tránh Lâm sư tỷ làm phiền, cho nên mới cố tình làm như vậy? Được rồi, nàng tạm thời chấp nhận làm nhiệm vụ sứ giả hộ thảo. (*)

(*) Con gái ví như hoa, con trai ví là cỏ (thảo)

Nghĩ xong, nàng cầm tay hấn, cười với hấn.

Động tác rất nhỏ, oanh động rất lớn.

Có không ít người nhiều chuyện, dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn về phía Phượng Thiên Sách, dù sao thì hồi nãy Phượng Thiên Sách luôn mồm gọi Già Lam là cô gái hấn, hiện tại cô gái của hấn bị người ta nắm tay, hấn sẽ có phản ứng và suy nghĩ thế nào?

Những người vui vẻ ngồi xem kịch vui bao gồm cả quản gia Tần và Tư Đồ Trường Thắng. Trong tầm mắt bọn họ, chỉ thấy Phượng Thiên Sách nhìn chăm chăm tay Nạp Lan Tiêu Bạch và Già Lam, con người sâu kín xoay tròn mấy cái, sau đó khẽ nhếch mép, toát ra nụ cười ưu nhã.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: V12.2: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Nụ cười kia vốn không có vấn đề gì, nhưng cố tình nó quá mức rực rỡ.

Có một số người, càng cười rực rỡ, càng nguy hiểm.

Quản gia Tần đầy xúc động, rất hiểu chủ tử nhà mình, hấn rất xác định và khẳng định, chủ tử không được vui ha.

Tư Đồ Trường Thắng cũng đang quan sát phản ứng của Phượng Thiên Sách, bởi vì ông thấy, lấy xuất sắc của Phượng Thiên Sách, trên đời này ít có người xứng đôi được với hấn, ánh mắt của hấn lại cao, người bình thường căn bản không thể lọt vào mắt hấn nổi. Hấn đối xử đặc biệt với Già Lam, khiến ông rất bất ngờ và tò mò, ông muốn biết Phượng Thiên Sách đối xử đặc biệt với Già Lam là nghiêm túc, hay chỉ là dùng nàng ấy để làm lá chắn, lừa bịp người đời?

Nhưng, từ phản ứng của Phượng Thiên Sách, mặc dù không thể nói là hoàn toàn nghiêm túc, nhưng ít ra lời nói và hành động của Già Lam đã có thể ảnh hưởng đến hấn.

“Thì ra ả mới là hung thủ thật sự, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Không ngờ ả che giấu sâu như vậy!” Âm thanh bùng nổ trong đám đông, từ trong khu vực hình cánh quạt truyền tới.

Đội ngũ vẫn bị bao vây trong vòng tình nghi, mùi vị chờ đợi bị tra hỏi thật không dễ chịu, hiện tại Già Lam chỉ ra người bị tình nghi, bọn họ không nhân cơ hội này dậu đổ bìm leo, đem hiềm nghi trên người phải sạch thì chờ tới bao giờ? Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể nhanh chóng thoát khỏi hàng ngũ bị tình nghi.

Hắn ta vừa lên tiếng, mấy người ở chung quanh cũng nhao nhao theo, tức giận việc ác mà Lâm sư tỷ làm.

Hai gò má Lâm sư tỷ đỏ bừng lên, vừa tức vừa gấp, cuống quýt xua tay phủ nhận: “Ta không có! Ta không có làm gì hết! Các ngươi đừng đổ oan cho ta!”

“Các vị trưởng lão, xin các ngài tin tưởng ta, ta thật sự không có làm!”

“Viện trưởng, ngài phải tin tưởng ta...”

Đối mặt với nhiều tiếng phê phán, Lâm sư tỷ không có cách tự rửa oan cho mình, chỉ cảm thấy mình chết oan. Ắ không hề làm gì hết, mọi người dựa vào cái gì mà đổ oan cho ả?

Già Lam hờ hững nhìn ả, không lên tiếng. Hiện tại, ả ta đã ném được mùi vị có lý mà không thể nói rồi chứ?

Ngẫm lại chuyện lúc nãy, ả vu oan cho người khác, chẳng lẽ ả không nghĩ tới, có lẽ đối phương cũng vô tội như ả?

Một lúc sau, Già Lam mới chịu lên tiếng: “Mọi người im lặng một chút! Ắ không phải hung thủ thật sự!”

Mọi người sững sờ, hiện trường vốn ồn ào lập tức không còn tiếng động.

Ánh mắt Tư Đồ Trường Thắng hiện lên kinh ngạc, cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn ra được, đối phương và Già Lam từng có khúc mắc, hiện tại phần lớn người đều tin giải thích của nàng, đem danh hiệu người bị tình nghi là hung thủ gắn lên đầu đối phương, nàng dễ dàng gạt sạch tội danh hung thủ giết người, để cho mình an toàn. Nhưng, nàng lại lật đổ giải thích của mình, trong vô hình giúp đối phương rửa sạch tội danh.

Rốt cuộc nàng đang làm cái gì? Vì sao ông nhìn không thấu?

Mọi người ở hiện trường, bao gồm cả Phượng Thiên Sách, đều kinh ngạc, nhưng Phượng Thiên Sách khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh rất nhanh, hắn bắt đầu cười khế, dường như đã hiểu được quyết định của Già Lam.

Thật lâu sau, Lâm sư tỷ mới bừng tỉnh, ả nghĩ rằng mình nghe lầm, Già Lam giúp ả rửa sạch tội danh? Ắ thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hề cảm kích, bởi vì ả chưa từng làm, dựa vào cái gì mà nói xấu ả!! (#Ngữ: con này dở hơi. Chừng nào nó chết đây???)

Nhất định là do Già Lam sợ ả tranh giành Nạp Lan công tử, cho nên mới nói xấu ả trước mặt Nạp Lan công tử, nghĩ tới đây, ả không những không cảm kích Già Lam giúp mình, trái lại càng thêm căm hận Già Lam.

“Ta đã sớm nói, ta không phải hung thủ! Già Lam, ngươi đừng hòng ngấm máu phun người!”

“Ngấm máu phun người? Thì ra, ngươi cũng biết cái gì gọi là ngấm máu phun người.” Già Lam cúi đầu cười lạnh: “Cảm giác vô duyên vô cớ bị người ta hãm hại, bị dư luận giấu đồ bìm leo có dễ chịu hay không?”

“Ngươi... Ngươi cố ý!” Cuối cùng, Lâm sư tỷ mới hiểu, Già Lam có định trả thù mình, mục đích là để ả ném mùi bị người khác vu oan.

“Lúc này, không phải ngươi nghi ngờ ả là hung thủ, muốn hãm hại ngươi sao? Vì sao lại giải vây cho ả?” Ngươi trưởng lão nhíu mày, thật ra trong lòng lão hi vọng mọi chuyện dừng lại ở đây.

Tư Đồ Trường Thắng chuyển tầm mắt, khế cười nói: “Già Lam, nói một chút suy nghĩ của ngươi đi, ngươi nhất định có căn cứ?”

Chỉ là một cô gái xấu xí, lại là học sinh mới nhập học, thế mà được viện trưởng dùng thái độ ôn hòa dò hỏi suy nghĩ, một màn này, chẳng phải giết chết bao nhiêu người ở bên ngoài rồi sao?

“Lấy thực lực yếu ớt như vậy, muốn ra tay dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, trong thời gian ngắn để tạo ra băng mâu, căn bản không có khả năng!” Già Lam nói năng mạnh mẽ, lúc nói rõ lý do, không quên hung hăng đá kích Lâm sư tỷ. Nếu có người xem Già Lam nàng là quả hồng mềm, có thể mặc cho người vãn vãn, người đó hoàn toàn sai.

Bất nạt nàng, nàng trả lại đủ!

Mặt Lâm sư tỷ đỏ bừng, vốn định phản bác vài câu, nhưng nghĩ lại mình vừa cời được hiềm nghi, ả liền nhịn xuống. Tóm lại, thời gian còn dài, ả còn có cơ hội, đòi lại nợ ngày hôm nay, cời bỏ hiềm nghi là quan trọng nhất.

Khóe mắt liếc thấy tay Nạp Lan Tiêu Bạch tự nhiên nắm tay Già Lam, không xem ai ra gì.

Ắ hận!

Hắn không thể bước lên, kéo hai cái tay kia ra, sau đó đổi lại, ả cầm tay Nạp Lan Tiêu Bạch. Tay hắn thon dài, xinh đẹp, nếu nắm lấy tay hắn, sẽ là chuyện hạnh phúc nhất đời này?

Cô ả mê trai chìm vào ảo tưởng.

“Tiểu Lam Lam, nếu như nàng nói, ả không phải hung thủ, vậy kẻ nào hãm hại nàng?” Phượng Thiên Sách nói, ánh mắt lo lắng xẹt qua tay của hai người, giọng nói là lạ, đáng tiếc lúc này Già Lam chỉ tập trung vào chuyện tìm ra hung thủ, cho nên không chú ý đến sự khác thường của hắn.

“Ta cũng đã nói, ta mới đến học viện Thiên Dực không lâu, mặc dù có gây thù kết oán, kẻ thù của ta không vượt quá năm người, trong năm người, trừ bỏ bạn học Hàn đã chết và nhóm ba người Lâm sư tỷ, chỉ còn một vị cuối cùng.” Già Lam chậm rãi xoay người đi chỗ khác, ánh mắt chuyển về khu vực cánh quạt, mắt cố ý đảo quanh khu vực đó, giống như muốn đem biểu hiện của từng người nhìn hết. Nhóm người trong khu vực cánh quạt không khỏi phát điên, loại tâm tình chờ đợi kết án, thật giày vò người ta!!

Thà rằng nàng trực tiếp chỉ ra, trong số bọn họ, ai mới là hung thủ, còn hơn cứ lo lắng đề phòng như vậy.

Triệu Nhã Nhi nghe Già Lam nói chuyện, trong lòng mơ hồ thấy bất an, Già Lam sẽ không trở đầu mâu chia vào ả chứ?

Trực giác của ả thật chính xác! Quả nhiên, tầm mắt Già Lam rơi trên người ả!

Ả khẽ run lên, vừa rồi còn trào phúng Già Lam làm mất cơ hội hãm hại, trả thù ả, hiện giờ cũng nểm quả đắng rồi.

Không phải Già Lam không nghĩ tới chuyện trả thù ả, mà cố tình đi vòng vèo, để ả tưởng rằng mình vượt xa núi cao, rõ ràng là muốn đánh ả rơi vào đáy cốc. Nhưng, Già Lam lại cố tình để ả từ đáy cốc vọt lên chỗ cao, để ả không có khả năng an toàn qua cửa, đột ngột kéo ả tuột xuống, một lần nữa ngã vào đáy cốc.... (#Ngũ: Tóm lại là cho người ta từ đáy cốc lên cao, sau đó mới đá xuống :v cảm giác cờ mờ mờ tuyệt vời !!!)

Thủ đoạn giày vò người như vậy, thật khiến người ta hận ghiến răng!

Cảm thấy Triệu Nhã Nhi bất an, Già Lam mỉm cười, cười đến sáng lạn, không cần Già Lam mở miệng, tầm mắt hoài nghi của mọi người đều rơi trên người Triệu Nhã Nhi.

“Là Triệu sư tỷ hả? Sao có thể? Triệu sư tỷ tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Người đừng cần người lung tung có được không?” Trong đám đông, không ít người bị bề ngoài của Triệu Nhã Nhi mê hoặc, rất nhanh đã có người lên tiếng bảo vệ.

Trong đám người bên cạnh Triệu Nhã Nhi, có một sư muội, đứng ra nói: “Già Lam, người đừng ngậm máu phun người, nói xấu Triệu sư tỷ! Ta biết tại sao người lại nhắm vào tỷ ấy, là vì tỷ ấy tước đoạt cơ hội trở thành học sinh ưu tú của người. Người ghi hận trong lòng, nên mới nói có kết thù oán với tỷ ấy. Người đúng là lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử! Triệu sư tỷ làm như vậy, đơn thuần là vâng mệnh làm việc. Người có cần ghim người như vậy không, chỉ có người canh cánh chuyện này mãi, xem tỷ ấy là kẻ thù, bụng dạ người thật nhỏ! Người làm người như vậy, chỉ đáng bị coi thường!”

Một phen cảm phần đáng trào thật hay!

Già Lam sâu sắc liếc ả một cái, bản lĩnh mê hoặc lòng người của Triệu Nhã Nhi thật lợi hại, hình tượng dịu dàng, hào phóng của ả đã ăn sâu vào lòng người. Hiện tại, nàng đột nhiên đứng ra, nghi ngờ Triệu Nhã Nhi, không những không đá kích được Triệu Nhã Nhi, ngược lại sẽ bị người khác công kích.

Nàng cúi đầu cười, nói: “Ta có nói, ta hoài nghi nàng ta sao?”

“Không sai, ta dựa vào thực lực của mình, thông qua khảo hạch học sinh ưu tú, lại bị người thông báo nói đại công chúa đã có danh sách năm học sinh ưu tú được chọn, sau đó không phân biệt chuyện gì hết, tước đoạt tư cách gia nhập đội ngũ học sinh ưu tú của ta. Đồi bại là ai, cũng có bất mãn và không cam lòng, nhưng mà, ta căn bản không đặt chuyện này ở trong lòng. Ở một nơi không có công bằng, đều là rắm chó, không vào cũng được!”

Hiện trường lập tức ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: V12.3: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Các học sinh ưu tú ở đây đều tức giận, lại còn nói bọn họ gia nhập vào một tập thể chó má, nàng cũng quá mức kiêu ngạo đi!

Thế nhưng, phần lớn người không được vào nhóm học sinh ưu tú đều âm thầm dựng ngón cái khen Già Lam một phen. Lời nàng nói, cũng là tiếng lòng của bọn họ.

Học sinh ưu tú thì sao? Có gì đặc biệt hơn người?

Sắc mặt Tư Đồ Trường Thăng hơi đổi, quay đầu nhìn các trưởng lão: “Thật sự có chuyện này?”

Ngự trưởng lão bước lên nói: “Đúng vậy, viện trưởng! Thật sự là do đại công chúa cho người đến thông báo, ngài từng nói, chỉ cần là yêu cầu của đại công chúa, chúng ta phải hết sức thỏa mãn, cho nên...” Nhìn sắc mặt của viện trưởng càng lúc càng kém, lão không dám nói nữa, trong lòng thầm suy đoán, lẽ nào lão hiểu sai ý của viện trưởng?

“Chuyện này, ta sẽ tra rõ.” Thanh âm Từ Đồ Trường Thăng trầm thấp, vô cùng nhiếp chấn, khiến cả người Triệu Nhã Nhi chấn động, nhẹ run lên.

Viện trưởng muốn đích thân điều tra chuyện này? Vậy phải làm sao đây? Nếu để đại công chúa biết, ả giả truyền lệnh của đại công chúa, đem danh sách học sinh ưu tú tăng lên hai người, đại công chúa sẽ phản ứng như thế nào đây?

Nghĩ tới đủ loại khả năng có thể xảy ra, trái tim ả khẽ run rẩy, vô cùng sợ hãi.

Già Lam vẫn quan sát Triệu Nhã Nhi, để nàng bắt được ánh mắt sợ hãi của ả, âm thầm ghi nhớ, chẳng lẽ đằng sau chuyện này còn có kỳ hoắc?

“Ta nói thù hận, cũng không phải chuyện sau khi đến học viện Thiên Dực. Mà là trên đường đến học viện Thiên Dực, có người ám sát ta, không muốn để cho ta dễ dàng đến học viện Thiên Dực. Các người đoán xem, tên sát thủ bị ta bắt được đã khai chủ từ đứng sau màn là ai? Là ai tới cho sát thủ tới giết ta?”

Già Lam nói được phân nửa, hai chân Triệu Nhã Nhi đã mềm nhũn, động tác cực kì tinh tế, nếu không phải Già Lam nhìn chăm chăm ả, chắc chắn khó nhận ra.

Triệu Nhã Nhi không hề biết Già Lam vẫn luôn quan sát ả, cố gắng nén bất an và sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng kéo khóe môi cười, giả vờ trấn định: “Già Lam sư muội, người nói như vậy, chẳng lẽ hoài nghi ta sai sát thủ giết người? Ta với người không thù không oán, ta không biết vì sao người lại nói như vậy, mặc kệ người khác nhìn người như thế nào, ta đều tán thưởng đầu óc của người. Lúc người ở thành Lạc Xuyên, mọi người đều xa lánh người, nói người không có thiên phú, nói người xấu xí, nói người si mê Sở đại thiếu gia, suýt chút nữa vì hấn mà mất mạng... Có đủ loại tin đồn xấu về người, ta lại không hề ủng hộ. Mặc dù người không có thiên phú, không có dung mạo, nhưng ta tán thưởng tấm lòng si mê của người dành cho Sở đại thiếu gia. Ta vẫn muốn có thể làm bạn với cô gái thành thật như vậy, nhưng sao lòng dạ và nhân phẩm của người lại kém xa như vậy?”

Giới cho một câu giải thích đây tình cảm!

Già Lam nhìn chăm chú vào Triệu Nhã Nhi, nghe ả nói, nàng không khỏi không bội phục. Đổi lại là người khác, bị đâm chọc là hung thủ giết người, đã sớm khản trương đến rồi tung mù mịt, vậy mà ả lại dùng khoảng thời gian ngắn nhất để bình tĩnh lại, đồng thời dùng thủ đoạn kẻ yếu ớt để đánh trả, nàng phải nói một câu khâm phục với ả mới được!

Sở đại thiếu gia?

Mọi người hoàn toàn rối loạn.

Phượng Thiếu nói, Già Lam là cô gái của hấn. Nạp Lan công tử lại không nể mặt Phượng Thiếu, tự nhiên cầm tay Già Lam, đến giờ vẫn chưa buông ra. Hiện giờ, còn nhô ra một Sở đại thiếu gia?

Rốt cuộc, ai mới là người Già Lam yêu?

Quan hệ tứ giác tình yêu thật phức tạp?

Sở Chiêu Viêm vẫn không bị người hỏi thăm chú ý, đột nhiên bị người ta điểm danh, sắc mặt hấn u ám, không lành.

Triệu Nhã Nhi à Triệu Nhã Nhi, nếu không nhìn thấu thủ đoạn của người, hấn cũng có thể giống như những người khác, bị ả mê hoặc. Luận bản lĩnh giả bộ, ả đúng là cao tay!

“Tiểu Lam Lam, mau nói cho mọi người biết, nàng và Sở đại thiếu gia đã hoàn toàn phân rõ ranh giới, bây giờ người nàng thích chỉ có một mình ta.” Thành lĩnh, Phượng Thiên Sách bá đạo xen vào giữa Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch, mạnh mẽ tách hai người ra. Cánh tay hấn vừa giờ lên, liền tự nhiên ôm eo Già Lam. Xúc cảm bất ngờ khiến eo Già Lam tê dại. Nàng khẽ xoay thắt lưng, lách người, muốn tránh né, nhưng vẫn không tránh được động tác ép buộc của Phượng Thiên Sách.

Nhắc tới cũng lạ, Nạp Lan Tiêu Bạch nắm tay nàng, nàng chỉ cảm thấy ấm áp, trừ này đó ra, không có cảm giác gì khác. Nhưng, mỗi lần Phượng Thiên Sách động chạm nàng, cả người nàng giống như bị điện giật, cả người không được tự nhiên.

Chẳng lẽ ông trời phái hấn xuống để trừng phạt hấn, để cho nàng khó chịu?

Tức giận liếc hấn một cái, không lay chuyển được hấn, liền mặc kệ hấn luôn.

Hai người âm thầm đầu đá, không có đề ý, chân mày Nạp Lan Tiêu Bạch nhíu chặt lại, rất nhanh liền giãn ra.

Người buồn bực nhất không ai khác ngoài Sở Chiêu Viêm, hấn thầm cắn răng, nhìn chăm chăm Già Lam. Chỉ có mấy ngày, nàng không những trêu chọc tên Phượng Thiên Sách có tai tiếng, còn trêu chọc người đứng đầu trong bát công tử - Nạp Lan Tiêu Bạch, hành vi không đứng đắn như thế, rốt cuộc nàng đem hấn đặt ở chỗ nào?

Chờ chút, sao hấn lại kích động? Giống như oán phụ bị bỏ rơi vậy nè?

Bỗng, hấn lắc lắc đầu, phớt lờ mù mờ trong lòng. Hấn mới không có hứng thú với cô gái này, tuyệt đối không!

“Khụ khụ, bây giờ trở lại chuyện chính, nếu người hoài nghi Triệu Nhã Nhi, hãy đưa ra bằng chứng, nếu không...” Tư Đồ Trường Thắng ho nhẹ, cất ngang yêu cầu vô lý của Phụng Thiên Sách, âm thầm lờ mờ, âm thầm nên thu liễm một chút, đừng có quấy cho nước đục ngầu nữa, nơi này đủ loạn rồi.

Phụng Thiên Sách tròn mắt, làm bộ không nhìn thấy ám chỉ của ông.

Già Lam lại thấy, mở miệng nói: “Thưa viện trưởng, Triệu Nhã Nhi không phải hung thủ, ta hoài nghi, hung thủ là người khác.”

Cái gì? Người khác?

Nụ cười kia vốn không có vấn đề gì, nhưng cổ tình nó quá mức rớt rờ.

Triệu Nhã Nhi kinh ngạc, ả còn nghĩ Già Lam sẽ cắn chặt không buông, dồn ả vào đường chết, ai ngờ lại một câu giúp ả gỡ bỏ hiểm nghi, cuối cùng Già Lam đang nghĩ cái gì?

Giương mắt nhìn Già Lam, đối diện đôi mắt sắc bén, tia sáng lạnh lướt qua, ánh mắt kia rõ ràng đang ra oai với ả.

Trái tim Triệu Nhã Nhi nhảy dựng, ả biết, Già Lam cũng không có ý định bỏ qua cho ả, chỉ là tạm thời cho qua mà thôi.

Chuyện có nặng nhẹ, Già Lam đem tâm trí tập trung lên việc tìm kẻ giết người, nàng rủ rì: “Cũng giống lý do ta đập đổ lý do Lâm sư tỷ là hung thủ, khả năng Triệu sư tỷ giết người cực nhỏ. Vì thực lực nàng ta chưa đủ! Muốn bắt chước ta luyện ra băng mâu, thực lực người này phải là linh sư trên cấp năm, đồng thời hành động nhanh đến mức không ai phát hiện, như vậy người này chỉ có thể là linh sư cấp sáu trở lên... Mấy người ta suy đoán, đều không có thực lực cỡ đó.”

Nói một hồi lâu, nàng đã đoán được. Nếu Lâm sư tỷ và Triệu Nhã Nhi không có đủ thực lực như nàng nói, nàng còn kéo dài thời gian làm chi vậy? Rõ ràng là thừa dịp này trên cột bọn họ!

Lâm sư tỷ càng tức giận, hận không thể nhào tới xé mặt Già Lam ra.

Bên dưới nụ cười dịu dàng, bình tĩnh của Triệu Nhã Nhi là sóng to gió lớn, Già Lam, người giỏi lắm!

Tư Đồ Trường Thắng khẽ mỉm cười, ánh mắt thú vị đánh giá Già Lam: “Dựa theo người nói, người bị hiểm nghi, là người có thực lực linh sư cấp sáu trở lên, những ai dưới mức đó đều được giải trừ hiểm nghi hả?”

“Không sai!” Già Lam tự tin nhếch môi: “Tất cả những người có thực lực dưới linh sư cấp sáu, có thể rời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: V12.4: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Một câu nói của nàng khiến khu vực bên trong hình cánh quạt hoan hô lên, những linh sư có thực lực dưới cấp sáu và linh sư không có thiên phú đơn thuần tu luyện kiếm thuật như nhật được đại xá, nhẹ nhàng rút lui khỏi khu vực hình cánh quạt. Triệu Nhã Nhi cùng hai ả sư muội cũng rút lui khỏi đó, vô tình được cởi bỏ hiểm nghi, nhưng trong lòng các ả lại buồn bực, không có một chút cảm giác vui sướng khi được cởi bỏ hiểm nghi.

Đến bây giờ, khu vực hình cánh quạt còn lại ba người.

Linh sư có thực lực trên cấp sáu, thực lực như vậy, cũng chỉ có học sinh ưu tú mới có. Cho nên, ba người còn lại, đều là học sinh ưu tú, không có ngoại lệ.

“Làm sao có thể, bọn họ đều là học sinh ưu tú, bọn họ làm sao có thể là hung thủ được? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng!” Trong đám trường lão, có người bạo phát kháng nghị. Trong đó có ba vị trường lão, là ân sư của ba vị học sinh ưu tú này, thấy học sinh ưu tú của mình bị người hãm hại, sao bọn họ không tức giận được?

Cuối cùng, ba vị học sinh ưu tú ở lại nhìn nhau, không có khăn trương và phẫn nộ, ngược lại, bình thường ba người bọn họ đều cạnh tranh với nhau, giờ đây cả ba đều là đối tượng bị tình nghi. Bọn họ không nhìn được thậm thề, hai người kia là hung thủ thì tốt biết mấy, như vậy trong số học sinh ưu tú sẽ bớt đi một người, bớt một đối thủ để cạnh tranh!

Không khí quái dị tràn ngập ở hiện trường.

Đối mặt với nhóm trường lão mang lòng bất mãn, tay Phụng Thiên Sách đặt bên hông Già Lam khẽ động, một động tác an ủi như muốn nói, nàng không cần sợ bọn họ, chỉ cần quan tâm chuyện của nàng là được, những thứ khác cứ để hấn lo!

Động tác nhỏ nhưng Già Lam lại hiểu được, tiếp nhận sự an ủi chu đáo từ hấn, một giây ngắn ngủi, làm Già Lam có chút cảm động. Tuy rằng hành vi của

hắn luôn khiến người ta đau đầu, nhưng vào thời khắc máu chốt, hắn luôn là chỗ dựa tốt nhất.

“Các người có thể không tin, nhưng sự thật chính là như vậy. Phía của ta vừa suy đoán tất cả quá trình, mọi người đều thấy, nếu ai có thắc mắc cứ việc hỏi ta, nếu không có, như vậy hãy xem ta bắt hung thủ thật sự từ trong ba người này ra.”

Già Lam nhìn lướt qua toàn trường, mấy vị trưởng lão đang tức giận bắt bình cũng yên tĩnh lại, suy ngẫm lại quá trình Già Lam suy đoán, không có bất kì sơ hở nào, bọn họ đồng nhận thức, cho nên mới đi theo tới bây giờ.

Khi xác định vị trí của hung thủ, cùng với thực lực của hung thủ, sau đó còn thừa lại ba người bị tình nghi.

Trong số bọn họ, đến tột cùng ai mới là hung thủ thật sự?

Vô số ánh mắt tập trung lên người ba kẻ tình nghi, ngừng thở, chờ công bố đáp án.

Phượng Thiên Sách đánh giá Già Lam, vẻ mặt nàng rất tự nhiên, xem ra đã nắm giữ mọi thứ trong tay, tràn đầy tự tin. Hắn khẽ cười một tiếng, biểu hiện của Già Lam đã vượt xa tưởng tượng của hắn. Vốn dĩ hắn còn dự định, nếu nàng không thể tự gột sạch tội danh cho mình, hắn có thể sử dụng lực lượng của chính mình, rửa sạch tội danh cho nàng. Nhưng từ đó về sau, e rằng nàng không có tư cách đặt chân ở học viện Thiên Dược.

Bây giờ xem ra, hắn lo lắng quá nhiều, nàng hoàn toàn có năng lực nắm giữ cục diện, căn bản không cần hắn giúp.

Già Lam như vậy...

Hắn lắc đầu cười khê, hắn nên cảm thấy mình may mắn, có thể thu được một đồ đệ thông minh có một không hai, còn là...

Hiện trường, không có người nhắc lại nghi vấn, Già Lam tiếp tục: “Nếu mọi người không có nghi vấn, vậy nghe ta nói tiếp.”

Nàng dừng lại, quay đầu nhìn về hướng quản gia Tần, nhìn từ thi trong tay hắn: “Hung thủ không có dùng thực lực thủy linh thuật chân chính để luyện thành băng mâu đâm bạn học Hàn, như vậy hắn phải mượn ngoại lực để thực hiện, muốn mô phỏng thủy linh thuật để công kích, hắn ta nhất định phải mượn một lượng nước, cái này chính là máu chốt!”

Một lời của Già Lam khiến mọi người ở đây tỉnh mộng, rất nhiều người lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, đúng vậy, người không tu luyện thủy linh thuật, muốn mô phỏng theo thủy linh thuật để công kích người khác, không phải cần có nước hay sao?

Nhưng đây là trước cửa học viện, lấy đâu ra nước? Nơi có nước cũng cách xa hơn trăm bước, không có ai có thể lấy nước từ nơi xa như vậy để mô phỏng thủy linh thuật công kích được, động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ bị phát hiện, trừ phi...

“Cho nên, người đó nhất định có mang theo nước bên người, hơn nữa...” Già Lam nghiêng người, khẽ nhìn người cơ thể người chết, chậm rãi nói: “Sau khi băng mâu tan thành nước, có mùi rượu nhàn nhạt... Vậy nên, hung thủ thật sự, kỳ thực là...”

Già Lam ung dung xoay người lại, ngón tay thon trắng chỉ vào số ba học sinh ưu tú đứng ở xa xa, đột nhiên dừng lại, lạnh lùng phun một chữ: “Hắn!”

Trong ba học sinh ưu tú, có một người chấn động.

Vô số ánh mắt tập trung lên người hắn ta, tiếng nghị luận trùng trùng dâng lên.

“Đúng rồi, bên hông hắn ta có đeo hồ lô rượu, lẽ nào hắn ta dùng nó đựng nước?”

“Hai người khác không có mang theo hồ lô rượu, chỉ có mình hắn có, xem ra hắn ta là người có hiềm nghi nhất.”

Cũng có âm thanh bất đồng.

“Chớ má! Ngậm máu phun người, sao Ngô sư huynh có thể là hung thủ được?!”

“Già Lam, rõ ràng là người vu oan người khác! Lão phu tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

“...”

Phượng Thiên Sách nắm tay Già Lam, khẽ dừng lại, khóe môi nở nụ cười trong sạch, Tiểu Lam Lam của hắn thật thông minh, ngay cả hắn cũng không khỏi hơi bội phục nàng.

Đầu tiên, Tư Đồ Trương Thăng khẽ kinh ngạc, chợt gật đầu, tư duy của nha đầu kia thật mạnh mẽ, toàn bộ mọi chuyện đều bị con bé nắm trong tay, có tự tin chiến thắng. Lại cô tình làm người ta choáng váng, kéo dài một vòng lớn mới chịu nói ra trọng điểm. Toàn bộ quá trình, trật tự rõ ràng, ổn định không loạn, có thể nắm bắt trọng điểm.

Thật khủng, người như vậy nếu có tâm cơ, không biết sẽ có bao nhiêu người lần lượt rơi vào tay nàng. (#Ngữ: ko ghẹo bà là được -_-)

Thảo nào, Sách Nhi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, nàng đúng là có chỗ hơn người.

Già Lam ung dung chờ âm thanh nghị luận của mọi người dần nhỏ xuống, bỗng nhiên cất giọng: “Muốn ngưng luyện thành băng mâu có phẩm chất như vậy, ít nhất cần có một bầu nước, mọi người không tin có thể kiểm tra hồ lô rượu của hấn ta, nhìn xem bên trong có phải trống rỗng hay không?”

Ánh mắt Ngô sư huynh lóe lên, tay sờ hồ lô rượu bên hông theo bản năng, lúc ngẩng đầu, chợt thấy Già Lam cưỡi nhật với mình, tay hấn ta khẽ run lên.

Già Lam ép sát từng bước: “Ban ngày ban mặt, bên hông ngươi có treo một hồ lô rượu, cũng đủ khả nghi rồi. Thậm chí, ta có thể dùng nước trong hồ lô rượu của ngươi, sau đó, dùng nước này ngưng luyện thành băng mâu, để xem phẩm chất của nó có giống băng mâu mà mọi người nhìn thấy hay không. Ngươi có thể tiếp tục phủ định, nhưng ta vẫn có biện pháp khác, cho đến khi chứng minh được ngươi là hung thủ mới thôi!”

“Ngươi...” Ngô sư huynh siết chặt hồ lô rượu bên hông theo bản năng, ánh mắt lảo liên, nhìn về phía các trưởng lão, vừa muốn mở miệng nói gì đó, Già Lam đã lên tiếng trước, cắt ngang lời hấn: “Ngươi muốn xin sự giúp đỡ từ các trưởng lão cũng vô dụng! Sự thật vô cùng chính xác, nếu lúc này bọn họ còn che chở cho ngươi, vậy chứng minh ngươi cùng người đó là đồng lõa! Hừ! Ngươi đừng mơ tưởng tìm cơ hội giải vây cho mình, sự thật đánh bại biện luận, ngươi ngoan ngoan khai ra, vì sao ngươi làm như vậy? Đến tột cùng là ai sai khiến ngươi?”

“Ngươi... ta...” Ngô sư huynh hoàn toàn rối loạn, trong hoảng loạn, đột nhiên hấn thả ngươi nhảy lên, đột phá ra ngoài khu vực cánh quạt, đúng là muốn chạy trốn!

Tám cô gái áo trắng đã có chuẩn bị từ sớm, Ngô sư huynh vừa có dấu hiệu bỏ trốn, lưới bạc lớn lập tức từ trên trời ụp xuống, thiên la địa võng phủ lên đầu Ngô sư huynh, dễ dàng nhốt hấn ta vào trong.

“Buông! Buông!” Ngô sư huynh ngo nguậy trong lưới bạc, nhưng cuối cùng đều vô dụng, chỉ khiến lưới bạc càng buộc chặt thêm.

Già Lam thoát khỏi vòng tay của Phượng Thiên Sách, đi tới trước mặt Ngô sư huynh: “Ta hỏi ngươi, vì sao ngươi làm như vậy? Rốt cuộc, ta có thù hấn gì với ngươi?”

Ngô sư huynh quay đầu đi, không phản ứng.

Già Lam híp mắt, nở nụ cười lạnh: “Ta hiểu rồi! Ngươi và ta chẳng có thù hận gì, ngươi làm như vậy là do có người sai khiến... Nói, hấn ta là ai?”

Xung quanh, âm thanh kinh ngạc liên tục vang lên.

Nói như vậy, hấn ta thừa nhận mình là hung thủ giết người?

Không ngờ lại là hấn ta!

Đường đường là học sinh ưu tú, không ngờ hấn ta lại làm chuyện không thể tha thứ, mọi người không nhìn được ôm hoài nghi đối với nhóm học sinh ưu tú, có lẽ Già Lam nói đúng, hơn nữa nhóm học sinh ưu tú tồn tại chuyện thiếu công bằng, càng làm kẻ khác hoài nghi nhân phẩm của học sinh ưu tú.

Nói như vậy, hung thủ giết hại đồng môn cũng có thể trở thành học sinh ưu tú, thế thì nhóm học sinh ưu tú còn uy vọng gì để nói nữa?

Căn bản đều là chó má!

Vị trưởng lão vốn muốn giải vây cho Ngô sư huynh, lúc này đột ngột tắt tiếng. Cái gì? Thật sự do hấn ta làm?

Hấn ta từng là học sinh khiến ông đặc ý nhất, không ngờ hấn ta lại là hung thủ giết người?

Ông khó mà tiếp nhận sự thật này!

“Nếu hung thủ đã thừa nhận, ngươi, đưa hấn ta áp giải vào Vô Vọng Nhai, giam giữ cả đời, không được phép để hấn ta rời khỏi Vô Vọng Nhai nửa bước!” Tư Đồ Trường Thăng nhủ mảy, vô tình tuyên án.

Ông vừa tuyên án, chẳng khác nào hủy đi sự tự do cả đời của Ngô sư huynh, từ nay về sau, hấn ta chỉ có thể ở lại Vô Vọng Nhai cho đến chết.

Sao hấn cam tâm chứ?

“Ta không đi Vô Vọng Nhai! So với việc nhốt ta cả đời, ta tình nguyện chọn cái chết!” Hấn ta dùng sức ngo nguậy.

“Muốn chết! Không dễ dàng như vậy đâu!” Già Lam lại tới gần một chút, hỏi: “Nói, rốt cuộc ai đứng ở phía sau sai khiến ngươi?”

“Không có! Người chủ mưu chính là ta!” Ngô sư huynh rống giận, hấn ta đã không còn gì, cùng lắm thì chết, so với việc ngày ngày sống một mình ở Vô Vọng Nhai tối tăm còn tốt hơn.

“Ngươi không chịu nói cũng không sao, ta biết một loại thôi miên đại pháp, có thể khiến ngươi ở trạng thái vô thức nói ra tất cả bí mật của mình, có muốn thử xem không?”

“Thôi miên đại pháp?” Ngô sư huynh bán tín bán nghi, nhưng con ngươi đã lộ ra vẻ hoang mang, đột nhiên, tiếng xé gió đánh tới, giống như sét đánh, không thể chống đỡ.

Bỗng dung, thân thể Ngô sư huynh chấn động, hai mắt hắn ta trợn to, vẻ mặt co quắp vài cái, thẳng tắp ngã xuống.

“Không tốt! Hắn ta trúng ám khí!”

Một cô gái áo trắng đứng sau hắn ta, thấy phi tiêu cắm trên lưng hắn ta, không nhịn được kinh hô.

Hiện trường rối loạn, mọi người nhìn chung quanh, phi tiêu từ chỗ nào bắn tới?

Không chờ mọi người tìm ra manh mối, Tư Đồ Trường Thăng bay lên, bay ra hướng cửa học viện.

“Người nọ trốn rồi, viện trưởng đã đuổi theo. Cũng không biết đối phương là ai, đây chính là giết người bịt miệng hả?” Tiếng nghị luận lại dâng lên như thủy triều.

Già Lam đưa mắt nhìn về hướng viện trưởng đuổi theo, trong lòng thầm cầu khẩn, hi vọng viện trưởng có thể bắt được gã ta. Dựa vào quan sát, thực lực người này không tầm thường, không phải loại nàng có thể đối phó.

Rốt cuộc là ai? Là ai nhìn nàng không vừa mắt? Muốn đưa nàng vào chỗ chết?

Là người của Triệu gia sao?

Thế nhưng, lúc này nàng có để ý biểu tình của Triệu Nhã Nhi, khi biết hung thủ là Ngô sư huynh, mặt ả có toát ra vẻ kinh ngạc rất thật. Chứng tỏ, Ngô sư huynh giết người không phải ả giật dây, hay là cao thủ của Triệu gia không có thông báo cho ả biết trước là sẽ đến ám sát nàng?

Ngoại trừ Triệu gia, Già Lam không nghĩ ra ai có thù hận sâu sắc với mình, muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Khi hồi hồn, nàng nhìn thi thể Ngô sư huynh trên mặt đất. Lúc này, Phượng Thiên Sách đã đứng bên cạnh xác Ngô sư huynh, như là lật xem vết thương trên lưng hắn ta, Già Lam vừa vận thấy Phượng Thiên Sách đem phi tiêu giấu vào trong ngực.

Động tác cực nhanh, chỉ cần nàng chớp mắt liền bỏ lỡ màn này. Tiếc rằng, cổ tình nàng đã thấy.

Hắn đang làm gì vậy? Sao lại đem phi tiêu giấu?

Nàng chau mày không hiểu, đi vào bước, chìa tay ra trước mặt hắn: “Đưa đây!”

“Cái gì?” Phượng Thiên Sách chớp mắt giả vô tội.

“Thứ nguoi giấu trong ngực.” Già Lam nhấn mạnh, càng ngày càng cảm thấy hắn kì quái, cây phi tiêu kia có cái gì đặc biệt, đáng để hắn giấu đi?

“Giấu cái gì trong lòng?” Phượng Thiên Sách làm động tác bưng bình tĩnh, đột nhiên dùng ánh mắt mập mờ nhìn Già Lam, ngượng ngùng mỉm cười nói: “Đáng ghét à! Không ngờ bị nàng phát hiện! Người ta định tối nay cùng nàng cộng chằm sẽ tặng cho nàng, nếu bị người phát hiện, hiện tại ta đưa cho nàng!”

Nói xong, hắn đưa tay vào trong ngực lục lọi, chậm rãi móc một vật, vật này, đủ để Già Lam ngổn ngang trong gió.

Hết chương V12

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: V13.1: Phượng Thiều xem mắt, ghen tuông của nàng

(Ps: Lão Sách cưới vợ, Già Lam lấy chồng, hết truyện ha :v)

Già Lam chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt.

Tơ lụa mềm mại, màu trắng đơn thuần, trên đó có thêu mấy đóa hoa lan, thanh nhã duyên dáng, hương thơm thoang thoảng, đóa hoa lan vừa vận nở rộ ngay chỗ...

Nàng thật sự không có nhìn lầm, đây tuyệt đối chính là áo yếm tối qua nàng mặc...

“Tại sao lại ở trong tay nguoi?” Mặt Già Lam đỏ bừng, giật lấy cái yếm, nhét vào trong lòng mình. Cuối cùng, nàng giả vờ bình tĩnh liếc nhìn xung quanh, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiếc là, đã muộn.

Tuy rằng học sinh học viện đã rời đi phân nửa, phần đông các trưởng lão vẫn còn ở hiện trường, còn có thủ hạ của Phụng Thiên Sách là quản gia Tần và tám vị thị nữ, làm Già Lam lúng túng nhất chính là Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn còn ở đây!

Chân mày hắn khẽ chau lại, nghiêng tai lắng nghe, dường như chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

May là hắn không nhìn thấy, bằng không thật không biết hắn nghĩ như thế nào về nàng.

Nàng vừa thở phào nhẹ nhõm, Phụng Thiên Sách lại nói: “Ta cũng không hiểu vì sao cái yếm của nàng lại chạy tới trong lòng của ta, ta đoán... Có lẽ, nó cũng giống với nàng, đều rất thích ta.”

Già Lam nhảy dựng, sắc mặt đỏ bừng, nhất là khi thấy nụ cười giảo hoạt, quái quỷ của hắn, nàng càng bức mình.

Chắc chắn hắn có ý!

Già Lam chỉ cảm thấy mặt mũi mình mất sạch rồi, ngoảnh đầu lại, liếc nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, vẻ mặt của hắn vô cùng bình thường, giống như không nghe thấy Phụng Thiên Sách nói. Có lẽ hắn nhận ra ánh mắt nàng nhìn chăm chú vào hắn, hắn lạnh lạnh nói: “Lam Lam, ta mệt rồi, muốn đi nghỉ trước, nàng đưa ta về có được không?”

Bàn tay thon dài đưa về phía nàng, làm người ta không thể từ chối, Già Lam vươn tay theo bản năng, nắm tay hắn.

Lúc này, nàng để ý, Nạp Lan Tiêu Bạch đến đây một mình, bên cạnh không có bất kỳ thủ vệ nào, hắn muốn tự mình về chỗ nghỉ, quả thật có chút khó khăn.

Ánh mắt Phụng Thiên Sách u ám, nhìn chăm chăm tay Già Lam đang nắm tay Nạp Lan Tiêu Bạch, khí tức trên người hắn lưu động, thâm trầm khó lường.

Quản gia Tần âm thầm quan sát chủ tử của mình, phát hiện sự khác thường của hắn, đáy lòng xẹt qua lo lắng. Miệng chủ tử nói không có hứng thú với một tiểu nha đầu, thật sự như vậy sao? Bằng không, tại sao tâm tình của chủ tử thất thường như vậy?

“Phụng Thiên Sách, ta đưa Nạp Lan đại ca về trước, tìm người tính sổ sau vậy, người đừng hòng lừa bịp ta!” Già Lam trừng Phụng Thiên Sách một cái, nắm tay Nạp Lan Tiêu Bạch đi về hướng phòng nghỉ dành cho khách của học viện.

Nhìn khí lạnh trên người chủ tử càng ngày càng lạnh, quản gia Tần không nhịn được hỏi: “Nạp Lan công tử thật không biết điều, cạy mắt mù, ăn đậu hủ của Già Lam tiểu thư, thật vô sỉ đến cực điểm!”

Ánh mắt chủ tử vẫn nhìn theo bóng lưng Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch, đôi mắt u ám không nhìn thấy bờ bến, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể đem người ta cắn nuốt vào đó, hắn đang cười, ý cười trên môi càng ngày càng đậm, tựa như hoa anh túc nở rộ, mê hoặc lòng người, khiến người ta không nhịn được rung mình.

Không hiểu sao trong đầu hắn hiện ra chuyện mười năm trước, nhớ lần kia, đột nhiên chủ tử biến mất, không ai biết ngài đã đi nơi nào.

Cho đến bảy ngày bảy đêm, rốt cuộc chủ tử cũng trở về, cả người đều là máu, giống như từ trong ao máu bước ra.

Lúc đó, chủ tử cũng cười, cười như thế này, nụ cười cuồng dã giống như đóa hoa anh túc nở rộ, đến giờ vẫn khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Bắt đầu từ đó, cả người chủ tử đều thay đổi, trở nên sáng nắng chiều mưa, trở nên thâm trầm khó lường, không ai biết được suy nghĩ trong lòng ngài, cũng từ đó không ai nghĩ được khắc tiếp theo ngài ấy sẽ làm chuyện hoang đường gì...

“Chủ tử, có phải chúng ta nên trở về Phụng gia rồi không? Cả đêm qua ngài không về, gia chủ và lão tổ tông đều hỏi...”

Phụng Thiên Sách dần thu hồi tầm mắt, khẽ nhếch môi, ánh mắt kiêu khác nhìn quản gia Tần: “Bà nội luôn khen người tài giỏi, người làm việc rất tốt.”

Quản gia Tần hơi sững sờ, không lẽ chủ tử phát bệnh? Sao tự nhiên lại khen hắn?

“Dạ. Đây là chuyện thuộc hạ nên làm.” Quản gia Tần ôn hòa đáp lại.

“Đời này bà nội thật khổ, lúc bốn mươi tuổi đã góa chồng, độc thân đến bảy giờ, mỗi lần ta nhìn thấy bà lẻ loi một mình, liền không khỏi đau lòng cho bà.” Phụng Thiên Sách cảm khái.

“Đúng vậy! Lão phu nhân là người phụ nữ tài giỏi nhất mà ta từng gặp! Một tay bà chống đỡ Phụng gia, để Phụng gia đứng vững vững tại đại lục Hạo Thiên, công lao của người rất vĩ đại.” Quản gia Tần nói lời thật lòng.

Phụng Thiên Sách mỉm cười, vỗ vỗ đầu vai hắn: “Không dối gạt người, ta vẫn thay bà nội tìm một người đáng tin để chăm sóc bà, để bà được yên ổn lúc tuổi già, đáng tiếc đau khổ tìm mà vẫn chưa có ai thích hợp. Hiện tại nghe được tiếng lòng của người, ta biết người yêu thích bà nội của ta từ lâu, ta đây an tâm.”

Hắn cố ý dừng một chút, ánh mắt sáng quắc nhìn quản gia Tần, nhìn đến nỗi quản gia Tần sờn gai óc.

Làm cái lông gì hần cảm thấy lời của chủ tử dường như có chỗ không đúng? Hết như trong lời của chủ tử có ẩn chứa điều gì đó?

“Quản gia Tần, ta quyết định, từ hôm nay, người không cần ở bên cạnh hầu hạ ta nữa. Ta quyết định đưa người đến chỗ bà nội, người cứ viện thanh thân ở bên cạnh lão nhân gia ngài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: V13.2: Phượng Thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Mặc kệ hiện đại hay thế giới này, nàng chưa từng gặp người đàn ông nào dịu dàng, hoàn mỹ như Nạp Lan Tiêu Bạch, hèn gì hần có thể đứng đầu Hạo Thiên Bát Công tử, trở thành đối tượng được rất nhiều nữ giới điên cuồng theo đuổi, hần rất có danh tiếng.

Lẽ ra, nàng nên động lòng với người đàn ông như thế mới đúng, cố tình lại không hề sinh ra một chút động lòng nào. Có lẽ, hần quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không chân thực, khiến nàng chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn lên, không dám khinh nhờn. Hơn nữa, hần họ kếp Nạp Lan, nàng nghi ngờ hần là người thân của nàng, người cùng một tộc, sao có khả năng yêu đương được?

Nàng nghĩ, miệng không nhịn được cười thành tiếng.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Nạp Lan Tiêu Bạch hỏi.

“Muội đang suy nghĩ, Nạp Lan đại ca xuất sắc như vậy, tương lai, người con gái như thế nào mới có thể xứng đôi với huynh?” Già Lam lắc đầu, chặc chặc than thở: “Muội thấy, khó nha!”

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt: “Đừng trêu chọc ta, ai lại đồng ý gả cho người mù?”

Nụ cười trên môi Già Lam hơi thu lại, nghe hần tự giễu, lòng thấy khác thường, nàng đưa tay nắm vai hần: “Nạp Lan đại ca, muội hứa với huynh, nhất định sẽ chữa lành cặp mắt cho huynh, muội sẽ không nuốt lời!”

Tay khẽ run lên, Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhàn nhạt: “Ta tin tưởng nàng.”

Cách một tầng hơi nước mỏng, hai tay cùng nắm như một lời hứa hẹn, hoặc là một loại ẩn ý.

Dưới sự cố gắng của trị Lyệu sư, cuối cùng Tống Thiển Nhi cũng tỉnh lại, trải qua khảo nghiệm sinh tử lần này, tình cảm của hai tỷ muội lại sâu nặng thêm một tầng.

Sau đó, Già Lam có gặp lại viện trưởng, không biết cuối cùng viện trưởng có đuổi kịp kẻ ám sát hay không. Nàng cũng không gặp được Phượng Thiên Sách, nghe nói hần dẫn thuộc hạ rời khỏi học viện Thiên Dực rồi.

Hần từng nói, mấy ngày nữa, hần theo bà nội đến Triều Âm Tự để xem mắt, chẳng lẽ hần thật sự chạy tới đó để xem mắt?

Khác thường, không giống ai!

Không chịu trách nhiệm!

Tốt nhất là người hần xem mắt là kẻ xấu xí, có bệnh, vừa mập mạp, . . Phi phi phi! Nàng thiện lương như vậy, sao lại có tư tưởng ác Lyệt như vậy?

Không tốt! Như vậy không tốt!

Hần là nên chúc mừng hần, người hần xem mắt nên là nữ nhân bệ nguyệt tu hoa, khuynh quốc khuynh thành, một nhành hoa lê áp hải đường. . .

Già Lam tà khí nhếch môi, đẩy lòng lạnh lùng ỏi ra hai chữ: Nhân! Yêu!

Ngày hôm sau, rốt cuộc Già Lam cũng bắt đầu cuộc sống học sinh trong học viện Thiên Dực.

Học viện giảng bài rất đơn giản, cơ bản trên ba ngày, mọi nội dung bài giảng đều kết thúc. Thời gian kế tiếp, các học sinh tự mình tu luyện và tham gia một ít hoạt động lịch lãm không định kì. Căn cứ vào thành tích lịch lãm, mọi người đều có cơ hội nhận được điểm, khi điểm học phần đạt đến mức nhất định, bọn họ có thể thăng cấp thành học sinh nội viện.

Đối với Già Lam, có thăng cấp làm học sinh nội viện hay học sinh ưu tú hay không, nàng chẳng quan tâm. Nàng chỉ để ý mỗi lần tổ chức lịch lãm mà thôi. Bởi vì nàng tin tưởng, thực lực được tôi luyện từ thực tế mà ra.

Mỗi lần đi lịch lãm, đều không phải chỉ có một trưởng lão dẫn dắt, công phu các vị trưởng lão tu luyện không giống nhau. Dựa vào đặt điểm của từng người mà an bài nội dung lịch lãm. Như vậy, có thể khiến các học sinh học được thuộc tính chiến kĩ khác nhau, tăng kinh nghiệm tác chiến.

Già Lam rất coi trọng kinh nghiệm chiến đấu, học tập kinh nghiệm từ trên người một người thành công, đủ để chống đỡ so với mình đi thực tiễn mười lần.

Ngày thứ ba sau khai giảng, lần đầu tiên Già Lam đi rèn luyện, người dẫn đội là Mục trưởng lão, nội dung hẳn muốn truyền đại chính là truy tung thuật. (Thuật theo dõi)

“Ngày hôm nay, nhiệm vụ lịch luyện của chúng ta chính là tìm Sơn Ly, dựa vào phân tích của lão phu, bình thường chúng nó hay tới lui trong vùng rừng núi. Sơn Ly là động vật giáo hoạt, vừa sinh ra đã có tính gian xảo, không dễ người bắt được. Mọi người tìm Sơn Ly, còn phải nghĩ cách bắt nó, mỗi người bắt một con, mỗi một người trong tổ sẽ được năm điểm...”

Mục trưởng lão tuyên bố xong, mọi người đều kích động không thôi.

Năm điểm học phần, lần đầu tiên đi lịch luyện đã được thưởng điểm cao như vậy, thử nghĩ xem, từ học sinh ngoại viện thăng cấp thành học sinh nội viện, tổng cộng cần một trăm học phần, nói cách khác, chỉ cần bọn họ bắt được hai mươi con Sơn Ly, bọn họ có thể thuận lợi từ học sinh ngoại viện thành học sinh nội viện.

Người người hưng phấn, nhao nhao muốn thử xem.

“Năm người một tổ, cho các người có hai ngày một đêm. Giờ này hai ngày sau, tập hợp tại đây. Tổ nào không bắt được một con Sơn Ly sẽ bị trừ năm điểm học phần.”

Hiện trường ồ lên.

“Mục trưởng lão, hiện tại điểm của chúng học trò đều bắt đầu từ số không, làm sao trừ năm điểm được?” Có người hỏi.

Mục trưởng lão cười âm ỉ: “Học viện quy định, điểm học phần bị trừ hết, trực tiếp bị khai trừ, không cần thương lượng gì hết!”

“Hà?!”

Hiện trường mới còn xôn xao, lập tức im lặng.

Thật nghiêm khắc!

Điểm học phần bị trừ hết, liền bị khai trừ?

Hiện tại, bọn họ chỉ mới vào học, điểm học phần đều là không, nói cách khác, chỉ cần bọn họ phạm sai lầm, liền đối mặt với nguy cơ bị khai trừ, cái này quá mức khắc khe rồi!

“Trong tay ta chính là bản đồ địa hình núi này, ta chỉ cho các người nhìn, các người nhớ được bao nhiêu thì nhớ.”

Mục trưởng lão giơ cao tấm bản đồ thô sơ lên, tranh vẽ trong bản đồ đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, đường nét rất ít, tạm coi như bản đồ. Trái ngược với bản đồ chính xác, tỉ mỉ của hiện đại, tấm bản đồ này thật là không thể nhìn.

Không đợi mọi người nhìn rõ bản đồ, Mục trưởng lão ‘phách’ một tiếng thu hồi bản đồ lại, nhét vào ngực, cất giọng nói: “Thời gian săn bắt bắt đầu, các người có thể lựa chọn, tiếp tục ở lại đây hoặc là lập tức hành động...”

“Già Lam, người nhìn kĩ bản đồ không? Ta không nhớ một chút gì hết, làm sao bây giờ?” Tống Thiên Nhi đã bình phục, cũng gia nhập vào nhóm người đi lịch luyện.

Già Lam yên lặng đứng đó, trong đầu còn dấu vết tấm bản đồ kia, nếu nàng nhớ không lầm, ranh giới trên bản đồ có kí hiệu kiến trúc rất quen thuộc — Triều Âm Tự.

Không lẽ chính là Triều Âm Tự mà Phụng Thiên Sách nói?

Gần như là buột miệng thốt ra, nàng hỏi: “Mục trưởng lão, Phụng Thành của các người có mấy Triều Âm Tự?”

Mục trưởng lão hí hóp mắt, kì quái nhìn nàng: “Toàn bộ đại lục Hạo Thiên chỉ có một Triều Âm Tự, ngay cả cái này người cũng không biết? Người xác định mình là con dân của Phụng Lâm Quốc?”

Không chỉ Mục trưởng lão dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, những người còn lại đều dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng, tựa như chuyện nàng không biết Triều Âm Tự là việc rất mất mặt.

Tống Thiên Nhi âm thầm kéo ống tay áo Già Lam, nhỏ giọng nói: “Triều Âm Tự chính là Quốc tự của Phụng Lâm Quốc, rất nổi tiếng, có người nói, bên trong tự có rất nhiều cao thủ, bình thường bọn họ đều ẩn mình không ra ngoài, cũng ít giao tiếp với thế tục bên ngoài. Nhưng, một khi Phụng Lâm Quốc gặp tai ương, bọn họ sẽ xuất hiện, bảo hộ Phụng Lâm Quốc. Nghe nói, tổ tông của Phụng gia đều có giao tình thâm hậu với Triều Âm Tự, bình thường chỉ có lão tổ tông của Phụng gia mới mời được cao tăng Triều Âm Tự.”

Vừa nói đến Phụng gia, ánh mắt Tống Thiên Nhi nhìn Già Lam long lanh, mập mờ, khiến Già Lam cảm nín.

Mục trưởng lão tiếp lời của Tống Thiên Nhi: “Triều Âm Tự là nơi phật môn thanh tịnh, nhóm cao tăng nhập thiền lễ Phật. Lúc các người bắt Sơn Ly, không được tùy tiện bước vào Triều Âm Tự, biết không?”

“Đã biết!” Mọi người đồng thanh trả lời, kế tiếp chính là phân chia tổ, năm người một nhóm, ai cũng nguyện ý chung tổ với người có thực lực mạnh, ví dụ như Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn, hai người bọn họ mau chóng bị người khác bu đây, mời họ vào tổ mình.

Tống Thiên Nhi liếc nhìn về hai người bọn họ, ghé sát vào Già Lam nói: “Già Lam, chúng ta có cần đi mời bọn Sở Đại Thiếu gia nhập tổ mình không? Có bọn họ, thực lực của chúng ta mạnh mẽ nhất, không sợ không bắt được Sơn Ly.”

Già Lam giương mắt nhìn qua phía Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn, đúng lúc, Sở Chiêu Viêm nhìn sang đây, bốn mắt va chạm giữa không trung.

Sở Chiêu Viêm lãnh ngạo chau mày, ánh mắt đắc ý, phảng phất như đang khoe khoang cái gì đó với nàng.

“Nhàm chán.” Già Lam nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nói với Già Lam: “Chúng ta không cần năm người, chỉ cần hai người là đủ rồi.”

“Liên hai người chúng ta?” Tống Thiên Nhi không có tự tin, nàng ta ngay cả bản đồ cũng không nhớ.

“Phải, chỉ hai người chúng ta.” Già Lam khẳng định, nhưng Mục trưởng lão nhanh chóng loại bỏ ý định của nàng.

“Lịch luyện không chỉ tự mình tu luyện, mà còn bao gồm tính đoàn kết trong tập thể, cho nên, năm người một tổ, nếu không hủy bỏ tư cách tham gia lịch luyện.”

Ở đây có tổng cộng năm mươi lăm người, nói cách khác, vừa vặn chia thành mười một nhóm, mọi thứ đều nằm trong tính toán của Mục trưởng lão, không để bọn họ chọn ba lấy bốn.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, không chút chần chừ, vội vã lập nhóm.

Già Lam hít sâu một hơi, tỉnh táo suy nghĩ một lát, cuối cùng quay đầu nhìn về Sở Chiêu Viêm. Mặc dù không nguyện ý chung tổ với bọn họ, nhưng so với đám người không quen kia, bọn họ là lựa chọn tốt nhất. Dù sao bốn người cũng đã quen phối hợp với nhau, cũng từng hợp tác đối địch, phần thắng lớn hơn rất nhiều. Nếu đổi thành người khác, cùng nhau hợp tác, không những phải đề phòng trộm ngoài còn phải đề phòng trộm trong, không thể thi triển được gì.

Sở Chiêu Viêm giống như biết đọc tâm thuật, cất bước đi tới, lãnh khốc nói: “Cùng nhau đi! Các người không có lựa chọn khác tốt hơn.”

“Cũng vậy.” Già Lam đáp lại hần một câu, cuối cùng đạt thành hiệp nghị chung.

Tâm tình Mục Tư Viễn không tệ, gật đầu một cái: “Chúng ta còn thiếu một người, làm sao bây giờ?”

Hết chương V13

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: V14: Phụng Thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Đúng vậy, còn thiếu một người.

Bốn người bắt đầu quan sát xung quanh, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, mới vừa rồi còn rất nhiều người ồn ào huyên náo, đột nhiên, động tác trở nên nhanh nhẹn hẳn lên. Một tổ năm người, trong tích tắc mọi người đã hợp thành tổ.

Một tổ nói tiếp một tổ bắt đầu xuất phát, toàn bộ tốp người đều đi hết, cũng chỉ còn lại bốn người Già Lam và người cuối cùng vừa mới xuất hiện.

Già Lam cẩn thận đánh giá người này, cuối cùng nàng cũng hiểu, vì sao đột nhiên, động tác của những thành viên trong tổ khác lại nhanh chóng như vậy.

Ấn tượng đầu tiên của Già Lam chính là đầu tóc người này như ổ gà, nàng nhìn rất đen rất đen, không biết trời sinh đã đen sẵn, hay là từ lúc sinh ra đến giờ vẫn chưa tắm, nói chung khó mà thấy rõ ngũ quan của nàng. Tiếp đó, Già Lam thấy nàng nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng trắng bóc: "Hắc hắc, ta và các người cùng một tổ sao?"

Bốn người Già Lam liếc nhìn nhau, tất cả đều hơi sợ hãi, thật sự không biết tại sao học viện Thiên Dực lại có thể nhận một đóa kỳ ba như vậy làm học sinh.

Nhưng mà, dù là đóa kỳ, Già Lam cảm thấy mình đã từng gặp rất nhiều đóa kỳ ba, nên cũng không quan tâm lắm đến vẻ ngoài.

"Chúng ta còn có lựa chọn khác sao?" Già Lam dờ khóc dờ cười, theo thói quen đưa tay ra, "Hoan nghênh cô gia nhập."

Đôi phương ngơ ngác nhìn nàng đưa tay ra, không biết nàng có ý gì. Khiến nàng ngẩn ngơ một lúc. Ba người Sở Viêm Chiêu cũng sững sốt, bọn họ chính là lần đầu tiên nhìn thấy cách chào hỏi kỳ lạ như thế.

Già Lam thấy nàng không phản ứng. Vì vậy chủ động tiến lên, cầm tay nàng chạm vào tay mình, rồi mỉm cười: "Ta là Già Lam, bọn họ là bằng hữu của ta, Tổng Thiên Nhi, Sở Viêm Chiêu và Mộc Tư Viễn, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Hắc nữ dờ dãn cả ngày, cuối cùng mới hoàn hồn, hai tay nắm thật chặt tay Già Lam "Ta...ta là Mộc Mộc, các người thật sự đồng ý cho ta vào tổ sao?"

Nhìn nàng phản ứng kích động như thế, Già Lam buồn cười, gật đầu khẳng định: "Đi nhanh lên, nếu không chúng ta sẽ bị bỏ lại rất xa đấy."

"Được được. Chúng ta đi mau lên." Mộc Mộc ngốc nghếch mỉm cười, hai hàm răng trắng lóe sáng, khiến tóc gáy dựng đứng.

Suốt đoạn đường đi, Sở Viêm Chiêu và Mộc Tư Viễn cố tình tránh xa Mộc Mộc, bọn hắn luôn cảm thấy với thân phận của mình, không nên đứng cùng một nơi với đóa kỳ ba đến từ rừng nguyên thủy.

Ban đầu Tổng Thiên Nhi có hơi sợ Mộc Mộc, nhưng ở chung lâu, ba nữ tử dần quen thuộc với nhau hơn.

"Mộc Mộc, vì sao tên cô lại kỳ cục thế? Còn nữa, cô từ đâu đến, làm sao có thể vào được học viện Thiên Dực...." Tổng Thiên Nhi uyển chuyển hỏi, nhưng vẫn không che giấu được lòng hiếu kỳ của mình.

Mộc Mộc cười khúc khích gãi đầu: "Tên Mộc Mộc này, là do nhạc phụ đặt cho ta. Nhạc phụ và Phó viện trưởng có giao tình với nhau, nhạc phụ nói, ta nên tiếp xúc với người ngoài nhiều một chút, kết giao với bằng hữu, nên Phó viện trưởng mới đem ta đến học viện Thiên Dực."

Có giao tình với Phó viện trưởng, nói vậy thân phận nhạc phụ của nàng ta cũng không đơn giản, chỉ là không hiểu sao lại nuôi dưỡng nàng như một người hoang dã thế?

Già Lam thật sự không hiểu nổi.

"Vậy cô là người ở đâu?" Tổng Thiên Nhi hiếu kỳ như con nít vậy, đào bới vấn đề.

Mộc Mộc suy tư một lát, trả lời: "Trước đây ta ở trong rừng, nhạc phụ nói, cách rừng không xa, là thành Lục Trúc."

"Thành Lục Trúc?" Về mặt Mộc Tư Viễn hơi thay đổi, kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau với Sở Viêm Chiêu, "Chẳng lẽ là cánh rừng...."

"Phải, cũng chỉ có nơi đó mới có thể sản xuất ra đóa kỳ ba như vậy." Sở Viêm Chiêu cười nhẹ, lời nói cực kỳ sắc bén.

Hai người đánh đố khiến Già Lam càng khó hiểu, nhưng nàng có thể xác định, Mộc Mộc chính là một đóa kỳ ba trăm năm khó gặp.

Nhóm năm người tiếp tục lên đường, khoảng hai canh giờ sau đã đến bên trong thâm sơn.

Cảm thấy đói bụng, bốn người quyết định dừng chân nghỉ ngơi chốc lát.

"Chỗ ta có lương khô, mọi người cùng chia nhau ăn đi." Tổng Thiên Nhi lấy từ trong bọc hành lý ra không ít bánh màn thầu và điểm tâm, bày ra để chia cho mọi người.

Mộc Mộc thấy thế, hai mắt sáng bừng lên, không nói hai lời, liền là người đầu tiên nhào tới, hai tay cầm bánh màn thầu, cắn một miếng thật lâu.

Đôi mắt của nàng rất đen, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, Già Lam nhìn mắt nàng phát sáng, như hai bóng đèn sáng long lanh. Lại nhìn thấy tướng ăn như sói đói của nàng, dạ dày quay cuồng, nhất thời không muốn ăn nữa.

"Sao các người lại không ăn?" Mộc Mộc nhét đầy thức ăn vào miệng, ngấu nghiến hỏi, nhìn xung quanh mới phát hiện bốn người còn lại cũng chưa có ai ăn, lương tâm nàng như phát hiện được gì đó, động tác ăn dừng lại, sợ hãi đem màn thầu đã cắn một nửa trở về chỗ cũ.

"Có phải ta....ta chọc giận các người không?" Dáng vẻ như trẻ nhỏ làm sai, nhìn thế nào cũng không đành lòng trách móc.

"Ăn đi. Không cần khách sáo." Già Lam nhìn nàng mỉm cười, Mộc Mộc liền thở phào nhẹ nhõm, nhếch miệng cười, để lộ hai hàm răng trắng sáng, nàng tung móng vuốt, yên tâm ăn nhiều hơn.

Về mặt hai người Sở Viêm Chiêu và Mộc Tư Viễn cứng đờ, ngơ ngác nhìn móng vuốt Mộc Mộc vờ vệt màn thầu, hai người đồng thời nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy bụng không còn đói nữa.

"Cho cô." Mộc Mộc cầm lấy cái màn thầu lớn nhất đưa cho Già Lam, nụ cười thật to, khiến Già Lam nghĩ đến người dân Châu Phi đáng yêu chất phác.

Già Lam cười gương, nhìn chăm chăm màn thầu trong tay nàng đưa tới, không biết có nên nhận hay không.

Trong lúc nàng còn do dự, đột nhiên phía trước có tiếng tiếng huyền não truyền đến, có người hô to: "Con son ly này chúng ta phát hiện trước."

Một giọng nói khác: "Bớt nói nhảm đi, ai lấy được thì là của người đó, không phục thì đánh một trận."

Năm người thu dọn hành lý, bước nhanh đến sơn đạo phía trước, thấy hai tổ vì một con son ly màu đỏ mà giằng co với nhau, cãi nhau càng lúc càng dữ dội, như muốn xông vào đánh nhau.

Trong đó có một tổ có Lâm sư tỷ cùng hai vị bạn học, nói về khả năng chửi mắng, một tổ các nàng tuyệt đối chiếm thế thượng phong, mà các nàng cũng chính là hậu sinh khả úy, muốn cướp con môi của tổ thứ nhất.

"Các người mới không nói đạo lý, có bản lĩnh thì tự mà đi tìm."

"Mục trưởng lão cũng không có nói không được cướp son ly từ trong tay kẻ khác, dù sao chỉ cần son ly tới tay, được thêm năm điểm thì cần gì phải suy nghĩ nhiều. Các người không phục cũng không liên quan bọn ta, thực lực quyết định tất cả."

"Được, đánh thì đánh, chẳng lẽ bọn ta sợ các người?"

"... .."

Hai bên đứng đó cãi nhau, hết lần này đến lần khác chỉ dùng cái miệng mà thôi, bởi vì mọi người đều biết, không thể tùy tiện đánh nhau với đồng môn, một khi đối phương bị thương, trên lưng sẽ có tội danh đồng môn tương tàn, hậu quả sau đó vô cùng nghiêm trọng. Chuyện Già Lam "sát nhân" lúc trước, đã dạy cho bọn họ một bài học.

Tiểu son ly màu đỏ đứng giữa hai tổ nhìn trái phải, cũng không vội chạy trốn, trái lại vô cùng lười biếng ngồi chồm hổm phơi nắng.

Thật là một con son ly phách lối,

Già Lam nhìn con son ly, cảm thấy hết sức thú vị, càng nghĩ càng thấy giống một người.

Không sai, chính là con son ly thành tinh ngàn năm, Phụng Thiên Sách.

Già Lam hướng đến chỗ hai bên đang giằng co, liếc nhìn một cái, khoe miệng không đứng đắn cong lên, có biện pháp rồi.

Nàng đi lên trước, đứng giữa hai tổ, dừng lại, lập tức thấy ánh mắt kiêng kỵ nhìn chăm chú của hai tổ. Lúc này là thời khắc máu chót của tranh chấp, lại nhảy ra một con cọp cái, ba con hổ tranh chấp, cục diện này làm sao có thể khống chế.

Già Lam cười nhạt, nói: "Ta có một đề nghị, không biết các người có thấy hứng thú không? Nếu như các người làm theo lời ta nói, không những tránh được hai hổ tranh chấp, còn có thể giúp các người tìm được nhiều son ly hơn."

"Già Lam, người đừng mơ tưởng gạt chúng ta, con son ly này là hai tổ chúng ta tìm được trước, các người muốn tìm son ly thì tự mà đi tìm." Lâm sư tỷ tức giận trừng mắt nhìn Già Lam, tình địch gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt.

"Vừa nãy ai nói, thực lực quyết định tất cả?" Già Lam nói một câu, nhất thời khiến đám người Lâm sư tỷ tất tiếng, bởi vì...những lời này là do các nàng nói, hiện tại Già Lam chỉ hoàn trả lại các nàng mà thôi.

Đám người tổ còn lại thì khê bàn luận, một lát sau nói: "Người có đề nghị gì, nói thử xem. Nếu như có lý, chúng ta sẽ nghe lời người, nếu không thì đứng chỗ nào thì về chỗ đó."

Mấy người Lâm sư tỷ cũng lén thương nghị, lúc này, hai tổ đối phó nhau, khẳng định bọn họ sẽ bị thua thiệt. Để duy trì cân bằng hiện tại, bọn họ tạm thời phải thỏa hiệp, lắng nghe xem cuối cùng Già Lam có chủ ý ngu ngốc gì.

"Ta nghĩ như vậy, son ly cũng giống như con người, là động vật có tập tính quần cư. Bọn nó không có khả năng tách khỏi quần tộc của mình, sinh hoạt đơn độc được, sớm muộn gì nó cũng sẽ trở lại quần tộc của mình. Hiện tại chúng ta tìm được một con, căn bản không đủ để mấy tổ chúng ta chia nhau, mấy người ở đây tranh chấp đến mất thể diện cũng chỉ được có một con son ly. Chỉ bằng lợi dụng nó dẫn đường, tìm được càng nhiều son ly càng tốt, đến lúc đó, các người dựa vào bản lĩnh của mình, muốn bắt bao nhiêu con son ly mà không được, đúng không?"

Lời vừa nói ra, người trong các tổ liền lập tức thảo luận.

Sở Viêm Chiêu bắt ngờ nhủ mảy, kinh ngạc nhìn về phía Già Lam, không biết trong lòng nàng đang có chủ ý gì.

Mục Tư Viễn cảm thấy đề nghị này rất thú vị, tỏ ra rất hăng hái, hẳn vốn phải đến nhờ đến sự giúp đỡ của Viêm Chiêu mới đứng được đây, nếu không có Viêm Chiêu đặt biệt yêu cầu Phó viện trưởng, muốn dẫn theo một người để giúp đỡ, e rằng hẳn cũng chẳng có cơ hội mà bước vào học viện Thiên Dực này, ai bảo lúc khảo hạch hẳn bại dưới tay của Già Lam với Tổng Thiên Nhi chứ?

Tổng Thiên Nhi cũng không có ý kiến đặc biệt gì, nàng tuyệt đối đồng ý với bất kỳ quyết định nào của Già Lam, ngược lại là Mộc Mộc, âm thầm kéo ống tay áo Già Lam, nhỏ tiếng nói: "Già Lam, son ly có bản tính như nhà thông thái, nó nhất định sẽ phát hiện ra có người theo dõi nó, chắc chắn sẽ

không trở lại quần tộc của mình, bán đứng đồng loại."

"Ta biết." Già Lam nháy mắt với nàng, làm sao nàng (đây là Già Lam) không biết đạo lý này? Chỉ việc thấy con tiểu sơn ly kia rất bình tĩnh ngồi chồm hổm trong đám người, nàng đã biết vật nhỏ này không hề đơn giản. Nhớ tới Phụng Thiên Sách quý quyết, nàng cũng đoán được trình độ giao hoạt của sơn ly.

"Vây cô....." Lời nói của Mộc Mộc liền bị Già Lam cắt đứt, "Cứ nghe lời ta là được."

Mộc Mộc gãi đầu nghi ngờ, cuối cùng vẫn lựa chọn tin nàng.

Mặt khác, người hai tổ còn lại vẫn còn đang bàn luận sôi nổi, chậm chạp không quyết định.

Già Lam thêm dầu vào lửa, nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu như các người cảm thấy bản thân không có năng lực đuổi kịp sơn ly, để nó chạy thoát, vậy hiện tại các người cứ đánh nhau một sống một chết, sau đó tranh nhau con sơn ly. Có điều đợi các người đánh nhau xong, các tổ khác có lẽ đã bắt không chỉ có một con sơn ly, ném thành tích của các người ra phía sau....."

"Lâm sư tỷ, nàng nói cũng rất có lý. Coi như chúng ta đánh thắng đối phương, cũng chỉ lấy được một con sơn ly, nếu như chúng ta thả lưới câu bắt con cá lớn hơn, nói không chừng lúc đó có thể bắt được cả bầy sơn ly. Một con sơn ly được năm điểm, nếu một bầy sơn ly.....Ha ha, nói không chừng chúng ta sẽ thắng cấp rất nhanh, trở thành học sinh ngoại viện." Bé nữ kích động nói, trong đầu miêu tả kế hoạch tương lai, a rất đẹp nha.

"Đúng vậy, rất có lý. Thực lực tổ đối phương tuy không bằng chúng ta, nhưng lỡ như bọn họ với đám người Già Lam hợp tác với nhau đối phó chúng ta, chúng ta coi như bị thua thiệt, nói không chừng đến lúc đó chẳng những không có con sơn ly nào, mà còn bị tổn thất nghiêm trọng, cái được không bù đắp đủ cái mất." Xinh xắn nữ tính toán.

Nghe hai người nói vậy, tuy trong lòng Lâm sư tỷ mười lần như một không muốn tiếp thu đề nghị của Già Lam, nhưng không thể không thừa nhận, trước mắt, biện pháp này quả thật là biện pháp tốt nhất.

Dù sao sơn ly cũng chạy không được, nếu như vận khí tốt, bọn họ có thể tìm được cả bầy sơn ly, vậy thì rất tốt, coi như không tìm được cả bầy sơn ly thì con sơn ly này cũng luôn ở trong tầm mắt của bọn họ, cùng lắm thì liều mạng giành giật con sơn ly với bọn họ là xong.

Mặt khác, một tổ học sinh sẽ luôn suy nghĩ sẽ như nhau, hơn nữa theo nguyên tắc chỉ cần bắt một con là được, bắt càng nhiều càng tốt, vì vậy bọn họ liền đồng ý với đề nghị của Già Lam.

Vì vậy, học sinh ba tổ cùng chung mục tiêu là điều kiện tiên quyết, tất cả mọi người đều tập trung lên người con sơn ly màu đỏ. Vật nhỏ này, dường như cũng cảm thấy được nguy hiểm, đôi tai dựng đứng lên, mắt tròn vo mở to, đảo mắt nhìn mọi người. Rất lâu rất lâu sau đó, ngay khi mọi người nghĩ rằng nó sẽ chạy trốn, thì đột nhiên nó lại ngồi chồm hổm xuống, khiến tất cả mọi người đều chặt lưỡi.

Cái này gọi là cái gì?

Không phải nó đình công đấy chứ?

Bọn họ mất nửa ngày tranh chấp nó thuộc về ai, vậy mà nó thì ngược lại, bình tĩnh ngồi chồm hổm, đợi mọi người tới bắt, nó tuyệt đối là con mồi bình tĩnh nhất trong lịch sử.

"Làm sao bây giờ?" Bé nữ mất bình tĩnh lên tiếng đầu tiên, thầm nghĩ mọi người cũng không thể đứng đây trùng trùng mắt nhìn con sơn ly đang ngủ gật kia mãi.

Có người bắt đầu tiến lên xua đuổi nó, có người cầm kiếm múa qua múa lại trước mặt nó, muốn hù dọa nó, đáng tiếc cũng không ăn thua gì. Hai mắt tiểu sơn ly vẫn nhắm lại, lưỡi biếng nằm phơi nắng, bộ dạng vô cùng đáng ghét.

Mọi người đều lúng túng.

Già Lam nhíu mày, ngược lại cũng không đoán được con tiểu sơn ly này lại khó trị như thế, hoàn toàn không theo như từng đường đi nước bước của nàng, nếu nó không đi, vậy ba tổ bọn họ chẳng phải sẽ đứng ở chỗ này mãi sao?

Nàng từ từ đến gần, đến cạnh bên tai con sơn ly nói nhỏ vài câu, đột nhiên, hai mắt tiểu sơn ly mở ra, lông trên người dựng đứng lên, sau đó vèo một cái, biến thành bóng hồng, chạy như bay về sơn đạo phía trước.

Một màn này xảy ra quá mức đột ngột, rất nhiều người không phản ứng kịp, đợi khi hiểu chuyện gì đã xảy ra, đủ loại mắng chửi thay nhau nổi lên.

"Già Lam, cuối cùng cô nói gì với nó, tại sao nó lại chạy trốn?"

"Già Lam, tốt nhất cô đừng có lừa gạt ở sau lưng bọn ta, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho cô."

"Tiểu súc sinh, xem ngươi trốn ở đâu?"

"Còn không mau đuổi theo? Nếu không sẽ mất dấu nó."

Cả đám hò hét ầm ĩ, người hai tổ liền chạy theo son ly, chỉ có tổ của Già Lam vẫn đứng yên tại chỗ, không vội vàng đuổi theo.

Tổng Thiến Nhi rất ngạc nhiên, nhin không được hỏi tới: "Già Lam, cuối cùng cô đã nói gì với son ly, sao nó lại đột nhiên nghe lời bỏ chạy?"

Già Lam cười thần bí, không trả lời.

Mục Tư Viễn quái dị đánh giá Già Lam, thúc giục nói: "Mau nói cho chúng ta biết, rốt cục cô đã nói gì với nó?"

Già Lam cũng chỉ cười không đáp.

Sở Viêm Chiêu tàn khốc cười lạnh nói: "Nếu các người còn muốn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian thì sẽ bị học viện đuổi đi đấy." Nói xong, hắn là người đầu tiên cất bước, đi theo hướng đám người đang truy đuổi son ly.

Lúc này Tổng Thiến Nhi và Mục Tư Viễn mới phản ứng, Mục Tư Viễn đuổi theo Sở Viêm Chiêu, còn Tổng Thiến Nhi thì lôi kéo Già Lam: "Chúng ta cũng nên đi nhanh lên, nếu không toàn bộ son ly sẽ bị bọn họ bắt hết mất."

"Không cần gấp gáp, sớm muộn gì son ly cũng là của chúng ta." Già Lam tự tin cười nói, không ai chú ý tới, trước ngực nàng đã thiếu đi một vật.

Đúng như Mục trường lão đã nói, bản tính son ly rất giao hoạt, muốn bắt được nó cũng không phải chuyện dễ dàng, bằng không cũng sẽ không lấy nó làm phần thưởng lớn để phân định cao thấp.

Tiểu son ly dẫn đám người chạy khắp núi, cũng không biết có phải là cố tình trêu cợt bọn họ không, hay là nó hoảng sợ cái gì đó, rồi loạn phương hướng. Cùng một vị trí, mà nó chạy tới chạy lui ba lần, sinh lực không gì sánh được, đuổi theo nó cũng tốn rất nhiều sức.

Trái lại năm người Già Lam, thông thả cuộc bộ vào son đạo, không nhanh không chậm.

Lúc hai tổ lần thứ tư chạy qua trước mặt bọn họ, mọi người vẫn thấy năm người Già Lam thong dong như vậy, trái lại bọn họ thì vô cùng chật vật, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng mà, lúc này bọn họ đã đâm lao phải theo lao, buông tha cho bọn Già Lam đi, làm thế nào cũng không thể cam lòng, phải tiếp tục đuổi theo, cũng không biết khi nào mới kết thúc, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Năm người Già Lam nhìn rất ung dung, nhưng thật ra ngoài Già Lam ra, bốn người còn lại cũng bắt đầu lo lắng.

"Già Lam, cô thật sự chắc chắn chứ, nhất định bắt được son ly? Lỡ như để hai tổ đó cướp được, chẳng phải chúng ta cái gì cũng không có?" Tổng Thiến Nhi lo lắng, các nàng vất vả lắm mới được vào học viện Thiên Dục học, trắc trở vô cùng, cũng không thể bị đuổi đi lúc này?

"Yên tâm đi. Ta tự có biện pháp." Già Lam cho nàng một nụ cười trấn an.

"Cuối cùng cô có biện pháp gì? Cô có giỏi thì nói ra để tất cả mọi người còn chuẩn bị tâm lý, nếu không, chốc nữa cách của cô không thực hiện được, chẳng phải tất cả mọi người sẽ chịu chết vì cô sao?" Sở Viêm Chiêu trầm mặc, bất mãn nói. Không cách nào hiểu nổi suy nghĩ của nàng, trong lòng hắn quả thực rất nôn nóng.

"Đúng vậy, Già Lam, cô mau nói ra cách của cô, để mọi người có thể yên tâm chứ." Mục Tư Viễn nói.

Mộc Mộc yên lặng đứng bên cạnh, nhìn bốn người.

Già Lam cau mày, không phải nàng không muốn chia sẻ cách của nàng cho mọi người biết, mà cách của nàng có liên hệ mật thiết với bí mật của nàng, không thể tiết lộ được. Sắc mặt của nàng lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Nếu các người tin tưởng ta thì không nên hỏi nữa, nếu các người không tin tưởng ta, vậy chúng ta chia nhau hai đường, đường các người các người đi."

Bốn người nhìn nhau, Tổng Thiến Nhi lên tiếng đầu tiên: "Ta tin Già Lam, nàng thế nào ta thế ấy. Mộc Mộc còn cô?"

"Ta hả?" Mộc Mộc gãi đầu, lại lắc đầu, "Ta không biết.....Ta sẽ ở cùng một chỗ với các người."

"Được rồi, vậy bây giờ ba người chúng ta quyết định đi chung, các người thì sao?" Tổng Thiến Nhi nhìn hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn hỏi.

Mục Tư Viễn nhìn Sở Viêm Chiêu, đem quyền quyết định đặt lên tay hắn.

Sở Viêm Chiêu bất động thanh sắc, nhìn Già Lam chăm chăm nửa ngày, lạnh lùng nói: "Cô đã tin tưởng bản thân tuyệt đối như vậy, hai người chúng ta có tin tưởng hay không, đối với các người mà nói, cũng không quan trọng. Chúng ta chia làm hai đường, ngày mai gặp nhau ở chỗ tập hợp."

"Được." Già Lam cũng không đưa ra ý kiến gì, tôn trọng sự lựa chọn của hắn.

Ánh mắt hai người giao nhau, mang theo chiến ý và khiêu khích, rất nhanh hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn cùng nhau rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại ba cô gái Già Lam, Tổng Thiến Nhi và Mộc Mộc.

"Già Lam, thật sự để cho bọn họ đi như vậy sao? Với khả năng của ba chúng ta, có thể đánh thắng người tổ khác không?" Tổng Thiến Nhi lo lắng nói.

"Chỉ cần cô tin tưởng vào bản thân, nhất định cô sẽ làm được." Già Lam tươi cười nói, khiến hai người còn lại cười theo, ba người đoàn kết một lòng.

Màn đêm từ từ buông xuống, cả núi yên tĩnh lại.

Hai tổ đuổi theo son ly cuối cùng cũng không nhận được dừng lại.

Nhắc tới cũng lạ, bọn họ dừng lại, son ly cũng dừng lại, còn học theo dáng người, ôm bụng thờ hồn hèn. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, trên lưng son ly, có hiện ra văn lộ màu xanh nhạt, nhìn xa giống như một đường màu lam, nhìn gần sẽ cảm thấy giống như sâu lông màu xanh nhạt, dính chặt trên lưng son ly.

Đột nhiên, con sâu lông màu xanh nhạt khẽ động.

Màu vàng đen như những đóa hoa nhỏ, sâu lông trên người nở rộ, tựa như mộng ảo rời rạc.

Ngay cả tiểu son ly cũng mơ thấy vô số son ly, chúng nó đoàn tụ chung một chỗ, vui vẻ chơi đùa.

Già Lam đi lên phía trước, khom người ôm lấy son ly, nhìn hai người còn đang chờ nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người Tống Thiện Nhi và Mộc Mộc mới phục hồi tinh thần lại, Tống Thiện Nhi liền hỏi: "Già Lam, chuyện gì đã xảy ra vậy? Có phải ta mới sinh ra ảo giác hay không, vì sao khi này ta thấy rất nhiều hình ảnh quái dị?"

"Ta cũng nhìn thấy." Mộc Mộc phụ họa nói theo.

Già Lam giả vờ mê man lắc đầu: "Sao ta không thấy gì cả? Nhất định là ảo giác của các người. Thừa dịp bọn họ vẫn chưa tỉnh lại, chúng ta mau đi thôi."

"Ảo giác sao?" Tống Thiện Nhi bán tín bán nghi, những nghĩ đến chuyện các nàng đánh cắp son ly, nếu để người hai tổ biết, không phải các nàng sẽ bị truy sát sao, cũng không hỏi thêm gì nữa, vội vàng đi theo Già Lam rời khỏi hiện trường.

"Dễ dàng như vậy bắt được son ly? Già Lam thật lợi hại." Thần thờ gãi đầu, trong mắt Mộc Mộc như phát ra tia sáng kỳ dị, nhanh chân đuổi theo.

Ba người đi đường suốt đêm, bắt tri bắt giác, đã gần đến khu vực Triều Âm tự.

Đi đến Triều Âm tự, cũng không phải là ngẫu nhiên, trong đầu Già Lam như dẫn đến Triều Âm tự, men theo con đường trên bản đồ. Không chống cự nổi lòng hiếu kỳ của bản thân, nàng đi đến Triều Âm tự, Phụng Thiên Sách có nói sạo với nàng hay không, cuối cùng đối tượng hấn xem mắt là ai, đến tột cùng nàng vẫn muốn xem thử.

Gió đêm nhẹ nhàng đưa tới tiếng chuông, tiếng chuông đầy trang nghiêm và thiêng liêng, cũng không có nơi nào có thể sánh bằng.

Già Lam biết, các nàng sắp đến Triều Âm tự.

"Già Lam, chúng ta đừng đi về phía trước nữa, phía trước là Triều Âm tự đó. Mục trưởng lão đã dặn, chúng ta không thể tùy tiện đặt chân đến Triều Âm tự, tránh quấy rầy nơi Phật môn thanh tịnh." Tống Thiện Nhi nhớ kỹ lời Mục trưởng lão dặn, bèn nhắc nhở.

Già Lam nhón chân nhìn về phía trước, lúc này xác thực không thích hợp vào trong chùa, trước tiên tìm chỗ nghỉ một đêm, chờ hừng đông tỉnh tiếp.

"Chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi."

Ba người ngồi xuống, gió đêm mang theo từng cơn lạnh lẽo, Tống Thiện Nhi là người đầu tiên chịu không nổi nhảy mũi một cái.

"Lạnh quá. Nếu gần đây có khách điểm thì hay biết mấy." Tống Thiện Nhi xoa xoa mũi nói.

Già Lam buồn cười lườm nàng: "Trong núi làm sao có khách điểm được, cô đừng có mơ mộng hão huyền nữa."

"Nói cũng phải." Tống Thiện Nhi nghịch ngợm lè lưỡi, hai tay ôm đầu gối, cuộn thành một cục, tiếp tục chịu lạnh.

"Trong núi không có khách điểm, nhưng cũng không có nghĩa không có phòng ở. Các người muốn ở phòng kiểu gì, ta biến ra phòng ấy, rất thuận tiện." Mộc Mộc đột nhiên đứng lên, ưỡn ngực nói với hai người.

Già Lam và Tống Thiện Nhi đồng thời sùng sột, ánh mắt không tin nhìn Mộc Mộc, thì ra người mơ mộng hão huyền là nàng ấy mới đúng.

Mộc Mộc nhìn hai người không tin lời nàng, không khỏi nóng nảy: "Ta nói thật, các người không tin, ta sẽ biến ra một phòng cho các người xem."

Hai người nhìn kỹ hơn, hai tay Mộc Mộc kết ấn, trong miệng thầm đọc một câu thần chú.

Lẽ nào nàng ấy tu luyện mộc linh thuật?

Già Lam bỗng nhiên có chút tin tưởng, nếu đúng là nàng tu luyện mộc linh thuật như Mộc Tây Dao, thì thật sự có thể làm được. Trong đầu không khỏi nhớ đến ngày đó Mộc Tây Dao thi triển mộc linh thuật, như thế sẽ rất nguy nga đồ sộ, nàng không ngừng kỳ vọng.

Đội một lát, trong miệng Mộc Mộc cũng không biết đã niệm chú mấy lần, xung quanh cũng không có động tĩnh. Ban đầu còn hi vọng, từ từ hóa thành thất vọng, Già Lam nhìn không được mà suy đoán, không phải nàng ta chỉ đang khoác loác ba hoa đấy chứ?

Trên mặt Tống Thiên Nhi hiện ra mấy hắc tuyến, nhìn không được an ủi: "Mộc Mộc nếu không được thì thôi. Ta cũng không cảm thấy lạnh lắm đâu."

"Đội một chút, rất nhanh sẽ xong ngay." Vừa nói xong, khu vực xung quanh đột nhiên biến hóa, tiếng nói chuyện mắng nhiếc khi gần khi xa truyền đến, tiếng động càng lúc càng lớn.

Hai người Già Lam với Tống Thiên Nhi không tự chủ mà đứng lên, sắc mặt khê thay đổi. Các nàng nhìn rất lâu, trên người Mộc Mộc như xuất hiện một vầng sáng màu xanh, linh khí chung quanh từ từ tụ hợp nhiều hơn, tất cả tập trung hết lên người nàng.

Đây chính là linh khí thuộc tính Mộc, mang theo mùi hương nhàn nhạt của cây cỏ, liên tục bay đến.

Cây cối bốn phía mang theo linh khí không ổn định, toàn bộ đều sống động, cây cối trong rừng như đang được sống lại.

Bóng cây xinh đẹp như đang múa, những cành lá xào xạc diễn tấu cùng.

Hai mắt Già Lam với Tống Thiên Nhi càng khiếp sợ hơn, một tòa nhà gỗ cao hai tầng nằm ngay trước mặt các nàng, phải ngẩng nhìn rất lâu mới có thể thấy nóc nhà.

Thật kinh ngạc!!!!

Già Lam lúc này mới hoàn hồn, mở to hai mắt, nhìn Mộc Mộc như nhìn quái vật: "Mộc Mộc cô có chiến kỹ Mộc linh thuật sao?"

Mộc Mộc ngây người, gãi đầu, cho một đáp án vô cùng lập lờ: "Hình như là vậy. Phó viện trưởng nói ta là bẩm sinh gì đó thiên phú gì đó...."

Già Lam nghe xong, khoe miệng không ngừng co rút, có một câu nói đúng, vĩnh viễn không nên coi thường một đứa kỳ ba, bởi vì nó sẽ đem đến cho bạn những kinh ngạc không thể tưởng tượng được.

Bẩm sinh có chiến kỹ Mộc linh thuật.....Đứa kỳ ba này, lại bẩm sinh có chiến kỹ Mộc linh thuật..

Thế giới này thật đúng là điên rồi.

"Thật là một căn nhà xinh đẹp. Mộc Mộc, cô thật sự rất giỏi. Sau này có cô ở đây, chúng ta ở đâu cũng không sợ không có khách điểm để ở." Cuối cùng Tống Thiên Nhi cũng hoàn hồn, ngược nhìn nhà gỗ to lớn trước mặt, vui vẻ nhảy nhót.

Mộc Mộc thấy hai người bạn đồng hành thích tác phẩm của mình như vậy, nàng ngượng ngùng nở nụ cười, cảm giác vô cùng thỏa mãn. Ngoại trừ nhạc phụ nàng thì đây là người thứ hai thứ ba khen ngợi nàng.

Trong lúc ba người đang vui vẻ tung tăng, muốn đi vào nhà gỗ thì phiền phức đưa tới.

Mới vừa rồi Mộc Mộc thi triển Mộc linh thuật, động tĩnh lớn như vậy, không muốn kinh động những người xung quanh cũng khó.

Cách khu rừng không xa, truyền đến tiếng nói chuyện của nữ tử: "Tam tiểu thư nhìn xem. Bên kia có ngôi nhà gỗ. Lúc chiều rõ ràng không có, sao bây giờ lại có nhà gỗ như thế? Không phải là chúng ta gặp quỷ chứ?"

"Tiểu Thanh, ta xin ngươi đừng có mê tín như vậy được không?" Nữ tử thứ hai lên tiếng, giọng nói vô cùng dễ nghe như tiếng hoàng oanh hát, uyển chuyển êm tai, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, có thể thấy còn hàm chứa cả dè dặt trong đó.

"Thiên ca, người đi xem trước đi."

Ba người Già Lam nhận ra tiếng bước chân tới gần, định thần nhìn lại, dưới ánh trăng bóng đen đi đến, là một gã nam tử mặc áo đen. Tóc dài rũ xuống, che hết phần nửa khuôn mặt hắn, cả người hắn là một màu đen, như u hồn bước ra từ trong bóng tối, làm người ta sợ cả gai ốc.

Trong nháy mắt hắn đã bước ra khỏi bóng tối, chợt hắn ngừng đầu, đôi mắt sắc bén xuyên qua mái tóc dài phát ra sự rét lạnh, giống như hai thanh trường kiếm dài bắn tới, lao về phía ba người Già Lam.

Cả người Già Lam ngớ ra, liếc mắt đã nhận ra hắn.

Hắn giống như thanh cổ kiếm vạn năm phủ đầy bụi, bước trong bóng đêm, thanh kiếm như bay ra khỏi vỏ, kiếm khí như sát thương một mảnh.

Khí thế bức người như vậy, ngoại trừ hộ vệ bên người của Tam tiểu thư Phụng gia Phương Thiên Ca thì còn ai vào đây?

~~~~ Hết V14 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: V15: Phụng thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Edit & Beta: Tịch Liễu

Già Lam nhận ra thân phận của đôi phượng, Phụng Thiên Ca thì hoàn toàn không biết nàng, hẳn bình tĩnh đánh giá ba nữ tử đứng đó, ánh mắt khó chịu, khiến người ta rùng mình một cái.

Có lẽ hẳn nghĩ ba người họ không có điểm gì đáng uy hiếp, hẳn quay đầu bước đi, nhàn nhạt mở miệng: "Là ba học sinh nữ của học viện Thiên Dực."

"Thảo nào hôm nay xung quanh chùa lại không được yên tĩnh, thì ra là vì có học sinh học viện Thiên Dực ở chỗ này rèn luyện...." Giọng nói êm tai càng lúc đến gần, bóng người duyên dáng bước ra từ bóng tối trong khu rừng, ánh trăng chiếu rọi lên người, Già Lam liền kinh diễm.

Người đến hé ra gương mặt vô cùng xinh đẹp, tựa như nữ thần, mái tóc bay lất phất trong không trung, cả người tỏa ra mùi hương nhàn nhạt khiến người ta phải chú ý.

Nàng mặc y phục màu đỏ của hoa hồng, váy dài cùng tà váy phẳng phiu, trong lúc bước đi, tà váy bay bay, vừa tự nhiên vừa hoạt bát. Giày bó cũng trùng màu với y phục, bao bọc đôi chân thon dài khéo gọi, trong phút chốc, như có vô số cánh hoa hồng bay lơ lửng xung quanh nàng, mùi thơm lan tỏa khắp nơi, lay động cả tâm hồn người ta.

Nàng ắt hẳn là Tam tiểu thư Phụng gia, Phụng Thiên Tầm?

Gen Phụng gia tốt thật, mỗi vị thiếu gia tiểu thư được sinh ra đều là người vô cùng xuất chúng.

Đi phía sau Phụng Thiên Tầm là một nữ tử khác, Già Lam biết nàng, nàng ấy chính là nha hoàn Tiểu Thanh ngày đó náo loạn cửa hàng quan tài.

Phụng Thiên Tầm không coi ai ra gì bước lên trước, ngẩng đầu đánh giá nhà gỗ, con người trong suốt phát ra ánh sáng chói mắt.

"Chiến kỹ Mộc linh thuật rất tinh thông....Là ai làm ra nhà gỗ này?" Một lời của nàng đã vạch trần sự tồn tại của nhà gỗ, có thể thấy rõ hiểu biết của nàng không tầm thường. Lúc này nàng mới quay đầu lại, quan sát ba người Già Lam, ánh mắt dịu dàng như biết nói, lại còn mang theo sự dí dỏm, khiến người khác không thể đoán được suy nghĩ thật sự của nàng.

Cả ba người cũng không trả lời, đầu ngón tay nhỏ bé màu ngà voi sờ cằm, môi cong lên nói: "Cho dù là ai làm cũng đều phải đi theo ta đến Triều Âm tự. Ngày mai lão tổ tông, hoàng thái hậu và hoàng hậu sẽ đến chùa lễ Phật, các người chịu trách nhiệm biểu diễn, chỉ cần để bọn họ hài lòng, ta nhất định sẽ ban thưởng các người."

Dứt khoát để người khác không có bất kỳ cơ hội nào cự tuyệt.

Già Lam khẽ nhủ thầm, muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt Phụng Thiên Tầm lập tức xẹt qua nàng, vừa đánh giá vừa nói: "Dung mạo của cô như vậy sợ là không được, chắc sẽ hù dọa lão tổ tông mất, trở về ta sẽ chuẩn bị mặt nạ cho cô, ba người các cô đều đeo mặt nạ biểu diễn đi."

Ba người Già Lam ngơ ngác nhìn nhau, vị Tam tiểu thư Phụng gia này cũng quá bá đạo đấy chứ? Lễ nào nàng không thử hỏi ý kiến ba người được sao, nhìn xem các nàng có cam tâm tình nguyện phối hợp biểu diễn hay không?

"Phụng tiểu thư, chúng ta bây giờ đang tham gia rèn luyện của học viện, sợ là không thể giúp được cô." Tống Thiên Nhi mở miệng từ chối.

Mộc Mộc cũng gật đầu phụ họa theo.

Già Lam không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ đây là cơ hội tốt để nàng có thể đi vào Triều Âm tự, nếu đi theo Phụng Tam tiểu thư người thì còn có cơ hội nhìn thấy đối tượng mà Phụng Thiên Sách xem mắt.

Nàng thật sự rất tò mò, đối tượng xem mắt của hẳn đến cùng là ai.

"Được, không thành vấn đề." Ngoài dự đoán của Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc, Già Lam vui vẻ đồng ý.

Hai người Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc khó hiểu nhìn Già Lam, xác định các nàng không phải nghe lầm thì mới thuận theo, ai kìa các nàng là một tổ lam chỉ.

Phụng Thiên Tầm hài lòng gật đầu, xoay người muốn đi, đột nhiên, nàng dừng lại, hỏi một câu: "Trong đám học sinh mới của học viện Thiên Dực, còn có người nào xấu hơn các người không?"

Trên mặt nàng hiện rõ vẻ hiếu kỳ đơn thuần, cũng không tìm thấy dấu vết châm biếm, Già Lam híp mắt, nhàn nhạt mỉm cười, trả lời nàng: "Độc nhất vô nhị."

Nghe được câu trả lời, ánh mắt của Phụng Thiên Tầm hơi phát sáng, nhìn nàng cũng kỳ lạ hơn, rất nhanh nàng thu hồi tầm mắt, bước chân nhẹ nhàng trở về đường cũ.

Tiểu Thanh lập tức chạy theo sau, giữ một khoảng cách nhất định với Phụng Thiên Tầm.

Phụng Thiên Ca đứng tại chỗ giống như cọc gỗ, không nhúc nhích, cũng không có cảm giác được sự tồn tại.

Già Lam biết, hẳn đây là đang chờ các nàng, chỉ cần các nàng không đi, hẳn cũng sẽ không động.

"Già Lam chúng ta thật sự phải đi sao? Ngày mai có trở về kịp nơi tập trung không?" Tống Thiên Nhi lo lắng hỏi.

"Không cần gấp gáp, ngày mai chúng ta trở về sớm là được rồi." Có trò hay để xem, sao có thể bỏ lỡ được? Hơn nữa, trong tay các nàng đã có một con son ly, chỉ cần đến đúng giờ, rèn luyện coi như được thông qua, chắc chắn không sai. Nếu như cứ đi loay quanh trong núi, nói không chừng có thể đụng mặt với những tổ khác, kẻ đó còn phải tranh giành son ly với bọn họ. Đến Triều Âm tự trốn một chút, có thể tránh được những chuyện như vậy xảy ra, đặc biệt hơn nơi này cũng không phải ai cũng có thể vào được.

Đi theo Phụng Thiên Tầm đến Triều Âm tự, đều là người hoàng thân quốc thích và người của Phụng gia, thủ vệ ở Triều Âm tự vô cùng nghiêm mật, nhưng may mắn có Phụng Tam tiểu thư dẫn đường, ba người Già Lam rất thuận lợi bước vào cửa chùa.

Tiểu Thanh dẫn ba người đến một căn phòng trống: "Đêm nay ba người các cô ngủ tạm ở đây đi, mặt nạ này là do Tam tiểu thư chuẩn bị cho các cô, nhớ kỹ, các cô phải đeo nó từ lúc bắt đầu cho đến khi các cô rời khỏi chùa. Nếu không cẩn thận hù dọa người khác, bị trách phạt, Tam tiểu thư cũng không thể cứu được các cô."

Nói xong, nàng liền rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Già Lam.

Nhìn mặt nạ hồ điệp được thiết kế tinh xảo trong tay, trong lòng Già Lam khẽ rục rịch, không biết Phụng Thiên Sách có đúng là đang ở trong chùa không, cũng không biết ở phòng nào?

"Không ngờ ta thật sự được đi tới Triều Âm tự trong truyền thuyết, trước đây ta có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, ta quả thật rất vui." Tống Thiên Nhi đột nhiên không giải thích được, kích động nói.

"Triều Âm tự rất nổi tiếng sao? Không phải chỉ là ngôi chùa cho hòa thượng thôi ư?" Già Lam buồn cười hỏi.

"Làm sao không nổi tiếng? Cô không biết thôi, trụ trì Triều Âm tự là Thiên Dật đại sư, nhưng là một nhân vật đặc biệt tài giỏi. Hẳn ta chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng đã lĩnh ngộ thiên lý vô cùng thâm sâu, trở thành một đại tông sư, tiếp nhận chức vụ trụ trì Triều Âm tự. Không chỉ có dân chúng Phụng Lâm quốc chúng ta tôn sùng hẳn như thần linh, tất cả những người trên đại lục Hạo Thiên nhìn thấy hẳn đều rất cung kính." Tống Thiên Nhi hăng say nói, "Có năm hần đến Lạc Xuyên thành của chúng ta, khai đàn luận thiện. Lúc đó toàn bộ người trong Lạc Xuyên thành đều đổ xô ra đường, chạy đi nghe hần thuyết pháp về Phật giáo. Khi ấy ta cũng theo cha ta đến đó nghe, cảnh tượng đó ta vẫn còn nhớ rõ như in...."

Gương mặt Tống Thiên Nhi lộ rõ sự say mê, bắt đầu nhớ lại chuyện ngày trước, hai mắt thỉnh thoảng còn bắn ra trái tim đáng ngờ.

Già Lam nhìn mặt nàng, phát hiện nàng như đang tư xuân thì phải, bước lên, cốc đầu nàng nói: "Đừng quên, hẳn ta là người xuất gia, dù tài giỏi cỡ nào cũng là người xuất gia."

Đeo mặt nạ lên, Già Lam nói: "Các người nghỉ ngơi sớm đi, ta ra ngoài xem một chút."

Không đợi hai người phản ứng, Già Lam đã lách mình ra khỏi cửa.

Tối nay trăng sáng ít sao, vân đạm phong khinh.

Gió đêm mang theo mùi của nhang khói, Già Lam dù vô tình hay cố tình cũng bước chậm lại, cũng không dám gây ra tiếng động, sợ quấy rầy thanh tịnh trong chùa.

Trong tự viện phân phòng nam phòng nữ riêng biệt, phòng cho khách nữ nằm ở phía đông, phòng cho khách nam thì ở phía tây, ở giữa là mấy tòa Phật điện.

Trong Phật điện truyền đến tiếng niệm Phật và âm thanh gõ mõ.

Bước qua khu Phật điện cuối cùng, nơi có ánh sáng, nhìn thấy bóng hai người đứng ở dưới gốc cây, Già Lam tò mò dừng bước nhìn xung quanh.

Sở dĩ nàng hiếu kỳ là bởi vì đây là bóng của hai người, trong đó có một người là nữ tử, còn người kia là hòa thượng mặc áo cà sa. Hai người đưa lưng về phía nàng, nên không thấy rõ mặt mũi bọn họ, cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì. Khoảng cách giữa họ rất gần, nữ tử kia hình như đang khóc, hòa thượng bên cạnh đang an ủi nàng, còn lấy tay giúp nàng lau nước mắt. Dựa vào trực giác mà suy đoán, hai người này nhất định có gian tình.

Trong ngôi chùa lớn như vậy, lại có thể phát sinh chuyện đáng gièm pha như vậy, đây là chuyện lớn. Nếu một ngày chuyện hai người bị vạch trần, chẳng phải toàn bộ người trong chùa sẽ bị chấn động sao.

Già Lam cũng không muốn bản thân bị cuốn vào vòng xoáy thị phi đó, vội vàng quay đi chỗ khác, chuẩn bị nâng bước rời đi.

Vừa mới đi được vài bước, nghe được phía trước có tiếng bước chân truyền đến. Già Lam liền thay đổi hướng đi, lui về phía sau. Nhưng cũng thật khéo, ông trời cố ý trêu chọc nàng, phía sau nàng cũng có tiếng bước gấp gáp tới gần.

Việc này nàng nên gọi là tiến thoái lưỡng nan.

Có cần phải xui xẻo thế không? Tùy tiện ra ngoài đi dạo, lại gặp chuyện phiền toái như vậy.

"Người xác định nữ tử kia là Phụng Tam?"

"Nhị công chúa, nô tỳ nhìn rất rõ, người đó thật sự là Phụng Tam thiếu thư, nô tỳ nhận ra áo khoác trên người nàng ấy. Không thể tin Phụng Tam thiếu thư lại dễ tiện như vậy, lại ở cùng một chỗ với hòa thượng, thật không biết xấu hổ."

"Ha ha, không ngờ Phụng Tam ngày thường nhìn rất thuần khiết nhưng bên trong lại thấp hèn đến thế, ngay cả hòa thượng cũng không buông tha. Lén lút lút, lần này ta nhất định phải làm nàng ta nhục nhã một phen, để cho nàng ta từ nay về sau cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai trong Phụng thành."

Đây là cuộc nói chuyện từ phía sau Già Lam truyền đến.

Già Lam hơi ngạc nhiên, lần nữa nhìn về bóng hai người kia, người đó thật sự là Phụng Thiên Tâm à? Làm sao có thể? Nhìn vóc dáng, nữ tử này rõ ràng thấp hơn Phụng Thiên Tâm, thói quen liếc mắt có thể đoán được chiều cao của Già Lam vô cùng chính xác, nàng có thể khẳng định, người này chắc chắn không phải là Phụng Thiên Tâm.

Nếu như không phải Phụng Thiên Tâm thì là ai đây?

Lúc này, phía trước nàng cũng truyền đến tiếng nói chuyện: "Nhị nhi gọi chúng ta đến đây là xảy chuyện gì?"

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, nhị công chúa phát hiện Phụng Tam thiếu thư cùng một gã hòa thượng trong chùa đêm hôm lén la lén lút gặp nhau, hiện tại hai người đó đang ở đây khang khang ta ta."

"Thật sự có chuyện này sao? Tốt lắm, nếu lúc này có thể nắm được thóp của Phụng gia, thì ta xem sau này bọn họ còn dám ở trước mặt người hoàng thất mà kiêu căng nữa không. Kỳ nhị, con mau gọi thêm nhiều người đến, canh giữ những con đường quan trọng, ngàn vạn lần không được để bọn họ chạy thoát."

"Mẫu hậu, chuyện này không thể qua loa được, nếu chỉ dựa vào lời nói một bên của nhị tỷ, thì chứng minh được điều gì. Lỡ như đắc tội với người Phụng gia, cuộc sống về sau của chúng ta càng khó khăn hơn. Đừng quên, chúng ta đến đây là vì muốn kết thông gia với Phụng gia. Lấy thực lực hoàng thất chúng ta, cũng không thể xé rách da mặt Phụng gia..."

"Sợ cái gì? Bây giờ bắt được nha đầu Phụng tam kia, là do bản thân nàng không đứng đắn, rước họa vào thân, Phụng lão thái thái cũng không ngang nhiên mà bao che cho nàng, chúng ta làm như vậy, không những là để dạy dỗ nữ nhi Phụng gia mà còn vì tránh làm ô què không khí trong Triều Âm tự."

"Được rồi, hài nhi sẽ đi an bài. Mẫu hậu nhớ kỹ, bắt đắc dĩ lắm mới hành động, còn không phải nhẫn nhịn, ngàn vạn lần không được xé rách da mặt Phụng gia."

"Được rồi được rồi, ta đã biết, sao con với hoàng nãi nãi con lại dài dòng như thế chứ?"

Già Lam nghe đám người trước sau nói chuyện, lông mày khẽ nhíu chặt, làm sao bây giờ? Nữ tử này khoác áo choàng của Phụng Thiên Tâm, nhưng không phải Phụng Thiên Tâm, cũng có thể là người Phụng gia. Một khi bị người hoàng thất bắt được, vạch trần thị phi, như vậy đến lúc đó danh dự Phụng gia nhất định sẽ mất hết, mà Phụng Thiên Sách....

Quên đi, hần giúp nàng nhiều lần như vậy, cũng không tính toán gì với nàng, giúp Phụng gia một tay, coi như báo đáp ân tình của hần.

Cũng không suy nghĩ nhiều, nàng lấy tốc độ nhanh nhất xông đến gốc cây: "Đi mau lên, có rất nhiều người đang đến."

Hai người dưới gốc cây bị kinh động, nhanh chóng tách ra, nữ tử kia sợ bị người khác nhìn thấy gương mặt, vội đưa lưng về phía Già Lam, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn hòa thượng đối diện mình.

"Người đi nhanh đi, A di đà Phật."

Mượn ánh trăng nhân nhật, cuối cùng Già Lam mới thấy rõ gương mặt của hòa thượng kia, đôi mắt nàng hơi ngưng đọng, đến bây giờ nàng mới gặp được một vị hòa thượng có khí chất thần tiên như vậy.

Mới vừa rồi đứng khá xa, nàng cũng không thấy rõ, đến gần mới phát hiện, cà sà hòa thượng đang khoác trên người có khảm nạm lưu kim màu tối, vừa khiêm tốn vừa xa hoa. Môi hần mỏng nhân nhật màu hồng (người ta nói đàn ông môi mỏng bạc tình như voi =)), sống mũi cao, mày kiếm, giống như được thuê lên vậy, từng đường kim mũi chỉ rõ ràng. Hần đứng dưới gốc cây, ánh trăng chiếu sáng loang lổ, xuyên thấu qua tán cây, chiếu thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của hần, thật giống như thần tiên dạo bước đến trần gian, thánh thiện mà trang nghiêm.

Già Lam khẽ sững sờ, tại sao trong chùa lại che giấu một vị mỹ nam như vậy.

Thánh thiện, trang nghiêm?

Những từ ngữ này sao phù hợp với hắn?

Bản thân là người xuất gia, nếu như thật sự có tình ý với nàng thì nên lập tức hoàn tục, cho đối phương một câu trả lời thỏa đáng. Tại sao phải lén lả lén lút, tính toán cái gì?

Nàng có chút khinh thường.

Nữ tử kia dường như muốn rời đi, Già Lam gọi nàng lại: "Cởi áo choàng của cô ra."

Vừa nãy nghe được cuộc đối thoại của những người kia, bọn họ cũng không thấy rõ dung mạo của nữ tử này mà dựa vào áo choàng để phân biệt, chỉ cần nữ tử này cởi bỏ áo choàng thì sẽ không ai nhận ra nàng.

Nữ tử kia đưa lưng về phía Già Lam khẽ khựng lại, sau đó thật sự nghe lời cởi bỏ áo choàng trên người, ném xuống đất, sau đó thừa dịp đêm tối mà chạy như bay.

"Không biết thí chủ xưng hô thế nào?"

Hòa thượng trẻ tuổi đánh giá Già Lam, thấy nàng mang mặt nạ, mắt phượng hẹp dài híp lại, không khỏi nghi ngờ.

Già Lam tức giận liếc hắn, đối với loại nam nhân đùa bỡn tình cảm nữ tử này, nàng cũng không có thiện cảm, huống chi hắn còn là hòa thượng lục căn bất tịnh.

"Ta họ Mẫn, mẫn trong mẫn thịt, tên đồ lữ, đồ trong bức tranh, lữ trong lữ hành."

Gọi chung lại là mẫn thịt con lừa ngốc (*)

"Thì ra là mẫn thịt....mẫn thịt thí chủ." Già Lam thấy rõ, khoe miệng của hắn co quắp, xem ra hắn cũng không ngu ngốc, thoáng cái đã hiểu nàng đang mỉa mai.

Lúc này, tiếng bước chân càng gần hơn, hai người bọn họ đã không còn đường lui.

Già Lam nhanh nhẹn nhấc áo choàng lên, đem nó khoác lên người mình, sau đó dùng sức nhéo bấp đùi mình thật mạnh, thật vất vả mới nặn ra được vài giọt nước mắt, đau lòng che mặt khóc: "Đại sư, ta nên làm gì bây giờ? Xin ngài chỉ đường cho ta...."

Hòa thượng trẻ tuổi lẳng lặng nhìn nàng, vô cùng bình tĩnh, cũng không bởi vì có người đến mà tỏ ra sợ hãi, khoe miệng còn cong lên nụ cười yếu ớt.

Già Lam khẽ liếc nhìn hắn, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam nhân bại hoại. Làm chuyện cảm thú mà còn có thể bình tĩnh như thế, xem ra ngày thường hắn nhất định cũng làm không ít chuyện phong lưu, cho nên bây giờ mới không sợ hãi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, rất nhiều người từ những phương hướng khác nhau vây đến, đem hai người vào giữa vòng vây.

"Trời ơi, ta không có nhìn lầm đấy chứ? Thánh địa Phật môn làm sao có thể xảy ra chuyện thị phi được?" Người chưa tới, đã nghe thấy tiếng, có tiếng nữ tử có tình là lớn, "Hoàng hậu nương nương, nhị công chúa, các người mau đến. Phụng Tam tiểu thư ở cùng một chỗ với hòa thượng trong chùa, rốt cục trong mắt bọn họ còn có Phật tổ thần linh, luân lý thế tục hay không?"

"Phụng tam, cô thật không biết xấu hổ. Không ngờ cô lại dễ tiện như vậy, uổng công ta coi cô là bằng hữu, cô thật làm ta mất mặt." Đây là lời của Nhị công chúa, giọng nói muốn có bao nhiêu xấu xa thì có bấy nhiêu xấu xa, giống như nàng với Tam tiểu thư thân thiết với nhau, thậm chí còn vì nàng mà bản thân thấy bị sỉ nhục lớn lao.

Hoàng hậu làm như rất bi thương, vô cùng thương xót nói: "Tam nhi, từ trước đến nay Bồn cung đều coi ngươi như là con của ta, hy vọng ngươi có thể tri thư đạt lý (có tri thức hiểu lẽ nghĩa), tương lai gả cho người tốt, ai ngờ ngươi lại không biết tự trọng. Ngươi làm như vậy, không sợ làm Bồn cung thất vọng, làm lão tổ tông của ngươi thất vọng sao?"

Một đám người từ từ đi tới, Già Lam không nói gì, những người này cũng không thấy rõ nàng có phải là Phụng Thiên Tâm hay không, mà tiếng động ở bên kia cũng rõ hơn, diễn xuất có hơi miễn cưỡng.

"Người đâu? Còn đứng đó làm gì? Mau mời Phụng lão thái thái đến. Người Phụng gia phạm lỗi phải để Phụng lão thái thái đứng ra xử lý." Hoàng hậu phân phó nói.

Già Lam với hòa thượng trẻ tuổi vẫn đứng dưới gốc cây, chỗ này tia sáng tương đối mờ, hơn nữa hai người đều đưa lưng về phía mọi người, cho nên đám người này cũng không thấy rõ mặt bọn họ, chỉ có thể thấy áo khoác màu đỏ hoa hồng khá bắt mắt trên người nàng.

Nhị công chúa cười lạnh, không thiện cảm đến gần: "Phượng tam, cô không cần trốn nữa, chuyện tới đây rồi, cô nên giải thích rõ với Phượng lão thái thái đi."

Tay của nàng đập lên vai Già Lam, bắt nàng quay lại.

Đột nhiên đập vào mắt là mặt nạ hồ điệp mà Già Lam đang đeo, Nhị công chúa đầu tiên là sùng sốt, sau đó đắc ý nở nụ cười: "Phượng tam, cô cho là cô đeo mặt nạ lên, thay đổi xiêm y là ta sẽ không nhận ra cô sao? Đừng quên, áo choàng trên người cô là lễ vật quốc chủ Tuyết Mộng quốc tặng cho cô, độc nhất vô nhị, cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra."

Nhị công chúa khẽ cắn môi, nhìn áo choàng, trong đáy mắt đầy lên sự đố kỵ và không cam lòng. Năm đó thấy quốc chủ Tuyết Mộng quốc đưa tới áo choàng hoa lệ, nàng liếc mắt đã chọn trúng nó, ai ngờ, áo choàng này quốc chủ Tuyết Mộng quốc lại tặng cho Phượng Thiên Tâm. Nàng thân là công chúa, cũng không có lễ vật quý báu, mà Phượng Thiên Tâm lại có được, trong lòng nàng không phục.

Hiện tại, áo choàng nàng cầu mà không thấy lại là chứng cứ chính xác để chứng minh Phượng tam tư thông với hoà thượng, đột nhiên nàng cảm thấy trả thù rất vui vẻ.

Phượng tam mi cũng có ngày hôm nay.

"Nhị công chúa, cô đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu. Ta ở đây xin thỉnh giáo pháp lý của đại sư, hóa giải khúc mắc, sao lại biến thành thị phi?" Già Lam vô tội hỏi.

Sắc mặt Nhị công chúa liền thay đổi: "Sao giọng của cô lại khác vậy? Phượng tam cô đừng có giả thần giả quỷ, đừng tưởng thay đổi giọng nói là có thể giấu diếm được ta. Hiện tại ta tháo mặt nạ của cô xuống, cho cô hết đường chối cãi."

Nói xong còn giả vờ như muốn gỡ mặt nạ trên mặt Già Lam, Già Lam liền lắc mình tránh né, trốn sau lưng hòa thượng trẻ tuổi, lấy cùi chỏ khẽ chạm hán, cố ý đẩy hán ra ngoài. Con lừa ngốc chết tiệt, người mau nhìn chuyện tốt của người làm đi, còn dám đứng yên một bên xem trò vui hả?

Bây giờ ta sẽ lôi người ra ngoài hấp thụ ánh sáng.

"A di đà Phật."

Nhị công chúa đột nhiên ngược mắt nhìn vị hòa thượng trẻ tuổi, sắc mặt của nàng hơi cứng đờ, sau đó thì hoàn toàn cứng ngắt, quên mất luôn ngôn ngữ.

Già Lam ở phía sau lưng hòa thượng trẻ tuổi thò đầu ra nhìn xung quanh, thấy nhị công chúa gần như hóa đá, không khỏi tò mò, phản ứng của nhị công chúa cũng không phải quá kỳ lạ sao?

Những người khác có mặt ở đây, nhìn thấy biểu hiện của nhị công chúa, không khỏi bước đến gần hơn, trông thấy dáng dấp của vị hòa thượng trẻ tuổi, vẻ mặt của mọi người cũng không khác Nhị công chúa bao nhiêu, tất cả đều hóa đá.

Già Lam càng ngạc nhiên hơn, hòa thượng này rốt cục là ai, vì sao bọn họ lại biểu hiện khác thường như vậy? Không lẽ bọn họ bị nhan sắc của hán mê hoặc?

Cuối cùng, hoàng hậu là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói run rẩy đến khó tin: "Trời, Thiên Dật đại sư?"

"A di đà Phật."

Già Lam không nói gì chỉ liếc mắt, đem con lừa ngốc này ra thì đúng là bớt việc, cái gì cũng không cần phải giải thích, tất cả giải thích đều biến thành bốn chữ "A di đà Phật."

Khoan đã, Thiên Dật đại sư.....Tên này sao nghe quen quen vậy?

Đúng rồi, hán chính là vị hòa thượng thiên phú dĩ bẩm trong miệng Thiên Nhi, còn trẻ tuổi nhưng đã đảm nhận vị trí trụ trì, sau đó khai đàn luận thiện, khiến muôn người Lạc Xuyên thành đều đổ xô ra đường, Thiên Dật đại sư?

Đồ mờ hôi hột.

Nàng thật muốn kéo Thiên Nhi đến mà kiểm tra thị giác nàng ấy xem, trong mắt của nàng sao có thể biến tượng gỗ thành hòa thượng phong lưu chứ.

Mọi người vẫn còn đang chăm chú nhìn Thiên Dật đại sư, nhưng chỉ được một lát, rất nhanh liền bắt đầu tranh luận.

"Phượng tam, cô thật hèn hạ vô sỉ, ngang nhiên công dẫn Thiên Dật đại sư. Thiên Dật đại sư là người cao quý, cô lại dám làm bẩn trong sạch của hán, khiến người trong Triều Âm tự hổ thẹn, cô thật đáng chết vạn lần, đáng bị thiên lôi đánh." Nhị công chúa mở đầu, vừa nãy còn nói người ta tư thông, hiện tại lại trực tiếp biến thành quyền rũ Thiên Dật đại sư, bởi theo nàng, Thiên Dật đại sư không có khả năng làm chuyện ô uế.

Hoàng hậu than thở: "Tam nhi, người thật làm Bản cung thất vọng. Bản thân người sa đoạ không tự trọng còn muốn lôi kéo Thiên Dật đại sư vào, người thật sự làm thất vọng vạn vạn Phật đồ Phượng Lâm quốc. Bản cung nhất định phải nghiêm túc xử lý việc này, việc này không chỉ có quan hệ với danh tiếng của Phượng gia và Triều Âm tự, nó còn quan hệ đến danh dự của toàn bộ Phượng Lâm quốc..."

"Người đâu, mau giữ Phụng tam lại, nhốt vào thiên lao." Nhị công chúa quát một tiếng, ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng thụ cảm giác trả thù.

Nói ra xong, bọn thị vệ liền bước đến bao vây Già Lam, cùng lúc này, có tiếng bước chân từ xa đến, trong bóng đêm tiếng ma sát quần áo vang lên: "Người nào dám bắt muội muội Phụng Thiên Sách, đã hỏi qua ý kiến của ta chưa? Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt không ngủ, bảy mồm tám mồm ở đây ồn ào, có phải nổi điên gì không?"

~~~~ Hết chương V15~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: V16: Phụng thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Edit: Tịch Liêu

Già Lam nghe được giọng nói vô cùng quen thuộc, trái tim còn đập nhanh mấy nhịp, ngẩng đầu nhìn, trong đám người đó có một người đi tới, mái tóc đen của hắn lộn xộn, còn ẩm ướt dính lên mặt, càng khiến cho hắn có thêm vài phần yếu mị. Trên người hắn chỉ mặc áo đơn giản rộng thùng thình, lộ ra da thịt hấp dẫn, giống như đang tắm chột bị người ta phá rối.

Chắc hắn đã nghe chuyện ở bên này phát sinh, cho nên mới cấp tốc chạy tới sao?

Trái lại hắn đúng là một người ca ca tốt....

Già Lam nhìn thấy hắn, không khỏi nghĩ tới đêm hôm đó hai người bọn họ đùa giỡn trong thùng nước tắm, từng tấc da thịt trên người hắn đều bị nàng nhìn thấy, còn hắn....Hai gò má không tự chủ mà ửng hồng, chết tiệt, nàng đang suy nghĩ bậy bạ gì thế?

"Phụng thiếu, người tới đúng lúc lắm, người là đại thiếu gia Phụng gia, hiện tại muội muội của người ngang nhiên quyến rũ Thiên Dật đại sư, người làm ca ca có phải hay không nên dạy dỗ nàng thật tốt?" Nhị công chúa nhìn ánh mắt ám chỉ của hoàng hậu, mở miệng lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, còn không quên quan sát bộ dạng vô cùng hấp dẫn của Phụng Thiên Sách lúc này, nàng nhìn không được mà âm thầm nuốt nước miếng một cái, lúc bình thường thấy Phụng Thiên Sách, nàng căn bản cũng không thèm liếc nhìn tới, bởi vì một người vô dụng phóng đảng như hắn làm sao xứng với thân phận tôn quý như nàng? Nhưng mà tối nay, cũng không biết có phải vì bóng đêm hay không, hay vì nguyên nhân khác, nàng đột nhiên phát hiện Phụng Thiên Sách đặc biệt có sức quyến rũ, khiến ánh mắt nàng nhìn đến cũng không muốn dời đi nữa.

Phụng Thiên Sách cũng không nhìn ánh mắt quyến rũ trực tiếp của nàng, cất bước lướt qua vai nàng đi đến chỗ Già Lam.

Lúc hắn đi qua, mùi thơm mát lạnh trên cơ thể hắn xông thẳng vào mũi nàng, Nhị công chúa hưng hăng hít lấy, cả trái tim lập tức như bay lên. Không sai, đây là cảm giác tim đập mà nàng muốn. Nàng một mực tìm kiếm người có thể khiến trái tim mình rung động, thì ra lại gần trong gang tấc, từ trước đến nay tại sao nàng không để ý đến nhỉ?

Già Lam nhìn Phụng Thiên Sách cất bước đến chỗ nàng, hô hấp của nàng càng trở nên chậm lại, không rõ, có chút căng thẳng. Có phải hắn đã phát hiện nàng đóng giả muội muội hắn? Hắn biết nàng tới chỗ này ư?

Bốn mắt chạm nhau, trong mắt Phụng Thiên Sách xét qua cái nhìn sâu xa thâm thúy, giống như muốn xuyên thấu con người nàng, nhìn nàng chằm chằm. Già Lam bắt đầu do dự, không biết sau khi hắn biết thì sẽ phản ứng như thế nào, từ từ, thấy hắn vẫn nhìn mình, nàng liền bình tĩnh lại, nhìn lại hắn chăm chú.

Trong tích tắc, ánh mắt Phụng Thiên Sách khẽ híp lại, có chút chần chừ. Lúc này, hắn tiến đến chỗ nàng gần hơn, trong mắt càng sâu sắc mạnh mẽ hơn, Già Lam hít lấy mùi cơ thể nam nhân của hắn, tâm trạng vừa khẩn trương vừa thả lỏng.

Hắn đã phát hiện gì rồi sao?

Hô hấp như dừng lại trong ba giây, nhưng Già Lam lại cảm thấy rất lâu. Khóe môi Phụng Thiên Sách đột nhiên cong lên, xoay lại nhìn đám người kia, hắn không kiềm chế mà nở nụ cười: "Các người nói muội muội ta quyến rũ Thiên Dật đại sư, có bằng chứng gì không?"

"Cần phải có chứng cứ à? Đêm hôm khuya khoắt, hai người bọn họ cô nam quả nữ, đi tới chỗ hẻo lánh, đây không phải là có tư tình riêng hay sao?" Thấy sắc mặt Nhị công chúa có hơi khác thường, tiểu cung nữ bên cạnh thay nàng mở miệng nói.

Phụng Thiên Sách khẽ nhíu mày, miễn cưỡng liếc nhìn Tần quân gia đi sau hắn, Tần quân gia hiểu ý, tiến lên phía trước nói: "Hoàng thất không có ai hà? Lại đi phái một tiểu cung nữ ra nói chuyện?"

Tiểu cung nữ ngơ ngác, nhìn Tần quân gia cười như không cười, bỗng nhiên sau lưng ớn lạnh, mơ hồ có dự cảm xấu.

"Người cũng biết, một người bình dân căn bản không có tư cách nói chuyện với đại thiếu gia Phụng gia, dựa theo gia quy Phụng gia, phải bị cắt lưỡi."

Tần quân gia tiếp tục cười ôn hòa, thân nhiên nói, khiến cả người tiểu cung nữ phát run, theo bản năng mà gợn tay bưng kín miệng mình, không dám nói nhiều lời nữa.

Nhị công chúa hoàn hồn, lạnh lùng nói: "Nàng ta không có tư cách nói, vậy bản công chúa có tư cách nói hay không? Chúng ta không có nói oan cho Phụng tam, chính là ta không đứng đắn, ban đêm chạy đến chỗ Thiên Dật đại sư, cố ý dụ dỗ Thiên Dật đại sư, hủy hoại danh tiếng Triều Âm tự. Hành động như thế thật đáng khinh bỉ, nếu không trừng trị thích đáng, tương lai sẽ có nhiều người làm theo, như vậy còn ra hệ thống gì nữa?"

"Theo ý của cô, phạm là buổi tối nam nữ tới đây, đều là có tư tình, ý đồ quyến rũ người khác?" Phụng Thiên Sách quần áo lụa là cong môi, đôi mắt phụng khê quét một vòng, sau cùng ánh mắt đầy thâm ý dừng trên người hoàng hậu, hân như bùng tình ngộ ra, "Ừm, ta hiểu mà. Có lẽ hoàng hậu ở trong hậu cung lâu ngày, thật sự là làm khó hoàng hậu, người khác đều cho rằng hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, trên đời này người là người tiên hữu tôn quý, ai có thể nghĩ nội tâm hoàng hậu chưa xót chứ?"

Không thèm để ý sắc mặt hoang mang, không hiểu chuyện gì đã xảy ra của hoàng hậu, Phụng Thiên Sách bắt đầu quan sát đám thị vệ đang định bắt Già Lam, hân vừa đánh giá vừa gật gù: "Không tệ không tệ. Dáng người cường tráng, mạnh mẽ có lực, nhưng mà mặt mũi nhìn thua ta, trời sinh chỉ là thể làm nô tài, chỉ có điều, lấy thể lực của các người, hân cũng đủ thỏa mãn nhu cầu của hoàng hậu."

Hoàng hậu trừng to mắt, chợt hiểu ý tứ Phụng Thiên Sách đang nói, sắc mặt của nàng đỏ bừng lên, lộ ra tức giận.

Phụng Thiên Sách cao giọng, biểu cảm rất khoa trương: "Ta cũng không ngờ, hoàng hậu người ở phương diện này thật sự quá phóng khoáng, cũng không ngại xài chung với con gái mình....Chắc chắn, ta thì làm không được, ta ở điểm này rất khiết phích, đồ người khác đã dùng qua, ta sẽ không chạm tới. Vì...."

Hân cố tình kéo giọng nói thật dài, nhìn bóng dáng hoàng hậu đứng trong bóng đêm khê hoảng loạn, hân mới tiêu sái mỉm cười, tiếp tục nói: "Thật sự rất bản."

Đến giờ phút này, người ở đây mà còn không hiểu được ý tứ của hân, thì đúng là kẻ vô cùng ngu ngốc.

Ý tứ của hân, người nói muội muội của hân cùng Thiên Dật đại sư ban đêm ở chỗ này tư tình, như vậy một đám các người buổi tối không ngủ, đi tới chỗ này, chẳng phải cũng có tư tình sao? Hơn nữa một đám người, có trai có gái, đây là muốn chơi bầy đàn à?

Hai mẹ con các người cùng xuất trận, cái này là mẹ con cùng "cộng thị kỷ phu" hâ, còn muốn chơi trò mập mờ nữa.

Phụng Thiên Sách nói xong, cuối cùng có khiến đại đa số mọi người bị đã kích, cả đám người mất trật tự, hai mẹ con hoàng hậu cực kỳ khó chịu, mặt đỏ bừng, tức giận đến méo mồm.

Phụng Thiên Sách chết tiệt, hân cũng chỉ là người vô dụng, sao có thể nói ra những lời vừa cắt cớ vừa thô tục như thế chứ.

Rõ ràng bọn họ đến bắt gian, nhưng từ trong miệng của hân nói ra, lại biến thành bọn họ đến chỗ này làm loạn, quan hệ nam nữ bừa bãi.

Già Lam nhin không được phì cười, người này thật sự là biết đôi trắng thay đen mà, rất vô sỉ quý quyết, nàng dám khẳng định, kiếp trước hân nhất định là hồ ly tinh vạn năm, cuối cùng đời này tu luyện thành người, đi gieo họa muôn dân.

Chẳng qua, thấy hân dùng bản lĩnh vô sỉ quý quyết trên người kẻ khác, nàng thấy mà sáng khoái, chỉ mong sao hân càng vô sỉ càng phúc hắc càng tốt. Nhưng mà, đừng sử dụng nó với nàng là được rồi.

Tiếng cười của nàng khiến ánh mắt Phụng Thiên Sách đặc biệt chiếu cô, thâm thúy xen lẫn sắc bén nguy hiểm.

Hân hơi nghiêng người, Thiên Dật đại sư mặt không thay đổi, nhàn nhạt nhìn tất cả, tay cầm Phật châu, dường như đặt bản thân bên ngoài rắc rối.

"Xú nha đầu, người làm ra chuyện đáng xấu hổ còn có thể cười được nữa sao?" Hoàng hậu kiêng kỵ thân phận Phụng Thiên Sách, đối với hân càng không dám hồ ngôn loạn ngữ, chỉ có thể đem tức giận xả lên người Già Lam.

Già Lam không trả lời xoay người, quả nhiên con người đều thích bóp trái hồng mềm, nhìn nàng giống trái hồng mềm lắm sao, ai cũng có thể gây khó dễ?

Vốn không có gì để phản bác, nhưng nàng biết, nếu nàng lên tiếng, nhất định Phụng Thiên Sách sẽ phát hiện khác thường, nói không chừng còn có thể nhận ra nàng nữa.

Hân tới Triều Âm tự xem mắt, nàng cũng đột nhiên đến Triều Âm tự, hân sẽ nghĩ thế nào đây?

Già Lam không ngừng suy nghĩ trong lòng. Vì vậy lựa chọn im lặng, chỉ liếc mắt nhìn Phụng Thiên Sách, nếu như bây giờ hân còn xem nàng là muội muội hân, muội muội bị người ta bắt nạt, hân không tới mức bỏ mặc chứ?

Nàng hoàn toàn tin tưởng, với người bụng dạ đen tối như hân, nhất định có thể đánh bại hoàng hậu.

Nhìn ánh mắt long lanh vô tội của nàng, trong lòng Phụng Thiên Sách khê nhúc nhích, tiếp lời hoàng hậu: "Hoàng hậu, người mở miệng ngậm miệng đều

nói xấu hổ, ta rất tò mò, rốt cục cái gì gọi là xấu hổ? Một nam một nữ tư tình thì gọi là xấu hổ, vậy cả đám nam nữ hỗn tạp ở cùng một chỗ có được gọi là xấu hổ hay không?"

Đáng vẻ của hấn đầy khiêm tốn xin chỉ bảo, hoàng hậu tức giận đến run người, nói cái gì qua miệng hấn cũng bị thay đổi vị trí thế?

Ai cũng nói Phụng thiếu là cực phẩm hoang đường, lối tư duy xử lý công việc cho tới bây giờ đều không dựa theo lẽ thường, cuối cùng bà cũng hoàn toàn được lĩnh giáo.

Đáng giận, nàng nhin không được mà nói thô tục: "Tên tiểu tử ngu ngốc ngươi, tiểu biến thái. Ngươi dám cư xử với trưởng bối như vậy à? Nhà của ngươi có dạy ngươi không? Ngươi thân là đại thiếu gia Phụng gia, thái độ đó của ngươi là thế nào?"

Phụng Thiên Sách đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Hoàng hậu, người đang mắng ta?"

Đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

"Bồn cung mắng ngươi đó thì sao? Ngươi là tên tiểu tử không có dạy dỗ." Hoàng Hậu tức giận nói.

Nhị công chúa nhất thời bối rối, mẫu hậu làm sao lại mắng Phụng thiếu? Lẽ nào nàng đã quên mục đích của bọn họ? Bọn họ muốn cùng Phụng gia kết thông gia, nếu cứ như vậy đắc tội với Phụng thiếu, chuyện thông gia e là.....

"Mẫu hậu, xin người bớt giận....." Nhị công chúa muốn can ngăn nàng, liền bị hoàng hậu hất tay ra, "Hôm nay ai cũng đừng mong can được Bồn cung, Bồn cung sẽ thay Phụng gia mắng hấn, cho hấn biết cái gì gọi là kính trọng trưởng bối."

Phụng Thiên Sách lo lắng vuốt tóc mình, đợi khi hoàng hậu mắng xong, hấn mới chậm rãi nói: "Ta sống ở Phụng gia đã hai mươi lăm năm, dạy dỗ của nhà ta từ đâu, trình độ đến đâu cũng có thể biết được. Hiện tại, hoàng hậu người nói ta không có gia giáo, không có trình độ, chẳng lẽ người đang hoài nghi gia giáo và trình độ Phụng gia ta? Phụng gia từ trên xuống dưới, cũng không ai dám nói nhà của ta không có gia giáo và trình độ, chỉ duy nhất hoàng hậu người dám nói. Ta có thể hiểu thành, hoàng hậu người đối gia giáo và trình độ của Phụng gia đã bất mãn từ lâu? Hoặc là nói, người hoàng thất đã sớm bất mãn với Phụng gia, muốn mau chóng loại trừ?"

Hấn nói lời này khá có trọng lượng, nếu hoàng hậu dám lên tiếng trả lời, chính là đang chứng minh hoàng thất với Phụng gia đang có mâu thuẫn xung đột. Nếu hoàng hậu không lên tiếng trả lời, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp xoay chuyển, như vậy Phụng Thiên Sách liền chiếm thế thượng phong.

Đây quả thực là nước cờ cao minh.

Già Lam âm thầm bật ngón tay cái, hấn quả nhiên không làm cho nàng thất vọng, bàn về công phu chơi xấu trơ tráo, Phụng Thiên Sách đứng thứ hai, cũng không ai dám đứng thứ nhất.

Hoàng hậu lập tức giật mình, bình tĩnh lại, Phụng Thiên Sách nói đúng, tuy hoàng thất đã sớm bất mãn với Phụng gia, nhưng hiện tại hoàng thất tuyệt đối không đủ thực lực chống đối lại Phụng gia, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu bọn họ tới đây để nói chuyện kết thông gia với Phụng gia, nàng nhất thời tức giận, quên mất cả chuyện quan trọng này. Tội danh này một khi đã định, hoàng thất chắc chắn sẽ rối loạn, nàng đứng mũi chịu sào sẽ phải chịu thảo phạt của Phụng gia. Cho dù Phụng gia không làm gì nàng, hoàng thượng cũng sẽ giận chó đánh mèo với nàng, bởi vì nàng khiến hoàng thất và Phụng gia xung đột.

Nàng gắng gượng nặn ra nụ cười tươi, tư thế thấp một bậc, toan tính bù đắp lại nói: "Phụng thiếu nói quá rồi, đây là ai nói chứ? Người hoàng thất chúng ta sao có thể bất mãn với Phụng gia được? Đều là do mới vừa rồi Bồn cung tức giận, nói sai, người đại nhân đại lượng, cũng đừng nên toan tính với Bồn cung làm chi."

Phụng Thiên Sách cũng không để ý tới nàng đường đường là hoàng hậu một nước lại phải hạ bệ nhận lỗi với hấn, có bao nhiêu tủi nhục, hấn dựa vào cột, lạnh nhạt nói: "Hoàng hậu nói đâu có sai. Ta từ nhỏ đã được lão tổ tông nuôi lớn, cha nuôi ta lại dạy ta võ công, người nói ta không có giáo dục không có trình độ, chẳng khác nào nói lão tổ tông và cha nuôi ta không có giáo dục không có trình độ...."

Hấn cố tình ngừng lại, đột nhiên sắc mặt thay đổi, oán giận nói tiếp: "Người nói ta không có giáo dục không có trình độ, ta nhin, người nói cha nuôi ta không có giáo dục không có trình độ, ta cũng không thể nhin, người nói lão tổ tông không có giáo dục không có trình độ, ta không thể nhin được nữa."

Liếc thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng của hoàng hậu, Phụng Thiên Sách khẽ nghiêng đầu, nhìn đằng sau bà, la lớn: "Lão tổ tông, người nghe thấy không? Nàng ta nói người không có giáo dục không có trình độ...."

Sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, bà sợ đến nỗi không dám quay lại. Phụng Thiên Sách chết tiệt, nhất định là hấn cố ý, biết rõ Phụng gia thái thái tới, hấn còn cố tình chọn lúc mà bắt lỗi lời nói từ ngữ của bà, khơi mào rắc rối. Phải làm sao bây giờ?

"Lão tổ tông, hoàng hậu này?" Nhị công chúa quay lại thấy người đến, trong lòng thầm vui mừng, tới đây không chỉ có một mình Phụng gia thái thái, còn đi cùng với hoàng hậu của nàng. Lần này tốt lắm, còn hoàng hậu này làm chủ, cũng không sợ Phụng gia thái thái có cơ hội làm khó dễ.

"Bái kiến Phụng gia thái quân, hoàng thái hậu." Mọi người đồng thời cúi quỳ hai vị lão nhân.

Già Lam chú ý thấy, mọi người xưng hô với hai vị lão thái thái, Phụng gia thái quân đặt trước, hoàng thái hậu đứng thứ hai, điều này cũng thấy được địa vị của Phụng gia thái thái, cũng như địa vị của Phụng gia và hoàng thất là trái ngược nhau, hèn chi hoàng hậu căm ghét hành vi kiêu ngạo của Phụng Thiên Sách như thế.

Thân là người hoàng thất, lại phải cúi đầu với người trong gia tộc, đôi lại là người nào đó, trong lòng cũng nhất định không cam lòng.

Phượng Thiên Sách bước nhanh sang, đi tới bên cạnh vị bên trái mặc hoa phục cây lan từ la, thân mật nắm lấy tay bà: "Lão tổ tông, người đã tới rồi, nếu người còn chưa tới, tôn nhi của người sẽ bị người ta khi dễ thê thảm."

Già Lam kinh ngạc, Phượng Thiên Sách người này lại làm nũng, quá vô liêm sỉ. Từ nãy đến giờ, hắn rõ ràng còn tức giận, khiến toàn bộ mọi người ở đây tức giận một lần, hắn còn có can đảm trả đũa lại, nói mình bị người ta khi dễ.

Còn có thiên lý hay không?

"Tiểu Thiên Sách, đừng sợ, có lão tổ tông ở đây, không ai dám khi dễ con." Phượng lão thái thái đau lòng vỗ lưng và tay hắn, y hệt như dỗ tiểu hài tử, giọng nói êm dịu. Đôi khi bà ngẩng đầu, trừng mắt nhìn mọi người, sắc mặt trầm xuống, giọng nói ồ ồ lạnh lùng: "Rất cực là người nào ăn gan báo, dám khi dễ Tiểu Thiên Sách của ta? Cả đám các người ban đêm không ngủ, đặc biệt chạy tới đây khi dễ Tiểu Thiên Sách của ta, có đúng vậy hay không?"

Mọi người đồng thời rớt cằm.

Ngoài dự đoán của Già Lam, cuối cùng nàng cũng hiểu tính tình Phượng Thiên Sách tại sao lại như vậy, bởi vì trên hắn còn có ông tổ lưu manh, không quan tâm người ta có đúng hay không, cũng sẽ tuyệt đối che chở cho con cháu mình.

Hoàng hậu tức giận đến run người, toàn bộ uất ức phải để vào bụng cũng không dám kể ra, đối mặt với hai bà cháu không nói lý lẽ này, nàng cũng không nói lại được, càng giải thích mọi chuyện càng khiến chuyện thêm tối đen, nàng chỉ có thể âm thầm ngước mắt nhìn về phía hoàng thái hậu cầu cứu.

Ai ngờ, hoàng thái hậu cũng không thèm nhìn nàng, gương mặt vẫn tươi cười, xoa dịu Phượng lão thái thái: "Phượng tỷ tỷ, người yên tâm, ai gia nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ một phen, để người và Sách nhi hả giận."

Phượng lão thái thái thờ hồn hèn hừ một tiếng, vỗ vào tay Tôn nhi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đứng nhìn người khác xử lý, có hài lòng hay không, đều do bà đánh giá.

Nhìn bộ dạng hai bà cháu y như nhau, sắc mặt hoàng thái hậu cứng đờ, biết rõ trêu chọc không nổi, chỉ đành phải khiển trách hoàng hậu, "Hoàng hậu, ngày thường ai gia thấy người thông minh hiểu chuyện, sao hôm nay lại nói ra những lời vô vị kia? Còn không mau tới xin lỗi Phượng thái quân và Sách nhi?"

Hoàng hậu càng cảm thấy tủi thân, Phượng lão thái thái không phân biệt thị phi, vừa đến đã che chở con cháu của mình, còn nàng đứng ở đây lại hoàn toàn khác, hoàng thái hậu cũng không thèm hỏi rõ phải trái đã quả mắng nàng.

Đây không phải là huyết mạch nhà mình, quả nhiên đối xử cũng không giống nhau.

"Nói xin lỗi? Ta cũng không dám nhận. Ta không phải là hỗn tiểu tử, tiểu biến thái sao? Thân phận ta đây lớn bao nhiêu, làm sao có thể khiến Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng thay hoàng thất xin lỗi?" Mặt Phượng híp lại, Phượng Thiên Sách phe phẩy tay Phượng lão thái thái, oan ức nói, "Lão tổ tông, người biết không, nàng ta mắng ta là hỗn tiểu tử, tiểu biến thái. Nếu như là ta hỗn tiểu tử, tiểu biến thái, vậy người là cái gì, người không phải là....."

Hoàng hậu không khỏi sốt ruột: "Phượng Thiên Sách, ngươi đừng có nói bậy, nô tỳ tuyệt đối không có ý nói xấu Phượng thái quân. Nô tỳ đối với Phượng thái quân là sùng bái từ trong nội tâm, nô tỳ dám thề với trời đất."

Về mặt Phượng lão thái thái u ám, tức giận nói: "Ngươi cho là ta không biết ngươi đang mắng bà già này sao? Ngươi mắng Tiểu Thiên Sách, chẳng khác nào đang mắng ta, hơn nữa còn mắng ngay trước mặt ta. Tiểu Thiên Sách là tâm can bảo bối của bà già này, ngươi mắng hắn, chính là đang mắng ta đấy."

"Giỏi lắm, ngươi đúng là nữ nhân trơ tráo. Hoàng muội muội, có phải toàn bộ hậu cung không thể tìm được người khác à, tại sao lại lựa chọn nữ nhân như vậy làm hoàng hậu? Còn có ý định mắng chửi bà già này, có phải hay không?" Phượng lão thái thái nổi giận, tuôn ra những lời thô tục.

Phượng Thiên Sách mỉm cười, một bên dỗ lão tổ tông, một bên lên cười trộm, như con mèo trộm được cá: "Lão tổ tông, đừng nói giận, Phượng gia chúng ta có gia giáo, không được nói những lời thô tục, không lịch sự, không chấp nhặt với người kém hiểu biết."

"Sách nhi nói rất đúng, chúng ta là người có học, không nên tranh chấp với bọn họ."

Hai bà cháu kẻ xướng người họa, khiến cho hoàng thái hậu vô cùng xấu hổ, trong bụng thầm mắng, nói cái gì có học, lúc tức giận nói tục, bà mà có học cái rắm á?

Già Lam liên tục chất lưỡi, đây rõ là hai bà cháu dờ hoi, kỳ quặc y hệt nhau. Gặp phải bọn họ, không muốn tức chết cũng phải tức chết. Nhưng mà, nàng càng lúc càng cảm thấy thích Phượng lão thái thái, toàn tâm toàn ý bao che con cháu mình, tính tình ngay thẳng, cũng không như những lão nhân gia tộc khác, luôn tỏ vẻ ta đây, cổ già vờ lịch sự nho nhã, kỳ thực lòng dạ không biết có bao nhiêu thô tục.

Hoàng hậu tức giận đến máu trong người vọt tới đỉnh đầu, trong lòng không cam chịu, càng không phục, nàng dứt khoát quỳ xuống, liều mạng chống đối với lời quả trách của hoàng thái hậu: "Hồi bẩm Hoàng thái hậu, nô tỳ nói ra những lời không nên nói, quả thực là nô tỳ không phải, nhưng bắt nguồn mọi chuyện, xét đến cùng là vì Phượng tam tiểu thư không quan tâm lễ nghi liêm sỉ, ban đêm lên ra đây cùng nam nhân, làm ra chuyện không sạch sẽ, hơn nữa người đàn ông này còn là....."

Nàng đau lòng nhìn về phía Thiên Dật đại sư, ý tứ gì không nói cũng biết. Nếu đổi thành nam tử bình thường, trai chưa vợ gái chưa chồng thì có thể dễ dàng giải quyết, nhưng mà hiện tại lại là cao tăng đắc đạo, việc này cực kỳ khác nhau.

Nàng cũng là người thông minh, biết cái gì gọi là chỗ hiểm trí mạng, nếu lúc này nàng không phản kích, chỉ sợ địa vị hoàng hậu của nàng sẽ khó bảo toàn được, nàng không dám khẳng định, hoàng thái hậu có hay không vì sợ uy hiếp Phụng gia mà phế bỏ ngôi vị hoàng hậu của nàng.

Nhìn bộ dạng phục tùng nghe theo, nàng cảm thấy vô cùng đắc ý.

Hoàng thái hậu quan sát Thiên Dật đại sư một phen, chân mày khẽ nhíu lại: "Thiên Dật đại sư, có việc này sao?"

Già Lam theo bản năng cũng quay lại nhìn Thiên Dật đại sư chăm chú, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, câu trả lời của hắn cũng chỉ một câu: "A di đà phật."

Thế này, chẳng lẽ hắn muốn thừa nhận trách nhiệm??

Máu trong người nàng suýt nữa xông tới đại não, bây giờ chỉ hận không thể chạy tới đánh đòn hắn một trận, người này cuối cùng cũng không có nửa điểm giác ngộ hắn đang bị người ta bắt kẻ thông dâm tại trận, giờ phút này còn đứng đó niệm phật, hắn có ý đồ hại chết nàng phải không?

Thấy nàng trừng mắt nổi giận đùng đùng, Thiên Dật đại sư chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, hai tay chấp lại trước ngực.

Già Lam càng thêm tức giận.

Bên này, hoàng thái hậu càng nhíu mày hơn, nói với Phụng lão thái thái: "Phụng tỷ tỷ, người xem chuyện này nên xử lý như thế nào? Nếu chuyện truyền ra ngoài, đối với thanh danh khuê phòng của Tam nhi cũng không tốt, nhưng nếu qua loa giải quyết càng không ổn thỏa, người xem có nên hay không để Tam nhi vào hoàng cung một thời gian, ai gia sẽ phải ma ma có kinh nghiệm dạy dỗ nàng lễ nghi quy củ, để nàng mau chóng chặt đứt tâm tư không nên có?"

Hoàng thái hậu nói từng câu từng chữ đều hỏi ý kiến Phụng lão thái thái, thật ra trong lòng đều có chủ ý rất rõ, bà cố ý tỏ ra yếu thế ném trái bóng đá về phía Phụng lão thái thái, chủ ý này quả thật cao minh. Cái gì mà để Phụng tam tiểu thư trong cung một thời gian, rõ ràng chính là giam lỏng, để ma ma dạy nàng lễ nghi quy củ, đó chính là trông chừng và xử lý nàng.

Hoàng hậu nghe hoàng thái hậu nói, trong lòng mừng thầm, hoàng thái hậu còn có biện pháp, trước hết đem Phụng tam nhốt vào cung, đến địa bàn của nàng rồi, nàng muốn làm thế nào mà chẳng được.

Phụng lão thái thái nhíu mày: "Quy củ? Quy củ của Tam nhi là do ta tự mình dạy dỗ. Hoàng muội muội, theo ý người nói, người cho rằng lão thân không dạy phép tắc sao, cũng chính là bản thân bà lão này không có quy củ?"

Gương mặt Hoàng thái hậu co rút, âm thầm cắn răng, quả nhiên xuất thân từ gia tộc đứng đầu, bản lĩnh can quấy bậy bạ cũng lợi hại. Trọng điểm bà nói cũng không phải là cái này có được hay không? Hết lần này tới lần khác bà ta cứ thích cắt câu lấy nghĩa, lấy những ý không quan trọng ra nói.

Phụng Thiên Sách khẽ cười xen vào: "Lão tổ tông, người đừng nghe bọn họ nói năng xàm bậy. Bọn họ nói Thiên Tầm và Thiên Dật đại sư có tư tình, Thiên Tầm và Thiên Dật đại sư sao lại có thể có tư tình? Đạo lý này là sao? Lễ nào bọn họ nhìn thấy hai người này cời hết xiêm y, ở dưới ánh trăng tư tình, hay lần qua lần lại trong sân cỏ? Ta thấy xiêm y hai người bọn họ đều ngay ngắn, quan hệ rất trong sạch. Các người suy nghĩ đen tối, nên nghĩ ai cũng đen tối theo. Không nên tùy tiện nhìn một nam một nữ đứng chung một chỗ thì có rằng là có tư tình, quan hệ không sạch sẽ. Dựa theo những gì các người nói, ta thấy hoàng hậu và nhị công chúa đêm hôm khuya khoắt mang theo cả đám thị vệ quấy nhiễu thanh tịnh trong chùa, hành động như thế cũng rất đáng nghĩ ngờ....."

Đuôi lông mày hắn khẽ nhướng, mờ ám nhìn hai mẹ con hoàng hậu, hai người kia liền đỏ mặt tức giận lần nữa.

"Hả??? Lão thân từ trước đến nay không nhìn ra, người hoàng thất các người lại như vậy....Như vậy....Khụ khụ..." Phụng lão thái thái che miệng lại, ho khan, làm bộ như thẹn thùng.

Cho nên, những người trong hoàng cung, nằm cũng trúng đạn, cả đám bày ra vẻ mặt như ăn phải ruồi.

Tư duy của hai bà cháu nhà này cũng quá nặng khẩu vị rồi nhỉ?

Hoàng thái hậu nóng nảy hiếm thấy, lần nữa nhịn xuống, sắc mặt bà không đổi, trong đáy mắt hiện vẻ u ám, sau một khắc, bà mỉm cười nói: "Tỷ tỷ, đừng đùa nữa, nói vậy cũng không hay đâu. Ai gia nghĩ, phương diện này ắt hẳn có hiểu lầm gì thôi, ai gia nhất định sẽ răn dạy bọn họ."

Bà quay lại nhìn mẹ con hoàng hậu, nghiêm nghị: "Các người đừng là chuyện bé xé ra to, nói những nói cuội. Trở về mà suy xét chuyện mình làm, sau này còn dám tái phạm, ai gia quyết không khoan dung."

Răn dạy không đến nơi đến chốn, đây là nói Phụng lão thái thái.

Bà đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Già Lam, dịu dàng nói: "Tam nhi, ai gia tin tưởng người vô tội, nhưng mà, có phải hay không con cũng nên giải thích một chút, vì sao đêm hôm khuya khoắt lại ở đây với Thiên Dật đại sư? Lễ nào con không biết, làm như vậy, rất dễ khiến người khác nghi ngờ, ảnh hưởng không tốt đến thánh địa phật môn sao?"

Hoàng thái hậu tỏ ra tốt bụng, đối với hai bà cháu Phụng lão thái thái cãi bướng, bà cũng không có cách trị, bà chỉ có thể tấn công Phụng tam. Vì thế liền nhìn nàng. Nếu nàng không nói ra lý do, tội danh tư thông sẽ đổ lên đầu nàng.

Vấn đề bây giờ, rốt cục nàng có nên trả lời hay không?

Nếu nàng lên tiếng, Phụng lão thái thái và Phụng Thiên Sách nhất định sẽ phát hiện nàng căn bản không phải là Phụng Thiên Tầm. Nếu không phải Phụng Thiên Tầm, liệu bọn họ có ra sức bảo vệ nàng hay không? Nếu nàng không lên tiếng, thì làm sao ứng phó với câu hỏi của hoàng thái hậu?

Trong khi do dự, nàng đành cầu cứu Phụng Thiên Sách, đôi mắt trong trẻo lấp lánh.

Phụng Thiên Sách cũng đang nhìn nàng, đáy mắt tĩnh mịch như về một đường, đột nhiên duy trì im lặng, không có ý định đứng ra giúp đỡ nàng. Lại nhìn qua Phụng lão thái thái, trong mắt bà hiện rõ sự bình tĩnh, nhưng thật chất vẫn có tia nghi hoặc xẹt qua.

Già Lam từ từ ý thức được, hai bà cháu bọn họ e là đã sớm biết nàng không phải là Phụng Thiên Tầm chân chính. Hơn nữa, nếu nàng thật sự là Phụng Thiên Tầm, dựa vào tính tình mạnh mẽ của Phụng Thiên Tầm, làm sao có thể chấp nhận đứng đây cho mọi người chửi oan, mà không làm ra bất kỳ hành động phản kích nào?

"Thế nào? Sao ngươi không nói nguyên nhân?" Hoàng thái hậu tiến thêm một bước ép hỏi.

Già Lam khẽ cắn môi, trong bụng tức tối, quyết định rút cùi dưới đáy nôi (ý là giải quyết tận gốc mọi chuyện)

Thấy ánh mắt mọi người nhìn mình soi mói, đột nhiên nàng cởi bỏ áo choàng trên vai, tay mò đến bên hông, dùng sức xé rách đai lưng, áo khoác trên người nàng liền thuận thế mở ra.

Động tác dứt khoát, rất có nghĩa khí anh hùng liều chết.

A?!

Mọi người bất ngờ giật mình, không ai ngờ được, nàng dám ở trước mặt mọi người cởi quần áo. Đây coi là cái gì? Nàng xé thất lưng cởi áo, là để chứng minh sự trong sạch của mình sao?

Ở đây có vài người đều lúng túng vội quay đầu nhìn chỗ khác, những tên thị vệ đang giữ cửa cũng nhắm nghiền mắt lại, ngọc thể Phụng tam tiểu thư, bọn họ sao dám liếc nhìn lung tung?

Hai mẹ con hoàng hậu lẫn hoàng thái hậu cũng bị hù dọa, mặt mũi vút đi chỗ khác hết.

"Phụng tam, cô điên rồi sao? Cô có biết mình đang làm gì không hả?" Nhị công chúa đứng một bên nhắm mắt lại, một bên tức giận kêu lên.

"Còn ra hệ thống gì nữa?" Hoàng hậu không ngừng nói.

"Tam nha đầu, còn không mau mặc quần áo vào?" Hoàng thái hậu tức giận nói.

Phía sau đột nhiên không còn động tĩnh, Nhị công chúa là người đầu tiên quay lại liếc trộm, nàng kêu lên, nơi đó ngoại trừ Thiên Dật đại sự và áo choàng dưới chân, còn người thì không thấy bóng dáng đâu.

"Không xong rồi, nàng bỏ chạy. Mau đuổi theo."

"Đuổi cái gì mà đuổi?" Phụng lão thái thái đột nhiên quát lớn, ánh mắt bén nhọn quét nhị công chúa: "Chùa miếu lớn như vậy, Tam nhi có thể chạy đi đâu? Để chứng minh sự trong sạch của bản thân, nó đã làm như vậy, các người còn muốn bắt nó, để nó nhục nhã sao?"

"Ta....Ta không phải có ý này." Nhị công chúa nhìn Phụng lão thái thái mà muốn bắt khóc, không nén nổi sợ hãi.

"Không phải ý này thì còn ý nào. Ban đầu lão thân còn thấy ngươi không tệ, cùng cới Tiểu Thiên Sách nhà ta có mấy phần xứng đôi, nếu sau này gả vào Phụng gia ta, xem như Phụng gia có thêm nữa đứa cháu gái, đến lúc đó Phụng gia chúng ta và hoàng thất đã chân chân chính chính thành người một nhà. Ai ngờ lão thân nhìn lầm....Mà thôi, chuyện thông gia hai nhà coi như không có đi."

Hoàng thái hậu nghe xấu, không khỏi nóng nảy: "Phụng tỷ tỷ, người đừng nóng giận. Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ai gia trở về nhất định sẽ dạy dỗ nàng thật tốt. Người yên tâm, ai gia nhất định sẽ dạy bảo nó trở thành con dâu đúng yêu cầu Phụng gia, không để nàng bôi nhọ danh sự hoàng thất và danh dự Phụng gia."

Hai nhà kết thông gia, đây mới chính là mục đích bọn họ tới Triều Âm tự, nếu cứ như vậy thối lui, há phải là công cốc hay sao?

Chính Phụng lão thái thái đã nói, một khi Nhị nhi gả vào Phụng gia, Phụng gia xem như có thêm nữa đứa cháu gái, đến lúc đó không phải hoàng thất của bọn họ đã thâm nhập vào bên trong Phụng gia đấy sao? Đây tuyệt đối là vô cùng có lợi có hoàng thất.

Nhị công chúa mừng rỡ như điên, nàng vẫn tưởng Phụng thiếu mới xem mắt với tỷ tỷ mình, không ngờ Phụng lão thái thái lại nhìn trúng nàng. Nếu đổi lại là trước đây, có lẽ nàng đối với Phụng thiếu sẽ xem nhẹ, nhưng không hiểu vì sao, qua chuyện tối nay, đột nhiên nàng lại có cảm giác động tâm với

Phượng thiếu. Nếu như có thể được gả cho hắn, cũng rất tốt đấy.

"Phượng thái quân, Nhị nhi biết sai rồi, Nhị nhi cũng chỉ là nhất thời nóng ruột, nên mới không biết lựa lời, xin thái quân tha thứ cho ta, cho ta cơ hội sửa đổi."

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn con gái mình, không thể tin được, đây là con gái của nàng đây sao? Con gái nàng từ khi nào dễ bảo đến thế?

Phượng lão thái thái liếc mắt nhìn nàng, mỉm cười hiền hòa, đưa tay đỡ nàng đứng lên: "Được rồi, người biết sai là tốt. Sắc trời hôm nay cũng không còn sớm, tất cả mọi người giải tán đi. Có chuyện gì, ngày mai hắn nói."

"Sách nhi, con đi xem muội muội, cũng đừng để nàng nghĩ quần trong lòng, làm ra chuyện ngu ngốc." Phượng lão thái thái căn dặn.

"Dạ, ta nhất định sẽ mang muội muội nguyên vẹn không hư hao gì về." Nói xong, Phượng Thiên Sách dẫn theo Tàn quân gia rời khỏi hiện trường.

Đội Phượng Thiên Sách đi rồi, Phượng lão thái thái mới bước tới chỗ Thiên Dật đại sư, giọng nói ảm áp: "Đại sư, đã khiến người bị sợ hãi. Sau này gặp những chuyện như vậy, người cứ việc nói với lão thân, lão thân sẽ dùng hết khả năng của mình, đối phó với loại đại yêu tiểu yêu vô hoàn toàn thành thạo."

Đám người sau lưng hoàng thái hậu trong nháy mắt biến sắc, đại yêu tiểu yêu, đây không phải là nói bọn họ sao?

Phượng lão thái thái, thật sự là đáng ghét. Cùng với tôn tử của bà đáng ghét như nhau.

Hết lần này tới lần khác bọn họ vẫn chưa động đến bà, lo là chút xíu cũng để bà nắm được nhược điểm, bà nhất định sẽ lấy nó mà quấy rối bọn họ một phen, bọn họ khổ không thể tả được.

Nói chung, gặp phải hai bà cháu Phượng gia này, bọn họ hoàn toàn không có biện pháp.

"A đi đà Phật." Thiên Dật đại sư triệt để sử dụng bốn chữ này, thật sự là phục hắn luôn.

Phượng lão thái thái đã sớm tạo thành thói quen, nhìn hắn mỉm cười, hai tay chấp lại chào cáo từ.

Không lâu sau, Thiên Dật đại sư cũng rời đi.

Thấy mọi người đã đi xa, hoàng hậu cố tình kéo nữ nhi lại, trừng nàng nhỏ tiếng quát: "Nhị nhi, ngươi đang làm gì vậy hả? Ngươi đừng nói với mẫu hậu, ngươi thật sự động tâm với tên tiểu tử thối Phượng gia?"

Sắc mặt Nhị công chúa ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu, nói quanh co: "Mẫu hậu, không, không có chuyện đó, hài nhi chỉ là không muốn chuyện kết thông gia của hai nhà thất bại."

Hoàng hậu hùng lạnh một tiếng: "Ngươi đừng hồng gat được mẫu hậu, mẫu hậu nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất đừng nên động tâm với hắn. Tuy nói hai nhà kết thông gia, nhưng nói về thủ đoạn và tâm kế, ngươi còn thua xa tỷ tỷ ngươi, cũng chỉ có nàng mới có khả năng nắm toàn bộ Phượng gia trong tay. Ý của ta với phụ hoàng ngươi là muốn tỷ tỷ ngươi gả vào Phượng gia, để nàng thăm dò nội tình bên trong Phượng gia, đợi một ngày nào đó, thời cơ chín muồi tiêu diệt Phượng gia. Việc hệ trọng này chỉ có tỷ tỷ ngươi mới làm được, ngươi tuyệt đối không làm được. Cho nên thừa dịp ngươi còn chưa hăm sâu, ta muốn lập tức chặt đứt ý niệm đó trong đầu ngươi, có biết không?"

Nhị công chúa không phục: "Ai nói ta không bằng tỷ tỷ. Tỷ tỷ có thể làm được ta cũng có thể làm được. Dù thế nào ta cũng mặc kệ, ta chính là muốn gả cho Phượng thiếu." Nói xong, nàng bướng bỉnh xoay người bỏ chạy, không thêm để ý hoàng hậu đang gọi.

Hoàng hậu tức giận, giậm chân tại chỗ: "Thứ không có tiền đồ. Chỉ với điểm ấy của ngươi cũng đã không thể so với tỷ tỷ ngươi."

Cách đó không xa, Hoàng Phổ Anh Kỳ mang theo thị vệ đi tới: "Mẫu hậu, đừng nóng giận. Nhị tỷ chỉ đơn phương tình nguyện, Phượng thiếu cũng chưa chắc đã coi trọng nàng."

Hoàng hậu thấy nhi tử đến, tâm trạng liền vui mừng: "Kỳ nhi, có phải ngươi đã tới từ lâu không? Làm sao có thể nghe được hết lời mẫu hậu nói? Mẫu hậu mới vừa rồi suýt nữa đã bị hai bà cháu Phượng gia đùa tới chết."

Hoàng Phổ Anh Kỳ trầm ngâm cười nói: "Mẫu hậu cứ việc thả lỏng, có hài nhi ở đây, hậu vị của người sẽ được phòng thủ kiên cố. Sở dĩ hài nhi không lộ diện, là vì không ngờ người với người của Phượng gia lại phát sinh xung đột. Người cũng biết, hiện tại hài nhi đang tích cực mượn sức Phượng nhị thiếu, tạm thời không thể trở mặt với người Phượng gia được, đợi khi hài nhi đem Phượng nhị thiếu nắm chắc trong tay, đến lúc đó mới có thể ra tay với Phượng gia."

Hoàng hậu vui mừng nhìn nhi tử, tán thưởng nói: "Kỳ nhi, cũng là ngươi suy nghĩ chu đáo, ngươi yên tâm, mẫu hậu nhất định ở trước mặt phụ hoàng ngươi nói tốt về ngươi, để hắn nhanh chóng lập ngươi làm thái tử, ngày sau mẫu hậu vinh hoa phú quý toàn bộ đều trông cậy vào ngươi."

Hai mẹ con bên nhìn nhau cười, cả hai đều cảm thấy thỏa mãn.

"Được rồi Kỳ nhi. Mẫu hậu cảm thấy Phượng tam rất khả nghi, ngươi nghĩ biện pháp thăm dò xem. Lúc nàng nói chuyện, giọng nói của nàng hình như không đúng, không giống giọng bình thường của Phượng tam. Không biết có phải hay không mẫu hậu suy nghĩ quá nhiều..."

"Nếu mẫu hậu đã hoài nghi, hài nhi sẽ đi thăm dò thử xem. Nếu như người này thật sự là Phượng tam, nàng ở đây lén lút lút lút với Thiên Dật đại sư, e là thật sự có tư tình. Hài nhi sẽ âm thầm quan sát nàng, chỉ cần có động tĩnh sẽ lập tức bắt tại trận, lần sau chắc chắn sẽ không để bọn họ dễ dàng trốn được."

Hai mẹ còn lại nhìn nhau mỉm cười, trong đáy mắt liên tục chứa những toan tính.

Già Lam lấy tốc độ nhanh nhất, chạy một mạch thoát khỏi tầm mắt của mọi người. Khỏe miệng nàng khẽ cong lên, cúi đầu nhìn bản thân, bên trong là đồng phục học viện được mặc ngay ngắn, lúc rời khỏi gian phòng, nàng cũng đã cẩn thận chú ý, sợ người trong chùa phát hiện ra nàng là học sinh học viện Thiên Dực, cho nên đã cố tình ra ngoài trao lấy một cái áo khoác khác trùm lên người.

Nàng mới không ngu ngốc để mọi người nhìn thấy hết.

Mới vừa rồi nàng cố ý ở trước mặt mọi người, đợi không ai chú ý, cởi bỏ một lớp áo khoác rồi bỏ chạy.

Phản ứng đầu tiên của mọi người hoàn toàn đúng với tính toán của nàng, tất cả xoay người, nàng thừa cơ hội này tẩu thoát. Bọn họ nhất định cũng sẽ không ngờ tới, nàng mặc tới hai lớp áo khoác, có còi cũng chỉ còi một lớp.

Dừng chân ngay buổi cỏ, nàng ngồi xổm xuống, dừng lại thở dốc.

Vẫn còn đang thở hổn hển, đột nhiên phía sau có tiếng bước chân nhẹ như gió đi tới, nàng cảnh giác đứng dậy muốn trốn, người kia nhanh hơn, bắt lấy bả vai nàng, giữ nàng lại.

Hơi thở nóng thổi đến vành tai nàng, giọng nói quen thuộc ở bên tai nàng vang lên: "Vật nhỏ, nàng còn muốn trốn đi đâu?"

Là giọng của Phượng Thiên Sách.

Trong thời gian ngắn, tâm trạng của Già Lam cực kỳ phức tạp.

Cuối cùng hắn có nhận ra nàng hay không? Nếu như không nhận ra nàng, thì sẽ xử trí nàng như thế nào? Nàng cũng không muốn cùng hắn tiên phong công khai thân phận của mình.

Không nên không nên. Nếu để cho hắn phát hiện mình đến Triều Âm tự, hắn nhất định sẽ nghĩ bởi vì nàng biết hắn muốn xem mắt, cho nên mới gấp rút tới đây.

Tuy sự thật đúng là như vậy, nhưng nàng xin thề, nàng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, tuyệt đối không phải vì ghen tuông, tuyệt đối không phải.

~~~~ Hết chương V16 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: V17: Nữ nhân của hắn, đệ nhất mỹ nhân

"Còn không mau quay đầu lại?" Phượng Thiên Sách cong môi quyền rũ, trên tay dùng sức, đem người đối diện từ từ quay lại, nhìn mặt hắn, "Nàng muốn tự mình tháo mặt nạ xuống, hãy để cho ta giúp?"

Già Lam theo bản năng giơ tay lên, bảo vệ mặt nạ trên mặt, hai con mắt xuyên qua mặt nạ trừng hắn.

Trong bóng đêm, mắt phượng của hắn như ánh sáng lưu chuyển, chói lói như ngôi sao, ánh mắt nhẹ nhàng nhấp nháy, như có vô số ánh sao rời rạc tụ lại trên bầu trời.

Phượng Thiên Sách như vậy, đúng là một con yêu tinh, không lúc nào không đầu độc chúng sinh, yêu quái thiên hạ.

"Yêu nghiệt." Trong lòng Già Lam suy nghĩ, miệng không tự chủ nói ra tiếng, khi phản ứng lại thì đã muộn.

Không xong, hắn đã nghe tiếng của nàng sao?

Ngoài dự liệu của nàng, hình như Phượng Thiên Sách không nghe thấy, giữ lấy một tay của nàng, kéo nàng đi ra ngoài: "Vật nhỏ, lá gan của nàng đúng là lớn, dám giả mạo muội muội ta? Xem ta xử lý nàng như thế nào."

Già Lam dùng sức giãy dụa, nhưng vô dụng, đành phải để hắn tùy ý kéo đi.

Nhìn chằm chằm cái ót của Phượng Thiên Sách, Già Lam một bên trừng mắt, một bên suy nghĩ tính kế thoát thân. Chỉ cần nghĩ tới việc bị hắn cười nhạo,

nàng chỉ muốn đâm đầu vào tàu hủ chết cho rồi, tuyệt đối không thể để cho hấn phát hiện thân phận thật sự của mình được.

Khi nầy đi qua tòa phạt điện thứ nhất, Già Lam chú ý bên trong phạt điện có hơn mười tượng phạt bằng đồng, trong đó hơn phân nửa chưa được sơn nước son vàng, vẫn là bán thành phẩm, có lẽ nơi này là đại điện để chế tác và trưng bày tượng.

Trong đại điện vắng vẻ, ngoài trừ tượng cũng không có người nào.

Già Lam âm thầm để ý, tiếp tục bị Phụng Thiên Sách kéo về phía trước, đi tới hành lang cuối cùng, trùng hợp phía trước có hai vị tăng nhân đang đi tuần tra, nhìn thấy Phụng Thiên Sách, hai người đồng thời nhìn hấn ân cần hỏi thăm: "Phụng thí chủ."

Cơ hội tốt.

Nhân lúc hiện tại.

Giữa những kẽ hở ngón tay Già Lam có ánh sáng sắc bén vụt qua, một lá châm nhỏ xíu xuất hiện ở giữa hai ngón tay nàng, nàng dùng sức nhắm ngay huyết đạo trên tay Phụng Thiên Sách đâm vào.

Theo bản năng, bấp thết nơi mu bàn tay của Phụng Thiên Sách khẽ run lên, toàn bộ quán tính của tay trong phút chốc buông lỏng ra.

Đây là phản xạ có điều kiện của bấp thết trên cơ thể người, đặc biệt là lúc huyết đạo trên mu bàn tay có ngoại lực kích thích, toàn bộ bàn tay sẽ tự nhiên rơi vào trạng thái buông lỏng, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ để Già Lam tay thoát khỏi tay của hấn.

Tay đã được tự do, Già Lam xoay người, bỏ chạy về hướng ngược lại.

Phụng Thiên Sách nhìn bàn tay trống trải, lại nhìn Già Lam đang chạy như bay, mắt phụng nguy hiểm nheo lại.

Già Lam không trực tiếp chạy về đại điện nơi nàng đã lưu ý, mà cố tình chạy một vòng quanh co nơi khác, sau đó mới đến trốn trong đại điện.

Trong đại điện, ánh nền lờ mờ, nàng có thể thấy hình dáng hơn mười bức tượng, nhưng lại không nhìn thấy những bức tượng này có khuôn mặt giống nhau.

Cộp cộp cộp cộp....

Tiếng bước chân không chút che dấu nào đang từ từ đến gần, hướng đến phía đại điện.

Già Lam âm thầm chửi bới, chẳng lẽ Phụng Thiên Sách có gắn định vị theo dõi trên người nàng, tại sao có thể nhanh chóng tìm tới đây? Hơn nữa hấn không những tìm tới, còn cố ý đi như vậy, hấn sợ người ta không biết hấn đang tới sao, đây rõ là coi thường đối thủ, thật đáng ghét.

Nàng nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng ánh mắt nhìn lại ở bức tượng ở giữa, khéo môi cong lên, nhất thời có biện pháp.

Phụng Thiên Sách không nhanh không chậm bước vào đại điện, hấn khẽ nhếch môi, nửa mỉa mai, nửa không đứng đắn: "Vật nhỏ, nàng cho rằng nàng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Tốt nhất nàng nên trốn thật kỹ, nếu như bị ta bắt được, tội danh nàng chạy trốn nửa đường sẽ được cộng vào tội danh giả mạo muội muội ta, hai tội này đủ để xử phạt...Chắc chắn, cũng chưa có người nào ném thử trừng phạt song trọng của ta."

Tên biến thái.

Hấn đang cố ý kích động nàng.

Già Lam thầm rủa trong lòng, cũng không dám thể hiện ra ngoài, thậm chí nín thở, khí tức cũng không rõ ràng. Bởi vì phút chốc tức giận mà thở phì phò, với thực lực của Phụng Thiên Sách, nhất định sẽ biết ngay vị trí của nàng.

Yêu nghiệt này đúng là có thực lực biến thái.

"Không tệ, nàng thật sự rất có can đảm, cũng rất thông minh. Nhưng mà, thông minh của nàng hình như chỉ có tác dụng một nửa, nửa còn lại rơi chỗ khác rồi." Phụng Thiên Sách ung dung nói, Già Lam suy nghĩ cuối cùng là quên cái gì, hấn đúng lúc giải đáp nghi vấn của nàng, "Trên mặt nàng đeo mặt nạ, trên người nàng lại mặc viện phục của học viện Thiên Dược, nàng là đang muốn nói cho tất cả mọi người biết, nàng là học sinh của học viện Thiên Dược sao?"

Già Lam cúi đầu, thấy viện phục trên người mình, trong đầu liền lóe lên suy nghĩ quan trọng, lúc nàng xé bỏ quần áo thì trên người vẫn mặc viện phục, chính nó đã bán đứng mình.

Nhưng, bình tĩnh suy nghĩ lại, mặc viện phục của học viện, hấn cũng không nhất định sẽ nhận ra nàng đấy chứ?

Chấn chấn là đang gạt nàng.

Ồn định. Tuyệt đối không thể bị mắc lừa.

Lấy bất biến ứng vạn biến, đó mới là vương đạo.

Con người lỏng lẻo hiện ra tia sáng kỳ dị, Phụng Thiên Sách không ngờ đối phương lại cứng đầu như vậy, hắn nở nụ cười ưu nhã, nụ cười càng khuếch trương càng chứng tỏ nguy hiểm.

Hắn từng bước đến gần, bắt đầu đi qua tượng đồng ở giữa như con thoi: "Thấy ta với nàng cũng tương đương, ta sẽ cho nàng thêm một cơ hội nữa, nếu như bây giờ nàng ngoan ngoãn đi ra, ta sẽ miễn cho nàng tội danh thứ nhất, chỉ truy cứu tội danh giả mạo muội muội ta."

Phi.

Nàng làm cái gì, còn cần đến hắn miễn tội?

Tên yêu nghiệt, đừng mơ tưởng bà đây sẽ nghe lời.

"Vẫn không chịu ra sao? Được lắm, bây giờ nàng có thêm tội thứ ba, ngoại trừ hai tội danh khi nãy, còn thêm tội danh khinh thường ta."

Hai chữ cực phẩm đã bị hắn suy diễn đến trình độ cao nhất.

Già Lam trợn trắng mắt, nàng dám cam đoan, chỉ cần nàng không đi ra một phút, hắn sẽ tiếp tục định tội danh cho nàng, tội càng thêm tội.

"Trước có hai tội danh, nhiều lắm cũng chỉ là mạo phạm muội muội và danh tiếng của cha nuôi ta, so với tội danh thứ ba thì còn nhẹ hơn nhiều. Nàng bây giờ công khai coi thường ta, tâm trạng ta không thoải mái. Nếu như để cho ta bắt được nàng, ta nhất định sẽ coi hết ý phục của nàng, đem nàng treo trước mặt tượng Phật tổ, cho nàng sám hối trước Phật tổ ba ngày ba đêm."

Tên biến thái.

Người có cần nghĩ ra cách biến thái như vậy để hành hạ người khác hay không?

Già Lam khổ sở, vô cùng khinh bỉ hắn.

Tâm trạng, rối loạn, hơi thở, khẽ động.

Điện, quang, lửa, thạch, trong nháy mắt.

Một cơn gió mạnh xuyên qua bức tượng, đến gần ngay phía sau nàng, chợt mí mắt Già Lam co giật, quay cuồng tại chỗ một vòng, đôi tay nhanh nhẹn xuyên qua bức tượng, cả người nhảy vọt, đi tới bên ngoài cách xa chỗ ba bức tượng.

Gió lớn cũng không dừng lại, càng không thể trực tiếp đánh trả, nó giống như rắn, trườn bò quanh bức tượng.

Già Lam còn chưa kịp thở, gió lớn đã đuổi kịp.

"Chiến Hoàng, mau giúp ta ngăn nó lại."

"Giết hắn sao?" Giọng nói lãnh khốc của bút Chiến Hoàng truyền đến, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu.

"Ặc.... Thôi quên đi." Già Lam bỏ qua, thiếu chút nữa nàng đã quên mất, bút Chiến Thần là vũ khí tấn công, nó chỉ có trách nhiệm tấn công đối thủ, nói về năng lực phòng ngự vẫn còn kém xa. Một khi nó ra trận, đó là sát chiêu, nàng không biết Phụng Thiên Sách có thể ngăn cản được không, lỡ như làm hắn bị thương..

A a a..... Nàng nhất định là trúng tà, đến lúc này rồi, nàng lại còn nghĩ có thể làm hắn bị thương hay không.

Trong lúc do dự, nàng cũng đã để mất đi cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Gió lớn đột nhiên phát sinh biến hóa, thay đổi thành một đoạn găm, quán lấy hông của nàng, lực kéo cường đại, mang cả người nàng đi.

Ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt nguy hiểm của hắn, trực giác Già Lam mách bảo lần này tiêu rồi.

Làm phiền hắn động thủ mới bắt được nàng, lại thêm một tội danh nữa sao?

Đều do nàng một phút nhân từ, không dám sử dụng Chiến Hoàng bút với hắn, nàng đã bỏ lỡ cơ hội chạy trốn. Đúng là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.

Dù sao cũng đã thua trên tay hắn, nàng dứt khoát không đếm xỉa đến, cái cổ giương lên, thẳng lưng đứng ở đó. Mặc hắn xử lý.

Phụng Thiên Sách nhìn nàng, đáy mắt lóe lên sự trêu chọc, ba một tiếng, hắn trực tiếp điểm huyết nàng.

"Nàng bây giờ mang năm tội danh, sẽ chịu hình phạt thế nào, trong lòng nàng nhất định hiểu rõ, không cần ta phải nhắc lại chứ?"

Cái gì? Năm tội danh? Đâu có nhiều như vậy?

Già Lam mở to hai mắt nhìn, đang muốn lên tiếng cãi nhau với hắn, chợt phát hiện mình không có cách nào mở miệng ra được.

Không phải chứ?

Vừa nãy nàng dùng sức nín không nói lời nào, bây giờ muốn mở miệng nói chuyện, kết quả bị hắn thuận lợi điểm huyết cam.

Đồ khó ưa, hắn cố ý đối địch với nàng đây mà.

Không thèm để ý nàng tức giận trừng mình, Phượng Thiên Sách một tay khiêng nàng lên, vác nàng lên vai, tư thế này chẳng khác nào vác heo, cất bước đi ra ngoài điện.

Đọc đường đi, thỉnh thoảng còn gặp phải mấy vị tăng nhân.

"Phượng thí chủ, đã xảy ra chuyện gì? Vị thí chủ này là?"

"Muội muội ta."

Già Lam tròn trắng mắt, nàng dám cam đoan, hắn tuyệt đối sẽ không đối xử thô lỗ với muội muội mình như vậy.

"Có cần phải giúp một tay không?"

"Nàng nặng lắm, các người khiêng không nổi đâu."

Coi nàng là heo à? Nàng đâu có nặng? Dáng người rất thon thả nhẹ nhàng có được hay không? Già Lam tức giận đến phát run.

"Phượng thí chủ, người đối với lệnh muội thật tốt, khiến người ta phải hâm mộ."

"Bình thường, bình thường thôi."

Già Lam không còn sức phi nhổ, chỉ có thể nói tăng nhân quá đơn thuần, người nào đó rất phúc hắc, căn bản bọn họ không phải là người cùng một thế giới, nàng cũng không phải là người cùng thế giới với hắn.

Cuối cùng, kèm theo tiếng đóng cửa loảng xoảng, Già Lam bị dẫn tới một gian phòng khác.

Già Lam nhắm mắt lại, nghe tiếng hắn đập cửa đi vào, nàng cũng có thể tưởng tượng chút nữa, nàng sẽ bị ném xuống đất như thế nào, nàng cũng đã hoàn toàn chuẩn bị tâm lý xong.

Thân thể nhẹ một chút, ánh mắt nàng càng nhắm chặt hơn, rơi xuống đất trong nháy mắt, không có đau đớn và lạnh lẽo như tưởng tượng, ngược lại, dưới thân là cảm giác mềm mại.

Nàng mở mắt ra, trông mắt linh động qua lại, phát hiện hắn không có ném nàng đi, mà nhẹ nhàng đặt nàng lên giường

.

Gương mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, đáy mắt sâu thẳm, màu mực dần dần tản ra.

"Bây giờ đã đến lúc trừng phạt."

Một câu thôi khiến đại não Già Lam muốn nổ tung.

Hắn sẽ không phải làm thật đấy chứ?

Như đọc được suy nghĩ của nàng, hắn khẳng định trả lời: "Ta chưa bao giờ tùy tiện nói đùa." Giống như rất nghiêm túc nói đùa.

"Ta thấy, hắn là nên bắt đầu cời từ chỗ này?"

Tay hắn cố ý đặt ở trước ngực của nàng, đầu ngón tay vô tình hay cố ý xẹt qua váy của nàng, cả người Già Lam vô cùng căng thẳng.

Toàn thân không dám nhúc nhích, cũng không dám mở miệng, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt để trừng hắn.

Chết tiệt, nếu hắn đã quyết định cời, không phải hắn nên tháo mặt nạ trước hay sao, nếu thấy rõ nàng là ai, sau đó mới ra tay chứ?

Hết lần này tới lần khác hắn đối nghịch với nàng, nàng càng kỳ vọng cái gì, hắn càng không làm theo, quả thực khiến Già Lam phải bùng nổ.

Phượng Thiên Sách nở nụ cười nhàn nhạt nhìn Già Lam, nhìn vẻ mặt khấn trương của nàng vô cùng đáng yêu, thật vừa ý với hắn.

Cái đứa ngu ngốc này, nàng cho là hắn không nhận ra nàng sao? Nàng đúng là quá coi thường bản lãnh của Phượng Thiên Sách hắn. Nếu không hắn làm

sư phụ cũng vô ích. Lúc này, coi như hấn là sư phụ, có nghĩa vụ dạy dỗ tiểu đồ nhi.

"Vậy bắt đầu từ chỗ này đi.... .." Ngón tay của hấn nhẹ lướt qua, kéo thắt lưng của nàng.

Đầu óc Già Lam nổ tung, cả người run lên....Hấn thật sự sẽ làm sao?

Già Lam không khỏi hoảng sợ, ánh mắt như tóc lửa.

Động tác trên tay dừng lại, Phượng Thiên Sách nhìn nàng, trong lòng đình trệ, thờ dài, không thể tiếp tục được nữa.

Ba! Phượng Thiên Sách giải huyệt đạo trên người nàng.

Bốp. Cùng lúc đó, một cái tát giáng lên trên mặt hấn.

Thời gian lúc này như dừng lại...

Hai người nhìn nhau, một người trong mắt là tức giận, người còn lại là ngạc nhiên.

Trước ngực không ngừng phập phồng, Già Lam cảm thấy trong lồng ngực là tức giận, tay cầm gối mềm, ném vào Phượng Thiên Sách.

Hấn cũng không tránh né, hay nhúc nhích, đứng ở đó, để nàng tùy ý đánh.

"Phượng Thiên Sách, ngươi là tên hồn đần."

Bộp bộp bộp bộp....Cũng không biết đánh bao nhiêu cái, Già Lam mới dừng lại.

Trút được tức giận xong, nàng ngẩng đầu nhìn Phượng Thiên Sách, bên phải gò má của hấn còn nhọt nhọt dấu bàn tay, hấn nén ý cười nhìn nàng, lại bắt đầu mỉm cười. Áo và tóc, vì bị nàng đánh, làm mất trật tự mà trở nên diêm dúa lảng lơ.

"Hả giận chưa?" Giọng nói cực kỳ êm tai, ánh mắt Phượng Thiên Sách ôn nhu nhìn nàng, chìa tay từ từ tháo mặt nạ của nàng xuống.

Già Lam chỉ cảm thấy thoáng một cái, mặt nạ đang đeo đã bị tháo đi, rơi vào trong tay của hấn.

Không có biểu hiện bất ngờ gì cả, tất cả vượt ra khỏi dự đoán.

Già Lam bỗng giật mình phát hiện, thì ra hấn đã sớm nhận ra nàng, hấn làm như vậy với nàng, chính là cố ý đùa giỡn nàng.

Trong đáy mắt, lại bộc phát tức giận lần nữa, Già Lam lại nhặt gối mềm, ném lên người hấn: "Hồn đần. Ngươi đã sớm đoán ra ta, có đúng hay không? Ngươi còn cố ý trêu ta, cuối cùng ngươi có ý gì hả? Ta chịu thiệt bảo vệ danh dự Phượng gia các người, giáo mạo muội muội ngươi, phải rơi vào cảnh nguy hiểm. Ngươi không nói cảm ơn ta thì thôi, còn trêu ta, ngươi thật quá đáng."

Phượng Thiên Sách khẽ nheo mắt lại: "Nàng là vì ta, nên mới giả mạo Thiên Tâm?"

Động tác trên tay Già Lam dừng lại, hai gò má chợt đỏ bừng, nàng vội lắc đầu phủ nhận: "Đương nhiên không phải. Ta tại sao phải vì ngươi. Ngươi là gì của ta, ta dựa vào gì phải giúp ngươi?"

Gương mặt anh tuấn trong lúc bất chợt đã phóng đại ngay trước mặt, khóe miệng hấn cong lên nụ cười sung sướng: "Vậy tại sao nàng phải đến Triều Âm tự? Chẳng lẽ bởi vì nghe ta nói đến đây xem mặt, cho nên nàng mới chạy đến?"

Cũng không biết có phải bởi vì tâm trạng cực kỳ tốt hay không, mà nụ cười của hấn vô cùng mê hoặc, hơi thở nam tính quen thuộc xông vào mũi, Già Lam vội lui ra, tức giận lúc trước bị chợt dạt và bất an đè xuống. Nàng đỏ mặt, lắc đầu: "Ngươi nằm mơ hả. Ta là người nhàm chán đến thế sao? Ngươi xem mặt thì liên quan gì đến ta?"

"Vậy nàng nói cho ta biết, tại sao nàng lại đến Triều Âm tự?" Hai tay Phượng Thiên Sách để ở mép giường, cổ ý lẩn sang, đem cả người nàng nằm dưới thân hấn, tiếng nói như gãi ngứa, khiến cả người Già Lam nổi hết da gà.

Nàng dùng hai tay đẩy hấn ra, nói: "Nói thật cho ngươi biết, ta theo trưởng lão và các bạn học viện Thiên Dục đến vùng phụ cận lịch luyện. Nửa đường gặp muội muội ngươi, nàng nhìn trúng chiến thuật mộc linh thuật của bạn học ta, nàng muốn chúng ta ngày mai ở trước mặt Phượng lão thái thái biểu diễn. Không nói lời gì, nàng đã đưa chúng ta vào chùa. Ta căn bản cũng không nghĩ đến, là muội muội ngươi ép ta tới."

"Phải không?" Phượng Thiên Sách vẫn giữ thái độ nghi ngờ, "Theo như những gì ta hiểu về Thiên Tâm, nếu như đương sự không đồng ý, nó sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng. Nàng xác định nó là ép nàng đến, mà không phải do nàng tự nguyện?"

"Đương... đương nhiên là thật." Già Lam bị hấn hỏi mà chợt dạt, nhưng sắc mặt vẫn thể hiện sự kiên định.

"Đương nhiên gì? Vậy sao nàng nói lấp?" Phượng Thiên Sách cười nhìn nàng, tất cả đáp án đều đã viết rõ trên mặt nàng, khiến nàng càng tránh né nhìn hấn.

"Ta...ta đâu có nói lấp." Già Lam nói xong, chỉ muốn tát mình một cái, ngày thường nàng ăn nói lưu loát như thế, tại sao giờ lại nói lấp chứ.

"Ta hiểu mà." Phụng Thiên Sách đột nhiên đứng dậy, cách xa nàng, làm bộ dạng như bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Người hiểu cái gì?" Già Lam liếc mắt nhìn hắn, nàng luôn cảm thấy trong lòng hắn đang có suy nghĩ xấu xa.

"Ta hiểu, người đến Triều Âm tự không phải vì muốn lên nhìn ta xem mắt, cũng không phải tò mò xem đối tượng ta xem mắt là ai, càng không phải vì muốn bảo vệ ta, tự dừng đến đây là vì muốn tư tình với Thiên Dật đại sư....." Những chuyện nghiêm túc qua lời nói của Phụng Thiên Sách lại càng quái dị làm sao.

Gò má Già Lam ửng hồng, cắn răng trừng mắt nhìn hắn, hận không thể bóp chết tên này. Hắn là cố ý, tuyệt đối cố ý. Nói ra những lời trái ngược, mục đích không phải là muốn vạch trần nàng đấy sao?

Mắc cỡ chết được.

Trong lòng hắn nhất định đang cười nhạo nàng.

Ngoài miệng nói không có, không quan tâm, nhưng người lại đến Triều Âm tự, nàng thật sự không còn mặt mũi gặp ai.

"Phụng, thiên, sách---"

Nghiến răng nghiến lợi gọi tên hắn, Già Lam đột nhiên nhào tới, Phụng Thiên Sách không có phòng bị, thuận thế ngã về phía sau, còn bị nàng đè lên trên mặt đất.

Hai cái tay hồ khẩu (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ), hung hãn bóp cổ đối phương, Già Lam đem suy nghĩ cuối cùng của mình ra hành động, đem cổ hắn lay động: "Bây giờ trong lòng người nhất định đang cười nhạo ta đúng không? Nói ta khẩu thị tâm phi, xen vào chuyện của người khác..."

"Không có."

"Mặc dù người cười nhạo ta, ta cũng không quan tâm, ta...Người mới nói cái gì?" Già Lam suýt chút nữa tưởng mình bị lảng tai.

Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng cười nói: "Ta nói, không có, ta không có cười nhạo nàng."

"Người đừng hòng lừa ta. Cười nhạo chính là cười nhạo, ta cũng không quan tâm." Già Lam nhìn hắn gằm nhẹ, căn bản không tin lời hắn nói.

Sắc mặt Phụng Thiên Sách đột nhiên thay đổi, nghiêm túc nói: "Ta thật sự không có cười nhạo nàng, ngược lại, ta có chút cảm động."

Xúc động? Già Lam nhìn Phụng Thiên Sách nghiêm túc, trái tim chợt đập nhanh hơn. Nàng giật mình, nhảy ra khỏi người hắn, chẳng hiểu sao có hơi tức giận nói: "Nếu lời của người có thể tin được, heo mẹ cũng biết leo cây. Người muốn xem mắt ai liên quan gì đến ta. Sáng sớm ngày mai ta cũng rời đi, với người cũng không có liên can gì."

Nói xong, Già Lam liền đi đến cửa.

Cửa phòng sắp được mở ra, Phụng Thiên Sách đột nhiên kéo nàng lại, ngón trỏ đặt trên môi, "Có người đến."

"Người lại gạt ta, ở đây làm gì có người?" Già Lam giùng giàng, né tránh tay hắn, lúc này quả nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Động tác của nàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Phụng Thiên Sách, hắn nhún mày vô tội, ý nói những người kia cũng không phải người hắn đưa tới, cho hắn nhìn hắn cũng không thêm nhìn.

Tiếng gõ cửa vang lên: "Phụng thiếu, đã ngủ rồi sao?" Là giọng nam nhân.

"Ai?" Phụng Thiên Sách nhăn mặt khi nghe tiếng người này.

"Tại hạ Hoàng Phổ Anh Kỳ, mới vừa rồi có thích khách xông vào Triều Âm tự, sợ thích khách kinh động Phụng thiếu, cho nên mới đặc biệt đến đây kiểm tra."

Hoàng Phổ Anh Kỳ? Thích khách?

Rõ ràng là đang nói nàng.

"Tam hoàng tử từ khi nào đã quan tâm ta như vậy? Ở đây không cần kiểm tra, căn bản không có thích khách nào như lời người nói."

Hoàng Phổ Anh Kỳ đã sớm dự liệu trước, đối phương nhất định sẽ cự tuyệt, hắn lạnh lùng cười, nháy mắt với tên thị vệ phía sau, hờ hợt dẹp đường: "Tên nô tài chết bầm, rốt cục người có thấy rõ hay không, thích khách có chạy đến hướng này chứ?"

"Hồi bẩm tam hoàng tử, thuộc hạ thấy rất rõ, tên thích khách chạy hướng này. Tam hoàng tử điện hạ, ngài nhất định phải tin tưởng thuộc hạ, a---"

Phanh một tiếng, cửa phòng đột ngột bị mở ra.

Những người trong và ngoài phòng giờ khắc này đứng im lại.

Ngoài phòng, Hoàng Phổ Anh Kỳ nhìn xung quanh phòng, ánh mắt sắc bén nhìn những nơi khả nghi nhất.

Trong phòng, Phụng Thiên Sách quần áo nửa kín nửa hở, nằm trên giường, như đang bị kinh hãi, tư thế nửa nằm nửa ngồi. Ở bên người hắn, giường bên trong, có vật nhô ra, hình như là người khác đang nằm. Người này hơn phân nửa bị Phụng Thiên Sách che lại, cho nên nhìn không rõ lắm.

Không nhìn thấy một màn như dự đoán, Hoàng Phổ Anh Kỳ nhìn hai người vừa mới tiến vào phòng, lúc này hắn cho hai người tới tập kích, nhất định có thể thấy rõ gương mặt cô gái kia, ai ngờ, người trong phòng lại cẩn thận như vậy....

Hắn không chết tâm, cất bước đi vào phòng, vừa nói xin lỗi vừa trực tiếp đi đến bên giường: "Khiến Phụng thiếu hoàng sợ, trở về ta nhất định dạy dỗ lại hạ nhân."

"Đứng lại. Ngươi muốn làm gì?" Phụng Thiên Sách ôm chặt vật áo trước ngực, ánh mắt như đèn phòng sắc lang, trùng mắt với đối phương: "Ngươi muốn nhìn coi ngọc thể của ta sao?"

Suýt chút nữa Hoàng Phổ Anh Kỳ trượt chân té ngã, mặt hắn co rúm lại, không dám nhìn Phụng Thiên Sách, có phải tên này đã suy nghĩ quá nhiều hay không? Nếu hắn (Hoàng Phổ Anh Kỳ) muốn nhìn coi, cũng sẽ không nhìn coi hắn (Phụng Thiên Sách), mà nên nhìn coi nữ tử ở bên cạnh hắn (Phụng Thiên Sách) kia.

Không đạt được mục đích không bỏ qua.

Hắn liền bước lên trước, lúc này đây, hắn cũng thấy rõ là một nữ tử ở bên trong, mặc dù chỉ thấy bóng lưng, nhưng cũng đủ để hắn quên mất hô hấp trong mấy giây.

Lưng để nửa trần, đường cong gợi cảm mê người, da thịt như trẻ con, mái tóc đen nhánh xõa dài.

Thấy không rõ cả khuôn mặt nàng, chỉ có thể thấy một bên gò má, mà mỗi đường cong hay ngũ quan đều tinh xảo nhắn nhủ, giống như che một lớp vải mỏng, mịn hoặc mà thần bí.

Nhất là đôi môi đỏ mọng hơi khép kìa, vênh lên độ cong mê người, khiến máu toàn thân hắn sôi trào lên.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy, như cây thuốc phiện nở rộ, tán ra sức quyến rũ trí mạng.

Hắn dám chắc, toàn bộ Phụng Lâm quốc cũng không tìm ra vị mỹ nhân như vậy, thậm chí toàn bộ đại lục Hạo Thiên, cũng nhất định không tìm được người thứ hai có thể đẹp hơn nàng.

Bức tranh mê người như vậy, khắc thật sâu trong đầu hắn, khiến hắn quên cả phản ứng.

Hắn cũng không phát hiện, ánh mắt Phụng Thiên Sách khẽ trầm xuống, vén chặn lên, che toàn bộ người bên cạnh, ngăn chặn hình ảnh không nên để người khác nhìn.

"Tam hoàng tử, người nhìn chăm chăm nữ nhân của ta như vậy là có ý tứ gì?"

Hoàng Phổ Anh Kỳ mới hoàn hồn, nhận ra sự luống cuống của mình, trong đáy lòng liền ảo não. Từ trước đến nay định lực của hắn rất tốt, cũng có lúc thất thần như vậy, đủ thấy cô gái này có sức quyến rũ thế nào.

"Bên ngoài đồn đãi, Phụng thiếu không thích nữ nhân, thì ra lời đồn không phải là thật. Bỏn hoàng tử hiếu kỳ, không biết nữ nhân thế nào mới có thể hấp dẫn được ánh mắt Phụng thiếu?"

Báu vật như vậy, lại bị người ngu ngốc như Phụng Thiên Sách đoạt lấy, thật sự là đáng tiếc.

Trong lòng Hoàng Phổ Anh Kỳ xẹt qua một tia ghen tuông.

Phụng Thiên Sách sao không thấy ánh mắt cực nóng bỏng của Hoàng Phổ Anh Kỳ, đều là nam nhân, làm sao hắn không hiểu hàm ý ánh mắt đó? Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, cất bước từ trên giường đi xuống, cả người phát ra nguy hiểm, khiến Hoàng Phổ Anh Kỳ sinh ra ảo giác, giống như đứng trước mặt hắn là hợp thể của Hoàng Kim chiến vương và Nạp Lan Tiêu Bạch vậy, cuồng vọng nguy hiểm, nội liễm thâm trầm, một khi xuất kích, sẽ ra đòn trí mạng.

Theo bản năng, hắn thối lui về phía sau.

Hoàng Phổ Anh Kỳ còn tưởng hắn sẽ ra tay, đột nhiên, khoe miệng Phụng Thiên Sách cong lên, bước đến gần hắn: "Thật ra, đồn đãi bên ngoài đều là thật, ta có hứng thú với nam nhân, còn hứng thú hơn cả nữ nhân. Những năm gần đây, trong lòng ta vẫn còn ôm một mối tình, đến nay vẫn chưa quên được."

Hắn tiến thêm một bước, Hoàng Phổ Anh Kỳ lui một bước.

Nhìn ánh mắt mang ý nghĩa khác của Phụng Thiên Sách, cả người Hoàng Phổ Anh Kỳ như nổi da gà.

Có đúng là yêu không? Hay là người bị bệnh?

Bất tri bất giác, hắn đã lui đến bên cửa.

Phụng Thiên Sách tiếp tục 'tình cảm chân thành' nhìn hắn nói: "Chuyện này phải kể từ mùa xuân hai mươi năm trước, đó là lần đầu tiên ta vào cung, người đoán xem, ta gặp ai?"

Hắn nháy mắt mấy cái, điện lực bắn ra tứ phía, Hoàng Phổ Anh Kỳ nuốt chút nữa té ngã, không cần hắn nói tiếp, hắn cũng đoán được tiếp theo sẽ là câu chuyện cầu huyết nào.

Biến thái.

"Không quá rầy Phụng thiếu, tại hạ xin cáo từ trước." Không thể nào tiếp tục trao đổi với hắn, Hoàng Phổ Anh Kỳ xoay người chạy trốn chết.

Phụng Thiên Sách dựa cửa nhìn, không quên nhìn đám người Hoàng Phổ Anh Kỳ vội vã chạy đi hô lớn: "Tam hoàng tử, đừng vội đi chứ, chuyện xưa của ta mới bắt đầu thôi mà."

Hoàng Phổ Anh Kỳ không những chậm bước mà còn chạy trốn nhanh hơn, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

"Ha ha ha ha....." Trên giường, phát ra tiếng cười lớn, Già Lam lấy chăn phủ kín toàn thân mình, nhìn bộ dạng đê tiện của Phụng Thiên Sách, không ngừng cười lớn, sau đó mới nói được mấy chữ.

"Giỏi, rất giỏi. Tiện, rất tiện."

Phụng Thiên Sách đóng cửa phòng lại, bước thong thả trở lại, tức giận liếc nhìn nàng khinh thường: "Ta vì nàng, không tiếc bán đứng nhan sắc, nàng không những không cảm kích, còn cười nhạo ta?"

"Ha ha ha, ai biết người diễn y như thật, còn tỏ ra lẳng lơ như vậy. Cả người ta nổi hết da gà nè...." Già Lam nhìn hắn, bắt chước giọng điệu hắn nói, "Những năm gần đây, trong lòng ta vẫn còn ôm một mối tình, đến nay vẫn chưa quên được....."

Chấn động đến da gà rớt đầy đất, Già Lam thật sự bội phục khả năng diễn xuất của hắn.

"Hai mươi năm trước, khi đó người mới năm sáu tuổi? Nhỏ như vậy đã biết yêu, hơn nữa khi đó còn bắt đầu có xu hướng không bình thường, thảo nào Mộc Tây Dao đối với người như vậy, yêu chết đi sống lại. Ha ha ha, ta cười chết mất."

Cười được phân nửa, không khí trong căn phòng trở nên quái dị, Già Lam ngẩng đầu, thấy ánh mắt Phụng Thiên Sách đang quan sát nàng, nàng bật dậy, mới vừa rồi phối hợp với hắn, nàng phải coi bỏ xiêm y, hiện tại trên người chỉ còn lại một cái yếm.

Mặc một cái yếm, cùng phòng với một nam nhân, đây là việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng mà, không hiểu sao, nàng đối với Phụng Thiên Sách lại vô cùng tín nhiệm, tin hắn sẽ không lợi dụng người ta lúc khó khăn. Nếu hắn là loại nguy hiểm từ lợi dụng lúc người ta khó khăn, mấy lần trước ôm nhau ngủ, hắn đã sớm làm ra chuyện không nên với nàng.

Nghĩ tới đây, trái lại nàng buông lỏng, thoải mái nhìn lại: "Người đi ra ngoài trước đi, ta phải mặc quần áo."

"Đây là phòng của ta, tại sao ta phải đi ra ngoài? Nói không chừng bọn Hoàng Phổ Anh Kỳ còn đang ở bên ngoài, nếu như lúc này ta đi ra, chẳng phải càng khiến hắn thêm nghi ngờ sao?"

Nhìn cả người nàng trốn trong chăn, chỉ để lộ cái đầu, bộ dạng cực kỳ thú vị, Phụng Thiên Sách tiếp tục đánh giá nàng, không nhận được mà trêu chọc.

Nha đầu này sao có thể thú vị đến thế chứ?

Già Lam suy nghĩ một lát, cũng không loại trừ khả năng này, ai biết trong lòng tên tiểu tử Hoàng Phổ Anh Kỳ nghĩ cái gì.

"Vậy người xoay người đi chỗ khác đi, xoay vào tường, chưa được ta cho phép, người không được xoay lại."

"Đầu cần phải như vậy. Cũng đâu phải chưa từng thấy qua." Phụng Thiên Sách làm mặt ghét bỏ, quở trách nói, "Trên người nàng có mấy lượng thịt, phía trước cũng như hai hạt đậu, cũng không đủ để ta nhét kẽ răng. Nàng xin ta nhìn, ta cũng không có hứng nhìn."

Già Lam tức giận nghiêng răng, nhìn hắn nói: "Ai cần người nhìn. Người cũng chẳng có gì đặc biệt, chỗ nào cũng thiếu hụt, muốn bổ sung cũng không bổ sung được, tùy tiện tìm nam nhân khác cũng mạnh hơn người."

Trong tích tắc sắc mặt Phụng Thiên Sách đen như đất nòi, nguy hiểm nhìn nàng chăm chăm: "Nàng nói lại lần nữa xem."

Nhìn khí thế uy hiếp của Phụng Thiên Sách, Già Lam không tự chủ mà rút cổ, ngoài miệng vẫn không bỏ qua nói: "Ta chỉ nói một lần duy nhất, người

chính là tên chỗ nào cũng thiếu hụt, muốn bổ sung cũng không bổ sung được, tùy tiện tìm nam nhân cũng mạnh hơn người."

"Ví dụ như?" Phụng Thiên Sách đột nhiên cong môi, nở nụ cười vô cùng kinh khủng.

"Ví dụ?" Già Lam nhìn thần sắc đáng sợ của hắn, giống như chỉ cần nàng nói ra tên của nam nhân, hắn sẽ lập tức chặt đứt của quý tên đó. Nhưng, cúi đầu chịu thiệt, tuyệt đối không phải là phong cách của nàng, cổ nàng ngẩng cao, trừng mắt nhìn hắn nói: "Nạp Lan đại ca còn mạnh hơn người nhiều."

Lời vừa nói ra, nhiệt độ căn phòng xuống thấp, như có cuồng phong luân chuyển xung quanh.

Già Lam cũng không chịu nổi ánh mắt giết người của hắn, nhắm mắt la lớn: "Phụng Thiên Sách, là người cười nhạo ta trước, ta chỉ phản kích mà thôi, lẽ nào chỉ cho châu quan phóng hỏa mà bách tính không được đốt đền?"

Một lúc sau cũng không thấy ai trả lời, Già Lam mở một con mắt, len lén nhìn sắc mặt không khả quan hơn của Phụng Thiên Sách.

Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, cười xấu xa: "Biết sợ là tốt. Sau này còn dám ở trước mặt ta nói những lời như vậy, ta cam đoan, tên mù Nạp Lan kia cả đời đừng hòng nói dối tông đường." Hắn chậm rãi lui đi đến góc tường, lưng quay về phía nàng.

Già Lam bĩu môi, nhìn không được âm thầm phỉ nhổ, làm gì được nhau? Đùa chút cũng không được.

Nhìn bóng lưng Phụng Thiên Sách vài lần, thấy hắn đứng ở đó, cả người lạnh lẽo, như còn đang hờn dỗi. Già Lam chậm rãi thu ánh mắt, cẩn thận lấy xiêm y trong ngăn, mặc vào.

Lại nói Hoàng Phổ Anh Kỳ sau khi rời đi, phải nói là vội vã bỏ chạy, trở về phòng mình, tỉnh táo lại, hắn bắt đầu ảo não. Biết rõ Phụng Thiên Sách là cố ý trêu mình, mục đích chính là vì che chở cho nữ nhân, lúc này nếu hắn trở lại điều tra nữ nhân kia, e là không thích hợp.

Trong đầu lại hiện bóng lưng và gò má của nàng, trên người chợt dâng lên kích thích, bấu vệt như vậy, ngay cả hắn cũng có thể bị động tâm, huống chi là những người khác?

Chỉ tiếc, nàng đã là người của Phụng Thiên Sách.

Ánh mắt của hắn chợt sáng lên, nảy ra một suy nghĩ, đây chính là cơ hội tốt để hắn đánh tan Phụng gia.

Lấy bút mực ra, hắn đem ký ức trong đầu, toàn bộ vẽ ra trên giấy.

Mỹ nhân lưng trần, mái tóc rối xõa dài, bờ môi gợi cảm, không có chỗ nào là mê hoặc trí mạng.

Hắn nhìn bức họa thật lâu, ánh mắt như thiêu đốt, không chỉ xuất phát từ dã tâm của hắn mà còn từ...

"Người đâu."

Một người đứng bên ngoài vội chạy vào, Hoàng Phổ Kỳ Anh đem bức họa đưa qua, lạnh lùng nói: "Đi tìm mấy người họa sĩ, vẽ lại một nghìn bức như thể này, sau đó mang đi các quốc gia, nhất là các danh môn vọng tộc và hoàng thất, đồng thời tung ra tin đồn, bức họa này chính là đệ nhất mỹ nhân Phụng Lân quốc."

~~~~ Hết chương 17 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: V18: Kinh diễm của nàng không ai bằng

Edit: Tịch Liêu

Bên trong gian phòng, Già Lam đã mặc xong xiêm y, nhìn bóng lưng Phụng Thiên Sách, khóe môi cong lên nụ cười, nhìn không được mà muốn trêu chọc hắn.

Rón ra rón rén đến sau lưng hắn, đầu ngón tay lóe ánh sáng màu xanh nhạt, bắn ra cột nước nhỏ, nàng khẽ hạ thấp đầu ngón tay, cột nước biến thành hình xoắn ốc, khóe môi càng giương cao hơn, hai ngón tay tìm đến phía sau cổ áo của hắn.

"Hay lắm-----" Hai cánh tay duỗi ra vây lấy thắt lưng người trước mặt, nên nói là ôm mới đúng, nhưng mà động tác của tay hắn cũng quá nhanh đi chứ.

Đụng phải cánh tay của nàng.

"Phốc."

Nước văng lên mặt, Già Lam cũng cảm thấy mình quá ác.

"A. Muốn rửa mặt hả? Sao lại làm ướt luôn y phục với trước ngực thế này? Lại đây ta lau giúp nàng." Một bàn tay nhanh chóng đặt trước ngực nàng, sờ soạt lung tung.

Khuôn mặt Già Lam dính đầy nước, cả người run rẩy, hơn nữa đối với người nào đó giả vờ nghiêm túc lau chùi, thật ra là mượn cơ hội làm bậy, nàng giận điên lên.

"Phượng, Thiên, Sách, người giỏi lắm, mau đem móng vuốt của người ra khỏi người ta, nếu không ----" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, còn kéo dài âm cuối ken kết.

"Ồ. Thì ra nàng cũng có cảm giác." Phượng Thiên Sách làm như đứng rồi, đuôi lông mày nhướng lên, "Sao bình thường ta sờ không có cảm giác mà?"

Nói xong, hắn còn không quên sờ soạng thêm lần nữa, cuối cùng Già Lam cũng nhịn không được, núi lửa bùng phát.

Ném hai băng mâu vào Phượng Thiên Sách: "Hôm nay ta không giết người, ta cũng không phải tên Già Lam."

Rốt cục Phượng Thiên Sách cũng thu tay về, một bên tránh né, một bên cười ha ha khuyên nhủ: "Con gái không được bạo lực như vậy, chẳng qua ta chỉ sờ nàng một chút, cùng lắm thì sờ lại..."

Bộp bộp bộp bộp, bàn ghế chén đĩa trong phòng vỡ toang.

Bên ngoài phòng, có người nghe được động tĩnh, đều chạy đến coi.

"Phượng thí chủ, người không sai chứ?"

Nghe được tiếng gõ cửa, Già Lam vội vã thu tay, bên trong gian phòng đột nhiên yên tĩnh lại.

Phượng Thiên Sách không trực tiếp trả lời câu hỏi ngoài cửa, mà chỉ cúi đầu ừ một tiếng, trầm bổng du dương, vừa mới bắt đầu Già Lam đã cảm thấy có gì quái dị, càng nghe càng thấy không thích hợp, vội nhào tới, bịt miệng của hắn lại.

Người này, rốt cục đang làm cái trò khi gì thế?

"Mau nói với hắn không có việc gì." Già Lam hung hăng nheo đuôi hắn, lúc này đây, hắn mới thành thật.

Vô tội nháy mắt mấy cái, Phượng Thiên Sách kéo tay nàng xuống, yếu ớt nhìn về phía cửa nói: "Không có việc gì. Ngủ không được, tìm chút gì đó chơi thôi."

"Ặc...." Người ngoài cửa dường như hết chỗ nói, "Vậy không quấy rầy Phượng thí chủ."

Đội tăng nhân đã rời đi, Già Lam đột nhiên thò tay, sờ soạng ngực Phượng Thiên Sách, khiến Phượng Thiên Sách bất ngờ run rẩy vài cái, con ngươi mở to nhìn về phía nàng.

"Người đã nói, cùng lắm thì sờ lại." Già Lam đương nhiên sử dụng quyền lợi của nàng, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, trong lòng như trút được con giận không nói nên lời. Hắn nhất định không ngờ, thật sự bị sờ lại?

Ở trước ngực hắn sờ soạng nửa ngày, cũng không thấy được thứ nàng muốn tìm, nàng không khỏi bức tức hỏi: "Phi tiêu đâu? Người đã giấu chỗ nào?"

"Oa oa, tới giờ ta đi ngủ rồi." Phượng Thiên Sách ngáp dài, chậm rãi đi đến bên giường.

Già Lam híp mắt, đẩy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo: "Đừng hòng gạt ta, ngày đó người lấy phi tiêu trên người cỗ thi thể kia, đừng tưởng ta không nhìn thấy. Người nói mau, cuối cùng là ai muốn giết ta? Tại sao người lại muốn giấu giếm ta?"

"Sáng mai phải xem mắt, ta nên nghỉ ngơi, lão tổ tông nói lần này tìm cho ta hai vị công chúa, ta phải dùng nhan sắc của mình quyến rũ các nàng mới được." Hỏi một đằng trả lời một nẻo, hắn vội leo lên giường nằm xuống.

Già Lam tức giận tròn mắt, biết hắn không muốn nói thật với mình, có hỏi tiếp cũng vô dụng.

"Ngủ đi ngủ đi. Tốt nhất là sáng sớm ngày mai, cả khuôn mặt của người nổi ghê, hù dọa hai công chúa phải bỏ chạy."

"Tiểu Lam Lam, vì sư là đang tìm sư mẫu cho nàng. Nàng có sư mẫu liền sẽ có nhiều người chăm sóc nàng hơn, lẽ nào nàng mất hứng?" Thăng nhả này rốt cục cũng lên tiếng, nhưng Già Lam vẫn tỉnh nguyện để hắn không lên tiếng thì hay hơn, chỉ biết chọc tức người khác.

Ai thích có sư mẫu chứ?

"Ta thật cao hứng, ta rất cao hứng, cuối cùng cũng có người chịu gả cho lão xử nam như người, sao ta không cao hứng được chứ?" Già Lam làm mặt

quý với hân, "Ta đi, ta về ôm mộng đẹp đây, không biết đêm nay mơ thấy ai? Là Sở đại thiếu gia ta vẫn ngưỡng mộ trong lòng, còn có người xinh đẹp nhất trong lòng ta Nạp Lan đại ca? Hay là cứ mơ thấy hai người bọn họ, ta có thể trái ôm phải ấp trong mộng rồi."

Mim cười đắc ý, Già Lam đóng cửa phòng, hoàn toàn cách ly tầm mắt nàng với nam nhân cũng đang cười quái dị kia.

Sau khi cửa phòng đóng lại, mặt Già Lam lập tức nhăn nhó: "Không phải nói không thích xem mắt sao? Dối trá."

Nàng vẫn còn nhớ, khi nàng mới đến thế giới này, Thiên Nhi đã từng nói với nàng, có một lần Phượng gia tổ chức yến tiệc xem mắt cho hân, lúc đó cho mới toàn bộ nữ tử chưa lập gia đình trong hoàng thành, để hân có thể chọn nữ tử hợp ý thành thân, kết quả chỉ trong một đêm, toàn bộ lòng mảy nữ tử được mời bị người ta cạo sạch, cuối cùng yến tiệc xem mắt của hân cũng thất bại.

Nghĩ cũng biết, chuyện cực phẩm như vậy, nhất định là do hân làm không cần nghi ngờ, cho nên có thể thấy Phượng Thiên Sách hân không thích xem mắt, cách thức quyết định hôn nhân cả đời của mình, nhưng mà hân vẫn tới.

Chẳng lẽ, không phải hân không thích xem mắt, mà là người đến không phải người hân thích, cho nên hân mới đùa quái ác như thế?

Hơn nữa, hiện tại đối tượng là hai vị công chúa, bất luận là xuất thân hay khí chất đều hơn người bình thường, hân không động tâm mới là lạ.

Nam nhân dối trá.

Trùng mắt nhìn căn phòng lần nữa, Già Lam tức giận cất bước rời đi.

Bên trong gian phòng, Phượng Thiên Sách nhìn chằm chằm cái bóng ngoài cửa, mãi cho đến khi nàng đi xa mới thôi. Hân thoải mái trở mình, hai tay khoanh lại, đầu nằm lên gối cao, mái tóc đen xõa tán loạn trên giường đệm màu trắng, chính nó cũng tùy tiện không chịu gò bó như chủ nhân, không chỗ nào không có mỹ hoặc.

"Đêm nay nàng nhất định sẽ mơ đến ta."

Môi hân hơi vênh lên, vì đắc ý mà tự tin tạo thành độ cong.

Trời hừng sáng, Già Lam bị tiếng gõ cửa làm cho giật mình tỉnh giấc, Tiểu Thanh đẩy cửa đi vào, trong tay còn cầm theo ba bộ quần áo, đi phía sau nàng là Phượng tam tiểu thư Phượng Thiên Tâm.

Phượng Thiên Tâm hôm nay ăn mặc cung trang sang trọng, quần áo dài màu hồng mận côi, cao quý mà thanh nhã, búi tóc lưu vân khéo léo, chỉ dựa vào một cây trâm để cố định, đi theo bước chân của nàng, mà phát ra ánh sáng lấp lánh, đẹp không sao tả xiết.

Hôm nay là ngày huynh trưởng nàng xem mắt, người tới đều là hoàng thất, hèn chi nàng ấy lại ăn mặc lộng trọng như vậy.

"Bây giờ các người thay bộ xiêm y này, cũng không cần đeo mặt nạ." Phượng Thiên Tâm đánh giá ba người Già Lam, Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc, đưa ra từng lời bình một.

"Cô, không có trở ngại gì."

Tống Thiên Nhi thờ phào nhẹ nhõm.

Phượng Thiên Tâm đi tới trước mặt Mộc Mộc, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại: "Tiểu Thanh, đánh phấn lên mặt nàng ta nhiều một chút, tới khi nào ta thấy rõ mặt của nàng thì thôi."

Mộc Mộc khẽ co rút, mặt của nàng nhìn không rõ lắm sao?

Kế tiếp là Già Lam.

"Cô.....Đánh phấn lên cũng vô ích, vẫn là thay gương mặt mới đi."

Già Lam hắc tuyến, quả nhiên là cùng ghen di truyền, nói chuyện thôi có cần phải độc địa thế không?

"Cô mau đi qua chỗ tiểu thư, tiểu thư có thuật dịch dung, có thể sẽ sửa lại cả khuôn mặt cho cô một lần, muốn đẹp thì sẽ đẹp." Tiểu Thanh thúc giục nàng, không quên thôi phồng tai nghệ tiểu thư nhà mình.

"Thuật dịch dung?" Già Lam nhất thời sinh ra hứng thú. trên thực tế, nàng đối với thuật dịch dung cũng thông hiểu một ít, lúc nhận nhiệm vụ, khó tránh cần phải nguy trang, mới có thể bảo đảm an toàn cho mình. Nhưng mà, thuật dịch dung thường cần rất nhiều công cụ phụ trợ, trên tay nàng không có những thứ này, cho nên sẽ không dịch dung cho mình, hơn nữa nàng cũng không quan tâm lắm đến việc mặt nàng xấu hay không, nhìn riết cũng thành quen.

"Đúng vậy, Tam tiểu thư chúng ta là cao thủ dịch dung đấy. Phàm là người từng được nàng dịch dung qua, chỉ cần không nói lời nào, bảo đảm không ai có thể nhận ra." Tiểu Thanh đắc ý nói.

Già Lam đến gần, thấy Phượng Thiên Tâm giơ tay lên, hướng về phía cần cổ mình, từ chỗ nào đó lấy ra bảo thạch điều trụ trong suốt màu đỏ, đầu ngón tay thon dài của nàng nhẹ nhàng nhấn một cái, một cái rương trang điểm tinh xảo lền từ bên trong nhảy ra.

Thì ra là chức năng không gian cất giữ của bảo thạch điều trụy.

Mở rương trang điểm ra, ánh mắt Già Lam như phát sáng, tầng tầng lớp lớp trong đó, đầy đủ loại công cụ, trong lòng Già Lam thấy ngứa ngáy. Tuy rằng những công cụ này còn rất nguyên thủy, không bị được với công cụ được làm ra ở hiện đại, nhưng nguyên lý trên căn bản là giống nhau.

"Ta có thể tự mình làm được không?"

Phượng Thiên Tâm kinh ngạc ngược mắt, nhìn về phía nàng.

Tiểu Thanh cau mày, cần nhân nói: "Cô nghĩ cô là ai, sao lại không biết phân biệt? Tam tiểu thư không bao giờ tùy tiện dịch dụng cho người khác, hơn nữa những thứ này của Tam tiểu thư, cô biết sử dụng sao?"

"Tiểu Thanh." Phượng Thiên Tâm quát ý bảo nàng dừng lại, tiếp tục nhìn Già Lam, giọng nói thanh nhã cất lên: "Cô đến, để ta xem thử bản lĩnh của cô."

"Tiểu thư?" Tiểu Thanh khó hiểu nhìn tiểu thư, rương trang điểm của tiểu thư toàn là bảo bối, nhưng cũng chưa có ai được đụng đến bao giờ, nàng cũng chỉ được chạm vào có hai lần mà thôi.

Già Lam rất tự nhiên nhặt lấy rương trang điểm, lấy ra miếng da tinh xảo, khi chạm vào rất có cảm giác, nàng lập tức đoán được là một miếng da heo, đã được xử lý đặc biệt, cho nên không khác da người là mấy, chỉ là độ dày...vẫn chưa đủ.

Nàng nhanh chóng cảm hai món công cụ, tỉ mỉ mài lên miếng da heo.

Tiểu Thanh thấy thế, khê hô lên thành tiếng, đây chính là miếng da tiểu thư trân quý nhất, không biết đã dùng nó dịch dụng bao nhiêu lần, mỗi lần đều giống y như đúc, khó phân biệt được thật giả, bây giờ lại để cho nàng làm hỏng.

Phượng Thiên Tâm nhanh tay, bùm miệng nàng lại, nhìn cách Già Lam làm rất thành thạo, con mắt từ từ mở to, tràn đầy kinh ngạc.

Thì ra nàng ta cũng biết dịch dụng, hơn nữa còn là cao thủ.

Thật vất vả mới tìm được người đồng đạo, nàng đối với Già Lam càng hứng thú hơn.

Trong lòng Tiểu Thanh vẫn còn bất bình tức giận, đợi khi Già Lam đã mài xong, hóa trang thành khuôn mặt hoàn mỹ không chút sứt mẻ, miệng nàng mới mở lớn, quên không khép lại.

"Xong. Thế nào?" Già Lam nhìn vào tấm gương chiếu chiếu, gương mặt này với gương mặt lúc nàng nhìn vào gương Càn Khôn không khác nhau bao nhiêu, nàng rất hài lòng với tác phẩm của mình.

"Đẹp. Quá đẹp."

Mấy người trong phòng, dường như trăm miệng một lời, cả đám giương mắt chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: V19: Kinh điểm của nàng không ai bằng

Edit: Tịch Liêu

Gương mặt xuất trần, như đóa hoa sen trong nước, quốc sắc thiên hương, tuyệt sắc khuynh thành cũng khó sánh nổi với nàng.

Quá đẹp! Đẹp đến nỗi người ta hít thở không thông.

Phượng Thiên Tâm ngây người trong chốc lát, cũng là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, đáy mắt sáng rực của nàng khê lưu chuyển, hiện ra sắc thái thần bí, khê mỉm cười hứng thú.

Tổng Thiên Nhi là người thứ hai hoàn hồn, ôm lấy Già Lam, kích động nói: "Già Lam, thật là cô sao? Đến ta còn không nhận ra cô, cô thật sự còn là người sao?"

Già Lam ngẩng đầu nhìn trời, nàng không phải người, chẳng lẽ là yêu quái?

"Già Lam, cô thật sự quá đẹp, nếu cô cứ lấy dung mạo như bây giờ trở về học viện, ta bảo đảm tất cả mọi người không ai nhận ra cô, toàn bộ nam sinh của học viện nhất định sẽ bị cô hấp dẫn." Gương mặt nhỏ nhắn của Tổng Thiên Nhi đỏ lên, kích động nói, so với việc nàng ta nhận được giải thưởng lớn

còn hưng phấn hơn.

Mộc Mộc ngáy người một lúc mới phục hồi lại thần trí, hai bên gò má đen cũng ửng hồng, miệng cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng tấp sáng lóa: "Già Lam, cô so với con sóc do nhạc phụ ta nuôi dưỡng còn đẹp hơn nhiều."

Được đóa kỳ ba khen ngợi, Già Lam không thể nào chống đỡ được.

"Cũng bình thường thôi, không đẹp hơn tiểu thư nhà ta." Tiểu Thanh khinh khỉnh nói, nàng luôn cảm thấy trên đời này không ai có thể theo kịp tiểu thư nhà mình.

Phượng Thiên Tâm quan sát Già Lam mấy lần, đôi mi thanh tú nhú lại, đột nhiên lắc đầu: "Không được, cô như vậy sẽ rất dễ gây chú ý."

Nói xong nàng lấy từ trong ngực một chiếc khăn màu trắng, che nửa gương mặt Già Lam, chỉ để lộ con ngươi màu xanh, nàng cười bí hiểm, gật đầu nói: "Cứ như vậy đi."

"Ba người các cô mau chuẩn bị đi, rồi theo ta đến gặp lão tổ tông." Liếc mắt nhìn trên người Già Lam thêm vài lần, Phượng Thiên Tâm cười đến thần bí bí, dẫn Tiểu Thanh đi ra khỏi gian phòng.

Phòng khách phía đông là căn phòng dành riêng cho Phượng lão thái thái.

Cho nên người nên tới đều đã có mặt, chỉ còn thiếu hai nữ nhân vật chính thôi.

Có người nói, hôm nay Phượng thiếu đến đây xem mắt, tông cộng có hai vị công chúa, một vị là đại công chúa Phượng Lâm quốc, còn vị kia là công chúa đến từ Tuyết Mộng quốc.

Đại công chúa, là cao tài sinh của học viện Thiên Dực, thiên phú dị bẩm, còn được viện trưởng giao quyền đặc biệt, ở phía hậu sơn có môn hộ của riêng mình, ở Phượng Lâm quốc tuyệt đối là nữ cường nhân số một.

Công chúa Tuyết Mộng quốc, đến từ dị quốc tha hương, ở Tuyết Mộng quốc là đệ nhất mỹ nhân, thậm chí có người đồn đãi, nàng chính là đệ nhất mỹ nhân đại lục Hạo Thiên.

Hai nữ nhân, nhất cường nhất mỹ, tuyệt đối có thể nói cực phẩm ở giữa hai nữ nhân.

Hai nữ nhân ưu tú như vậy, lại cùng với Phượng thiếu cực phẩm hoang đường, một chút cũng không xứng đôi, có thể nói là hai đóa hoa lài cắm trên bãi phân trâu.

Cũng khó trách người ta biết hôm nay xem mắt, lại đến chậm chạp không tới.

Phượng lão thái thái khí thế bùng bùng ngồi ngay ngắn ở một trong hai vị trí chủ vị, bên tay phải, Phượng Thiên Sách lười biếng dựa lưng vào ghế, cũng không thèm giữ hình tượng, bộ dạng mị hoặc ma mị như tụ họp lại đây.

Nhị công chúa nhìn chăm chăm vào chỗ này.

Trong đáy lòng âm thầm cầu khẩn, tốt nhất là đại tỷ hoặc là công chúa Tuyết Mộng quốc đừng đến.

Phượng lão thái thái thấy hai vị công chúa không đến, nói không chừng sẽ đem cơ hội này cho công chúa như nàng.

"Sách nhi, ngồi đằng hoàng. Nhìn ngươi xem, không có hình tượng gì cả." Phượng lão thái thái như trách cứ, nhưng trong lòng lại rất đắc ý.

Tôn nhi của bà, nhìn chỗ nào cũng thấy đẹp trai.

Phượng Thiên Sách miễn cưỡng nhướng mắt, mang theo âm mũi nói: "Lão tổ tông, ta đã nói không tới, là người kéo ta tới. Người nhìn hiện tại xem, người ta căn bản không thèm cho người mặt mũi kia."

"Cũng tại con khi nhỏ nhà ngươi, bình thường làm danh tiếng của mình thối hoắc, cô nương nhà nào cũng biết tin đồn về ngươi, người ta không ngại sao?"

Phượng lão thái thái trừng mắt nhìn hấn, khoe miệng Phượng Thiên Sách cong lên, không có trả lời.

Hai vị công chúa cũng không nể mặt, ngay lúc chuẩn bị tới giờ xem mắt, trong lòng hoàng hậu rất vui sướng, hiện tại lại nghe Phượng lão thái thái quở trách Phượng Thiên Sách, trong lòng nàng càng khoái chí hơn.

"Phượng thái quân, không phải là ta nói, nếu Phượng thiếu không chịu sửa đổi tính tình thì chắc chắn có cô nương nhà nào chịu nguyện ý gả cho hấn? Nếu hấn không được quản thúc tốt, tiếp tục làm chuyện xằng bậy, sau này Phượng ga muốn có người nối dõi tông đường cũng khó."

Hai bà cháu nghe như vậy, cùng nhau nhìn về phía hoàng hậu.

Sắc mặt Phượng lão thái thái trầm xuống, lạnh lùng nói: "Tôn nhi của ta, trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị. Cho tới bây giờ cũng chỉ có chúng ta chọn

người, ai không dám chọn cháu ta?"

Sát khí lão thái thái khiến người ta sợ hãi, tầm mắt sắc nhọn nhìn thẳng hướng hoàng hậu.

Sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, đáy mắt nổi lên tức giận, mới vừa rồi không phải chính bà quả trách tôn nhi của mình sao? Nàng bắt quá chỉ phụ họa theo thôi mà, sao liền có vấn đề?

Phượng lão thái thái bà cũng không khỏi khẩu thị tâm phi, chỉ có bà mới được nói tôn nhi mình không đúng, người khác nói tôn nhi bà thì không được.

Hoàng thái hậu nhìn thấy sự tình không ổn, một bên lên tiếng: "Hoàng hậu, ở trước mặt Phượng lão thái quân, người được nói chuyện sao? Ai gia nhiều năm không chương sự, hậu cung càng ngày càng không có quy củ, người thân là hoàng hậu, không biết chừng mực, chống đối Phượng thái quân, đại nữ nhi của người cũng khinh thường ai gia, hoàn toàn không để lời ai gia vào mắt. Hoàng hậu, có phải người ngồi ở vị trí này quá lâu, muốn đổi đi chỗ khác không?"

Sắc mặt hoàng hậu từ hơi trắng bệch chuyển sang xanh mướt, nàng vội quỳ xuống đất: "Mẫu hậu, bổn cung biết sai rồi, cầu ngài không nên tức giận, bổn cung đi ra ngoài nhìn xem, nói không chừng San nhi đã đến rồi."

Nàng mượn cơ hội muốn thoát tội, không phải nói chính xác là để hoàng thái hậu không thu lại vị trí hoàng hậu của nàng.

Muốn trốn sao? Ở đâu lại dễ dàng như vậy?

Khóe miệng Phượng Thiên Sách khẽ cong lên: "Lão tổ tông, nàng vừa nói Phượng gia chúng ta không thể nối dõi tông đường, nàng đây là có ý gì chứ?"

Hoàng hậu muốn chạy trốn bỗng dừng chân, trong lòng thầm mắng, tên hỗn tiểu tử chết tiệt, sao cứ phải đối nghịch với nàng vậy chứ?

m thầm trừng mắt, muốn để cho nàng gả nữ nhi cho tên hỗn tiểu tử vô lại này, nàng chết cũng không đồng ý.

Nhưng hoàng thái hậu cứ kiên trì, nàng cũng đành chịu.

Bây giờ chỉ hy vọng San nhi đừng tới, để cho pPhượng gia hoàn toàn mất sạch mặt mũi.

Phượng lão thái thái trong mũi thở hỗn hển một tiếng, hai mắt phát sáng như điện: "Người nói cái gì? Người, dám, nguyên, rửa, Phượng, gia, chúng ta, tuyệt, hậu?"

Bà nói từng chữ một xong, linh khí trên người đột nhiên tăng vọt, khí thế mạnh mẽ ùn ùn kéo đến, những sợi châu trên châm cài tóc của nàng theo gió bay lượn, vù vù phát ra tiếng.

Phượng lão thái thái đang rất tức giận.

Cả Phượng Lân quốc, cũng chưa có ai dám động đến người của Phượng lão thái thái, cho dù hoàng hậu là người của hoàng thái hậu, bà tức giận sẽ không biết phát sinh ra chuyện gì tiếp theo.

Mỗi người ở đây đều cảm thấy hít thở không thông, ngay cả không khí chung quanh dường như cũng không di động.

Rõ ràng có nghịch lân, Phượng lão thái thái cũng không ngoại lệ, Phượng Thiên Sách chính là nghịch lân của bà, ai dám động vào hắn, chắn chắn phải chết không cần nghi ngờ.

Hoàng hậu lần này thật sự bị giật mình, nàng cũng chưa từng thấy Phượng lão thái thái nổi giận, giận dữ đến kinh thiên động địa. nàng tê liệt run rẩy ngồi ở chỗ của mình, cố gắng duy trì dáng vẻ hoàng hậu, nhưng gương mặt trắng bệch cũng đã bán đứng nàng.

"Lão thái quân sao lại nổi giận thế? Là ai đã chọc giận người?"

Một giọng nói vang lên bên ngoài cửa phòng, có hai cô gái trẻ tuổi đứng đó, một vị nữ tử mặc cung trang nhẹ nhàng bước vào trong phòng. Trên cung trang của nàng có thêu ngân phượng, giống như long nữ nơi long cung, hết sức tôn quý, ánh mắt nàng tự tin nhìn thẳng Phượng lão thái thái, phảng phất trong cả phòng chỉ có một mình Phượng lão thái thái lọt vào mắt của nàng, những người còn lại đều không đáng để nàng liếc nhìn.

"San nhi, nha đầu người càng lớn càng kiêu ngạo." Hoàng Phò San đến, khiến cho bầu không khí ban đầu áp lực tới cực điểm cũng chậm rãi hòa hoãn hơn.

Hoàng hậu thấy đại công chúa đến, cả người liền thở phào nhẹ nhõm, nàng tin tưởng, chỉ cần đại công chúa đến, tất cả mọi vấn đề đều không cần lo lắng nữa, thậm chí có đôi lúc nàng nghĩ bên trong đại công chúa tồn tại khí thế và quyết đoán của hoàng thượng, khiến nàng vô hình dung mà đối với nữ nhi có vài phần ý lại.

"San nhi đến gặp lão tổ tông, đương nhiên phải lựa trang phục thật đẹp, nếu không chẳng phải làm dơ mắt nhìn của lão nhân gia ngài sao?" Hoàng Phò San nhẹ nhàng cười, nụ cười không thấy đáy, khiến người ta khó mà biết được, có nhiều phần thật tình hay giả dối.

Phượng lão thái thái híp mắt, nhìn nàng từ trên xuống dưới, liên tục gật đầu, rất hài lòng xem nàng như cháu dâu tương lai.

Phượng Thiên Sách cũng làm động tác híp mắt, suy nghĩ thì lại hoàn toàn trái ngược.

Người còn lại, Nhị công chúa âm thầm đồ kị.

Hoàng Hậu giảm bớt được căng thẳng, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Hoàng Hậu mừng rỡ trong lòng, xem ra Phượng thái quân rất hài lòng San Nhi, hai nhà thông gia chắc chắn không sai rồi.

"San Nhi tới đây ngồi cạnh Sách Nhi. Ai gia nhớ lúc còn nhỏ các người hay chơi chung với nhau, sao lớn lên lại xa lạ vậy?"

Hoàng Phò San xoay người, lúc này mới liếc mắt nhìn Phượng Thiên Sách.

Yên lặng ba giây, nàng hơi nhướn mày, lạnh lùng và xa cách nói: "Phượng thiếu."

Chỉ ngần ngừ hai chữ, nàng đặt mông xuống ngồi bên cạnh Phượng Thiên Sách.

Phượng Thiên Sách cũng chỉ miễn cưỡng ngược nhìn.

Bầu không khí phút chốc có chút xấu hổ.

Ban đầu có vui vẻ, hoàng thái hậu và Phượng lão thái thái là hai người hết sức coi trọng cuộc hôn nhân này, chỉ thoáng chốc liền chán ngán thất vọng. Chẳng lẽ hai đứa nhỏ không hợp nhau, không thể thành một đôi sao?

"Sách Nhi, còn không mau nói chuyện với San Nhi, phát triển tình cảm đi?" Phượng lão thái thái nháy mắt với Tôn Nhi, bà tất nhiên biết ánh mắt Tôn Nhi nhà mình rất cao, chỉ là nhìn khắp Phượng Lâm quốc, nữ tử duy nhất có thể xứng đôi với Tôn Nhi, chỉ sợ có một mình đại công chúa.

Tôn Nhi không hứng thú lắm, bà sao có thể không nóng lòng? Bỏ lỡ một lần nữa, thì cơ hội bà được bông chắt trai càng nhỏ.

Phượng Thiên Sách nghiêng người, càng không có hình tượng ngồi ngay ngắn, đem hình tượng công tử cực phẩm hoang đường diễn đến mức cực hạn.

Khóe mắt Hoàng Phò San nhướn lên, mở miệng lên tiếng trước: "Nghe nói gần đây Phượng thiếu đang yêu, ta rất hiếu kỳ, không biết rốt cuộc dạng nữ tử nào mà có thể lọt vào mắt xanh của Phượng thiếu?"

"Làm sao? Sách Nhi có người trong lòng à?" Hoàng thái hậu hỏi.

Phượng lão thái thái khoát tay nói: "Lời đồn sao có thể tin được? Lão thái bà ta còn chưa gặp sao có thể chắn chắn?"

Hoàng hậu đang nghe ngóng, nhin không được xen vào: "Bổn cung cũng có nghe, nàng ta là người Lạc Xuyên thành, là xấu nữ người người đều biết của Lạc Xuyên thành. Với mắt nhìn của Phượng thiếu, làm sao có thể để ý nữ tử như vậy. Bổn cung đoán, hơn phân nửa là Phượng thiếu bị người ta uy hiếp, nên mới có lời đồn này đúng không?"

Nhị công chúa tiếp lời của nàng nói: "Mẫu hậu nói chính xác. Ta còn nghe nói xấu nữ kia cũng vào học ở học viện Thiên Dực, nghe đâu là đi cửa sau vì có quan hệ với Phượng thiếu. chắc chắn, nữ nhân bây giờ, sao có thể mặt dày như vậy? Vì muốn dựa dẫm vào người có quyền có thế mà không từ bất cứ thủ đoạn nào."

Vừa hay, Già Lam đi theo Phượng Thiên Tầm đến cửa phòng khách, rất xa, nhưng vẫn có thể nghe được đoạn đối thoại từ trong phòng truyền đến. Nàng nhướn mày, ánh mắt như điện lóe ra, lộ ra mấy phần lạnh lùng.

Có một số việc chính là như vậy, cô không đi trêu chọc họ thì cũng có người sẽ tới trêu chọc cô.

Cái này gọi là nằm cũng trúng đạn.

Ánh mắt nhìn dò xét trong phòng một phen, Già Lam rất nhanh tìm được vị trí của Phượng Thiên Sách, hẩn lười nhác ngồi đằng kia, ở trong mắt nàng và mọi người là ở giữa tôn quý nhất chói mắt nhất.

Nghe hai mẹ con hoàng hậu nói vậy, Phượng Thiên Sách khẽ nhíu mày, nhưng vẫn cười nhẹ mở miệng nói: "Ta nghe nói trên đời này có một loại ma thuật rất thần kỳ, một khi ma thuật đi vào người nó sẽ xây dựng cho nội tâm người đó một thế giới ảo tượng. Từ trước đến nay ta chỉ nghe nói, cuối cùng hôm nay cũng có thể chân chính thấy được, thì ra cao thủ ma thuật trên Phượng Lâm quốc lại ở ngay trước mặt mình....thất kinh thất kinh."

Hai mẹ con hoàng hậu và nhị công chúa ngáy người một lát, cuối cùng mới phản ứng kịp, Phượng Thiên Sách đây là mượn có mắng hai mẹ con các nàng mơ mộng hão huyền chứ đâu.

Mặt đỏ tới mang tai, trong lòng ngùn ngụt lửa giận.

Khóe miệng Già Lam nhếch lên, âm thầm hà hê.

Khẽ nâng tay sờ sờ mặt mình, khóe miệng càng nhếch cao, bỗng nhiên nàng có chút mong chờ, không biết nàng như vậy, Phượng Thiên Sách có thể nhận ra nàng hay không.

Bên trong gian phòng tia lửa văng khắp nơi.

Ở phía sau các nàng cũng có người đi tới, lướt qua các nàng đi đến trước Phượng Thiên Tầm: "Tam tiểu thư, mấy ngày không gặp, đã nhận không ra."

Cầm bảo màu sáng thoảng qua trước mặt Già Lam, nàng rất nhanh nhận ra người này là Hoàng Phổ Anh Kỳ.

Đôi mắt sáng của Phượng Thiên Tầm khẽ liếc hắn: "Nghe nói mấy ngày trước tam hoàng tử đến Hoa gia ở Từ Nguyệt thành, có thể thỏa nguyện được mong muốn ôm mỹ nhân về chưa?"

Lạnh! Lùng!

Bầu không khí có chút khác thường.

Chuyện Hoa gia tìm chồng, từ lâu đã truyền đi khắp lục địa Hạo Thiên, kết quả mọi người đều biết.

Lúc này Phượng Thiên Tầm công kích đối phương như vậy, có thể thấy quan hệ giữa hai người cũng không mặn mà gì mấy.

Một lúc lâu...

Hoàng Phổ Anh Kỳ đột nhiên nói: "Tiểu thư Hoa gia sao có thể đánh đồng với tam tiểu thư xinh đẹp được chứ? Tại hạ đến Hoa gia là vì son hà thư trong truyền thuyết, cũng không hề có chút xú quan hệ nào với Hoa gia tiểu thư. Tam tiểu thư rảnh rồi sao không quan tâm đến huynh trưởng nhà mình, xem hắn có muốn ôm mỹ nhân về nhà hay không?"

Nam nhân há chính là rất sợ mất thể diện.

Già Lam cười nhạt, nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ bộ dạng của Hoàng Phổ Anh Kỳ lúc bị tiểu thư Hoa gia mắng cho một trận, còn vẻ mặt thối rữa vì bị thử tích phun nọc độc.

"y dui, ta còn nghe nói trong lúc tranh đoạt son hà thư, có người bị thử tích phun nọc độc, kết quả mặt bị hủy dung. Tam hoàng tử, ngài có biết người kia là ai không? Hắn cũng không tránh được xui xẻo, nhất định là do ngày thường làm chuyện xấu, bây giờ bị báo ứng."

Con người linh động khẽ di chuyển nhìn Phượng Thiên Tầm nói chuyện, sự nhẩn nại của Hoàng Phổ Anh Kỳ cuối cùng cũng bùng nổ, trên trán nổi lên gân xanh tức giận, con người hung ác nham hiểm, lạnh lùng nhìn Phượng Thiên Tầm, sát khí đằng đằng.

Tiểu Thanh che miệng lại, không ngừng cười trộm.

Già Lam cũng mỉm môi, cười không tiếng động.

Có lẽ tiếng nói chuyện của hai người kinh động đến người bên trong, Phượng lão thái thái kêu to: "Tam nhi, sao còn chưa vào đây?"

Nụ cười Phượng Thiên Tầm hiện trên mặt, mang theo đám người cất bước vào trong phòng: "Lão tổ tông, ta còn tưởng người chỉ nhớ đại ca mà bỏ quên ta."

Một đám nữ tử đi theo vào phòng, trong phòng liền tràn ngập mùi hương.

Già Lam không tự chủ nhìn về phía Phượng Thiên Sách, những người đang ngồi trong phòng đều có thân phận cao quý, nhưng Già Lam coi như không thấy, chỉ quan tâm một mình Phượng Thiên Sách. Chỉ thấy hắn nghe được giọng nói của muội muội mình, tư thế ngồi lười biếng, đầu hơi nghiêng, nét mặt cũng lộ ra nụ cười nhẹ, phát ra từ nội tâm.

Đáng tiếc tầm mắt của hắn cũng chỉ dừng lại ở đó, không thềm liếc nhìn người khác.

"Lão tổ tông sao có thể quên người? Người cùng với đại ca người như nhau, lão tổ tông đều yêu thương, làm sao quên được chứ." Phượng lão thái thái cười híp mắt vỗ vỗ mu bàn tay Phượng Thiên Tầm, hiền lành và dễ gần.

"Lão tổ tông gạt người, nếu lão tổ tông thật sự thương ta, hôm qua có người nói xấu ta, muốn hất nước bẩn lên người ta, lão nhân gia ngài sao lại không ngăn các nàng lại?"

Lời này của Phượng Thiên Tầm vừa nói ra, sắc mặt của mẹ con hoàng hậu và cả thái hoàng thái hậu đang ngồi bên trong cũng lập tức lúng túng, bầu không khí có cái gì không đúng.

Nhị công chúa dù sao cũng còn nhỏ tuổi dễ nổi nóng, thường ngày lại là oan gian với Phượng Thiên Tầm, nhìn không được đứng ra nói thẳng: "Ai nói xấu người? Nếu như người không có làm, vậy sao hôm qua người không tháo mặt nạ, đối chất với chúng ta? Giấu đầu giấu đuôi, hành vi mờ ám, người nói người không có vấn đề, ai tin?"

Già Lam nhìn thoảng qua Phượng Thiên Tầm, việc đêm qua rõ ràng không có quan hệ với nàng, tại sao nàng lại thừa nhận? Đột nhiên nàng có chút không thấu hiểu nổi Phượng Thiên Tầm.

Lúc này Phụng Thiên Tầm đứng ra thừa nhận việc đêm qua, rất có thể là để bảo vệ nữ tử kia, như vậy cuối cùng đêm qua nữ tử đó là ai? vì sao trên người nàng lại có áo choàng của Phụng Thiên Tầm.

Già Lam không nhìn được quan sát tất cả mọi người ở đây, nữ tử ở đây, ngoại trừ mẹ con hoàng hậu, hoàng thái hậu và phụng lão thái thái, cũng chỉ có nữ tử ngồi bên cạnh Phụng Thiên Sách.

Nàng là ai? Lễ nào là đối tượng Phụng Thiên Sách xem mắt.

Trên người nàng toát ra khí thế vô cùng bức người.

Nàng ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, nhìn không chớp mắt, giống như một vị vương giả cao cao tại thượng, những vật tầm thường đều không lọt được vào mắt nàng, chỉ có những thứ thú vị mới có thể khiến nàng hứng thú nửa phần.

Người này tuyệt đối không phải là người thường.

Khí chất như vậy, bề ngoài như vậy, quả thực rất xứng đôi với Phụng Thiên Sách.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực, lễ nào nàng thật sự phải ngênh đón vị sư nương như vậy?

Nàng có thể tưởng tượng, một ngày cô gái này cùng với Phụng Thiên Sách thành thân, nàng ta hoàn toàn nằm trong vòng tay Phụng Thiên Sách, kể từ đó, chỉ sợ Phụng Thiên Sách không còn lòng dạ nào đến quấy rầy nàng nữa.

Nàng hẳn là nên vui vẻ mới đúng, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi móng vuốt của Phụng Thiên Sách, vì sao trong ngực lại có tảng đá lớn đè nặng, khó thở đến vậy? (editor nhiều chuyện xúi: heart attack đó)

Cũng không biết có phải cái nhìn của nàng quá chuyên chú hay không, mà Hoàng Phổ San ngẩng đầu, ánh mắt như điện phóng tới, vài phần lợi hại, vài phần cảnh cáo.

"Mấy người này là ai? Tam nhi, lúc nào thì người thu thêm nha hoàn mới thế?"

Phụng lão thái thái đột nhiên hỏi, chỉ một thoáng, tất cả ánh mắt của mọi người đều quay lại nhìn đám người Già Lam.

Già Lam nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: V20: Kinh điểm của nàng không ai bằng

Edit: Tịch Liêu

Lúc này, trên mặt Già Lam, Mộc Mộc và Tống Thiên Nhi đều mang theo khăn che mặt, mọi người chỉ có thể nhìn tổng thể chung của ba người.

Tống Thiên Nhi thuộc dạng thiên kim tiểu thư nhà giàu, ngọt ngào xinh xắn động lòng người.

Bề ngoài Mộc Mộc tương đối đặc biệt, đầu tóc như ổ gà, cả người đen thui, mặc dù có khăn che đi gương mặt, nhưng cũng không che được nước da đen thui như từ Châu Phi mới đến của nàng.

Lúc tầm mắt mọi người rơi vào người Già Lam, lập tức đều dừng lại.

Một tầng lụa trắng thật mỏng, che lại dung mạo chân thật của nàng, nhưng cũng không che được đôi mắt như ngôi sao sáng chói trong đêm tối, chói mắt nhưng lại tràn đầy thần bí.

Nàng im lặng đứng ở đó, như đóa hoa sen trong nước, thuần khiết không thể vấy bẩn được.

Làm người ta vừa tò mò vừa dò xét.

Nàng như vậy, khiến ai cũng muốn bước đến kéo bỏ cái khăn che mặt, để có thể nhìn rõ dung mạo thật sự của nàng.

Phụng Thiên Tầm rất hài lòng với phản ứng của mọi người, khóe miệng cong lên nụ cười đắc ý, giả vờ bí ẩn nói: "Lão tổ tông, các nàng là ba người đặc biệt ta mời đến, vì mọi người mà biểu diễn một tiết mục giúp vui."

Nói xong, nàng vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn về phía huynh trưởng mình, thấy gương mặt đẹp trai rồi tỉnh rồi mù của huynh trưởng, có hơi biến hóa, khề

nhếch môi hiện ra nụ cười tươi, càng thêm tùy tiện.

Ban đầu Phụng Thiên Sách cũng không có hứng thú với ba nữ tử do muội muội mình dẫn đến, mãi cho tới khi lão tổ tông hỏi, hắn mới thật sự chú ý. Ánh mắt thờ ơ nhìn sang.

Người đầu tiên, trông rất hài hước, đuôi lông mày hắn khẽ nhướn, cũng rất đặc biệt.

Người thứ hai, nhìn hơi quen quen, nhưng mà hắn cũng không có hứng thú suy nghĩ.

Tầm mắt rất nhanh chuyển sang người nữ tử cuối cùng.

Mắt phụng sáng lên, ánh mắt dừng lại rất lâu nhìn Già Lam, hắn hơi kinh ngạc, chiết phiến trên tay cũng đột nhiên trượt ra khỏi tay, lạch cạch rơi xuống đất.

Già Lam chú ý đến phản ứng của Phụng Thiên Sách, thấy trong mắt hắn là sự ngạc nhiên, tâm trạng nàng không khỏi sung sướng. Hắn cũng nhận ra nàng chứ? Đêm qua nàng có nói với hắn, nàng là do Tam tiểu thư mời đến để biểu diễn tiết mục vì Phụng lão thái thái. Hắn nhất định sẽ không ngờ tới, nàng lại lấy dung mạo như vậy xuất hiện trước mặt hắn? Nếu hắn nhìn thấy nàng tự tay dịch dung cho bản thân, không biết còn kinh ngạc đến cỡ nào?

Nàng nhin không được mà có chút mong đợi.

Nhìn hắn nháy mắt mấy cái, ném cái nhìn đầy khiêu khích với hắn.

Phụng Thiên Sách bật cười, ngược lại không phải kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của nàng, chỉ là ăn mặc hôm nay của nàng... khiến mắt hắn có hơi đui mù.

"Sách Nhi?" Phụng lão thái thái phát hiện sự khác thường của hắn, quay đầu hỏi.

".....Đều do ba vị cô nương xinh đẹp kia, khiến ta cũng phải bị kinh động." Phụng Thiên Sách hoàn hồn, tiếp nhận chiết phiến từ trong tay Tàn quân gia, lời nói cũng không sợ làm người ta sợ hãi.

Đẹp sao? Cả ba đều không thấy rõ mặt, hắn làm sao biết dưới chiếc khăn che mặt kia là xấu hay đẹp chứ?

"Không phải chỉ là ba nha đầu thôi sao? Trong hoàng cung cũng không thiếu những người như thế này." Hoàng hậu cười lạnh khinh thường, tên hỗn tiểu tử này xử sự hoang đường, mắt nhìn cũng hoang đường không kém.

"Ai biết có khi bên dưới khăn che mặt kia là gương mặt bị hủy cũng không chừng." Nhị công chúa lé mắt dò xét ba người Già Lam một lượt, trong mũi hừ lạnh một tiếng, cái này cũng gọi là đẹp à? Mặc dù cả ba người đều có khí chất không tẻ, nhưng ai biết rốt cuộc dưới ba cái khăn che kia là gương mặt thế nào?

Nếu như ba người các nàng đều gọi là mỹ nhân, nàng đây không phải là mỹ nhân của mỹ nhân sao.

Đại công chúa chậm rãi thu hồi ánh mắt cao quý keo kiệt của nàng, tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không coi ai ra gì.

Hoàng Phổ Kỳ Anh đánh giá Già Lam rất lâu, hắn luôn cảm thấy nhìn nàng rất quen mắt, nhưng tạm thời cũng không nhớ nổi đã gặp nàng ở nơi nào, bèn lâm vào trầm tư.

Hoàng thái hậu nở nụ cười ôn hòa nói: "Hiếm khi Tam nhi có hiếu tâm như vậy, Phụng tỷ tỷ, chúng ta cũng nên xem thử biểu diễn thế nào. Ba nha đầu kia, nếu các ngươi biểu diễn hay, ai gia nhất định sẽ trọng thưởng."

Phụng lão thái thái không để ý đến lời hoàng thái hậu nói, đôi mắt sắc bén vẫn quan sát tới tới lui lui trên người Già Lam, Sách Nhi do một tay bà nuôi lớn, ánh mắt hắn khẽ động, bà liền biết hắn suy nghĩ gì. Phản ứng khác thường vừa rồi của Sách Nhi, nhất định là có vấn đề, mà ngọn nguồn của vấn đề, chính là từ vị nữ tử trước mặt.

"Vị cô nương này, ngươi bước lên đây."

Già Lam hơi sững sốt, Phụng lão thái thái đột nhiên gọi nàng đến là vì cái gì, chẳng lẽ bà ấy nhìn thấy điều gì khác thường sao?

Mắt phụng căng thẳng, Phụng Thiên Sách lo lắng nhìn lão tổ tông nhà mình, rốt cuộc lão tổ tông muốn làm gì đây?

"Bái kiến Phụng thái quân Phật tụng (佛頌)." Già Lam tiến lên, hơi cúi đầu, đây là lễ tiết lớn nhất mà nàng dành cho người ngoài.

Nhị công chúa khấn trương nhìn Phụng lão thái thái, chẳng lẽ Phụng thái quân nhìn trúng người có thân phận thấp hèn làm cháu dâu Phụng gia?

"Lớn mật. Ngươi không thấy hoàng hậu và hoàng thái hậu cũng đang ở chỗ này sao? Vì sao còn không mau quỳ xuống hành lễ?" Nàng đứng ra cổ tình khiêu khích.

Tiểu Thanh buồn bực, Nhị công chúa rõ ràng là đang làm khó người của Tam tiểu thư, đây không phải là tát vào mặt Tam tiểu thư sao? Khẽ kéo vạt áo Tam tiểu thư, Phụng Thiên Tầm nhủ này, đối với Nhị công chúa cổ tình kiêu ngạo cũng không nóng vội đứng ra giải vây giúp Già Lam, mà hứng thú

liếc mắt nhìn huynh trưởng mình.

Mới vừa rồi đại ca phản ứng quá mức kỳ lạ, đủ để chứng minh, Già Lam chính xác là người có quan hệ đặc biệt với đại ca. Mấy ngày nay, nàng thường hay nghe những tin đồn có liên quan đến đại ca, nghe nói đại ca ở Lạc Xuyên thành coi trọng một nữ tử, hơn nữa còn là nữ tử vô cùng xấu xí. Nàng rất hiếu kỳ. Vì vậy nhiều lần hỏi thăm, mới nắm được một ít tin tức.

Đêm qua trong núi gặp Già Lam, nàng đã bắt đầu hoài nghi, đây không phải là nữ nhân trong truyền thuyết của đại ca đấy chứ?

Nàng cũng không có ý vạch trần, cũng không trực tiếp đi hỏi, chỉ là dựa vào trực giác, nàng cố ý để Già Lam xuất hiện trước mặt đại ca, thứ nhất là muốn để phá rối buổi xem mặt hôm nay, thứ hai là muốn nhìn biểu hiện ngạc nhiên của đại ca.

Nàng thành công.

Nhìn thấy phản ứng khác thường của đại ca, trong lòng nàng không biết có bao nhiêu đắc ý, ai bảo thường ngày đại ca hay trêu chọc nàng làm chi, cuối cùng hiện tại cũng hòa nhau một ván.

Lúc nàng liếc mắt về phía huynh trưởng, vừa hay, huynh trưởng cũng nhìn sang bên này, ánh mắt kia như đang nói, nhóc con muội cứ chờ xem, trở về huynh sẽ tìm muội tính sổ.

Phượng Thiên Tầm đắc ý mỉm cười, không sợ hãi nhìn lại, còn không quên nháy mắt mấy cái.

Già Lam cũng không chú ý đến ánh mắt đang giao chiến của hai huynh muội bọn họ, càng không chú ý đến Nhị công chúa gây sự, nàng bình tĩnh nhìn Phượng lão thái thái, mỉm cười nói: "Ta nghe nói, Phượng thái quân lúc còn trẻ là một người phù nguy tế bản, hiệp nữ mang trường kiếm đi khắp thiên nhai, gặp gỡ gia chủ Phượng gia, hai người từ không đánh mà quen đến luyện tiếu đối phượng, cuối cùng yêu nhau trở thành một đoạn giai thoại, không biết có đúng vậy không?"

Những tin đồn này, nàng đương nhiên biết được đều từ miệng Tổng Thiến Nhi mà ra, để cổ vũ cho nàng có thể theo đuổi tình yêu của mình, Tổng Thiến Nhi thường lái nhai bên tai nàng những chuyện liên quan đến Phượng gia, đôi lúc nàng thật sự hoài nghi, Thiến Nhi hay nói những chỗ tốt của Phượng Thiên Sách, không phải là bị hấn tẩy não rồi chứ, nhất định phải để nàng với Phượng Thiên Sách thành một đôi?

Sóng mắt Phượng lão thái thái lóe sáng, con người đột nhiên trở nên dịu dàng, ai cũng từng có một hồi ức đẹp nhất khi còn son trẻ, bà cũng không ngoại lệ. Già Lam nói, khiến trong lòng bà xúc động không thôi, đôi mắt lão như phủ một lớp sương mù: "Chuyện đã mấy chục năm trước, bây giờ, chỉ còn một mình ta lẻ loi."

Già Lam cảm nhận được nỗi buồn của Phượng lão thái thái, nhìn không được an ủi: "Nếu như hai người thật sự yêu nhau, bất kể là có ở bên cạnh người đó hay không, thì người đó vẫn ở trong lòng người, vĩnh viễn sẽ không rời đi."

Đáy mắt Phượng lão thái thái khẽ run lên, ánh mắt nhìn về phía Già Lam sinh thêm một tầng thâm ý.

Già Lam tiếp tục nói: "Ta còn nghe nói, Phượng thái quân cả đời đỉnh thiên lập địa, cũng không cúi đầu trước quyền quý, lúc còn trẻ, giúp đỡ gia chủ Phượng gia, trở thành phụ tá đắc lực của ông ấy, giữ vững cơ nghiệp Phượng gia, hiện tại một mình Phượng thái quân chống đỡ toàn bộ Phượng gia, khiến Phượng gia uy phong khắp Phượng Lâm quốc, thậm chí là toàn bộ đại lục Hạo Thiên. Ta rất ngưỡng mộ Phượng thái quân, cũng thường xuyên lấy chuyện của Phượng thái quân để khích lệ bản thân, thân là nữ nhân, chúng ta cũng phải như nam nhân, trở nên mạnh mẽ, thành công trong sự nghiệp."

Giọng nói của nàng vừa chuyển, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm: "Hiện tại, Phượng thái quân ta ngưỡng mộ ở ngay trước mắt ta, nếu như ta ở trước mặt người làm trò, cúi đầu quỳ lạy trước quyền quý, đây chẳng phải đối với lão nhân gia bà bất kính và vũ nhục sao?"

Nhị công chúa ghen lời, tức giận nhìn nàng, thì ra nàng ta nói nửa ngày, thổi phồng Phượng thái quân nửa ngày, mục đích chính là phản bác nàng. Nếu nàng kiên trì tiếp tục, để nàng ta phải quỳ xuống trước hoàng hậu và hoàng thái hậu, đó chính là coi rẻ Phượng thái quân, nhưng nếu nàng không quỳ, vậy chính là coi rẻ hoàng hậu và hoàng thái hậu.

Trong khoảng thời gian ngắn, mâu thuẫn giữa uy nghiêm Phượng thái quân với uy nghi của hoàng gia leo thang.

Tức chết mà.

Lúc này Hoàng Hậu mới lộ ra tức giận, trái lại trong lòng hoàng thái hậu cũng có nhiều bất mãn, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ gì nhiều.

"Thôi được rồi, được rồi, cũng chỉ là nghi thức xã giao." Hoàng thái hậu cười khanh khách nói rằng, "Năm đó lúc thái thượng hoàng còn tại thế, đã đặc biệt cho phép Phượng thái quân, phạm là người Phượng gia, nhìn thấy hoàng tộc cũng không cần hành lễ. Phượng gia đã cống hiến cho Phượng Lâm quốc, điều này rõ như ban ngày, đây là điều Phượng gia nên có."

"Nhưng mà, nàng ta cũng không phải là người Phượng gia, nàng dựa vào cái gì mà được hưởng đãi ngộ đặc biệt?" Nhị công chúa quyết không buông tha, nàng không chỉ muốn Già Lam quỳ xuống trước mặt hoàng hậu và hoàng thái hậu, còn muốn nàng ta quỳ gối với mình, có như vậy, mới để cho nàng ta thấy mình so với công chúa vẫn thấp hơn một bậc, không có tư cách so sánh nữa.

"Nhị công chúa, hoàng thái hậu đã miễn lễ với ta, ta cũng đã thi lễ với phượng thái quân. Nếu như người kiên trì muốn ta hành lễ, ta đây cũng chỉ có thể tam quỳ cửu khấu với người. Dù sao, người cũng là công chúa hoàng gia, uy nghi hoàng gia sao có thể đánh đồng với Phượng gia?"

Già Lam ủy khuất thờ dài, làm bộ sẽ quý xuống, Nhị công chúa phản ứng nhanh, bước ra ngăn cản nàng, cái quý này của nàng, chẳng khác nào thừa nhận uy nghi hoàng gia còn hơn uy nghiêm Phụng gia. Nàng tuy lỗ mãng, nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi không biết nàng đang kích bác quan hệ giữa hoàng gia và Phụng gia.

Nàng tức giận trừng mắt với Già Lam, rất muốn dẫm nát nàng dưới chân, hung hăng chà đạp, thế nhưng chính nàng phải ngăn cản nàng ta lại. Loại tức giận nhưng không thể bùng phát này, khiến nàng uất ức đến cực điểm.

"Nhị công chúa, người làm gì vậy? Không phải người muốn ta quý xuống sao?" Già Lam giả vờ ngây thơ, kiên trì muốn quý xuống.

Nhị công chúa tức giận đến cãi và: "Không cần quý, người đứng lên cho ta."

"Thật sự không cần quý sao? Người là công chúa hoàng thất, ta chỉ là dân thường xuất thân nghèo hèn, ta gặp người không quý, e là không tốt lắm? Nhị công chúa, dù thế nào người cũng không nên giết chết tiểu dân, để tiểu dân quý xuống trước mặt người đi."

"Ta nói không cần quý là không cần quý. Nếu người dám quý ta sẽ giết chết người." Nhị công chúa tức giận trừng mắt với nàng gào lên, thật sự là rất khinh người, chiếm được tiện nghi còn khỏe mẽ, Già Lam cũng chính là người như thế.

Khỏe mẽ Phụng Thiên Sách khẽ run lên, cả người ngã về phía sau, tiếp tục xem kịch vui. Hẳn tin tưởng với năng lực Già Lam, nàng có thể ứng phó được.

Phụng Thiên Tâm nhìn không được lên cười trộm, hiếm khi thấy Nhị công chúa bị chọc tức đến đầu bốc khói, mà không có chỗ nào trút giận được, nàng rất hả hê. Từ lâu nàng (Phụng Thiên Tâm) đã không vừa mắt với Nhị công chúa, ý mình là công chúa, đi khắp nơi đối nghịch với nàng. Nếu là người bình thường, nàng đã sớm để Thiên Ca đi phết nàng bỏ, thế nhưng việc này có liên quan đến mối quan hệ miễn cưỡng giữa Phụng gia và hoàng thất, nàng không động vào Nhị công chúa, Nhị công chúa cũng không được động vào nàng, nói chung hai nhà kiềm chế lẫn nhau, bề ngoài thì hòa thuận, nhưng bên trong lại ngầm đề phòng lẫn nhau.

Nàng tán thưởng thủ đoạn và tính toán của Già Lam. Tuy rằng bề ngoài có hơi xấu xí, nhưng chỉ cần dịch dung, cũng đủ chói lọi. Nếu như đại ca thật sự cưới nàng, để nàng ấy vào Phụng gia, như vậy từ nay về sau, nàng sẽ có thêm trợ thủ.

Ngược lại, nếu như đại ca cưới đại công chúa bằng sơn kia, nàng khó có thể tưởng tượng được, sau này nàng ở Phụng gia sẽ có bao nhiêu khó khăn.

Vì tương lai tốt đẹp sau này của mình, nói gì thì nói, nàng cũng phải giúp đại ca, chỉ là không biết đại ca có thật lòng với Già Lam hay không.

Mà thôi, lo đầu với yêu ma quỷ quái bên ngoài đi, dù sao giải quyết nội bộ cũng chỉ cần đóng cửa mà nói với nhau.

"Nếu nhị công chúa không cho người quý thì người cũng đừng quý." Phụng Thiên Tâm đi lên trước, đỡ Già Lam đứng lên, âm thầm nháy mắt với nàng mấy cái.

Già Lam làm như không thấy, khẽ buông tiếng thở dài, nhìn về phía Phụng lão thái thái: "Phụng thái quân, hiện tại ta đã biết người có bao nhiêu tài giỏi."

Phụng lão thái thái không hiểu, những người khác càng không hiểu, cũng không biết rốt cuộc nàng đã nàng cái gì.

Thấy được sự hứng thú của mọi người, Già Lam nói tiếp: "Không cúi đầu trước quyền quý, không phải ai cũng làm được, nếu ta so với Phụng thái quân quả là còn kém rất xa."

Phụng lão thái thái đầu tiên là sùng sốt, chợt nở nụ cười sung sướng, không biết trong lòng tiểu nha đầu này có thật nghĩ như thế không, chiếm được tiện nghi của người khác còn khỏe khoắn, dám mượn uy thế của nàng, khiến người hoàng thất á khẩu không trả lời được còn sa vào thế khó. Lúc này, nếu người hoàng thất nào dám đứng ra gây khó dễ với nàng, đó chính là buộc bà phải cúi đầu trước quyền quý.

Nói thẳng ra đó chính là chặn đường lui người hoàng thất, cũng là để chiếm cho nàng một vị trí có lợi, cho nên với một thân phận bình dân có thể ngang vai ngang vế với người hoàng thất.

Tiểu nha đầu này cũng thật có công phu tăng bốc người khác, biết rõ nàng đang ca tụng mình, nhưng bà cũng rất hưởng thụ cảm giác được người ta khen ngợi.

Nàng ấy suy nghĩ nhanh nhẹn, cũng đâu kém bà năm xưa?

Nhớ năm đó, tính tình bà cũng vậy, từ trước đến giờ đều là chính trực ngay thẳng, không biết đã đắc tội với bao nhiêu người trong triều đình và những người của đại gia tộc khác, cũng may bà được gả cho một nam nhân tốt, gây chuyện vẫn luôn có người theo sau thu dọn chiến trường, cho nên mới có thể sống yên ổn không chuyện gì.

Tiểu nha đầu này, ở phương diện này thì hơn hẳn bà.

Chân mày đại công chúa khẽ nhíu chặt, con ngươi phóng cái nhìn về phía Già Lam, chuyện liên quan đến uy nghi hoàng thất, nàng không thể không can thiệp được.

"Người tên là gì?" Lên giọng chất vấn.

Con mắt Già Lam ngấp ngừng đảo quanh một vòng, nếu nàng nói ra tên thật, Hoàng Phổ Kỳ Anh sẽ ngay lập tức nhận ra nàng, nhưng mục đích đích của nàng là để người khác không nhận ra mình?

"Đại công chúa, nàng gọi là Lam Lam." Phụng Thiên Tầm trả lời thay nàng, đồng thời cũng nói rõ thân phận đại công chúa cho Già Lam biết.

Từ xa, nhìn thấy gương mặt toát ra anh khí bức người của đại công chúa như có lớp sương lạnh ngưng tụ, nhìn Già Lam nói: "Tam tiểu thư cô nói có tiết mục biểu diễn, cô cũng biết quy củ của hoàng cung, khi cô không biểu diễn tiết mục hoặc là có người không hài lòng với biểu diễn của cô, cô chính là không tôn trọng uy nghi hoàng gia, là tội chết. Uy nghi hoàng gia cũng vậy, Phụng gia cũng thế, cô có nắm chắc, biểu diễn hôm nay sẽ hoàn thành xuất sắc?"

Ánh sáng lạnh trong đáy mắt Già Lam khẽ lóe lên, ngược mắt nhìn đại công chúa. Nàng ta là đang tuyên chiến với mình sao?

Nếu Già Lam không chịu nghĩa là lùi một bước? Huống chi, nàng cũng chẳng còn đường lui.

"Tất nhiên, nếu ta đồng ý biểu diễn, nhất định sẽ hoàn thành xuất sắc." Đôi mắt Già Lam khẽ giương lên, hiện ra gương mặt ôn hòa.

Đại công chúa nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, con ngươi nặng nề ghim chặt, chợt nàng mở miệng nói: "Nếu đã biểu diễn, vậy phải phù hợp với khẩu vị của mọi người. Phụng thái quân, hoàng nữ nãi, mẫu hậu, các người muốn nàng ta biểu diễn tiết mục gì, chỉ cần để các người vui vẻ, đó mới thật sự là biểu diễn xuất sắc."

Già Lam biết, nàng ta đang đợi sắc mặt của mình biến sắc, nhưng nàng vẫn một mực bình tĩnh mỉm cười đáp trả. Trong đáy lòng lại không nhịn được mà thâm mắng, nàng ta rõ ràng muốn để nàng trở thành trò cười cho thiên hạ, để Phụng lão thái thái, hoàng thái hậu và hoàng hậu đặc biệt chú ý tiết mục biểu diễn, có trời mới biết nàng ta muốn đưa ra đề mục gian xảo nào, nàng cũng không tin tưởng bản thân có thể ứng phó được hay không.

m thâm oán, lúc này có nên cầu cứu Phụng Thiên Sách giúp đỡ không? Có hấn mở miệng, tình thế của nàng cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng mà, nếu hấn thật sự mở miệng thay nàng nói chuyện, nàng cảm thấy bản thân mình trước người Phụng gia sẽ trở nên thấp kém. Nói thế nào, nàng cũng muốn tự mình đối mặt với tất cả mọi thử thách, quyết không để Phụng Thiên Sách xem thường, không để cho người Phụng gia xem thường.

"Mời ba vị ra đề, ta sẽ làm hết sức"

Phụng Thiên Sách cũng rất do dự, suy cho cùng có nên giúp nàng hay không. Hấn rất hiểu tính tình lão tổ tông, bà chỉ yêu thích những nữ tử kiên cường độc lập, không thích những nữ tử quá mức ỷ lại vào người khác, nếu hấn đứng ra giúp đỡ, không những khiến lão tổ tông mất thiện cảm với nàng, ngược lại còn làm bà coi thường nàng hơn.

Bây giờ thấy nàng tự tin mười phần như vậy, hấn tạm thờ xem xét thế nào.

Thật vất vả Hoàng Hậu mới thấy cơ hội đến, còn không nhanh chóng nắm lấy? Nàng là người đầu tiên lên tiếng: "Nhìn người có lòng tin như vậy, xem ra biểu diễn thế nào cũng có thể đối phó được, ngày thường trong hoàng cung, những biểu diễn tầm thường chúng ta cũng xem đến phát chán. Vậy hôm nay người biểu diễn một tiết mục mới lạ đi..."

Mọi người đều vánh tai lắng nghe, đến tột cùng tiết mục mới lạ là gì?

Mắt lam căng thẳng, thấy gương mặt đắc ý của hoàng hậu, cũng đoán được, biểu diễn lần này khẳng định không chỉ mới lạ, nhất định còn có quý kể.

Hoàng hậu thấy mọi người hứng thú, càng cười đắc ý hơn, cúi đầu nói nhỏ bên tai nhị công chúa. Hai mắt nhị công chúa từ từ phóng to, dường như rất há hê, sau đó cất bước ra khỏi phòng.

"Mọi người đừng gấp, rất nhanh sẽ có đáp án."

Bắt đầu từ lúc này, lòng hiếu kỳ của mọi người cũng tăng lên, hứng thú như bị treo trên cành cây.

Hai người Tổng Thiên Nhi và Mộc Mộc lo lắng nhìn Già Lam, không biết nàng có thể ứng phó nổi hay không.

Một lúc sau....

Cuối cùng Nhị công chúa cũng trở lại, lúc về, còn dẫn theo sau một người, Già Lam nhận ra người này, chính là Thiên Dật đại sư đêm qua lén lút gặp gỡ nữ tử thần bí.

"Thiên Dật đại sư, đã quá rầy ngài sao?" Phụng lão thái thái đứng dậy, tự mình ra nghênh đón, nở nụ cười từ ái trên mặt.

"Thiên Thiên...Thiên Dật đại sư?" Trong phòng, có một thanh âm không hài hòa vang lên.

Già Lam nhú mày, giọng nói này hình như là...Nàng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy tình huống bất ngờ của Tổng Thiên Nhi, tựa như được mở công tắc đặc biệt, hết sức căng thẳng. Cả người nàng từ cô gái ngoan ngoãn hay ngượng ngùng, hai mắt nhanh chóng biến thành nữ tử háo sắc, cũng không quan tâm có nhiều người khác ở đây, nàng mất hồn đi đến trước mặt Thiên Dật đại sư.

Hai tay nâng mặt, cứ như vậy không chớp mắt nhìn chăm chăm Thiên Dật đại sư.

Thiên Dật đại sư rất bình tĩnh, hướng nhìn nàng còn lễ phép nở nụ cười, sau đó nhìn về nơi khác.

Nụ cười này, càng khiến cả người Tổng Thiên Nhi thêm lảng lảng, vô số trái tim bay ra bên ngoài.

Già Lam ôm trán, thật sự chỉ muốn giả vờ không biết nàng ấy, nàng rất buồn bực, tại sao kết giao bằng hữu toàn những người kỳ lạ thế này?

Trước mặt nhiều người như vậy, nàng lại mê mẩn một nam nhân không nói, nhưng tại sao lại là người đã xuất gia??

"Mộc Mộc, Thiên Nhi hôm nay không được khỏe, cô mang nàng ấy trở về đi."

"Đừng kéo ta đi. Ta muốn nhìn Thiên Dật đại sư."

Mộc Mộc dùng sức lôi kéo, cuối cùng cũng lôi được cực phẩm hoa si ra ngoài.

Mọi người ở đây đều không nói gì, nhưng mà đây chỉ là bước đệm nho nhỏ, cũng không đủ khả năng ảnh hưởng đến hứng thú của bọn họ.

"Nhị công chúa nói muốn mượn cửu cung đầu của bản tăng, nói có người trong thời gian một nén nhang có thể làm cửu cung đầu trở lại như cũ, bản tăng hiểu kỳ nên đến đây xem thử." Thiên Dật khẽ mỉm cười, điềm đạm trả lời.

"Cửu cung đầu?" Sắc mặt Phụng Thiên Tâm hơi biến đổi, có chút âu lo nhìn về phía Già Lam, trong khi Già Lam lại suy tư, cửu cung đầu là cái gì thế?

Phụng Thiên Sách hít mắt, động tác phe phẩy chiết phiến trên tay chậm lại, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Hai mẹ con hoàng hậu quan sát phản ứng từng người Phụng gia, trong lòng càng thêm hả dạ. Phải biết rằng cửu cung đầu là vật vô cùng phức tạp, trên đời này người có thể giải được cửu cung đầu, cũng không quá mười người, trong đó là Thiên Dật đại sư xuất chúng.

Trong lòng Hoàng hậu suy nghĩ nhất định phải dạy dỗ Già Lam một phen, để cho nàng ở trước mặt mọi người bề mặt, cho nên ngay lập tức liền nghĩ đến đồ vật tuyệt đường sống của Thiên Dật đại sư -- cửu cung đầu.

Không phải người rất tin tin có thể biểu diễn hết tất cả các tiết mục sao?

Vậy thử cửu cung đầu đi.

Người không làm được thì người chính là từ tội.

Nếu làm được....Nàng ta sao có thể giải được. Tuyệt đối không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: V21: Kim điểm của nàng, không ai sánh bằng

Edit: Tịch Liều

"Rốt cuộc cửu cung đầu là cái gì?" Già Lam nhỏ tiếng hỏi Phụng Thiên Tâm, không ngờ lại bị Tiểu Thanh nghe được, nàng theo bản năng kêu thành tiếng, "Cô ngay cả cửu cung đầu cũng không biết là gì sao? Vậy thì chẳng phải cô sẽ chết chắc sao?"

Một câu này của tiểu nha đầu khiến mọi người bị kinh động.

Khi Tiểu Thanh ý thức được đây là thời điểm nào thì đã quá muộn, nàng gất gao bụm miệng mình, trong mắt lộ rõ sự áy náy.

Phụng Thiên Tâm tức giận trừng mắt với nàng, nhưng cũng không trách cứ gì, tuy là chủ tớ, nhưng Phụng Thiên Tâm chẳng bao giờ đối đãi với Tiểu Thanh như là hạ nhân. Bởi vì thật tình đối xử, nên Tiểu Thanh mới có thể dùng bài tiểu thư nhà mình như vậy, cái gì cũng đều là tiểu thư nhà mình giỏi nhất, sùng bái mù quáng.

Hai mẹ con hoàng hậu không hện mà cười nham hiểm, nếu người không biết vậy xem bọn ta chính người thế nào?

"Vừa rồi tất cả mọi người cũng đã nghe thấy, chính miệng người đã nói, để cho chúng ta ra đề mục, thế nào, bây giờ muốn rút lui à?" Hoàng hậu nở nụ cười lạnh, ánh mắt giễu cợt nhìn Già Lam.

Khi này người nhiều lời xảo biện như vậy mà, nói xong lời này nàng và nữ nhi cũng không thể xuống đài được.

Hiện tại thế nào? Muốn rút lui sao?

Chỉ là một dĩa nha đầu, cũng muốn đấu với nàng? Thời điểm nàng lăn lộn bên ngoài, dĩa nha đầu này không biết có ở trong bụng mẹ hay chưa nữa?

"Dựa theo quy tắc hoàng cung, nếu không phải người khăng khăng đòi biểu diễn, hoặc không biểu diễn, vậy người chính là xem thường uy nghi hoàng thất, là tội chết. Nhưng mà, thấy người lần đầu vi phạm, chỉ cần người quỳ xuống dập đầu dưới chân bản công chúa, có khi bản công chúa mềm lòng tha cho người một mạng." Nhị công chúa đắc ý cười, tức giận mới vừa rồi cũng đã giảm đi phân nửa.

Nàng ta là cái thứ gì? Một bá tánh bình thường không thân phận địa vị, cũng dám đòi 'cóc ăn thịt thiên nga', hy vọng có được Phụng Thiên? Quả thật là nói chuyện viễn vông.

Đặc biệt hơn nữa khi Phụng lão thái thái đối với nàng rất ôn hòa, càng làm cho nàng thêm buồn bực, nàng phải để cho tên bình dân này ở trước Phụng thái quân với Phụng thiếu mất hết mặt mũi, để cho bọn họ từ nay về sau không thêm liếc mắt nhìn nàng ta nữa.

Tầm mắt Đại công chúa nhàn nhạt xẹt qua hai mẹ con, cau mày một cái.

Hoàng Phổ Kỳ Anh trước sau cũng không tham gia vào, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm Già Lam, hết sức suy nghĩ, cuối cùng đã gặp nàng ở chỗ nào?

Hoàng Thái Hậu thấy loạn cũng không sợ hãi, thủy chung mỉm cười nhàn nhạt, chỉ có đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng âm u, người có thể thấy được mới là người biết rõ tâm tình của bà.

"Lão tổ tông, cửu cung đầu là trò chơi nhảm chán, chỉ có người nhảm chán mới thích chơi, người thật sự muốn thưởng thức sao?" Phụng Thiên Sách đột nhiên mở miệng nói, nhàn nhạt liếc nhìn phía Già Lam.

Nhìn tình hình của nha đầu kia, nhìn xem thật khiến người ta lo lắng mà.

Phụng lão thái thái bưng chén trà, chậm rãi thổi, không trả lời gì.

"Lão tổ tông, Tôn nhi đang nói chuyện với người đó." Môi mỏng cong lên, Phụng Thiên Sách lại ở trước mặt của mọi người giở trò nũng nịu.

Nữ nhân làm nũng là thiên tính, nam nhân làm nũng là....

Tay đang bưng chén trà của Phụng lão thái thái khẽ run lên, có chút không chịu nổi, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tôn nhi. Hôm nay tiểu tử thôi nhà bà rất khác thường, ngày thường cho dù trời có sập xuống, hắn cũng không quan tâm, cho dù trước mặt có kiếm nhọn chia vào cũng vậy, hôm nay lại vì một nữ tử...

Phụng lão thái thái lại cẩn thận đánh giá Già Lam lần nữa, thưởng thức thì thưởng thức, nhưng bà vẫn cảm thấy Già Lam không thích hợp với tôn nhi của mình, lấy thân thế và gia cảnh Tôn nhi, chỉ có nữ tử như Đại công chúa mới thích hợp.

Một khi Phụng gia và hoàng thất kết thông gia, quan hệ hai nhà coi như được xoa dịu, xem như Phụng Lâm quốc càng thêm đoàn kết, không đến mức giống như bây giờ, minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng[1], chẳng ai biết người hoàng thất sẽ ở sau lưng Phụng gia làm chuyện xấu gì.

[1] Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng (明枪易躲暗箭难防): Ngọn thương ngoài ánh sáng dễ tránh, mũi tên trong bóng đêm khó tránh.

Nhưng nếu Tôn nhi cố ý kiên trì...

Như vậy bà phải nhìn nữ tử này xem đến tột cùng có đáng giá để bà thay đổi chủ ý hay không?

"Đừng xem cửu cung đầu là đồ vật vĩnh viễn, để có thể giải được nó cần phải có kiến thức, ta rất thích xem, cho dù người hoàn thành là Thiên Dật đại sư. Người có thể hoàn thành được cửu cung đầu đều là những người có trí tuệ hơn người. Sách nhi, thường ngày người nên học hỏi Thiên Dật đại sư, đừng có cả ngày gây chuyện, rước lấy những chuyện phiền toái khác, còn khiến lão tổ tông với cha nuôi người phải đi theo sau chùi đít cho người."

Khóe miệng Phụng Thiên Sách khẽ co giật, lão tổ tông hôm nay làm sao thế, ngày thường hắn nói gì cũng đồng ý, sao hôm nay lại cố tình làm ngược lại, chẳng lẽ bởi vì.....Hắn lo âu liếc nhìn Già Lam, xem ra hôm nay nàng không thể chạy khỏi ải này.

"Lão tổ tông, chú ý chừng mực, Phụng gia chúng ta là người có học thức." Trong giọng nói còn mang theo hờn dỗi, Phụng Thiên Sách cũng không thêm nề mặt đáp trả, cây quạt nhỏ trong tay điên cuồng lay động.

Phụng lão thái thái tức giận trừng mắt với hắn, tiểu tử thôi, tính làm phản à, bà chẳng qua chỉ khảo nghiệm đối phương thôi, có cần phải oán giận bà đến thế không?

Nghe cuộc đối thoại và sắc mặt của hai bà cháu, đều rơi vào trong mắt Già Lam, thấy Phụng Thiên Sách đứng ra bảo vệ, trong lòng có chút xúc động. Càng như vậy, nàng càng không muốn để cho hắn phải thất vọng, nói thế nào thì hắn cũng là sự phụ của nàng, chung quy cũng không thể để sự phụ mất mặt được.

"Thiên Dật đại sư, có thể nói cho ta biết, rốt cuộc cửu cung đầu là gì không?" Già Lam hỏi.

Thiên Dật đại sư cười nhạt, vẫy tay bảo tiểu sa di sau lưng đến đây, tiểu sa di rất nhanh bước đến, mang theo ba khối gỗ có hình dạng khác nhau. Nói là khối gỗ, nhưng thật ra cũng không hẳn là vậy. Mỗi khối gỗ có hình lập phương, mỗi mặt cắt thành chín ô nhỏ, trên mỗi ô vuông nhỏ lại viết chữ "Phật", sáu mặt viết sáu chữ "Phật" khác kiểu.

Thiên Dật đại sư cầm lấy một con cừu cung đầu, thao tác trên tay linh hoạt, chỉ thấy ngón tay của hắn nhẹ nhàng đưa đẩy, cừu cung đầu lập tức thay đổi hình dạng, cách cách một tiếng, chữ Phật bị thay đổi, lại cách cách một tiếng, một loạt chữ Phật lại bị lệch vị trí, ban đầu còn là một cừu cung đầu được sắp xếp ngay ngắn, lúc này đã trở nên mất trật tự.

"Hiện tại, cừu cung đầu đã bị thay đổi thứ tự, ngươi chỉ cần trong thời gian ngắn nhất, khiến nó trở lại hình dạng như ban đầu. Đây gọi là cách chơi cừu cung đầu."

Hắn vừa nói, một bên tay lại tạo ra tiếng vang cách cách, ra sức làm cho nó bị xáo trộn hơn.

Già Lam ngẩng người, tỉnh ngộ ra, thì ra đây gọi là cừu cung đầu? Không phải đây là trò lập phương rubik mà người hiện đại hay chơi đây sao.

Không nghĩ tới người cổ đại cũng thích trò này?

Vừa nay lại để cho nàng gặp phải. Nàng từng có khoảng thời gian yêu thích trò rubik này, nàng mất ba ngày ba đêm, tìm tòi học hỏi các chiến lược, đến cuối cùng nàng cũng nghĩ ra cách giải trong thời gian nhanh nhất.

Theo nàng biết người giải được một khối rubik đã phá kỷ lục thế giới trong thời gian bảy giây, tuy nàng không thể đạt được tiêu chuẩn trâu bò như vậy, nhưng mà chỉ cần mười giây cũng đủ rồi.

Trong lòng nàng đã có sẵn tính toán, trên mặt cũng không thể hiện rõ vui sướng gì, ngược lại, nàng để lộ ra vài phần lo lắng.

Tốt rồi.

"Ta có thời gian bao lâu để hoàn thành nó?"

Không đợi Thiên Dật đại sư trả lời, nhị công chúa đã nhanh chân một bước nói: "Người bình thường muốn hoàn thành cừu cung đầu, tốn ít nhất ba ném nhang, Thiên Dật đại sư là một trong những người nhanh nhất, kỷ lục của hắn là chỉ cần đếm đến sáu mươi là xong. Còn ngươi, không cần phải vượt qua Thiên Dật đại sư, ngươi chỉ cần nhanh hơn so với người bình thường là được, thời gian là một nén nhang. Dù sao người bình thường cũng không có cơ hội ở trước mặt hoàng thất biểu diễn, ngươi lại muốn ở trước mặt hoàng thất biểu diễn, vậy thì bản lĩnh cũng phải hơn người. Thế nào?"

Đáy lòng Nhị công chúa cười nhạt, đừng nói là một nén nhang, cho nàng thời gian mấy ngày mấy đêm, cũng không thể hoàn tất chúng.

Thiên Dật đại sư lạnh nhạt nhìn Già Lam, vùng xung quanh lông mày không thể không nhíu lại, xem ra nàng cũng không như Nhị công chúa nói, đối với bản thân rất tự tin, còn tuyên bố trong thời gian một nén nhang có thể hoàn thành xong cừu cung đầu.

"Thời gian một nén nhang? Nhị công chúa cô có làm hay không? Có bản lĩnh, cô thử trong thời gian một nén nhang hoàn thành cừu cung đầu xem." Phụng Thiên Tầm nhìn không được mà mở miệng nói, bênh vực lẽ phải, nàng ta đầu óc mưu mô, nàng biết được điều này nên có chút không yên lòng.

Trên mặt Nhị công chúa ửng đỏ, lạnh lùng nói: "Bây giờ người biểu diễn là nàng ta, cũng không phải là bản công chúa, bản công chúa dựa vào cái gì mà phải hoàn thành cừu cung đầu cho cô xem? Phụng Thiên Tầm nàng ấy là cái gì của cô mà cô lại che chở cho nàng ấy như vậy? Chẳng lẽ, cô thật sự muốn nàng ta là tẩu tử tương lai của cô sao? Xí nàng ta xứng à?"

Phụng Thiên Tầm hít một hơi, con ngươi xinh đẹp từ từ nhìn về phía Nhị công chúa, chậm rãi nói từng câu từng chữ một: "Ta thừa nhận nàng ấy là tẩu tử tương lai thì sao nào? Trong mắt của ta, nàng ấy so với nữ nhi trong hoàng thất các người còn tốt hơn, chí ít cũng không là người thích giả vờ hay giả mồm, cũng không ý vào hoàng thất mà ăn hiếp người khác."

Những lời này của nàng, không chỉ nhắm vào Nhị công chúa, mà còn chỉ mũi vào đại công chúa. Nàng không ưa Nhị công chúa kiêu căng ương ngạnh, cũng không ưa Đại công chúa lúc nào cũng tỏ ra cao cao tại thượng, lấy khí thế lấn áp người khác, nếu quả thực được chọn, nàng thà chọn Già Lam làm tẩu tử tương lai tốt hơn.

"Cô-----" Sắc mặt Nhị công chúa đột nhiên biến sắc, nắm đấm giấu trong ống tay áo, hung hăng nắm chặt lại, lửa giận trong không ngừng bốc lên.

Phụng Thiên Tầm chết tiệt, đi chỗ nào cũng phải đối nghịch với nàng mới chịu được.

Lúc còn bé cũng thế, lớn lên cũng vậy.

Nàng mới thật sự là kim chi ngọc diệp, là công chúa của một nước, Phụng Thiên Tầm bắt quá chỉ là thiên kim của một gia tộc, nàng ta dựa vào cái gì mà ở trước mặt nàng đùa giỡn?

Cô chờ đi, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả thù.

Hai mắt đại công chúa nheo lại, mang theo vài phần nguy hiểm.

Già Lam kinh ngạc nhìn Phụng Thiên Tầm, nàng (Phụng Thiên Tầm) dám ngang nhiên nói ra những lời này, ngược lại khiến nàng (Già Lam) có chút

không tự nhiên. Cái gì mà tẩu tử tương lai, nàng vẫn chưa có suy nghĩ muốn làm tẩu tử tương lai của nàng ấy đâu.

Liếc mắt nhìn Phụng Thiên Sách, thấy hắn cũng đang nhìn sang đây, hai ánh mắt trong lúc vô tình chạm nhau, trong không khí như có âm thanh gì đó rung động....

Trên mặt Già Lam hơi nóng, che giấu xấu hổ, cố ý trùng mắt với Phụng Thiên Sách.

Đáng thương cho Phụng Thiên Sách vô tội bị nhìn chăm chăm, mắt phụng hẹp dài nhử lại, nụ cười hiện ra trên môi, nửa phần tùy tiện, nửa phần tà khí.

Tiểu Lam Lam xấu hổ thật sự rất đáng yêu.

Ánh mắt hai người trao đổi, nhưng trong mắt Nhị công chúa lại là liếc mắt đưa tình, tình chàng ý thiếp.

Nàng cực kỳ bức bối, nàng muốn điều gì cũng không thể đạt được.

"Bớt sàm ngôn đi, trong thời gian một nén nhang hoàn thành cửu cung đầu. Nếu làm xong sẽ có trọng thưởng, còn không...chỉ có một con đường chết."

Con người kiềm nén của Già Lam xẹt qua một tia lạnh lẽo, giãi cho cô là Nhị công chúa, đây là chính cô trêu chọc ta, đừng trách ta tại sao ra tay đánh lại.

"Thời gian một nén nhang có hơi....quá dài đấy?" Giọng nói của Già Lam vô cùng nhỏ, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, tựa như nói một câu bình thường.

Việc quân không nên vội.

Thời gian một nén nhang đối với nàng mà nói, chính xác là quá dài.

Nhưng mà, lời nàng nói thật, dường như chẳng ai tin tưởng là thật. Vừa nói ra, mọi người đều nghĩ nàng điên rồi.

Mọi người đều biết cao thủ cửu cung đầu, cũng cần phải thời gian ba nén nhang với có thể hoàn tất, nàng thì ngược lại thấy một nén nhang quá dài sao? Cô đó nha, nếu không phải phát điên thì đầu bị ám rồi.

"Thời gian một nén nhang, cô còn ngại lâu?" Nhị công chúa cười lạnh, trong lòng nảy sinh độc ác nói, "Nếu như trong thời gian một nén nhang cô có thể hoàn tất cửu cung đầu, bản công chúa liền đem đầu chặt xuống cho cô ngồi."

"Ha ha." Già Lam đột nhiên bật cười, giống như nghe được câu chuyện hài hước.

"Cô cười cái gì?" Nhị công chúa tức giận, hai mắt lộ ra dữ tợn.

"Ta muốn đầu của cô làm gì? Đem làm cầu đá hay là làm đệm lót mông? Đầu của cô vừa nhọn vừa gầy, ta đem làm cầu ta thì không được, chứ đừng nói chi là làm đệm lót mông, chỉ sợ phiền toái cho bản thân..." Già Lam lạnh nhạt nói, cố tình dừng lại, rồi lại nói tiếp, "Cái đệm lót mông."

Bốn chữ này khiến cho mấy người có mặt ở đây phải cúi đầu bùm miệng cười, trong này bao gồm Phụng Thiên Tầm, Tiểu Thanh, Mộc Mộc, không tính Tống Thiên Nhi vẫn còn chưa tỉnh táo.

Phụng lão thái thái ráng nhìn không phun ngum trà trong miệng, tiểu nha đầu này cũng thật độc miệng.

Phụng Thiên Sách ở trong đám người, không thèm kiêng dè ai, cao giọng phá lên tiếng cười: "Hình dung rất chính xác, ha ha, thú vị thú vị."

"Người...." Nhị công chúa nhìn Phụng Thiên Sách, lại nhìn Già Lam, cả người run rẩy, tức giận đến không kiềm nén được.

Sắc mặt hoàng hậu cũng không dễ nhìn chút nào, làm nữ nhi nàng bị hạ nhục, chẳng khác nào đang hạ nhục nàng: "Xú nha đầu, nếu người sợ thời gian một nén nhang quá dài, vậy người nói đi người trong thời gian bao lâu có thể hoàn thành cửu cung đầu?"

Già Lam nhàn nhạt quét mắt nhìn hai mẹ con hoàng hậu, cũng không quên quan sát Hoàng Phổ Kỳ Anh và đại công chúa, hai người đầu không che giấu được tức giận, rất dễ dàng bị chọc giận, mà hai người kia thì lại rất thâm trầm không lộ biểu hiện gì, nàng thật sự rất hoài nghi, bốn người này là người một nhà sao? Nhưng tính tình sao lại khác biệt thế?

Già Lam giả vờ trầm tư suy nghĩ chốc lát, đột nhiên giơ ba ngón tay lên, đôi môi mấp máy, mở miệng nói: "Ta chỉ cần đếm đến ba mươi."

Một số tương đương với một giây

Ba mươi số tương đương ba mươi giây, vậy đủ rồi.

Nàng cho mình thời gian có chút dư lại, dù sao cửu cung đầu ở cổ đại được làm bằng chất liệu gỗ, lớn nhỏ cũng khác biệt, thao tác nhất định không thuận lợi. Thời gian ba mươi giây có dư cũng tốt.

Đếm đến ba mươi, bốn chữ này giống như quả bom nhỏ, một khi đã ném đi, sẽ khiến cả phòng bị nổ tung.

Nàng ta thật sự điên rồi.

Cho nàng thời gian một nén nhang, cũng đã khiến kẻ khác lo lắng hoài nghi, hiện tại nàng lại nói chỉ cần đếm đến ba mươi.

Đệ nhất cao thủ Thiên Dật đại sư còn phải đếm đến sáu mươi, nàng dám nói chỉ cần đếm đến ba mươi, rõ ràng đầu óc của nàng có vấn đề, hoặc là nàng không có khái niệm đếm đến ba mươi.

Hai tiếng cười nhạo lớn nhất được phun ra từ miệng hai mẹ con hoàng hậu, hai người nhìn Già Lam, giống như đang nhìn một người điên, bởi vì chỉ có kẻ điên mới có thể nói ra những lời cuồng ngôn như vậy, nói ra những lời hoang tưởng.

Thiên Dật đại sư đứng gần Già Lam, trong đáy mắt xẹt qua cái nhìn kinh ngạc, ánh mắt nhìn về Già Lam tràn đầy mong đợi.

Phượng Thiên Sách khẽ hít thở, ban đầu tâm trí còn treo lơ lửng, lúc này nghe được những lời của nàng cũng thả lỏng hơn. Theo những hiểu biết của hắn về Già Lam, nếu nàng không nắm chắc được sự việc, nàng sẽ không tùy tiện mở miệng, nếu nàng đã nói có thể trong hoàn tất cửu cung đầu trong vòng ba mươi số, vậy nàng nhất định có nắm chắc. Ngay cả hắn cũng cảm thấy tò mò, trên người nàng rốt cuộc còn che giấu những chuyện gì, sao hắn lại không biết?

Tiểu Thanh nhin không được thét lên, âm cuối còn chưa kết thúc, đã bị tiểu thư nhà mình lấy khăn chặn lại. Phượng Thiên Tâm tức giận trừng mắt với nàng (Tiểu Thanh), đi theo nàng lâu như vậy, sao vẫn còn chưa học được tính không quan tâm hơn thua của nàng (Phượng Thiên Tâm) thế?

Mặc dù trong lòng nàng vừa hoài nghi lại vừa hiếu kỳ, nhưng vừa nãy nhìn thấy nàng ấy có kinh nghiệm dịch dung, nàng đối với Già Lam càng thêm mong đợi, có thể, nàng ấy thật sự mang đến kinh hỉ, giống như khi nàng ấy thân hồ kỳ kỳ với thuật dịch dung.

Đại công chúa liếc mắt, trong đó vẫn mang theo lạnh lùng vào cao ngạo.

"Người nói, đếm đến ba mươi, hôm nay bốn cung tự mình đếm cho người. Nếu như bốn cung đếm đến ba mươi mà người vẫn chưa hoàn tất xong cửu cung cầu. Bốn cung sẽ ban tội chết cho người, kéo ra ngoài chém đầu tại chỗ." Hoàng hậu cười lạnh, dọa dẫm nói.

Già Lam chẳng những không có bất kỳ khẩn trương gì hay cảm thấy nguy cơ đang đến, trái lại nở nụ cười mềm mại, nụ cười không thấy đáy mắt.

Nàng rất hoài nghi, tính tình hoàng hậu như vậy, sao có thể ngồi vững ngôi vị hoàng hậu. Một người tính tình dễ nổi nóng, phi tần nào sử dụng chút kế cũng có thể chinh chiến nàng, nàng ta có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng hậu đến bây giờ, quả thật không dễ dàng chút nào.

Nàng đoán, hơn phân nửa là bởi vì nàng ta có khả năng sinh đẻ, liên tục sinh cho hoàng đế nhiều nữ nhân như vậy. Những người này ngoại trừ Nhị công chúa là người rất ngu ngốc, đại công chúa và Tam hoàng tử cũng xem như là nhân trung Long Phượng. Những đứa con như vậy làm chỗ dựa cho nàng, khiến nàng mới có cơ hội ngồi vững ngôi vị hoàng hậu sao?

"Hoàng hậu nương nương, không bằng chúng ta đặt cược điều kiện đi." Già Lam lại cười nói.

"Điều kiện gì? Tính mạng người rẻ mặt, người cho rằng người có tư cách nói điều kiện với Bốn cung?" Hoàng hậu khinh thường nói.

Trong mắt Già Lam xẹt qua một tia lạnh lẽo, khi nàng giương mắt lần nữa, đôi mắt như phát ra ánh sáng, chói lọi như muốn lấn áp cả ánh mắt trời.

"Tính mạng của ta quả thực rất rẻ mặt, nhưng mà cũng gọi là liều mạng, càng không ngại kích thích. Nếu như ta trong hoàn tất cửu cung đầu trong thời gian hai mươi số, ta muốn hai mẹ con ngài phải cởi hết quần áo, ở phạt đường sám hối một canh giờ."

Tuyệt đối là điều kiện đặt cược kích thích.

Khiến hai mẹ con hoàng hậu cõi sạch y phục ở phạt đường sám hối một canh giờ.... Cũng không nghĩ đến nàng ta có thể nghĩ ra điều kiện đánh cược như vậy, nàng ta bị điên hoàn toàn rồi.

Lông mi Phượng Thiên Sách khẽ run, nếu hắn nhớ không lầm, thì những lời này chính là uy hiếp đem qua hắn đã nói với nàng, hiệu quả đúng là như nhau.

Tiểu Lam Lam, nàng thật sự rất buồn bực, nàng không sợ đắc tội với hai mẹ con hoàng hậu, không sợ sau này không thể đặt chân đến hoàng thành sao?

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của hắn, Già Lam quay đầu lại, ném cho hắn ánh mắt giao hoạt, giống như đang nói, hoàng thành không phải còn có người sao, lẽ nào người đối với đồ nhai của mình không có chút tính nhiệm? Vậy người sư phụ như người có để làm gì?

Phượng Thiên Sách cười khổ, đối với nàng ta lại không biết làm thế nào, trong mắt hắn cũng không tránh khỏi ý nghĩ nuông chiều.

Phượng lão thái thái uống trà, nhưng tâm mắt vẫn chú ý những phản ứng của Tôn nhi, vùng xung quanh chân mày bà hơi nhíu chặt, phút chốc lại hơi trầm tư.

"Đếm đến hai mươi? Xú nha đầu, người đang nghĩ mình là thần đồng à, có thể không biết mà làm được, lại còn muốn thắng cả Thiên Dật đại sư? Được, bốn cung đánh cược với người. Nếu như người không được, Bốn cung sẽ cho người lột sạch y phục của người, chạy quanh chùa một vòng, rồ lời ra

chém đầu."

Hoàng hậu vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều biến sắc, hơn nữa còn ngạc nhiên đến khó tin, Già Lam điên rồi, hoàng hậu cũng điên theo sao? Lại thật sự đáp ứng điều kiện, điều kiện đặt cược điên khùng.

Nhị công chúa không lấy làm kinh ngạc, cùng mẫu thân có chung mối thù, hai mẹ con nàng đã tính toán khiến Già Lam không thể hoàn tất cửu cung đầu trong vòng hai mươi số đếm.

Làm sao có thể được chứ?

Ngay cả nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cửu cung đầu, sao có thể trong thời gian ngắn mà làm được, hơn nữa còn phá kỷ lục của Thiên Dật đại sư?

Được nếu cô muốn đánh cược, vậy ta sẽ chơi với cô tới cùng.

Để trừ bỏ được nàng ta, nàng không thể nhắm mắt làm ngơ được.

"Hai người ngu ngốc." Đại công chúa giễu cợt, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nở ra nụ cười nhạt nhẽo, nàng cũng không có ý định ngăn cản hai mẹ con bọn họ.

Lông mày Hoàng Phổ Kỳ Anh khẽ nhíu, sao mẫu hậu có thể sơ suất như vậy? Thân là mẫu nghi thiên hạ, lại tính toán chi li với một tiểu nha đầu, việc này khiến mặt mũi bản thân giảm sút, hiện tại còn đáp ứng điều kiện đánh cược vô lý, nàng đúng là điên rồi.

Hơi lưỡng lự, cuối cùng có nên đứng ra ngăn lại không, tầm mắt nhìn sang chỗ đại tỷ đang thản nhiên, bộ dạng thờ ơ không quan tâm, suy nghĩ muốn đứng ra ngăn cản bị hấn đè nén xuống.

Từ trước đến nay Đại tỷ làm việc gì cũng đều rất cẩn thận và có chừng mực, nàng không đứng ra khuyên ngăn thì hẳn cần gì phải vội?

Ngày thường, phụ hoàng vẫn hay khen ngợi đại tỷ, nói nàng xử sự khéo léo, rất có khí chất quân vương, chỉ tiếc là nữ tử, nếu không ông nhất định sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho nàng.

Đến nay, phụ hoàng cũng không có ý định lập ai làm thái tử, hơn phân nửa là có liên quan đến đại tỷ. Phụ hoàng đây là đang quan sát, khảo sát, đến cùng thì hẳn và đại tỷ, người nào mới có năng lực kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nghĩ đến mình và đại tỷ sẽ tranh đoạt ngôi vị, hẳn không tránh khỏi có chút bi an, chẳng lẽ khoảng cách giữa mình với đại tỷ thật sự xa nhau đến vậy, có thể khiến phụ hoàng do dự không thôi, cũng không dứt khoát truyền ngôi cho hẳn?

Cặp mắt đột nhiên nheo lại, hẳn cúi đầu, đem hết tất cả tâm tư bất mãn giấu đi.

Người một nhà, tâm tư dị biệt.

Sau cùng vẫn là hoàng thái hậu mở miệng: "Hoàng đường. Đây không phải là chỗ để người ra điều kiện? Hôm nay là buổi xem mặt của hai nhà, mọi người đều có mặt ở đây, biểu diễn tiết mục góp vui, làm sao lại thành trò chơi sinh sinh tử tử, lại còn càng quấy cời y phục? Thật sự là làm càn, các người đừng quên, chúng ta đang làm khách của Triều m tự. Thánh địa Phật môn, không thể khinh suất."

Bị hoàng thái hậu quát như vậy, hai mẹ con hoàng hậu lập tức ngậm miệng, giả vờ khôn lanh.

Lúc này Thiên Dật đại sư niệm một câu: "A di đà Phật."

Trong lòng Già Lam cười lạnh, vị hoàng thái hậu này cũng không hiền lành gì, nếu nàng muốn ngăn cản, mới vừa rồi sao không ngăn đi? Nhìn thấy hai mẹ con hoàng hậu uy hiếp muốn giết nàng, bà ta im lặng không lên tiếng, hiện tại chuyện liên quan đến hai mẹ con hoàng hậu, bà ta giả vờ chính đạo đứng ra nói.

Ta phi.

Đều cùng một loại người.

"Phượng tỷ tỷ, tỷ nói các nàng có phải là rất hoang đường không?" Hoàng thái hậu một bên mắng xong, còn không quên cười khanh khách hỏi ý kiến Phượng lão thái thái, cũng không nghĩ sẽ đắc tội với bà, lại còn muốn dựa hơi bà, đây chính là vừa đánh vừa xoa. Nhân vật như vậy, mới có thể lẫn lộn trong hoàng cung, nếu không sao có thể đứng vững trong hậu cung lâu như vậy?

Phượng lão thái thái cũng không phải là người đơn giản, bà cười sáng khoái nói: "Người trẻ tuổi mà, dám chơi thì dám đánh cược. Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Hoàng muội muội, chẳng lẽ muội cho rằng tuổi nha đầu kia có thể hoàn thành cửu cung đầu trong vòng hai mươi số đếm? Hai mươi số đó....."

Hai ngón tay Phượng lão thái thái gấp cái nắp chén trà lên, xoa bên ngoài chén trà nói tiếp: "Một, hai, ba...mười chín, hai mươi, nhìn xem đếm đến hai mươi rồi."

Bà không nhìn mà lắc đầu: "Ta thấy, rất khó."

Ánh mắt hoàng thái hậu lóe sáng, nhìn chằm chằm chén trà trong tay Phụng lão thái thái, suy tư một lúc, bỗng nhiên trên mặt như hiểu rõ, cười nói: "Nếu Phụng tỷ tỷ đã có nhã hứng như thế, vậy để cho các nàng đánh cược đi. Chuyện mình làm mình chịu trách nhiệm, nếu có thua cuộc, nên làm thì nào tự biết. Đến lúc đó cũng đừng mong cầu xin gì."

Bà cố ý nói thêm câu cuối là để cho Phụng lão thái thái và Phụng Thiên Sách nghe, chặn đứt đường lui của bọn họ. Trong nội tâm của bà, Già Lam chỉ là cục tức nhỏ, muốn đưa nàng vào chỗ chết cũng không khó, nhưng mà đây coi như tạo uy hiếp với Phụng gia, cho bọn họ một bài học, nha đầu kia chắc chắn phải chết.

Mặc dù biết Già Lam rất có tự tin với bản thân, nhưng với thời gian là như vậy quả thực rất ngắn, tay đang cầm chiết phiến của Phụng Thiên Sách từ từ nắm chặt hơn, trong lòng có hơi lo lắng.

Điều kiện đặt cược đã định, Thiên Dật đại sư cầm lấy cửu cung đầu bị làm lộn xộn đưa tới trước mặt Già Lam, Già Lam đưa tay nhận lấy, tay hắn hơi dừng lại, ánh mắt nhìn nàng có chút khác thường.

Già Lam nhú mồm, ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy mi tâm của hắn nheo lại, như đang lo lắng thay cho nàng. Già Lam theo bản năng xem như đó là hành vi của dâm tăng, bởi vì ấn tượng lúc trước, cho nên trong khoảnh thời gian ngắn muốn thay đổi cái nhìn cũng rất khó. Nàng lạnh lùng liếc hắn, đột nhiên cả người nghiêng về phía trước, khẽ nhếch mép, chỉ dùng âm lượng mà hai người có thể nghe được nói: "Thiên Dật đại sư, không bằng chúng ta đánh cược đi. Nếu như ta có thể vượt qua kỳ lục của ngài, vậy ngài hãy hoàn tục rời khỏi Triều mự, thế nào?"

Thiên Dật đại sư rõ ràng rất sửng sốt, vô cùng kinh ngạc nhìn nàng, người sau cố gắng đoạt lấy cửu cung đầu trong tay, lần nữa ánh mắt nhìn hắn có mấy phần hèn mọn.

Hắn rất buồn bực, rốt cuộc mình đã đắc tội với nàng khi nào, sao nàng ấy lại có nhiều địch ý với mình thế?

Lỗi tại Phụng Thiên sách khê động, giống như nghe được cái gì, mắt phụng cúi thấp.

Cầm cửu cung đầu trong tay, Già Lam quan sát tổng thể trước sau, căn bản trong lòng đã có tính toán. Lúc này giọng nói của hoàng hậu lại vang lên: "Bây giờ bắt đầu tính giờ. Bốn cung sẽ đếm, một, hai...."

Lại bắt đầu vô sỉ rồi.

Để không cho Già Lam thắng, có thể nói hoàng hậu rất nhọc lòng, căn bản không có Già Lam có cơ hội chuẩn bị, lập tức bắt đầu đếm.

Nhị công chúa giật mình, hành động của mẫu hậu đúng là bất ngờ, trên môi nàng khẽ kéo ra nụ cười trào phúng. Mẫu hậu anh minh, như vậy cho dù Già Lam có bản lĩnh hơn người, cũng không có khả năng trong thời gian hai mươi số đếm có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bởi vì lúc mẫu thân đếm số, Già Lam vẫn còn chưa động thủ, nói cách khác, vô hình dung, Già Lam cũng chỉ có thời gian là mười tám số.

Nàng lần nữa nở nụ cười lạnh lẽo, không chút che giấu sự đắc ý.

Chân mày Phụng Thiên Tầm nhíu thành một đường thẳng, đang muốn bác bỏ việc không công bằng này của hoàng hậu thì Già Lam đã bắt đầu ra tay.

Cạch cạch, cạch cạch, cạch cạch....

Kèm theo là tiết tấu nhanh chóng, ngón tay Già Lam linh hoạt như đạn bay, cửu cung đầu trong tay nàng như vật sống, tùy ý để nàng chuyển động trên dưới.

Một người nhìn một màn này, như muốn rót tròng mắt ra ngoài, cái này, cái này.....Gọi là thần tốc đúng không?

Chỉ với tốc độ như vậy, thật sự có thể đưa cửu cung đầu trở lại hình dạng ban đầu?

Phụng Thiên Sách khản trương nhìn Già Lam, hắn cũng không biết năng lực của Già Lam ở phương diện cửu cung đầu như thế nào. Tuy rằng ngón tay của nàng rất nhanh, nhưng hắn cũng không dám tin tưởng, nàng thật sự có thể đưa cửu cung đầu trở lại ban đầu không chút sút mẻ nào, cho dù là hắn cũng không dám nắm chắc.

Lúc này Tổng Thiên Nhi mới hoàn hồn, nhìn động tác của Già Lam xoay xoay cửu cung đầu, hai mắt nàng như phát sáng, nhìn không được mà thầm nói cổ lên.

Không ai không chú ý đến nàng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm động tác của Già Lam, còn hồi hộp hơn cả người đang chơi.

Nhưng mà, khi mọi người nhìn thấy có một mặt đã ghép được chữ 'Phật' thì thời gian cũng sắp hết, bọn họ không thể tin được. Đây đúng là thần tốc.

"Bốn....năm....năm...." Hoàng hậu kinh ngạc, không cẩn thận đọc sai số, đợi khi bình tĩnh lại, nàng tiếp tục đếm, "Bảy....."

Mọi người đều căng thẳng nhìn Già Lam, trái lại nàng thì không, thời gian từ từ trôi đi, trên mặt nàng rất ung dung, chỉ có đôi mắt tập trung nhìn cửu cung đầu, ngón tay như có ma thuật. Hơi thở của nàng nhàn nhạt, lay động khăn che mặt, biểu hiện chú tâm, khiến người ta mê muội, nhưng không cách nào bắt được.

Vui sướng trong đáy mắt vừa nãy của Nhị công chúa biến mất, thay vào đó là sự ngạc nhiên đến khó tin, nàng chăm chăm nhìn Già Lam, nét mặt đơ lại, đến cuối cùng là hoàn toàn cứng nhắc.

Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào. Nàng ta làm sao có thể nhanh hơn Thiên Dật đại sư.

Hoàng Phổ Kỳ Anh cho rằng Già Lam không thể nào làm được, lúc này, tròng mắt ngạc nhiên đến hóa ngốc. Hắn đối với cửu cung đầu cũng có nghiên cứu, hắn là loại người cần phải mất ba nén nhang mới có thể hoàn thành, hắn cũng đã tự cho rằng mình là người vô cùng xuất sắc. Nhưng mà nhìn biểu hiện của Già Lam, hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Không, nhất định chỉ là trùng hợp. Phải biết rằng trong quá trình hoàn thành cửu cung đầu, sai một ly là đi một dặm, người ngoài nhìn vào thì thấy làm mất này rất nhanh, nhưng thật chất cách sắp xếp lại không hề đơn giản. Đây là chuyện bình thường, không có gì ngạc nhiên.

Đúng, nhất định là như vậy, không có gì đáng ngạc nhiên.

Trong lòng hắn đã thuyết phục bản thân như vậy.

Đại công chúa từ trước đến nay là người xử sự lạnh lùng, hiện tại cũng phòng tầm mắt về đây, ánh mắt nhìn Già Lam có thêm mấy phần lợi hại.

Nhân tài như vậy, làm sao có thể là hạ nhân được? Rốt cuộc nàng ta là ai?

Ý nghĩ đầu tiên chợt lóe lên trong đầu nàng, đại công chúa không phải muốn đưa Già Lam vào chỗ chết, ngược lại, nàng lại có ý nghĩ muốn chiêu mộ nàng ấy. Thử nghĩ xem, có một người tài năng như Già Lam ở bên cạnh mình, cũng không cần phải có thực lực cường đại, chỉ cần nàng ấy có suy nghĩ và thông minh, giúp nàng xử lý mọi việc. Nhưng nếu như không chiêu mộ được. Người tài như vậy, rơi vào tay kẻ khác, sớm muộn cũng trở thành tai họa.

Đại công chúa suy tư, so với người khác không giống nhau, những người khác còn đang kinh ngạc với tài năng của Già Lam, thì trong đầu nàng đã có tính toán hoặc là lôi kéo Già Lam, hoặc là diệt trừ nàng.

Thiên Dật đại sư gần với Già Lam nhất, biểu hiện lúc này còn chuyên tâm hơn của Già Lam, ánh mắt hắn không hề chớp nhìn chăm chăm cửu cung đầu trong tay Già Lam, ghi nhớ từng thao tác một của nàng.

Tốc độ ngón tay của Già Lam nhanh hơn người, trong mắt hắn là kinh ngạc, thậm trọng nhớ kỹ từng bước đi.

Tay cầm chiết phiến của Phụng Thiên Sách càng lúc càng gấp, sau đó từ từ thả lỏng, khuôn mặt tuấn tú của hắn để lộ nụ cười. Nhìn nàng bình tĩnh tự tin như vậy, hắn yên tâm.

Hắn bắt đầu mong chờ, nàng dưới cái nhìn nghi ngờ của mọi người, lại xinh đẹp đến thế, khiến tất cả mọi người thấy được kinh diễm của nàng, nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Hai vị lão nhân ngồi phía trên, hoàng thái hậu khẽ nhếch miệng, giương mắt dò dẫm, Phụng lão thái thái so với bà không khá hơn là bao, chén trà trong tay bà hơi nghiêng, nước trà theo đó chảy ra ngoài, mà bà vẫn hồn nhiên không biết, cho đến khi.....

"A" Hoàng thái hậu hô lên, nước trà lại đổ xuống tay của bà, nhất thời ửng đỏ một vùng.

"Đừng ồn." Phụng lão thái thái ngăn cản hoàng thái hậu, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Già Lam, rất sợ bỏ lỡ một màn đặc sắc này.

Đổi lại là ngày thường, chỉ sợ hoàng thái hậu đã sớm tức giận nhảy dựng lên, lúc này, bà cũng không có tâm tư để ý bản thân đang bị phỏng, bà cũng sợ trong nháy mắt bản thân sẽ bỏ lỡ một màn đặc sắc.

".....mười, mười một."

Dừng, tiếng của hoàng hậu im bật.

Dừng, tiếng cạch cạch cũng ngừng lại.

Tất cả đều đã kết thúc.

Mọi người nhìn chăm chăm cửu cung đầu trong tay Già Lam đã trở về hình dạng ban đầu, tất cả đều nín thở quên cả hô hấp.

Mười một, nàng ấy chỉ cần cùng mười một số, nhanh hơn dự định nàng nói chín số.

Già Lam đặt cửu cung đầu xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi. "Tạm được." Quả thật là tạm được, trong lòng nàng đã có dự tính, nhưng vấn đề là hoàng hậu vừa bắt đầu đã ăn vạ, lúc hoàng hậu đếm đến bà nàng mới chính thức bắt đầu. Nghiêm túc mà nói, nàng lúc này chỉ gần đếm đến số chín, cũng là chín giây, thành tích cuối cùng xem như tạm ổn rồi.

Nàng thoải mái nói như vậy, nhưng rơi vào trong tai kẻ khác lại giống như bom nổ tung.

Người điên.

Đếm đến mười một, nàng còn nói tạm được. Ý của nàng ở đây là bao nhiêu số mười một mới được đây?

Thiên Dật đại sư kinh ngạc nhìn nàng, hẳn từ trước đến nay đều là Thái son đề đầu không biến sắc, lúc này đưa tay run rẩy cầm lấy cửu cung đầu, hẳn vẫn cảm nhận được hơi ấm từ cửu cung đầu truyền đến do bị cọ xát không ngừng.

Mười một số, nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn. Không suy nghĩ lại, chắc là ít hơn mười một.

Thật không thể tin nổi.

Già Lam tuyệt đối là người chơi cửu cung đầu xuất sắc nhất đại lục Hạo Thiên.

Hắn ngày thường cũng không ham thích gì, ngoại trừ niệm kinh ở trong chùa làm những công việc lật vật, hắn cũng chỉ có hứng thú với trò chơi này, chỉ duy nhất trò cửu cung đầu. Cửu cung đầu đối với hắn mà nói là lạc thú, những người khác không thể nào hiểu được.

Hắn bắt đầu ghi lại, trong đầu như được đổi mới. Hắn cũng không có bất kỳ ghen tỵ hay bất mãn gì, ngược lại, hăng hái trong lòng hắn như được tăng lên.

Dù gì cũng là một người có nội liễm thâm trầm, hắn đem tất cả suy nghĩ che giấu trong lòng.

sắc mặt hai mẹ con hoàng hậu âm u, từng chút từng chút biến đen, các nàng không hện mà siết chặt vạt áo, cả người căng thẳng, chỉ sợ một phút sau sẽ bị côi y phục mang ra phạt đường sám hối.

Tuyệt đối không thể.

Đây là nhục lớn.

Nếu các nàng thật sự làm vậy, lời đồn truyền ra ngoài, từ đây hai mẹ con nàng sao còn chỗ đứng trong hậu cung.

Thừa dịp mọi người còn chưa hoàn hồn, hoàng hậu đã nhanh chân một bước cáo trạng: "Gian lận, nàng ta nhất định là gian lận. A, được rồi, lúc bắt đầu, nàng ta ở trước mặt Thiên Dật đại sư, nói gì đó với Thiên Dật đại sư, Bồn cung đoán hơn phân nửa là đang uy hiếp Thiên Dật đại sư, để Thiên Dật đại sư nói cách giải cửu cung đầu. Cho nên nói nghiêm túc chính là, nàng ấy gian lận mà thắng, không tính."

Nhị công chúa liên tục gật đầu phụ họa: "Đúng, không tính, gian lận sao có thể tính được."

Tất cả mọi người ở đây, đều kỳ quái nhìn hai mẹ con này, hai mẹ con nàng có thể kỳ quái vậy không? Lễ nào nhiều người bọn họ ở đây như vậy, chỉ để làm vật trang trí sao? Chỉ có hai mẹ con họ nhìn thấy Già Lam làm vậy, còn bọn họ thì không nhìn thấy?

Có bản lĩnh hai mẹ con nàng gian lận thử xem, cho dù có Thiên Dật đại sư chỉ dạy các nàng, các nàng trong vòng một ngày cũng chưa chắc đã hoàn thành xong một mặt, huống chi là đem cửu cung đầu trở về nguyên trạng.

Già Lam không thèm để ý đến hai mẹ con cực phẩm, quay đầu nhìn Phượng Thiên Sách, đặc ý mỉm cười. Chẳng biết tại sao, những lúc nàng vui mừng, người đầu tiên nàng muốn chia sẻ lại là hắn. Không hiểu, muốn được hắn tán thưởng, chỉ cần được hắn khen ngợi nàng cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Không làm nàng thất vọng, Phượng Thiên Sách nở nụ cười hoàn mỹ với nàng, dù chỉ là thoáng qua, nhưng phảng phất trong lòng như có muôn ngàn pháo hoa, sáng lạn không gì sánh bằng...

"Thắng. Chúng ta thắng rồi." Tống Thiên Nhi vui sướng hơn, nhin không được thốt ra, hô lớn lên.

Mộc Mộc cũng mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

Tiểu Thanh bùng bùng khí thế mở miệng: "Lam Lam thắng, điều kiện đặt cược vừa rồi..."

Tầm mắt Phượng Thiên Tầm lướt qua, roi xuống người hai mẹ con hoàng hậu: "Vừa rồi đánh cược gì nhỉ? Người nào thua sẽ côi y phục ở Phật đường sám hối một canh giờ...y ui, ta trước giờ vẫn chưa từng nhìn thấy ai côi trường mà sám hối với Phật tổ. Nếu như lúc này, thành tâm khẩn cầu với Phật tổ, không biết Phật tổ có nghe thấy mà ứng nghiệm không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: V22: Phượng thiếu ghen tuông, y thuật của nàng

Edit: Tịch Liêu

Quả nhiên, có người truy cứu đến điều kiện đặt cược.

Hai mẹ con hoàng hậu tức giận trừng mắt với Phụng Thiên Tầm, sắc mặt cực kỳ khó coi, quay đầu nhìn hoàng thái hậu, hoàng hậu ủy khuất mở miệng: "Mẫu hậu, vừa rồi thần nhi chỉ đùa chút thôi, nói đùa giỡn chút xíu, sao có thể xem là thật? Mẫu hậu, người nhất định phải vì mẹ con chúng ta nói công đạo đi, người hoàng thất chúng ta đâu thể...."

"Đúng vậy đó, hoàng nãi nãi, người không thể khoanh tay đứng nhìn Phụng gia khi dễ hai mẹ con chúng ta." Nhị công chúa cũng giả vờ oan ức khóc lóc kể lể.

Đúng là hai mẹ con vô sỉ! Đánh cuộc thua lại nói là đang nói giỡn, nếu các nàng thắng thì thế nào đây? Các nàng còn có thể nói là đang nói đùa sao?

Ánh mắt Già Lam rét căm, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nàng giương mắt, nhìn về phía hoàng thái hậu, lạnh ý trong con ngươi chậm rãi tản đi, không phục bình tĩnh.

Bí mật bắn ra tia sáng nhỏ.

Hoàng thái hậu cũng không lập tức trả lời hai mẹ con nhà này, mà quay lại nhìn Phụng lão thái thái, xem phản ứng của bà thế nào.

"Thua thì chịu đi. Còn lý do chó má gì nữa."

Phụng lão thái thái trả lời dứt khoát, thực sự rất có uy lực. Không thêm quân người là hoàng hậu hay công chúa, nếu đã đặt cược, vậy thì tuân thủ điều kiện đi.

Già Lam càng lúc càng thích Phụng lão thái thái.

"Nếu người thua là đối phương, hoàng hậu có cảm thấy đó là một trò đùa không?" Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng lay động chiết phiến trong tay, mặt phụng nheo lại, giọng điệu của hắn vang lên, không tìm không phổi nở nụ cười. "Nếu người thua là Lam Lam thì tốt biết mấy? Chắc chắn sẽ rất đáng nhìn."

Khóe miệng Già Lam co giật một cái, trừng mắt với hắn, tên sắc lang này, dám ở trước mặt mọi người, nói những lời trêu ghẹo nàng, thật ghê tởm.

"Coi hết! Coi hết! Coi hết...." Ba người Tống Thiên Nhi, Mộc Mộc và Tiểu Thanh nghe theo ánh mắt ám chỉ của Phụng Thiên Tầm, cùng lớn tiếng ho to.

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh hai mẹ con hoàng hậu coi sạch trần trường chạy, mọi người liền hưng phấn không thôi.

Thiên Dật đại sư nhíu mày, mở miệng nói: "A di đà Phật! Thánh địa Phật môn, không thể bất kính với Phật tử, bản tăng đề nghị, để hoàng hậu và nhị công chúa quỳ lạy trước tượng Phật một canh giờ, coi như trừng phạt là được."

Hai mẹ con hoàng hậu liên tục gật đầu đồng ý, đây đã là phương thức trừng phạt nhẹ nhàng nhất rồi, hơn nữa còn có thể giữ lại thể diện cho các nàng, vì thế các nàng vô cùng đồng ý.

Già Lam hí hóp, lạnh lùng lườm Thiên Dật đại sư, mặc dù biết hắn là người xuất gia, có lập trường của riêng mình, nhưng chung quy vẫn đi ngược lại với ý của nàng.

"Thiên Dật đại sư quả nhiên là người nhân từ, nếu hôm nay người thua là ta, hai mẹ con các nàng nếu muốn giết ta cho hả giận, đại sư có hay không cũng sẽ mở lòng từ bi, cầu xin các nàng miễn tội chết cho ta?"

Thiên Dật đại sư hơi ngẩn ra, nhìn nàng, đưa mắt nhìn nàng, không mở miệng nói chuyện nữa.

"Phụng lão thái quân, người công bằng nhất, ta tin tưởng người tuyệt đối sẽ không vì các nàng là người của hoàng thất mà có tình thiên vị." Già Lam cũng không sợ sau này sẽ bị các nàng trả thù, bởi vì nàng đã nhìn rõ từ lâu, cho dù hôm nay nàng có ý định buông tha cho mẹ con hoàng hậu đi nữa thì từ nay về sau các nàng cũng không có khả năng thân thiết với nàng nữa. Đã như vậy, nàng hà tất gì phải nhân từ với các nàng?

"Coi hết! Coi hết! Coi hết!..." Ba người Tống Thiên Nhi, Mộc Mộc và Tiểu Thanh lại hô to lần nữa.

Hoàng hậu tức giận trừng mắt với ba người, đồng thời lại phóng ánh mắt oan ức về phía hoàng thái hậu, hy vọng bà có thể ra tay giúp đỡ nàng, đáng tiếc, đã để nàng thất vọng rồi.

"Không nghe Phụng thái quân nói gì hay sao? Thua thì chịu đi."

Bốn chữ này đã hoàn toàn triệt để đánh bại hai mẹ con xuống đáy vực.

Hoàng gia, vĩnh viễn là nơi vô tình nhất, không ai thật tình đối đãi với ai, giúp nàng, cũng chỉ xuất phát từ lợi ích, xuất phát từ thể diện.

Trong hoàng cung, công chúa cũng không thiếu, hoàng hậu lúc nào cũng có thể phế lập, nhưng an nguy hoàng thất vẫn luôn đứng ở vị trí thứ nhất, hoàng thái hậu không thể nào vì bảo vệ hai mẹ con các nàng, mà đắc tội với Phụng gia. Nếu muốn trách thì phải trách hai mẹ con các nàng ngu ngốc, chuyện

gì nên làm chuyện gì không nên làm, các nàng cũng không biết. Người như vậy, giữ lại thì có lợi ích gì?

"Mẫu hậu-----"

"Hoàng nữ-----"

Hai mẹ con bị thị vệ kéo ra ngoài, Phụng Thiên Tầm không quên phân phó Tiểu Thanh: "Người đi giám sát các nàng."

Thánh địa Phật môn, dù sao cũng không phải là nơi tâm thường.

Hai mẹ con hoàng hậu cũng không bị mang đến Phật đường, mà đi đến thiện phòng chỗ dành cho tăng nhân ngồi thiền.

Tiểu Thanh cười trộm liếc nhìn hai mẹ con, giọng nói giống như đang giải quyết việc chung: "Hoàng hậu, nhị công chúa, mời các người mau cỡi y phục, ta còn phải trở lại báo cáo công việc với Phụng Thái quân, mắt công lại ô uế cái nhìn nữa..."

Trên trán nhị công chúa nổi gân xanh, tức giận trợn mắt nhìn tiểu nha hoàn nói: "Tiểu Thanh, người đừng tưởng có Phụng Tam bảo vệ người thì người không biết lớn nhỏ. Người cứ chờ đi, sớm muộn gì bản công chúa cũng lấy mạng chó của người! Bản công chúa không thể động tới Phụng Tam, không có nghĩa là không thể động tới một nha đầu như người."

"Tiểu Thanh, người là một cô nương hiền lành. Nếu người mất nhắm mắt mở, tha cho ta một đường sống, sau này Bồn cung sẽ nhớ kỹ lòng tốt của người, ta sẽ thưởng cho người tài sản quý báu."

Hai mẹ con vừa đầm vừa xoa.

Tiểu Thanh không hề bị các nàng làm cho dao động, kiên trì nói: "Xin hoàng hậu và nhị công chúa nhanh chóng cỡi y phục trên người xuống. Phụng Thái quân nói, thua thì chịu đi. Nếu các người không chịu cỡi y phục, vậy lúc đầu đừng cố đánh cược với người ta. Nếu chịu chơi, vậy các người cũng phải chịu thiệt thòi rồi."

Hoàng hậu thấy nàng không chịu ăn mềm, không khỏi tức giận: "Giời lắm xú nha đầu, người cứ chờ đó cho Bồn cung, Bồn cung nhất định sẽ không bỏ qua cho người với chủ tử của người đâu, cả con tiểu tiện nhân Lam Lam kia."

Tức giận bùng phát, hoàng hậu không thèm đếm xỉa xung quanh, dùng sức cỡi bỏ y phục trên người,

Toàn bộ thiện phòng, ngoại trừ Tiểu Thanh, cũng chỉ có hai mẹ con các nàng, không có thị vệ hay tăng nhân nào dám vào đây mà nhìn xem mẹ con các nàng? Cho nên cũng không thể nói là quá mất mặt, cùng lắm thì chỉ có người trần trướng ngồi một canh giờ.

"Mẫu hậu, thật sự cỡi sao?" Nhị công chúa giữ chặt vạt áo, do dự hỏi.

"Cởi đi. Thua thì chấp nhận, chúng ta phải nhớ kỹ nỗi nhục ngày hôm nay, chỉ một lần này thôi, sẽ không bao giờ để tiểu tiện nhân kia được như ý! Bồn cung nhất định phải chính chết tiểu tiện nhân kia."

Thấy mẫu hậu quyết tâm như vậy, nhị công chúa cũng không còn chần chừ nữa, hai mẹ con đồng thời cởi hết y phục, trên người chỉ còn cái yếm và quần nhỏ.

Tiểu Thanh ôm lấy y phục của hai người, nhìn chằm chằm cái yếm trên người bọn họ, do dự nửa ngày, nghĩ thế nào cũng nên chừa lại đường lui cho các nàng, nên cũng không hề yêu cầu các nàng thật sự cởi lẳng hết.

Thân là hoàng hậu và công chúa, bị như vậy đã đủ nhục nhã rồi, xem như là ranh giới cuối cùng đi.

Già Lam không để ý đến hai mẹ con hoàng hậu nữa, đối với nàng mà nói, trừng trị hai mẹ con như vậy là đã đủ, dù sao giữa các nàng cũng không có thâm cừ đại hận, không nên đưa hai mẹ con họ vào chỗ chết.

"Cô nương, từ đâu người học cử cung đầu thế? Nhìn người nhất định không phải là lần đầu tiên chơi nó, người đừng hồng qua mặt được ai gia." Hoàng thái hậu đột nhiên mở miệng hỏi, đôi mắt bà trầm tĩnh, lại khiến Già Lam cảm thấy áp lực.

Hoàng thái hậu cũng không hề nói giúp hai mẹ con hoàng hậu, không có nghĩa là bà vui vẻ chấp nhận để người hoàng thất chịu nhục, cuối cùng, hoàng thái hậu cũng chia mũi nhọn về phía nàng.

Già Lam cẩn thận suy nghĩ trong lòng, không dám sơ suất trả lời: "Thái hậu anh minh, quả thực đây là lần đầu tiên tại hạ chơi cử cung đầu. Bất quá trước đó, tại hạ có chơi một thứ tương tự cử cung đầu, người ở đó đều gọi nó là 'ma phượng'. Tuy tên gọi khác nhau, nhưng phương pháp chơi lại tương đồng, cho nên lần đầu tiên nghe nói đến cử cung đầu, tại hạ mới cảm thấy xa lạ."

Editor: thật ra 'ma phượng' là cục rubik mình hay chơi đấy, bạn để thắng vậy mà không để là rubik nhé. Nếu thấy không ổn thì nói mình ^^

"Ma phượng?" Hoàng thái hậu kinh ngạc hỏi, "Người nói người ở đó? Không biết đến cuối cùng người xuất thân từ đâu?"

"Việc này..." Già Lam suy tư, nàng đương nhiên không thể nào nói đến từ Lạc Xuyên thành được, bởi vì tục lệ ở Lạc Xuyên thành về cơ bản không khác gì hoàng thành, nàng cũng không thể nói mình đến từ hiện đại, nói bọn họ cũng không tin, hơn nữa sẽ thêm hoài nghi lại lịch không rõ ràng của nàng. Đang

khô não không biết nên giới thiệu xuất thân thế nào, Phụng Thiên Tầm đã nhanh chân nói trước: "Hồi bẩm hoàng thái hậu, xuất thân của nàng tương đối đặc biệt, là đến từ...."

Phụng Thiên Tầm dùng tay ra hiệu, thần thần bí bí nói: "Hoàng thái hậu, người hiểu đó, người đến từ những gia tộc kia đều không thích thân phận của mình bị bại lộ."

Sắc mặt hoàng thái hậu hơi đổi, lần thứ hai kinh ngạc quan sát Già Lam lần nữa: "Người quả thực đến từ.....những gia tộc kia?"

Tận đáy lòng Già Lam vô cùng kinh ngạc, không biết rốt cuộc các nàng có điều gì bí ẩn gì, trên mặt có hơi sợ hãi gật đầu, cuối cùng cũng thừa nhận.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngồi ở đây, đều ném cho Già Lam ánh mắt rất khác thường, trong đó bao gồm đại công chúa, tam hoàng tử, Phụng lão thái thái và Thiên Dật đại sư.

Kiểm Thần sống lại.

Không sai, cũng chỉ có những người đến từ nơi đó, mới có thể có thiên phú đặc biệt như vậy, bằng không sao nàng có thể trong thời gian ngắn mà giải được cừu cung đầu, ngay cả Thiên Dật đại sư cũng không thể vượt qua nàng?

Phụng Thiên Sách đột nhiên hô to một tiếng, làm kinh động đến mọi người: "Những gia tộc kia? Chẳng lẽ là những gia tộc kia sao?"

Hắn lúc này mới có phản ứng khiến mọi người không biết nói gì hơn. Hắn có cần phải ngạc nhiên đến thế không? Còn nói những lời thiếu muối nữa?

Người ngu ngốc.

Trong lòng hai người là đại công chúa và tam hoàng tử đều khinh bỉ mắng hắn một câu.

Hoàng thái hậu nhíu mày suy tư chốc lát, vốn bà cho rằng nha đầu kia xuất thân thấp hèn, bà có thể tùy tiện định tội nào đó cho nàng, bây giờ lại nghe nói nàng là người của những gia tộc kia, việc này quả là làm khó bà. Nếu quả thực đến từ những gia tộc kia, bà cũng không dám làm bừa...

Trong mắt Phụng Thiên Tầm hiện ra nụ cười châm biếm, rất hài lòng khi nhìn thấy kết quả như thế, lại nói thêm một câu: "Đó cũng là nguyên nhân, ta phải để lấy Lam Lam khẩn che mặt lại, nàng đi tới chỗ chúng ta rèn luyện, cũng không muốn để cho người khác thấy mặt mũi thật sự của nàng."

Không ngờ nàng lại còn vẽ rắn thêm chân[1], trái lại càng khiến mọi người càng ngờ vực không cần cứ.

[1] Vẽ rắn thêm chân (画蛇添足) Do tích người nước Sở đi thi vẽ rắn, đã vẽ xong trước tiên. Nhưng trong khi chờ lãnh thưởng, lại ngửa tay, vẽ thêm chân cho rắn. Kết quả, chân vẽ chưa xong thì người khác đã vẽ xong và lấy mất phần thưởng. Ngụ ý vẽ vôi gây thêm phiền hà.

"Chờ đã. Người nói nàng đến Phụng thành rèn luyện, tại sao lại xuất hiện ở Triều m tự với người? Nàng ấy dựa vào cái gì phải nghe lời người, lại còn biểu diễn tiết mục cho hoàng thái hậu và Phụng thái quân?" Hoàng Phổ Kỳ Anh đứng dậy, đi tới trước mặt Già Lam, đánh giá nàng ở khoảng cách rất gần, cố tình đi tới bên hông nàng, hí mắt lại, trong mắt lại càng nồng đậm nghi ngờ.

Già Lam liếc mắt với hắn, trong lòng thấp thỏm không yên, chẳng lẽ hắn đã nhận ra nàng rồi sao?

Phụng Thiên Tầm bị hỏi á khẩu không trả lời được, trong lòng thầm mắng bản thân nhiều lời, chuyện này vốn đã qua rồi, hiện tại thì hay rồi, bọn họ lại bắt đầu hoài nghi thân phận Già Lam.

Lúc này Phụng Thiên Sách đứng lên, lưỡng lự đi đến bên cạnh Già Lam, đột nhiên đưa tay, đặt ngay thất lưng của nàng, giọng điệu khinh người nói: "Người không nhìn thấy hả? Nàng chạy tới đây là vì ta, nàng biết ta hôm nay ở Triều m tự xem mắt, nàng ghen tỵ, cho nên mới cố tình cải trang đến đây. Lam Lam tiểu thư, ta nói có đúng không?"

Tất cả mọi người đều ngẩn ra tại chỗ.

Phụng Thiên Sách nói cũng không quan tâm người khác nghĩ gì, nhưng lại khiến trái tim người trong lòng nhảy loạn một nhịp.

Phụng Thiên Tầm không ngờ lúc này đại ca mình lại đứng ra bảo vệ Già Lam, đầu tiên là sùng sốt, sau đó đắc ý mỉm cười. Xem ra nàng đoán không sai, đại ca thật sự rất để ý đến Lam Lam.

Phụng lão thái thái hí mắt, không nhìn ra được hỉ nộ.

Phụng Thiên Sách không thêm để ý đến cái nhìn của người khác, cười đến mê người, nhưng rơi vào trong mắt Già Lam lại rất đáng đánh đòn.

Hắn lại đường hoàng công bố như vậy, nói hai người bọn họ có loại quan hệ đó, ghê tởm. Bây giờ nàng phải trả lời thế nào, nói đúng vậy, để thừa nhận mình là bình dân chua, đặc biệt chạy tới đây phá buổi xem mắt của hắn, còn nếu nói không phải, Hoàng Phổ Kỳ Anh lại càng hoài nghi thân phận của nàng.

Đáng ghét.

Nàng không biết nên nói thế nào cho phải.

Hoàng Phổ Kỳ Anh nghe Phụng Thiên Sách nói thế, trong đầu liền nhớ đến một màn mị hoặc đêm qua, lẽ nào nàng chính là nữ tử xinh đẹp tối qua hắn bắt gặp ở trong phòng Phụng Thiên Sách?

Trái tim đột nhiên kích động đập nhanh hơn, trên đời này ít có nữ tử nào có thể khiến tim hắn đập mạnh như thế, nàng tuyệt đối là một người trong số ít đó.

Hai mắt nóng rực nhìn Già Lam không chớp mắt, hắn rất muốn tiến lên phía trước, cởi bỏ cái khăn trên mặt nàng, nhìn nàng rốt cuộc lớn lên có đáng đáp thế nào.

Đêm qua hắn chỉ thấy một bên gò má của nàng, mà đã không thể kiểm chế được mê luyến, nếu như bây giờ được nhìn hoàn chỉnh gương mặt của nàng....

Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại không khống chế được tay mình hướng đến một bên gò má Già Lam, muốn kéo phẳng cái khăn che mặt cản trở kia.

Phản khởi như phát hiện được điều mới mẻ.

Chiết phiên hung hăng gỡ lên mu bàn tay hắn, Phụng Thiên Sách kéo Già Lam sang một bên, để nàng cách xa Hoàng Phổ Kỳ Anh: "Tam hoàng tử, ngươi muốn làm gì Lam Lam của ta? Ngươi, ngươi quả thực không, biết, liêm, si...."

Lòng đầy căm phẫn, hơn nữa ánh mắt kia, gương mặt Hoàng Bộ Kỳ Anh hắc tuyến, giống như mình vừa mới làm một chuyện thương thiên hại lý vậy.

"Ta..." Hoàng Phổ Kỳ Anh muốn nói gì đó, Phụng Thiên Sách nào để cho hắn có cơ hội, dùng sức ôm lấy Già Lam, hai tay bảo vệ vững chắc, một bên phần nộ trừng mắt với Hoàng Phổ Kỳ Anh, "Ngươi còn muốn nói điều gì? Ngươi là đồ vô si. Cách xa ta với Lam Lam ra, ta không muốn nhìn thấy ngươi trong tầm mắt của ta."

Già Lam bị ôm thật chặt, còn cảm thấy lồng ngực đang kịch liệt đập phồng của hắn, nàng nói không nên lời, cũng không biết nên cảm khái thế nào, suy nghĩ duy nhất chính là...Nàng bị người ta ăn đậu hủ.

Hoàng Phổ Kỳ Anh không thể nói lý, gặp phải Phụng thiếu là người vô lý, chỉ có thể đỏ mặt, lông mi tuấn tú run lên vì tức giận.

Không khí trong phòng đột nhiên sa vào quỷ dị.

Tam hoàng tử vẫn im lặng không lên tiếng, trong nháy mắt lại biến thành "Đồ vô si" đùa giỡn nữ nhân lương thiện, mà Phụng Thiên Sách đáng nhờ đến để xem mặt, lúc này lại ôm một nữ nhân khác không phải là đối tượng hẹn hò, hết sức bảo vệ nàng.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Hoàng thái hậu hơi trầm mặt, bà có thể dễ dàng tha thứ cho việc hai mẹ con hoàng hậu bị trừng phạt, nhưng tuyệt đối không tha thứ cho người cố tình đến phá hỏng buổi xem mặt này, tay bà đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, hờ hết dẹp đường: "Hồ đồ. Tất cả về chỗ ngồi cho ta."

Cái vỗ mạnh này, đụng phải chỗ tay bị bỏng, hoàng thái hậu ăn đau cũng phải âm thầm cắn răng.

Hoàng Phổ Kỳ Anh trừng mắt với Phụng Thiên Sách, ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình.

Phụng Thiên Sách vẫn không có phản ứng, ôm Già Lam như trước, một tay vỗ nhẹ sau lưng nàng, mặt hắn vẫn dán chặt lên người Già Lam, bày ra tư thế thân mật, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được, ở bên tai Già Lam nói: "Nàng giả vờ bất tỉnh đi, tất cả chuyện còn lại cứ giao cho ta."

Cử chỉ của hắn vô cùng thân thiết, khiến trên mặt Già Lam ửng đỏ, một phút sau, Phụng Thiên Sách rút tay về, quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Lúc này, ở chính giữa gian phòng cũng chỉ còn có một Già Lam. May mà có khăn che đi gương mặt ửng hồng của nàng, rất nhanh nàng đã ổn định lại tâm tình.

Ánh mắt bén nhọn của hoàng thái hậu quét về phía Già Lam, trước ngực nhấp nhô, mang theo mấy phần tức giận: "Ai gia mặc kệ ngươi là ai, hôm nay là ngày cháu gái ai gia cùng cháu trai Phụng thái quân xem mặt, ngươi là người ngoài, ai gia không chào đón, mời cô nương rời đi."

Đây hẳn là lệnh đuổi người.

Lo lắng vô ích một lúc, ai ngờ hoàng thái hậu còn nói thêm một câu: "Kỳ nhi, ngươi tiễn vị cô nương này xuống núi."

Hoàng Phổ Kỳ Anh nghe vậy mừng rỡ, hắn còn lo không tìm được cơ hội tiếp cận Già Lam, ai ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy. Hắn vội vàng đứng lên nói: "Vâng, hoàng nữ nãi nãi, Tôn nhi nhất định sẽ đưa Lam cô nương xuống núi an toàn."

Mắt phụng của Phụng Thiên Sách híp lại, đang định mở miệng, đã bị đôi mắt lạnh của Phụng thái quân ngăn lại.

Phụng Thiên Sách bĩu môi, cố gắng bày ra vẻ đáng thương, ai biết lúc này Phụng thái quân lại hoàn toàn đứng về phía hoàng thái hậu, không bị lay động, ngược lại mở miệng nhắc nhở hắn: "Sách nhi, ngươi nên hiểu chuyện."

Phượng Thiên Sách chưa bao giờ nghiêm túc, hơi kinh ngạc, không thể hiểu nổi vì sao tổ mẫu lại đột nhiên thay đổi lớn vậy, chẳng lẽ bởi vì Thiên Tầm nói Già Lam có thân phận đặc biệt sao?

Hắn suy nghĩ, nhìn về phía Già Lam, chớp mắt ra hiệu đề năng giả vờ bất tỉnh.

Già Lam nhận được nhắc nhở của hắn, đang định ngắt đi, thì lúc này từ bên ngoài phòng chạy tới một người, người này không ai khác chính là Phượng nhi thiếu Phượng Thiên Dục.

"Lão tổ tông, đã xảy ra chuyện rồi."

"Dục nhi, xảy ra chuyện gì? Không phải người đi đón công chúa Tuyết Mộng quốc sao?" Phượng thái quân cứng nhắc hỏi.

Phượng Thiên Dục lo lắng đáp: "Đúng vậy, ta đi được nửa đường thì xuất hiện một nhóm thích khách, hoàng hậu Tuyết Mộng quốc bị thương. Vết thương có hơi nghiêm trọng, cả người bị mấy kiếm chí e là không qua khỏi. Nếu Hoàng hậu Tuyết Mộng quốc bị đâm chết ở trong lãnh thổ Phượng Lâm quốc, chuyện này mà truyền đến tai quốc chủ Tuyết Mộng quốc, không biết nổi lên phong ba gì. Tôn nhi không biết làm sao, nên mới cố tình chạy đến đây bẩm báo, hi vọng lão tổ tông có thể quyết định giúp ta."

"Cái gì? Sao lại xảy ra chuyện này? Phải làm sao cho tốt đây?" Hoàng thái hậu nôn nóng hỏi, chuyện này liên quan đến quan hệ hai nước, bà không dám chậm trễ.

"Những tên thích khách thế nào rồi?" Sắc mặt Phượng thái quân lập tức trở nên nghiêm túc.

"Lúc thích khách xuất hiện, may mà có trưởng lão học việc Thiên Dục dẫn đám học sinh đi rèn luyện ở vùng lân cận chạy tới giải vây, hiện tại thích khách đã bị đẩy lui. Trưởng lão và học sinh của ông đang hộ tống hoàng hậu và công chúa đến Triều mự, Tôn nhi mau chóng chạy đến đây, thông báo cho lão tổ tông người một tiếng."

"Phượng tỷ tỷ, chuyện này người nên quyết định, lỡ như hoàng hậu Tuyết Mộng quốc thật sự chết trên đất Phượng Lâm quốc, đến lúc đó hai nước sẽ xảy ra tranh chấp, lỡ như xảy ra chiến tranh...Ai gia cũng không dám nghĩ tới." Hoàng thái hậu nhất thời mất chủ kiến, lúc này, bà tuyệt đối tin tưởng vào phán đoán và thủ đoạn của Phượng thái quân.

Phượng thái quân nhủ mảy, suy tư một lúc, mới nói: "Thiên Dật đại sư, xin gọi những tăng nhân có y thuật cao minh trong chùa đến đây, đợi khi hoàng hậu đến, xin hãy lập tức chữa trị cho nàng."

Thiên Dật đại sư lên tiếng đồng ý.

"Kỳ nhi, người mau chạy về hoàng cung, dẫn ngự y giỏi nhất cung đến đây. Việc này không thể làm qua loa được, một khi Phượng Lâm quốc xảy ra chuyện, liên lụy trong đó không chỉ có một mình hoàng thất, còn có Phượng gia chúng ta, cho nên tạm thời hiện tại vứt bỏ hết những hiềm khích trước đây, hợp lực chữa trị cho hoàng hậu." Phượng thái quân dặn dò Hoàng Phủ Kỳ Anh, xong xuôi đầu vào đó, mới khiến mọi người an tâm, bà coi như là người đáng tin cậy.

"Nếu như ai có thể chữa trị khỏi vết thương của hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, ta nhất định sẽ hoàn thành một tâm nguyện của người đó, bất luận là tâm nguyện gì, ta đều đồng ý." Phượng thái quân khí phách nói.

Có thể được Phượng thái quân hứa hẹn, việc này so với vạn lượng hoàng kim còn quý báu hơn.

Hoàng thái hậu cũng không có quá nhiều kinh ngạc, cũng hứa hẹn theo: "Ai có thể chữa trị khỏi cho hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, ai gia cũng sẽ hoàn thành một tâm nguyện của kẻ đó, bất luận là tâm nguyện gì, ai gia đều đồng ý."

Già Lam nhủ mảy, hai nhân vật quyền lực của Phượng Lâm quốc, lại đồng thời ném ra một lời hứa hẹn, đây quả là sự quyền rũ to lớn? Nếu như nàng có thể có được điều tâm nguyện này, chẳng phải có thể dễ dàng điều tra được tung tích của cô cô đấy sao?

Nhưng mà, Phượng Lâm quốc người tài giỏi xuất hiện rất nhiều, cũng đâu đến lượt nàng ra tay cứu người?

Nàng thật sự là quá mơ mộng hão huyền rồi.

Tình huống bất ngờ xảy ra, khiến mọi người tạm thời quên đi việc truy vấn thân phận thật sự của nàng, cũng quên luôn việc trục xuất nàng ra khỏi Triều mự, mọi người đều tự giải tán, đi làm công việc của mình.

Mọi người càng quên mất, trong thiên phòng lạnh lẽo, có hai mẹ con côi hết y phục, đang chờ có người đến đưa xiêm y cho các nàng.

Đợi khi mọi người đã đi gần hết, Phượng Thiên Sách lặng lẽ kéo Già Lam đến một góc khuất trong chùa.

"Người làm gì thế?" Già Lam gạt tay hắn sang một bên.

Hai mắt hai nhìn chăm chăm hai bên trái phải gương mặt nàng, Phượng Thiên Sách kinh ngạc hỏi: "Cái bót của nàng đâu?"

Già Lam theo bản năng sờ lên mặt mình, thần bí mỉm cười nói: "Không thấy cái bót."

"Không thấy? Làm sao có thể được. Không có ta thay nàng giải độc, cái bót của nàng làm sao biết mất được?" Trên mặt Phượng Thiên Sách hiện rõ sự chắc chắn.

Trợn mắt một cái, Già Lam không quen nhìn hấn khổng chế mọi việc trong tay, liền nói dối: "Tối hôm qua ở trong tự ta gặp được một nam nhân có thể chất thuần dương, nên hấn giúp ta giải độc."

Lông mày Phượng Thiên Sách nhíu chặt, thốt ra: "Là Thiên Dật?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: V23: Phượng thiếu ghen tuông, dung mạo của nàng

Edit: Tịch Liêu

Già Lam ngẩn người, nàng chỉ tùy tiện nói dối hấn, chẳng ngờ hấn lại tin là thật, hơn nữa còn nói ra người có thể chất thuần dương...

Thiên Dật, không lẽ là Thiên Dật đại sư?

"Đúng vậy, chính là Thiên Dật đại sư, tối hôm qua ta giúp hấn một chuyện, sau đó hấn giúp ta lại một chuyện, xem như huê nhau." Già Lam liếc mắt thấy gương mặt đen thui của hấn, tâm tình vô cùng hả hê.

Không để ý về ngạc nhiên trong mắt Già Lam, Phượng Thiên Sách liền nghi ngờ, mắt phượng nheo lại, xít lại gần gương mặt nàng, càng nhìn thấy rõ ràng hơn: "Cái bót trên mặt nàng thật sự biến mất, hay là...."

Hấn vươn tay ra, muốn kéo khăn che mặt xuống, bởi vì hấn chỉ thấy cái khăn che mặt đã che mất đi cái bót, nhưng lại không xác định được có thật sự là cái bót đã biến mất hay không.

Già Lam nghiêng người tránh né hấn, giữ chặt lấy khăn che mặt: "Bót vừa mới biến mất, không thể tiếp xúc với ánh sáng được, buổi tối ta còn phải đi tìm Thiên Dật đại sư, để hấn giúp ta chữa trị cho hết tận gốc."

Đôi mắt xảo quyệt nhìn sắc mặt biến hóa của hấn, trong lòng Già Lam rất sáng khoái, hiếm khi gạt được hấn một lần, nàng đương nhiên phải nói thêm cho người ta tin chắc.

Còn chữa trị tận gốc?

Phượng Thiên Sách đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng kéo ra một đường vòng cung mê hoặc: "Nàng đã không cần ta giúp đỡ, vậy ta đi trước, đối tượng hẹn hò khác của ta đã đến rồi. Có người nói công chúa Tuyết Mộng quốc là đệ nhất mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành, tài hoa phong nhã, ta nên đi rửa mặt chải đầu, thay đổi xiêm y mới, phải để lại ấn tượng tốt với nàng ấy mới được."

Nói xong, hấn người muốn rời đi.

Cái gì?? Mặt Già Lam đen thui, rửa mặt chải đầu cái đầu nguoi đó. Lại còn thay xiêm y mới, muốn chết à?

Đệ nhất mỹ nhân Tuyết Mộng quốc, thật sự đẹp lắm sao?

Già Lam nhíu mày, trừng mắt nhìn bóng lưng Phượng Thiên Sách, không ngừng chửi mắng.

Người phía trước đột nhiên quay đầu lại: "Đã quên nhắc nhở nàng, Thiên Dật đại sư đã từng lập lời thề trước mặt quốc vương Kỷ quốc, cả đời sẽ không hoàn tục, trong đó có rất nhiều người ở các nước đến, có thể làm chứng. Nếu có người đứng quá gần Thiên Dật đại sư, nhất định sẽ bị xem là yêu nữ, hơn nữa còn bị quốc vương Kỷ quốc xét xử... Tiểu Lam Lam, chúc nàng thật nhiều may mắn."

Hấn cười đến quái gở, đuôi mắt không biết vênh lên tới đâu, muốn có bao nhiêu đắc ý là có bấy nhiêu.

Già Lam mỉm cười, đấu nhau với hấn, nếu ai đen mặt trước thì người đó thua. Cho nên, mặc dù trong lòng bức bối thế nào đi nữa, nàng cũng tuyệt đối không thể thua được, mỉm cười chống đỡ, lúc nào cũng phải bình tĩnh.

"Ta và Thiên Dật đại sư nói chuyện hợp nhau, cũng không xấu xa như người nghĩ, nghe nói Thiên Dật đại sư ngoại trừ cửu cung đầu, hấn còn rất hứng thú và có thiên phú với những phương diện khác, ta phải tìm thời gian cùng hấn thảo luận một phen, để cùng cố thêm tình hữu nghị mới được."

"Nàng nhất định phải làm bằng hữu với hòa thượng à? Ngược lại ta biết một chỗ, có thể đề xuất cho nàng đi, chờ nàng đến chỗ đó rồi, từ nay về sau các người sẽ có thể danh chính ngôn thuận nói chuyện với nhau." Phượng Thiên Sách cười nhạt một tiếng, lộ rõ tà khí.

Già Lam không muốn tốn hơi thừa lời, hần nhất định đang đợi nàng hỏi là chỗ nào? Nhưng nàng nhất quyết không hỏi, cho hần ghen chết!

Một lúc lâu, cũng thấy nàng lên tiếng, Phượng Thiên Sách tiến lại gần quan sát nàng: "Nàng thật sự không muốn biết là chỗ nào sao?"

"Không muốn!" Già Lam lắc đầu, ai biết nếu hần nói ra thì chắc chắn cũng không phải là chỗ tốt đẹp gì.

Phượng Thiên Sách nhìn nàng một lúc, nói tiếp: "Nàng không muốn biết cũng đúng thôi, chỗ kia người bình thường muốn vào cũng chưa chắc đã vào được. Ta thấy nàng, haizz. Có lẽ cũng không vào được."

"Người đừng nói khích ta, ta mới không hứng thú với những nơi đó." Già Lam hoài nghi, hần nói chỗ kia, có thể là am ni cô hoặc nơi nào khác. Bởi vì chỉ có thể quy y làm ni cô, hòa thượng ni cô, đều là người xuất gia, không phải sẽ được danh chính ngôn thuận gặp nhau sao?

Tên lòng dạ hiểm độc. Chưa từng thấy ai lại đi xúi giục đồ nhi mình làm ni cô?

Trên đời này, cũng chỉ có mình hần là độc nhất vô nhị.

Phượng Thiên Sách giả vờ lấy làm đáng tiếc, buông tiếng thở dài, lắc đầu: "Cửu cung vườn là nơi tề tụ những người nổi tiếng khắp đại lục Hạo Thiên, chỉ cần là cao thủ có tài nghệ chơi cửu cung đầu thì mới có tư cách bước vào cửu cung vườn. Ta vốn thấy nàng có khả năng chơi cửu cung đầu, muốn đề cử nàng đi cửu cung vườn, nàng đã không có hứng thú, vậy quên đi."

"Cửu cung vườn?" Già Lam vô cùng kinh ngạc, nói một hồi, nơi hần muốn nàng đi, không phải là am ni cô, mà là cửu cung vườn à?

Hắc tuyến trên trán rơi xuống, Già Lam trừng mắt nhìn ai đó đang rất đắc ý, nàng thật sự không muốn thừa nhận, nàng lại thua hần lần nữa.

Người này rõ ràng là cố ý. Hần cố ý nói gạt nàng, sau đó lại đánh bất ngờ, vì muốn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng.

Trên này còn ai dám so lòng dạ hiểm độc với hần hay không đây?

"Nếu ta muốn đi cửu cung vườn, có thể tìm Thiên Dật đại sư nhờ hần đề cử, cũng không muốn phiền Phượng thiếu ngài." Già Lam bình tĩnh nói còn không quên cười một cái.

Nụ cười trên mặt Phượng Thiên Sách hơi thu lại: "Ta là sư phụ của nàng, ta có quyền quản thúc đồ nhi của mình, không để cho đồ nhi của ta đi sai đường, ít làm ra việc đáng hổ thẹn với sư môn."

Hần vươn tay, bắt lấy cánh tay của Già Lam, dắt nàng đi về phía trước.

Bàn tay của hần rất lớn, có thể bao trọn cả bàn tay của nàng.

Già Lam cúi đầu nhìn tay của hai người, đột nhiên cảm giác như đang bị phụ huynh dắt tay, điều này thật sự rất kỳ lạ. Tuy nói bọn họ trên danh nghĩa là quan hệ sư phụ đệ tử, nhưng bọn họ lại ngang hàng, nàng làm sao có thể để hần tùy ý như gia trưởng mà dắt tay nàng đi được?

Tay nàng vùng vẫy mấy lần, cố đẩy ngón tay của hần, cùng mười ngón tay của hần đan chặt vào nhau

Như thế này là mới công bằng, nàng hài lòng nở nụ cười, không để ý đôi mắt người trước mặt càng thêm sâu thẳm, vòng xoáy càng lúc càng mở rộng, như muốn hút cả Già Lam chìm đắm vào trong đó.

Đợi khi Già Lam ngẩng đầu, Phượng Thiên Sách đã xoay người, tiếp tục nắm tay nàng đi về phía trước, trong miệng không quên nhắc nhở: "Thật phiền phức. Biết thế đã không đồng ý với sư phụ thu nhận đồ đệ rồi. Nếu như ta được tự lựa chọn đồ đệ, ta chắc chắn sẽ không chọn đồ đệ như nàng vừa trẻ con lại vừa không hiểu chuyện, ta cũng không cần phải nói nhiều như bây giờ."

Già Lam cười lạnh một tiếng, phản bác: "Nếu biết ngươi là sư phụ, đánh chết ta cũng không bán sư. Sư phụ người ta, vừa chăm sóc lại vừa bảo vệ đồ đệ, nhìn dáng vẻ ngươi đi, ngày thường chỉ nghĩ tới cách nào khi dễ được ta, nếu ngày nào ngươi không khi dễ ta thì ngày đó ngươi bệnh cũng không nhẹ."

Phượng Thiên Sách cúi đầu nhìn nàng bất mãn oán giận, đôi mắt sáng khẽ chuyển động, đủ loại oan ức, giống như hần thật sự đem nàng ra khi dễ đến thế thảm, nàng mới có thể có nhiều bức dọc với hần như vậy

Thật sự là rất đáng yêu.

Con ngươi như sáng tỏ, hần vươn ngón tay thon dài, xi vào ấn đường của nàng: "Đừng có oán trách! Một ngày làm thầy, cả đời cũng làm thầy, nàng không trốn không thoát lòng bàn tay của ta đâu."

Già Lam ngẩng đầu, vẫn không thể nào tránh được cái xi xi của hần, bắt chước thò tay chọt vào hông hần nói: "Ngươi chờ đó đi. Sớm muộn gì ta cũng sẽ trở mình đánh bại ngươi."

"Được. Ta chờ nàng."

Hai người trừng mắt với đối phương, ai cũng không chịu nhường bộ.

Phượng Thiên Tầm và nha hoàn Tiểu Thanh núp ở một góc, xa xa rình coi, dưới ánh mắt trời, ánh mắt và nụ cười của bọn họ còn muốn sáng chói hơn cả ánh nắng.

Phượng Thiên Tầm nhin không được, cười gian hắc hắc: "Đại ca, huynh còn không chịu thừa nhận huynh thích người ta đi?"

"Tiểu thư, người thật thông minh. Trên đời này, không ai thông minh hơn người." Tiểu Thanh sùng bái mù quáng nói.

"Dĩ nhiên." Phượng Thiên Tầm cũng không thèm nghiêm túc, rất tự nhiên trả lời.

Chủ tớ hai người bề ngoài cực kỳ vĩnh vảo.

Phòng khách.

Hoàng hậu Tuyết Mộng quốc được đưa vào gian phòng khác, trong chùa những cao tăng biết y thuật đều tập hợp ở đây, bắt tay xem bệnh cho hoàng hậu Tuyết Mộng quốc.

Hoàng thái hậu và Phượng lão thái thái ngồi chờ ở một gian phòng khác, đang tiếp kiến công chúa Hiên Viên Trinh Nhi của Tuyết Mộng quốc.

Mẫu thân bị trọng thương, Hiên Viên Trinh Nhi khóc lóc sụt sùi trong lòng Phượng lão thái thái.

Khi Già Lam theo Phượng Thiên Sách đi vào đã thấy một màn như vậy.

Phượng lão thái thái liếc mắt, thấy Phượng Thiên Sách tới, liền ngoác tay với hắn: "Sách nhi, người mau đến an ủi Trinh Nhi đi. Nói gì nói, các người cũng coi như là thanh mai trúc mã, là người quen. Mẫu hậu Trinh Nhi gặp chuyện, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh kia, người mau mau tới đây."

Mà Hiên Viên Trinh Nhi nghe vậy, chậm rãi từ trong lòng Phượng lão thái thái ngẩng đầu nhìn ra, thấy người đứng ngoài cửa là đúng là Phượng Thiên Sách. Mặt của nàng liền ửng đỏ.

Nước mắt trong suốt, tiểu mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, ngay cả Già Lam cũng không nhận được mà thấy thương hoa tiếc ngọc.

Thì ra nàng ấy là công chúa Tuyết Mộng quốc, Hiên Viên Trinh Nhi.... Thật đúng là tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Già Lam không tự chủ ngẩng đầu nhìn Phượng Thiên Sách, mỹ nhân như vậy, xinh đẹp động lòng người, phong nhã tài hoa, lại có thân phận là công chúa một nước, quả thực rất xứng đôi với hắn. Quan trọng nhất là bọn họ còn là thanh mai trúc mã...

Hắn có đi qua an ủi nàng ấy không?

"Sách ca ca." Tiếng gọi mềm mại từ trong miệng Hiên Viên Trinh Nhi thốt ra, ánh mắt nàng ấy dịu dàng như nước dừng trên người Phượng Thiên Sách, khiến người đang ngồi trong phòng cũng không nhận được trái tim rạo rạo.

Phượng Thiên Dục nhìn vẻ điềm đạm đáng yêu của Hiên Viên Trinh Nhi, lại nhìn đại ca mình, rốt cuộc đại ca có tài cán gì chứ, sao có thể khiến Trinh Nhi chú ý. Hắn không tìm lý do, chỉ cần nhìn thấy đáy mắt Trinh Nhi lóe lên tình cảm nồng đậm, hắn biết nàng đối với đại ca có bao nhiêu để ý.

Ghen tuông nồng nặc.

Cũng không phải để bụng Trinh Nhi, chỉ là quen biết cùng lúc, cũng là thanh mai trúc mã, vì sao Trinh Nhi lại không có ấn tượng gì với hắn, còn đối với đại ca hết lần này tới lần khác đều là nhớ mãi không quên?

Không công bằng mà.

Con mắt liếc sang hắn còn thấy một người, người nọ đang nắm tay với đại ca, giống như là người yêu của nhau vậy.

Trong nháy mắt, hắn quan sát người nọ, cực kỳ kinh ngạc.

Nàng ấy là ai?

Nhìn dáng dấp của nàng rất quen, giống như đã gặp ở đâu rồi.

Cuối cùng là gặp ở đâu rồi nhỉ?

Phượng Thiên Dục trầm tư suy nghĩ.

Không chỉ có mình hắn chú ý điểm này, những người khác trong cũng để ý đến chi tiết đó.

Phượng thiếu không chỉ tới một mình, trong tay hắn còn dắt theo một người, không phải, là nắm tay đến mới đúng.

Ánh mắt Hiên Viên Trinh Nhi dừng ngay bàn tay của họ, kinh ngạc há hốc mồm, quên cả khép lại.

Phượng lão thái thái nhướng mày, nhìn Phượng Thiên Sách, Già Lam rồi sau đó quan sát Hiền Viên Trinh Nhi, bà ho khan một tiếng, ngoắc tay lần nữa với Phượng Thiên Sách: "Sách nhi còn không mau sang đây."

Xấu hổ, cực kỳ xấu hổ.

Già Lam không biết rốt cuộc trong lòng hiện tại cảm thấy thế nào, nàng cố sức muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay của hắn, nhưng càng muốn thối lui, hắn càng siết chặt hơn, không để cho nàng gãy dựa.

Già Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn, giờ phút này không phải hắn nên buông tay nàng ra, đi đến chỗ lão tổ tông và thanh mai trúc mã của hắn sao? Còn siết chặt tay nàng làm chi?

"Đừng nhúc nhích! Cũng không được buông tay ta ra." Phượng Thiên Sách dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được.

Trái tim Già Lam như muốn nhảy ra ngoài, hắn có biết hắn đang làm gì không? Đối mắt với thanh mai trúc mã, còn là đối tượng xem mắt, hắn lại tay trong tay với nữ nhân khác, đôi phượng sẽ nghĩ như thế nào đây? Hắn thật sự muốn vứt bỏ lần xem mắt này hả?

Còn là.....

Tim nàng đập nhanh như máy gia tốc.

"Giúp ta."

Hai chữ này lập tức đem những suy nghĩ mơ màng của nàng đánh bay đi.

Quả nhiên là do nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Người ta chỉ muốn lợi dụng nàng để cự tuyệt đối phương, để thanh mai trúc mã của hắn hết hy vọng mà thôi, căn bản là do nàng tự mình đa tình nghĩ ngợi lung tung.

Được rồi, giúp thì giúp.

Dù sao thì nàng cũng đắc tội với không ít người, thêm một Hiền Viên Trinh Nhi cũng chẳng sao.

Nàng vẫn rút tay ra khỏi bàn tay Phượng Thiên Sách, trong lúc hắn vẫn còn kinh ngạc, Già Lam đã đề tay lên khuỷu tay của hắn, còn dựa thật sát vào người hắn, tựa như bọn họ là một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt.

"Sách Sách, nàng ấy là ai? Sao lại gọi chàng là Sách ca ca?"

Phượng Thiên Sách cúi đầu nhìn nàng, giống như thấy quỷ, một lát sau mới bình tĩnh, khóe mắt co giật vài cái.

Người ta nói nữ nhân giỏi thay đổi, quả nhiên không sai.

Già Lam trừng mắt với hắn, có cần khoa trương vậy không?

"Khụ khụ." Phượng Thiên Sách ho khan vài tiếng, mở miệng nói, "Vị này không phải là công chúa Tuyết Mộng quốc đấy chứ? Đã lâu không gặp, ta cũng không nhận ra. Lại nói công chúa Tuyết Mộng quốc là đệ nhất mỹ nhân, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không sai..."

Cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên người Hiền Viên Trinh Nhi, nghe được hắn tán dương, tâm tình nàng nhất thời tốt lên rất nhiều, cho nên không để ý đến hình ảnh trước mặt.

"Sách ca ca gạt ta, hiện tại người ta như thế, nhất định là không đẹp." Nàng lấy khăn lụa lau đi nước mắt, dù bị thương nhưng vẫn để sự dịu dàng, càng động lòng người.

Phượng lão thái thái nhìn nàng trêu mến, đang định an ủi nàng vài câu, ai ngờ Phượng Thiên Sách đã mở miệng trước, nói: "Đẹp. Nhưng mà so với Lam Lam của ta thì còn kém rất xa."

Sắc mặt Hiền Viên Trinh Nhi trong nháy mắt trắng bệch, đau khổ nhìn Phượng Thiên Sách, không thể tin đây là những lời hắn nói.

Già Lam cũng ngu người, chỉ cảm thấy người này nói chuyện đã thương người quá mức đi, mẫu thân của nàng đang trọng thương, đến nay còn chưa rõ sống chết, trong lòng đã thương tâm lắm rồi, bây giờ hắn còn đã kích đối phương như vậy....

Được rồi. Nàng thừa nhận, tận đáy lòng nàng có chút ngọt ngào nho nhỏ, nhưng về lý nàng vẫn nên phê phán hành động của hắn.

Phượng lão thái thái tức giận trừng mắt với Phượng Thiên Sách: "Sách nhi, ngươi làm gì thế. Còn không mau đến xin lỗi Trinh Nhi?"

"Tại sao phải xin lỗi? Ta nói sự thật mà. Nàng quả thực không xinh đẹp bằng Lam Lam của ta." Phượng Thiên Sách hoàn toàn thất vọng, cúi đầu, ánh mắt thâm tình nhìn Già Lam, đáy mắt sáng rực như bị ngàn hoa nở rộ diễm dứa lấp ló.

Già Lam thiếu chút nữa bị hút vào đó.

Lắc lắc đầu, nhanh chóng lấy lại tinh thần, đang diễn trò, đang diễn trò.

Không phải là thật.

Phượng lão thái thái dờ khóc dờ cười, một ngón tay chỉ vào hắn, khề nhếch môi, không biết học từ đâu cái thói phong lưu nữa.

"Lam Lam?" Phượng Thiên Dục chậm rãi đứng dậy, bước từng bước đến gần Già Lam, dùng ánh mắt hoài nghi của hắn đánh giá Già Lam một vòng, giống như muốn nhìn thấu nàng. "Người là Già Lam?"

Hắn nhìn một lúc, thảo nào vừa gặp đã thấy quen quen, còn thái độ của đại ca đối với nàng, cũng khiến hắn hoài nghi phải chăng cô gái này là Già Lam?

"Nàng gọi là Già Lam? Dục nhi, các người quen biết nhau sao?" Phượng lão thái thái cũng hiếu kỳ hỏi.

Phượng Thiên Dục hừ lạnh một tiếng, nói: "Đương nhiên biết. Nàng ấy chính là xấu nữ nổi tiếng khắp Lạc Xuyên thành, nàng ấy so với Trinh Nhi, ngay cả xách dép cũng không xứng."

Miệng lưỡi Phượng nhị thiếu cũng ít có độc.

Một câu thôi, đã khiến tất cả mọi người ở đây nổi lên hiếu kỳ.

Người ngồi phía trong, không chỉ có Phượng lão thái thái, Hiền Viên Trinh Nhi, Phượng Thiên Dục, còn có ba người Hoàng thái hậu, đại công chúa và Thiên Dật đại sư, Hoàng Phủ Kỳ Anh đã chạy vào cung báo tin, nên không có ở đây, mà hai mẹ con hoàng hậu thì đã bị người ta lãng quên trong thiện phòng.

Nghe Phượng Thiên Dục miêu tả Già Lam như vậy, ánh mắt hoàng thái hậu và đại công chúa sáng rực.

"Dục nhi, người nói cô gái này là xấu nữ? Nàng ấy đến từ Lạc Xuyên thành?" Hoàng thái hậu như bắt được nhược điểm, cả người liền phấn chấn lên.

Già Lam thật không ngờ, che giấu lâu như vậy, cuối cùng lại bị Phượng Thiên Dục phá đám.

Mà thôi, thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng, kết quả xấu nhất còn có thể nói gì?

Sau khi suy nghĩ thông suốt, nàng ngược lại có vẻ thoải mái hơn.

Phượng Thiên Sách cũng không có biểu lộ khản trương gì, trái lại liếc mắt nhìn nàng, để nàng được yên tâm.

Phượng Thiên Dục trả lời: "Hồi bẩm hoàng thái hậu, thật sự là vậy, ta không nhìn nhầm. Nàng quả thật chính là Già Lam, trong thời gian ở Lạc Xuyên thành ta và đại ca ta có quen biết nàng. Nàng vốn là đứa trẻ mồ côi Sở gia của Lạc Xuyên thành, bởi vì dung mạo xấu xí, nên trở thành trò cười cho tất cả mọi người trong thành."

"Sách nhi, có phải thế không?" Hoàng thái hậu lớn tiếng hỏi.

Phượng Thiên Sách không trực tiếp trả lời bà, trái lại nhìn về phía đệ đệ mình mắng: "Nhị đệ, việc này ngươi không đúng rồi. Trong lúc ở Lạc Xuyên thành, ngươi không may bị Tiểu Lam Lam bạo... cái gì đó, mất mặt với mọi người, nên ngươi ghi hận Tiểu Lam Lam, ta đây có thể hiểu."

Không để ý Phượng Thiên Dục tức giận đến đỏ mặt, hắn tiếp tục nói: "Nhưng mà, bây giờ người ở trước mặt ngươi, gọi là Lam Lam, không phải là Tiểu Lam Lam. Chỉ thiếu một chữ nhưng lại hai người khác nhau. Hiện tại ngươi lại lấy người làm nhục ngươi áp đặt lên người Lam Lam, đúng là so đó từng li từng tí, không có phong độ của nam nhân gì cả. Đại ca chỉ muốn nói với ngươi một câu..."

Dừng lại, Phượng Thiên Sách chỉ hận rèn sắt không thép nhìn đệ đệ mình, nói từng chữ một: "Ta. Khinh. Thường. Đệ."

Phượng Thiên Sách tức giận run người: "Ngươi đừng tưởng gạt được ta, nàng ấy chính là Già Lam, ta không thể nào nhìn lầm được. Nàng ấy có dám tháo khăn che mặt ra không? Xem rốt cuộc ai đúng ai sai?"

Hắn một mực chắc chắn.

Già Lam cũng không biết đến tột cùng hắn lấy trực giác từ đây, lại khẳng định đúng là nàng?

Đại công chúa lúc này đứng lên, bước đến trước mặt Già Lam, lạnh lùng nói: "Nhị thiếu nói không sai, cuối cùng là xấu nữ hay mỹ nữ, chỉ cần tháo khăn che mặt nàng xuống là có thể biết ngay."

"Ai gia cũng tán thành. Ngươi tự mình tháo khăn che mặt xuống hay là để San nhi thay ngươi làm, ngươi đừng chống đối vô ích." Hoàng thái hậu ăn nói vô cùng khí phách, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Già Lam, bên trong như có cây đuốc sáng, trong chớp mắt có thể thiêu rụi cả khăn che mặt trên người Già Lam.

Chương 101: V24 Dung mạo của nàng, hôn môi

Edit: Tịch Liều

Ánh mắt lạnh như băng của Đại công chúa và đôi mắt sáng quắc của hoàng thái hậu, như hai tia băng lửa nung nấu, muốn khảo nghiệm sức chịu đựng của Già Lam.

Những người này, chỉ cần đợi có cơ hội, nhất định sẽ hết sức đưa người vào chỗ chết.

Cho nên, nàng không cần phải nhân từ, 'nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân.'

Già Lam chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Phụng Thiên Sách, tuy bà không nói gì, nhưng ánh mắt dò xét như cây đinh, đâm thật sâu vào da thịt nàng. Phụng Thiên Sách quả thật là người tiến bộ, bà sẽ bảo vệ tôn nhi của mình, nhưng cũng chỉ bảo vệ tôn nhi của mình, còn về phần những người khác, thì không nằm trong phạm vi bảo vệ của bà.

Hai mắt Hiên Viên Trinh Nhi đắm lệ nhìn Phụng Thiên Sách và Già Lam, rồi lại quay đầu nhìn Phụng Thiên Sách: "Lão tổ tông, chúng ta không nên thúc ép Sách ca ca, có lẽ huynh ấy chỉ nhất thời mê muội, còn có thể cứu vãn được, đợi khi huynh ấy tỉnh táo lại, sẽ biết mình nên làm cái gì."

Phụng Thiên Sách cúi đầu liếc mắt nhìn Hiên Viên Trinh Nhi, lại ngẩng đầu nhìn Phụng Thiên Sách, bà chậm rãi giơ tay xoa xoa mi tâm của mình: "Được rồi, vị cô nương này cuối cùng là ai, không quan trọng. Việc quan trọng bây giờ là tình trạng vết thương của hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, ai có thể trị hết vết thương của hoàng hậu, người đó là đại công thần."

Già Lam sững sờ, không nghĩ tới Phụng Thiên Sách lúc này lại nói giúp nàng, kinh ngạc nhìn bà, phát hiện bà cũng đang nhìn mình, ánh mắt thâm trầm khó lường.

Hoàng thái hậu vẫn khẳng khái không bỏ qua, kiên trì nói: "Phụng Thiên Sách, phải điều tra thân phận cô gái này cho rõ ràng, mỗi người chúng ta ngồi đây đều có thể gặp nguy hiểm. Lỡ như nàng ta là kẻ thù của Phụng Thiên Sách, muốn làm hại Phụng Thiên Sách, đó chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?"

"Phụng Thiên Sách, chúng ta không thể phòng lòng người được." Đại công chúa thêm dầu vào lửa, ánh mắt sắc bén vẫn không rời Già Lam.

Đối mặt với tình huống như vậy, Phụng Thiên Sách quả thực bị làm khó.

Phụng Thiên Sách cúi đầu, chỉ thấy một người Già Lam, lên tiếng nói: "Nói này giờ là các người muốn xác nhận khiếu thẩm mỹ của ta sao? Ta thích nữ nhân, xấu hay đẹp thì có liên quan gì tới các người? Người ta thích là nàng, không có quan hệ đến xấu đẹp, càng không liên quan đến thân thể, chỉ cần trong lòng có cảm giác là được."

Già Lam ngơ ngác nhìn hắn, tim đập rộn lên.

Đã từng có người nói với nàng rằng, nếu trên đời này có một người, bất luận cô xấu hay đẹp, bất luận cô xuất thân giàu nghèo, chỉ cần người đó quan tâm cô, người như vậy đáng để cô phó thác cả cuộc đời.

Là hắn thật sao?

Phút chốc trong lòng Già Lam hoảng hốt, nhất thời không phân biệt là hắn đang nói thật hay giả, đang diễn trò hay là thật lòng.

"Đại ca, huynh đúng là đầu óc mê muội! Xấu nữ có gì tốt chứ, đáng để huynh bảo vệ vậy sao? Hôm nay là ngày xem mắt của huynh, hai vị công chúa đều ở đây, bất luận là xuất thân hay diện mạo, người nào cũng tốt hơn Già Lam. Huynh cố chấp như vậy, làm sao ăn nói được với hai vị công chúa?" Phụng Thiên Dục nhìn không được nói tiếp, nhất là đôi mắt vẫn nhìn Già Lam, tựa như đang cố gắng vạch trần bộ mặt thật của nàng, trả thù cho cúc hoa.

"Buổi thân cận hôm nay, cũng không phải là mong muốn của ta, các người yêu ai thích ai, muốn gây sự với ai cũng được, nhưng nếu làm khó dễ nữ nhân của ta, ta tuyệt đối không buông tha." Đôi mắt phụng trầm xuống, dưới đáy mắt hiện rõ sự lạnh lẽo, phút chốc khiến mọi người sinh ra ảo giác. Hắn có phải thật sự là Phụng Thiên Sách cực phẩm hoang đường ngu ngốc kia không?

"Hơn nữa, mục đích chính của xem mắt, không phải là muốn mối quan hệ giữa Phụng Thiên Sách với hoàng thất thêm thân thiết sao? Phụng Thiên Sách cũng không phải chỉ có một mình ta là thiếu gia..." Phụng Thiên Sách nheo mắt lại, tà khí câu dẫn, nhìn về phía Phụng Thiên Dục, "Nhị đệ cũng có thể thú bất kỳ người nào đệ thích, ta tin tưởng với danh tiếng của đệ, người của hai hoàng thất đều đồng ý với mối hôn sự này."

"Ta? Ta làm sao có thể?" Gương mặt Phụng Thiên Dục đỏ bừng, biểu hiện cứng nhắc, cũng không dám phản bác nữa.

"Sách nhi, cô gái này thân phận bất minh, nói không chừng là người ám sát hoàng hậu Tuyết Mộng quốc có liên quan tới nàng, ngươi nghĩ thử xem, nàng biết người xem mắt hai vị công chúa, mà nàng lại muốn chiếm lấy ngươi, không cho ngươi xem mắt thành công, cho nên tức giận mà...." Lời nói hoàng thái hậu sâu xa, "Sách nhi, ngươi nghe ai gia nói một câu, làm việc gì cũng không nên quá xúc động, phải nghĩ đến sau đó. Ngươi là đại thiếu gia Phụng gia, không phải là dân chúng tầm thường, hôn sự của ngươi nhất định phải môn đăng hộ đối, chỉ có thân phận công chúa với xứng với ngươi."

"Ta thấy, nàng ta đã cho Phụng thiếu uống mê dược rồi, mới khiến hấn chết mê chết mệt như vậy." Đại công chúa tiếp tục thêm dầu vào lửa.

Con ngươi Già Lam co lại, nơi sâu thẳm nhất còn sinh ra mấy phần lạnh lẽo.

Những người này, muốn đối phó với nàng, chuyện gì cũng lời ra nói được.

"Muốn tăng thêm tội, cần gì phải nói nhiều lời?" Già Lam lạnh lùng cười, con ngươi xinh đẹp từ từ mở ra, đem tất cả mọi người gom vào một chỗ, "Các người muốn xem dung mạo của ta, ta cũng có thể để các người nhìn. Cần gì phải hắt nước bẩn lên người ta? Người hoàng tộc bản lĩnh phải khác người, nhưng hôm nay nhìn một nhà các người vu oan giá họa, gây sự với ta như thế. Quả thật hôm nay ta đã được thụ giáo đầy đủ."

Nói xong, nàng xoay người nhìn Phụng Thiên Sách, đôi mắt như sao nhấp nháy: "Ta muốn ngươi là người đầu tiên nhìn thấy dung mạo của ta."

Kèm theo đó là tiếng nói êm ái của nàng, chậm rãi giơ tay, nhẹ nhàng kéo khăn che mặt xuống, lộ ra dung mạo của nàng.

Như mặt trời bừng sáng.

Phụng Thiên Sách nhìn nàng, từ lúc cái khăn che mặt rơi xuống, mang theo cả kinh diễm, hấn vô cùng giật mình.

Trái tim hấn đã sớm đập thành thình, hấn biết là nàng sử dụng thuật dịch dung, để che đi cái bớt trên mặt, nhưng hấn cũng rất chắc chắn, đây chính là gương mặt sau khi mất đi cái bớt của nàng.

Hấn cũng biết nếu như trên mặt nàng không có cái bớt, nàng nhất định sẽ là một đại mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, nhưng vẫn không thể tưởng tượng được lúc nàng thật sự đứng trước mặt mình, có thể khiến hấn chấn động và kích thích như thế.

Giờ phút này trên mặt Già Lam không có bất kỳ lớp trang điểm hay trang sức gì, tựa như hoa sen trong nước, đôi môi đỏ hồng, con ngươi long lanh sáng chói như sao trên trời, chớp mắt cũng đủ để vạn vật trong trời đất u buồn, hấn nhìn nàng thật lâu, cũng không có cách nào xê dịch đi được.

Già Lam từ trong ánh mắt của hấn có thể thấy được sự rung động, hai gò má không khỏi ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp rũ xuống, vừa ngượng ngùng, vừa thấy không được tự nhiên.

Mỹ nhân xấu hổ, lòng người nhốn nháo.

Phụng Thiên Sách càng nhìn nàng chăm chú, hấn tự nhận bản thân không phải là người ham mê sắc đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng, lại vừa vặn làm tim hấn xúc động, hấn đột nhiên cảm thấy trái tim mình đập không theo quy luật, không biết nhanh hay chậm hay là đã ngừng hoạt động.

Lúc này, Già Lam đứng trước mặt hấn, giống như tiên nữ đang đi lạc giữa chốn trần gian, cả người toát ra một loại thuần khiết mờ ảo không ai có thể khinh thường, hai bên má phồng lên một tầng mây đỏ, để nàng từ đám mây đó chậm rãi rơi xuống nhân gian, sinh ra mấy phần thần thiết, làm người ta kiểm lòng không đậu muốn đến bảo vệ nàng, nhưng lại sợ quấy rầy mỹ nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, quên mất cả ngôn ngữ, ngo ngác nhìn nàng, ngây dại...

Bên trong gian phòng đột nhiên im lặng lạ thường, Già Lam ngước mắt, thấy Phụng Thiên Sách vẫn duy trì gương mặt đó thật lâu, nếu không nghe nghe được tiếng hô hấp và tận sâu nơi đáy mắt của hấn đang biến thành vòng xoáy và sáng bóng, nàng cũng thật thoải mái, hấn có phải hay không đã hóa đá.

Quay đầu nhìn những người khác, bốn người hoàng thái hậu, đại công chúa, Phụng lão thái thái và Hiền Viên Trinh Nhi đều mở to đôi mắt ngạc nhiên, há hốc mồm, quên cả phản ứng.

Thiên Dật đại sư ngẩn người một lúc, sau đó rất nhanh phục hồi ánh mắt, lòng yên tĩnh như nước.

Bởi vì Già Lam đưa lưng về phía Phụng Thiên Dục, cho nên Phụng Thiên Dục không thể nhìn thấy gương mặt thật sự của Già Lam, cuối cùng sau khi thấy Già Lam kéo khăn che mặt xuống, hấn nở nụ cười đắc ý: "Thế nào? Ta nói không sai chứ? Nàng ta chính là kẻ quái dị, cả Lạc Xuyên thành đều phi nhổ nàng là xấu nữa. Nàng ta dám so với công chúa Trinh Nhi sao, ngay cả xách dép cũng không xứng."

Thấy tất cả mọi người đều ngẩn người ra đó, không có một chút phản ứng, Phụng Thiên Dục cảm thấy kỳ quái, không quên tiếp tục nói những lời độc ác: "Tất cả mọi người nhìn đến choáng váng sao? Có phải là chưa từng thấy ai xấu như nữ nhân này không? Ha ha ha...."

Trong khoảng thời gian ngắn, Phụng Thiên Dục cảm thấy cực kỳ sáng khoái, Già Lam ở trước mặt mọi người bị mất mặt, bây giờ nợ cũ đã được đòi lại.

Cười được phân nữa, hấn thấy bầu không khí có gì đó sai sai, hấn nhìn hoàng thái hậu và lão tổ tông, rồi lại nhìn Đại công chúa và Hiền Viên Trinh Nhi, vẻ mặt mọi người lại biểu hiện giống như đúc, thoát nhìn không giống như bị xấu nữ hù dọa, ngược lại là....

Làm sao có thể.

Hắn lại quay đầu nhìn đại ca, nét mặt đại ca rõ ràng là si mê mất hồn, tại sao có thể như vậy?

Hắn sống với đại ca hơn hai mươi năm, cho dù đại ca hoang đường, luôn làm những chuyện vô lý, nhưng trước giờ cũng chưa từng biểu hiện kỳ lạ như lúc này.

Chẳng lẽ, xấu nữ xấu đến cực điểm, cũng có thể khiến người ta rơi vào si mê?

Trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, Phụng Thiên Dục đứng lên, sai bước chân đi đến trước mặt Già Lam. Trông mắt hắn hất lên, khinh thường nhìn về phía Già Lam, đôi mắt vừa liếc qua, bỗng nhiên hắn giật mình, cả người cứng đờ.

Nàng...Nàng là ai đây?

Sao lại không phải là Già Lam?

Hắn nhìn Già Lam không chớp mắt, kinh ngạc, chấn động, không thể tin được.

Quả là ngày tận thế của thế giới.

Từ lúc hắn nhận thức đến giờ, Hiền Viên Trinh Nhi là nữ nhân xinh đẹp nhất hắn từng gặp, hắn nghĩ, thế gian này nữ nhân đẹp nhất cũng chỉ có thể là Trinh Nhi mà thôi.

Mà giờ phút này, nhìn cô gái trước mắt, tất cả những hiểu biết của hắn đều bị đẩy ngã hết.

Hắn còn nói, nữ nhân này mà dám so với công chúa Trinh Nhi, ngay cả xác ướp cũng không xứng đáng, hiện tại hắn phải nuốt hết những lời mình muốn nói vào bụng. Nàng so với công chúa Trinh Nhi chỉ có xuất trần thoát tục hơn, kinh diễm hơn.

Hắn chẳng bao giờ động tâm với nữ nhân, cũng có lúc phải kiềm nén không cho trái tim đập loạn, hắn và Già Lam bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau thật lâu, đáy lòng hắn đột nhiên bị kích thích, muốn đoạt lấy nàng, kéo nàng vào trong lòng mình, mà bảo vệ thật tốt.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy, không nên để một người ngu ngốc như đại ca chà đạp.

"Dục nhi, vị cô nương này có dung mạo xinh đẹp như vậy, sao ngươi lại nói nàng là xấu nữ?" Phụng lão thái thái không hổ danh là người trải đời, cũng là người hoàn hồn đầu tiên, ánh mắt nhìn về Già Lam có thêm mấy phần thương thức.

Cả đời nàng đã gặp không ít mỹ nhân, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử xinh đẹp xuất trần như vậy, bà tin tưởng ánh mắt của Sách nhi, chỉ là mới vừa rồi bị mọi người quấy rầy, bà không thể không tức giận.

"Ta.....Ta không biết....." Phụng Thiên Dục nói lắp, nhìn gương mặt Già Lam, vẫn không tin được sự thật.

Hắn cũng rất muốn biết, nữ nhân này lại ở đâu nhảy ra? Rõ ràng nhìn rất Già Lam nhưng lại không phải là Già Lam?

Già Lam mỉm cười, nhìn Phụng Thiên Dục cười nói: "Ta nghĩ, có lẽ do Nhị thiếu quá nhớ nhưng vị Già Lam cô nương kia, mới sinh ra ảo giác."

"Ai nhớ nhưng nàng ta? Không có chuyện đó đâu." Phụng Thiên Dục hận không thể cắt phăng quan hệ với Già Lam, có chết hắn cũng quên nỗi nhục ngày trước.

"Thì ra... Thì ra cô nương đúng là vị mỹ nhân tuyệt thế...Sách ca ca...Ánh mắt của Sách ca ca quả nhiên không tầm thường...." Hiền Viên Trinh Nhi nhìn Phụng Thiên Sách, chẳng biết hao tốn bao nhiêu sức lực, thật vất vả để nói ra những lời này, đôi mắt rung rung, muốn trào ra ngoài.

Hoàng thái hậu suy sụp, mới vừa rồi cũng bị dung mạo của Già Lam làm cho kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn, bà quên luôn cả mục đích của mình. Nàng nhũ mào một cái, vốn muốn mượn cơ vạch trần thân phận Già Lam, đuổi nàng ra khỏi Triều m tự, như thế nàng ta mới không gây trở ngại cho buổi xem mắt của Phụng gia và hoàng thất. Ai ngờ, công dã tràng, chẳng những không vạch trần được thân phận của nàng, ngay cả bà cũng không tự chủ mà bị nhan sắc của nàng mê hoặc.

Nữ tử xinh đẹp vô song như thế, nhất định là một kẻ gây tai họa, hồng nhan họa thủy, nếu đặt ở trong hoàng cung, bà sẽ là người đầu tiên ban cái chết cho nàng, bởi vì nếu như nàng tồn tại sẽ hủy hoại toàn bộ tiền đồ hoàng gia.

"Phụng tỷ tỷ, hôm nay chúng ta hẹn nhau đến Triều m tự, là trao đổi chuyện cưới xin. Nếu cuối cùng người Sách nhi chọn là công chúa Trinh Nhi, ai gia cũng không nói lời nói, nhưng nếu sau cùng người Sách nhi chọn lại là người ngoài, ai gia xem như Phụng gia đang làm nhục hoàng thất." Lập trường Hoàng thái hậu đột nhiên thay đổi, vô cùng uy nghiêm nói.

Bà trực tiếp nói thẳng ra tại đây, bà đồng ý cho người Phụng gia lựa chọn công chúa Trinh Nhi làm cháu dâu, nhưng nếu cuối cùng người Phụng Thiên Sách chọn không phải là công chúa Trinh Nhi, cũng không chọn Đại công chúa, như vậy bà cũng không thể nói gì hơn, cho dù công chúa Trinh Nhi xinh đẹp thế nào thì vẫn ngang hàng với Đại công chúa, Đại công chúa có thua cũng không mất mặt, nhưng nếu Đại công chúa bại dưới tay một nữ nhân có thân phận không rõ ràng, vậy bà tuyệt đối không cam tâm.

Đại công chúa cuối đầu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Hoàng nãi nãi, hôm nay ta tới đây, chính là vì nể mặt Phụng lão thái quân, nếu không phải

vì yêu mến Phụng thái quân, ta cũng không đến đây.

Nàng kiều ngạo xoay chuyển ánh mắt, nhìn Phụng Thiên Sách, trong ánh mắt đều là khinh miệt: "Để ta gả cho một người hoang đường vô năng, đúng là vũ nhục lớn của đại công chúa! Trên này người xứng với bản công chúa, chỉ có Nạp Lan Tiêu Bạch đứng đầu Bát công tử của Hạo Thiên. Trừ hắn ra, những nam nhân khác đều không lọt vào mắt bản công chúa."

"Hôm nay bản công chúa mượn cơ hội này, nói rõ cho mọi người biết, sau này không cần an bài những cuộc gặp mặt nhàn chán này cho ta nữa. Bản công chúa chỉ tham gia một lần, không có lần thứ hai với loại người chơi bời phong lưu." Nói xong, nàng vái chào Hoàng thái hậu và Phụng lão lão, "Hoàng nữ nãi, Phụng thái quân, xin tha thứ cho ta không thể tiếp tục mà rời đi trước."

Không để cho Hoàng thái hậu và Phụng lão thái thái có bất kỳ cơ hội giữ lại, đại công chúa đã ngênh ngang sải bước ra ngoài.

Có tính cách.

Già Lam không ngờ trong lòng đại công chúa đã có người để ý, mà người đó lại là Nạp Lan đại ca, lấy tính tình bình thân của Nạp Lan đại ca, có thể hứng thú với đại công chúa cao ngạo cường thế hay không?

"Mau hoàn hồn." Phụng Thiên Sách đột nhiên lấy khăn che dung mạo xinh đẹp của nàng, đồng thời lôi kéo suy nghĩ nàng lại, sắc mặt của hắn hơi khó coi, không còn si mê vừa nãy.

Già Lam kỳ lạ nhìn hắn, không hiểu sao hắn lại đột nhiên thay đổi như vậy.

"Sao này không được tùy tiện để lộ diện mạo thật ra ngoài, bằng không nàng cứ coi chừng ta."

Ánh mắt của hắn lộ ra một tia hung ác độc địa, cũng không biết cuối cùng là đang tức giận với ai.

Lúc này, có tăng nhận vội vã chạy vào bẩm báo: "Phụng thái quân, hoàng thái hậu, phụng trượng trụ trì, thương thế Hoàng Hậu đột nhiên chuyển biến xấu, mọi người chúng ta đều bó tay, chỉ sợ hoàng hậu không qua khỏi...."

"Mẫu hậu." Hiền Viên Trinh Nhi bị ai kêu lên một tiếng, cả người bỗng nhiên lắc lư, lao đảo xông ra ngoài. Đi ngang qua Phụng Thiên Sách, thân thể nàng nghiêng vẹo, chọt té lên người Phụng Thiên Sách.

Trong tích tắc, chuyện xảy ra quá đột ngột, Phụng Thiên Sách theo bản năng đưa tay ra đỡ Hiền Viên Trinh Nhi.

Ngã vào trong lòng Phụng Thiên Sách, Hiền Viên Trinh Nhi khẽ nhếch môi, giả vờ yếu ớt, giống như nếu nàng còn thở nữa sẽ bất tỉnh mất.

Hai tay nàng thuận thế đặt lên, ôm chặt lấy Phụng Thiên Sách, ai oán khóc ồ lên: "Sách ca ca, huynh mau cứu mẫu hậu. Ta không thể mất đi mẫu hậu. Sách ca ca, ta nên làm gì bây giờ?"

Phụng Thiên Sách cúi đầu nhìn nàng, chân mày nhíu lại, thấy nàng khóc thương tâm như vậy, hắn cũng không đành lòng, đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng nói: "Không có chuyện gì, mẫu hậu muội nhất định không có chuyện gì."

Động tác nho nhỏ, giọng nói dịu dàng, vốn không có gì to tát, nhưng rơi vào trong mắt Già Lam, lại như có cây kim đâm vào.

Bây giờ Hiền Viên Trinh Nhi cần nhất là được người ta an ủi, Phụng Thiên Sách an ủi nàng ấy cũng là chuyện bình thường, nhưng nàng không có cách nào tiếp nhận được.

Phụng Thiên Sách trước mặt như có cơn gió thổi qua, khi hắn ngẩng đầu, chỉ thấy thân ảnh Già Lam nhanh chóng rời đi. Hắn ngăn người, theo bản năng đẩy Hiền Viên Trinh Nhi ra, ném nàng về phía Phụng Thiên Dục, sau đó đuổi theo Già Lam.

"Sách ca ca..." Hiền Viên Trinh Nhi cực kỳ thất vọng, tại sao Sách ca ca lại đối xử với nàng như vậy? Lẽ nàng hắn đã quên mất, lúc còn nhỏ hắn đã từng nói gì sao?

Sống chết của mẫu hậu, Sách ca ca không những không an ủi nàng, trái lại còn vô tình với nàng, tại sao hắn lại có thể làm thế với nàng?

Cả người không ngừng run rẩy, nàng cảm giác cả bầu trời trên đỉnh đầu nàng sụp đổ.

"Trinh Nhi, đừng buồn, mẫu hậu muội nhất định không có chuyện gì." Phụng Thiên Dục không chịu nổi ánh mắt tuyệt vọng của nàng, nên vỗ về an ủi.

Hiền Viên Trinh Nhi dường như không nghe thấy, đứng ở cửa run lên một hồi.

Phụng lão thái thái đau đầu xoa thái dương, trong lòng không khỏi thở dài, suy nghĩ của bọn trẻ bây giờ, thật sự là không hiểu nổi.

Hoàng thái hậu cũng đau đầu không thua kém gì, bà bắt đầu hoài nghi uy phong của bà có còn tồn tại hay không, tiểu bối như vậy càng khó khống chế hơn cả hai mẹ con hoàng hậu.

Đúng rồi, hai mẹ con hoàng hậu đâu?

Bà bỗng nhiên vỗ bàn một cái, lúc này mới nhớ tới hai mẹ con hoàng hậu vẫn còn bị nhốt ở thiện phòng, chẳng ai quan tâm tới.

"Người, nhanh đi thả hoàng hậu và nhị công chúa."

Đáng thương cho hai mẹ con hoàng hậu ngu ngốc ở trong thiện phòng ba canh giờ, lạnh đến run người. Cuối cùng thấy có người mở cửa, đưa quần áo tới, hai mẹ con ôm nhau khóc rống lên.

Sau khi Già Lam rời khỏi phòng khách, trên đường đi rất khó chịu, lập tức trở về phòng mình.

Xoay gương đồng, nàng bỏ khăn che mặt xuống, trong gương đồng phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp xuất trần của nàng, nhưng mà sắc mặt lúc này của nàng không được tốt lắm.

"Dung mạo xinh đẹp, thật sự rất quan trọng sao?" Nhớ tới bộ dạng khi nãy của Phượng Thiên Sách, nàng vốn rất cao hứng, nhưng bây giờ chỉ thấy có vô cùng châm chọc.

Gương mặt của nàng bây giờ rất xinh đẹp, nhưng tất cả đều là giả, tháo bỏ lớp da này đi, thì nàng vẫn là người xấu xí.

Đáy mắt nổi lên tức giận, nàng dùng sức xé lớp da trên mặt xuống.

Nàng chính là nàng, dáng dấp thế nào thì chính là thế đó.

Nàng không cần người khác hâm mộ, cũng không muốn xu nịnh bất cứ kẻ nào, nàng chỉ muốn là nàng.

Lúc này, cửa phòng có người nhẹ nhàng đẩy ra, từ trong gương đồng, phản chiếu hình ảnh nam nhân. Nam nhân trong gương mỉm cười, bước về phía nàng.

Già Lam hơi sững sốt, thấy rõ người tới, nàng trực tiếp che gương đồng lại, không muốn nhìn thấy hắn nữa.

"Tức giận?" Hơi thở nam nhân ở ngay sau lưng nàng.

Nhắm mắt lại, đôi môi nhếch lên, Già Lam bịt lỗ tai mình lại, đồng thời nín thở, hạ quyết tâm không muốn nghe bất kỳ lời nào của hắn, ngay cả hơi thở cũng không muốn hắn nghe, triệt để cắt đứt quan hệ với hắn.

Nhìn hành động ấu trĩ nhưng đáng yêu của nàng, Phượng Thiên Sách nhìn không được mà cười nhạo, ôm nàng vào lòng: "Đã nghe qua chuyện 'bịt tay trộm chuông'[1] chưa? Nàng xác nhận sẽ không nghe thấy âm thanh của ta?"

[1] Bịt tay trộm chuông (掩耳盜鈴) có nghĩa là tự lừa dối mình, không lừa dối được người. Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỏ đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy.

Già Lam nghiêng người, tránh né móng vuốt của hắn.

Nàng thích bịt tay trộm chuông thì sao? Liên quan gì đến hắn?

"Có thể nói cho ra biết tại sao nàng lại tức giận?" Giọng nói của Phượng Thiên Sách đột nhiên rất thấp, như dụ dỗ người ta phạm tội.

Trong đầu Già Lam chấn động, đứng vậy tại sao nàng phải tức giận? Hiên Viên Trinh Nhi là đối tượng xem mắt của hắn, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, bây giờ mẫu thân người ta sắp chết, ôm nàng ta dỗ nín nàng ta thì thế nào? Hắn an ủi đối tượng hẹn hò, thanh mai trúc mã thì thế nào?

Cuối cùng nàng tức giận cái gì?

Cũng không biết sao lại buồn bực, bởi vì nguyên nhân gì thì trên mặt Già Lam cũng càng thêm ửng đỏ.

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, lúc này càng không muốn mở ra, rất sợ đối phương cười nhạo, đứng vậy, hắn nhất định sẽ cười nhạo nàng.

Lúc này nàng không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng Phượng Thiên Sách nhìn nàng, đôi mắt đen láy không nhìn ra suy nghĩ.

Tay hắn nhẹ nhàng chạm đến vị trí bớt trên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: "Nàng bây giờ thế nào cũng được, rất xinh đẹp, rất chân thật."

Trong lòng Già Lam khẽ run lên, sau đó gắt gao bịt chặt lỗ tai, không muốn nghe bất cứ lời nào của hắn.

"Không muốn để ý đến ta?" Tay hắn chậm rãi di chuyển, từ bớt trượt xuống, đến đôi môi nàng, đầu ngón tay tinh tế chạm đến vành môi, "Nếu nàng không để ý đến ta, ta sẽ hôn nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: V25: Nụ hôn của hắn, tỏ tình của hắn

Edit: Tịch Liêu

Già Lam cố gắng giả vờ như không nghe thấy, nhưng giọng nói trầm thấp như từ tính của hắn cứ len lỏi chui vào tai nàng.

Hôn nàng? Hắn nhất định là đang gạt nàng, nhất định sẽ không để mắc lừa hắn lần nữa.

Già Lam không để ý đến hắn, xiu nữa hắn thấy không thú vị, chắc chắn sẽ bỏ đi.

Nhưng Già Lam lại không hề biết tâm lý của nam nhân, nàng càng không để ý tới hắn, lạnh nhạt với hắn, hắn càng muốn thân thiết với nàng, để nhận được sự quan tâm của nàng.

Phượng Thiên Sách nhìn nàng chăm chú, thấy nàng nhắm nghiền hai mắt lại, nhìn biểu hiện hận không thể khâu hai mắt mình lại của nàng vô cùng đáng yêu, khiến hắn phì cười. Rốt cuộc hắn có bao nhiêu đáng sợ, để nàng cũng không muốn liếc nhìn hắn một cái?

Trong lúc dở khóc dở cười, ánh mắt trong suốt của hắn di chuyển đến đôi môi mềm mại của nàng, màu hồng mê người và nhận nhận mùi hương, khiến tim hắn không khỏi đập nhanh hơn.

Không biết sức mạnh nào đó đã lôi kéo, hắn chậm rãi xit lại gần Già Lam, mỗi cách môi chỉ trong một ngón tay, hơi thở ấm áp phun lên môi Già Lam: "Ta nói lại lần cuối cùng, nếu nàng không mở mắt ra, ta sẽ hôn nàng."

Giọng nói khàn đặc của hắn rơi vào tai Già Lam, nồng đậm từ tính, càng làm người ta thêm sợ hãi.

Cả người Già Lam căng thẳng, tim đập nhanh hơn, nàng cố gắng nói với bản thân, hắn đang gạt nàng, hắn nhất định đang gạt nàng.

Hắn muốn gạt nàng mở mắt ra, sau đó cười nhạo nàng, nhất định là như vậy!

Đột nhiên, trên môi truyền đến một con tê dại, có gì đó mềm mềm dán lên môi nàng.

Hồn loạn xen lẫn với kháng cự.

Trong nháy mắt, có vật gì đó ở trong đầu nổ tung, cả người Già Lam run lên, đôi mắt xinh đẹp trong nháy mắt trừng lớn, nhìn Phượng Thiên Sách, não bộ trống rỗng.

Môi của hắn lạnh lạnh, mềm mại, mang theo cả mùi hương thơm mát, xông thẳng đến trái tim.

Lần trước, hắn cũng từng hôn trộm nàng, nhưng chỉ vì đánh lạc hướng sự chú ý của nàng, khi đó chỉ là chạm nhẹ qua thôi, bây giờ thì khác, hắn trực tiếp hôn lên môi nàng.

Trực giác Già Lam cho biết không khí chung quanh của nàng đang bị cướp, nàng thậm chí quên cả hô hấp, gương mặt bởi vì ngộp mà càng lúc càng hồng, càng lúc càng phồng to.

"Tiểu Lam Lam, ta nghĩ, có lẽ ta đã thật sự thích nàng." Phượng Thiên Sách rời khỏi môi nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng nói, giọng điệu của hắn êm ái ngọt chết người.

Nhịp tim Già Lam bị chậm mất một nhịp, lý trí đều bay đi hết.

Hắn nói thật sao? Nhưng nàng rất nhanh phủ nhận, hắn nói qua không chỉ một lần, mỗi lần nói đều là cố tình đùa giỡn với nàng. Cho nên, không thể tin, không thể tin.

"Nàng nói phải làm sao bây giờ?" Ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chú người phía dưới mình, ngay cả không khí xung quanh cũng dừng di chuyển.

Hắn đột nhiên nghiêm túc như vậy, Già Lam càng không dám suy nghĩ nhiều, rốt cuộc hắn nói thật hay đùa đây, đưa tay đẩy hắn ra: "Người đừng nói giỡn nữa, không vui chút nào đâu."

Phượng Thiên Sách nghiêng người lần nữa, nhìn nàng thật lâu, cẩn thận quan sát đôi môi của nàng, ánh mắt đột nhiên trầm xuống: "Tiểu Lam Lam, thích ta, nàng sợ sao?"

Giấu như bí mật giấu trong lòng bất ngờ bị người ta vạch trần, tim Già Lam càng đập dữ dội hơn, mặt ửng đỏ, tức giận trừng hắn: "Ai thèm thích người chứ? Người đừng có tự mình đa tình."

Người này cũng quá tự kỷ đi, sao hắn dám chắc chắn nàng cũng thích hắn?

Không, ngay cả nàng cũng không rõ là hắn có thật lòng thổ lộ hay không, hay lại nghĩ muốn trêu chọc nàng.

Không thèm để ý đến phản ứng dữ dội của nàng, Phụng Thiên Sách đem ngón tay cái đặt nhẹ lên môi Già Lam, im lặng thờ dài, trong lòng thầm bổ sung một câu: "Thích nàng, ta rất sợ.....", ngoài miệng, nói cũng không giống.

"Thì ra Tiểu Lam Lam then thừng, lần đầu tiên được nam nhân tỏ tình sao?" Phụng Thiên Sách bỗng nhiên cười nhạt, khuôn mặt tươi cười đánh giá nàng, trong con ngươi có mấy phần đắc ý, còn có mấy phần cưng chiều không nói nên lời.

Nghe được lời của hắn, Già Lam hoàn hồn, tròn mắt nhìn hắn: "Cút đi cho ta, càng xa càng tốt, ta không muốn nhìn thấy ngươi."

Quả nhiên nàng đoán không sai, hắn đang trêu ghẹo nàng.

Cũng may nàng không có tự mình đa tình, bằng không nhất định hắn sẽ càng chê cười nàng nhiều hơn.

A a a.... Sao trên đời này lại có người vừa nhảm chán lại vừa đáng ghét thế chứ? Hơn nữa, hắn lại còn là sư phụ của nàng....

Ngón tay xoa xoa đôi môi mình, Phụng Thiên Sách khổ não nhíu mày: "Tiểu Lam Lam, nước miếng của nàng đều phun đến miệng của ta, cái này có tính là nàng gián tiếp....chủ động....hôn ta?"

Già Lam dùng sức vuốt ngực, hít thở, nếu không sẽ bị hắn chọc cho tức chết.

Hắn như thế dám nói nàng phun nước miếng, vậy nàng phải nói cho hắn biết lợi hại.

"Phụng Thiên Sách, ngươi đừng có tự cho là đúng, ngươi là kẻ vô vị kiêu căng, ngươi không khi dễ ta một ngày là ngươi ngủ không ngon à? Ngươi là cái đồ mặt người dạ thú, lưu manh mặt dày lừa giỡn con nhà lành. Muốn bà đây thích ngươi?? Nằm mơ đi...."

Phụng Thiên Sách một bên lau nước bọt, một bên nghe nàng lộp bộp chửi mắng, chẳng những không bị nàng hù dọa, ngược lại còn hứng thú nghe nàng mắng.

Thật kỳ lạ. Rốt cuộc nàng học ở những lời chửi người này chứ, lại còn rất lạ, hắn cũng chưa từng nghe qua.

"Còn gì nữa không? Tiếp tục đi." Con ngươi hắn lấp lánh, hăng hái bùng bùng nhìn nàng.

Già Lam hắc tuyến, cũng hết sức chửi người rồi, không hiểu đầu người này làm từ cái gì, lần đầu tiên mới thấy có người càng bị chửi càng hưng phấn.

"Nước quá trong ắt không có cá, người tiện quá không ai địch nổi, cây không có vỏ nhất định sẽ chết, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch." Già Lam tròn mắt một cái, đây là câu cuối cùng nàng tặng cho hắn.

"Ha ha, câu này hay. Ta thích câu này nhất." Trong mắt Phụng Thiên Sách như có vô số ánh sao lấp lánh.

Già Lam cúi đầu, nàng suýt chút nữa đã bị hắn đánh bại, Phụng Thiên Sách tuyệt đối là khắc tinh của nàng.

"Tiểu Lam Lam, nàng thật có học thức. Mắng người có thể cao thâm như vậy, nội hàm như vậy, nàng nói đi sao ta có thể không thích nàng được chứ."

Già Lam nghiêng đầu, người đầu cứu mạng ----- ai đem cái tên yêu nghiệt này đi đi, cứu tôi với cứu tôi với!!!!

Có lẽ do cảm nhận được suy nghĩ mãnh liệt của chủ nhân, Tiểu Trạch ở trước ngực nàng khẽ ngoa ngoáy, từ bên trong áo nàng chui ra.

Đây là chỗ Tiểu Trạch cực kỳ thích, ở đâu cũng không thích, hết lần này đến lần khác đều nằm ở trước ngực nàng. Già Lam hết cách chỉ có thể giấu nó ở trong áo của mình.

Lúc này nó đột nhiên chui ra, nằm ngay cổ áo Già Lam, ánh mắt lom lom nhìn Phụng Thiên Sách.

Già Lam cúi đầu thấy cái đầu của nó, đột nhiên con ngươi khẽ động, bên trong có mấy phần giao hoạt, dùng suy nghĩ trao đổi với Tiểu Trạch: "Tiểu Trạch mau thi triển huyền kỹ với hắn."

Huyền kỹ của Tiểu Trạch sẽ làm cho người ta hăm sâu trong nội tâm mãnh liệt nhất, nàng tò mò không biết trong lòng Phụng Thiên Sách muốn gì nhất.

Một tia vàng đen chậm rãi phóng ra ngoài, Tiểu Trạch cảm nhận được yêu cầu của chủ nhân, bắt đầu thi triển huyền kỹ.

Đột nhiên, ba một tiếng, Già Lam chỉ cảm thấy một trận gió lạnh xẹt qua tóc mai trước trán, có vật gì đó cứng rắn đập mạnh vào ngực của nàng, đau đến nàng kêu thành tiếng.

"Chủ nhân, người cứu mạng....."

Đột khi Già Lam hoàn hồn, thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, lúc này mới phát hiện con chim tước hay ghen tuông --- Thiên Thiên xuất hiện. Tiểu Trạch trong hình dạng sâu lông bị Thiên Thiên mổ vào trong miệng, đau đến giãy dụa vụn vụn.

Thiên Thiên chỉ cao khí ngang[1], lấy tư thế người thắng cuộc bay đến bà vai chủ nhân, giống như đang giành công với chủ nhân nó.

[1] Chi cao khí ngang] (趾高气昂) chỉ bộ dạng của người dương dương tự đắc, vênh vào đắc ý

"Thiên Thiên, mau thả Tiểu Trạch ra, người làm nó bị thương rồi." Già Lam vội la lên, trong lòng nàng cực kỳ âm ức, bản thân đâu không lại Phụng Thiên Sách thì thôi, thế nào ngay cả tiểu thú cưng của nàng cũng không đâu lại thú cưng của hắn? Nàng cũng rất đau lòng a.

Lẽ nào đồ đệ nhất định sẽ không đánh thắng nỗi sư phụ sao?

Nàng không tin, một ngày nào đó, nàng chắc chắn phải xoay người.

Thiên Thiên đắc ý hất đầu, cái miệng nhọn hoắt cô tình nhúc nhích vài cái, Tiểu Trạch bị đau kêu oa oa.

Cái gì gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn??? Đây chính là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Con Thiên Thiên kiêu ngạo này, cho đến tận bây giờ cũng không nhìn nàng vừa mắt, chỉ nghe lời chủ nhân nó. Già Lam hết cách phải tìm Phụng Thiên Sách giúp đỡ, mặc dù không muốn cúi đầu với hắn, nhưng vì liên quan đến tính mạng Tiểu Trạch, nàng phải tạm thời chịu thua.

"Này, người nói Thiên Thiên mau thả Tiểu Trạch đi."

Phụng Thiên Sách nhú mày, con người như có tà khí khi cười, đến gần nàng: "Nàng kêu ta cái gì? Này? Này là ai?"

Cẩn cẩn môi, Già Lam kiên quyết nhìn hắn nói lớn: "Phụng Thiên Sách người mau kêu sủng vật của người thả sủng vật ta ra."

"Ngay cả tên họ cũng nói ra, thật không có thành ý." Phụng Thiên Sách nghiêng đầu nhìn Thiên Thiên, sờ đầu nó, "Thiên Thiên, vất vả mấy ngày nhất định rất đói bụng phải không?"

Thiên Thiên ra sức gật đầu, hơn nữa còn là chủ nhân quan tâm nó, ngậm 'sâu lông' trong miệng, phát ra tiếng chảy nước miếng ừm ừc.

Tiểu Trạch bị nó cắn lên, huyền kỹ không có cách nào thi triển được, chỉ biết đau đớn giãy dụa.

Già Lam khinh bỉ nhìn hai chủ tớ ghê tởm, nhếch miệng cắn răng, lại nhìn bộ dạng thống khổ của Tiểu Trạch, nàng cực kỳ đau lòng, cảm thấy tình cảnh bây giờ của mình với Tiểu Trạch không khác nhau bao nhiêu, nàng cũng đang bị Phụng Thiên Sách ngậm trong miệng, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống, quá thất bại.

"Phụng Thiên Sách, cuối cùng người muốn thế nào?"

Phụng Thiên Sách đột nhiên nghiêng người, đem ngón tay chỉ vào gò má của mình, cười vô cùng xấu xa nói: "Nàng hôn ta một cái, ta liền để Thiên Thiên thả Tiểu Trạch."

Già Lam ngu người, sau đó càng thêm tức giận quát: "Phụng Thiên Sách, người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Người đúng là đồ không biết xấu hổ."

Phụng Thiên Sách nháy mắt, vô tội bĩu môi: "Không phải nàng đã nói sao. Nước quá trong ắt không có cá, người tiện quá không ai địch nổi, cây không có vỏ nhất định sẽ chết, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch. Ta chỉ làm theo những gì nàng nói thôi."

Sau đầu nàng như bị sét đánh, đây là do nàng tự chuốc lấy.

Ghê tởm a a a

Nàng tuyệt đối không thừa nhận bản thân ngu xuẩn, mới bị hắn đùa giỡn xoay vòng vòng thế này, chỉ có thể nói, chỉ số phúc hắc của hắn quá cao.

Nếu như đem hắn so sánh với quả dưa hấu to lớn thì nàng chỉ là hạt giống mới nảy mầm, nàng đã hoàn toàn bị đánh bại.

Nhưng mà, coi như là hạt giống mới nảy mầm đi, một ngày nào đó nó sẽ từ dưới đất chui lên, sinh trưởng khỏe mạnh, sức sống của nó vô cùng lớn. Chỉ là một quả dưa hấu, sớm muộn gì cũng sẽ bị nó dẫm nát dưới chân.

Cho nên, nếu hạt mầm nhỏ không nảy mầm, sẽ không lớn lên được, vì vậy trước hết nó cần phải kiên nhẫn ở trong đất chờ đợi, từ dưới đất chui lên, một ngày nào đó làm rung động thiên hạ.

Già Lam từ từ bình tĩnh lại, phục hồi tinh thần, ngược mắt nhìn về phía hắn.

Thấy nàng đột nhiên bình tĩnh như vậy, Phụng Thiên Sách trái lại không đoán được suy nghĩ của nàng, nhìn nàng đợi phản ứng tiếp theo.

"Ta chỉ muốn nói, từ lưu manh cũng không thể hình dung hết về người." Tầm mắt khẽ nhìn về phía Thiên Thiên, khóe môi cong lên một phần ba, bất thành lĩnh nàng nghiêng người, xẹt tới chỗ Phụng Thiên Sách, hôn lên má hắn một cái.

Phụng Thiên Sách chỉ cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngứa, nhột nhột, như có lông vũ nhẹ gãi tim hắn, trong phút chốc hắn rơi vào trạng thái ngu ngốc.

Cái hôn này quá bất ngờ, ngoài dự đoán của Phụng Thiên Sách, hẳn còn rằng nàng sẽ không làm theo, chỉ muốn trêu chọc nàng một chút thôi, nàng lại thật sự làm theo, cảm giác này....rất tuyệt vời.

Nụ hôn này, cũng là bất ngờ lớn của Thiên Thiên. Lông chim trên người nó đột nhiên dựng đứng lên, mồm há hốc, oa oa kêu lớn: "Người quái dị. Người dám hôn chủ nhân? Người không biết xấu hổ."

Nó vừa há mồm, Tiểu Trạch trong miệng vì thế rơi xuống, nhanh như chớp hóa thành làn khói xanh, một lần nữa chui vào trong cổ áo chủ nhân.

Già Lam đưa tay, vỗ về Tiểu Trạch đang bị hoảng sợ, khoe môi vênh cao, cuối cùng cũng nở nụ cười toàn thắng.

Nàng đã sớm tính toán, Thiên Thiên là bình dấm chua, nó nhất định sẽ không chịu nổi cảnh chủ nhân của mình bị khi dễ. Chỉ cần nó mở miệng, Tiểu Trạch liền được cứu. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, Thiên Thiên bị trúng kế.

Ha ha, đâu không lại chủ nhân nó, nhưng đâu với nó, vẫn còn thừa sức đấy.

Ngước mắt nhìn Phụng Thiên Sách lần thứ hai, thấy mắt phụng hẳn híp lại, tay chạm đến chỗ nàng vừa hôn, nở nụ cười vô cùng thỏa mãn, giống như hẳn là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Già Lam nghĩ thấy buồn cười, không phải chỉ hôn hẳn một cái thôi sao, có cần khoa trương vậy không?

Lúc này, cửa phòng đột nhiên có người mở ra, Tống Thiên Nhi không chú ý đi vào trong. Thấy Phụng Thiên Sách cũng ở chỗ này, nàng ngăn người, phản ứng đầu tiên là chạy ra khỏi phòng lần nữa, đóng cửa phòng nhẹ nhàng lại, làm bộ như nàng chưa từng bước vào phòng.

Già Lam không nói gì, chỉ dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết nha đầu kia lại suy nghĩ bậy bạ gì rồi.

"Thiên Nhi, còn không mau bước vào đây."

Ngoài cửa truyền đến tiếng trả lời của Thiên Nhi: "Thiên Nhi không có ở đây, các người cứ tiếp tục đi."

Đúng là kết nhằm bạn. Già Lam thở dài: "Thiên Nhi không ở đây, vậy người trả lời là ma à?"

Một lúc sau, cửa phòng lại bị đẩy ra lần nữa, trên mặt Tống Thiên Nhi cười ha ha: "Ta không biết cô với Phụng thiếu ở đây, nếu sớm biết, ta đã không đi làm."

Phụng Thiên Sách rất hài lòng với câu trả lời của nàng, chỉ nhìn nàng cười nhẹ: "Không sao, chuyện cần làm điều đã làm xong rồi."

Lời nói muốn bao nhiêu mờ ám là có bấy nhiêu, cũng khiến người ta không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Sau một phút, trên mặt Tống Thiên Nhi liền hiện rõ hâm mộ và chúc phúc: "Già Lam, ta nói có sai đâu. Chỉ cần cô bất chấp tất cả, dũng cảm bước về phía trước, cô chắc chắn sẽ thành công. Các người đều phải cố gắng nhiều hơn nữa, bây giờ trước mặt các người vẫn còn trở ngại, các người nhất định phải nắm chắc tay nhau bước đi, đợi đến một ngày tất cả mọi người sẽ chúc phúc cho hai người."

Già Lam dường như thấy trước mắt mình, có một u hồn bay phát phối, mà u hồn đó chính là nàng ấy. Ai ngờ, Phụng Thiên Sách đã nhanh trả lời Thiên Nhi, Già Lam lập tức cảm thấy có thêm một u hồn khác oanh kích nàng.

"Thiên Nhi nói rất đúng. Chúng ta nhất định sẽ cố gắng."

Sao nàng lại biết nhiều người kỳ lạ thế này?

"Thiên Nhi, cô vội vã chạy tới đây, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"À, ta thấy Mộc trưởng lão với những học sinh khác của học viện Thiên Dực đã đến Triều m tự, còn thiếu ta, cô và Mộc Mộc, chúng ta cũng nên nhanh chóng tập trung tới chỗ Mộc trưởng lão."

Già Lam suy nghĩ một chút, nếu phần lớn mọi người đều đã đến tập hợp đông đủ ở Triều m tự, nàng cũng nên trở về: "Cô đợi ta một chút, ta thay quần áo xong liền đi."

"Vậy cô nhanh lên chút đi, ta đợi cô ở ngoài cửa." Tống Thiên Nhi chán chừ liếc mắt nhìn Phụng Thiên Sách, lẽ nào hẳn định ở lại nhìn Già Lam thay đồ? Hai người bọn họ cũng tiến triển quá thần tốc đi!!!

Tống Thiên Nhi mang theo suy nghĩ mờ ám rồi đi, không quên nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Già Lam liếc nhìn nụ cười trên mặt Tống Thiên Nhi, cũng biết nàng ấy đang nghĩ gì, trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách: "Người còn không đi nữa? Ta phải thay y phục."

"Cũng không phải chưa từng thấy qua...." Phụng Thiên Sách còn muốn nói thêm, lại thấy nàng tròn mắt lớn, hẳn khê cười, quyết định không đùa nàng nữa.

"Ta đi đây."

Cuối cùng hần rời đi, mang theo cả bình dấm chua Thiên Thiên, cả phòng trở lại yên tĩnh lần nữa.

Trong đầu đột nhiên nhớ lại lời hần đã nói: "Tiểu Lam Lam, thích ta, nàng sợ sao?"

Sợ? Nàng không biết sợ!

Nàng chỉ biết, nếu bản thân yêu một người, nàng nhất định sẽ theo đuổi hần, thương hần. Dù con đường phía trước có đầy sôi lửa bỏng, long trời lở đất, nàng cũng sẽ không hề dao động ý chí.

Nhưng mà yêu?

Hần là người kia sao?

Nàng không thể nào xác định được.

Đổi lại viện phục học viện Thiên Dực, mang theo cả cái bốt xấu xí trên mặt, nàng một lần nữa trở thành học viện Thiên Dực.

Già Lam vừa xuất hiện, lập tức nhận được sự chú ý từ ba người Lâm sư tỷ, các nàng không giải thích được giấc mộng trong núi, đợi đến khi tỉnh mộng, các nàng vẫn nhìn chăm chăm con son ly đang truy đuổi biến mất không dấu vết. Các nàng từng hoài nghi có phải Già Lam thừa dịp ba người các nàng ngủ say ăn cắp son ly không?

Bây giờ thấy hai tay Già Lam trống trơn, các nàng liền lấy một con son ly vừa đi săn được, đặc ý khoe khoang với Già Lam.

"Lâm sư tỷ, nhìn con son ly chúng ta săn được, vừa mập vừa lớn, nếu như đem nướng, nhất định sẽ rất ngon." Béo nữ cố tình nói lớn tiếng.

Nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn phối hợp với nàng nói: "Đúng vậy đó, cho nên lúc trở về học viện Thiên Dực, chúng ta có thể quang minh chính đại ăn nó, không giống như vài người, ngay cả tư cách học ở học viện Thiên Dực cũng không có. Ha ha ha, nói không chừng, hôm nay là lần cuối cùng chúng ta nhìn thấy vài người."

"Haizz, vừa mới nhập học hai ngày, đã bị đuổi khỏi học viện. Nếu đổi lại là ta, ta liền....đi chết cho rồi, chẳng còn mặt mũi sống tiếp nữa." Lâm sư tỷ đứng ra nhìn Già Lam, ý tứ đầy khiêu khích.

"Các người đừng có coi thường người khác, chúng ta cũng có...." Không đợi Tống Thiên Nhi nói xong, Già Lam đã ngăn nàng lại, nói: "Thiên Nhi, cần gì phải tính toán với các nàng? Cô không thấy gương mặt của các nàng giống cái mòng ả, miệng các nàng như hoa cúc? Phun ra những lời thối như cứt. Nếu như so đo với các nàng, không phải khiến bản thân thối theo sao?"

Trong nháy mắt sắc mặt ba người Lâm sư tỷ thay đổi, lời của nàng thật quá thô tục, dám so sánh các nàng...

"Già Lam, đến lúc này, cô còn dám kiêu căng? Các người không săn được một con son ly nào, ta xem các người còn dám bước chân vào học viện không?" Lâm sư tỷ tức giận quát lớn.

"Bây giờ ta không nói chuyện với cậu? Không cần tùy tiện cắn bậy." Già Lam cười nhạt nói, ba người Lâm sư tỷ tức giận không ít.

Nguyên tắc Già Lam chính là vậy, người không phạm nàng nàng không phạm, chọc phải nàng, vậy đừng trách nàng ăn miếng trả miếng.

"Thiên Nhi, con mồi của chúng ta?"

"Điều không phải ở trên người cô sao?" Tống Thiên Nhi thành thật trả lời.

Già Lam giả vờ bùng tình hiểu ra, biến ma thuật trước mặt học sinh, biến ra một con son ly. Không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, nàng cúi đầu đánh giá con son ly trong tay mình, lắc đầu nói: "Con son ly này vừa gầy vừa dài, nhất định là do mỗi ngày phải chạy khắp núi đồi, nhìn bộ dạng này mập lên một chút...."

Nàng cố ý dừng lại ở đây, để cho mọi người suy nghĩ nhiều hơn.

Các nàng săn được son ly vừa gầy vừa dài, là do mỗi ngày phải chạy khắp núi, cho nên săn nó không dễ chút nào, mà ba người Lâm sư tỷ lại đi săn son ly vừa mập vừa tròn, rất rõ ràng là các nàng không tốn bao nhiêu công sức để bắt, cho nên chẳng có gì là lạ cả.

Ba người Lâm sư tỷ cũng không phải là người ngu ngốc, nhanh chóng hiểu được ý tức trong lời của nàng, tức giận đến mặt đỏ tía tai.

Lúc này, bên trong phòng bệnh hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, truyền đến tiếng khóc rống.

Tất cả mọi người đều tập trung lại trước cửa phòng.

Cao tăng từ bên trong lục đục đi ra ngoài, ai cũng đều lắc đầu thở dài, tình huống không mấy lạc quan.

Hiên Viên Trinh Nhi từ bên trong vọt ra, kéo mấy cao tăng lại, hai mắt đầm lệ cầu xin: "Các vị đại sư, cầu xin các người không nên bỏ cuộc sớm như vậy, mau nghĩ cách cứu mẫu hậu ta đi."

"Công chúa, không phải bần tăng không tận lực, mà thật sự hoàng hậu đã trúng tên ở vị trí quá nguy hiểm. Nếu như rút cây tên ra, bà ấy chắc chắn sẽ chết ngay lập tức, nếu không rút ra, bà có thể duy trì hơi thở trong một canh giờ. Bây giờ chỉ hi vọng trong hoàng thất xuất hiện thần y, có thể rút mũi tên ra mà hoàng hậu vẫn bình yên vô sự thôi."

"Nhưng mà, ngự y cũng phải mất bốn canh giờ mới tới đây được, mẫu hậu ta sao có thể đợi được tới bốn canh giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: V26: Lần tỏ tình thứ hai của hắn, già lam cứu người

Edit: Tịch Liêu

Nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế của Hiên Viên Trinh Nhi, mấy vị cao tăng lấy làm khó xử, nhưng quả thực bọn họ đã cố gắng hết sức, cũng không còn cách nào khác.

"Công chúa, người nên nén bi thương lại."

Một vị cao tăng trong đó nói, khiến Hiên Viên Trinh Nhi hoàn toàn sụp đổ, hai chân nàng mềm nhũn, bất tỉnh tại chỗ.

Hai nha hoàn đứng lúc đến đỡ nàng, đưa nàng vào phòng khách nghỉ ngơi.

Già Lam thở dài một tiếng, khả năng chịu đựng của Hiên Viên Trinh Nhi cũng quá kém đi, vốn tính mạng của mẫu hậu nàng chỉ còn có một canh giờ, bây giờ nàng bất tỉnh, đợi lúc nàng ta tỉnh lại, chẳng phải trực tiếp thấy xác chết mẫu hậu nàng sao?

Nếu đổi lại là nàng, mẫu thân của mình rơi vào nguy hiểm, cho dù chỉ còn lại một canh giờ cuối cùng, nàng cũng tuyệt đối không buông tay.

Lúc này Phụng lão thái thái và hoàng thái hậu đi tới, hai bà nhìn Hiên Viên Trinh Nhi hôn mê được nha hoàn đỡ lấy, hoàng thái hậu lo lắng, mở miệng nói với tất cả mọi người ở đây: "Ai gia mặc kệ các người dùng cách gì, tóm lại phải cứu sống hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, bằng không đến lúc đó hai nước xảy ra tranh chấp, các người cũng không tránh khỏi liên lụy."

Mấy vị cao tăng nhũn mảy, hoàng thái hậu cũng quá ép người rồi.

Phụng lão thái thái nói tiếp: "Mấy vị cao tăng đều là những người xuất sắc nhất, y thuật các người cao siêu, ta tin tưởng các người đã sử dụng hết khả năng của mình để chữa trị cho hoàng hậu. Nếu như các người có biện pháp, nhưng vẫn không cứu được, sống hay chết, bà lão như ta cũng sẽ không trách cứ các người."

Lời nói này của Phụng lão thái thái, khiến cho lông mày mấy vị cao tăng giãn ra, một người trong số đó tiến lên phía trước nói: "Phụng thái quân, chúng ta là người không có hiểu biết nhiều, sống chết chẳng sao, không phải chúng ta không muốn chữa trị cho hoàng hậu, mà là chúng ta đã cố gắng hết sức, hay là người thử mời vị cao minh hơn xem."

"Vậy phải làm sao đây? Các người bảo ai gia bây giờ đi đâu tìm đại phu khác chữa trị cho hoàng hậu? Ai gia đã nói rồi, chỉ cần ai trong số các người có thể cứu sống hoàng hậu, ai gia sẽ hoàn thành một nguyện vọng của hắn, bất cứ nguyện vọng nào cũng được." Hoàng thái hậu vội vàng nhìn về phía Phụng lão thái thái, "Phụng tỷ tỷ, người cũng nói hoàn thành một tâm nguyện, có đúng hay không?"

"Đương nhiên. Nếu như một lời hứa hẹn có thể đổi lấy bình yên cho hai nước, có sao lão phụ không làm?" Phụng lão thái thái khẳng định.

Mấy vị cao tăng đều lắc đầu, bọn họ không có hứng thú với những hứa hẹn và nguyện vọng, nhưng những người khác thì không phải vậy, nhất là học sinh của học viện Thiên Dực, nghe hoàng thái hậu và Phụng thái quân nói sẽ cho một nguyện vọng và một tâm nguyện, trong lòng bọn họ bắt đầu rục rịch.

Có người dừng cảm đầu tiên đứng dậy, hai tay dâng lên viên thuốc: "Hoàng thái hậu, Phụng thái quân, đây là đan dược gia truyền của nhà ta, có thể bảo toàn tính mạng, bảo đảm sau khi hoàng hậu ăn vào, có thể hết bệnh."

Hoàng thái hậu trưng ra vẻ mặt vui vẻ, lập tức vẫy tay với nha hoàn bên cạnh, ý bảo nàng mang đan dược kia tới.

"Đợi một chút." Phụng lão thái thái gọi nha hoàn kia đứng lại, quay đầu nhìn mấy vị cao tăng, "Các vị đại sư, mời các vị kiểm tra đan dược này, xem nó có thể giúp ích gì cho bệnh tình của hoàng hậu không."

Hoàng thái hậu ngăn người, sau đó ngẫm nghĩ lại, Phụng thái quân so với mình còn bình tĩnh hơn. Một tên học sinh đang đan dược lên, bà sao có thể tùy tiện tin tưởng được?

Sau khi mấy vị cao tăng kiểm tra đan dược, đều lắc đầu nói: "Đan dược này đối với lưu thông máu hay hóa ứ đều có hiệu quả trị liệu cực kỳ tốt, nhưng mà, hiện tại hoàng hậu bị trúng tên, đã mất máu quá nhiều...."

Hoàng thái hậu nghe vậy, sắc mặt đột nhiên đen lại: "Người có âm mưu gì, muốn hại chết hoàng hậu phải không? Người đâu, lôi hắn ra ngoài chém đầu."

Học sinh kia nghe như vậy, nhất thời hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống: "Hoàng thái hậu tha mạng. Tiểu nhân không phải cố ý...."

"Quên đi, chắc có lẽ hắn bị lời hứa của muội với ta làm cho mê hoặc tâm trí, nổi lên suy nghĩ tham lam." Phụng thái quân lên tiếng, ngăn cản việc trước mắt, sắc mặt nghiêm nghị nhìn mọi người nói, "Từ trước đến nay lão phụ thường phạt phân mình, có thể cứu sống hoàng hậu, chắc chắn sẽ có trọng thưởng, nhưng nếu như các người vì lòng tham, hại chết hoàng hậu, lão phụ tuyệt đối không để cho hắn có cơ hội sống sót mà rời khỏi Triều đình."

Chính những lời nói mạnh mẽ này đã khiến cho những người có suy nghĩ tà niệm đều bị đánh bay đi, chỉ một lúc, xung quanh im lặng không có tiếng động, tất cả mọi người đều cúi đầu.

Nhưng mà, cũng có ngoại lệ.

Ánh mắt Phụng thái quân quét một vòng, đột nhiên chú ý tới một người, người này rất xấu xí, trên gương mặt còn có bớt hỏa long nổi bật, nhìn thấy mà ghê mình. Tuy vậy, đôi mắt chói lói của nàng khá là cuốn hút người khác, trong lúc mọi người xung quanh đều xấu hổ cúi đầu, nàng lại ngạo nghễ ngẩng đầu, con ngươi sáng ngời có thần, tản ra một thứ ánh sáng chói lói, tràn đầy sức sống, đặc biệt hấp dẫn Phụng thái quân.

Cũng vào lúc này, cô gái đó bước ra từ trong đám người, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Phụng thái quân, mở miệng nói: "Đề ta đi thử xem."

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức nổi lên tiếng xì xầm, vô số ánh mắt nghi ngờ, khinh miệt đều tập trung trên người nàng.

"Già Lam, cô điên rồi sao? Vì có được một nguyện vọng và một lời hứa mà liều mạng, nếu cô không cẩn thận khiến hoàng hậu chết, cái mạng nhỏ của cô cũng không còn." Mục Tư Viễn là người đầu tiên đứng ra nhắc nhở.

Sở Viêm Chiêm lặng lẽ nhìn Già Lam chăm chú, hẳn không khuyên bảo cũng không cổ vũ, chỉ là kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ nàng thật sự có bản lĩnh chữa khỏi cho hoàng hậu, hay là bị lời hứa hẹn của hoàng thái hậu và Phụng thái quân dụ dỗ, nhất thời đầu óc bị mê muội.

"Già Lam, cô phải suy nghĩ thật kỹ, ngàn vạn lần không nên vọng động." Tổng Thiển Nhi ở sau lưng khuyên nhủ.

Mà những người còn lại, thì nhỏ to nghị luận, ngoại trừ nghi ngờ thì đa phần đều là coi thường và xem kịch vui.

Hoàng thái hậu thấy có người không biết sống chết đứng ra, hơn nữa, người này thoát nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, ngay cả mấy vị cao tăng cũng bó tay, nàng là con nít, sao có khả năng chữa bệnh?

Sắc mặt bà đen lại, nổi giận nói: "Lời ai gia nói người không hiểu à? Người có biết hậu quả của việc khoe mẽ là gì không?"

Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người và lời đe dọa của hoàng thái hậu, Già Lam vẫn tự tin mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp tản mát tinh thần người đối diện: "Ta biết, nhưng ta muốn thử một lần."

"Thử? Người cho rằng mạng người có thể tùy tiện đem ra thử nghiệm sao?" Hoàng thái hậu thấy đối phương có nhan sắc xấu xí, nhưng bề ngoài lại tỏ ra tự tin, cảm thấy vô cùng chói mắt, "Người đâu, đem người ăn nói xàm bậy này trực xuất khỏi Triều đình, ai gia không muốn nhìn thấy nàng."

Lâm sư tỷ chỉ đợi hoàng thái hậu nói câu này, trong lòng có chút hả hê đứng dậy.

"Hoàng thái hậu anh minh, Già Lam mới vừa vào học viện Thiên Dực có hai ngày, làm sao biết được y thuật? Nàng ấy bụng dạ khó lường, muốn nhân cơ hội này đục nước béo cò, nói không chừng nàng với người ám sát hoàng hậu là cùng một giuộc, thích khách này không giết chết được hoàng hậu, bây giờ nàng nghĩ cách bù đắp lại sai lầm thì sao." Lâm sư tỷ đầu độc nói.

Nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn phụ họa theo: "Đúng vậy Hoàng thái hậu. Ngày hôm qua chúng ta vốn đi lịch luyện cùng nhau, đến lúc hoàng hôn đã không thấy tăm hơi Già Lam đâu, chúng ta tìm nàng rất lâu, cũng không có kết quả, có lẽ nàng với đồng bọn đang bàn bạc đây."

"Có chuyện này sao?" Hoàng thái hậu nghe lời hai người kia nói, mà càng nghi ngờ Già Lam thêm.

Già Lam thân nhiên mỉm cười, nhìn Phụng thái quân, bởi vì nàng biết, lúc này người thật sự bình tĩnh và cơ trí cũng chỉ có một mình Phụng thái quân.

"Phụng thái quân, tất cả mọi người ở đây cũng không ai dám thử chữa trị cho hoàng hậu, bây giờ ta chủ động đứng dậy, lại có người muốn ngăn cản ta. Thử hỏi, các người có thật sự muốn chữa bệnh cho hoàng hậu không? Hơn nữa, các người đợi đến lúc ngự y đến chữa trị cho hoàng hậu? Đến lúc đó, hoa cúc đã tàn...."

Phụng thái quân nhíu mày: "Người có thật sự nắm chắc thành công?"

"Không dám nói chắc chắn mười phần, nhưng ít ra nắm chắc năm phần." Già Lam thẳng thắn nói.

Mọi người nghe nàng nói chỉ nắm chắc năm phần, mỗi người không nhìn được mà xuyt dài, nắm chắc năm phần, đó không phải là duy trì sự sống cho hoàng hậu sao, có một nửa xác suất cứu sống hoàng hậu. Nói thế mà nàng cũng nói được.

"Phượng tỷ tỷ, không thể tin lời người này được, nàng nhỏ tuổi như vậy, y thuật sao có thể hơn được những vị cao tăng ở đây? Ai gia thấy hai tiểu cô nương kia nói không sai, nhìn bộ dạng người này rất khả nghi, lỡ như muốn mượn cơ ám sát hoàng hậu thì sao đây?" Hoàng thái hậu cực lực phản đối.

Phượng thái quân nghe không lọt tai lời hoàng thái hậu nói, bà híp mắt, nhìn Già Lam chăm chú, dường như muốn nhìn xuyên thấu con người nàng.

"Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nghỉ người. Lão phụ đồng ý với cô, cho cô thử một lần, nhưng cô nên nhớ rõ một điều, một khi hoàng hậu xảy ra sơ suất gì, cô sẽ phải chịu trách nhiệm toàn bộ."

"Phượng tỷ tỷ, người tin tưởng nàng sao? Nàng ta sao có thể chữa trị vết thương của hoàng hậu được?" Hoàng thái hậu kinh ngạc nhìn về phía Phượng thái quân, không tán thành quyết định qua loa của bà.

Phượng thái quân giơ tay lên, ngăn cản những nghi ngờ của hoàng thái hậu, nhìn Già Lam nói: "Nếu như cô can đảm không sợ chết, lão phụ sẽ thành toàn cho cô, giúp cô lo liệu những chuyện còn lại. Cô đã nghĩ kỹ chưa?"

Ánh mắt Già Lam rạng rỡ, nàng kiên định gật đầu: "Ta đã nghĩ kỹ."

"Nếu như ta trị không hết cho hoàng hậu, mặc người xử lý. Nhưng ta có một yêu cầu, trong lúc ta chữa trị cho hoàng hậu, bất kỳ người nào cũng không được quấy rối, cũng như không được tùy tiện xông vào."

"Được, ta đồng ý với cô." Phượng Thái quân liếc mắt nhìn nàng, hai bên ngầm hiểu nhau.

Hoàng thái hậu muốn nói gì đó, nhưng bị ánh mắt của Phượng thái quân ngăn lại, cả đám học sinh học viện Thiên Dực lộ ra sắc mặt khó coi, Già Lam thật sự đi vào trong, hơn nữa còn được Phượng thái quân đốc sức giúp đỡ, thật sự là khó tin.

"Già Lam sẽ không xảy ra chuyện gì đúng không?" Tổng Thiến Nhi lo âu nhìn Già Lam đi vào phòng bệnh đóng cửa lại, trái tim đập không ngừng.

"Nàng ấy tự tin như vậy, có lẽ đã nắm chắc." Sở Viêm Chiêu hiếm khi mở miệng, khiến Tổng Thiến Nhi vô cùng kinh ngạc.

Trong lúc mọi người còn đang ngờ vực, Già Lam đã một thân một mình bước vào phòng bệnh.

Trên giường bệnh, hoàng hậu Tuyết Mộng quốc đã rơi vào hôn mê sâu, cả phòng bốc lên mùi máu tanh.

Già Lam bước đến gần, xem xét thương thế của hoàng hậu, mũi tên trên người nàng đã bị gãy chuôi, mũi tên vẫn còn cắm trong cơ thể nàng, không được rút ra. Vị trí nàng trúng tên lại quá gần tim, ở đây cũng không có dụng cụ chữa bệnh tinh vi công nghệ cao như ở hiện đại, khó tránh mấy vị cao tăng không dám tùy tiện rút tên ra.

Nàng nhú mày, suy tư về cách trị liệu. Sở dĩ nàng lập giấy sinh tử với Phượng thái quân, thứ nhất là để nàng có cơ hội thuận lợi vào Phượng gia, tìm kiếm tung tích cô cô, thứ hai là nàng muốn thử một chút, tu luyện lưu nguyệt thuật của nàng chữa trị có hiệu quả hay không. Nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cùng lắm thì nàng mượn sức của chiến hoàng bút chạy trốn vậy.

Trong lúc cân nhắc, đột nhiên ngửi được mùi vị khác thường trong không khí, nàng chợt quay đầu lại xem, bắt gặp người đứng sau lưng, hấn xuyt với nàng một tiếng.

Già Lam kinh ngạc nhìn hấn: "Người vào đây từ lúc nào?"

Người vừa tới không ai khác chính là Phượng Thiên Sách.

"Vào sớm hơn nàng một chút." Phượng Thiên Sách tùy tiện đánh giá người trên giường, Già Lam cản trở tầm mắt của hấn, xem ra hấn rất coi trọng chuyện này.

Thân là một thành viên của Phượng gia, lớn lên trên mảnh đất này, hấn tất nhiên sẽ có tình cảm với nó, hấn không muốn chiến tranh, càng không muốn nhìn thấy Phượng gia rơi vào cảnh chiến tranh không ngừng nghỉ.

Già Lam chủ động nói: "Ta muốn thử xem uy lực của lưu nguyệt thuật, nó có thể cứu sống nàng hay không?"

Phượng Thiên Sách nhìn nàng thật lâu, khẽ thở dài: "Thật ra nàng không cần lôi mình vào đây, ta biết, nàng là vì ta...."

Già Lam gạt mắt mấy cái, đầu mê man, sao lại thành vì hấn? Có phải hấn đã suy nghĩ quá nhiều không?

Phượng Thiên Sách đưa tay, kéo Già Lam đang còn mê man, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: "Ta hiểu, mặc kệ sau này chúng ta có đối mặt với bao nhiêu khó khăn, ta đều sẽ không bỏ rơi nàng. Nếu một ngày nào đó chúng ta đối mặt với cái chết, ta sẽ để nàng chết trước ta, bởi vì ta lo lắng những người khác không chăm sóc nàng."

"....." Già Lam hắc tuyến đầy đầu, ai muốn chết trước người chứ? Đừng nguyên rủa nàng được không? Nàng còn chưa sống đủ đó.

Không nghe được bất kỳ câu trả lời nào của nàng, Phụng Thiên Sách bắt đầu đi thờ dài, nàng hẳn là xem lời hắn nói như gió thổi bên tai. Hắn liền buồn bực, chẳng lẽ ngày thường mình hay nói đùa, bây giờ nói thật chẳng ai tin sao? Cho nên về phần biểu lộ chân thành của hắn, bọn họ lại xem như trò đùa?

"Tiểu Lam Lam, ta nên làm sao với nàng đây?" Cái ôm siết chặt hơn, hết cách thờ dài, khiến đầu óc Già Lam càng mơ hồ, không biết hẳn lại tính giờ trò gì đây.

"Đừng giỡn nữa được không? Thời gian của ta không còn nhiều lắm." Già Lam đẩy hắn ra.

Sắc mặt Phụng Thiên Sách nghiêm chỉnh, thành thực mở nụ cười, ôm Già Lam từ phía sau, hùng hồn nói: "Ta giúp nàng."

Già Lam tức giận trừng mắt liếc hắn, cũng không biết là ai nghĩ ra được việc tu luyện lưu nguyệt thuật, nhất định phải có nam nhân thể chất thuần dương hỗ trợ, nàng hoài nghi người sáng tạo ra lưu nguyệt thuật chính là một sắc nữ, vì muốn song tu hợp thể với nam thân thể chất thuần dương cho nên mới nghĩ ra cách hỗ trợ quái dị thế.

Vốn định đẩy hắn ra, nhưng thời gian cấp bách, để có thêm nhiều cơ hội, Già Lam đành chấp nhận hành vi xấu xa của hắn.

Thời gian không cho phép bọn họ do dự, đem hoàng hậu từ trên giường nâng dậy, Già Lam khoanh chân ngồi trước mặt bà, Già Lam chậm rãi đưa tay dùng ngay chỗ cây tên trước ngực nàng, nắm nửa đoạn tên ở bên ngoài.

Tay nàng liên tục điều chỉnh mấy vị trí, trong đầu nàng không ngừng lo lắng, nếu như lát nữa rút tên thất bại, tính mạng hoàng hậu chỉ e không duy trì tới một canh giờ, mà là mất mạng tại chỗ.

"Đừng căng thẳng, tất cả có ta." Phụng Thiên Sách ở sau lưng ôm nàng, giọng nói êm ái, truyền vào tai nàng, phất chốc trong lòng nàng bình tĩnh đến kỳ lạ.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt, đợi cho trái tim hoàn toàn tĩnh lặng, nàng lại mở mắt lần nữa, con ngươi không hề có bất kỳ chần chừ do dự, mà chỉ còn kiên định khiếp người.

"Ta muốn bắt đầu." Tiếng nói Già Lam vang lên, nhanh như chớp đem mũi tên trước ngực hoàng hậu rút ra, vì mũi tên cắm vào da thịt đau đớn, khiến hoàng hậu đang hôn mê thức tỉnh, nàng la lớn: "A-----"

Những người bên ngoài phòng nghe tiếng la phát ra từ bên trong, đều chấn động, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt hoàng thái hậu đại biến, là người đầu tiên muốn xông vào, Phụng lão thái thái tiến lên mấy bước ngăn bà lại: "Đừng nóng vội. Vẫn là câu nói kia, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người."

"Phụng tử tử, người không nghe tiếng kêu của hoàng hậu sao? Nói không chừng nha đầu kia đã ra tay sát hại hoàng hậu." Hoàng thái hậu vội la lên.

Phụng lão thái thái bình tĩnh nói: "Hoàng hậu còn có thể là được, chứng tỏ nàng chưa chết."

Sắc mặt hoàng thái hậu càng đen hơn, theo ý của bà nói, chẳng lẽ để hoàng hậu tắt thở rồi mới đi vào, khi đó cũng đã quá muộn.

Ở chỗ khác, Hiên Viên Trinh Nhi đã tỉnh, nàng lão đảo đi tới, nghe tiếng hô to của mẫu hậu, nàng càng thêm sốt ruột.

"Các người đã làm gì mẫu hậu ta?"

Đi theo nàng đến đây, còn có hai huynh muội Phụng Thiên Dục và Phụng Thiên Tầm, nghe trong phòng truyền đến tiếng hô lớn, hai người cũng không nhận được hoảng sợ, chẳng lẽ hoàng hậu thật sự xảy ra chuyện gì?

"Trinh Nhi, người đừng gấp gáp, đã có người đi vào đó chữa trị cho mẫu hậu người." Phụng lão thái thái kiên trì giải thích cho nàng.

Hiên Viên Trinh Nhi lộ ra nụ cười vui vẻ: "Là ai? Là vị đại phu hay đại sư nào?"

Phụng lão thái thái ho nhẹ, bà do dự một lúc mới trả lời: "Đều không phải, là học sinh của học viện Thiên Dục, tên của nàng là...."

Lúc này, bà mới nhớ, khi này quên hỏi tên đối phương.

Thấy bà ngập ngừng, có người nhắc nhở: "Nàng tên Già Lam, là học sinh vừa nhập học được hai ngày của học viện Thiên Dục."

"Cái gì? Già Lam???" Phụng Thiên Dục là người đầu tiên sợ hãi la toáng lên, "Lão tổ tông, người hồ đồ rồi phải không? Làm sao có thể để cho nàng chữa trị cho hoàng hậu được? Nàng ta đâu biết y thuật?"

"Làm sao? Người biết nàng?" Phụng lão thái thái bỗng nhiên cảm thấy cái tên Già Lam này rất quen, chẳng biết đã nghe ở đâu, chưa kịp suy nghĩ, đã thấy Phụng Thiên Dục lòng đầy căm phẫn nói: "Đâu chỉ có quen biết?"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng vĩnh viễn không quên được nỗi nhục bị bạo súc: "Lão tổ tông, người không nhớ sao? Lúc trước ta từng nói, trong thời gian ở Lạc Xuyên thành đại ca có thích một xấu nữ, tên của nàng là Già Lam."

"Thì ra là nàng." Phụng lão thái thái như bưng tỉnh đại ngộ, quay đầu nhìn xung quanh, "Đại ca ngươi đâu? Sao không thấy hắn?"

"Chắc đại ca đi tìm đại phu giúp đỡ." Phụng Thiên Tầm đứng lúc xen vào nói, trong nội tâm vẫn không ngừng suy nghĩ, lúc này đại ca đã biết thân phận của Già Lam, nếu như hắn biết Già Lam lúc này lại đang trị liệu cho hoàng hậu, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

Lá gan của Già Lam cũng thật lớn quá, nhiệm vụ gì cũng dám nhận, lẽ nào nàng không nghĩ đến, lỡ như không chữa hết cho hoàng hậu, nàng phải nhận lấy tội chết sao.

Hiên Viên Trinh Nhi nghe mấy người này nói, tâm tình càng thêm kích động, nàng đột nhiên nhào tới, kéo xiêm y Phụng lão thái thái, dùng sức lôi kéo: "Lão tổ tông, sao người có thể để cho một người không hiểu biết y thuật vào trong? Người muốn hại chết mẫu hậu ta sao? Ta tôn kính người như vậy, sao người có thể làm như thế với ta?"

Phụng lão thái thái nhún mày, đang định an ủi nàng, nào ngờ nàng quay đầu, liểu lĩnh phá cửa chạy vào phòng.

"Trinh Nhi."

Cửa phòng mở ra, Phụng lão thái thái và những người bên ngoài đều liếc mắt nhìn bên trong.

Ánh sáng mờ tối, thoáng chốc đã bị cảnh vật bên ngoài phá vỡ yên lặng.

Trước giường bệnh, Già Lam chậm rãi đỡ hoàng hậu nằm xuống, không để ý ánh mắt soi mói của mọi người, nàng cẩn thận giúp hoàng hậu đắp kín mền, sau đó từ tốn xoay lại nhìn những người đứng ngoài cửa.

Tất cả mọi người đều chú ý, tay phải và váy của nàng đều nhuộm máu, ở dưới chân nàng là một cây tên dính máu đầm dề. Lại nhìn hoàng hậu trên giường, nàng không nhúc nhích nằm đó, cả người như mất đi sức sống.

Hiên Viên Trinh Nhi sững sờ trong chốc lát, là người đầu tiên chạy đến giường bệnh: "Mẫu hậu, mẫu hậu."

Nàng quay lại, tức giận trừng mắt với Già Lam: "Cô đã làm gì mẫu hậu ta?"

Già Lam nhún vai, không trả lời.

Lúc này, Phụng Thiên Dục là người thứ hai xông tới, nhìn hoàng hậu ở trên giường bên cũng không có sức sống, lại nhìn Già Lam, hắn lạnh lùng trách mắng: "Cô có biết lần này cô gây họa lớn không, cô chết chắc rồi. Đại ca của ta cũng không cứu được cô."

Già Lam thờ ơ cười cười, nàng biết bất luận hiện tại như thế nào nàng cũng không cần giải thích.

"Cô còn cười được nữa. Cô đúng là to gan lớn mật, chuyện gì cũng dám làm." Phụng Thiên Dục nổi nóng quát.

"Còn muốn nói gì nữa? Người đâu mau đem nha đầu này lôi xuống dưới chém." Hoàng thái hậu lập tức lên mặt, lúc nào cũng muốn lôi người ra chém, đây đúng là Phật trên đầu môi chót lưỡi.

Già Lam nhàn nhạt mở nụ cười, nhìn một lượt mới nói: "Các người gấp gì chứ? Ta có nói người đã chết sao?"

Nàng quay lại nhìn Hiên Viên Trinh Nhi đang khóc thương tâm nhắc nhở: "Công chúa Trinh Nhi, người còn chưa xác thực mẫu hậu mình đã chết hay chưa, mà ngồi khóc như vậy, người là đang gấp gấp muốn lo ma chạy cho mẫu hậu người à?"

Hiên Viên Trinh Nhi ngẩn ra, lúc này nghe tiếng la tê tâm liệt phé của mẫu hậu, nàng theo bản năng cho rằng mẫu hậu đã xảy ra chuyện, hiện tại lại thấy mẫu thân không có bất cứ động tĩnh nào, nàng lại quên kiểm tra tỉ mỉ. Nghe Già Lam nói thế, nàng thò tay về phía mũi mẫu thân.

Giọt nước mắt của nàng đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nói: "Mẫu hậu vẫn còn thở, hơn nữa hơi thở đang dần bình ổn lại..."

Lời của nàng vừa nói ra, mấy vị cao tăng đều cảm thấy khó tin, bước vào xác nhận thử.

"Hoàng thái hậu, Phụng thái quân, hơi thở hoàng hậu quả thực đã ổn định, xem ra vị cô nương này quả thực có bản lĩnh." Một vị cao tăng trong đó trả lời, ánh mắt nhìn về Già Lam có mấy phần kính nể. Thử nghĩ xem, ngay cả bọn họ còn bó tay, mà nàng lại có thể làm được, bọn họ sao có thể không bội phục Già Lam?

"Thật sao?" Phụng lão thái thái thở dài một hơi, lộ ra sắc mặt vui mừng.

Hoàng thái hậu không tin, vẫn khắc nghiệt nói: "Nếu nàng thật sự có bản lĩnh chữa khỏi cho hoàng hậu, thế sao đến giờ hoàng hậu vẫn còn chưa tỉnh lại? Chắc chắn nàng ta là mua danh chuộc lợi, tưởng chúng ta ngu dốt mà lừa gạt...."

Mấy vị cao tăng nghe như vậy, bắt đầu đi lắc đầu, mấy người bọn họ đã xác thực, mà hoàng thái hậu còn không tin, chỉ có thể nói rằng hoàng thái hậu là cổ tình gây khó dễ đối phương.

Đột nhiên, trên giường bệnh truyền đến tiếng động nhẹ, hoàng hậu đang hôn mê từ từ mở mắt

Chương 104: V27: Hai nguyện vọng của già lam

Edit: Tịch Liêu

"Tình, mẫu hậu tình rồi." Hiền Viên Trinh Nhi nắm thật chặt tay mẫu hậu, mừng đến chảy nước mắt.

"Trinh Nhi, hình như mẫu hậu mới trở về từ quỹ môn quan thì phải, suýt chút nữa đã không còn gặp lại con."

"Mẫu hậu, người tình lại rồi, thật tốt quá!!"

Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở.

"Thật sự đã tình rồi sao? Sống lại trong gang tấc?"

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hoàng hậu, thấy hoàng hậu sống sờ lại còn rất tỉnh táo, bọn họ lập tức ngạc nhiên hơn nhìn về phía Già Lam. Nàng ta thật sự cứu sống hoàng hậu? Mấy vị cao tăng còn làm không được, một nha đầu nhỏ tuổi như nàng lại có thể làm được? Lẽ nào nàng ta có thiên phú y thuật?

"Sao...sao có thể được?" Phụng Thiên Dục khó tin nhìn chằm chằm Già Lam, hẳn không tin, nàng làm sao ngay cả y thuật cũng biết chứ? Rốt cục nàng còn che giấu cái gì nữa?

Già Lam tức giận liếc mắt, nàng chưa từng thấy qua nam nhân nào lại nhỏ nhen như hắn, nàng chỉ không cẩn thận lỡ tay bạo cú hắn có một lần...Khụ khụ, nàng cũng đâu cố ý, có cần phải suốt ngày soi mói tính toán với nàng từng chút một không?

"Ta chữa trị cho hoàng hậu, nhằm tránh cho hai nước phải bất hòa, lẽ nào việc này khiến Nhị thiếu không vui?"

Phụng Thiên Dục vừa tức giận vừa không biết phản bác thế nào, chỉ im lặng trừng mắt với nàng.

Coi như cô may mắn, cứ đợi đó đi.

Ngày tháng còn dài lo gì!!!

"Tiểu thí chủ, xin hỏi cô đã sử dụng phương pháp nào để chữa trị vết thương cho hoàng hậu? Sắc mặt hoàng hậu nhìn qua rất tốt, dường như không hề có dấu hiệu mất máu quá nhiều, rốt cuộc đó là phương pháp nào?" Một vị cao tăng khiêm tốn xin chỉ giáo thêm.

Già Lam làm sao có thể nói cho họ biết, bởi vì nàng thi chuyển lưu nguyệt thuật, giúp vết thương được chữa trị vô cùng hiệu quả, cho nên mới kịp thời điều trị hết những vết thương bên ngoài?

Nàng giả vờ cười thần bí, đáp lời cao tăng: "Đây là bí kỹ độc môn sư phụ ta truyền cho ta, xin thứ cho ta không thể nói ra được."

Đây là lý do chính đáng, dù sao cái gì cũng không nói, việc còn lại cứ giao cho sư phụ là được rồi. Về phần sư phụ nàng là ai? Đó là một bí mật không thể nói.

Cao tăng như đột nhiên hiểu ra, hai tay chấp lại trước ngực, nói: "Lệnh sư nhất định là thế ngoại cao nhân, phàm là cao nhân tiền bối, càng không muốn để lộ tài nghệ của mình, đạo lý này bản tăng có thể hiểu."

Già Lam cười cười, lý do này quả nhiên là thích đáng, nàng cũng không cần phải giải thích dài dòng, chỉ có điều Phụng Thiên Sách vô duyên vô cớ lại được tăng bốc thành thế ngoại cao nhân, đây chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn sao.

Hắn mà là thế ngoại cao nhân cái quái gì, hắn rõ ràng là lưu manh vô sỉ không hơn không kém.

Phụng Thái Quân thấy cuối cùng hoàng hậu đã không sao, lo lắng trong lòng cũng được đặt xuống, vui vẻ nói: "Già Lam, cô đã trị khỏi cho hoàng hậu, công lao không thể không có. Cô nói đi, cô có tâm nguyện gì, chỉ cần cô nói ra, lão phụ nhất định sẽ tận lực hoàn thành giúp cô."

Lúc này, tất cả học sinh học viện Thiên Dục, đều không khỏi hâm mộ Già Lam. Nàng thật sự làm được, còn được nguyện vọng của một người như Phụng Thái Quân, nàng ta sao có vận tốt như thế chứ?

Mấy người Lâm sư tỷ nín chặt vạt áo, cảm phần tức giận, Già Lam sao có thể cứu sống người được, nàng ta sao có thể làm được.

Tổng Thiên Nhi và Mộc Mộc thật lòng cảm thấy vui mừng thay cho Già Lam, mới vừa rồi các nàng bị hù dọa đến chảy mồ hôi, lỡ như Già Lam không cứu được Hoàng Hậu, vậy chẳng phải trước mặt nàng là cái chết sao.

"Viêm Chiêu, ta chỉ muốn nói, ánh mắt của huynh quá kém. Chỗ nào của nàng là vô dụng, chỗ nào của nàng là nhất gan nhu nhược, rõ ràng thằng hề của Sở gia chính là các người. Nếu như lúc trước ngươi đối đãi với nàng tốt một chút, thu nàng làm người của mình, bây giờ chỉ cần một câu nói của nàng thôi, Sở gia các người ngay lập tức sẽ trở thành gia tộc quý giá nhất hoàng thành....Chắc chắn, huynh nhìn xem ánh mắt của huynh đúng là chẳng ra sao cả."

Nghe được bạn tốt Mộc Tư Viễn chế giễu như vậy, Sở Viêm Chiêm mặt lạnh hừ một tiếng, liếc nhìn hắn nói: "Có lẽ huynh nói đúng, ta phải xem kỹ lại nguyên tắc kết giao bằng hữu của ta mới được, tốt nhất là như Gia Cát Lượng, với loại bằng hữu cười trên nỗi đau của người khác, ta nên tuyệt giao."

"Nói sai hả?" Mộc Tư Viễn vừa nghe xong, ngay lập tức cười ha hả đáp lại, "Người bạn như ta cực kỳ đáng tin, không cần phải xem xét lần nữa. Ta nói Viêm Chiêu huynh có từng suy nghĩ theo đuổi Già Lam một lần nữa không? Dù sao trước đây nàng cũng sùng bái huynh như vậy, hiện tại sau khi bị huynh làm tổn thương mà tự sa ngã vào trong lòng Phụng thiếu. Chỉ cần huynh cố gắng một chút, nàng nhất định sẽ quay trở lại với huynh, tin lời ta đi, vô cùng chính xác."

"Nhàm chán." Sở Viêm Chiêu cười lạnh, không để ý tới hắn nữa, thế nhưng ánh mắt hắn nhìn về Già Lam vẫn không tự chủ mà ngẩn ra.

Một người từ đầu đến cuối sau có thể thay đổi nhiều đến vậy?

Là do hắn không để ý đến nàng hay vì nàng đã thật sự thay đổi?

Là do thái độ lạnh lùng của hắn, nên mới khiến nàng 'kén biển thành bướm' sao?

Không hiểu sao trong lòng lại thấy ảm ức, tựa như một hạt châu xấu xí bị hắn vứt bỏ đi, đột nhiên có một ngày hắn mới phát hiện thật ra đó là viên trân châu quý giá, càng ngày càng phát ra tia sáng chói mắt, mà nó cũng không thuộc về hắn nữa rồi.

Hắn sao có thể cam tâm?

Tất cả mọi người đang đợi câu trả lời của nàng, nói cho cùng nàng cũng không biết nên nói nguyện vọng thế nào với Phụng thái quân.

Già Lam suy nghĩ, sở dĩ nàng mạo hiểm trị thương cho hoàng hậu, mục đích chính là hy vọng có cơ hội vào Phụng gia, điều tra tung tích của cô cô, nhưng nàng không có quá lộ liễu, khiến Phụng thái quân nghi ngờ, bằng không...

Nàng cười nhạt rồi nói: "Ta cứu hoàng hậu, chẳng qua là xuất phát từ công tâm, lỡ như một ngày nào đó hai nước xảy ra xung đột, ta cũng không thể nào an tâm học hành được. Nói ta giúp hoàng hậu, không bằng nói ta đang tự giúp mình, cho nên lời hứa của Phụng thái quân cũng không cần phải thực hiện, ta xin lĩnh tấm lòng (lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn)."

Ngay lập tức mọi người xôn xao.

Nàng từ chối?

Không ai đoán được câu trả lời này.

Phụng thái quân nhíu mày nhìn Già Lam, con ngươi co rút lại, sau đó nở nụ cười tán thưởng: "Cô có thể nghĩ như vậy, ta rất vui. Chỉ có điều lời lão phụ nói ra, nhất định phải thực hiện. Hay là như vậy đi, nửa tháng sau là sinh nhật bảy mươi của lão phụ, đến lúc đó lão phụ mời cô đến Phụng gia, tham dự thọ yến của lão phụ, hy vọng cô không từ chối."

Một tiếng hô kinh hãi vang lên.

Thọ yến Phụng thái quân, thông thường chỉ có những khách quý như người hiền vinh hiển quý và hoàng thất của các nước mới có cơ hội tham gia, hiện tại Phụng thái quân đích thân mời Già Lam, đây có mặt mũi bao nhiêu phần?

Nếu đổi lại là người khác có được lời hứa này quả là thời cơ đáng giá.

Trong lòng Già Lam vui mừng, nàng lấy lui làm tiến, chính là vì những lời này của Phụng thái quân. Bề ngoài nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh mỉm cười với bà, khom người đáp: "Đa tạ lời mời của Phụng thái quân, kẻ hèn này nhất định sẽ đến đúng giờ."

"Được, cứ quyết định vậy đi." Phụng thái quân sáng khoái cười một tiếng, quay lại nhìn Hoàng thái hậu nói, "Hoàng muội muội, lời hứa của ta đã thực hiện, bây giờ đến lượt muội đấy."

Hoàng thái hậu cười gượng nói: "Dĩ nhiên, Phụng tỷ tỷ nói là làm, ai gia cũng không thể thua kém Phụng tỷ tỷ được. Già Lam, cô nói đi, cô có tâm nguyện gì?"

Mọi người thật hâm mộ Già Lam, được Phụng thái quân mời đến dự thọ yến, lại đang thắc mắc không biết nàng có yêu cầu gì với Hoàng thái hậu đây.

Trong lòng mọi người đều rối rít tưởng tượng, nếu như đổi lại là bọn họ, bọn họ sẽ cầu xin yêu cầu gì nhỉ?

Tiền bạc? Của cải hoàng gia nhiều vô kể, tùy tiện lựa một núi vàng núi bạc, vậy bọn họ tha hồ ăn chơi.

Công danh lợi lộc? Nếu như có thể làm một vị quan trong triều, cũng rất tốt.

Hoặc là nữ nhân? Nếu như có thể lấy một công chúa, hay gả cho một vị hoàng tử, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời không hết.

....

Thật ra Già Lam cũng không biết nên đưa ra yêu cầu gì, ngay từ đầu nàng chẳng có hứng thú với lời hứa của Hoàng thái hậu, mục đích của nàng là lời hứa hẹn của Phụng Thiên chúa.

Chỉ có điều nếu như Hoàng thái hậu đã chủ động thương cho nàng, vậy nàng không nên lãng phí.

Đang suy nghĩ, lại thấy hai mẹ con hoàng hậu và Nhị công chúa thúc giục đi vào, vừa vặn nghe được những lời này.

Bởi vì hai mẹ con họ đánh cược thua Già Lam, bị phạt cời quần áo, nhốt trong ngự thiện phòng gần ba canh giờ, một bụng tức tối. Lúc này nghe Hoàng Thái hậu muốn trọng thưởng cho người ngoài, hơn nữa, người đó là nữ nhân vô cùng xấu xí, các nàng không nhận ra Già Lam, nhưng xuất phát từ ghen tỵ và giận chó đánh mèo ở trong lòng, hai người đứng dậy ngăn cản.

"Mẫu hậu, nàng thân là con dân Phụng Thiên quốc, vì quốc gia ra tay giúp đỡ, đó là chuyện nên làm." Hoàng hậu cao ngạo đánh giá bộ đồng phục trên người Già Lam giấy lát, rồi nói tiếp, "Huống chi nàng còn là học sinh của học viện Thiên Dực, chi tiêu mỗi năm của học viện Thiên Dực hơn phân nửa là do người hoàng thất chúng ta cung cấp, học sinh bọn họ vì hoàng thất chúng ta làm ít việc lại càng là chuyện hiển nhiên. Lấy tiền tài của người thì phải làm việc cho người, đạo lý xa xưa này chưa từng thay đổi."

Hoàng hậu nói thế, làm cho đám học sinh học viện Thiên Dực thấy khó chịu, dựa theo lời nàng nói, bọn họ là do hoàng thất nuôi, cho nên phải bán mạng vì hoàng thất??

"Đúng vậy. Xử lý có tí chuyện nhỏ như vậy đã đòi trọng thưởng, ngộ nữa nàng đòi hỏi quá đáng, muốn được gả vào hoàng cung, vậy phải làm sao? Ta cũng không muốn mỗi ngày phải đối mặt với một người xấu xí như nàng, chỉ sợ còn làm bẩn uy nghi hoàng gia, đúng là phân chuột muốn vào nồi cháo, phá hỏng cả nồi cháo ngon." Nhị công chúa mở miệng nói ra những lời cay nghiệt.

Lời của hai mẹ con quả là chí chiết người ta không có đường thờ.

Phụng Thiên chúa đứng một bên trầm mặc nhủ mảy, đột nhiên cảm thấy kết thông gia với người hoàng thất có lẽ là lựa chọn không được sáng suốt lắm.

Hoàng thái hậu làm bộ tròn mắt với hai mẹ con hoàng hậu, trong lòng bà cũng miệt thị Già Lam như vậy, người hoàng thất bọn họ có thân phận thế nào, nàng chỉ là một tiểu nha đầu hèn mọn cũng dám đòi yêu cầu với hoàng thất sao? Nhưng bà là người si diện, lời đã nói ra không thể thu lại được.

"Già Lam, cô đừng để ý lời bọn họ, cô chỉ cần nói, cô muốn cái gì, ai gia nhất định sẽ tận lực đáp ứng cô."

"Mới vừa rồi ta cũng không biết muốn cái gì, chẳng qua vừa thấy Nhị công chúa, ta đột nhiên nghĩ đến..." Già Lam mỉm cười nói, ánh mắt cảm kích nhìn về hướng Nhị công chúa, hai người bị nàng nhìn như vậy, toàn thân nổi lên sợ hãi, luôn cảm thấy chẳng có chuyện gì tốt. Cô nói nguyện vọng của cô, liên quan gì đến cái rắm nàng?

"À, vậy người mau nói xem là nguyện vọng gì?" Hoàng thái hậu ân cần hỏi han.

Già Lam mỉm cười, liếc mắt về phía Phụng Thiên Tầm: "Ta nghe Tam tiểu thư nói, trong phủ Nhị công chúa có cất chứa rất nhiều bảo vật, ngài cũng biết đấy, ta chỉ là một tiểu nha đầu đến từ một địa phương nhỏ, chưa từng thấy qua những thứ đó. Sau khi nghe Tam tiểu thư miêu tả, trong lòng ta lúc nào nghĩ đến nó, nguyện vọng của ta cũng không có gì đặc biệt, chỉ là muốn đến thăm bảo khố trong phủ Nhị công chúa, không biết Hoàng Thái hậu có đồng ý hay không?"

Mọi người ở đây nghe nàng nói thế, sắc mặt từng người quý dị lạ thường, có chế nhạo, có miệt thị, cũng có đáng tiếc.

Cơ hội tốt như vậy, nàng không trực tiếp xin mấy món bảo vật, lại xin đi xem bảo khố người ta, đúng là ngu ngốc. Cô đi tham quan, cũng không thể sờ được những món bảo vật đó, đây chẳng phải là lãng phí một nguyện vọng sao?

Phụng Thiên Tầm và Già Lam liếc mắt nhìn nhau, tuy không rõ nàng ấy đang có âm mưu gì, nhưng nàng và Nhị công chúa không đội trời chung là chuyện ai ai cũng biết trong hoàng thành. Muốn khai đào Nhị công chúa, làm sao lại không mang nàng theo chứ.

"Nói không sai, nghe nói gần đây trong phủ Nhị công chúa có mua rất nhiều bảo khí và linh đan linh quả trong buổi đấu giá, nếu như cô có cơ hội nhất định phải đi mở mang tầm mắt, những bảo bối này không phải ai cũng có thể tùy tiện thấy được đâu." Phụng Thiên Tầm phụ họa theo.

Ánh mắt Hoàng thái hậu lóe lên, đột nhiên Già Lam nhắc đến Nhị công chúa, chẳng biết có đưa ra điều kiện đáng trốn gì không, ai ngờ chỉ yêu cầu được đi tham quan bảo khố mà thôi, không phải quá dễ dàng đấy sao.

Hoàng thất các nàng cũng không tốn tiền của gì cả.

"Việc này rất dễ, ai gia sẽ thành toàn cho cô." Hoàng thái hậu bắt đầu nhìn Nhị công chúa, lạnh lùng nói, "Nhị công chúa phải chiều đãi Già Lam thật

tốt, nàng là người đã có công trị thương cho Hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, là công thần của hoàng thất chúng ta. Nếu như người không đón tiếp nàng chu đáo, xảy ra sơ suất, quay về ai gia sẽ tìm người tính sổ, có nghe hay không?"

Nhị công chúa cắn môi, không dám cãi lời hoàng nãi nãi, nuốt cảm nói: "Cháu gái tuân lệnh."

"Ta thấy việc này không chậm trễ, bây giờ chúng ta đến phủ công chúa luôn đi." Phụng Thiên Tầm bưng bưng hứng thú đề nghị.

Nhị công chúa tức giận trừng nàng một cái: "Gấp gấp cái gì? Chẳng lẽ cô sợ bảo khổ trong phủ Bôn công chúa bay đi mất à?"

Con người xinh đẹp của Phụng Thiên Tầm trong nháy mắt hiện ra tia xảo quyết nói: "Chuyện đó ta không biết nha, lỡ như Nhị công chúa không muốn để cho người ngoài thấy bảo vật cất giấu của mình, nên trước đó cho người đem đi cất giấu hết, vậy không phải chúng ta sẽ bỏ lỡ rất nhiều đồ tốt sao?"

Già Lam cúi đầu cười thầm, nàng cũng đang có ý này, chẳng lẽ Nhị công chúa dễ dàng để cho nàng đi tham quan bảo khổ sao, nàng ta chắc chắn sẽ cho người đem cất hết bảo vật quý giá....

"Đi thi đi, cô cho rằng Bản công chúa keo kiệt bủn xỉn như cô sao?" Nhị công chúa trợn mắt nhìn Phụng Thiên Tầm, sau đó lườm Già Lam một cái, "Đi thôi, bản công chúa sẽ dẫn người đi xem cái gì gọi là bảo vật quý giá."

Nhị công chúa làm ra vẻ người hiểu biết, nhìn Già Lam giống như nha đầu ở quê mới lên, phải phổ thông kiến thức cho nàng.

Già Lam rất phối hợp mở to đôi mắt mong đợi, hình tượng người nhà quê càng thêm vững chắc.

"Có chuyện gì tốt thế? Ta cũng muốn tham gia." Ngoài cửa phòng, Phụng Thiên Sách biến mất không thấy tăm hơi đột nhiên xuất hiện, hần không hề có hình tượng mà ngấp dài một cái, dáng vẻ giống như vừa mới ngủ dậy, liếc mắt nhìn thấy hoàng hậu trên giường, vui vẻ nói, "A, ta ngủ thức dậy, hoàng hậu cũng tỉnh, thật là trùng hợp! Ta đã nói rồi, không có việc gì lớn đâu, thay vì mọi người tụ tập ở đây lo lắng vô ích thì cứ quay về đánh một giấc như ta. Khi thức dậy, chuyện lớn gì cũng không còn, tinh thần mọi người thoải mái, không phải tốt hơn sao?"

Ngoại trừ Già Lam đứng đây im lặng, phần lớn mọi người đều ném ánh mắt khi dễ về phía Phụng Thiên Sách, xảy ra tình hình gì mà hần còn tâm trí đi ngủ? Khó trách vừa rồi bọn họ chẳng thấy bóng dáng hần đâu, thì ra là chạy đi ngủ.

Hiên Viên Trinh Nhi nghe hần nói, trên mặt toát ra thất vọng, chẳng lẽ nàng đã nhìn lầm Sách ca ca, hần không còn là Sách ca ca vừa 'chính nghĩa lắm nhiều' vừa thông minh sáng suốt như trước đây nữa.

Phụng thái quân hơi trầm mặt trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách xông vào, rất muốn tát cho hần một bạt tai, nhưng lại không đành lòng: "Được rồi, người còn muốn đi với bọn Thiên Tầm nữa à?"

Phụng thái quân sợ hần lại tiếp tục nói ra những lời kỳ cục, kích thích hai mẹ con hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, đến lúc đó hôn sự coi như tiêu.

"Trinh Nhi công chúa? Cô có muốn đi theo xem náo nhiệt với chúng ta không?" Phụng Thiên Sách quần áo lùa là mỉm cười nhìn về phía Hiên Viên Trinh Nhi.

Ấn đường Hiên Viên Trinh Nhi chau lại, cắn cắn môi, khó nén được tức giận trong lòng. Hiện tại mẫu hậu của nàng mới vừa thoát khỏi cơn nguy hiểm, nàng làm sao có thể đi vui chơi được?

Hơn nữa, hần chẳng thèm quan tâm đến sống chết của mẫu hậu nàng, nam nhân như vậy, xứng đáng để nàng gửi gắm ư?

Ngoại trừ thất vọng chính là cảm thấy mất lòng tin.

Nàng hồ hững hờ đầu, không nói gì, thái độ rõ ràng xa cách mấy phần.

"Vây đáng tiếc thật. Thời tiết đẹp như vậy, quả là thích hợp để vui chơi, sao lại lãng phí mà ở trong miếu hòa thượng chứ?" Phụng Thiên Sách rất nhanh dời tầm mắt, cười khanh khách vẫy tay với muội muội của mình, "Thiên Tầm, chúng ta đi nhanh đi! À đúng rồi, dọc đường đi nhớ dặn người làm gói theo nhiều bánh ngọt, như vậy chúng ta có thể vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh trên đường."

Hai huynh muội trực tiếp đi đến bên cạnh Già Lam, từ lúc Phụng Thiên Sách xuất hiện, hai người bọn họ cũng chưa từng nhìn nhau, khiến cho người ta cảm thấy hai người bọn họ không hề quen biết nhau vậy.

Phụng Thiên Dục vỗ trán, bây giờ lại xuất hiện thêm một vị ca ca khó ưa nữa, chỉ có điều, chứng kiến đại ca hồ hững hờ với Già Lam như thế, dường như đã không còn hứng thú với nàng nữa, trong lòng hần thấy sung sướng nho nhỏ.

Nhìn đi, bây giờ đại ca hần đã di tình biệt luyến, yêu thích cô nương tên Lam Lam kia rồi, cho nên không còn hứng thú với cô nữa.

Lam Lam, Già Lam, tên không khác nhau lắm, có lẽ đại ca bởi vì tên của hai người tựa nhau, cho nên mới thấy Già Lam có sức hút??

Nghĩ như thế, chân hần không tự chủ bước đến trước mặt Già Lam, châm chọc nói: "Cô có biết, người mới đại ca ta cung chiêu là ai không? Đáng tiếc, cô không gặp được nàng ấy, nếu như cô trông thấy dung mạo của nàng, nhất định cô sẽ mặc cảm mà muốn đi tự sát. Ha ha ha, cô tưởng đại ca ta bị mù mà coi trọng cô sao? Chẳng qua huynh ấy xem cô là người thể thân thôi, bây giờ người đó xuất hiện rồi, hần sao có thể coi trọng cô nữa. Bởi vì chỉ cần liếc mắt nhìn cô một cái thôi, đi ngủ cũng thấy ác mộng."

Già Lam không nói gì, nếu như hẳn biết 'người mới' của đại ca hẳn cũng là nàng, không biết hẳn có thẹn quá mà đi tự sát không nhỉ??

Thật là đứa nhỏ bị chứng bệnh vọng tưởng không hề nhẹ, bọn nàng không đành lòng đã kích hẳn đâu.

"Nhị thiếu, tốt xấu gì thì chúng ta cũng từng bỏ trốn với nhau, không còn tình cảm thì cũng còn tình nghĩa, người cũng không cần cạo râu rảnh rỗi với ta như vậy chứ?" Già Lam bi thương chất vấn, còn cố tình đề cao âm lượng, để cho tất cả mọi người ở đây nghe rõ mồn một.

Bắp thịt trên mặt Phụng Thiên Dục co quắp, chống lại ánh mắt quái dị của mọi người xung quanh, quát lớn: "Ai thêm bỏ trốn với cô? Trừ phi mắt của ta bị mù, nếu không đừng mơ ta bỏ trốn với cô."

"Người đang làm trời đang nhìn. Nhị thiếu không chịu thừa nhận, vậy ta phải chịu thiệt thòi thôi, ai bảo ta không xinh đẹp." Không thêm đề ý Phụng Thiên Dục muốn bùng nổ, Già Lam tao nhã xoay người, hướng về phía Phụng Thái Quân và Hoàng Thái Hậu vái chào: "Phụng Thái Quân, Hoàng Thái Hậu, tại hạ xin cáo lui trước."

"Già Lam, cô chờ đó đi. Sớm muộn gì ta cũng chinh cô cho mà xem-----" Phụng Thiên Dục nổi giận lôi đình, sắc mặt kích động của hắn, rơi vào trong mắt người ngoài lại biến thành hình ảnh của kẻ phụ tình. Bỏ trốn cùng người ta xong giờ lên tiếng phủ nhận, lại còn muốn trả thù đối phương, thử hỏi trên đời còn người nào tra hơn hắn?

Sở Viêm Chiêu nhàn nhạt liếc hắn, không nói gì, quay đầu rời đi.

Mục Tư Viễn mỉm cười, giả vờ thất vọng, lắc đầu với Phụng Thiên Dục: "Nhị thiếu, ta không ngờ huynh là người như vậy, ôi trời, không nên đánh giá con người qua vẻ bên ngoài mà...." Nói xong, hắn thở dài, đuổi theo Sở Viêm Chiêu.

"Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn, các người rõ ràng biết không có chuyện như thế." Phụng Thiên Dục bùng nổ, ở trước mắt là thế nào, chẳng lẽ mọi người còn không minh bạch??

"Được rồi, nhìn xem bây giờ người giống cái gì? Một chút phong thái của Nhị thiếu Phụng gia cũng không có." Phụng Thái Quân không vui quát trách hắn, lần này Phụng Thiên Dục tức muốn phát khóc. Rõ ràng hắn bị người ta hãm hại, tại sao bây giờ mọi người lại chia mũi về hắn? Hắn bị oan đấy.

Bên ngoài cửa chùa, xem ngựa của Nhị công chúa, Phụng thiếu và Phụng tam tiểu thư xếp thành một hàng, khí thế vô cùng khác nhau, mỗi chiếc xe ngựa có bốn con ngựa kéo.

Rất nhanh, có nha hoàn và gã sai vặt chia ra đỡ lấy ba vị chủ nhân lên xe ngựa riêng của mình, cuối cùng chỉ có một mình Già Lam đứng trước xe ngựa, nhìn trái nhìn phải.

Nhị công chúa khinh miệt nhìn nàng, đùa giỡn nói: "Thật ngại quá, Bản công chúa không có theo quen cùng người ta ngồi chung xe ngựa, nhất là người hạ đẳng, hay là cô đi nhờ xe Phụng Thiếu hay Phụng tam tiểu thư đi nhé."

Ý gì chứ, đây rõ ràng là nói thân phận nàng quá mức thấp kém, căn bản không xứng ngồi xe ngựa của nàng.

Già Lam cũng không tính ngồi chung xe ngựa với nàng, ngồi đối mặt với nàng ta, chỉ bằng giết chết nàng đi.

Lúc này, Phụng Thiên Tầm cũng bắt chước giọng điệu Nhị công chúa, nói: "Bản tiểu thư cũng không có thói quen ngồi xen ngựa với người khác, cô tìm đại ca ta giúp đỡ đi, nếu như huynh ấy không giúp, vậy thì cô...."

Già Lam hắc tuyến, nha đầu này với đại ca của nàng sao lại giống nhau như thế, đầu óc đều có vấn đề. Chẳng lẽ muốn nàng đi cầu xin Phụng Thiên Sách, để được đi xe ngựa? Nàng sao có thể mở miệng chứ?

Lúc này bên trong xe ngựa ở giữa, vọng ra tiếng Phụng Thiên Sách: "Chỗ ta vừa hay còn thiếu một nha hoàn bóp chân, nếu nàng không ngại có thể đảm nhận, chui vào xe ngựa của gia đi."

Trên trán Già Lam càng hắc tuyến gấp bội, nha hoàn bóp chân? Muốn nàng phục vụ đặc biệt cho hắn, hẳn đúng là suy nghĩ viển vông.

Chẳng qua nếu đi bộ xuống núi thì đây có vẻ là lựa chọn tốt nhất.

Già Lam bắt đầu chui vào xe ngựa Phụng Thiên Sách, màn xe vừa hạ xuống, xe ngựa liền chạy. Già Lam mắt thẳng băng, nghiêng về phía trước, bắt ngờ ngã vào trong lòng người nọ

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: V28:Nhiệt liệt hôn, tổ ba người cướp sạch

Edit: Tịch Liều

Đôi môi ẩm áp đặt cùng một chỗ, hai tay Già Lam để trước ngực Phụng Thiên Sách, nàng hoảng hốt, ngạc nhiên chớp mắt mấy cái, lúc ngẩng đầu, vừa vận dụng phải con ngươi đen láy nhìn mình, trong khoảnh khắc như có say mê, bất chợt lại biến thành vui sướng.

Trái tim Già Lam đập liên hồi, gương mặt đỏ bừng. Nàng hôn Phụng Thiên Sách.

Hơn nữa nàng còn đề lên người hắn.....Tại sao lại thành tư thế này chứ?

"Tiểu Lam Lam, đau quá!"

Phụng Thiên Sách ním môi, quyến rũ đến mê người, hắn chỉ chỉ lồng ngực của mình, túi thân nói: "Ồ đây rất đau."

Già Lam nhìn hắn giống như tiểu thụ mới bị người ta ức hiếp, lập tức ném đi xấu hổ lúc này, lấy tay mình dờ đi, chống xuống đất, muốn đứng lên. Thế nhưng bên hông lại có một đôi tay khác, thừa dịp nàng bỏ tay ra, mạnh mẽ kéo nàng lại, cái ôm này đụng phải lồng ngực cứng rắn, hoàn toàn dán chặt vào nhau, hơn nữa không có kẽ hở, Phụng Thiên Sách hờ hờ nói: "Đừng xấu hổ! Nàng nhiệt tình như vậy, ta thích chết được. Hai chúng ta cũng không phải ai khác. Ta sẽ không cười nàng."

Già Lam không có sức đẩy ra, trái phải hai bên đều đã bị người ta vây lấy, thật muốn tìm bức tường đâm đầu vào. Hoàn toàn không có cách nào nói chuyện bình thường với người này được, đúng là người không bình thường!!!

"Nếu như ngươi không muốn bị ăn đòn thì mau buông ta ra." Già Lam nhìn hắn đe dọa.

"Hừ, nhỏ tiếng một chút. Nếu để cho người ta biết chúng ta như thế này....Ta thì không có gì, dù sao thanh danh của ta từ trước đến giờ đã không ra gì, về phần nàng thì...." Phụng Thiên Sách cố tình dừng lại, không phẩm hạnh lắc đầu, thông cảm nhìn nàng, "Nàng ham mê sắc đẹp của gia, có âm mưu cướp sắc ta, nếu việc này truyền ra ngoài, đến tai đại thiếu gia Sở gia nàng thậm chí thương tổn nhớ, chắc chắn hắn sẽ không để ý đến nàng nữa. Còn về nam nhân khác....Rất khó! Rất khó! Rất khó."

Liên tục nói ba từ rất khó. Phụng Thiên Sách nhìn nàng, ánh mắt như muốn nói đôi mắt này chẳng có nam nhân nào thèm lấy nàng, muốn có bao nhiêu đồng cảm là có bấy nhiêu đồng cảm, muốn có bao nhiêu rầu rĩ là có bấy nhiêu rầu rĩ.

Già Lam phát điên gãi gãi tóc của mình, cả người dùng sức giãy dụa: "Phụng đại thiếu gia, có phải ngài đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không? Mau đem móng vuốt của ngài ra khỏi người ta, mặt khác ta không có hứng thú với sắc đẹp của ngài. Thanh danh của ta cũng không thua kém gì ngài, chúng ta kẻ tầm thường người nữa cần, ta càng không sợ thanh danh của ta thối thêm đâu."

"Nhìn xem, nàng tức giận đấy à? Như thế này có gì không tốt! Sự phụ làm thế, hoàn toàn là vì nghĩ cho nàng, trên đời này có sự phụ nào toàn tâm toàn ý lo cho đệ tử mình như vậy không?" Phụng Thiên Sách bất chấp người phía trên kháng cự ra sao, hai tay cũng hắn vẫn siết sao ôm lấy eo của nàng, thân thể hai người cứ thế dính với nhau, trong lúc vô tình đầu của hắn chôn vùi bên tai nàng, gò má hai người kề sát nhau.

Già Lam đang tức giận, cho nên không phát hiện khoảng cách hai người gần nhau như vậy, nàng vừa nghiêng đầu, lần thứ hai hôn lên gò má của hắn, cảm giác nhẹ nhàng lướt qua, mùi hương ẩm áp, khiến đáy lòng nàng không khỏi run lên.

Nguy rồi, nhất định hắn sẽ nắm lấy cơ hội, mượn cơ hội xấu nàng "Nhiệt tình quá mức."

Quả đúng như nàng dự đoán, Phụng Thiên Sách làm ra vẻ bất đắc dĩ thờ dài, mở miệng nói: "Tiểu Lam Lam, nàng như vậy là không được, làm người phải thành thật. Rõ ràng muốn hôn ta, còn giả vờ không thèm, nói một đằng làm một nẻo, có đáng yêu chút xíu nào. Nhưng mà nếu nàng đã nhiệt tình như vậy, ta không đáp lễ lại, chẳng phải làm nàng mất mặt hay sao?"

Già Lam tức giận đến run người, người đối diện rõ ràng nhìn rất thanh nhã cao quý, phong thái xuất thần phơi phới, nhưng trong chớp mắt lại biến thành tên vô sĩ vừa diễm dứa lòe loẹt vừa mỉa mai đến thế, làm người ta không phân biệt được đâu mới là bộ mặt thật của hắn. Không muốn mất thời gian suy nghĩ như vậy, hiện tại việc nàng muốn làm nhất là tìm hộp may vá, khâu miệng hắn lại, không bao giờ muốn nghe hắn nhiều lời, càng hi vọng có thể xuyên đến một nơi không có hắn.

Đột nhiên, trên môi sinh ra độ ẩm, nhẹ nhàng mềm mềm, khiến cả người nàng như bị điện giật.

Sau đầu, có bàn tay lớn nhẹ nhàng dùng sức, đôi môi Già Lam càng dính chặt vào môi Phụng Thiên Sách.

"Ừm...đừng." Già Lam tròn to hai mắt nhìn hắn, lại chạm vào con ngươi như phát sáng của hắn, nhiệt độ nóng rực, tựa như đóm lửa bé nhỏ, từng đóm lửa tùy tiện bốc cháy.

Già Lam muốn đẩy hắn ra, nhưng bàn tay sau đầu càng dùng sức giữ nàng lại, hắn tham lam mút lấy cánh môi thơm ngon của nàng, tư vị kia quả thực mê người, khiến hắn không muốn dừng lại.

Trái tim Già Lam đập tán loạn chỉ vì nụ hôn của hắn, ánh mắt từ từ nhắm lại, suy nghĩ tan rã, ý loạn tình mê.

"Đừng..." Dựa vào lý trí cuối cùng còn sót lại, Già Lam vẫn muốn thối lui, nhưng Phụng Thiên Sách đâu chịu buông tha cho nàng, không hề bài xích mà mút đôi môi nàng, ngay cả nước bọt thơm mát của nàng cũng hút sạch.

Lý trí sau cùng của Già Lam cũng biến mất, nàng không biết làm sao có đúng, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại chẳng có sức lực, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Bên tai, văng vẳng lời nói dịu dàng của hắn: "Tiểu Lam Lam, thích ta, nàng sợ sao?"

Nàng thật sự sợ hãi ư?

Đúng vậy bởi vì sợ, cho nên mới không dám thừa nhận cảm giác bản thân đối với hắn vô phương kháng cự?

Con mắt mơ màng nhìn người dưới thân, trong lòng thầm nghĩ cực tuyệt, thế nhưng cơ thể lại lún sâu vào trong đó, hai tay nàng từ tốn ôm lấy đầu hắn, ngón tay luồn vào trong mái tóc đen của hắn, đôi môi quấn lấy đôi môi hắn. Tình yêu này nở, Già Lam ôm hắn thật chặt, nhiệt liệt đáp lại.

Trong lúc hai người mê muội cũng không phát hiện, ở bên ngoài xe ngựa, Phượng Thiên Ca im hơi lặng tiếng đứng ở đó, trong tay cầm túi gấm đan bằng chỉ vàng, bên trong có một con vật bé nhỏ không ngừng giãy dụa vụn vụn, đây chính là kẻ đáng thương bất gian không thành ngược lại còn bị bắt sống - Thiên Thiên.

"Đồ bại hoại! Mau thả ta ra."

"Ta sẽ méc chủ nhân, người bắt nạt ta."

"Ta nhất định sẽ báo thù."

"....."

Giọng nói chi chi cha cha, càng lúc càng xa, Phượng Thiên Ca xách túi gấm giao cho chủ nhân của mình Phượng Thiên Tâm, sau đó lạnh lùng trở về chỗ ngồi, điều khiển xe ngựa.

Xe ngựa từ từ di chuyển, Phượng Thiên Tâm gãi tay lên, trấn an Thiên Thiên đang làm mình làm mẩy, cười khanh khách nói: "Được rồi được rồi, Thiên Thiên đừng ồn nữa! Lẽ nào người đã quên, đại ca ta đã từng bị tổn thương thế nào sao? Hiện tại vất vả lắm hắn mới để ý một nữ tử, vui vẻ nở nụ cười, đáng lý người nên cảm thấy mừng thay cho huynh ấy chứ? Chẳng lẽ người hi vọng chủ nhân người cứ sống mãi trong bóng tối sao, không cách nào có thể nở nụ cười thoải mái được à?"

Nghe lời nàng nói, Phượng Thiên Ca ngồi phía trước quay đầu lại, nhìn xuyên qua khe hở màn xe, thấy trên dung nhan xinh đẹp của Phượng Thiên Tâm sinh ra một tia sâu muộn mông lung. Từ trước đến nay nàng là người không tìm không phổi, không buồn không lo, bây giờ nặng nề tâm sự như thế, đôi mắt đen láy như thủy tinh, bởi vì ưu buồn mà màu sắc thêm nồng đậm, xinh đẹp đến nỗi người ta không dám ngược nhìn, chỉ sợ bị đoạt mất hồn phách.

Nhìn nàng trong chớp mắt, Phượng Thiên Ca nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thế nhưng con người linh động cộng thêm gương mặt xinh xắn đã khắc thật sâu vào trong tim hắn.

Nhưng có một điều hắn rõ hơn bất kỳ người nào khác, khoảng cách giữa hắn với nàng, muốn có bao nhiêu xa xôi là có bấy nhiêu xa xôi.

Không phải chỉ một người là có thể kéo khoảng cách gần lại được...

Phượng Thiên Tâm chỉ kịp thời nhìn thấy một bên gò má của Phượng Thiên Ca, trong chớp mắt, nàng thở dài một tiếng yếu ớt, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình. Con thú nhỏ trong tay đã yên tĩnh lại, không còn giãy dụa nữa, chỉ nghe được tiếng ô ô không phục rất nhỏ. Nó đương nhiên mong muốn chủ nhân mình được vui vẻ, nhưng mà tại sao lại cứ là nàng ta? Diện mạo nàng ta xấu xí như vậy, nếu tương lai nàng trở thành thê tử của chủ nhân, không bằng lấy tên nhân yêu Mộc Tây Dao kia cho rồi, ít ra ánh mắt của nó cũng sẽ không bị kích thích đến thế, ô ô....

Xe ngựa chậm chạp di chuyển, người bên trong xe ngựa thờ hờn hển, sau khi Già Lam lấy lại tinh thần, gương mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt nhìn người bên cạnh rất không tự nhiên. Thầm nghĩ khi lúc này mình thật sự chủ động hơn trả hắn, nhất định hắn sẽ mượn cơ hội này kể lể cho mà xem, dù sao nàng cứ giả vờ không đếm xỉa đến là được.

"Tiểu Lam Lam..."

Quả nhiên, hắn lại nữa rồi...

"Tiểu Lam Lam, có thể nói cho ta biết, tại sao nàng lại muốn đến Phượng gia không?"

Hả?

Già Lam kinh ngạc, vốn tưởng hắn sẽ mượn cơ hội cười nhạo nàng một phen, không nghĩ hắn lại hỏi câu này.

"Ta không nghĩ đến Phượng gia, là Phượng thái quân mời ta đi, chẳng lẽ người quên rồi sao?" Nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng sợ hắn sẽ nhìn thấu lời nói dối của mình.

"Nhìn ta, nói thật cho ta biết!..."

Gương mặt bị người ta kéo qua, bắt buộc phải nhìn thẳng vào mắt hắn, chạm phải ánh mắt dò xét của hắn, trong lòng Già Lam nhảy dựng lên. Nàng có

thể tin tưởng hần sao? Có thể nói thật với hần ư?

"Đừng gạt ta, nằng dụng tâm trị thương cho hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, là vì cơ hội được bước vào Phụng gia, có đúng hay không?" Về mặt Phụng Thiên Sách hết sức nghiêm túc, việc này càng khiến tim Già Lam đập nhanh hơn, nhất thời nằng tâm loạn như ma.

Hần lại có thể đoán được cả chuyện này?

Sao chuyện gì cũng không gạt được hần thể chứ!

Bỗng nhiên giọng nói của hần trở nên dịu dàng, êm ái như một lớp voan mỏng, tràn đầy mê hoặc: "Nằng hoàn toàn có thể tin tưởng ta, ta nhất định sẽ giúp nằng."

Cơ thể hai người sát sao dính chặt lấy nhau, dường như nằng còn có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của hần, trực giác nói cho nằng biết, nằng được phép tin nhiệm hần, không cần lo lắng bất cứ thứ gì, nói hết tất cả cho hần biết.

Trái tim đập càng lúc càng nhanh, như muốn nhảy ra ngoài.

"Thật ra, ta....." Lời nói vừa đến miệng, xe ngựa đột nhiên dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng nói của Nhị công chúa, "Ta nói các người có thể nhanh lên được không, chậm chậm rì rì, biết tới lúc nào mới có thể xuống núi hả? Bản công chúa rất bận, không có nhiều thời gian lãng phí với đám người tầm thường, các người hoặc là đi nhanh lên, hoặc là đợi đến ngày hôm khác hần đến quý phủ Bản công chúa."

"Nhị công chúa, cô gấp gấp cái gì? Chúng tôi đi chậm không phải rất vừa lòng cô sao? Như vậy cô sẽ có nhiều thời gian hơn, sai người đem giấu hết những món đồ quý trong bảo khố." Đó là tiếng của Phụng Thiên Tâm.

"Phụng tam, cô đừng xem thường Bản công chúa. Tuy ta là cảnh vàng lá ngọc, muốn gì có đó, nhưng cũng không ích kỷ giấu đi những bảo bối kia."

Phụng Thiên Tâm nhẹ nhàng nở nụ cười: "Nói như vậy, nếu như Già Lam cô nương gom sạch hết tất cả bảo vật trong bảo khố của cô, cô cũng không có một chút đau lòng à?"

Nhị công chúa rõ ràng bị hổ, vằn vẹo nửa buổi cũng không nói ra được một câu, mãi cho đến khi nghe được tiếng xe ngựa phía trước chạy như bay, mới dám xác nhận nằng đã đi rất xa.

Già Lam nhân cơ hội này đẩy Phụng Thiên Sách ra, vém rên xe lên, ngồi bên cạnh phu xe. Nằng há miệng hô hấp, tim đập dồn dập như sấm, rất lâu sau vẫn chưa bình tĩnh được.

Nằng có thói quen cô độc, trong một khoảng thời gian ngắn vẫn không có cách nào tiếp thu được tình cảm đến bất chợt như vậy, nằng thật sự có thể thích người ở nơi này sao?

Nằng có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi này, cũng có thể một ngày nào đó đột nhiên biến mất đi không chừng?

Phụng Thiên Sách không đuổi theo ra ngoài, nhìn qua khe hở của màn xe, thấy nằng vì há miệng hô hấp mà hai vai run lên, hần bắt đầu đi thở dài, ban đầu chỉ là diễn trò trước nằng, đến lúc bản thân hần thành thật, ngược lại chẳng ai tin.

Tiểu Lam Lam, rốt cuộc nằng đang lo lắng cái gì?

Vì sao không thể tin tưởng ta?

Dọc đường đi sau đó, hai người đều không nói câu nào, ai cũng đều chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Trải qua hơn nửa ngày đi đường, cuối cùng cũng tới được phủ Nhị công chúa.

Nhị công chúa là người đầu tiên xuống xe ngựa, kiêu căng đứng ở cửa chính, nhìn Già Lam bước xuống, đáy mắt nằng càng nồng đậm ý khinh thường: "Nơi đây là phủ Bản công chúa, ngày thường ta đón tiếp toàn là những 'đạt quan quý nhân', bọn dân đen tầm thường cũng không có tư cách bước vào cửa phủ nửa bước. Hôm nay nếu không phải hoàng nãi nãi ta can thiệp, đời này cô cũng đừng mong bước được vào bên trong phủ của ta."

Nằng ta rõ ràng là đang 'ra oai phủ đầu' với Già Lam, có thể để Già Lam được bước vào phủ của nằng, đây chính là ân huệ lớn lao cho nằng, đồng thời cũng đang cảnh cáo nằng, đừng có 'lòng tham không đáy' quá mức, bảo vật phủ công chúa, một kẻ tầm thường như nằng không được phép tùy tiện lấy dùng.

Già Lam giả vờ nghe không hiểu lời nằng nói, cười nhạt đi tới, vừa quan sát kiến trúc phủ vừa nói: "Quả nhiên phủ đệ Nhị công chúa rất đặc biệt, ta nhìn không nhận ra được, đúng là nơi cao quý, chỉ e cả đời này ta cũng không có cơ hội bước vào. Nhờ ân điển của Hoàng thái hậu, ta mới có thể đến đây, ta thật không biết nên đền ơn hoàng nãi nãi cô thế nào mới phải."

Giọng điệu nằng chân thành, hơn nữa nói đúng tình hình, Nhị công chúa nghe được trong lòng vô cùng hả hê, giữu cợt nói: "Cô hiểu như vậy là tốt rồi. Nếu như hoàng nãi nãi đã nói cho phép cô đến tham quan bảo khố, ta cũng không phải là người nhỏ mọn. Cô thích ngắm nhìn bảo vật như thế, ta sẽ tặng cho cô hai món bất kỳ."

"Vậy ta rất cảm ơn Nhị công chúa." Già Lam đáp.

Già Lam rũ rứt, không biết nàng đang nhìn về nơi nào, cúi đầu cười một tiếng, thân phận của nàng quả thực không bằng công chúa cao quý, nhưng trong từ điển của nàng chưa bao giờ có hai chữ 'tự ti'. Chẳng qua chỉ là phù công chúa mà thôi, nàng không biết mình đã đi Từ Cẩm Thành Bắc Kinh bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ để vào mắt một phù công chúa nhỏ nhỏ.

Ở phía sau, Phụng Thiên Sách làm dáng mở quạt giấy, chậm chạp đi tới: "Nhị công chúa, nghe nói chỗ của cô có mỹ nam Như Vân, sao ta không thấy ai hết nhỉ? Không phải là nghe ta đến, bọn họ xấu hổ trốn đi hết đấy chứ? Chắc chắn, ta đây sẽ rất ngại đó."

Tên Phụng Thiên Sách không phẩm hạnh đã trở lại.

Già Lam nhìn bộ dạng không đứng đắn của hắn, trái lại thờ phào nhẹ nhõm.

Nhị công chúa nghe vậy, ngay lập tức đỏ mặt. Trong quý phủ của nàng có nuôi trai, đây là chuyện ai cũng biết, từ trước đến nay nàng không có kiêng kỵ gì những vấn đề này, mọi người truyền đi càng nhiều, thể diện của nàng càng lớn, nàng không cho là nhục nhã, trái lại còn lấy làm quang vinh. Thế nhưng lúc này đối mặt với người trong lòng, trên mặt nàng không nén được tức giận.

"Trong phủ ta, bọn họ chỉ là nhạc công và họa sĩ, từ trước đến giờ Bản công chúa yêu thích chơi chữ, muốn tìm người giải sầu mà thôi. Phụng thiếu lần đầu tới phủ, ta sẽ dẫn người đi dạo xung quanh." Thái độ hoàn toàn bất đồng với khi nãy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: V29: Nhiệt liệt hôn, tổ ba người cướp sạch (2)

Edit: Tịch Liêu

"Vậy thì mời Nhị công chúa dẫn đường." Phụng Thiên Sách nở nụ cười tuyệt mỹ, bước đi thong thả, đến bên cạnh Già Lam, nhỏ tiếng nói: "Thấy gì chưa? Nàng không thích, nhưng có người thích gia đấy."

Già Lam không lên tiếng liếc mắt nhìn hắn, hừ đắc ý nhí.

"Chúc người sớm ngày trở thành phò mã gia."

Rõ ràng là câu nói chế giễu, nhưng khi nói ra lại nồng nặc mùi vị ghen tuông.

Phụng Thiên Sách nghe vậy, trong lòng cực kỳ sáng khoái, hắn cười ha ha, động tác phe phẩy quạt trên tay càng cợt nhả hơn.

"Nhàm chán." Gò má Già Lam hơi ửng đỏ, bước chân nhanh lướt qua hắn.

Nhị công chúa đi phía trước nghe tiếng cười, vội xoay người lại, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phụng Thiên Tầm từ sau đi tới, kéo kéo cánh tay huynh trưởng mình, cười đùa nói: "Đại ca, huynh định cảm ơn muội thế nào?"

Lắc lắc túi gấm trong tay, Thiên Thiên ở bên trong, nghe được âm thanh của chủ nhân, ra sức giãy dụa: "Chủ nhân, cứu ta."

Phụng Thiên Sách cảm quạt khẽ chạm một cái, ánh sáng màu vàng thoát ra, cuối cùng Thiên Thiên cũng được tự do, há to mồm thở hổn hển, bay lên bả vai chủ nhân.

"Chủ nhân." Đôi mắt ngập nước chớp chớp, Thiên Thiên từ thân nhìn chủ nhân mình, muốn được chủ nhân an ủi. Ai ngờ, chủ nhân chẳng thèm để ý đến nó, trực tiếp nhận lấy túi gấm trong tay Phụng Thiên Tầm, rồi đưa sang cho Già Lam: "Đây là túi càn khôn phục hy chuyên dùng để thu phục thần thú, có nó, sau này Thiên Thiên sẽ không dám quấy rầy nàng đâu."

"Chủ...nhân..." Thiên Thiên hoàn toàn bị sập đổ, không nói được lời nào trọn vẹn, chủ nhân quá thiên vị, tại sao đối xử với nó tàn nhẫn như vậy?

"Được thôi." Già Lam không hề từ chối, vui vẻ nhận lấy, từ nay bình dấm chua Thiên Thiên hết dám đến dă kích nàng nữa rồi.

Thiên Thiên bị khiêu khích, tức giận đến xù lông, Phụng Thiên Sách với tay vuốt xuống.

Nhị công chúa nhìn mấy người đó, trong lòng rất ngờ vực, nha đầu xấu xí đó, từ khi nào đã thân thiết với hai huynh muội Phụng gia như vậy? Một nha đầu xấu xí lại có thể hấp dẫn được ánh mắt của hai huynh muội kiêu căng, mắt cao hơn đầu, không ai sánh bằng, rốt cuộc nàng ta có tài đức gì?

Trong lòng Nhị công chúa che đậy khó chịu, cũng không biết vì sao, đành cắt ngang lời bọn họ: "Phụng thiếu, xin mời."

Dưới sự hướng dẫn của Nhị công chúa, đoàn người đi vào thưởng thức cảnh sắc vườn hoa, Già Lam phải thừa nhận, phủ đệ Nhị công chúa so với Tử Cấm Thành năng đến xinh đẹp và tinh tế hơn nhiều, nơi nào cũng được thiết kế cẩn thận, luôn tạo nên sự kinh ngạc.

Nhị công chúa âm thầm quan sát vẻ mặt của Già Lam, trong bụng vô cùng hả hê, kim chi ngọc điệp đúng là khác nhau với dân thường, sao có thể tùy tiện tiện chơi chung được? Thân phận nàng là công chúa cao quý, đời này Già Lam có cỡi ngựa cũng đuổi theo không kịp, Phượng thiếu là người thông minh, sao không hiểu rõ đạo lý này chứ?

Suy nghĩ như vậy, nàng vui vẻ đi đến chỗ Già Lam, nói: "Già Lam cô nương, thấy phủ của ta thế nào? Nếu như cô thích, có thể ở lại đây mấy ngày, dù sao trong phủ còn rất nhiều phòng trống."

Thái độ của nàng đột nhiên thay đổi, khiến Già Lam vô cùng kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, nàng liền hiểu, nàng ta đâu có lòng tốt muốn nàng ở lại, rõ ràng là muốn giữ chân Phượng Thiên Sách.

"Không thành vấn đề, còn mấy ngày nữa đến sinh nhật Phượng thái quân. Còn về phần trưởng lão ở học viện Thiên Dực, ta nghĩ bọn họ sẽ không truy cứu việc ta ở lại phủ công chúa."

Nhị công chúa nghe vậy, trong bụng mừng thầm, quay lại nhìn Phượng Thiên Sách: "Phượng thiếu, vậy còn người?"

Hắn sẽ ở lại đây chứ?

Quả nhiên, Phượng Thiên Sách nhìn Già Lam, híp mắt cười nói: "Tiểu Lam Lam ở lại, ta cũng ở lại."

Tuy đã đạt được như ý, nhưng trong lòng Nhị công chúa cũng không vui vẻ mấy, vì sao lại chỉ cần giữ Già Lam ở lại, thì hắn mới ở lại? Xem ra nàng phải tìm hiểu nha đầu xấu xí này thật kỹ, hoặc là bắt nàng ta làm người của mình, vậy nàng sẽ đạt được tâm nguyện của mình, tạo được tình cảm với Phượng thiếu.

"Phượng tam, còn cô?"

"Ta vốn không muốn ở lại, nhưng mà nếu đại ca ta đã ở lại, vậy ta đành phải miễn cưỡng ở lại thôi."

"Vậy thật tốt! Chị em tốt chúng ta sẽ có thêm thời gian bồi dưỡng tình cảm." Nhị công chúa ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

Lúc này, có hạ nhân vội vã chạy tới báo: "Nhị công chúa, Nạp Lan công tử đến phủ báai phòng"

"Nạp Lan công tử? Ai là Nạp Lang công tử?" Nhị công chúa rất ngạc nhiên, trong đầu không nhớ nổi Nạp Lan công tử là người nào, nhưng nàng không dám xác nhận, bởi vì trong ấn tượng của nàng, dường như nàng và vị Nạp Lan công tử kia không có bất kỳ liên quan nào. Cả hai chưa từng xuất hiện gặp nhau, sao lại đột nhiên đến phủ nàng báai phòng chứ?

Nhất định chỉ cùng họ mà thôi.

“Đúng vậy là đại công tử Nạp Lan gia tộc, đứng đầu trong Bát công tử Hạo Thiên - Nạp Lan Tiêu Bạch.”

Lời này của hạ nhân, khiến Nhị công chúa phấn chấn: "Thật sự là Nạp Lan Tiêu Bạch sao? Là Nạp Lan Tiêu Bạch đứng đầu Bát công tử Hạo Thiên? Sao hắn lại đến chỗ ta?"

Nàng không nhịn nổi mà ăn nói lộn xộn: "Thật tốt quá. Ngươi mau đi báo tin cho Đại tỷ ta biết, nói Nạp Lan Tiêu Bạch đang ở phủ ta, để tỷ ấy mau đến đây, ta sẽ nghĩ biện pháp giữ chân hắn lại."

"Vâng, Nhị công chúa." Hạ nhân thối lui.

Nhị công chúa vẫn còn đang hưng phấn, lầm bầm nói một mình: "Thật tốt quá! Cả đời Đại tỷ ta ai cũng không chịu thua, lại chỉ thua một người như Nạp Lan Tiêu Bạch, nếu như tỷ ấy biết Nạp Lan Tiêu Bạch ở phủ ta, tỷ ấy nhất định sẽ phi ngựa đến đây."

Nhị công chúa tiếp tục lải nhải một hồi, chợt có một người khinh thường cười lạnh, cắt ngang lời nàng: "Tên mù Nạp Lan này, đúng là âm hồn không tiêu tan."

Già Lam nghe vậy, tức giận trừng mắt Phượng Thiên Sách, có cần phải nói nặng người ta thế không? Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, sao Nạp Lan đại ca lại đến đây nhỉ, nghe Nhị công chúa nói vậy, giao tình giữa hắn với Nhị công chúa cũng đâu có thân thiết gì?

Đang say sưa suy nghĩ, đột nhiên thất lưng bị ai néo một cái, nàng bực mình hừ một tiếng, quay lại bắt gặp sắc mặt không vui của Phượng Thiên Sách.

"Làm sao?"

"Không cho phép nàng ở trước mặt ta nghĩ đến nam nhân khác." Giọng điệu bá đạo khiến Già Lam không nhịn được cười, thì ra là hắn đang ghen.

Có nên nói cho hắn biết, rất có thể nàng và Nạp Lan đại ca có quan hệ thân thích hay không nhỉ?

Thôi quên đi, vẫn là không nên nói cho hắn biết, phải để cho hắn ăn dấm chua dài dài, ai bảo miệng mồm hắn độc địa như thế, thích làm tổn thương

người khác.

"Ta muốn nhớ hấn thì nhớ đây." Thấy sắc mặt đen như đất nòi của hấn, tâm tình Già Lam ngược lại rất tốt nhếch môi.

Phượng Thiên Tầm chống nạnh, cười phá lên, thì ra đại ca còn một bộ mặt đáng yêu như vậy, vì sao trước đây nàng không biết nhỉ?

"Phượng tam, cô đang cười cái gì?" Nhị công chúa ngạc nhiên nhìn ba người bọn họ, vì sao nàng lại nghe không hiểu gì hết?

"Không có gì không có gì. Cô mau đi tiếp khách đi." Phượng Thiên Tầm không cười nói, nhưng trên mặt vẫn không giấu được xúc động muốn cười.

Nhị công chúa đi ra chưa được bao lâu, Nạp Lan Tiêu Bạch dưới sự hướng dẫn của hạ nhân, đã cất bước đi vào vườn hoa.

Áo choàng dài đến gối màu lam xanh thẫm, cả người đơn giản nhưng bắt mắt, Nạp Lan Tiêu Bạch ở giữa tám gã thủ hạ, tao nhã đi tới, bước đi phóng khoáng tự nhiên như thần tiên.

Nhị công chúa không tự chủ mà chao đảo, nàng kinh ngạc nhìn chăm chú nam tử đang đến gần, linh hồn nhỏ bé của nàng như bị hút mất, quên mất người ở chỗ nào.

Thì ra hấn là Nạp Lan Tiêu Bạch. Nam tử như vậy, như tiên trên trời, hèn chi đại tỷ kiêu ngạo lạnh lùng lại đối đãi với hấn khác với những người khác.

Nhưng mà cho dù hấn tốt cỡ nào, cũng chỉ là một kẻ mù mà thôi.

Nhị công chúa chậm rãi thu lại tâm tư, thương xót cho hấn.

Càng thương tiếc cho đại tỷ lần đầu tiên động tâm, lại là một người mù như hấn...Nếu đổi lại là nàng, nàng chắc chắn sẽ không gả cho một người mù. Phượng thiếu vẫn là tốt nhất, tuy rằng tính tình hấn hơi cổ quái, thường khiến người ta không đỡ được, nhưng mà hấn hài hước dí dỏm, thân thể lại môn đăng hộ đối với nàng, so với Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn là tốt hơn.

Trong lòng Nhị công chúa âm thầm so sánh hai nam nhân này ai tốt hơn ai, nhưng nàng lại quên mất một điều, người ta cũng không có để nàng vào trong mắt.

Nạp Lan Tiêu Bạch hơi nghiêng tai, đột nhiên nở nụ cười, mở miệng nói: "Lam Lam, có thể sang đỡ ta được không?"

Giọng nói của hấn dễ nghe, làm người ta không thể nào từ chối được, Già Lam không chút nghĩ ngợi, liền cất bước chạy tới, đưa tay đỡ lấy hấn: "Nạp Lan đại ca, sao huynh lại đến đây?"

"Còn phải hỏi nữa à? Bám đất tới đây còn có lý do sao." Phượng Thiên Sách xen vào, giọng điệu rất khó chịu.

Già Lam không rảnh mà cãi nhau với hấn, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, nếu hấn nói Nạp Lan đại ca là bám đất, vậy chẳng phải đang nói nàng là rắm??

Tên Phượng Thiên Sách khó ưa, cứ đợi đi, trở về nàng sẽ chinh hấn.

"Nạp Lan đại ca đừng để ý tới hấn. Có người đang đổ kị tài hoa và trí tuệ của huynh đấy, chúng ta không cần phải chấp nhặt với hấn." Già Lam lên làm mặt quỷ với Phượng Thiên Sách.

Nạp Lan Tiêu Bạch mỉm cười ấm áp: "Không sao, Phượng thiếu là người ăn nói ngay thẳng, ta sẽ không để trong lòng."

Phượng Thiên Tầm nhìn đại ca kinh ngạc, không tìm không phổi cười ha ha: "Đại ca, ngày thường huynh nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, bây giờ đi đâu hết rồi? Có phải gặp đại tẩu tương lai xong, công phu mồm mép cũng bị giảm đi hay không?"

Nàng quay lại, nói với Già Lam: "Đại tẩu, tỷ cũng vậy nữa. Tỷ và đại ca giận đối nhau, ban đêm vào trong chăn giải quyết là được, hà tất gì ằm ỉ trước mặt người ngoài, người ta nhìn vào sẽ chê cười mất."

Lời nói của Phượng Thiên Tầm giật gân khiến mặt Già Lam ửng đỏ.

Cái gì mà đại tẩu tương lai chứ? Một lúc sau bỏ luôn chữ tương lai, trực tiếp gọi thẳng đại tẩu?

Già Lam vừa muốn mở miệng, Phượng Thiên Sách đã lập tức trả lời muội muội mình: "Hết cách rồi, ai bảo đại ca muội là người sợ vợ chứ. Nhưng mà có một câu nói rất hay, nam nhân tốt là nam nhân yêu vợ."

"Điểm này ta có thể chứng minh, đại ca ta tuyệt đối là nam nhân tốt. Đại tẩu tỷ phải biết quý trọng, không tìm được người thứ hai đâu, tỷ nhất định không hối hận."

Hai huynh muội kẻ xướng người họa, Già Lam tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ nàng mới nhìn ra, hai huynh muội đúng là người một nhà mà.

"Lam Lam ta ngửi thấy mùi thơm của lan hồ điệp, muội theo ta đi xem một chút."

"Được, ta đi với huynh."

Nạp Lan Tiêu Bạch chỉ nói một câu, đã lừa gạt được Già Lam đi chỗ khác.

Ban đầu hai huynh muội còn cười cười nói nói, liếc mắt nhìn nhau cảm thấy có nguy cơ, xem ra tên Nạp Lan Tiêu Bạch này không đơn giản, đến đây là có mục đích riêng.

"Đại ca, ta nhất định sẽ giúp huynh. Chúng ta nhất định phải cướp đại tẩu về." Phụng Thiên Tầm nắm quyền, lời thề son sắt.

Phụng Thiên Sách nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng, miễn cưỡng nói: "Muội đừng gây thêm phiền phức là được, với bản lãnh của đại ca muội, cần phải có người giúp một tay à?"

"Đại ca, huynh đừng có làm màu, mọi người đi hết rồi, huynh diễn cho ai xem? y ui." Phụng Thiên Tầm sờ đầu mình, lẽ lười, sao lại đánh nàng? Nàng chỉ đang suy nghĩ cho đại ca thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: V30: Nhiệt liệt hôn, tổ ba người cướp sạch (3)

Edit: Tịch Liêu

Gió mát thổi hiu hiu, mang theo mùi hương thơm mát nhẹ nhẹ.

Đối mặt với cả vườn hoa thơm ngát như vậy, tâm tư Già Lam không biết trôi dạt đến phương trời nào.

Tại sao hắn không đến đây?

Tức giận ư?

Chẳng lẽ hắn hẹp hòi đến vậy? Nhưng nếu hắn thật sự giận dữ, nàng phải làm sao đây?

Ngay cả nàng cũng không hiểu, vì sao lúc này còn có tâm trí nghĩ đến hắn.

"Lam Lam, có lẽ qua mấy ngày nữa ta sẽ trở về. Muội có đồng ý đi với ta hay không?" Giọng nói của Nạp Lan Tiêu Bạch như dòng suối ấm, truyền vào tai nàng, một nửa dò hỏi, một nửa mong đợi.

Già Lam hoàn hồn, kinh ngạc nhìn về phía hắn, chứng kiến gương mặt bình tĩnh của hắn, không tìm ra được đâu là tâm tình thật sự của hắn, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được, niềm hi vọng nàng có thể đi cùng với hắn.

Gia tộc Nạp Lan?

Đây đúng là cơ hội tốt, sớm muộn gì thì cũng phải đi.

Nhưng nếu nàng cứ như vậy mà đi...

"Đợi thêm vài ngày nữa có được không?" Già Lam hỏi.

Cuối cùng, trên gương mặt điềm nhiên của Nạp Lan Tiêu Bạch cũng nổi lên một gợn sóng nhỏ, tuy nhiên thần thái vẫn tỏ ra bình thường: "Chỉ cần muội chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường."

Già Lam rũ mắt suy tư.

Trước lúc dùng cơm chiều, Nhị công chúa dẫn mọi người đến bảo khố của mình, vì để khoe khoang việc nàng đã thu gom rất nhiều bảo vật, mà nàng không hề kiêng kỵ ai, tất cả mọi người ở đây đều có thể đến tham quan.

"Đây đều là những bảo vật Bản công chúa sưu tầm được, từ trong ra ngoài, từ trái sang phải, đều được phân loại ra hết, đồ trang sức thường dùng, vài vóc tơ lụa, dược liệu đan phẩm, tất cả được trưng bày ở bên ngoài, đồ cổ bằng ngọc và binh khí ít dùng thì trưng ở bên trong. Đồ cổ và binh khí thì phân chia theo thứ bậc, thấp nhất là bảo khí trung phẩm, bên dưới là bảo khí trung phẩm, Bản công chúa chẳng thêm cất giấu chúng đâu."

Nhị công chúa đặc ý giới thiệu về bảo khố của mình, nhìn Già Lam nói: "Đừng nói Bản công chúa keo kiệt, thấy cô chữa hết bệnh cho hoàng hậu Tuyết Mộng quốc, vì Phụng Thiên quốc giải trừ được một tai họa, Bản công chúa quyết định tặng cho cô một bảo khí trung phẩm."

Nàng dẫn Già Lam đi vào tận bên trong nơi cất giữ hàng đồng bảo vật, chỉ vào những bảo khí đó nói: "Cô có thể chọn một trong số những vật này, tùy tiện chọn đi."

Già Lam nhìn theo phương hướng nàng chỉ, nhìn đồng bảo khí bên dưới, chất lượng quả là không tệ, đây đều là bảo khí trung phẩm, nhưng đây đều là hàng thứ phẩm, so với hàng nhất phẩm vẫn còn kém xa lắm. Nhất là những bảo khí được trưng trên quầy kia, trong đám đó có ba món bảo khí được coi là hàng thượng phẩm, hai món kia thì thuộc loại đạo khí tầm thường.

Tác dụng của bảo khí không được cao lắm, nó lại được trưng xung quanh bảo khí, càng làm hào quang của nó bị mờ đi, hoàn toàn bị cướp hết tài năng.

Chiến Hoàng bút ở trong ngực nàng đã sớm rực rỡ thêm nhờ dải.

Tường dùng bảo khí trung phẩm bình thường là có thể đuổi nàng đi? Nhị công chúa cô cũng thật biết tính toán.

"Đây đều là bảo vật do Nhị công chúa tìm được, ai nhìn cũng phải hoa mắt, ta kiến thức nông cạn, hay là xin nhờ Phụng Thiên thiếu, Tam tiểu thư và Nạp Lan công tử giúp ta một phen, tới giúp ta chọn lựa được không?"

Già Lam ném 'ánh mắt tha thiết' nhìn về phía ba người còn lại, ngoại trừ Nạp Lan Tiểu Bạch không nhìn thấy, hai huynh muội Phụng Thiên Sách và Phụng Thiên Tầm đều thấy được ý nghĩa sâu sắc của 'ánh mắt tha thiết' đó, cho nên vì nàng mà bày mưu tính kế.

Người mở miệng đầu tiên là Phụng Thiên Tầm, nàng đi vòng quanh chỗ cất giữ đồ vài lần, chắc chắn lắc lắc, cuối cùng, chỉ vào món bảo khí ở dưới cùng, nói: "Nếu ta nhớ không lầm, món bảo khí đệ nhất này là đồ ba năm trước, cô vì lấy lòng Tam công tử nhà Thượng thư, đã tốn mười vạn lượng bạc mua nó từ một tay kiếm khách lang thang, kết quả cô chưa kịp tặng, Tam công tử và biểu muội của hắn đã đính hôn, ta cứ tưởng bảo khí đã sớm biến mất trong con tức giận của cô, không ngờ cô không phá hủy nó, mà chỉ lặng lẽ cất giấu nó đi, xem ra cô không hề căm giận vị Tam công tử kia."

Nhị công chúa đỏ mặt, vội đính chính: "Bản công chúa định mang nó đi phá hủy, ai nghĩ nó lại bền như vậy, làm thế nào cũng không hủy được. Bản công chúa nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vì một người không liên quan mà hủy đi bảo khí do mình mua, quả là rất ngu xuẩn, cho nên ta mới quyết định đem nó đặt ở đây."

"À, thì ra là thế." Phụng Thiên Tầm làm như đã hiểu ra mọi chuyện, chỉ chỉ vào mấy món bảo vật còn lại, nói tiếp: "Nói như vậy mấy món bảo vật này, nhất định là Nhị công chúa chưa từng đụng tới, hơn nữa không phá hủy được, cho nên Nhị công chúa phải để chúng ở đây?"

Nhị công chúa vội giải thích: "Ai nói? Bản công chúa không biết đã tặng đi bao nhiêu bảo vật đấy, cũng không phải ai cũng có cơ hội được bản công chúa tặng lễ vật cho đâu, nếu được ta tặng thì phải nói đó là do hắn có phúc và may mắn thôi."

"Nói cũng đúng, toàn bộ quần thần từ nhỏ đến lớn, ai chẳng biết công tử nhà nào cũng được Nhị công chúa tặng lễ vật? Chuyện này Nhị công chúa cũng là vì hoàng hậu và tiền đồ của Tam hoàng tử, phải bốn ba khắp nơi, tạo các mối quan hệ, người khác nhìn vào còn tưởng Nhị công chúa là người sớm ba chiều bốn(*), là nữ nhân ham mê nam sắc nữa đấy." Mấy câu cuối cùng Phụng Thiên Tầm cố tình kéo dài âm tiết.

(*) Sớm ba chiều bốn: (朝三暮四) một người rất thích khi thường cho khi ăn quả cây lịch, anh ta nói với bầy khỉ, buổi sáng mỗi con được ba quả, buổi chiều mỗi con được bốn quả, bầy khỉ rất vui mừng, sau đó anh ta lại nói, buổi sáng mỗi con được ăn bốn quả, buổi chiều ba quả. Sau này ví với người thông minh thường dùng thủ đoạn, người đại thường mắc lừa, nay ví với sự thay đổi thất thường.

Mặt Nhị công chúa càng đỏ hơn, tức giận nhìn Phụng Thiên Tầm, cố tình thấp giọng nói: "Phụng Tam, cô đừng quá đáng. Hôm nay ta coi cô là khách, không muốn gây nhau, cô đừng được nước lấn tới mà chọc giận ta."

Phụng Thiên Tầm khoanh tay, vô tội nói: "Ta cũng không nói gì à, ta chỉ nghĩ đáng lẽ những món bảo vật này Nhị công chúa đem tặng cho nam nhân để nịnh bợ, bây giờ lại cho Già Lam, ta thấy rõ ràng là miễn cưỡng cho, chứ đâu thật lòng muốn tặng. Nếu cô muốn tặng cho nàng thì nên tặng loại tốt, đây mới chứng tỏ cô thành tâm thành ý, trong mắt người khác cô cũng trở thành người hào phóng và rộng rãi, có đúng không?"

Lúc này Nhị công chúa cứng họng, ban đầu nàng vì giúp mẫu hậu cân bằng thế lực trong hậu cung, đồng thời lót đường cho Tam hoàng huynh trong triều chính, nàng lợi dụng sắc đẹp và thân phận Nhị công chúa, liên tục giao thiệp với những vị công tử và đại thần trong triều, nhìn bề ngoài, nàng đứng là kẻ hámsắc, có mới nói cũ, nhưng thật ra nàng chỉ đang cố thuyết phục các đại thần ủng hộ mẫu hậu và huynh trưởng của mình, vì việc này nàng hao tổn rất nhiều tâm tư.

Nàng đã làm rất nhiều việc, cho dù bỏ ra rất nhiều tiền bạc mua bảo vật đắt tiền cho đám đại thần và công tử. Có những người rất vui vẻ nhận nó, cũng có những người lại cố chấp, không chịu nhận lễ vật của nàng.

Bây giờ Phụng Tam lại nhắc đến những chuyện này, trong lòng nàng vừa bức tức vừa hổ thẹn, cuối cùng đành phải đem những món bảo vật quý giá ra.

"Được rồi được rồi, nàng ta có thể lựa chọn mấy món bảo khí bày ở trung tâm."

Mặc dù trong lòng Nhị công chúa không muốn, nhưng lại sợ mất hết thể diện trước mặt Phụng Thiên Sách, nàng nên tạo một ấn tượng thật tốt với Phụng Thiên Sách.

"Mấy cái này mà gọi là bảo khí? Cái bộ nhà ta còn cao cấp hơn đây." Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng lay động chiết phiến, bộ dạng của hắn vô cùng khêu trương, mỗi món vật trong nhà hắn đều là những tác phẩm nghệ thuật đặc biệt. Về phần cái bộ, tuy có hơi cường điệu thật, nhưng mà đồ Phụng Thiên thiếu đã dùng qua, so với người bình thường còn quý giá hơn, tất cả đều là hàng thượng phẩm, cho dù là hoàng thất, cũng không ngoại lệ.

Cho nên, hần là Phượng thiếu, không thể không khác người.

Lúc này sắc mặt Nhị công chúa đã thay đổi, không chỉ lúng túng đỏ mặt, mà tâm tình hỗn loạn giữa buồn bực và rầu rĩ.

"Nhị công chúa, với thân phận công chúa cao quý như cô, lại tiếc của cất giấu bảo vật...chắc chắc, xem ra lời đồn là thật." Phượng Thiên Sách lắc đầu thờ dãi nói.

Nhị công chúa nhú mày càng chặt, khó hiểu hỏi: "Tin đồn gì?"

Phượng Thiên Sách nói: "Cô chưa từng nghe qua sao? Để ta nói cô biết, cô không phải là con ruột của hoàng hậu và hoàng thượng, cô là đứa trẻ do hoàng hậu nhận về, mẫu thân ruột thịt của cô là ai....Chỉ có một mình hoàng hậu biết thôi. Cho nên, thái độ hoàng thượng đối với cô và Đại công chúa khác nhau một trời một vực, đều là công chúa như nhau, cái gì cô có, đại công chúa có, đại công chúa có, cô không có. Cô nghĩ thử xem tôi có nên tin lời đồn đãi kia có thật hay không?"

"Thì ra đại ca cũng nghe được tin đồn này sao? Xem ra nó là thật rồi." Phượng Thiên Tầm phụ họa, ánh mắt đồng tình nhìn Nhị công chúa.

Trong khoảnh khắc, suy nghĩ Nhị công chúa có hơi dao động, suýt chút nữa đã tin lời hai huynh muội họ là thật, thế nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, từ trước đến giờ mình với mẫu thân như hình với bóng, rất nhiều thói quen sinh hoạt, thậm chí là tính tình cũng đều rất giống nhau, trái lại tính cách Đại tỷ hoàn toàn khác mẫu hậu, nếu nàng không phải con ruột của mẫu hậu, vậy tại sao đại tỷ lại không giống mẫu hậu. Về phần tại sao thái độ phụ hoàng đối với đại tỷ hơn bình thường, cô lẽ vì đại tỷ quá mức ưu tú, tương lai hoàng tộc ông đều đặt lên người tỷ ấy, cho nên mới coi trọng bồi dưỡng.

Nàng thừa nhận, thực lực và suy nghĩ của mình không bằng đại tỷ, cho nên phụ hoàng không quá khắt khe với mình, nàng làm chuyện mình thích, chưa bao giờ so được với đại tỷ.

"Các người đừng có ăn nói lung tung!! Ta tuyệt đối không tin những lời xàm bậy đâu." Nhị công chúa không muốn nghe hai huynh muội nhà này nói bậy nữa, quay lại nói với Giã Lam, "Cô chọn nhanh đi."

Nàng đã mất hết kiên nhẫn, lúc này, thấy Giã Lam thò tay ra, hướng về phía một đạo khí, ánh mắt nàng đột nhiên neho lại, hơi nóng này, đưa tay ngăn cản: "Cái này không được! Cái kia cũng không được. Ngoại trừ hai cái này, những cái khác cô có thể chọn hai món."

Nàng tặng Giã Lam hai món đạo khí cao cấp, đã là sự nhân nhượng lớn rồi.

Trong lòng Giã Lam cười thầm, nếu thấy tiếc, vậy đừng giả vờ hào phóng.

"Nhị công chúa, cô hiểu lầm. Ta đang nghĩ, lấy thân phận và năng lực bây giờ của mình, còn chưa có đủ tư cách lấy những bảo vật này, giữ những món này bên người giống như người bình thường mang theo châu báu đắt tiền, chỉ e lại rước thêm rắc rối và phiền phức, ta nên biết thân biết phận, bảo vật nên phù hợp với mình. Nhị công chúa thấy ta nói đúng không?"

Trên người mang theo bao nhiêu là bảo khí đạo khí nghịch thiên, lại nói ra những lời như thế, có thể thấy, tâm tư của nàng có bao nhiêu xảo quyết.

Mặc dù bề ngoài Phượng Thiên Sách có vẻ ung dung, nhưng vẫn không quên ném ánh mắt đầy thâm ý cho nàng, không biết vật nhỏ lại muốn bày trò gì?

Giã Lam thấy ánh mắt của hần, giả vờ như không thấy, cười híp mắt nhìn Nhị công chúa nói tiếp: "Ta vẫn chưa có cơ hội nhìn đạo khí thật sự, hôm nay ít nhiều cũng nhờ Nhị công chúa, ta mới được mở mang tầm mắt, coi như hoàn thành tâm nguyện."

Nhị công chúa nghe nàng nói thế, trong lòng rất vui sướng: "Cô nói đúng, làm người an phận thủ thường là tốt. Lấy thực lực bây giờ của cô, không thích hợp để lấy những món bảo khí cao cấp, về phần hai món đạo khí này, bản công chúa có thể cho cô mượn xem một chút, xem xong phải lập tức trả lại cho ta."

"Thật vậy chẳng? Tốt quá!!!" Giã Lam cảm kích nói, thừa dịp đối phương không chú ý, lặng lẽ đem một cây viết nhét vào một trong hai món bảo khí kia.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Ra khỏi bảo khố là đến giờ thiết yến, đây là Nhị công chúa cố tình chiêu đãi Phượng thiếu và Nạp Lan Tiêu Bạch.

Nàng chủ yếu là muốn giữ chân Phượng thiếu, thuận tiện tạo cơ hội tiếp xúc gần gũi với hần, mà giữ Nạp Lan Tiêu Bạch, ắt hần là vì đại tỷ mình.

Tiệc bắt đầu vào buổi tối, đại công chúa đến rất đúng lúc, theo sau nàng, còn có nhiều người khác nữa, ví dụ như Triệu Nhã Nhi, Lâm sư tỷ, nữ sinh mập mạp và nữ sinh nhỏ nhắn. Đại công chúa như nữ thần chậm chậm đến, bọn họ thì như cái đuôi bám theo, hơn nữa còn kéo theo một đám gia đình thị vệ.

Già Lam đỡ Nạp Lan Tiêu Bạch ngồi xuống, quan sát trái phải một vòng, đang không biết ngồi ở đâu, đã nghe Nhị công chúa mở miệng nói: "Hôm nay quả là một ngày hiếm thấy, có nhiều khách nhân tôn quý tề tụ như vậy, hay là chúng ta chơi một trò chơi đi. Chơi trò ném thẻ vào bình ấy. Để Nạp Lan công tử và Phụng thiếu dẫn đầu, chia làm hai tổ, những người còn lại, tự do lựa chọn tổ của mình, sau đó hai tổ tỷ thí với nhau. Tổ thua chịu phạt, ngâm mình trong hồ nước sau hậu viện của ta một buổi tối, thấy thế nào?"

Lời vừa nói ra, người bên dưới bắt đầu xôn xao ầm ĩ.

Đề nghị của Nhị công chúa tất nhiên là hay, nhưng mà để Nạp Lan công tử và Phụng thiếu hợp thành đôi tỷ thí, thực lực cách xa như thế, còn cần phải tỷ thí sao? Người bình thường, đều chọn vào tổ của Nạp Lan công tử, chỉ có đầu óc không bình thường, mới đi chọn Phụng thiếu nổi danh là người ngu ngốc làm một tổ.

Thật ra Nhị công chúa suy nghĩ vô cùng hoàn mỹ, trò chơi không quan trọng, chủ yếu là...trong quá trình chơi, nàng sẽ có cơ hội thành một tổ với Phụng thiếu, để đại tỷ với Nạp Lan công tử thành một tổ, giao lưu với nhau, không phải sẽ tăng được tình cảm sao??

Nàng căn bản không để ý đến vấn đề thực lực của Phụng thiếu.

Đại công chúa ngồi một bên với Nạp Lan Tiêu Bạch, khoảng cách chỉ cách một cánh tay, nàng cao quý ngồi đó, cùng với khí chất của Nạp Lan Tiêu Bạch cực kỳ hài hòa. Nhìn vào tất cả mọi người sẽ cho rằng, bọn họ là một đôi trời đất tác thành.

Già Lam đứng nhìn bọn họ, đi cũng không được, ở cũng không xong, nàng đứng chen sẽ phá hỏng hình ảnh đẹp đẽ này mất.

Đại công chúa vòng qua người Già Lam, nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, hoàn toàn xem Già Lam là không khí, nàng thanh nhã cười nói: "Với thực lực của Nạp Lan công tử, Bản công chúa tin tưởng, không cần ra tay, chúng ta cũng thắng chắc."

Nạp Lan Tiêu Bạch nhợt nhạt mỉm cười, cũng không hề đáp lời nàng ta, hần thò tay kéo vạt áo Già Lam, giọng nói êm ái vang lên: "Lam Lam, trận tỷ thí này, thắng hay bại, đều phải dựa vào muội rồi."

Già Lam toát mồ hôi, tức giận trừng hấn, là coi trọng nàng hay là cố tình chế giễu nàng đây?

"Muội không thể, muội đâu biết chơi trò ném thẻ vào bình rượu."

Con người lạnh lẽo của Đại công chúa khẽ híp lại, bây giờ nàng mới chú ý đến sự tồn tại của Già Lam, đôi mắt bén nhọn như lưỡi dao, quét tới trên người Già Lam, không hiểu tại sao Nạp Lan Tiêu Bạch lại đặc biệt quan tâm đến một xấu nữ như vậy.

Già Lam nhận ra sát khí, mỉm cười nhìn qua, hỏi: "Đại công chúa, có gì chỉ giáo sao?"

Đại công chúa không ngờ nàng ta lớn mật nhìn thẳng mình như thế, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nàng vẫn duy trì bộ dạng cao ngạo của mình, lạnh lùng nói: "Ta nhớ cô với Phụng thiếu đi cùng nhau mà, sao bây giờ lại ở cùng một chỗ với Nạp Lan công tử? Nói cũng đúng, chẳng ai ngu ngốc mà sẵn lòng cùng một tổ với kẻ bất tài kia, ta thấy trận tỷ thí này không cần thiết, cứ trực tiếp ném Phụng thiếu vào trong hồ là được chứ gì."

"Ha ha, đề nghị của Nhị công chúa cũng quá độc ác, muốn Phụng thiếu và Phụng tam tiểu thư ngâm mình trong nước, nàng cũng đâu cần nghĩ ra cách độc địa như vậy? Xem ra lời đồn là thật, Nhị công chúa với Phụng tam tiểu thư là một đôi oan gia mà."

"Các người, ai muốn cùng tổ với Phụng thiếu, thì qua bên kia đứng, còn muốn cùng tổ với Nạp Lan công tử, thì đứng sang bên này."

"Đại công chúa, chúng ta một tổ với cô."

Đám người Triệu Nhã Nhi và Lâm sư tỷ rồi rít nói.

Chỗ ngồi trong phòng khách sau một hồi ồn ào, ngoại trừ ba người Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Tầm và Phụng Thiên Ca vẫn ngồi nguyên vị trí cũ ở bên phải, những khách khứa còn lại, đều di chuyển ngồi dãy bên trái, giống như doanh trại nhỏ, thoáng chốc đã tạo ra một cục diện mới.

Tất cả nhón nháo tìm chỗ ngồi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Già Lam đứng đó.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh thâm trầm của ba người Phụng Thiên Sách, lần nữa cười rộ lên, đủ loại âm thanh giễu cợt nổi lên, đầy rõ ràng trào phúng đáng ghét.

"Phụng tam, cô có muốn nhập bọn với chúng ta không? Quy tắc trò chơi cũng không có quy định, huynh muội phải ở cùng một tổ. Cô với Phụng Thiên Ca sang đây, sẽ không ai chế cợt các người đâu."

"Thời nào, đến đây đi, không phải từ trước đến giờ Phụng thiếu hay nói không gì không thể sao? Ta tin với khả năng của hấn, chỉ cần một mình hấn cũng đủ."

"Chẳng lẽ, Phụng thiếu cũng muốn qua bên này với chúng ta, ha ha ha ha....."

Đối mặt với mọi người cười ầm lên, Phụng Thiên Tầm âm thầm nghiêng răng, ngoài mặt làm như không có chuyện gì. Đúng là đám người mất chó, đợi khi các người thấy được thực lực thật sự của đại ca, nhìn xem các người có như lũ ong bướm điên cuồng bay tới đây hay không? Đến lúc đó, nàng sẽ

hung hăng dạy dỗ bọn họ một phen.

Đại ca ơi là đại ca, đến lúc nào huynh mới thôi già vờ như thế hả? Huynh có biết muối muối của mình rất sót ruột hay không?

Phượng Thiên Tầm ai oán nhìn đại ca mình, hai má trắng noãn phình ra.

Thiên Thiên đậu trên vai Phượng Thiên Sách tức giận đến phùng mang trợn má, nếu không phải chủ nhân ngăn cản, nó đã sớm bay sang đám nữ nhân ghê tởm này, mổ mù hai mắt của các nàng.

Đến cuối cùng các nàng có mắt không đây? Mấy cọng tóc của chủ nhân còn nhiều hơn so với tên mù Nạp Lan tự phụ kia đây, có biết hay không?

Các người cứ cười nhạo chủ nhân đi, một lát nữa, ta sẽ kéo vấy các người, cho các người nhục nhã tới chết thì thôi.

Thiên Thiên bắt đầu đảo mắt, âm thầm suy nghĩ nên trả thù những con bánh bèo này thế nào.

Đương sự Phượng Thiên Sách vẫn ung dung phe phẩy quạt trên tay, căn bản chẳng thèm đếm xỉa đến những lời nói đó, khoe miệng hân trước sau vẫn cong lên nụ cười tiêu sái, hoàn toàn tương phản với tình cảnh thâm hiểm của hắn.

Nhị công chúa chính là muốn kết quả như thế, trong lúc mọi người đều vứt bỏ Phượng thiếu, không muốn làm bạn với hắn, nàng sẽ đứng lên, làm một tổ với hắn, việc này sẽ khiến hắn cảm kích nàng, đối đãi với nàng tự nhiên cũng khác đi.

Không sai, chính là như vậy.

Nàng đứng dậy, nói: "Bản công chúa quyết định, sẽ tham gia một tổ với Phượng thiếu, cùng tiến cùng lui với Phượng thiếu."

Mọi người đồng thời ồ lên, ngạc nhiên nhất chính là mấy nữ tử bình thường hay đi chung với Nhị công chúa. Không phải Nhị công chúa với Phượng Tam tiểu thư là kẻ thù sao? Hai người gặp nhau chưa tới một chun trà đã cãi vã, đây là chuyện hết sức bình thường. Sao hôm nay lại khác thường thế nhỉ?

Chẳng lẽ Nhị công chúa bày ra quy tắc trò chơi này, không phải là vì muốn trêu chọc Phượng tam tiểu thư sao? Vậy nàng có ý gì?

Nhị công chúa dạt dào mong đợi nhìn phản ứng của Phượng Thiên Sách, cứ tưởng hắn nhất định sẽ mừng rỡ như điên, đối với nàng cảm kích một phen, thật đáng tiếc, Phượng Thiên Sách thản nhiên đáp trả nàng một câu: "Nhị công chúa bày ra trò này, thì cô nên làm trọng tài mới đúng chứ?"

Sau đó, ánh mắt của hắn khẽ động, nhẹ nhàng dừng lại trên người Già Lam, con người phát ra ánh sáng rực rỡ, dường như trong căn phòng này chỉ có một mình nàng: "Tiểu Lam Lam, nàng thật sự định bỏ ta sao?"

Ánh mắt ai oán, cộng thêm giọng nói nũng nịu, khiến cho Già Lam khó mà chống đỡ được.

Mới vừa nãy nghe mọi người cười nhạo hắn, trong lòng Già Lam cũng rất tức tối, chẳng hiểu tại sao, nàng không muốn nghe những lời người khác vũ nhục hắn, nếu vũ nhục chế nhạo cũng chỉ có thể do một mình nàng làm, những kẻ khác thì đừng hòng.

Già Lam bước về phía trước nửa bước, đột nhiên bị ai đó kéo lại, nàng quay lại, chứng kiến tay Nạp Lan Tiêu Bạch kéo lấy vạt áo của nàng như cũ.

Đôi mắt hắn mơ hồ nhìn nàng, không dùng lời nào cả, nhưng tất cả đã nói lên tiếng lòng của mình. Hắn không hy vọng nàng sang đây, hắn muốn nàng ở lại.

Nhưng mà.....Bên hắn có rất nhiều cao thủ giúp đỡ, hắn căn bản không cần đến nàng. Phượng Thiên Sách ngược lại, giờ phút này rất thâm hiểm, nàng cần phải đến giúp hắn.

"Nạp Lan đại ca, thực lực của huynh mạnh như vậy, nếu muối không qua giúp hắn, dù có thắng cũng chẳng phải là anh hùng."

Nạp Lan Tiêu Bạch khẽ run người, cuối cùng cũng buông tay, cười nhạt một tiếng: "Được rồi, ta sẽ không thủ hạ lưu tình."

"Muội cũng vậy." Già Lam mỉm cười nói, cất bước đi về phía Phượng Thiên Sách.

Cuộc trao đổi ngắn ngủi giữa hai người, rơi vào trong mắt người khác thì nó lại dấy lên một cơn sóng dữ dội.

Một nữ tử xấu xí, có tài đức gì chứ, sao lại được hai vị công tử tranh giành với nhau?

Phượng thiếu không tính, từ trước đến giờ, khiếu thẩm mỹ của hắn bất bình thường, nhưng Nạp Lan công tử không phải vậy. Chẳng lẽ bởi vì hắn bị mù, không nhìn thấy được bộ dạng xấu xí của Già Lam, cho nên mới bị nàng mê hoặc?

Nếu như mắt của Nạp Lan công tử được chữa khỏi, hắn có thể nhìn thấy dung mạo xấu xí của nàng, nếu hắn vẫn còn muốn giữ nàng lại, bọn họ sẽ chặt đầu mình xuống cho Già Lam ngồi.

Sợ làm Nạp Lan công tử và Phượng thiếu mất thể diện, các nàng chỉ dám nghĩ trong lòng, tóm lại, nói thế nào cũng cảm thấy không công bằng, trợn tỳ thị này, nhất định phải thắng được xấu nữ kia, như vậy mới thoải mái được.

"Tiểu Lam Lam, ta biết nàng không bỏ ta mà. Xíu nữa phải trông cậy vào nàng rồi." Gương mặt Phụng Thiên Sách rạng rỡ hẳn lên, phút chốc, tất cả những ánh sáng trong phòng đều tập trung lại trên người hắn, tựa như có vô số cánh hoa anh đào từ trên bầu trời rơi rụng xuống, màu sắc biến hóa không lường, mới vừa rồi đám nữ tử còn rối rít chế nhạo hắn, trong khoảng khắc đã bị nụ cười rực rỡ của hắn mê hoặc.

Đúng là đẹp trai vẫn tốt nhất, lúc này những khuyết điểm của hắn đều bị nụ cười đó che khuất hết.

Già Lam xoa chán, cái gì mà 'xíu nữa trông cậy vào nàng?' Chẳng lẽ hắn không định ra tay à?

"Người đừng quên, nếu chúng ta thua, tất cả đều phải bị ngâm trong hồ nước đấy. Ta xin người nghiêm túc chút đi, ta không muốn bị người làm liên lụy đâu." Già Lam xít lại gần nói nhỏ bên tai hắn, nàng không hiểu, cuối cùng hắn đang che giấu điều gì, thà rằng để cho mọi người chế nhạo, cũng chưa một lần để lộ thực lực thật sự của mình?

"Chỉ là một trò chơi thôi, nàng đừng quá nghiêm túc."

Phụng Thiên Sách thờ ơ cười một tiếng, càng khiến Già Lam không yên tâm, nàng quyết định không hi vọng vào hắn nữa, đi đến chỗ hai người Phụng Thiên Tâm và Phụng Thiên Ca để bàn bạc đôi sách.

Tất cả mọi người dường như đã quên mất, mới vừa rồi Nhị công chúa lên tiếng muốn cùng tổ với Phụng thiếu, nàng đã hoàn toàn bị người ta đặt sang một bên.

Sắc mặt nàng vô cùng khó coi.

Nàng bị cự tuyệt.

Phụng thiếu thà mời một xấu nữ chung tổ, cũng không muốn nàng gia nhập...

Đáy lòng như có vô số móng vuốt sắc nhọn cào cào, mỗi một lần chạm vào đều khiến nàng đau đớn vô cùng, nàng oán hận.

Già Lam, con người này đúng là một khối u ác tính mà, bất luận là vì đại tỷ hay vì nàng, bọn họ nhất định sẽ tìm biện pháp tiêu diệt nàng ta mới được.

Trò chơi bắt đầu.

Thành thật mà nói, qui tắc trò chơi ném thẻ vào bình rượu cực kỳ đơn giản.

Mỗi người được phát cho ba mũi tên, ném vào một bình rượu có đường kính rất nhỏ, nếu ném vào bình thì mới được tính điểm.

Hai tổ lựa ra số người bằng nhau, tổ nào có nhiều mũi tên được tính điểm nhất thì xem như chiến thắng.

Vì bên Phụng Thiên Sách chỉ có bốn người, cho nên tổ đối phương cũng cử ra bốn người tham gia.

Mấu chốt của trò chơi chính là thử thách thị lực của người chơi.

Điều này đối với một Nạp Lan Tiêu Bạch không nhìn thấy quả là không công bằng, một người mù lại tham gia trò chơi thử thách thị lực, đây chẳng phải là làm chuyện bậy bạ sao?

Nghĩ đến vấn đề này, tất cả mọi người lại lần nữa hoài nghi dụng tâm của Nhị công chúa, thảo nào nàng muốn tham gia tổ của Phụng thiếu, hóa ra nàng đã sớm lo lắng đến điều này. Mặc dù bọn họ ở chung tổ với cao thủ Nạp Lan Tiêu Bạch, nhưng mà đây rõ là cao thủ không có đất dụng võ, rõ ràng là công cốc.

Trong lòng Nhị công chúa không nhịn mà kêu oan, nàng đâu có nghĩ tới việc này chứ!!

Hơn nữa còn về phần Già Lam.....Dù thế nào cũng phải bắt nàng ta ngâm vào hồ nước.

"Ta thì không thành vấn đề, so cái gì cũng được." Phụng Thiên Sách không chút nghĩ ngợi, sung sướng đáp, giống như trên mặt hắn có viết sẵn như thế, chủ lực là người khác cũng không phải hắn.

Đúng là người không đáng tin cậy.

Già Lam và Phụng Thiên Tâm âm thầm lo lắng, không biết hắn có chịu hé lộ thực lực không, nếu hắn vẫn lóe chốc và không nghiêm túc như vậy, thế nào tối nay các nàng cũng sẽ bị ném vào hồ nước ngâm trong đó một đêm thôi.

(*) Trò chơi ném thẻ vào bình rượu (投壺): trò chơi phạt uống rượu trong những buổi tiệc thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: V32: Trò chơi ném thẻ vào bình rượu, một đêm ngọt ngào (2)

Trò chơi ném thẻ vào bình bắt đầu.

Tổ Đại công chúa cử ra bốn người, theo thứ tự là Nạp Lan Tiêu Bạch, Triệu Nhã Nhi, Lâm sư tỷ và nàng. Già Lam bên này, ngoại trừ Già Lam thì chính là ba người còn lại Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Tầm và Phụng Thiên Ca.

Tổ hợp bốn đầu bốn, dường như chẳng ai lo lắng đến kết quả của cuộc so tài.

Bởi vì trong mắt người ngoài, Phụng Thiên Sách nổi tiếng là người ngu ngốc, không có tài năng gì, Già Lam là học sinh mới nhập học của học viện Thiên Dực, thực lực càng không đáng mong đợi. Điều duy nhất khiến người ta chú ý, đó là hai người Phụng Thiên Tầm và Phụng Thiên Ca. Nhưng mà so với Đại công chúa cũng không hơn được, ngoại trừ thực lực của Phụng Thiên Ca, để cho đám người Đại công chúa kiêng kỵ thì thực lực của Phụng Thiên Tầm đúng là chỉ có thể hơn đám người Nhã Nhi và Lâm sư tỷ, căn bản không phải là đối thủ của Đại công chúa. Cho nên có thể thấy rõ, trò chơi này từ lúc bắt đầu đã chẳng có áp lực gì, thực lực hai bên quá chênh lệch.

Già Lam lẳng lặng rồi đó, vẻ mặt như đang bay lơ lửng trên trời. Lực chú ý của nàng bây giờ, không phải là trò chơi trước mắt, nàng đang dùng thần thức nói chuyện với chiến hoàng bút.

"Chiến hoàng, người có hài lòng với đồng bảo vật đó không? Bảo khố của Nhị công chúa thoát nhìn không tệ nhỉ, bây giờ chắc hẳn hợp khẩu vị của người?"

"Bình thường, cũng không đủ nhét kẻ răng của ta." Giọng nói của chiến hoàng bút tràn đầy sự ghét bỏ.

Già Lam nhin không được trọn mắt, đòi hỏi của nó cũng nhiều quá đi, chẳng lẽ bảo khố trong hoàng cung mới có thể khiến nó hài lòng?

Chiến hoàng bút đọc được suy nghĩ của nàng, nói: "Trong thiên hạ này, bảo khố nhiều bảo vật nhất, không phải ở hoàng cung, mà là ở trong phủ của những đại gia tộc cổ xưa. Sau này có cơ hội, ta sẽ dẫn cô đi ngao du, hôm nay tạm thời xem như chấp nhận đây."

Chiến hoàng bút không hổ là chiến hoàng bút, giọng điệu ngang ngược còn mang theo khinh thường, giống như vị đế vương cao cao tại thượng, quan sát những con kiến hôi dưới chân.

Già Lam nắm được những từ ngữ then chốt trong lời của nó, hỏi: "Đại gia tộc cổ xưa? Ví dụ như gia tộc Nạp Lan?"

Chiến hoàng bút đáp: "Đúng vậy!! Những đại gia tộc cổ xưa này ẩn chứa rất nhiều bí mật, mấy ngàn năm qua, thu thập cướp đoạt vô số bảo vật, nếu có cơ hội, cô nhất định phải đi xem."

Già Lam âm thầm gật đầu, một ngày nào đó, nàng sẽ đi để mở mang tầm mắt. Lúc này, trò chơi đã bắt đầu.

Trận đầu tiên, Lâm sư tỷ với Phụng Thiên Tầm.

Lâm sư tỷ là người đầu tiên ném thẻ vào bình rượu, Phụng Thiên Tầm ném thứ hai.

Tổng cộng ba mũi tên.

Mũi tên thứ nhất, vào bình!!

Mũi tên thứ hai, vào bình!!!

Người bên Đại công chúa cao giọng reo hò, ủng hộ Lâm sư tỷ, chỉ cần Lâm sư tỷ ném trúng một mũi tên nữa, về cơ bản vòng thứ nhất xem như đã nắm chắc phần thắng.

Phụng Thiên Tầm nhàn nhạt mỉm cười, tưởng nàng dễ dàng thua như vậy sao? Hai vòng đầu, đường đi và cách ném của nàng hoàn toàn khác nhau, phương thức chỉ đơn giản là ném mạnh, cho nên đối phương mới có thể thuận lợi như thế, đến vòng thứ ba, sẽ không đơn giản thế đâu....

Miệng bình được làm bằng gỗ trơn, Lâm sư tỷ vẫn sử dụng cách thức ném như hai lần trước, nàng đắc ý mỉm cười, nhưng mà, khi mũi tên thứ ba ở trên tay nàng ném đi, nàng đã cười không được.

Không hiểu từ đâu có một cơn gió nhẹ thổi qua, thân bình đột nhiên lắc lư, mũi tên chệch ra khỏi quỹ đạo đã được tính toán, xẹt qua miệng bình.

Không vào!!

Tổng cộng chỉ có hai mũi tên được tính.

Lâm sư tỷ kinh ngạc nhìn Phụng Thiên Tâm: "Cô...Cô ăn gian!! Cô dám sử dụng Phong Linh thuật!!"

Phụng Thiên Tâm thi triển, đúng là Phong Linh thuật đứng đầu trong Phụng gia, nàng cười xán lạn nói: "Trong quy tắc trò chơi cũng đâu có nói không được phép sử dụng linh thuật, có chơi có chịu, không nhận thua thì đừng có chơi."

"Được, đây là cô nói đấy nhé." Lâm sư tỷ thay đổi vị trí với nàng, đến lượt nàng ném ta, nàng âm thầm cười, vừa nhìn Phụng Thiên Tâm ném vào bình vừa âm thầm thi triển một linh thuật, ban đầu miệng bình còn rất nhỏ, hiện tại càng lúc càng nhỏ hơn, nhỏ đến nỗi chỉ có thể chứa đủ một mũi tên mà thôi.

"Là một linh thuật." Già Lam liếc mắt nói, khều khều Phụng Thiên Sách ở bên cạnh hỏi, "Rốt cuộc Tam tiểu thư có được hay không?"

"Vậy nàng có lòng tin với ta không?" Phụng Thiên Sách hỏi ngược lại, hai mắt mê người của hắn nhìn nàng chăm chú, dự hoặc người ta phạm tội.

Già Lam không chút nghĩ ngợi lắc đầu. Phụng Thiên Sách bắt mắt trừng mắt với nàng, đôi mắt lẳng lơ liếc nàng, ra lệnh: "Ai cũng có thể không tin ta, nhưng nàng thì không được phép, biết không?" Già Lam rất không phối hợp lắc đầu lần nữa, Phụng Thiên Sách tức giận lay động mạnh quạt giấy trong tay. Già Lam cười trộm, nàng phát hiện bộ dạng mỗi lần hắn tức giận mà không làm được gì vô cùng đáng yêu. Để trấn an tâm tình của hắn, nàng cố tình nói nhỏ: "Nếu như hôm nay ngươi thắng được Nạp Lan đại ca, ta bảo đảm sau này sẽ không cười nhạo ngươi nữa, còn đối với ngươi rất kính trọng, thế nào?" Phụng Thiên Sách khẽ hí mắt nói: "Nếu như ta thắng hắn, từ nay về sau nàng không được phép nói chuyện với hắn, không được gặp mặt hắn, thế nào?" Già Lam ngẩn người, sao nàng lại nghĩ thấy mùi dấm nồng nặc thế này. Lúc này, mũi tên trong tay Phụng Thiên Tâm bị ném ra ngoài, vạn vẹo bay khắp bốn phía, mọi người như nghe được tiếng gió rống giận, vụt đến phía trước, xông thẳng vào miệng bình.

"Đình." Mũi tên chạm vào miệng bình, trong treo dễ nghe.

Vào bình!!

Vòng cuối Lâm sư tỷ cảm thấy bất an, lui lại hai bước, cổ họng dường như nếm được vị tanh ngọt.

Một linh thuật của nàng bị phá.

Đáng ghét!!! Nàng không tin, điều này rất kỳ lạ...

Nàng cầm cái bình thứ hai lên, rất nhanh lại vụt xuống, uy lực của một linh thuật vừa rồi rất mạnh, miệng bình bị đè nén đến nỗi chỉ có ngón út của đứa trẻ mới vừa.

"Rắc."

"Đình."

Hai âm thanh đồng thời vang lên, mũi tên xuyên thấu vào miệng bình, hơn nữa cái bình còn bị nứt ra.

Lại vào!!!

Hồ hấp trong phòng nổi tiếp nhau nổi lên.

Chỉ là một trò ném thê vào bình nhỏ nhoi, nhưng quá trình lại kịch tính như thế, bầu không khí tràn ngập hồi hộp.

"Phụng Thiên Tâm không hổ danh là tiểu thư Phụng gia, trong người chảy huyết mạch Phụng gia, thiên phú không giống người thường." Đại công chúa bình tĩnh bình luận.

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt, lên tiếng: "Người Phụng gia, đâu chỉ có một mình nàng ấy lợi hại."

"Có ý gì?" Đại công chúa cảm thấy trong lời nói của hắn còn có ý tứ khác.

Nạp Lan Tiêu Bạch cúi đầu không trả lời.

Đại công chúa như thấy có con gió mát quạt vào mặt mình khi nhìn thấy nụ cười của hắn, trái tim thiếu nữ khẽ rung động. Hàng vạn hàng nghìn người tài giỏi của đại lục Hạo Thiên, ngoại trừ Nạp Lan Tiêu Bạch cũng chẳng có ai có thể lọt vào mắt xanh của nàng. Nàng còn nhớ rất rõ, mùa đông của năm năm trước, nàng đi theo tùy tùng của phụ hoàng đi ra ngoài ngoạn du, lúc đến Tây Khuê, xa xa nhìn thấy một người thiếu niên đứng bên dòng suối, khoác áo choàng màu thủy lam, khẽ lay động trong gió, tựa như vô số con sóng nhỏ giữa biển khơi, lần lần tăng tầng lớp lớp.

Nàng từ từ nhìn rõ mặt mũi người thiếu niên đó, dung mạo trong trẻo, dáng người cao lớn bắt mắt. Nhưng hắn chỉ im lặng đứng ở đó, nàng dường như thấy ánh trăng giữa ban ngày, gió xuân thổi khắp nơi.

Nàng không thể tin được, trên đời này lại có một nam nhân lạnh lùng như tảng băng như thế, mãi cho đến khi có người đến đỡ hắn trở về, nàng mới kinh ngạc phát hiện điều lạ thường kia, thì ra ông trời thật sự đang đồ kị với người hoàn mỹ đó.

Rõ ràng là một thiếu niên tuấn tú không chỗ nào chê được, sao nhãn tâm cướp đi đôi mắt của hắn?

"Đỉnh."

Một tiếng va chạm lớn, kéo suy nghĩ của Đại công chúa trở về thực tại.

Ba mũi tên của Phượng Thiên Tầm đều trúng mục tiêu, chiến thắng!!!

"Tam tiểu thư chơi hay lắm!" Già Lam không hề keo kiệt nhìn Phượng Thiên Tầm giờ ngón tay cái lên.

Trong tổ Lâm sư tỷ là người có thực lực yếu nhất, Phượng Thiên Tầm chủ động yêu cầu xuất chiến, tự nhiên trong lòng như được nắm chắc phần thắng. Đầu bốn trận, bọn họ chỉ cần thắng hai là đủ, như vậy sẽ đảm bảo được chiến thắng, cũng chẳng thảm hại đến mức bị ném vào hồ nước, dù sao đối phương còn có hai vị cao thủ Nạp Lan Tiểu Bạch và Đại công chúa, khả năng chiến thắng cũng không được cao lắm.

Trận thứ hai bắt đầu.

Phượng Thiên Ca với Triệu Nhã Nhi.

Triệu Nhã Nhi biết đối thủ của mình là Phượng Thiên Ca, chân mày nàng khẽ nhíu lại, Phượng Thiên Ca là cận vệ của Phượng Tam tiểu thư, nghe nói hắn đã từng tay không giết chết ba mươi tên thích khách muốn ám toán Phượng tam tiểu thư, mắt cũng không chớp, kiếm hắn không dễ dàng trượt ra khỏi vỏ, nếu đã rút ra nhất định sẽ có máu chảy. Cao thủ hàng đầu như vậy, lại một mình xuất chiến, đến tột cùng đối phương có tính toán gì đây?

"Thiên Ca, tốc chiến tốc thắng, đừng làm ta thất vọng." Phượng Thiên Tầm rất có lòng tin đối với Phượng Thiên Ca.

Phượng Thiên Ca giương mắt nhìn ba bình gỗ nhỏ kia, giọng nói không có tình cảm vang lên: "Bắt đầu đi."

Triệu Nhã Nhi nghe tiếng của hắn, thần kinh trong người căng lên, hai mắt nhìn chòng chọc cái bình đầu tiên trong tay hắn -----

"Triệu sư tỷ cố gắng lên!!"

Nữ sinh nhỏ nhắn khẩn trương hô một câu, ngay lập tức bị Triệu Nhã Nhi quát lại: "Đừng quấy rầy. im lặng đi."

Phượng Thiên Ca không hề ra tay ngay lập tức, đây là chiến thuật đánh vào tâm lý, để tinh thần Triệu Nhã Nhi rối loạn, suy nghĩ trong đầu càng căng thẳng hơn.

Lúc này, Đại công chúa âm thầm truyền lời nói vào tai nàng, khiến tâm trạng của nàng bình tĩnh lại đôi chút: "Ưu thế của Phượng Thiên Ca chính là tốc độ của hắn, nếu cô so tốc độ nhãn lực với hắn, cô chắc chắn sẽ thua. Bắt đầu từ bây giờ, cô chỉ cần nhắm ngay một vị trí, từ mũi tên đến miệng bình, hiểu chưa?"

Triệu Nhã Nhi gật đầu, sắc mặt dần thoải mái hơn.

Già Lam chú ý đến sự thay đổi của Triệu Nhã Nhi, rồi lại nhìn Đại công chúa, nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ lạ, xít lại gần bên tai Phượng Thiên Sách hỏi: "Cuối cùng thực lực của Đại công chúa đã đạt đến mức độ nào rồi?"

"Thực lực của Đại công chúa, sâu không lường được, nàng ta là người có thiên phú nhất trong đám người hoàng thất, cũng là người có tiềm lực cao nhất. Nhìn bộ dạng của Triệu Nhã Nhi, xem ra Đại công chúa đã lên truyền đạt bí quyết chiến thắng cho rồi." Phượng Thiên Sách tùy tiện phe phẩy quạt giấy, tâm mắt vô tình hay cố ý lớn vồn trước ngực Già Lam.

"Người nhìn đi đâu thế hả?" Già Lam giờ tay bảo vệ trước ngực, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Phượng Thiên Sách chớp mắt vô tội nói: "Ta chỉ muốn hỏi, Tiểu Trạch đi nơi nào rồi?"

Già Lam cúi đầu nhìn, ban đầu tiểu thú màu xanh này còn nằm ở trước cửa mình, đột nhiên bây giờ biến mất, đúng vậy, Tiểu Trạch đâu?

"Có khi nào chui vào bên trong không?" Hắn thò tay sang, Già Lam giật mình, né người ra đằng sau, vỗ mạnh vào tay hắn: "Lưu manh."

Phượng Thiên Sách nghe vậy, tâm tình vô cùng tốt, cao giọng cười to.

Cả người Phượng Thiên Ca mặc trang phục màu đen, toàn thân bao phủ khí lạnh như băng, chẳng qua hắn chỉ lặng lẽ đứng ở đó, cũng đủ tạo áp lực cho Triệu Nhã Nhi, trên người nàng ta không ngừng đổ mồ hôi.

"Ta..Hay là ta ném trước được không?" Triệu Nhã Nhi lau mồ hôi trong lòng bàn tay nói, với tình trạng bây giờ, nàng không dám chắc mình sẽ thành công.

"Phiền phức!" Phượng Thiên Ca không nhịn được hừ một tiếng, cùng với nàng trao đổi vị trí với nhau, "Ném vào ba bình luôn đi."

Triệu Nhã Nhi tưởng mình nghe lầm, đợi sau khi xác nhận bản thân không có nghe lầm, trong lòng nàng bắt đầu khó chịu, người này quá kiêu ngạo, rõ ràng chẳng thèm để đối thủ vào mắt.

Được, muốn làm anh hùng lắm đúng không? Vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Trong tích tắc, ánh mắt của nàng trở nên bén nhọn, nhảy ra vô số đóm lửa.

Rầm rầm-----

Ba cái bình lập tức tuột khỏi tay, bay ra giữa không trung xếp thành một đường thẳng.

Sau đó -----

Phốc!!!!

Khói trắng từ ngọn lửa bay lên, ngưng tụ thành một bức màn che mắt tầm mắt của mọi người.

Triệu Nhã Nhi nghe được tiếng mũi tên trong tay Phụng Thiên Ca bay ra, nàng đặc ý cong môi, bị khói trắng cản trở như vậy, nàng không tin hẳn có thể ném trúng mục tiêu.

Già Lam khẽ nhủ mày, rất nhanh lại giãn ra, bởi vì nàng đã thấy rõ ba mũi tên kia xuyên qua màn cản, theo quỹ đạo bay đến ba cái bình kia.

Làm sao có thể?

Triệu Nhã Nhi không tin vào mắt mình, ngay cả Đại công chúa cũng phải chú ý, tầm mắt nhìn về phía Phụng Thiên Ca có hơi thay đổi.

Ngươi của Phụng gia quả nhiên không đơn giản, tàng long ngoạ hồ, chỉ là một tên cận vệ mà có thực lực kinh người như thế, Đại công chúa không khỏi lo lắng suy tư.

"Cả ba đều trúng!! Ha ha, Thiên Ca thật giỏi." Phụng Thiên Tầm vui sướng vỗ tay tán thưởng, so với chiến thắng của nàng còn cảm thấy thành tựu hơn, dung mạo xinh xắn toát ra sắc thái mơ mộng, vốn đã là mỹ nhân động lòng người, hiện tại càng thêm chói mắt người nhìn.

Phụng Thiên Ca quay lại, nhàn nhạt ngoáy đầu lại nhìn nàng một cái, trong đáy mắt hẳn có vô số con sóng bập bềnh.

Già Lam nhìn hai người, càng phát hiện có chỗ nào đó không đúng lắm.

Phụng Thiên Sách như nhìn thấu được tâm tư của nàng, đưa đầu sang, nhỏ tiếng nói: "Thiên Ca là con nuôi của Phụng gia, xuất thân không rõ ràng, Phụng gia sẽ không để cho hắn lấy Phụng tam tiểu thư đâu."

Lời nói này của Phụng Thiên Sách khiến đáy lòng Già Lam không khỏi run lên, thực tế đúng là tàn khốc.

Bất luận là ở thời đại nào, hôn nhân đều coi trọng chuyện môn đăng hộ đối.

Phụng Thiên Ca xuất thân không rõ ràng, lai lịch của nàng cũng thế, nói vậy nàng với Phụng Thiên Sách cũng sẽ chẳng có tương lai...

"Chỉ có điều, đây là do cách nhìn của những người cổ hủ trong Phụng gia. Trong mắt ta, chỉ cần hai người yêu nhau thật lòng, muốn ở cạnh nhau. Thì không ai có thể ngăn cản được, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật." Con ngươi như phát ra ánh sáng lạ thường, đáy mắt Phụng Thiên Sách như lóe lên, khiến tim Già Lam đập liên hồi.

Chỉ cần hai người yêu nhau thật lòng, muốn ở cạnh nhau.

Ai cũng không ngăn được, ta gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật!!

Già Lam nhìn hẳn thật lâu, đôi mắt như có ngọn lửa muốn cháy ra ngoài.

Nàng cảm thấy bản thân như có thêm can đảm vô hình, chỉ cần hẳn muốn làm, cũng không ai có thể ngăn được.

Hắn tuyệt đối không phải là người chỉ nói xuông, nếu như có một ngày phải thật sự lựa chọn, hẳn nhất định sẽ không lùi bước!!

Phụng Thiên Sách ----

Lúc nàng nhớ kỹ ba từ này, trái tim càng đập dữ dội hơn, có lẽ nàng thật sự thiếu dũng khí và can đảm.

Mà để yêu một người cần phải có dũng khí và can đảm.

Đối mặt với kẻ thù, nàng không hề cảm thấy sợ hãi. Nhưng đối diện với tình yêu, nàng rất hèn nhát.

Phụng Thiên Sách, ngươi thật sự là nửa kia của ta sao???

"Tiểu Lam Lam, có phải nàng đột nhiên cảm thấy ta rất hấp dẫn, nàng đã bị ta quyến rũ?" Trong chớp mắt, gương mặt bất cần đời lại bắt đầu hiện nguyên hình, vất vả lắm tâm tình Già Lam mới xao động, thoát cái như có gáo nước lạnh đập tắt.

Tên yêu nghiệt này, cái gì cũng tốt, chỉ có cái miệng là không yêu nổi.

Thật muốn xé rách cái miệng hắn.

"Cút!!" Già Lam nhìn sang chỗ khác, cũng không thèm liếc mắt nhìn.

"Ta thật muốn cút đi, nhưng lỡ không về được thì sao." Phượng Thiên Sách nhú mày, giả vờ không biết hỏi.

"Vậy thì lăn trở về." Già Lam hừ lạnh đáp.

Phượng Thiên Tâm ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, trong đầu không nhìn được tưởng tượng đến cảnh tượng có một không hai đó, đại ca mình lăn đi lăn lại trên mặt đất, nằng lền cười thật to, ha ha cảnh đó chắc chắn rất buồn cười.

"Chỉ mới hết một vòng, ta vẫn chưa thua đâu." Triệu Nhã Nhi cắn răng, giọng nói không phục vang lên.

Trận kế tiếp hai người thay đổi vị trí với nhau, lần này đến phiên Triệu Nhã Nhi ném thẻ vào bình rượu.

"Nhớ kỹ, nhắm ngay chỗ roi, không nên bị đối phương làm phân tán lực chú ý." Giọng nói của Đại công chúa phảng phất sau lưng, khiến Triệu Nhã Nhi bót căng thẳng.

Phượng Thiên Ca cúi đầu nhìn cái bình ở bên cạnh bàn, hắn cũng chưa từng liếc mắt nhìn Triệu Nhã Nhi, nhẹ nhàng vỗ mặt bàn một cái, trận đấu ném thẻ vào bình rượu ở vòng này bắt đầu.

Mới vào hắn đã không nghiêm túc như vậy, tức giận trong lòng Triệu Nhã Nhi bộc phát.

Quá xem thường nàng rồi!!!

Hắn là cái thá gì chứ, nói cho cùng cũng chỉ là một con chó của Phượng gia, sao có thể bằng thiên kim danh môn như nàng?

Hắn không có tư cách nhục nhã nàng.

Mũi tên thứ nhất, bắn ra ngoài, toàn thân cây tên bốc ra ngọn lửa, tựa như tâm tình chủ nhân của nó lúc bây giờ.

Mũi tên mang theo lửa giận.

"Vào, vào." Nữ sinh nhỏ nhắn kích động kêu lên, xuyên vào khói trắng ngăn cách, nàng ta dường như nhìn thấy mũi tên lửa giận đó xuyên thấu đến miệng bình.

Nghe được tiếng reo hò của nàng, những đồng học cũng hưng phấn theo.

Khóe miệng Già Lam nhàn nhạt cong lên, cười khẩy nói: "Ta xin cô nhìn kỹ rồi nói nhé."

"Làm sao có thể? Làm sao có thể chứ?" Sắc mặt nữ sinh nhỏ nhắn vừa nãy còn mừng rỡ như điên, giờ phút chốc đã đông lại như pho tượng, sắc mặt của Triệu Nhã Nhi cũng không hơn nàng là bao, mũi tên của nàng căn bản không bay vào miệng bình, mà chỉ bay lướt qua miệng bình thôi.

Thua!! Nàng thua!!!

Vẻ mặt nàng ngay lập tức trắng bệch, cả người ừ rừ.

"Thiên Ca giành được chiến thắng. Trở về ta sẽ thưởng cho ngươi." Lúc này trong giọng nói của Phượng Thiên Tâm còn mang theo cả nụ cười, hơn nữa còn ngập tràn hạnh phúc, khiến Phượng Thiên Ca không dám nhìn thẳng nàng, tránh né trở về ngồi ở vị trí mình.

Căng thẳng trên mặt Già Lam giãn ra, trong lòng âm thầm có tính toán, hiện tại tổ bốn người so tài, bọn họ đã thắng hai trận, hai trận kế tiếp mới là khó khăn nhất.

Đại công chúa và Nạp Lan đại ca, đều là những đối thủ mạnh, nàng không có chắc chắn sẽ thành công..

Lúc này, Phượng Thiên Sách ở cạnh huých vào người nàng nói: "Tới nàng rồi."

Nhanh như vậy đã đến lượt nàng sao?

Lúc ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Đại công chúa, trong lòng Già Lam hừ lạnh một tiếng, cơn giận vô cớ đột nhiên cháy lên.

Nàng đến thế giới này chưa được bao lâu, còn chưa biết hết võ học, Đại công chúa từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện võ học, chênh lệch nhau như thế, nàng sao có thể so sánh được? Nếu như bắt đầu từ cùng một điểm xuất phát, nàng có thể võ ngược nói, tài nghệ và tu vi của nàng tuyệt đối sẽ hơn hẳn nàng ta đấy!!!

Nhưng mà nàng cũng có những thức khác hơn hẳn, nàng là người hiện đại tiếp thu nền khoa học kỹ thuật mới và hàng nghìn kiến thức đã được tích lũy

từng mấy nghìn năm qua, sao có thể dễ dàng vì một trò chơi mà để kẻ hèn mọn này làm khó dễ?

Không!! Nàng tuyệt đối không thể thua

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: V33: Trò chơi ném thẻ vào bình, một đêm ngọt ngào (3)

Edit: Tịch Liêu

"Già Lam, cô nên nhớ, với thân phận của mình, cô cần bản không có đủ tư cách mà ngồi đây dự tiệc với Bản công chúa, chớ đừng nói đến tỷ thí. Hôm nay nể mặt Nạp Lan công tử, Bản công chúa ta sẽ cho cô cơ hội này." Giọng nói của Đại công chúa lạnh như băng, tràn ngập sự ghét bỏ. Ở trong mắt nàng, Già Lam với nàng không nên đứng cùng một chỗ, bởi vì nàng ta không xứng.

Trái lại Già Lam không hề tức giận còn mỉm cười đáp lễ nói: "Thật xin lỗi, ta không nên xuất hiện một nơi với Đại công chúa, chỉ có điều đây là mệnh lệnh của Hoàng thái hậu, ta không thể không tuân theo. Bây giờ chỉ có thể ủy khuất Đại công chúa, tạm thời đứng chung một chỗ với người không được hoan nghênh như ta thôi."

Cô nghĩ ta thích đứng chung một chỗ với cô à? Ta đây còn sợ bị gương mặt lạnh như băng của cô làm cho đông chết đây này!!!

Đại công chúa hừ lạnh một tiếng, đưa tay lấy ba cái bình trên bàn, tay đặt ở cái bình sau cùng, khẽ dừng lại nói: "Bớt nói nhảm, bắt đầu đi."

Đúng là không hề báo trước đã ra tay.

Ba cái bình đồng thời bật lên, rời khỏi mặt bàn, bọn họ bay lên không trung, nối thành một đường thẳng, chỉ có điều trật tự lúc bay lên rất lộn xộn, miệng bình xoay vòng vòng đủ hướng với tần suất khác nhau....Nói ngắn gọn đây chính là không hề theo một quy tắc nào cả!!

Mọi người ngồi ở đây đều hô lên, người trong nghề đều nhìn ra được quy luật riêng trong đó.

Chiều thức này không hề đơn giản, nhìn không gian xung quanh có vẻ yên tĩnh, nhưng bên trong ẩn giấu vòng xoáy vô hình.

Một chút nữa bất luận thế nào, mũi tên của Già Lam cũng khó bay đến được khu vực này, tất cả quy tắc đều đã được thiết lập kỹ càng.

Đó là cái gì nhỉ?

Mũi tên trong tay Già Lam còn chưa được phóng đi, thần thức của nàng đã chú ý đến không gian khu vực đó, tầng tầng lớp lớp phòng ngự dày đặc, yên lặng ẩn nấp bên ngoài. Đây tuyệt đối là phòng ngự không gian hoàn hảo.

Rốt cuộc Đại công chúa tu luyện linh thuật thuộc tính gì?

Nàng nên phá giải nó thế nào?

Trong khoảnh khắc nàng không tìm ra được manh mối nào.

Mất thấy cái bình đầu tiên sẽ rơi xuống đất, tay nàng hơi run lên, nàng nhất định phải nắm thật chắc thời cơ.

"Phá cho ta."

Ba mũi tên đồng thời bay ra, hơn nữa góc độ, vận tốc và chiều cao hoàn toàn khác nhau. Trong nháy mắt óc nàng như máy tính, nhanh chóng tính toán ra số liệu chính xác.

Nhưng mà, đây đâu phải là số liệu bình thường??

Nó rõ ràng là không gian phòng ngự thần bí.

Mũi tên đầu tiên bay đến gần, ma sát kết kết với không khí, đầu mũi tên làm bằng kim loại bị biến dạng bóp méo, cuối cùng bị nấu chảy thành một bãi nước thép, phần còn lại của mũi tên là gỗ, đang bốc ra khói trắng, dường như có thể dự báo được số phận của nó, rất nhanh sẽ bốc hơi hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó là mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba....

Đó là phòng ngự không gian có thuộc tính hỏa!!

Dựa theo lý thuyết, kỹ thuật đánh nhau của thuộc tính hỏa nhất định sẽ hữu hình, hỏa diễm, hỏa vụ, hoặc là hơi nóng, nàng liếc mắt sẽ phân biệt được. Nhưng mà, chiêu thức đánh nhau mang thuộc tính hỏa này của Đại công chúa, nó đã vượt ra khỏi sự hiểu biết của nàng, nó xuất sắc và không hề thấy được.

"Mùi tên băng ngưng."

Già Lam đọc thầm trong miệng, chỉ thấy bên ngoài mũi tên xuất hiện một lớp bảo vệ mỏng trong suốt, mũi tên dao động, một lần nữa chệch ra khỏi quỹ đạo.

"Dám ở trước mặt bản công chúa bày ra cái mảnh khốc nhỏ đó sao?" Đại công chúa khinh thường cười lạnh, tóc dài sau ót nàng tung bay, khí thế toàn thân như tăng lên.

Già Lam kinh ngạc phát hiện, mũi tên run rẩy kịch liệt, lớp màn bảo vệ mũi tên hóa thành nước đá, nhỏ từng giọt xuống đất. Điều này khiến trọng tâm mũi tên thay đổi, đường đi của mũi tên vì thế cũng xảy ra biến hóa nho nhỏ, cứ tiếp tục như thế, cây tên sẽ đi khỏi quỹ đạo mất.

Nguy hiểm hơn cả, chính là Đại công chúa dùng thần thức xâm nhập vào suy nghĩ của nàng, dùng cường thế chấn áp nàng gắt gao. Hiện tại cả người nàng muốn cử động cũng khó khăn.

Chết tiệt!!

Chẳng lẽ đây chính đòn trí mạng giữa cường giả và kẻ yếu sao?

Chiến hoàng...Không được, đây không phải là lúc gọi chiến hoàng.

Tiểu Trạch? Tiểu Trạch đâu nhỉ? Tóm lại nó đã đi đâu? Giờ phút quan trọng thế này lại không thấy, đây rõ ràng là muốn nàng thua mà.

Không, nàng tuyệt đối không thể thua!!!

"Băng, phong -----"

Hai chữ lạnh như băng từ trong miệng Già Lam phun ra, có trời mới biết nàng đã hao tổn bao nhiêu sức lực và tâm trí, từng té bào trên người kịch liệt run rẩy, trong khoảnh khắc như có một lực lượng sức mạnh nào đó thao túng lấy thân thể nàng, nàng rống to một tiếng, gắng gượng phá tan áp chế của Đại công chúa.

Làm sao có thể?

Đại công chúa khẽ biến sắc, gương mặt không rõ có ý tứ gì, kinh ngạc nhìn sức mạnh của Già Lam tăng vọt, một linh sư cấp bốn, sao lại có lực lượng kinh người đến thế? Nàng ta sao có thể làm được?

Nàng không muốn tin tưởng điều này, nhưng thực tế lại bắt nàng phải chấp nhận nó.

Những người ở đây, sắc mặt cũng không hề thua kém nàng là bao?

Kinh ngạc nhất, chính là Triệu Nhã Nhi, nàng cũng đến từ Lạc Xuyên thành, nhìn Già Lam trưởng thành, một nha đầu xấu xí không tiếng tăm, lại có thể so tài với Đại công chúa, đây quả là chuyện cực kỳ kinh người.

Nàng không hiểu, Già Lam làm sao thế? Sức lực hai người rõ ràng rất chênh lệch, sao lại giằng co lâu như vậy? Đến tột cùng sức mạnh thần bí trên người Già Lam từ đâu mà có? Nàng ta còn giấu người khác những bí mật gì nữa.

"Người xấu xí kia sao bỗng trở nên lợi hại vậy?" Nhị công chúa nhìn không được khế hỏi, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đại tỷ vì một đối thủ không cùng đẳng cấp mà nhíu mày. Theo lý thuyết mà nói, đối phó với một nhân vật nhỏ nhoi như Già Lam, đại tỷ ra tay ắt hẳn sẽ rất dễ dàng mới đúng, sao có thể để đối phương có thời gian thờ hồn hèn lâu như vậy?

Chứng kiến ba mũi tên đang bay chậm đến quỹ đạo ba cái bình, dường như mặt đất muốn đóng băng, Nhị công chúa không cam lòng hô to: "Đại tỷ nhất định phải thắng nàng."

Phượng Thiên Sách cũng không bởi vì thấy cuộc chiến có sự chuyển biến mà đùa cợt, ngược lại hắn đang lo lắng cho tình huống của Già Lam. Nàng đột nhiên phát ra cỗ sức mạnh to lớn như thế, nhất định là có liên quan đến yêu liên trên người nàng, một khi sức mạnh của yêu liên thay đổi, nhẹ thì sẽ cản trở thân thể của nàng, nặng thì hoàn toàn khống chế tâm trí nàng, thậm chí có thể mất mạng. Hắn tuyệt đối không thể khoanh tay ngồi nhìn nàng tùy tiện mang tính mạng của bản thân ra đùa được.

Trong lúc căng thẳng, một ly rượu bay tới, phá vỡ thăng bằng.

Ba mũi tên nhất thời bay ra khỏi quỹ đạo, lệch khỏi miệng bình!!

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Già Lam không kịp phản ứng nhiều, chứng kiến ba mũi tên của mình bay về nơi khác, lúc này nàng mới bừng tỉnh phát hiện ----

Nàng, thua!!!

Không mũi tên nào trúng cả.

"Phượng, Thiên, Sách ----" Già Lam chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt như phát ra lửa, phóng thẳng về phía Phượng Thiên Sách.

Ba một tiếng, Phượng Thiên Sách cầm quạt giấy vỗ sau ót mình, lộ ra vẻ mặt vừa vô tội vừa áy náy, nói xin lỗi: "Tiểu Lam Lam, xin lỗi, vừa nãy ta xem quá mức say mê, không cẩn thận để ly rượu rơi ra ngoài. Hại nàng thua Đại công chúa, ta thật xin lỗi. Nàng yên tâm ta sẽ không tái phạm nữa, ta đảm bảo sẽ cầm ly rượu thật chắc, tuyệt đối không để nó bay ra ngoài."

Lời của hắn, quả thực không có chút thuyết phục nào.

Ngay cả hai người Phượng Thiên Tầm cũng nghiêng răng, tức giận nhìn hắn chằm chằm, thật không hiểu nổi đại ca lại đang bày trò gì nữa đây?

Trái lại, đám người Lâm sư tỷ và Triệu Nhã Nhi ở bên nàng, cũng không quan tâm lý do hắn đưa ra có hợp lý hay không, nói tóm lại Đại công chúa đã thắng, đây là sự thật, vậy là đủ rồi.

"Ha ha, Già Lam thua rồi, đó là tất nhiên. Nàng sao có thể thắng nổi Đại công chúa? Cho dù Phượng thiếu không xuất thủ tương trợ, nàng cũng không có khả năng chiến thắng!!" Lâm sư tỷ cố tình nhấn mạnh bốn chữ 'xuất thủ tương trợ', rõ ràng là đang mỉa mai Phượng Thiên Sách muốn ra tay giúp Già Lam, trái lại không giúp được gì còn hại nàng ta thua thảm hại.

"Thực lực Đại công chúa quả nhiên hơn người, nhất định sẽ giành được chiến thắng. Già Lam không thắng nổi đâu, tự mình nhận thua đi, bây giờ còn tìm người đến giúp, rốt cuộc cô có biết xấu hổ hay không?"

"Cho dù có tìm được người giúp, cũng không đúng với quy tắc trò chơi, lẽ ra phải bị loại trực tiếp mới đúng."

Nữ sinh xinh xắn và nữ sinh mập mạp thay nhau phụ họa, tất cả đều mang bộ mặt xem kịch vui.

Trong lòng Già Lam không khỏi buồn bực, nhưng không dám phát ra, sau một lúc bình tâm, nàng biết có lẽ Phượng Thiên Sách làm vậy là có nguyên do. Hắn là muốn tốt cho nàng, nhưng nói thế nào nàng cũng không nuốt trôi nổi cục tức này, lại càng không muốn nhìn Đại công chúa ở trước mặt mình phách lối.

"Vẫn còn một vòng thi đấu nữa mà, ta thua nhưng chưa chắc Đại công chúa có thể thắng."

Lời của nàng vừa dứt, Phượng Thiên Sách đã rời khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt nàng nói: "Trận vừa rồi, người của tổ ta phạm quy, nếu đã vậy thì nhận phạt. Tiểu Lam Lam, nàng đi xuống trước đi, kể tiếp xem ta so tài."

Không đợi Già Lam đồng ý, hắn đã đẩy Già Lam ra khỏi đây.

"Người nói những nói cuối gì thế hả? Lúc này mới có một vòng, ta vẫn còn cơ hội trở mình đây." Già Lam đương nhiên không muốn cứ như vậy nhận thua, cho dù không thắng cũng phải cùng Đại công chúa đấu một trận nữa. Dễ dàng nhận thua không phải là tác phong của nàng.

"Nhưng mà khi nãy ta đã bảo nàng phạm quy, nói thế cũng tức là nàng đã thua, chẳng lẽ nàng không muốn thừa nhận ta với nàng là một tổ sao?" Phượng Thiên Sách không nói lời nào, trực tiếp ấn đầu vai của nàng, để nàng ngồi trên ghế.

Già Lam trừng mắt tức giận, sao nàng lại không biết hắn là người tuân thủ quy tắc thế nhỉ?

Đang định phát hỏa với hắn, đột nhiên hắn xít lại gần bên tai nàng nói: "Nếu nàng còn cứng đầu như vậy, ta sẽ không bảo đảm còn những tay vào hay không. Ngoan ngoãn ngồi đây cho ta, ta nhất định sẽ thắng!!"

"Nhưng mà...." Già Lam không cam tâm

"Không nhưng nhị gì hết." Phượng Thiên Sách cắt ngang lời nàng, đột nhiên hắn cúi người sát, khoảng cách giữa mặt hắn với mặt nàng rất gần, "Nếu nàng không nghe lời, ta không quản ở đây có bao nhiêu người mà hôn nàng, xem ta có dám làm hay không?"

Ánh mắt hắn như phát sáng lạ thường. Già Lam theo bản năng bịt miệng, mắt hạnh trừng hắn, đây mà là uy hiếp?

"Người nói, người nhất định phải thắng. Nếu người thua....Xem ta xử lý người thế nào." Già Lam nói xong, vẫn bịt miệng mình lại, để tránh cho hắn tiếp tục nhìn chằm chằm mỗi mình trên chóc.

Phượng Thiên Sách nhìn hành động đáng yêu của nàng, trong lòng cười thầm, không đùa nàng nữa, trong nháy mắt cầm quạt giấy trên tay phe phẩy, quay trở lại bộ dạng công tử ăn chơi trác táng.

"Nạp Lan huynh, đến chúng ta. Ân hiếp một người mà không phải là anh hùng, cũng không phải là tác phong của ta. Chỉ có điều nếu Tiểu Lam Lam đã dặn đi dặn lại, muốn ta phải thắng huynh, ta đành phải cố gắng làm theo ý nàng. Nếu như huynh thua, đừng có ở trước mặt mọi người khóc nhè, nói ta

đây ức hiếp huynh."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: V34: Trò chơi ném thẻ vào bình, một đêm ngọt ngào (4)

Edit: Tịch Liêu

Phượng thiếu khinh người, bày ra bộ dạng lẳng lơ, hơn nữa còn bắt đầu làm dáng khoe khoang.

Thật đúng là biết chọc tức người ta a a a a!!

Già Lam rất muốn xem hắn như con chó nhỏ mà dắt về nhà, tránh cho việc hắn ở lại đây làm nhiều chuyện mất mặt, chỉ tiếc da mặt Phượng thiếu rất dày, căn bản sẽ không để ý suy nghĩ bức thiết đó của nàng.

Hắn ba ba phe phẩy cây quạt trong tay, tóc dài đen nhánh như dòng nước chảy, đôi mắt lấp lánh những ánh sao.

Nếu nói hắn là cực phẩm lẳng lơ, vậy hắn nhất định là kẻ lẳng lơ xinh đẹp nhất, mê người nhất.

Nạp Lan Tiêu Bạch không để ý đến lời nói của Phượng Thiên Sách, bình tĩnh đứng đó. Ánh mắt của hắn vẫn chìm trong một màu mực tối, không vì sợ hãi mà dấy sóng, làm người ta thương tiếc không nguôi.

"Nạp Lan công tử, để ta đỡ huynh." Đại công chúa kim lòng không dặng đứng dậy theo.

Không ngờ, Nạp Lan Tiêu Bạch lại mỉm cười từ chối, hắn cất bước, nhanh chóng đi vòng qua đám người trước mặt, đi tới chỗ so tài.

Hắn nhìn về hướng Già Lam, khẽ gật đầu ra hiệu.

Cử chỉ này của hắn, có chỗ nào làm người ta liên tưởng hắn là một người mù chứ?

Già Lam cũng cảm nhận được hắn đang nhìn mình, khẽ giơ tay vẫy chào hắn.

Phượng Thiên Sách đen mặt, phóng ánh mắt bất mãn nhìn Già Lam, hình tượng vô cùng giống người chồng oán giận.

"Đại ca càng lúc càng đáng yêu." Phượng Thiên Tâm không chút tiếc rẻ nào khen ngợi, từ trước đến giờ nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đại ca cũng có lúc lại ấu trĩ như thế.

Ha ha, càng ngày càng thú vị!!

Sắc mặt Đại công chúa lạnh như băng, ánh mắt nhìn về phía Già Lam càng lạnh lẽo hơn, nàng híp mắt lại, sau đó trở về chỗ ngồi.

Lúc này, Nạp Lan Tiêu Bạch lên tiếng: "Phượng thiếu định chơi thế nào?"

Phượng Thiên Sách thu hồi quạt giấy, vỗ một cái đã cầm lấy ba cái bình, khẽ nhếch môi nói: "Ba cái bình quá ít, chỉ bằng....ba mươi cái bình đi, huynh thấy thế nào?"

Tất cả những người ở đây đều cảm thấy hắn điên rồi.

Ba mươi cái bình?

Đùa gì thế?

Một cái bình còn không xong, huống chi là ba mươi cái bình, đây không phải chỉ đơn thuần là ném đại chứ?

"Được." Nạp Lan Tiêu Bạch bình tĩnh trả lời.

Già Lam không hề kinh ngạc, trái lại nàng cảm thấy nhất định Phượng Thiên Sách đang có âm mưu gì đó, mắt Nạp Lan đại ca không nhìn thấy đồ vật, nhưng tai hắn cực kỳ nhạy bén, vừa rồi nhìn hắn một mình bước ra giữa sân, lại có thể đoán chính xác vị trí của nàng, đúng là nhạy hơn cả con báo.

Ba cái bình còn có thể dễ dàng lắng nghe âm thanh mà định vị, như vậy ba mươi cái bình???

Đừng nói là người mù, cho dù là một người bình thường như nàng, cũng không nhất định có thể làm được.

Phượng Thiên Sách chính là lợi dụng điểm này, muốn nhiều loạn suy đoán của Nạp Lan đại ca đây mà.

Thông minh thì cũng có thông minh, nhưng vẫn không quên bắt nạt người ta.

"Người đâu, mang bình tới đây." Nhị công chúa dặt dào hứng thú, muốn thưởng thức tài nghệ của Phượng thiếu.

Đại công chúa nhủ mảy lo lắng, nhưng ngay lập tức liền biến mất. Bởi vì trong mắt nàng, Phượng thiếu không đủ tư cách làm đối thủ của Nạp Lan công tử, muốn thắng Nạp Lan công tử? Nằm mơ!!

Vài phút sau, ba mươi cái bình đã được chuẩn bị xong xuôi, xếp thành năm sáu hàng ngay ngắn.

Phượng Thiên Sách gõ gõ lên từng miệng bình, phát ra âm thanh bong bong: "Nghe rõ không, bọn chúng đều được sắp theo từng vị trí, đừng nói ta bắt nạt huynh đấy."

Nạp Lan Tiêu Bạch chỉ cười không đáp.

Trong lòng Già Lam thầm nghĩ, tóm lại Phượng Thiên Sách có để lộ ra thực lực thật sự không nhỉ? Chỉ là, nếu coi như thua, cũng không cần màu mè thế chứ, hai bên cùng lắm là hòa nhau thôi. Nghĩ như vậy, tâm tình của nàng thoải mái rất nhiều.

"Bắt đầu đi!" Phượng Thiên Sách ung dung mỉm cười, bắt đầu ra tay.

Bầu không khí nơi so tài trong nháy mắt ngưng trệ, trước mặt mọi người là một khoảng không mơ hồ, chỉ thấy trùng trùng điệp điệp bóng dáng cái bình, bay nhảy không theo trật tự nào cả.

Hơn nữa còn theo tiết tấu nhanh chậm, lớn nhỏ khác nhau, có hai cái bóng, ba cái bóng, tựa như ngư ông giăng lưới bắt cá, rồi lại đem chúng trở lại biển khơi, mỗi một con cá đều có sinh mệnh riêng, từng hành vi cử động đều khiến người ta khó nắm bắt được.

Nạp Lan Tiêu Bạch không nhanh không chậm, bàn tay to nắm lại, ba mươi mũi tên lần lượt rơi vào trong tay hắn, chỉ nhẹ nhàng chạm vào, sau đó mũi tên từ đầu ngón tay hắn bay vụt ra ngoài.

Vù vù, mọi người dường như chỉ thấy có một mũi tên, nhưng sau khi đưa vào tay hắn lại hóa thành hư ảnh nhiều màu sắc. Chúng nó không còn là đường thẳng nữa, thay vào đó là một đường cong hoàn hảo, mỗi đoạn đều phát ra ánh sáng lấp lánh, như có vô số bọt nước ngưng tụ lại.

Già Lam nhìn thấy không khỏi giật mình, nàng và Nạp Lan Tiêu Bạch đều tu luyện thủy linh thuật, nhưng thủy linh thuật thế này, nàng chưa từng thấy qua, đây coi như là lần đầu tiên chứng kiến.

Đến lúc nào nàng mới đạt đến trình độ như hắn nhỉ?

Trong nháy mắt, Phượng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch chính thức đối đầu nhau.

Chân chính so tài, đúng vậy bây giờ mới coi là chân chính so tài.

"Phượng thiếu, ta chờ ngày này lâu lắm rồi, cuối cùng ngươi cũng không giấu giếm thực lực của mình nữa." Giọng điệu Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên, ba phần thăm dò, bảy phần khẳng định.

Trong lúc nói chuyện, hắn cũng không quên tiếp tục tăng cao sức mạnh, tóc dài đến đầu gối tung bay trong gió, hơi nước bao phủ quanh người, trong nháy mắt, đông lại thành một lớp áo giáp thủy tinh trong suốt.

"Đây là?"

Đại công chúa hiểu biết sâu rộng là người đầu tiên ngạc nhiên đến thốt ra lời, ánh mắt nhìn về Nạp Lan Tiêu Bạch càng thêm nóng rực.

Đây là thủy thần chiến khái!!

Chỉ những cao thủ linh sư mới có thể thành công đột phá tu luyện, nhưng cơ hội chỉ có một phần vạn, rất nhiều người dốc hết thời gian và tinh lực cả đời, cũng không có khả năng ngưng luyện thành công thủy thần chiến khái.

Khí áp trong phòng lập tức tăng vọt, áp lực đè nén không nói nên lời.

Cái bàn, chén đĩa, đụng chạm nhau phát ra âm thanh.

Bầu không khí kịch liệt chấn động.

Vật áo mỗi người không tự chủ mà theo gió tung bay.

"Lợi hại!! Nạp Lan công tử không hổ là người đứng đầu Bát công tử Hạo Thiên, thử hỏi trên đời này có mấy người có thể đứng ngang tầm với Nạp Lan công tử."

"Phượng thiếu nhất định sẽ thua."

"Nạp Lan công tử uy vũ."

Nạp Lan Tiêu Bạch không đếm xỉa những tiếng cổ vũ xung quanh, nhàn nhạt nở nụ cười, nói với Phượng Thiên Sách: "Phượng thiếu, nếu ngươi không muốn làm Lam Lam thất vọng, vậy lấy thực lực thật sự của ngươi ra đi! Ta cần biết, rốt cuộc đối thủ của ta có đáng để ta tôn trọng hay không. Nếu như ngươi không có thực lực, vậy thì buông tha Lam Lam đi, nàng có quyền lựa chọn người tốt hơn ngươi."

Nạp Lan Tiêu Bạch nói lời này hoàn toàn là khiêu khích, hơn nữa còn đánh trực tiếp vào nhược điểm trí mạng của Phượng Thiên Sách.

Cuộc tỷ thí này, không chỉ đơn giản là thắng thua, nó còn là cuộc đọ sức thật sự giữa hai người đàn ông.

Phượng Thiên Sách mỉm cười, đáy mắt toát ra ngọn lửa đã bán đứng tâm tình của hắn.

"Phong thần..." Chưa kịp nói hai chữ chiến khái, đột nhiên hắn đứng không vững, nghiêng người ngã xuống.

Ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Mở đầu hoàng tráng rực rỡ, kết thúc bi thảm.

Xoạt xoạt xoạt xoạt

Ba mươi mũi tên, không một mũi tên nào vào bình, toàn bộ đều bay ra ngoài!!!

Trong tích tắc thắng thua đã rõ.

Già Lam còn đang chờ mong Phượng Thiên Sách phát huy thực lực thật sự của mình, có thể không vinh quang chiến thắng, nhưng ít ra cũng có thể cân sức ngang tài với Nạp Lan Tiêu Bạch, ai nghĩ, kết quả lại đổi sang chiều hướng này.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lúc Phượng Thiên Sách đọc lên hai chữ 'Phong thần', nàng liền biết hắn đã có tính toán muốn lộ ra thực lực thật sự. Nhưng mà, tại sao lại bỏ dở giữa đường.

Già Lam nhìn về phía Phượng Thiên Sách, trong lúc vô tình chú ý ánh mắt quỷ dị của hắn, bèn nhìn theo phương hướng hắn nhìn. Ở một góc tường ngoài cửa lớn, có một bóng người màu đen nhanh chóng bay vút qua, nàng chỉ nhìn thấy vạt áo đen của người đó.

Nhưng nàng khẳng định, vừa nãy nơi đó có người. Hơn nữa rất có khả năng người này chính ở trong bóng tối giám thị Phượng Thiên Sách...

Đột nhiên nàng hiểu vì sao Phượng Thiên Sách lại bỏ ngang giữa chừng.

Cuối cùng người này là ai? Vì sao lại nhìn chằm chằm Phượng Thiên Sách không buông tha? Phượng Thiên Sách đang lo lắng điều gì? Vì sao hắn cứ nhất quyết che giấu thực lực của mình?

Đại công chúa để lộ nghi hoặc nồng đậm, kinh ngạc nhìn về phía Phượng Thiên Sách, mặc dù khi nãy thời gian hắn thi triển thực lực rất ngắn, nhưng rõ ràng nàng cảm nhận được sự đáng sợ trong đó. Rốt cuộc hắn thật sự là người ngu ngốc, hay đang cố tình ẩn giấu thực lực?

"Tiểu Lam Lam, còn không mang tới đây đỡ ta lên?" Phượng Thiên Sách ngồi dưới đất, không chịu bò dậy, phất tay về phía Già Lam, cầu xin giúp đỡ.

Già Lam bắt đầu dĩ thờ dài, bước lên trước, dùng sức kéo hắn dậy: "Ngươi thật đúng là thua đẹp mặt."

Phượng Thiên Sách cười mê người, mượn cơ hội đem một nửa trọng lượng cơ thể áp lên người nàng, cúi phải khắp khiêng: "Ta bị thương, nếu không chúng ta sẽ thắng rồi."

"Không thắng chính là không thắng, dù sao chúng ta hai thua hai thắng, coi như hòa nhau." Lời nói của Già Lam, khiến Phượng Thiên Sách kinh ngạc nhúm mày, còn tưởng nàng hiểu thắng, sẽ không đồng ý với đề nghị của mình.

Già Lam nghĩ, nếu đã có người ở trong bóng tối giám thị Phượng Thiên Sách, vậy nàng phải suy nghĩ đến vấn đề an toàn của hắn, cần liệt hắn vào hàng ngũ được ưu tiên.

"Ai nói hòa nhau? Dựa theo tổng tính toán của hai tổ, vừa nãy Nạp Lan công tử bắn ra tổng cộng ba mươi mũi tên, nhiều hơn so với tổ các người mười mũi tên đấy. Cho nên, chúng ta thắng." Lâm sư tỷ nhảy ra nói, lời này của nàng kích động đám người còn lại rồi rít lên tiếng ủng hộ.

Nhị công chúa khẽ mỉm cười thầm trong lòng, kết quả cuộc so tài hoàn toàn không sai biệt với dự đoán của nàng, bây giờ tất cả đều nằm trong tay nàng.

"Khụ khụ, Phụng thiếu, thật đáng tiếc. Trước đó chúng ta đã nói rõ quy tắc trò chơi, hai tổ dựa vào tổng điểm mà phân định thắng thua, vòng một vừa rồi, Nạp Lan công tử thắng, một lần ném ba mươi mũi tên vào bình. Mà tổng cộng hai người Phụng tam tiểu thư và Phụng Thiên Ca chỉ ném trúng có hai mươi mũi tên, thắng bại đã rõ."

Nàng cố tình dừng lại, rồi nói tiếp: "Nhưng mà, nếu chân Phụng thiếu bị thương, ta sẽ miễn phạt Phụng thiếu, vậy để ta mời đại phu trong phủ đến xem vết thương cho người nhé."

Nàng rõ ràng là đang bao che, chỉ nói Phụng thiếu được miễn xử phạt, còn những người khác vẫn bị phạt như thường.

"Không cần. Có chơi có chịu. Phụng Thiên Sách ta cũng không phải là người thua không nhận." Phụng Thiên Sách từ chối ý tốt của nàng.

Vì thế mới có một màn thế này.

Hồ nước trong đêm, có hai người nam nhân nửa người ngâm trong nước, không nhúc nhích, trên lưng bọn họ, cồng hai nữ nhân, hai chân các nàng cũng không hề chạm mặt nước.

Cảnh tượng rất chật vật, nhưng giờ phút này có thêm ánh trăng làm nền, cho nên đặc biệt ấm áp và xinh đẹp.

Già Lam lẳng lẳng nằm trên lưng Phụng Thiên Sách, đầu của nàng kê ngay bên tai hắn, sợi tóc sau lưng xõa dài, quất quít với tóc của hắn.

Bầu không khí mờ ám bao phủ giữa hai người.

Để xóa bỏ lúng túng, Già Lam mở đầu câu chuyện: "Người áo đen vừa rồi là ai? Tại sao hắn muốn theo dõi ngươi?"

Phụng Thiên Sách rất lâu không nói gì, Già Lam cúi đầu nhìn lại, bất gặp ánh mắt mãnh liệt sóng ngầm của hắn di chuyển: "Hắn muốn làm hại ngươi sao?"

Một lúc sau, Phụng Thiên Sách cười rặng rờ nói: "Cũng có thể hắn thăm mến ta."

Giơ tay lên, đánh vào đầu hắn, Già Lam nhin không được bĩu môi: "Ngươi không thể nghiêm túc trả lời câu hỏi của ta à?"

"Có thể, vậy nàng cũng phải nghiêm túc trả lời vấn đề của ta." Phụng Thiên Sách nói điều kiện với nàng.

"Được, ngươi hỏi đi." Già Lam nói.

Phụng Thiên Sách quay lại, nhìn nàng hỏi: "Tiểu Lam Lam, có phải nàng thích ta không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ửng đỏ, Già Lam trở tay kịp với câu hỏi của hắn, nhất là nhìn gương mặt cực kỳ nghiêm túc của hắn, trái tim Già Lam đập nhanh hơn.

Hai người Phụng Thiên Tầm ở cách đó không xa cũng lẳng tai nghe trộm.

"Mau trả lời ta, sao nàng không dám trả lời câu hỏi của ta chứ?" Phụng Thiên Sách nhíu mày thúc giục, che đậy đắc ý trong lòng.

"Ừm." Già Lam nhanh chóng vùi đầu vào cổ hắn, cắn một miếng, vừa mới mở miệng, nàng sợ sẽ làm hắn bị thương, cho nên dùng lực cực kỳ nhỏ.

Cổ người là trung tâm, một dòng điện tê dại chạy khắp thân, hành động cắn của nàng giống như gia vị của những cặp yêu nhau, tâm tình Phụng Thiên Sách thoáng chốc bay tạt đến trời cao.

"Nàng nói cái gì? Ta nghe không rõ."

Đáng ghét!!

Già Lam cúi đầu, cắn hắn lần nữa, mạnh hơn khi nãy, nhưng cũng không hơn muỗi đốt là mấy.

"Nàng không nói lại cắn ta, ta đau quá." Phụng Thiên Sách rõ ràng rất hưởng thụ, lại cố tình giả vờ bày ra bộ mặt bị người ta ngược đãi, còn khoa trương kêu gào, Già Lam giận đến nổi muốn cắn miếng hắn lại, thế nhưng đến cuối cùng cũng không làm được.

"A!"

"Đau quá."

"Tiểu Lam Lam, nếu như nàng còn cắn ở chỗ khác, ta nhất định sẽ đau chết được."

"...."

Phụng Thiên Tầm nghe xong thật sự chịu hết nổi, đại ca à, danh tiết của huynh đâu rồi?

"Thiên Ca, chúng ta qua bên kia đi, cách xa bọn họ một chút, tránh cho hai mắt lại nổi mụn cóc."

Đội hai người Phụng Thiên Tâm và Phụng Thiên Ca rời đi, xung quanh hồ nước cũng chỉ còn Già Lam và Phụng Thiên Sách, ánh trăng như nước đặt biệt dịu dàng đổ xuống trên người bọn họ, mặt nước phản chiếu ngược lại bóng người triền miên.

Già Lam cúi đầu, nhờ ánh trăng, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình, dung nhan xấu xí bắt mắt, thoáng cái khiến nàng xì hơi. Ban đầu, nàng không phải không để ý đến dung mạo của mình, chẳng qua do chưa gặp được người trong lòng, nên nàng không biết vì ai mà để ý.

Hiện tại, trong lòng nàng chậm rãi tiếp nhận một người, thế nên nàng lại càng để tâm.

Nàng xấu xí như thế, so với người tuấn mỹ trong nước, hoàn toàn như người của hai thế giới, nói thế nào cũng không xứng đôi.

"Ta xấu như vậy, sao chàng còn thích ta? Cuối cùng chàng thích ta chỗ nào?"

Phụng Thiên Sách cúi đầu nhìn hình ảnh trong nước, khẽ cau mày nói: "Nàng không nói ta còn không biết nàng xấu đến vậy. Đời này ta gặp rất nhiều người, nói về xấu đẹp, nàng là người xấu nhất."

Gương mặt người kia xụ xuống, giọng điệu Phụng Thiên Sách kịp thời sửa lại: "Nhưng mà, dù xấu xí cũng rất đáng yêu, xấu rất chân thật! Ta thích nàng. Mặc kệ sau này nàng có xấu hơn hiện tại, hay là đẹp hơn so với hiện tại, ta cũng không quan tâm. Bởi vì ta chỉ thích nàng, thích cô nương tên là Già Lam..."

Giọng nói của hắn càng lúc càng dịu dàng, nhẹ nhàng níu non giữa đêm khuya, Già Lam nghe xong, nước mắt đã ướt hai bên má.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: V35: Trò chơi ném thẻ vào bình rượu, một đêm ngọt ngào (5)

Edit: Tịch Liêu

****

"Phụng Thiên Sách...Ta cũng thích chàng." Hai cánh tay ôm chặt lấy Già Lam, trong lòng dâng lên ngọt ngào, yên lặng nhìn nàng, trong mắt sự dịu dàng như dòng nước chảy không ngừng.

Trong khoảnh khắc Phụng Thiên Sách sững sốt, dường như không tin câu nói kia lại xuất phát từ miệng nàng. Hắn xoay xoay cái cổ, ngơ ngác ngó nhìn nàng, một lúc sau mới chậm rãi cười một tiếng, nụ cười kia thoáng qua như sao băng xẹt ngang qua bầu trời, tỏa sáng trong mắt Già Lam.

"Phụng Thiên Sách?" Mắt phụng khẽ thu lại, xít lại gần chóp mũi của nàng, đôi mắt mang theo buồn bực khiến Già Lam khẽ thối lui ra sau, "Nàng là quan hệ tịch à?"

Già Lam nhú mày, hiểu được, ngoài trừ nàng ra, hình như cũng không có ai gọi tên hắn đầy đủ như vậy, mọi người thường gọi hắn là Phụng thiếu, hoặc người nhà hắn gọi hắn là Sách nhi, tên đầy đủ của hắn có lẽ chỉ ghi chép trên giấy hộ tịch thôi.

"Phụng thiếu." Trong mắt Già Lam thoáng qua vui vẻ, rõ ràng chỉ nói qua quýt cho xong chuyện.

"Hửm?" Khóe miệng Phụng Thiên Sách cong lên, chóp mũi để sát vào nàng đến nỗi không tìm ra được kẽ hở, mắt phụng đen như mực hơi híp lại, hơi thở nóng rực phả lên môi Già Lam, con ngươi màu đen như sắp phóng ra điện.

"A Sách...." Môi anh đào Già Lam mấp máy, đồng thời cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn càng lúc càng phun nhiều hơn trên mặt, trên gò má của nàng. Gương mặt trắng hồng của nàng thêm mẩn cảm, hơi thở nóng rực của hắn như dòng điện từ hai má nàng truyền đi toàn thân.

Trái tim điên cuồng đập loạn.

Thình thịch thình thịch.....vang vọng bên tai.

"Lam nhi..." Phụng Thiên Sách khẽ gọi nàng, sau đó hôn lên môi Già Lam, cánh môi nhẹ nhàng cọ xát.

Già Lam cố gắng chịu đựng rung động trong lòng, nhưng vẫn ưm lên một tiếng.

Đây là lần đầu tiên hắn gọi mình là 'Lam nhi', không giống những xưng hô trước đây, đều là trêu chọc và ác ý, đáy lòng triệt để bị khiêu khích, thân thể

dựa vào lưng hần càng thêm yếu ớt.

Ai cũng nói nữ nhân được cấu tạo từ nước, hiện tại Già Lam đã tin, bây giờ nàng hần không thể biến mình thành nước, cứ như vậy dính thật chắc trên người hần, cùng hần hợp thành một thể.

Suy nghĩ này xẹt qua như tia sáng, trong đầu nàng lò mò hiểu được điều quan trọng gì đó, nhưng mà rất nhanh bùng tỉnh lại từ trong ảo giác.

Không đợi nàng đi tìm hiểu, tâm hồn nàng đã bị nộ hỏa cuồng nhiệt cắn nuốt.

Nàng nhiệt tình đáp lại Phụng Thiên Sách, lưu nguyệt thuật của nàng lặng lẽ thâm nhập....

Ở cách xa hồ nước, hai tỷ muội Đại công chúa và Nhị công chúa đang kiển chân nhìn trộm, Đại công chúa vẫn mặt lạnh như trước, Nhị công chúa tức giận đến nhàu hũu cái khăn trong tay.

"Vô sỉ! Quá vô sỉ! Bọn họ tại sao lại không biết xấu hổ làm ra những chuyện như thế chứ?"

Đại công chúa lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Muội nghĩ muội trong sáng à. Loại chuyện này, muội với đám dưỡng nam trong phủ có khi còn làm nhiều hơn thế đây."

Nhị công chúa méo mặt, tức giận trừng nàng: "Đại tỷ, sao tỷ có thể bênh vực người ngoài? Tỷ đừng quên Nạp Lan công tử đối với Già Lam cũng không bình thường đâu."

Nói đến Nạp Lan Tiêu Bạch, sắc mặt đại công chúa trước sau không đổi có chút biến hóa: "Gia tộc Nạp Lan truyền thừa mấy ngàn năm rồi, họ coi trọng nhất là môn đăng hộ đối, muội nghĩ xuất thân Già Lam như vậy, có thể bước chân vào gia tộc Nạp Lan? Cũng đạo lý đó, Phụng gia ở Phụng Lăng quốc là gia tộc siêu phàm, người thuận vị kế thừa Phụng gia muốn lấy vợ, nhất định phải là người môn đăng hộ đối với Phụng gia. Cho nên, muội không cần đứng đây phiền não, nếu là của muội thì chắc chắn sẽ là của muội."

Nhị công chúa nghe vậy, không khỏi mừng rỡ: "Đại tỷ, ý của tỷ là, muội vẫn có hi vọng gả cho Phụng thiếu?"

Ánh mắt Đại công chúa đột nhiên trở nên sắc nhọn, một tay vỗ lên bả vai nhị công chúa: "Muội phải nhớ kỹ, chúng ta là người hoàng thất, trên người đang chảy dòng máu cao quý nhất. Chỉ cần chúng ta muốn, sẽ không ai cướp được."

Nhị công chúa trịnh trọng gật đầu, đột nhiên cảm thấy hi vọng ở ngay trước mặt, bộ dạng phôi phôi nói: "Đại tỷ, người nói rất đúng. Sau này ta sẽ nghe lời tỷ."

Suy nghĩ một chút, Nhị công chúa vẫn có hơi không cam lòng: "Nhưng mà, Già Lam kia thật sự rất đáng ghét, muội không thể trở mặt nhìn nàng ta cứ quần quít lấy Phụng thiếu, mê hoặc Phụng thiếu được. Chúng ta phải suy nghĩ biện pháp tiêu diệt nàng, bằng không muội nuốt không trôi con giận này."

"Tiêu diệt nàng, nói thì dễ làm mới khó." Đại công chúa lạnh lùng nói, "Hiện tại có hai người Phụng thiếu và Nạp Lan công tử chiều cổ nàng, muội sao có thể động vào nàng được? Hơn nữa, một khi nàng xảy ra chuyện không may trong phủ muội, đến lúc truy cứu, muội nhất định sẽ không tránh khỏi liên lụy."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để nàng ta tự ý ở trong phủ muội làm xằng làm bậy?" Nhị công chúa tức giận hỏi.

"Ngu xuẩn! Muội tưởng chỉ có một mình muội là nhìn nàng không vừa mắt? Đừng quên, Già Lam đã nhận lời mời của Phụng thái quân, đợi nàng đến Phụng gia, tự nhiên sẽ có đám người làm nàng nhục nhã! Muội cứ chờ xem, Phụng gia tuyệt đối sẽ không đón nhận nữ nhân có thân phận thấp hèn." Đại công chúa cười lạnh nói.

"Muội hiểu rồi. Muội sẽ đi thông báo cho mấy vị phu nhân Phụng gia hay, để những người đó biết Già Lam đã câu dẫn Phụng thiếu thế nào, mục đích nàng muốn bước vào Phụng gia. Đến lúc đó, không cần muội ra tay, tự nhiên sẽ có mấy vị phu nhân...." Nhị công chúa đắc ý cười, dường như đã thấy kết cục bi thảm của Già Lam.

Đại công chúa gật gù đồng tình, chợt nghiêng đầu, nhìn về phương hướng hồ nước lần nữa, ánh mắt nàng đột nhiên thay đổi, lộ ra kinh ngạc.

"Sao vậy? Đại tỷ, sắc mặt tỷ sao kém thế?" Nhị công chúa quay lại, nhìn theo hướng ánh mắt Đại công chúa, nàng không khỏi há hốc mồm, quên luôn cả khép lại.

Dưới ánh trăng, gợn nước trong vắt, rất nhiều khói nước ngưng tụ xung quanh bóng lưng nữ tử, như tiên tử Lăng Ba giữa dòng sông thủy tinh.

"Đó là....chân thân của thủy thần chi linh?" Đại công chúa lần đầu tiên thất thố, ngo ngắc nhìn bóng dáng nữ tử như khói như nước kia, thật lâu cũng không hoàn hồn lại.

Theo truyền thuyết nói, cách một vạn năm, chi linh viễn cổ sẽ chuyển thể thành người. Chi linh tự nhiên có thiên phú dị bẩm, một khi linh lực bên trong cơ thể bọn họ tỉnh lại, thực lực sẽ vô cùng cường đại, tốc độ tu luyện sẽ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Chính nàng là một ví dụ điển hình, bắt đầu từ lúc nàng tu luyện linh thuật, vì nàng có thiên phú nên sư phụ đã truyền hết linh thuật cho nàng.

Chẳng lẽ Già Lam là chân thân của thủy thần chi linh chuyển thế?

Vì sao lại là nàng ta?

Trên trán Đại công chúa nổi lên gân xanh, cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có, đã có cao nhân tin đoán số mệnh của nàng, nói nàng rất có thể là chuyển thế của hỏa thần chi linh, nhưng đến tận bây giờ hỏa thần chi linh trên người nàng cũng chưa thức tỉnh. Cuối cùng là do nó chậm chạp không thức tỉnh, hay nàng vốn không phải là chân thân chuyển thế của hỏa thần chi linh?

Nàng đường đường là công chúa một quốc gia, thân phận cao quý, hỏa thần chi linh chuyển thế là điều vô cùng hợp lý. Nhưng Già Lam là cái gì, nàng dựa vào điều gì mà có thể trở thành thủy thần chi linh chuyển thế?

Không được, nàng tuyệt đối không cho phép.

"Đại tỷ, ảo ảnh biến mất rồi. Vừa nãy có lẽ chúng ta hoa mắt thôi. Già Lam sao có thể là chân thân chuyển thế của thủy thần chi linh chứ?" Nhị công chúa chớp mắt, nhìn lại lần nữa, tiên tử Lăng Ba đã biến mất, chỉ còn lại gương mặt xấu xí của Già Lam.

Đại công chúa lấy lại bình tĩnh, bắt đầu hoài nghi hai mắt của mình, chẳng lẽ nàng thật sự đã nhìn lầm sao?

Theo lý thuyết, chân thân của chi linh chuyển thế tự nhiên thường chỉ xuất hiện ở con cháu những gia tộc cổ xưa, giống như nàng, mẫu thân nàng là một trong những gia tộc Mộ Dung cổ xưa. Mặc dù mẫu thân gả ra ngoài, nhưng trên người bà vẫn chạy dòng máu Mộ Dung, cho nên cao nhân nói số mệnh nàng rất có thể là chuyển thế của hỏa thần chi linh, mẹ con nàng cũng không hề hoài nghi.

Như vậy Già Lam?

Nghe nói ở Sở gia Lạc Xuyên thành nàng ta chỉ là một hạ nhân, thân phận ti tiện như vậy, sao có thể là chân thân chuyển thế của thủy thần chi linh?

Nhất định là do ánh trăng mờ ảo cộng thêm thủy sắc, mới khiến nàng sinh ra ảo giác thôi....

Già Lam hoàn toàn không biết trên người mình xảy ra biến hóa, nàng chỉ cảm thấy thần trí của mình như được khuếch đại to lớn, dường như nước trong hồ trở thành một phần thân thể của mình, mỗi một con cá bèo nước đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

Phượng Thiên Sách điên cuồng hôn nàng, chậm rãi buông ra sau đó xâm nhập sâu hơn.

Già Lam hoàn toàn bị lạc trong lưới tình của hắn, tựa như một giấc mơ, nửa người nàng chìm trong biển cả, nửa người còn lại rơi vào biển lửa, mọi thứ đều mất không chế....

Trong phút chốc, Phượng Thiên Sách đột nhiên lui ra, thờ gấp nhìn nàng, không nhịn được cười gượng: "Ta thật không nên cố ý bại dưới tay Nạp Lan."

Nếu như không thua Nạp Lan Tiêu Bạch, bây giờ bọn họ không cảm ngâm mình trong nước lạnh như băng, mà đang nằm trong chăn ấm...Hắn còn có thể tiến thêm một bước....Muốn làm gì thì làm.

Phượng Thiên Sách tự nhận bản thân không phải là người ham mê tử sắc, xung quanh có rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp, chỉ riêng tám thị nữ kia, dung mạo mỗi người như tiên trên trời, người khác nhìn vào cũng đủ hâm mộ, nhưng ý chí hắn rất kiên định, mỹ nhân khó mà lay động được sự chú ý của hắn. Hôm nay lại vì nàng không kiềm chế bản thân mà sa vào trầm luân.

Hiểu rõ câu nói bóng gió của Phượng Thiên Sách, gương mặt Già Lam đỏ bừng, tức giận trừng hắn.

"Lam nhi, hôm nay ta tạm thời tha nàng, nhưng nàng vẫn thiếu ta một lần." Giọng nói trầm thấp mang theo giáo hoạt, chui vào tai nàng. Già Lam hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn bất giác đôi mắt mím cười của hắn, nơi ấy ẩn ẩn gợn sóng, dịu dàng như dòng suối nhỏ.

"Sao có người vô lại thế không biết? Ta không có nợ chàng cái gì hết." Già Lam hờn dỗi nói nhưng trong lòng như hoa xuân nở rộ, thật là, sao cái miệng hắn đáng ghét thế chứ.

"Ta mặc kệ, dù sao ta đã nhớ kỹ rồi."

Trong nước phản chiếu gương mặt đắc ý của Phượng Thiên Sách, dung mạo phấn khởi của hắn dễ khiến người ta say mê.

Nhị công chúa từ xa nhìn thấy, tức giận hừ hừ, mãi cho tới khi hạ nhân vội vã chạy tới, báo cáo tình hình: "Nhị công chúa, không xong rồi. Đã xảy ra chuyện."

Tâm tình Nhị công chúa không tốt, lại nghe hạ nhân nói thế, sắc mặt lập tức đen lại: "Người cầm miệng cho ta!! Không thấy bản công chúa không được vui à? Có chuyện gì, ngày mai nói."

Hạ nhân gấp đến độ mồ hôi, khó xử đáp: "Nhưng mà...Công chúa, nếu đợi đến ngày mai, chỉ e là không kịp."

Nhị công chúa tức giận, định dạy dỗ hạ nhân một trận, Đại công chúa ngăn cản nàng, dò hỏi: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Không đợi hạ nhân trả lời, Nhị công chúa đã giành nói trước: "Có chuyện lớn gì xảy ra chứ? Trong thiên hạ này, có mấy người dám đến quý phủ muội

gây chuyện?"

"Nhị công chúa, thật.....Thật sự có người đến quý phủ gây chuyện." Hạ nhân một bên lau mồ hôi, một bên nom nớp lo sợ nói.

"Cái gì? Có người dám làm loạn quý phủ ta? Ai? Là kẻ nào ăn gam hùm hổ báo hả?" Nhị công chúa hung hăng mắng chửi.

Hạ nhân đáp: "Vừa rồi tiểu nhân theo thường lệ đi tuần tra vùng xung quanh bảo khố, lúc đi đến, nghe bên trong truyền đến tiếng động quái dị. Tiểu nhân cảm thấy kỳ lạ, liền bước vào xem thử, người đoán xem tiểu nhân thấy cái gì?"

Nhị công chúa không nhìn được, vứt khăn tay, thúc giục: "Cuối cùng ngươi nhìn thấy cái gì? Đừng có úp úp mở mở."

Hạ nhân nuốt nước miếng, mặt tái xanh, thấp giọng nói: "Tiểu nhân nhìn thấy....Nhìn thấy trên tường xuất hiện một cái bóng thật lớn, cái bóng đó đang cắn nuốt bảo vật trong bảo khố.....Nó há miệng to như chậu máu, những bảo kiếm sắc bén liền bay khỏi vị trí rơi vào trong miệng nó, nó...Nó đem nuốt hết toàn bộ bảo vật trong bảo khố, thật sự là.....Thật sự rất đáng sợ."

Hắn vừa dứt lời, đã bị Nhị công chúa vỗ vào ót một cái: "Miệng to như chậu máu? Ngươi điên à, cứ tiếp tục muốn điên sao? Ngươi một lúc nói cái bóng thật lớn, một lúc lại nói miệng nó to như chậu máu, ngươi có nhìn thấy cái bóng đó mới là lạ."

"Đội đã." Đại công chúa giơ tay ngăn lại, không cho muội muội mình tiếp tục quở trách hạ nhân, sắc mặt lạnh lùng nhìn hạ nhân hỏi, "Ý của ngươi là, hiện tại bảo vật trong bảo khố đã biến mất không thấy tung tích? Có người đánh cắp bảo vật trong bảo khố?"

Hạ nhân nghe vậy, gật đầu lia lịa, sau đó lại vội vàng lắc đầu: "Tiểu nhân cảm thấy không bình thường, nên lập tức lấy chìa khóa mở cửa bảo khố ra, phát hiện tất cả bảo vật bên trong đã biến mất. Khi đó tiểu nhân sợ đến ngất người....Sau đó trước mặt có một con gió thoáng qua, tiểu nhân thấy một cây bút có hình dạng kỳ quái bay ngang qua...."

"Cây bút hình thù kỳ quái?" Đại công chúa kinh ngạc, sau đó liền nghe tiếng kêu gào như ngày tận thế của Nhị công chúa vang lên: "Bảo vật của ta, bảo vật của ta."

Nhị công chúa chạy như bay về phía bảo khố.

Tiếng kêu của nàng, kinh động tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả đám người Già Lam, Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Tầm và Phụng Thiên Tầm.

"Hình như là tiếng của Nhị công chúa...." Phụng Thiên Sách đoán.

Hai mắt Già Lam đột nhiên phát sáng, mừng rỡ nói: "Thật tốt quá! Xem ra Chiến Hoàng thành công rồi."

"Nàng nói cái gì?" Phụng Thiên Sách khó hiểu nhìn nàng.

Già Lam cười thần bí, không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, dùng thần thức âm thầm trao đổi với Chiến Hoàng bút: "Chiến Hoàng, ngươi đang ở đâu?"

"Chủ nhân, ta cách ngươi không xa lắm." Giọng nói thô ráp của Chiến Hoàng.

"Ngươi qua đây đi. A Sách là người một nhà." Già Lam nói xong, cúi đầu nói với Phụng Thiên Sách, "Đợi một lúc nữa, chàng thấy cái gì, cũng không được ngạc nhiên, ta muốn giới thiệu một người bạn tốt cho chàng biết."

"Bạn tốt? Nam hay nữ?" Phụng Thiên Sách hí hóp mắt.

Già Lam nhìn không được bật cười: "Đề chàng tự nhìn thì biết."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: V36: Thọ yến phượng thái quân, vị hôn thê của hắn (1)

Edit: Tịch Liêu

Lời của Già Lam vừa dứt, Chiến Hoàng bút đã lôi kéo cái đuôi như sao băng, lấy tốc độ nhanh như tia chớp xuất hiện trước mặt, đầu bút kiêu ngạo hất lên, đánh giá nam nhân bên cạnh chủ nhân nó.

"Chủ nhân, ở đây đã không còn gì để ăn, chúng ta đi thôi."

Già Lam sắc nước miếng: "Đừng nói người đã vết sạch hết toàn bộ bảo vật trong bảo khố đấy nhé?"

Chiến Hoàng bút hừ hừ nói: "Chủ đủ nhét kẻ răng."

Già Lam không nói gì.

Mây kiếm khẽ nhúng, bờ môi Phụng Thiên Sách lười biếng cong lên: "Thì ra là nó. Ta vẫn luôn cảm thấy trên người nàng đang giấu một bảo vật có sức mạnh kinh người, không ngờ đó lại là Chiến Hoàng bút."

"Chàng đã nhận ra?" Già Lam vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Sức mạnh của Chiến Hoàng bút chỉ e là chưa được điều trị hoàn toàn, mặc dù nó đã cố gắng che giấu hơi thở của mình, nhưng ta vẫn cảm nhận được sự tồn tại của nó." Sắc mặt Phụng Thiên Sách chậm rãi đông lại, "Ta nghĩ có lẽ Nạp Lan Tiêu Bạch cũng đã nhận ra điều này."

"Thật sao?" Già Lam lo lắng hỏi.

"Mau giấu Chiến Hoàng bút đi, sau này, ngoại trừ ta ra, cũng không được để người thứ hai biết sự tồn tại của nó. Nàng phải biết, Chiến Hoàng bút và Sơn Hà thư là hai thánh phẩm bảo khí trong truyền thuyết, toàn bộ người trong đại lục đều ước ao nó. Một khi có người biết được Chiến Hoàng bút rơi vào trong tay nàng....Dân thường mang theo ngọc cũng mắc tội." Phụng Thiên Sách thờ dãi nói.

Già Lam hiểu rõ đạo lý này, liền đem Chiến Hoàng bút cất vào: "Đi thôi, chúng ta đi xem trò hay."

Lúc bọn họ rời khỏi hồ nước, hai người Phụng Thiên Tâm và Phụng Thiên Ca cũng đã nghe thấy động tĩnh, sớm chạy sang đây....xem náo nhiệt!!

Hiếm lắm mới nghe được tiếng thét chói tai 'mất hồn' của Nhị công chúa, Phụng Thiên Tâm là 'bạn bè tốt' sao có thể bỏ lỡ cơ hội được chứ?

"Xảy ra chuyện lớn gì? Mau nói ra, để ta cao hứng một chút xem." Lúc Phụng Thiên Tâm nhìn bảo khố trống trơn trước mặt, nàng ngẩn người, sau đó cười phá lên, cười đến mức gập về phía trước lại ngửa ra phía sau, "Ha ha, thì ra là có trộm. Lần này không biết có phải là do tùy tiện khoe khoang không nữa?

Lời của Phụng Thiên Tâm, đã hoàn toàn đá kích Nhị công chúa tức giận đến run người.

"Phụng Thiên Tâm, có phải chuyện tốt này là do cô làm không? Mau trả bảo vật cho ta." Nhị công chúa tức đến đỏ mắt nói.

Lúc nàng chạy đến bảo khố, cả người nàng choáng váng. Bảo vật đầy một phòng do nàng góp nhặt, lại biến mất không thấy tung tích, trái tim nàng không ngừng rỉ máu a a a a.....

"Nhị công chúa à, cơm có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói loạn được. Tối nay ta thua trò chơi, phải ngâm mình trong hồ nước, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Ta sao có thể phân thân, một bên ngâm trong hồ nước, một bên đi trộm bảo khố cô? Nếu như cô muốn tìm một kẻ chết thay, vu oan giá họa cho ta, vậy cô tìm lộn người rồi. Bản tiểu thư không phải là người ai muốn làm gì thì làm đâu nhé."

Lời nói này của Phụng Thiên Tâm nhẹ như bay, nhưng lại khiến Nhị công chúa cảm thấy bị xem thường, một khi làm lớn chuyện, nhất định sẽ liên lụy tới hai đại gia tộc hoàng thất và Phụng gia. Nếu thật sự chuyện do Phụng Thiên Tâm làm, người của Phụng gia cũng không thể nói gì, nhưng bây giờ nàng không có chứng cứ, hơn nữa cả đêm nàng rình coi bốn người Phụng Thiên Tâm, cho nên Phụng Thiên Tâm căn bản không có cơ hội để gây án. Nàng chỉ là trong lúc tức giận nhất thời, mới nói ra như thế....

"Không phải cô, vậy nhất định là một trong số các người, nếu không sao bảo vật ta thu gom, vừa cho các người tham quan xong thì nó đã biến mất không thấy tăm hơi?" Nhị công chúa nghiêng đầu, nhìn xét qua Phụng Thiên Tâm, thấy hai người Già Lam và Phụng Thiên Sách đi tới, trực tiếp chia mỗi nhón về phía Già Lam, "Nhất định là cô!! Nếu không phải cô đòi hoàng nữ nãi nãi muốn tới đây tham quan bảo khố của ta, bảo vật trong đây sao có thể đột nhiên biến mất được? Chắc chắn cô đã sớm có âm mưu, cô mau trả lại bảo vật cho ta."

Nàng làm bộ đánh về phía Già Lam, Phụng Thiên Sách liền bước lên trước một bước ngăn nàng: "Ánh mắt Nhị công chúa quả nhiên tinh tường. Tiểu Lam Lam, Nhị công chúa đã nhìn thấu âm mưu của nàng, nàng hãy thừa nhận đi. Nàng sẽ không chạy khỏi tầm mắt công chúa đâu."

Già Lam còn chưa kịp phản ứng gì, Nhị công chúa đã kinh ngạc, hần lại thừa nhận Già Lam đã trộm bảo khố nàng?

Nhưng mà, rõ ràng cả đêm nay Già Lam và Phụng Thiên Sách ở cùng một chỗ mà, hơn nữa còn ngâm mình trong hồ....

Ánh mắt Nhị công chúa dao động, rơi vào trong mắt Già Lam, nàng nở nụ cười không đúng đắn nói: "Đúng vậy, đôi mắt Nhị công chúa quả nhiên lợi hại. Có thể thấy ta xuất hiện ở hai nơi khác nhau, ta còn không biết thì ra ta có thuật phân thân lợi hại như vậy."

Già Lam đương nhiên biết hai tỷ muội Đại công chúa và Nhị công chúa nhìn trộm mình, chẳng qua không muốn vạch trần mà thôi.

Trong nháy mắt gương mặt của Nhị công chúa đỏ bừng, ánh mắt như muốn ăn thịt người trừng to với Già Lam, nàng thừa biết Già Lam không có khả năng gây án, nhưng nàng không nuốt trôi cục tức này. Bây giờ nhất định phải tìm ra một người chịu tội thay, xem như phát tiết cơn giận.

"Già Lam, cô đừng có ngụy biện, nhất định là cô làm. Người đâu, mau tới lục soát người nàng ta."

Hạ nhân nghe vậy, lập tức nhận lệnh.

"Ta coi ai dám?"

"Ta coi ai dám?"

Hai tiếng ngân cân vang lên, hơn nữa còn đồng thời vang lên cùng lúc.

Phượng Thiên Sách quay lại, thấy Nạp Lan Tiêu Bạch xuất hiện ở sau lưng mình, hần khẽ cau mày. Nạp Lan Tiêu Bạch không dừng lại, mà tiếp tục đi về phía trước, lúc sắp bước tới bậc cửa, Già Lam theo bản năng bước tới đỡ hần nói: "Cẩn thận, trước có tảng đá ngay cánh cửa."

Nạp Lan Tiêu Bạch hơi nghiêng người, trên mặt hần xuất hiện khói mờ ảo, khẽ mỉm cười đáp lại: "Trên đời này không có tảng đá nào có thể vướng chân ta được."

Già Lam sững sốt, sau đó nhìn thấy chân phải của hần chậm rãi nhích tới gần ngưỡng cửa, trong lúc nàng nghĩ hần sẽ đụng vào, thì tảng đá nơi mũi chân hần trong phút chốc biến thành tro bụi, chân phải hần không còn trở ngại nào nữa, cứ thế bước qua. Tiếp theo là nhấc chân trái còn lại....

Nhìn thấy cái chết của tảng đá ngay ngưỡng cửa, Già Lam há hốc mồm, quên cả khép lại.

Sau lưng Nhị công chúa đỏ mồ hôi lạnh, rất biến thái! Nàng đột nhiên ý thức được một việc, nếu như nàng đắc tội với hần, kết cục cuối cùng sẽ như tảng đá ngay cánh cửa kia, chỉ một cước của hần thôi cũng đủ biến nàng thành tro bụi.

Phượng Thiên Sách cười lạnh, không biết đang nói lảm bảm gì đó, mùi dấm chua nồng nặc đầu đây.

"Được rồi, ta thấy chuyện này rất kỳ quặc, trước khi điều tra rõ ràng, cũng không thể tùy tiện kết luận." Đại công chúa là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí quái dị này, nói lảng sang chuyện khác, "Nạp Lan công tử, huynh tới đúng lúc lắm, huynh học sâu hiểu rộng, có thể giúp chúng ta phân tích thử xem, vì sao bảo vật trong bảo khố lại không cánh mà bay?"

Nhị công chúa gật đầu liên tục, tán thành nói: "Đúng vậy, đúng vậy, vì sao lại không thấy bảo vật chứ? Nhiều bảo vật như vậy ai có thể trong một đêm gom sạch sẽ đây?"

Nạp Lan Tiêu Bạch trầm ngâm một phút, hỏi: "Ai là người phát hiện bảo vật trong khố có vấn đề thế?"

Nhị công chúa lạnh nhạt nhìn tên hạ nhân kia nói: "Người còn không mau đem chuyện người trông thấy kể cho Nạp Lan công tử biết."

Vì thế hạ nhân liền đem chuyện mình thấy được thuật lại lần nữa, khi hần nói đến bóng dáng hình cái bút lớn, Già Lam và Phượng Thiên Sách cùng trao đổi ánh mắt, Nạp Lan Tiêu Bạch thông minh như vậy, có thể hay không sẽ nghĩ đến Chiến Hoàng bút?

Trong lúc lơ đãng, phong linh ở bên hông nàng khẽ rung đưa.

Nạp Lan Tiêu Bạch hơi nhíu mày, bàn bạc: "Chuyện này chẳng phải đã rõ rồi sao, nhất định là người trông coi đã trộm."

"Cái gì? Người trông coi trộm?" Đôi mắt Nhị công chúa trong phút chốc trở nên hung hãn, trừng mắt nhìn hạ nhân thét, "Chẳng lẽ ngươi làm?"

Hạ nhân nhất thời bối rối, Nạp Lan công tử trong mắt hần là như thần tiên, nhưng ai có thể nói cho hần biết tiên nhân như vậy lại vu oan hần trộm cắp....

"Không, không phải. Không phải tiểu nhân. Tiểu nhân tuyệt đối không dám làm những chuyện này!" Hạ nhân bị dọa sợ đến quỳ xuống đất, liều mạng kêu oan.

"Người còn định nói xạo à? Nạp Lan công tử đã phán đoán nhất định không sai, chắc chắn người đã ăn cắp bảo vật, vì không muốn bản công chúa không nghi ngờ người, mà người cố tình chạy tới thông báo cho bản công chúa biết. Lại còn bịa đặt chuyện bút yêu nữa. Người tưởng Bản công chúa là người ngu sao? Người đâu, dẫn hần xuống tra khảo cho ta, đến khi nào hần giao hết bảo vật ra thì thôi." Nhị công chúa tức giận đùng đùng, đâu còn thời gian nghe hần giải thích?

Hạ nhân bị dẫn ra ngoài, bảo khố trống rỗng cuối cùng cũng khôi phục lại yên tĩnh thường ngày.

"Được rồi, nếu chuyện đã sáng tỏ, chúng ta cũng không có chuyện gì nữa, mau trở về thôi." Phượng Thiên Tầm hong khô ống quần ướt sũng của mình.

Cuối cùng đám người Già Lam cũng coi được hiềm nghi, lần lượt bỏ đi, chỉ còn lại Nhị công chúa đầy lòng rĩ máu không thôi và Đại công chúa đang nghi hoặc đứng đó.

"Kỳ lạ, tại sao Nạp Lan công tử lại chắc chắn người trông coi là kẻ ăn trộm chứ?" Đại công chúa cau mày thắc mắc.

"Nạp Lan công tử nói, nhất định không sai." Nhị công chúa không hề nghi ngờ đáp.

Đại công chúa lặng lẽ lắc đầu một cái, cảm thấy chuyện này còn có điều gì đó chưa đúng.

Rời khỏi bảo khổ rất xa, Già Lam bước đến bên cạnh Nạp Lan Tiêu Bạch, thử thăm dò: "Nạp Lan đại ca, huynh thật sự nghĩ người làm chuyện đó là tên hạ nhân kia sao?"

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt đáp: "Chẳng lẽ là già à?"

"....." Già Lam im lặng một lúc, nàng mơ hồ cảm thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đã biết điều gì rồi.

Lúc này Phượng Thiên Sách chen vào, cánh tay dài của hắn duỗi ra, đặt lên vai Già Lam, lười biếng ngáp một cái: "Tốt rồi, đi nào, chúng ta đi ngủ thôi."

"Chàng ăn nói bậy bạ gì đó hả? Ai muốn ngủ chung với chàng?"

"Ta nói chúng ta ngủ chung khi nào? À, ta hiểu ta hiểu....Được rồi được rồi, ta liền chịu thiệt hoàn thành tâm nguyện của nàng. y ui, ai bảo ta là người hiền lành chứ, không cách nào cự tuyệt được yêu cầu của người khác mà."

"Phượng, Thiên, Sách..."

Tiếng ồn ào của hai người, càng ngày càng xa, nụ cười trên khóe miệng Nạp Lan Tiêu Bạch từ từ tắt đi.

Ban đêm ở đây rất vắng vẻ, bóng dáng hắt nhẹ nhàng như trích tiên, lại trong trẻo lạnh lùng.

"Công tử, đã đến lúc trở về rồi." Trong bóng tối, nhẹ nhàng truyền đến âm thanh khàn khàn đầy quý mị.

Gương mặt Nạp Lan Tiêu Bạch phủ lên một tầng sương lạnh, mơ hồ thoát tục: "Ông ấy còn nói gì không?"

"Già chủ nói, Sơn Hà thư không quan trọng, trong gia tộc xảy ra rất nhiều việc, hi vọng người trở về ngay lập tức. Nếu không chi e xảy ra bất trắc."

Nạp Lan Tiêu Bạch khẽ nhủ mảy: "Ta biết rồi. Ta sẽ trở về, nhưng ta muốn dẫn theo một người về nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: V37: Thọ yến phượng thái quân, vị hôn thê của hắn (2)

Edit: Tịch Liêu

Sau khi trở về phòng, Già Lam gọi Chiến Hoàng bút ra, hôm nay nó đã được một chậu no nê, cắn nuốt không biết bao nhiêu tinh phách bảo vật, làm chủ nhân như nàng cũng được lợi ích không nhỏ.

Sức lực trong cơ thể bắt đầu tăng lên, nó sắp đạt đến mức đột phá.

Nàng nhất định phải kịp thời đem những sức mạnh này thu nạp, chuyển hóa cho mình sử dụng.

Chiến Hoàng bút là hộ pháp của nàng, trong lúc nàng đang nỗ lực tu luyện, bên ngoài khe cửa, một con tiểu trùng màu xanh nhạt ngoay ngoay cố gắng chui vào khe cửa. Nhưng chẳng biết tại sao bụng con tiểu trùng này lại phình to ra, làm thế nào cũng không chen vào được.

Già Lam tâm vô tạp niệm, khoan chân ngồi xếp bằng trong trường, ý thức chậm rãi chìm vào giấc ngộ.

Trong cơ thể dần hiện rõ nét, linh lực xanh nhạt ào ạt di chuyển, đan xen tạo thành một cái lưới lớn.

Trong tích tắc, ý thức giữa nàng với Chiến Hoàng bút hoàn toàn dung hợp với nhau.

Linh lực màu trắng sữa của Chiến Hoàng bút tự động di chuyển vào trong cơ thể nàng, kinh mạch cả người nàng rõ ràng hơn, và hóa thành màu lam nhạt, như thủy triều cuộn cuộn không dứt truyền vào thân thể nàng.

Thân thể Già Lam càng lúc càng nhẹ, từ từ lơ lửng giữa không trung.

Nàng cảm thấy có một tầng vách ngăn gay go xông về hướng mình.

Lúc này, trên bầu trời có một con tiểu thú màu trắng bay qua, đây chính là Thiên Thiên ở bên ngoài phủ bay đến chỗ chủ nhân nó báo cáo. Bay ngang qua căn phòng Già Lam, đột nhiên cảm giác bên dưới có nguồn linh khí mãnh liệt rung động, đến nỗi lông vũ trắng cả người nó dựng đứng lên.

Vì thế nó dừng lại, hướng mắt nhìn xung quanh cửa phòng: "À? Con giun con!!"

Ánh mắt của nó lập tức sáng lên, đầu hơi hướng xuống, bỏ nhào về phía Tiểu Trạch: "Lần này xem ngươi còn trốn ở đâu? Ha ha ai ya mau vào trong bụng ta nào."

Tiểu Trạch bị kẹt trong khe cửa, vào không được ra cũng không xong, ai ngờ còn đột nhiên gặp kẻ thù, sợ đến mức liều mạng chui qua khe cửa.

"Muốn chạy? Cũng không thoát được đâu!" Ý chí chiến đấu của Thiên Thiên càng cao hơn, cái mỏ bén nhọn như mũi tên bay về phía Tiểu Trạch, đột nhiên ----- linh khí bên trong gian phòng điên cuồng dâng trào.

Linh khí cuồng đại đánh vào, khiến Thiên Thiên bật ra ngoài.

"Oa, là cái tên biến thái nào hơn nửa đêm thăng cấp thế hả a a a?"

Nhị công chúa vừa mới tắm xong, định leo lên giường nghỉ ngơi, bị tiếng động lớn bên ngoài làm kinh động, đẩy cửa ra xem xét: "Có chuyện gì thế?"

Đại công chúa cũng từ tiểu viện bước ra, nhìn phương hướng nọ, trầm ngâm nói: "Có người thăng cấp, hình như từ gian phòng.... Già Lam"

"Cái gì? Nàng ta thăng cấp?" Nhị công chúa nhướng mày khó tin.

"Linh sư cấp sáu." Sắc mặt Đại công chúa càng khó coi hơn.

"Cấp sáu?" Tiếng thét chói tai của Nhị công chúa suýt chút nữa đã làm thủng màng nhĩ Đại công chúa, "Tỷ nói nàng đã thăng cấp đến linh sư cấp sáu? Chỉ bằng nàng?"

Đánh chết Nhị công chúa cũng không tin đây là sự thật.

Bên kia, Thiên Thiên bay trở về bên cạnh chủ nhân mình, há miệng mách lẻo: "Chủ nhân, người nhất định phải làm chủ lấy lại công bằng cho ta. Người xấu xí kia nhất định là cố ý, biết rõ ta đi ngang phòng nàng, nàng liền mượn cơ hội trả thù ta. Nàng là người đề tiện vô sỉ. Nhẫn tâm làm hại một con tiểu thú vô tội đáng thương, nàng ta không có tính người mà...."

Thiên Thiên chắt hết tre làm sách cũng ghi không hết tội lỗi, giả vờ khóc lóc ỉ ôi, lại phát hiện chủ nhân không hề có biểu hiện đồng tình hay lo lắng cho nó, ngược lại, khóe miệng chủ nhân cong lên, vẻ mặt rõ ràng đang cười trên nỗi đau của người khác?

Trời ạ, nó bị đá thương.

Thiên Thiên mất hết tinh thần ngã nhào xuống đất.

"Vật nhỏ, sau này nàng sẽ là nữ chủ nhân của ngươi, nếu ngươi bất kính với nàng chính là đang bất kính với ta....Còn tái phạm..."

Phượng Thiên Sách nở nụ cười khuyếch thành nhìn nó, khiến cả người Thiên Thiên phát run, há miệng lắp bắp trả lời: "Ta biết rồi, chủ nhân."

Ô ô....Chủ nhân không còn thương nó nữa rồi..

Thiên Thiên lại bị đá thương lần nữa.

Cuối cùng cũng tới ngày sinh nhật Phượng lão thái quân.

Một ngày này, trong ngoài Phượng phủ đều huyền não tiếng người.

Tất cả già trẻ Phượng Lâm quốc, đều có thể nhận được thư mời của Phượng lão thái quân, những người ở kinh thành, đặc biệt là người có danh vọng đều tập hợp ở Phượng phủ. Suy nghĩ liệu mình muốn đi vào Phượng phủ, tốn mấy trăm lượng vàng cũng không thêm để lộ thư mời.

Thư mời quý giá như thế, Già Lam lại dễ dàng có được, hơn nữa còn được Phượng lão thái quân đích thân viết, không biết bao nhiêu người ghen tỵ với nàng.

Già Lam theo dòng người đi đến Phượng phủ, liếc mắt nhìn một hàng dài trước mắt, nàng không khỏi thờ dài.

Người cũng thật là nhiều!!

Hình như phía trước còn có tiếng cãi nhau, có vài người bị gia đình Phượng gia đuổi đi, lúc này nghe kỹ, mới biết hóa ra bọn họ đều là quan thần triều đình, đáng tiếc trong tay không có thư mời, cho nên dù chức quan bọn họ cao tới đâu cũng không thể nào bước vào Phượng phủ được.

Từ trước chỉ biết Phượng gia rất hiển hách, nhưng lại không biết, Phượng gia lại hiển hách lấy lòng đến thế.

Gia tộc như vậy, cùng với thân phận hiện tại của nàng, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Nàng đứng ngay cửa chính Phượng gia, cũng cảm thấy hơi thờ cả người mình không hợp với Phượng gia, nếu như một ngày nào đó vào Phượng gia, trở

thành Thiếu phu nhân Phụng gia....

"Phụng Thiên Sách ơi là Phụng Thiên Sách, vì sao chàng nhất định phải là Đại thiếu gia Phụng gia chứ?" Già Lam thở dài, ban đầu nàng đồng ý với Phụng lão thái quân đến thọ yến, mục đích chính là muốn hỏi thăm tung tích cô cô, nhưng bây giờ, sự tình dường như đã đi quá xa và không hề đơn thuần như vậy.

Bởi vì sắp đến ngày sinh nhật tổ mẫu, hai huynh muội Phụng Thiên Sách phải trở về Phụng gia sớm, hiện tại chỉ có mình nàng đến đây. Trong lúc mơ màng suy nghĩ, phía trước có hai cô gái trẻ tuổi đi tới, dừng ngay trước gót chân của nàng.

Một người trong đó mở miệng nói: "Xin hỏi cô nương có phải Già Lam không?"

Già Lam gật đầu một cái.

"Chúng ta phụng mệnh Đại thiếu gia, đến đây đợi Già Lam cô nương, mời cô theo chúng ta vào trong phủ."

Thì ra là hần....

Già Lam hớn hờ nói: "Vậy làm phiền hai vị cô nương."

Hai cô gái trẻ tuổi liếc mắt nhìn nhau một cái, hờ hững xoay người, đi phía trước dẫn đường.

Có hai người dẫn đường, Già Lam liền thuận lợi đi vào cổng chính Phụng gia, việc này khiến những người đang xếp hàng chờ đợi hâm mộ không thôi, chứ đừng nói đến những người không có thư mời, đổ kỵ tức giận đến đỏ mắt.

Trạch viện Phụng gia là sự kết hợp giữa hai loại phong cách khác nhau, tiền viện rộng rãi tráng lệ, hết sức xa xỉ, hậu viện lại uyển chuyển xinh đẹp và yên tĩnh.

Lầu các rất đặc biệt, hành lang lượn vòng cửu khúc, còn có vườn hoa đủ loại hoa đua nở, mỗi lần bước tới một nơi lại giống như đang đi tới một vùng trời mới lạ.

Đi thêm một đoạn đường nữa là tới một viện nhỏ hẻo lánh vắng vẻ. Trên cửa viện có một tấm biển viết ba chữ 'Trần cầm uyển'.

Hai nữ tử dẫn đường dừng lại, không bước đi nữa.

"Già Lam cô nương, chính là chỗ này. Đây là chỗ ở cá nhân của Đại thiếu gia, không được phép của hần chúng ta không được đi vào, cô tự mình vào đi nhé, Đại thiếu gia đang ở trong phòng chờ cô." Một người trong đó nói.

"Tự ta đi vào?" Già Lam nhìn cánh cửa đóng chặt, suy nghĩ có lẽ Phụng Thiên Sách đang ở bên trong chờ mình, nàng cũng không lo lắng gì đáp, "Được, vậy cảm ơn hai người đã dẫn đường."

Đợi sau khi hai người rời đi, Già Lam tiện tay, đẩy cánh cửa đang khép kia đi vào.

Cánh cửa từ từ mở ra, một cơn gió lạnh lạ lùng từ bên trong 'Trần cầm uyển' thổi tới, kèm theo gió còn có mấy tiếng ré dài kỳ lạ, Già Lam nhin không được rùng mình một cái, chẳng lẽ ở đây có quỷ sao?

Rốt cuộc Phụng Thiên Sách đang giữ trò gì thế, vì sao chứ phải chọn nơi này gặp mặt?

Nàng hít một hơi thật sâu, cất bước đi vào bên trong.

"Ô ô....Ô ô....ô...."

"Hí hí hí....hí hí hí...."

"Két két...quác quác...két.."

Càng đi vào trong, càng có nhiều loại âm thanh kỳ quái hơn không ngừng rót vào tai, trong lòng Già Lam bắt đầu hoảng sợ.

Cuối cùng 'Trần cầm uyển' là cái địa phương quỷ quái gì thế? Vì sao chẳng nghe tiếng người, ngược lại nghe...giống tiếng dã thú vậy?

"Cứu mạng! Mau cứu ta." Không biết từ đâu có người chạy tới, giống như bạch tuyết quần trên người Già Lam. Người nọ run lấy bầy, ngăn cản bước chân Già Lam

"Àm."

Bất thành linh cửa phòng bị phá vỡ, một sinh vật đen kịt không rõ giống loài từ trong phòng bay ra, hơn nữa còn bay tà tà bên cạnh Già Lam.

Trong lòng Già Lam kinh động, quay đầu nhìn chăm chú sinh vật ở phía sau.

"A! A! Cứu mạng -----"

Bên tai là tiếng thét chói tai, thân thể bị người ta ôm chặt, không cách nào nhúc nhích được.

Già Lam bắt đầu cúi đầu, phát hiện người quấn ở trên người mình là một bé gái, bộ dạng chừng bảy tám tuổi, đứng tới hông nàng thôi, bé gái này bị hù hoảng sợ, liều chết ôm mình kêu cứu mạng.

Già Lam vỗ đầu bé gái an ủi: "Đừng kêu nữa. Chỉ là một con dơi hút máu thôi mà."

"Hút, máu, dơi, con dơi ----- A a a a a!" Bé gái kia chẳng những không bình tĩnh, trái lại tiếng thét càng long trời lở đất hơn, đẩy Già Lam ra, chạy như điên ra khỏi 'trần cảm uyển'.

Thật là, dơi hút máu cũng chỉ là tà thú, người bình thường thấy đều sợ hãi, nhưng chỉ có Già Lam kỳ hoặc mới không sợ.

Già Lam cười khẽ, chỉ là một con dơi hút máu thôi, đâu có đáng sợ như vậy chứ?

Ngẩng đầu, nhìn thấy con dơi hút máu đang bay giữa không trung, ánh mắt xanh nhạt xẹt qua một tia u quang, nháy mắt, hai ánh sáng trắng nổ tung, ánh mắt của nàng đâm thẳng vào ánh mắt của dơi hút máu.

Chốc lát, nàng đi vào tâm trí dơi hút máu.

"Dơi con, rốt cuộc đây là nơi nào? Chủ nhân của ngươi đâu?"

Con dơi dừng ngay giữa không trung, ánh mắt xoay chuyển, lâm vào trạng thái vô thức. Ở nơi tối tăm, xuất hiện một con dơi nhỏ sống động, đập vào mắt Già Lam, đây chính là nguyên thân của con dơi đó.

"Đừng gọi ta là dơi con!! Ta đã hơn một ngàn tuổi, ngươi phải gọi ta là cụ dơi, hoặc là lão dơi, hay là cụ dơi nghìn tuổi cũng được."

"Được, dơi con." Già Lam vâng lời gật đầu, trong đầu nổi lên một con sóng nhỏ, con dơi nghìn tuổi này có lực công kích cực mạnh, hơn nữa thuộc hệ mộc, khả năng phòng ngự vô cùng cường đại. Muốn thuần phục nó, chỉ e là không dễ dàng.

Con dơi hút máu phát điên, toàn thân giãy nảy: "Gọi ta là cụ dơi nghìn tuổi."

"Được được, dơi con nghìn tuổi. Mau trả lời câu hỏi của ta đi."

Dơi hút máu mệt mỏi thở phì phò, bộ dạng giống như bị oan ức nói: "Nơi này là trần cảm uyển, là chỗ nuôi thú cưng của chủ nhân."

Hóa ra đây là nơi nuôi thú, nói chính xác hơn là nuôi thú cưng. Già Lam nghi hoặc, Phượng Thiên Sách bảo nàng tới đây làm chi? Chẳng lẽ để nàng tham quan nơi nuôi sủng vật nhà hắn.

V38: Thọ yến Phượng thái quân, vị hôn thê của hắn (3)

"Ta khuyên cô mau rời khỏi đây đi...Không xong rồi, đã không kịp!" Con dơi nhỏ vỗ cánh liên tục, Già Lam không hiểu chuyện gì, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn lúc này chính là ở bên ngoài có rất nhiều tiếng bước chân truyền tới.

"Á ồ, cô tiêu rồi." Con dơi nhỏ bất thành linh nghiêng người, hóa thành một đám khói màu đen, chui vào trong góc tối, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Tiếng bước chân ngày một gần, trong đầu Già Lam nhảy dựng lên, linh tính mách bảo đã có chuyện xảy ra. Nhưng mà đến tận bây giờ nàng cũng không biết, vấn đề ở đâu.

"Nhị nương, tam nương, tứ nương, các người mau đi nhìn đi, thú sủng nhà chúng ta đã chết hết." Người còn chưa thấy, đã nghe tiếng một tiểu cô nương, "Ta tận mắt chứng kiến, một nữ nhân mặc quần áo màu lam giết chết thú sủng của chúng ta."

Một nữ nhân mặc quần áo màu lam?

Già Lam nhìn xung quanh, trong viện này cũng chỉ có một mình nàng là nữ nhân mặc quần áo màu lam, chẳng lẽ....

Vào lúc này, Già Lam càng thêm khẳng định trực giác của mình, chỉ sợ bản thân đã rơi vào bẫy của người ta.

Làm sao bây giờ? Hiện tại có trốn cũng không kịp.

Dưới tình thế cấp bách, hai mắt Già Lam nhắm chặt, nằm ngửa trên mặt đất, nàng quyết định....Già chết!!

Không sai, vào lúc này chỉ có thể giả chết mới bảo toàn được tính mạng. Bởi vì nàng không biết rõ, đối phương đang bày ra cái bẫy gì, nàng chỉ có thể dùng đến chiêu này thôi.

"Các người nhìn xem, chính là nàng ta. A? Sao nàng ta lại té xỉu rồi." Tiểu cô nương cuối cùng vẫn là tiểu cô nương, không có tâm kế gì, buột miệng thốt ra.

Già Lam rất nhanh cảm giác được hông bên trái có người dùng lực đá vào, ngay sau đó là trên đùi, trên cánh tay, đều bị người ta chà đạp, nằng khề nhúc nhích nhưng không di chuyển, nếu không bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển mất.

"Vừa rồi còn yên lành, sao bây giờ lại ngắt đi chứ? Này này, cô mau tỉnh lại! Rõ ràng lúc nãy lớn mật lắm mà." Tiểu cô nương nói ra cảm nghĩ.

Ngay sau đó, Già Lam lại nghe được tiếng mấy nữ nhân nói chuyện.

"Mặc kệ nàng ta, đi vào bên trong xem thử. Ở đây chỉ có một mình nàng, chắc chắn không chạy thoát được đâu."

"Tỷ tỷ nói đúng, chạy khỏi hòa thượng nhưng không chạy được khỏi miếu. Nha đầu này nếu đã làm chuyện gì, ai cũng không bảo vệ được nàng."

"Hai vị tỷ tỷ, làm sao hai người chắc chắn chuyện là do nàng làm? Các người không nhìn thấy nàng cũng đang ngắt xiu sao?"

"Lão Tứ đầu óc muối có phải đã hồ đồ rồi à? Không nghe Tiểu Ngải nói hả? Thú sùng trong Trần Cẩm Uyển đã bị người ta giết chết. Bên trong Trần Cẩm Uyển này, ngoại trừ nàng ta ra, cũng không thấy có ai khác, nếu không phải nàng làm, chẳng lẽ thú sùng chém giết lẫn nhau?"

"Nhưng mà, sự việc còn chưa sáng tỏ, làm sao tỷ tỷ biết...lời Tiểu Ngải nói có phải là thật hay không?"

"Ặc..."

Mấy vị phu nhân rồi rít không yên, mãi cho tới khi có người đến báo: "Hồi bẩm mấy vị phu nhân, tất cả thú sùng đều chết hết, là có người hạ độc. Hôn nữa..."

"Hôn nữa cái gì?" Một người lên tiếng hỏi.

Hạ nhân trả lời: "Hôn nữa...Còn phát hiện xác chết Lâm ma ma người hầu của đại thiếu gia ở đây."

Lúc này, có người kêu lên, dường như chạy vọt vào bên trong.

"Lâm ma ma sao lại ở chỗ này?" Giọng nói của tiểu cô nương tràn đầy ngờ vực.

Già Lam càng nghe càng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, giả dụ nếu như chỉ có việc thú sùng chết thì không nói gì, nhưng hiện tại là người chết, ngộ nhờ bọn họ đem tội danh giết người đổ lên đầu nàng, đây chẳng phải là bị oan sao, nàng biết đường nào minh oan cho bản thân?

"Người đầu, mau đi lấy nước đá tới, làm cho nàng ta tỉnh lại."

Không biết nữ nhân nào nói câu này, Già Lam ngay lập tức nhúc nhích, nữ nhân này thật sự quá độc ác. Nàng biết mình không thể giả bộ được nữa, nhưng cũng không thể tỉnh lại liền được, bằng không nhất định bọn họ sẽ nghi ngờ.

"Cứu mạng, cứu mạng. Đừng giết ta, đừng giết ta, ta không nhìn thấy gì hết. Nếu các người muốn giết ta thì hãy giết luôn tiểu cô nương vừa mới chạy trốn khi nãy, nàng nhìn thấy, nhất định nàng ta cũng nhìn thấy như ta."

Ở trong mắt mọi người, Già Lam ngo ngoay tỉnh lại, gương mặt tái xanh, hoảng sợ kêu gào tựa như vừa trải qua một chuyện rất đáng sợ, không cách nào bình tĩnh được.

Phượng Tiểu Ngải nghe được tiếng gào thét của nàng, tức giận đến phình má nói: "Sao cô có thể hư hỏng thế hả? Nằm mơ cũng muốn hại ta."

Già Lam vọt tới, hai tay bắt được bả vai của nàng, dùng sức lay động: "Cô thấy người hạ độc đúng không, có đúng hay không? Hắn muốn giết chúng ta, hắn muốn giết người diệt khẩu."

Phượng Tiểu Ngải bị nàng lắc đến choáng váng đầu óc, lớn tiếng hét: "Buông ta ra. Ta không thấy những người nào khác, người hạ độc chính là cô đó."

"Người đầu, còn không mau đến bảo vệ tiểu tỷ?" Có người kêu lên, mấy tên thị vệ lập tức tiến tới, bắt giữ Già Lam.

Già Lam đã sớm có chuẩn bị, một bên kéo Phượng Tiểu Ngải, một bên để những ràng buộc ngay trước ngực, như vậy, mấy tên thị vệ cũng sẽ kiêng dè, không dám tới gần.

"Cô làm sao không nhìn thấy chứ? Nhất định cô thấy được. Mới vừa rồi ta vừa bước tới cửa, liền nhìn thấy cô từ trong nhà chạy ra còn kêu cứu mạng, không phải sao?" Già Lam cố tình chỉ dẫn câu chuyện, quả nhiên đúng là sự thật, Phượng Tiểu Sai thốt lên: "Đó là bởi vì ta thấy hơi thở, cho nên mới kêu cứu mạng, ta căn bản không thấy những người khác."

"Nói cách khác, vừa rồi lúc ta bước vào, cô bởi vì thấy hơi thở cho nên sợ quá chạy ra, có đúng hay không? Nói cách khác nữa, cô ở bên trong nhìn thấy ta, sau đó vì sợ hãi nên cô chạy ra ngoài, cô vốn tận mắt nhìn thấy ta chưa bước vào bên trong, có đúng hay không?"

Già Lam hỏi đến cùng, khiến Phượng Tiểu Ngải chết ngay tại trận, khuôn mặt tươi cười phút chốc ửng đỏ, cúi cùng ánh mắt cầu cứu nhìn về một trong số những nữ nhân quần áo lụa là. Nữ nhân kia liếc nàng một cái, sau đó nhìn sang chỗ khác, cố tình cắt đứt mọi liên hệ với nàng.

Lúc này, trong lòng Già Lam đã có suy nghĩ, chỉ là một đứa trẻ hèn mọn, ở đâu lại có tính toán thâm sâu như thế, nhất định là có người ở sau lưng xui khiến. Nhưng mà, lần này người bày mưu bố trí, chỉ e là nữ nhân kia mà thôi. Tất cả mọi người ở đây, đừng nói là đến xem nàng gặp xui xẻo đấy nhé?

Nàng chậm rãi đứng lên, buông tha tiểu cô nương trước mặt.

Mấy tên thị vệ thấy thế lập tức xông tới, tách nàng và Phụng Tiểu Ngải ra, không để cho nàng có cơ hội bắt giữ Phụng Tiểu Ngải lần nữa.

Già Lam lạnh lùng cười một tiếng, bọn họ cũng quá xem thường nàng rồi, nàng chưa tới mức phải lấy một đứa trẻ ra uy hiếp bọn họ đâu.

Nàng kiêu ngạo ngẩng đầu, cẩn thận quan sát đám người đối diện, dễ dàng nhận thấy, ba người này có thân phận không tầm thường, mà người đứng giữa chính là nữ nhân Phụng Tiểu Ngải vừa liếc nhìn có thân phận cao nhất trong đám. Trong lúc nàng đánh giá đối phương, bên kia cũng đang quan sát nàng, ánh mắt lạnh lẽo như dao cắt phóng tới, dường như muốn giết nàng ra làm trăm mảnh, từ từ cân nhắc.

Một lúc sau, Nhị phu nhân là người đầu tiên mở miệng nói chuyện: "Cô có biết tội của mình là gì không?"

Già Lam nghe được những lời này, thật sự rất muốn cười lớn: "Muốn tăng thêm tội cần gì phải nói nhiều? Các người đồng người như vậy, không nghe câu 'miệng nhiều người xói chảy vàng' sao (ý chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn), cho dù ta không có làm gì hết, chỉ cần các người đồng lòng nói ta giết người, hạ độc thú sùng, cho dù ta có há miệng cầu xin nghìn lần cũng không giải oan được cho bản thân."

Nhị phu nhân nở nụ cười nhàn nhạt, không tìm thấy hàn ý, ngược lại như đang tìm tòi thú vị: "Cô cũng thật thông minh, nếu đã như vậy, ta cũng không muốn tổn nước miếng với cô. Ta cho cô hai con đường, con đường thứ nhất, cô lập tức biến khỏi Phụng gia, từ nay về sau không được có liên quan đến Phụng gia, đặc biệt là Đại thiếu gia. Ta sẽ đem chuyện này giải quyết ổn thỏa, coi như chưa có gì xảy ra."

"Vậy còn con đường thứ hai?" Già Lam hỏi.

"Con đường thứ hai?" Nhị phu nhân hừ lạnh, "Rất đơn giản! Giết người đền mạng! Hơn nữa cô giết chết ma ma chăm sóc Đại thiếu gia từ nhỏ, cô nghĩ Đại thiếu gia nếu biết được hung thủ là cô, hẳn ta sẽ làm gì?"

Ma ma đã chết, ắt hẳn A Sách sẽ rất đau lòng. Nhưng mà, nàng biết A Sách sẽ không tin nàng là kẻ giết người.

Già Lam hít một hơi thật sâu, liếc mắt cười khê: "Đa tạ ý tốt của phu nhân, chỉ có điều ta là người cứng đầu, bà muốn ta đi, ta nhất định sẽ không đi. Bà muốn ta rời đi ta càng không đi. Bà muốn ta rời xa A Sách, ta nhất quyết sẽ ở bên cạnh hắn."

"A Sách?" Giọng nói sắc bén của Tam phu nhân réo lên, ánh mắt nhìn Già Lam tựa như nàng phạm phải điều gì đó không thể tha thứ được.

"Có vấn đề gì à?" Già Lam nhướn mày, lấy thiệp mời bằng vàng từ trong ngực ra, cong môi cười nói, "Hơn nữa, bởi vì ta chữa khỏi bệnh cho hoàng hậu nước láng giềng, nên Phụng thái quân đích thân mời đến đây, vẫn chưa gặp được bà nói chúc mừng, sao có thể dễ dàng rời đi như vậy?"

Lời của nàng vừa thốt ra, sắc mặt Tam phu nhân lập tức trở nên khó coi.

Lúc này, Tứ phu nhân mới yếu ớt chen vào: "Nếu như Phụng thái quân đã đích thân mời, hay là ở lại đây đi."

Già Lam hứng thú đánh giá Tứ phu nhân, vị phu nhân này bề ngoài có vẻ đơn thuần, nhưng nàng không quên, mới vừa rồi ánh mắt tiểu cô nương nhìn về phía bà ta, cho nên bà ta chắc hẳn có liên quan đến chuyện này.

Nói cách khác, mấy vị phu nhân trong phủ đều là người không đơn giản. Nhị phu nhân thâm sâu khó lường, Tam phu nhân chanh chua điều ngoa, Tứ phu nhân nhìn ngây thơ, nhưng thật chất che giấu mưu mô, thế nhưng lại không ai có thiện ý với nàng. Đột nhiên nàng cảm thấy mất mát, nếu nàng thật sự ở cùng một chỗ với A Sách, không biết còn phải vượt qua bao nhiêu chướng ngại.

"Cô cho rằng cô còn cơ hội gặp Phụng thái quân sao?" Nhị phu nhân lạnh lùng cười một tiếng, nói tiếp, "Ta nói cho cô biết, Phụng gia chúng ta sẽ không thừa nhận một nữ nhân có thân phận thấp hèn lại lịch không rõ ràng đâu. Cô đã lựa chọn con đường thứ hai, vậy đừng trách chúng ta không khách khí..."

Bà ta ra hiệu với mấy tên thị vệ, bốn thanh kiếm lóe sáng đồng thời bay ra khỏi vỏ, mũi kiếm hướng về phía Già Lam.

Bốn gã kiếm sư cấp sau!

Thế cục như vậy chắc chắn đã có sự chuẩn bị, đúng là muốn đưa nàng vào chỗ chết mà.

"Ta hỏi cô một lần nữa, cô vẫn kiên trì lựa chọn con đường thứ hai sao?" Nhị phu nhân nở nụ cười nhàn nhạt bên môi hỏi.

Già Lam cắn môi, cổ ngẩng cao, kiên định đáp: "Bà nghe cho rõ đây, trừ khi A Sách muốn ta rời đi, bằng không ta tuyệt đối không rời đi, nhất định không vứt bỏ quan hệ với hắn."

Nàng từ từ hít thở, ánh mắt nhìn bọn họ không hề dao động.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: V39: Thọ yến phượng thái quân, vị hôn thê của hắn (4)

Tính tình Già Lam là như vậy, ăn mềm không ăn cứng.

Nàng vừa mới bước vào Phụng gia, mấy vị phu nhân như các bà đã ở chỗ này đợi mình, thiết lập sẵn kết hoạch, thật đúng là có thể nhìn nhưng không thể nhận!

Ánh mắt Nhị phu nhân đột nhiên nghiêm túc, nhưng không lên tiếng. Tam phu nhân thì không nhẫn nại được, nhảy ra mắng: "Trước đây nghe người ta nói, cô luôn cúi xuống ngan, dựa vào người quyền quý, ta còn không tin, bây giờ nhìn lại, nói cô luôn cúi thì vẫn còn quá nhẹ rồi, cô căn bản là kẻ bại hoại hèn hạ không có sĩ diện. Cầm gương mà soi lại gương mặt buồn nôn của mình đi, cô nghĩ mình có tư cách gả cho đại thiếu gia Phụng gia sao? Cô xứng đáng trở thành thê tử của hắn à?"

Lời nói độc địa như đâm thật sâu vào máu thịt Già Lam.

Nói không quan tâm là gạt người.

Dù sao nữ nhân như nàng, để ý nhiều nhất là dung mạo của mình, đây là thiên tính của nữ nhân. Đặc biệt sau khi gặp được người trong lòng, nàng càng chú ý dung mạo mình nhiều hơn.

Không xứng đôi vừa lứa thật sao?

Xứng đôi hay không xứng đôi, nàng có nói thế nào thì điều này cũng do A Sách định đoạt.

Nàng xem như thông suốt, bọn họ dựa vào cái gì dám phán xét nàng?

Già Lam không giận, ngược lại nở nụ cười nhợt nhạt: "Thật xin lỗi, gương mặt ta xấu xí như thế, muốn đổi cũng không đổi được, đáng tiếc, A Sách lại yêu thích gương mặt này, ta cũng hết cách rồi. Sau này chúng ta còn cơ hội gặp nhau dài dài, làm mấy người oan ức rồi, hi vọng sẽ được lượng thứ."

"Cô....Cô đúng là không biết xấu hổ." Tam phu nhân đột nhiên phát hiện mình nghèo nàn từ ngữ, không biết nên dùng từ nào để hình dung nụ cười của nữ nhân trước mặt.

"Liên quan tới việc này, bà đã nói rồi, không cần phải lặp lại nữa đâu." Già Lam nở nụ cười hoàn mỹ, khiến Tam phu nhân á khẩu, bà đã sống mấy chục năm trời cũng chưa từng gặp nữ nhân nào cực phẩm như thế này.

Già Lam liếc mắt nhìn bọn họ, sau đó ánh mắt dừng ở Nhị phu nhân: "Các người vừa mới tới đây đã định ta tội danh giết người và độc chết thú sùng, hiện trường còn chưa đi vào, người có phải thật sự bị giết hay không, thú sùng có phải là bị độc chết hay không, ta và các người không ai rõ hết, chẳng qua chỉ tùy tiện nghe một hạ nhân đến báo đã rầm rập tin, chuyện này có phải là quá sơ suất rồi hay không. Nếu các người muốn khép tội ta, chỉ ít cũng nên khiến ta tâm phục khẩu phục."

"Cô muốn kiểm tra hiện trường vụ giết người?" Ánh mắt Nhị phu nhân mang theo vài phần sắc bén và khí phách.

"Không, ta muốn kiểm tra tử thi." Già Lam nói

Nhị phu nhân có hơi giật mình, lưỡng lự chần chừ, vô tình hay cố ý liếc về phía Tam phu nhân và Tứ phu nhân.

Lúc này, Tam phu nhân vừa tìm được lý do, nhảy ra nói: "Khám nghiệm tử thi? Chẳng lẽ cô định hủy thi diệt tích sao?" Giọng điệu tràn đầy sự chanh chua cay nghiệt.

Lông mi Già Lam khẽ rũ xuống, cười nhẹ nói: "Mất các người nhìn trừng trừng đó, nếu như ta có thể ở trước mặt mọi người hủy thi diệt tích, vậy sao ta còn đứng ở đây cho các người đến bắt chứ."

Lời nói của nàng hết sức rõ ràng, nàng chỉ có một thân một mình, mà bọn họ nhiều người như vậy, không lẽ còn sợ nàng động tay động chân?

Già Lam không nhìn Tam phu nhân và Tứ phu nhân, ánh mắt trực diện nhìn Nhị phu nhân, bởi vì nàng biết, trong đám người này, Nhị phu nhân là người có thể quyết định hết mọi chuyện.

"Không cần thiết nữa. Người đâu mau tới bắt nàng ta lại." Quyết định của Nhị phu nhân ngoài dự đoán của Già Lam, đúng là chẳng còn đường lui.

Bốn gã kiểm soát tiến lên vây quanh nàng.

Lúc này Già Lam thi triển Thủy Linh thuật phòng ngự: "Long thần chi nộ."

Ào ào -----

Cột nước phóng lên cao, huyền hóa thành con rồng nước rít gào lượn vòng, gió cuốn mây tan tã cả.

Đám người Nhị phu nhân đồng thời lùi ra sau, lộ ra sự kinh ngạc khó tin.

"Long thần chi nộ....Thủy linh thuật...." Ánh mắt Nhị phu nhân trong phút chốc lạnh lẽo, không biết đang suy nghĩ điều gì, mà hết sức nặng nề.

"Giết nàng." Đôi mắt Tam phu nhân phát ra ánh sáng màu lục.

Tứ phu nhân kéo tay Phượng Tiểu Thoa, lặng lẽ thu vào một góc, trong ánh mắt mang theo ly khai, tíc tắc đã không thấy.

"Tứ nương, nàng ta có thể chết hay không?" Phượng Tiểu Thoa cuối thấp đầu hỏi, ánh mắt vừa lưỡng lự vừa lo lắng.

"Đừng nhìn! Sống hay chết cũng chẳng liên quan tới chúng ta." Giọng nói Tứ phu nhân hết sức lạnh nhạt.

"Nhưng mà....." Phượng Tiểu Thoa dường như còn muốn nói điều gì, nhưng đã bị Tứ phu nhân bịt miệng lại, kéo đi chỗ xa hơn.

Già Lam bị bốn cao thủ kiếm sư vây quanh, lâm vào cảnh khổ chiến, kỹ thuật của nàng cao tới đâu, cũng không có khả năng đồng thời chống lại công kích của bốn người kiếm sư cấp sáu, nàng cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng triệu hồi quan tài thiên táng. Cả người nhảy vào trong, nắp quan tài lập tức đóng lại, cho dù bên ngoài là mưa kiếm khí cũng không đã thương được nàng.

Khi quan tài đóng nắp lại, ở trong viện chỉ còn tiếng đầm đá lung tung.

Thanh kiếm của bốn vị kiếm sư như vũ bão chém vào quan tài, keng keng keng keng, mũi kiếm va chạm với quan tài, giống như chém vào tường đồng vách sắt, cũng chẳng có chút xi nhê gì.

Một lúc sau, bốn vị kiếm sư bắt đầu có hơi nhục chí, đưa mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào nhìn cổ quan tài mà Già Lam đang trốn trong đó.

"Các người còn đứng ngăn ra đó làm gì? Mau bắt nó lại rồi đem đi đốt. Ta cũng không tin nàng sẽ vĩnh viễn trốn trong đó không thềm ra ngoài." Tam phu nhân lắc hông, vênh mặt hất hàm sai khiến.

Già Lam ở bên trong quan tài cố nghe giọng của nàng, không khỏi mắng thầm, đúng là người độc ác. Bà chờ đó cho ta.

Phượng Thiên Sách, chàng đang ở đâu? Không thấy ta bị người nhà của chàng khi dễ à? Mau đến cứu ta a a a!!

Lúc này Phượng Thiên Sách cũng không có ở trong phủ, phụ thân hắn đã sớm phân phó hắn đi ra ngoài cửa thành nghênh đón khách quý.

Ngoài cửa thành, một chiến xa được làm từ vật quý giá, sáng loáng băng băng đi đến. Mở đường là bốn con sư tử gào thét, khí thế hung hăng, dọa dân chúng ở trong và ngoài thành chạy thực mạng.

"Chiến xa của Chiến vương Hoàng Kim đến -----"

"Mọi người mau chạy đi -----"

Chiến vương Hoàng Kim uy danh hiển hách của Kim Lôi quốc giá lâm, dân chúng lại coi như hổ sói, người người tránh không kịp.

Phượng Thiên Dục lắc đầu cười khổ, đầu tàu gương mẫu đứng ở cửa thành, định bụng ra nghênh đón Chiến vương Hoàng Kim đến. Nghe nói hôm nay tới đây không chỉ có một mình Chiến vương Hoàng Kim, Kim Lôi quốc còn phái một nữ nhân trong tộc, nghe nói là đến chúc thọ Phượng thái quân. Đây cũng là nguyên nhân Phượng gia coi trọng như vậy.

Chỉ có điều...

Phượng Thiên Dục nhíu mày khó chịu, chuyện này vốn phải để đại ca làm mới đúng, hắn chỉ là người tiếp khách, ai ngờ vừa ra đến trước cửa, đã bị đại ca lừa gạt một phen, cũng không biết hắn (Phượng Thiên Sách) đã nói cái gì, khiến cho đầu óc hắn (Phượng Thiên Dục) choáng váng, cuối cùng người đón khách lại biến thành mình, còn đại ca lại không biết trốn đi chỗ nào rồi.

Càng nghĩ hắn càng thấy nhức đầu, sao hắn lại có một vị đại ca như thế chứ, đúng là xui xẻo chết được.

Bây giờ cho dù hắn có đau đầu thế nào, thì cũng không đổi được người sắp tới là Chiến vương Hoàng Kim, người trong thiên hạ ai chẳng biết Chiến vương Hoàng Kim buồn vui thất thường?

Quả nhiên, chiến xa còn chưa tới cửa thành, xa xa đã truyền tiếng âm thanh kêu ngao diên cuồng: "Phượng Thiên Sách, mau lăn ra đây cho Bản vương. Đừng tưởng rằng ngươi có đầu rụt cổ thì Bản vương không biết ngươi làm chuyện tốt gì."

Phượng Thiên Dục sùng sốt, đại ca làm chuyện gì rồi? Sao lại đắc tội với vị Diêm vương này chứ?

"Phượng Thiên Sách, mau lăn ra đây cho Bản vương. Trên đời này người đánh lên Bản vương, có thể toàn thân trở về, đến này còn chưa sinh ra đời đấy nhé. Người làm thì ra đây, chuẩn bị thiên đao vạn quả của Bản vương đi."

Nhìn chủ nhân rít gào tức giận, bốn con sư tử cũng rống theo (rống hòa?), càng tăng thêm sôi sục.

Phượng Thiên Sách bật lỗ tai mình lại, khẽ cau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Đại ca đánh lên Chiến vương Hoàng Kim, còn có thể toàn mạng trở về, ông trời không phải đang đùa hân đấy chứ?

Đúng rồi, cuối cùng đại ca đã trốn đi đâu nhỉ?

Hắn quay lại nhìn đám người ở xung quanh, hân cố gắng bình tĩnh lại, có lẽ giờ phút này đại ca đang núp ở chỗ nào đó lười biếng hưởng thụ rồi.

"Phượng Thiên Sách, mau giao muội muội Bản vương ra đây."

Phượng Thiên Dục vẫn còn tìm kiếm bóng dáng đại ca mình trong đám người, một con gió lốc lớn ép tới, khiến cả người hân lắc lư theo, trước mặt đột nhiên ập tới một màu vàng óng.

"A-----" Sức mạnh chồm xông tới rồi dừng lại, một cánh tay vững vàng bóp ngay cổ hân, cả người Phượng Thiên Dục bị nhấc bổng ở giữa không trung. Đại hân ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt hẹp dài đang nổi trợn lồi đình, từ đầu đến chân Phượng Thiên Dục đóng băng. Đây là khác biệt thực lực sao? Đối mặt với cao thủ như thế, ngay cả một cơ hội đánh trả để tìm đường sống cũng không có, hân cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Đều là Bát công tử Hạo Thiên, thực lực lại cách xa như vậy, hân cực kỳ hồ thẹn, cuối cùng cũng hiểu tại sao người này không thêm cái danh hiệu Bát công tử Hạo Thiên.

Bởi vì, bọn họ căn bản không ở cùng một đẳng cấp.

"Phượng Thiên Sách đâu? Muội muội Bản vương đâu?"

Phượng Thiên Dục muốn ngắt xiu lắc đầu: "Ta không biết người đang nói cái gì. Chuyện của đại ca ta không liên quan đến ta."

"Bản vương không thích nghe người nói nhảm." Hân nhẹ nhàng nắm cổ áo Phượng Thiên Dục, tầm mắt quét về phía con đường cái, giọng nói hùng hồ truyền đi, "Bản vương đếm đến mười, nếu như người không xuất hiện, Bản vương sẽ lập tức bóp nát sọ đệ đệ người. Mười, chín...."

"Cái này không công bằng." Phượng Thiên Dục sốt ruột, liều mạng giãy dụa, nhưng phát hiện sức lực của mình bị người ta kiểm soát, không thể thi triển được gì, hân cố gắng gào thét, "Vì cái gì tính mạng ta nằm trong tay đại ca chứ? Cái này không công bằng."

Trong lòng hân hoàn toàn tuyệt vọng, đại ca nhất gan như vậy, căn bản sẽ không vì cứu hân mà mạo hiểm xuất hiện, cho dù có xuất hiện, cũng không có năng lực cứu hân. Lần này, hân chết chắc rồi.

Bá hầu Trường Dã căn bản không để ý tới lời của hân, tiếp tục đếm ngược: "Năm, bốn...."

Còn ba số nữa, tính mạng hân coi như kết thúc ở chỗ này, Phượng Thiên Dục nhắm hai mắt lại, hoàn toàn hết hi vọng.

"Ba, hai...."

Lực bàn tay Bá hầu Trường Dã siết lại, tiếng xương cốt rắc rắc, bất chợt có tiếng khanh khách truyền tới tai hân, ánh mắt hân lạnh lẽo đến cao độ.

Lúc này, từ đằng xa, có tiếng người lười biếng vang lên phá vỡ bầu không khí khản trương: "Bá Hầu huynh, ta với huynh thật đúng là tâm linh tương thông, mới vừa rồi ta còn nhắc đến tới Bá Hầu huynh, bây giờ huynh đã nhớ ta, ày ôi ta cảm động tới rơi nước mắt đây."

Phượng Thiên Dục nghe được âm thanh quen thuộc, bất tỉnh linh mở mắt, trong cái nhìn mơ hồ, hân nhìn thấy có bóng người màu trắng ngồi ngay bệ cửa sổ từ lâu, bộ dạng mệt mỏi như không có xương.

Nháy mắt, trong lòng hân có vô số cảm xúc đan xen.

Nhìn nụ cười tí mắt của đại ca, tức giận lại nổi lên, nhện không được chửi ầm như tát nước: "Phượng Thiên Sách, huynh muốn hại chết đệ thì cứ việc nói thẳng, ít ra cũng phải để đệ vui vẻ chứ."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: V40 Thọ yển phượng thái quân, vị hôn thê của hân

(5)

Edit: Tịch Liều

Đôi mắt hồ ly híp lại, Phụng Thiên Sách ung dung thanh nhả xoay người, nháy khỏi bệ cửa sổ. Khi hắn xuất hiện ở cửa thành, ánh mắt của Bá Hưu Trường Dã suýt chút nữa đã phun ra lửa, sau một khắc liền đem người đã đóng băng trong tay ném ra ngoài, giống như vứt bỏ một vật phẩm hàng hóa vô dụng, đứng trên chiến xa hoàng kim, từ trên cao nhìn xuống, cảm tức nhìn Phụng Thiên Sách: "Người đâu?"

"Bá Hưu huynh, đừng nóng vội, huynh từ từ nghe ta nói đã." Giọng nói rõ ràng trên mặt còn hiện ra nụ cười rạng rỡ, Phụng Thiên Sách thanh thoi phe phẩy cây quạt đi đến trước mặt Bá Hưu Trường Dã.

Một người đối đầu với một xe, dẫn đầu đoàn xe còn là hai con hùng sư to lớn, điều này càng khiến hắn thêm nhỏ bé.

Tuy vậy hắn chẳng tỏ ra lo lắng, hoàn toàn không thấy uy hiếp trước mắt.

Những người đi đường thấy thế không khỏi kinh hãi.

Phụng Thiên Dục bị ném mạnh xuống đất, trong ngực dâng lên cảm giác nhục nhã, trông thấy một màn này thì cảm giác đó hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là sự run sợ và nồng đậm hoài nghi.

Đại ca điên rồi sao?

Chẳng lẽ huynh ấy không nhìn thấy mấy con hùng sư của Bá Hưu Trường Dã sao, chỉ cần nó giơ một móng chân lên thôi, cũng đủ dẫm nát huynh thành một đồng thít vụn?

Không đúng, vừa rồi Bá Hưu Trường Dã nói đại ca giữa đường đánh lên hắn, còn bắt muối muối của hắn....

Đại ca có năng lực như thế sao?

Hắn càng thêm nghi hoặc.

"Phụng Thiên Sách, ngươi đã thành công khiêu chiến sự nhẫn nại của Bản vương, bây giờ ngươi chịu chết đi."

Bá Hưu Trường Dã vừa nói xong sắc mặt liền thay đổi, vung tay lên, hai con hùng sư mới ngồi xuống liền hướng mặt lên trời rống to, móng chân xòe ra, mắt thấy sẽ nghiền nát Phụng Thiên Sách.

Những người đi đường không chịu nổi, đều rối rít nhắm hai mắt lại, lấy làm thương tiếc cho Đại thiếu gia Phụng gia. Tuổi còn trẻ chỉ vì một phút bốc đồng mà mất mạng, thật không đáng giá tí nào!!

"Đại ca!" Cho dù trong lòng không thích đại ca, nhưng Phụng Thiên Dục vẫn kim lòng không đành mở miệng hô to, thân thể bay lên trời, muốn nhào qua cứu đại ca mình.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng trắng kinh người ập tới, nổ tung ở trước mặt Phụng Thiên Sách.

"Ngao-----"

"Ngao-----"

Tiếng kêu rên thống khổ, khiến những người đi đường một lần nữa mờ mắt.

Tình hình đột nhiên chuyển biến đảo ngược lại.

Hai con hùng sư ở đầu bên kia chẳng biết bị sức mạnh nào đó tập kích, một bên kêu thảm, một bên lui về phía sau.

Phụng Thiên Sách đâu? Hắn vẫn bình yên vô sự đứng ở đó, bộ dạng thong thả ung dung, chẳng qua trên bả vai còn có thể một con tiểu thú màu trắng, bộ lông trắng toát chói mắt, tựa như tuyết trên đỉnh Thiên Sơn, nhìn thấu được lòng người.

"Đại ca?" Phụng Thiên Dục sợ ngây người, đại ca chẳng có hề hấn gì cả, nhưng hai con hùng sư của Bá Hưu Trường Dã lại bị đánh lui? Trong lúc kinh ngạc, hắn hoàn toàn quên mất bản thân đang bay giữa không trung, ngay lập tức sẽ ngã trúng đại ca mình.

"A-----"

Đại ca phản ứng kịp thì đã muộn.

Hắn ngã vào trong lòng một người, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê: "Nhị đệ, sao đệ đột nhiên nhiệt tình thế? Đại ca như ta đây không quen lắm đâu. Được rồi được rồi, đại ca biết đệ sùng bái ta, yêu quý ta, thôi ta để cho đệ ôm ta thêm một lúc nữa đó."

Phượng Thiên Sách mỉm cười từ ái, bàn tay to khỏe vỗ sau lưng Phượng Thiên Dục, không hề để ý cả người đệ đệ mình xốc xếch không chịu nổi.

"Phượng Thiên Sách, người đứng là thâm tàng bất lộ, xưa nay Bản vương đã xem thường người rồi." Ánh mắt Bá Hầu Trường Dã sắc bén u ám bắn về phía trước, hần cười lạnh nói, "Nói đi, người làm thế là có mục đích gì?"

Phượng Thiên Sách hí mắt cười một tiếng: "Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ muốn nhờ Bá Hầu huynh giúp ta một việc nhỏ mà thôi."

Đôi mắt Bá Hầu Trường Dã càng híp chặt hơn, hai tầm mắt đột nhiên va chạm nhau.

Lúc này trong Phượng phủ, Già Lam vẫn không thể nào địch nổi những tên cao thủ Phượng gia đang bao vây mình, ngay cả quan tài thiên táng của nàng cũng bị người của Phượng gia trói lại.

Một đám người vây quanh quan tài thiên táng, bàn bạc xem xử lý như thế nào.

Có người cầm búa bén chém thử, có người dùng đao cạy thử, đáng tiếc cũng không ăn thua gì, cuối cùng dưới sự đề nghị của Tam phu nhân, bọn họ quyết định đem củi lửa đến bên dưới quan tài, dùng lửa đốt nó.

Kết quả là Già Lam vào giờ phút này, đang co rúc trong quan tài, cảm thụ xung quanh ngày càng nóng bức, hô hấp trong nháy mắt trở nên khó khăn.

"Chết tiệt, tâm tư nữ nhân Phượng gia cũng thật quá độc ác, đây chẳng phải là muốn ta bị chết cháy sao?"

Nàng đang do dự, chưa đến phút cuối cùng, nàng không muốn thi triển sức mạnh chiến hoàng bút, bởi vì nếu như chuyện chiến hoàng bút bị bại lộ, tình cảnh của nàng sẽ còn nguy hiểm hơn bị lửa nướng lúc này.

"A Sách, rốt cuộc chàng đang ở đâu hả? Mau tới cứu ta đi."

Bây giờ nàng chỉ có thể gửi hy vọng vào Phượng Thiên Sách.

Ở bên ngoài quan tài, Tam phu nhân đắc ý cười hả hê: "Xứ nha đầu, cô cứ tiếp tục trốn đi, để ta nhìn xem cô có thể trốn được bao lâu?"

Tứ phu nhân không đành lòng, tiến lên phía trước nói: "Chúng ta làm như vậy, có phải đã quá tàn nhẫn hay không? Lỡ như Đại thiếu gia biết được, chắc chắn Phượng gia sẽ không yên ổn."

Tam phu nhân cười châm chọc: "Muội bớt giả đồ làm người tốt đi. Người bày ra kế hoạch này không phải là muội sao. Để dồn nàng ta vào chỗ chết, ngay cả ma ma của Đại thiếu gia muội cũng giết, muội nói xem đến lúc Đại thiếu gia truy cứu, ai là hung thủ nhỉ?"

Sắc mặt Tứ phu nhân thay đổi, liên tục lắc đầu: "Muội không có giết ma ma, ma ma không phải do muội giết, sao tỷ có thể vu oan muội được?"

"Không phải muội giết, chẳng lẽ ta giết?" Tam phu nhân tiếp tục mỉa mai, nụ cười càng sâu hơn, "Muội đừng tưởng ta không biết, muội cố tình dạy Tiểu Thoa đứng ra chỉ điểm Già Lam là người đã độc thủ, nếu không phải muội là người đầu tiên khởi xướng, sao ta có thể nhân cơ hội này mà bỏ đá xuống giếng được chứ?"

"Muội không có! Sau khi muội nghe Tiểu Thoa miêu tả xong liền nảy ra ý xấu, bảo nàng đứng ra đổ tội cho Già Lam. Tỷ cũng biết, muội từ Tuyệt Mệnh quốc gả đến đây, muội chỉ mong Đại thiếu gia có thể lấy công chúa Tuyệt Mệnh quốc, cho nên đó là lý do muội không hy vọng một kẻ ngoại nhân bước vào Phượng gia. Nhưng mà, muội thật sự không có giết người, cũng không có cho người đầu độc thủ sủng, tỷ cho muội một nghìn lá gan, muội cũng không dám. Đây đều là thủ sủng mà gia chủ yêu thích, muội sao có thể đi chọc giận gia chủ được?" Tứ phu nhân nói tủi thân trong lòng, trái lại vô cùng hợp tình hợp lý.

Tam phu nhân nghe xong u mê, người không phải nàng ấy giết, cũng không phải mình giết, chẳng lẽ là....

Ánh mắt hoài nghi của nàng lập tức rơi trên người Nhị phu nhân, nhưng Nhị phu nhân là người tai thính mắt tinh, đã sớm nghe được chuyện của hai người, lạnh lùng trả lời: "Các người đừng có nhìn ta. Ta đã nhận được sự đồng ý của gia chủ mới dám hạ độc, không hy vọng Già Lam được gả vào Phượng gia không chỉ có một mình chúng ta, gia chủ cũng không muốn một nha đầu chẳng biết từ đâu bước vào Phượng gia. Chỉ có điều cái chết của ma ma, rất kỳ lạ. Ta còn tưởng hai người các người làm..."

Tam phu nhân và Tứ phu nhân cùng lộ ra sự kinh ngạc, ban đầu các nàng còn nghi ngờ lẫn nhau, cứ tưởng đối phương làm, hiện tại sự thật chứng minh, ba người không ai giết người cả, vậy ma ma sao chết được?

Trong lúc ba người khốn khổ suy tư, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sư tử rống, chấn động bốn phương.

Ba người liền ngẩng đầu, trông thấy một chiến xa màu vàng từ trên trời giáng xuống, dẫn đầu là hai con hùng sư uy vũ bu rục hần khó đỡ nổi, mọi người xung quanh bị kinh động chạy tán loạn.

Ầm!!

Chiến xa xông về đồng lửa, khiến đám lửa đang hùng hực bốc cháy phải bay tưng tưng, cuối cùng bánh xe vững vàng rơi trên nắp quan tài.

Bá Hầu Trường Dã ngồi trên chỗ cao của chiến xa, mắt nhìn xuống đám người đang bị hoảng sợ của Phượng gia, hần hí mắt nói: "Người đâu?"

Câu hỏi không đầu không đuôi, khiến cho già trẻ Phụng gia không hiểu ra sao.

Nhìn bộ dạng uy phong bắt mắt của Bá Hầu Trường Dã, tất cả mọi người đều đoán được thân phận của hắn, mặc dù trong lòng có tức giận cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Nhị phu nhân tiến lên phía trước nói: "Chiến vương người tới là khách, chẳng biết tại sao không vào cửa chính? Chúng ta đang xử lý một số chuyện trong nhà, xin chiến vương tạm lánh mặt đi đến đại sảnh nghỉ ngơi dùng trà."

"Bớt nói nhảm đi, Bản vương muốn tìm người tên Già Lam, mau bảo nàng ta ra đây gặp Bản vương." Bá Hầu Trường Dã không thèm để ý đến nàng, ánh mắt sắc bén quét nhìn khắp sân, muốn kéo người hắn cần tìm ra, nhưng hắn không ngờ đến người hắn cần tìm, bây giờ đang ở bên dưới chiến xa của hắn, bị hắn ép tới suýt chút nữa ngộp thở.

"Mẹ nó, ta đang ở bên dưới ngơì này." Già Lam nhin không được chữ ằm lên, người đang ở bên dưới hắn, mà hắn còn đi tìm khắp nơi.

Mặc dù có thể người đến không tốt, nhưng vào giờ phút này mà nói, hắn chính là vị cứu tinh của nàng, cho nên nàng sẽ bỏ qua cho hắn lần này.

Bên trên quan tài đột nhiên nhẹ hẳn đi, toàn bộ quan tài bị nâng lên, Già Lam hé mở, muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra, ai ngờ trước mắt đột nhiên có nguồn sáng, khiến nắp quan tài mở ra. Một bàn tay lớn thò vào trong kéo tóc nàng, đem cả người lẫn tóc ra ngoài.

"Đau! Đau!"

Da đầu bị đau, suýt chút nàng đã rút nước mắt, Già Lam trừng mắt nhìn nam nhân ánh vàng rực rỡ trước mặt, thật muốn bóp chết hắn.

"Là người?" Đáy mắt Bá Hầu Trường Dã xẹt qua một luồng sáng u ám nhìn nàng thêm sâu xa, hắn hừ một tiếng, "Trước tiên giữ lại cái mạng nhỏ của cô, đợi sau khi xong việc, Bản vương sẽ bóp chết cô."

Ba ba ba, tay hắn khê giờ lên, huyết đạo trên người Già Lam bị điểm, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Bá Hầu Trường Dã.

Thân thể của hắn tựa như khối băng lạnh lẽo, không hề có độ ấm.

Đi lại của Già Lam bị hạn chế, không thể nhúc nhích chỉ có thể dựa vào lòng hắn, chẳng biết kế tiếp hắn định dẫn nàng đến nơi nào. Chẳng qua cũng tốt hơn so với việc bị nướng chín.

"Từ giờ trở đi, cô không được rời khỏi Bản vương nửa đường..."

Chỉ một câu nói thôi cũng đủ để người ta suy nghĩ xa xôi, nếu như đổi thành lời nói ni non của những cặp tình nhân, một màn này thật chẳng biết có bao nhiêu ảm áp lằng mận, đáng tiếc, tình cảnh hiện tại của Già Lam, nàng cũng không cảm thấy có chút xíu gì lạc quan, ở lại bên cạnh hắn, đúng là một loại cực hình.

Phụng Thiên Sách, sao chàng còn chưa tới? Không thấy ta đang bị người ta khi dễ sao?

Trái ngược với Già Lam đang bị ức khuất, ba vị phu nhân Phụng gia hoàn toàn ngớ ra, đây là tình huống gì?

"Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Tứ phu nhân, lão thái quân cho mời." Đột nhiên có hạ nhân đến bẩm báo, khi thấy Bá Hầu Trường Dã cũng ở đây, liền nói thêm, "Chiến vương xin mời đi ra trước, thọ yến sắp bắt đầu rồi."

Già Lam chú ý thần thái người này rất bình tĩnh, cũng không hề ngạc nhiên trước cục diện hỗn loạn này, càng không sợ hãi vì sự xuất hiện của Bá Hầu Trường Dã ở đây, ngược lại hắn rất trấn tĩnh thông dong, hơn nữa, bóng dáng của hắn nàng thấy rất quen mắt, dường như đã gặp ở nơi nào rồi.

Không đợi nàng kịp nghĩ ra, cả người nàng đã bị Bá Hầu Trường Dã xách lên, đi về hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: V41: Thọ yến phụng thái quân, vị hôn thê của hắn (6)

Edit: Tịch Liêu

Khách khứa đã tập trung đầy đủ trong thọ yến.

Chiến vương Hoàng Kim đến, như một trận cao triều nho nhỏ, mọi người đều biết, tính tình Bá Hầu Trường Dã cao ngạo, không xem ai ra gì, hẳn có thể đích thân đến Phụng gia chúc thọ Phụng thái quân, quả là chuyện hiếm có. Cũng chỉ có những nhân vật đức cao vọng trọng như Phụng thái quân, mới có thể khiến Bá Hầu Trường Dã đích thân đến, những người bình thường khác sao có được phúc phần này chứ?

"Tên tiểu tử Bá Hầu này, ngươi không mang lễ vật đến cho lão phụ sao? Đây là muốn phá hủy Phụng gia ta hay muốn bà già như ta bị mọi người chỉ trích đây?" Phụng lão thái quân cười híp mắt, giọng nói hiền từ nhưng lời nói lại sắc bén, rõ ràng là đang chất vấn Bá Hầu Trường Dã vừa nảy đột nhiên xông vào gây loạn.

Bá Hầu Trường Dã vẫn tỏ ra thản nhiên, cúi đầu trừng mắt với Già Lam đang hướng nhìn Phụng thái quân cầu cứu, lạnh lùng nói: "Phụng thái quân, ta phụng mệnh hoàng huynh đến đây trước là chúc thọ lão thái quân, lễ vật sẽ được mang đến sau."

Trong lúc hai người nói chuyện, thân thể Già Lam cũng không thể nào nhúc nhích được, chỉ đành phải dùng sức nháy mắt với Phụng thái quân. Nàng là khách quý của Phụng thái quân, bà ấy nhất định sẽ không bỏ mặc nàng đứng không?

May mắn cố gắng của nàng không uổng phí, cuối cùng cũng hấp dẫn được sự chú ý của Phụng thái quân.

"Tiểu tử Bá Hầu, vị cô nương Già Lam này là khách quý của ta, có thể hay không nể mặt lão phụ...."

Bá Hầu Trường Dã hừ lạnh một tiếng, rất không tình nguyện.

Phụng thái quân cũng nặng nề hừ lạnh: "Già Lam công nương có công chữa trị vết thương cho hoàng hậu Tuyệt Mộng quốc, cho nên nàng là khách quý của Phụng gia ta, hôm nay thọ yến, ai cũng không được vô lễ với Già Lam cô nương, bằng không đừng trách lão bà như ta làm khó dễ."

Lời nói khí phách của Phụng lão thái quân mang theo uy nghiêm, khiến sắc mặt Bá Hầu Trường Dã lập tức thay đổi, trong nháy mắt đã giải huyệt vị trên người Già Lam.

Già Lam khôi phục lại tự do, liền hướng về phía Phụng lão thái quân vái chào cảm kích, Phụng thái quân đứng là không phải nhân vật tầm thường, ngay cả một người cuồng vọng như Bá Hầu Trường Dã, cũng phải nhìn ba phần sắc mặt của bà. Chỉ có điều nàng biết, giờ phút này mình không có khả năng rời khỏi tầm mắt Bá Hầu Trường Dã, thần thức của hắn vẫn mạnh mẽ tập trung trên người nàng, nếu nàng làm bất cẩn chắc chắn sẽ bị hắn công kích. Đã như vậy, nàng sẽ an phận đứng bên cạnh hắn, người này chưa có ý định giết nàng ngay lập tức, điều đó chứng tỏ tạm thời nàng được an toàn, có hắn ở đây, những người khác cũng chẳng dám tùy tiện đến khi dễ nàng.

Ngược lại nàng cảm thấy khá an toàn.

Phụng lão thái quân đi ra ngoài tiếp đón những người khách khác, Già Lam tiến đến trước mặt Bá Hầu Trường Dã, hiếu kỳ hỏi: "Này, tên vàng rục, vì sao ngươi lại bắt ta? Ta nhớ gần đây đâu có mạo phạm đến ngươi đâu nhỉ?"

Bá Hầu Trường Dã ném ánh mắt vô tình nhìn nàng: "Ngươi tốt nhất nên thành thật ở lại đây cho ta, bây giờ tâm tình Bản vương không được vui đấy nhé."

Già Lam nhìn không được trợn mắt: "Nhìn tâm tình của ngươi chẳng lẽ....."

Không biết Bá Hầu Trường Dã nghĩ tới điều gì, hắn hí mắt nhìn nàng chằm chằm "Rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với Phụng Thiên Sách? Sao hắn có thể lớn mật để Bản vương đến đây bảo vệ một người ti tiện như ngươi chứ, tóm lại ngươi có cái quái gì đáng giá nhỉ?"

Già Lam vừa kinh ngạc vừa tức giận, tên Bá Hầu Trường Dã này cũng thật ngông cuồng, hận không thể xé rách miệng hắn, nàng hít một hơi thật sâu: "Vì sao Phụng Thiên Sách lại để ngươi đến bảo vệ ta? Chẳng lẽ ngươi với chàng có giao dịch gì sao?"

Bá Hầu Trường Dã lườm nàng, ánh mắt khác thường đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nhìn tới nhìn lui một lúc lâu mới nói: "Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào. Ánh mắt của Phụng Thiên Sách sao có thể kém như vậy....Nhất định trên người ngươi có thứ gì đó có giá trị để hắn lợi dụng...." Nói xong, không coi ai ra gì đi vào ngồi trước, tác phong nghiêm nghị.

Già Lam không muốn tranh cãi vô ích với hắn, miễn cưỡng nuốt cục tức vào lòng, người ta nói nữ nhân tốt là nữ nhân co được dãn được, không nên so đo với loại người như hắn.

Nhìn xung quanh, cũng không thấy bóng dáng Phụng Thiên Sách, ngay cả đệ đệ và muội muội của hắn cũng không có trong bữa tiệc, cuối cùng hắn đã đi đâu chứ?

Trong lúc ngó nhìn xung quanh, những vị khách còn lại lần lượt kéo đến, trong đó dẫn đầu là Hoàng thái hậu, theo sau là Đại công chúa, Nhị công chúa và Tam hoàng tử, Tuyệt Mộng quốc có hoàng hậu cùng Hiến Viên Trinh Nhi, Bá Hầu Trường Dã đại diện cho sử thần Kim Lôi quốc, đội hình khách khứa đến có thể so sánh ngang với thịnh yến hoàng thất.

Bữa tiệc này thật khiến nhiều người ao ước, ngoại trừ khách khứa là người hoàng thất, còn có viện trưởng của học viện Thiên Dực, các trưởng lão, cùng với Nạp Lan Tiêu Bạch đến chúc thọ Phụng thái quân, chiến trận như vậy, cho dù là hoàng thất cũng chưa chắc đã được nể mặt như thế, chỉ cần nhìn sắc mặt vui buồn lẫn lộn của hoàng thái hậu cũng có thể đoán được.

Gia chủ Phụng gia Phụng Chấn Tường ung dung trả lời câu hỏi của những người khách đến đây, thọ yến rất nhanh đã bắt đầu.

Già Lam âm thầm đánh giá Phụng Chấn Tường, người này khí chất phi phàm, chừng chắc mạnh mẽ, trong lúc giờ tay nhắc chân, đều mang phong phạm của một đại tướng lĩnh. Nếu như Sở phu nhân không nói dối, năm đó cô cô với Phụng gia chủ có một đoạn tình cảm đặc biệt, cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều, cuối cùng lúc đó đã xảy ra chuyện gì, liệu Phụng gia chủ có biết nguyên nhân hay không?

Trong lúc suy tư, nàng cảm giác được có một vài ánh mắt không ngừng nhìn nàng, Già Lam ngẩng đầu, là mấy vị Nhị phu nhân, Tam phu nhân và Tứ phu nhân đang nhìn mình. Già Lam nhìn ra được ác ý trong mắt những người này, hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Thọ yến náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ nghe Hoàng thái hậu mỉm cười nói: "Hôm nay là ngày vui của tỷ tỷ, sao không thấy đám tiểu bồi đến chúc mừng thế?"

"Chấn Tường, bọn Sách nhi Dục nhi đâu?" Phụng thái quân hỏi Phụng gia chủ.

Phụng gia chủ trả lời: "Thưa mẫu thân đại nhân, ta đã cho người đi tìm bọn chúng, chốc nữa sẽ đến ngay thôi."

Phụng thái quân gật đầu đáp: "Ừm, tuy ngày thường Sách nhi hay càn quấy, nhưng lúc gặp chuyện đại sự nó rất nghiêm túc, hôm nay có mặt các chư vị tân khách đến đây, nó nhất định sẽ không làm cho lão bà như ta mất thể diện."

"Tỷ tỷ, ba người bọn Sách nhi cũng không phải là con nít ba tuổi, chẳng lẽ bọn chúng không biết hôm nay là ngày vui song hỷ lâm môn sao, chúng ta sẽ sớm quyết định hôn sự của bọn chúng?" Hoàng thái hậu cười híp mắt, nhìn hoàng hậu Tuyết Mộng quốc nói, "Ai gia thấy đứa nhỏ Trinh Nhi này không những đồng tuổi với Sách nhi, Dục nhi, hay Anh Kỳ, bất luận nàng gả cho Phụng gia hay hoàng thất, cũng đều là may mắn của Phụng Lâm quốc. Ai gia có đề nghị thế này, thay vì chúng ta thương nghị như trước, sắp xếp chuyện hôn sự của tụi nhỏ, tránh nước phù sa chảy ra ruộng ngoài, được không?"

Hoàng hậu dịu dàng cười nói: "Chỉ cần tụi nhỏ vừa ý với nhau. Bôn cung tất nhiên sẽ vui vẻ tác hợp."

"Vậy thì tốt rồi." Hoàng thái hậu quay lại hỏi Phụng thái quân, "Tỷ tỷ, ý của tỷ thế nào?"

Phụng thái quân lần lượt quan sát nét mặt của Đại công chúa, Nhị công chúa và Hoàng Phó Kỳ Anh, suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện hôn sự phải xem tụi nhỏ có duyên phận hay không, miễn tụi nhỏ hài lòng, lão phụ cũng không có ý phản đối."

Hoàng thái hậu nghe vậy, vui vẻ cười nói: "Người ta nói lương duyên do trời định, ai gia biết có một phương pháp cổ xưa có thể nhìn thấy nhân duyên con người, vô cùng chuẩn xác, nếu không ngại cứ để tụi nhỏ thử xem, có duyên phận hay không, toàn bộ xem như ý trời. Giả sử ý trời cho rằng bọn họ có duyên phận, vậy thì cứ y theo đó mà làm, nếu như ý trời không đồng ý, miễn cưỡng ở cùng một chỗ cũng không hạnh phúc."

"Hoàng nữ nãi, phương pháp cổ xưa gì thế? Sao trước đây con chưa từng nghe qua?" Nhị công chúa tò mò hỏi.

Hoàng thái hậu nói: "Đây là phương pháp cổ ở Tây Vực, nghe nói đã lưu truyền mấy ngàn năm qua, lúc tiền hoàng còn tại thế, ngẫu nhiên biết được từ một vị thể ngoại cao nhân, để chứng minh phương pháp này là thật, tiền hoàng đã thử qua hơn một trăm cặp nam nữ, cuối cùng chỉ có mười cặp là có duyên phận, sau đó mười cặp này thành thân, vợ chồng tôn trọng nhau, ân ái ái ái, chứng thực phương pháp này rất linh nghiệm."

"Quả thực có phương pháp thần kỳ như vậy." Hoàng hậu gật đầu thừa nhận, ngay cả Phụng lão thái quân cũng tin, những vị khách còn lại đều rít rỏ ra hứng thú.

Già Lam nghe vậy, tim đập thình thịch, rốt cuộc Hoàng thái hậu định đưa ra chủ ý gì đây, nàng cũng không tin cái gọi là phương pháp định duyên phận kia. Quan sát ánh mắt của Hoàng thái hậu, trong đầu Già Lam chợt nảy ra một ý niệm, hiện tại Phụng Thiên Sách và Phụng Thiên Dục không có ở đây, trong yến tiệc chỉ có một mình Hoàng Phó Kỳ Anh là nam nhân bằng tuổi Hiên Viên Trinh Nhi, nếu như một chút nữa phương pháp kia chứng minh hai người bọn họ có duyên phận, chẳng phải Hiên Viên Trinh Nhi nhất định sẽ gả vào hoàng thất hay sao.

Không sai, Hoàng thái hậu chính là nhìn trúng công chúa Tuyết Mộng quốc, muốn Tam hoàng tử cưới Hiên Viên Trinh Nhi, cứ như vậy sẽ cắt đứt mối quan hệ giữa Phụng gia và Tuyết Mộng quốc, hơn nữa còn củng cố thêm thực lực của hoàng thất, quả là một công đôi việc.

Không hổ danh là người lăn lộn nhiều năm trong hoàng cung, chỉ có bà mới có thể nghĩ ra cách như vậy để lừa gạt công chúa một nước.

Không được, nàng không thể để mưu kế của Hoàng thái hậu được thành công.

Hiên Viên Trinh Nhi không thể gả cho Phụng Thiên Sách, càng không thể gả cho tên tiểu tử Hoàng Phó Kỳ Anh.

Tầm mắt của nàng chuyển sang nhìn Bá Hầu Trường Dã bên cạnh, đột nhiên trong đầu lóe ra một chủ ý, cổ tình lớn tiếng nói với Bá Hầu Trường Dã: "Chiến Vương diện hạ, tuổi của ngươi với công chúa Trinh Nhi cũng không kém nhau bao nhiêu, sao không ra góp vui đi? Nói không chừng hai người thật sự có duyên phận đấy?"

Bá Hầu Trường Dã ở bên này còn chưa kịp phản ứng, những người còn lại đã xôn xao, nghe nói từ trước đến giờ Chiến vương Hoàng Kim không gần nữ sắc, sống gần hai mươi lăm năm, đến nay cũng chưa từng nghe nói hắn có bất kỳ nữ nhân nào, thậm chí có nhiều người hoài nghi Chiến vương Hoàng Kim ở phương diện kia có vấn đề.

Hoàng thái hậu khẽ biến sắc, sau đó hờn hờn nở nụ cười: "Nếu Chiến vương tham gia thì tốt quá còn gì. Hai vị công chúa đã sớm ngưỡng mộ uy danh của Chiến vương, nếu như có duyên phận với nhau, đây chẳng phải là chuyện vui sao?"

Hoàng thái hậu này thật đúng là biết tính toán, không những muốn nhét công chúa Trinh Nhi vào hoàng thất, bây giờ còn muốn kéo thêm Bá Hầu Trường

Đã vào, như vậy địa vị cũng bọn họ sẽ càng thêm vững chắc, đầu còn phải lo sợ một Phụng gia nhỏ nhoi.

Già Lam có thể suy nghĩ được như vậy, Phụng lão thái quân tất nhiên cũng sẽ nghĩ đến, ánh mắt của bà dừng lại trên người Nạp Lan Tiêu Bạch, mặt giãn ra nói: "Nếu đã là duyên số, lão phụ cũng rất hứng thú, những người ngồi ở đây tuổi từ mười tám đến ba mươi, bất luận là nam hay nữ đều có thể tham gia. Có duyên phận hay không cũng phải xem ý trời."

Khách khứa ngồi ở đây không thiếu những người trẻ tuổi, cho dù không có hai huynh đệ Phụng Thiên Sách, nhưng đối thủ tăng lên rõ rệt, hoàng thất chưa chắc đã thành công.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe Phụng thái quân chỉ đích danh tên mình: "Già Lam cô nương cũng tham gia cho vui đi."

"Há?" Già Lam giật mình, ban đầu chỉ định khuấy cho nước đục thôi, không ngờ bản thân bị đẩy vào trong đó, "Đa tạ ý tốt của Phụng thái quân, chỉ có điều thân phận của ta thấp kém, cho dù có tham gia cũng không thể nào có duyên phận với các vị hoàng tử công tử được, cần gì phải uổng công vô ích chứ?"

"Hừ." Trả lời nàng là một tiếng hừ lạnh của Bá Hầu Trường Dã, "Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân." (*)

(*) Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân: Một câu nói nổi tiếng của Khổng Tử, nó có nghĩa là 'Cái gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác'

"Thân phận Chiến vương cao quý như vậy, có thể kết duyên với người, trong thiên hạ này cũng chỉ là mấy vị công chúa mà thôi. Đề nghị vừa rồi của kẻ hèn, cũng là nghĩ là cho Chiến vương diện hạ mà thôi, chẳng lẽ Chiến vương diện hạ không muốn biết nhân duyên của mình sao?" Già Lam không hề sợ hãi, cười tủm tỉm nói.

Phụng Chân Tường cười vang lên: "Chỉ thử thôi mà, cũng đâu thể nào kết hôn bữa bãi được, các vị đừng khản trương qua, xem như giải trí đi, ha ha ha...."

Hoàng thái hậu tiếp lời của ông nói: "Đúng vậy, mọi người đừng căng thẳng. Tin thì có, không tin thì không có."

"Xin hỏi Hoàng thái hậu phương pháp đó thế nào?" Nạp Lan Tiêu Bạch chợt cảm thấy hứng thú.

Hoàng thái hậu vẻ vui, vội vàng nói: "Phương pháp này rất đơn giản, ở đây ai gia có một bức tranh...."

Đang nói chuyện, bà ra hiệu cho người phía đưa một bức tranh đến cho bà.

Mọi người nhón nháo nghiêng cổ nhìn, đợi bức tranh cuộn tròn chậm rãi mở ra, mọi người sợ ngây người.

Trên bức tranh vẽ chẳng biết vô số đường nét, những đường này lại đan xen với nhau tạo thành một cái lưới lớn, mật độ đồng đều, ban đầu nét vẽ rải đều từ trên xuống dưới, mỗi một chỗ có chừng ba bốn mươi đầu sợi, hơn nữa còn tập trung về phía trung tâm bức tranh, khiến người xem hoa cả mắt, cho dù là người có thị lực hơn người, cũng không phân biệt nổi cái nào là cái nào.

"Mọi người có nhìn thấy những đầu sợi trên bức tranh không? Những đầu sợi này đều xuất phát từ một điểm, cũng có những sợi xuất phát từ những điểm khác, nam nữ lựa chọn một đầu sợi, nếu có duyên, sẽ chọn cùng một điểm, nếu như vô duyên...." Con mắt Hoàng thái hậu lóe sáng, tiếp tục nói, "Duyên số mọi người, là do trời định, mọi người có thể tiến lên thử một chút, tin thì có, không thì không có."

Được sự cổ vũ của Hoàng thái hậu, mọi người đều nóng lòng muốn lên thử.

Người bước đến đầu tiên là Nhị công chúa, trong đầu nàng chỉ nghĩ xem trò vui thôi, đáng tiếc Phụng thiếu không có ở đây, nên nàng cảm thấy không hứng thú lắm.

Người thứ hai bước lên là Đại công chúa, nàng liếc nhìn bức họa, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Nạp Lan Tiêu Bạch, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hoàng Phổ Kỳ Anh đưa tay, sờ sờ bức họa, khoe miệng khẽ nhếch lên, như có mưu đồ khác.

Ngay sau đó, Hiên Viên Trinh Nhi cũng đi đến trước bức họa, đầu ngón tay nhỏ nhắn mon tron bức họa, dung nhan xinh đẹp sinh ra mấy phần ưu buồn. Lần này đến Phụng Lâm quốc là vì giấc mộng của mình, ai biết vừa tới ngày đầu tiên, giấc mộng của nàng đã tan nát.

Rốt cuộc nàng nên làm thế nào đây?

Ánh mắt mê ly dần dần rơi vào tán loạn.

"Chiến vương? Nạp Lan công tử?" Hoàng thái hậu mỉm cười nhìn Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch, trong lòng âm thầm tính toán, bà có hai đứa cháu gái, bất luận là gả cho một trong hai người này, đối với hoàng thất mà nói là chuyện vô cùng có lợi. Bà bắt đầu lên kế hoạch, nếu như có thể kết thông gia với Kim Lôi quốc bọn họ sẽ mang đến bao nhiêu lợi ích, nếu như kết thông gia với gia tộc Nạp Lan thì có có nhiều chỗ tốt, đánh giá cần thận hai bên.

Nạp Lan Tiêu Bạch trầm ngâm một lúc, sau đó đứng lên nói: "Nếu như chỉ là giải trí, chơi một chút cũng chẳng sao. Lam Lam, chơi với ta được không?"

Già Lam chân chừng, lơ như thật sự gắn bó với một người nào đó, chẳng phải quá phiền phức hay sao?

"Lão thái quân, nàng không có tư cách tham gia." Lúc này mấy vị phu nhân nhào đến, bảy miệng tám lưỡi nói.

"Đúng vậy, không thể để nàng tham gia. Ma ma của Đại thiếu gia bị nàng giết chết, Già Lam chính là hung thủ."

"Già Lam đã giết chết ma ma, còn độc chết thú sủng của gia chủ..."

"Lão thái quân, người nhất định phải trừng phạt nàng ta! Tuyệt đối không thể tha cho nàng."

"Không thể để ma ma chết oan uổng như vậy."

Cuối cùng những người này có bao nhiêu oán hận với nàng thế, sao cứ nhất thiết phải đưa nàng chỗ chết?

Phượng thái quân nhíu mày: "Các người nói như vậy, có bằng chứng gì không?"

"Tất nhiên có bằng chứng." Tam phu nhân kéo Tiểu Thoa đang đứng sau lưng, "Tiểu Thoa, con nói cho lão thái quân những gì con nhìn thấy đi, đừng sợ chúng ta sẽ làm chủ cho con."

Lúc này Tiểu Thoa cũng không tự tin như trước, khiếp sợ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Phượng thái quân. Tam phu nhân thấy thế, lén nheo nàng một cái: "Tiểu Thoa, mặc dù con không có dũng khí nói, nhưng chúng ta sẽ giúp con, con sợ gì chứ? Hơn nữa, ngày thường con không phải thích đại ca nhất sao? Chẳng lẽ con trơ mắt nhìn đại ca bị một nữ nhân xấu xí lừa gạt, cưới vào cửa làm tẩu tử của con?"

Nghe được câu nói cuối cùng, Tiểu Thoa đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt thiết tha đáp: "Nhị công chúa nói, nàng là xấu nữ độc ác, nàng không xứng làm tân nương của đại ca."

Nhị công chúa?

Ánh mắt Già Lam mang theo sắc nhọn, thì ra Nhị công chúa ở sau lưng giờ trò, hèn chi nàng với tiểu nha đầu này chưa từng gặp mặt, mà đứa trẻ này đã tràn ngập thù địch với mình.

Nhị công chúa dậm chân, nha đầu kia không biết giữ miệng gì cả, rõ ràng nàng đã ba lần bảy lượt căn dặn không thể nói cho ai biết, vậy mà cũng buột miệng bán đứng nàng.

"Đúng vậy. Nàng ta căn bản không thể nào bước vào Phượng gia được, Tiểu Thoa con mau vạch trần bộ mặt thật của nàng cho lão thái quân biết đi, đừng để lão thái quân tiếp tục bị nàng mê hoặc." Tam phu nhân vui vẻ nói.

Tiểu Thoa được ba vị phu nhân cổ vũ. Vì vậy đem chuyện kể ra một lượt, giọng điệu càng thêm kiên định hơn trước.

Già Lam cau mày, nhìn về phía Phượng lão thái quân, bà cũng đang nhìn mình, sắc mặt khó lường.

Một lúc lâu, Phượng lão thái quân mới mở miệng nói: "Chuyện này để sau giải quyết, không thể ở trước mặt khách khứa làm chuyện mất mặt được."

Ba vị phu nhân liếc mắt nhìn nhau, còn định nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của bà liền lập tức ngậm miệng lại.

"Già Lam cô nương, cô cũng tham gia đi, đời người có vô số nhân duyên không đoán trước được, có thể cô sẽ phát hiện mình có nhân duyên khác tốt hơn thì sao?" Phượng lão thái quân nói.

Trong lòng Già Lam run lên, ý tứ của bà đã quá rõ ràng, bà muốn nàng biết khó mà lui, thật ra trong lòng bà cũng không tán thành việc nàng với Phượng Thiên Sách ở cùng một chỗ. Đúng vậy, nếu so với mấy vị công chúa, nàng có thân phận gì chứ, sao có thể với tới được? Nàng cũng chẳng mang lại được lợi ích gì cho Phượng gia.

Mặc dù nó là sự thật, nhưng trong lòng Già Lam cũng thấy đáng ghét.

"Được, thử xem thế nào?"

"Tiểu tử Bá Hầu còn người?" Phượng lão thái quân lại hỏi Bá Hầu Trường đã.

Bá Hầu Trường Đã nhìn chăm chăm bức tranh nửa ngày, mới hỏi: "Quả thực linh nghiệm sao?"

"Quả thực linh nghiệm." Hoàng thái hậu chắc chắn.

Lúc này Bá Hầu Trường đã mới đứng lên, đi đến trong đám người, thần sắc chuyên tâm hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Bảy người, bốn nữ, ba nam, bắt đầu lựa chọn đầu sợi cho riêng mình.

"Ta chọn cái này." Nhị công chúa chọn đầu mút thứ bảy phía bên tay trái, trong lúc quay đầu, bắt gặp ánh mắt 'hận không rèn sắt thành thép' của Hoàng Thái hậu liền ngẩn người, ngờ ngàng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nàng đã làm gì sai à?

Hoàng thái hậu mở miệng nói với mọi người: "Nam trên nữ dưới, trước tiên cho ba vị công tử chọn lựa, sau đó mới đến nữ tử."

"Vậy ta đi trước." Hoàng Phổ Kỳ Anh lên tiếng, liếc mắt nhìn nhau với Hoàng thái hậu, chọn trúng đầu mút thứ ba bên tay trái, "Nạp Lan huynh, Chiến vương, đến lượt các người.."

Bá Hầu Trường Dã nhìn chằm chằm những đầu sợi rậm rạp chẳng chặt, chần chờ giây lát, quay đầu lại, quan sát nét mặt của bốn nữ tử kia, có chút trầm tư.

Khác với sự lưỡng lự của hấn, Nạp Lan Tiêu Bạch không tiến lên, chỉ sáng khoái mở miệng chọn lựa: "Ta chọn đầu mút đầu tiên bên tay trái."

Giả Lam nhìn ra được, Nạp Lan Tiêu Bạch cũng như nàng, không tin vào một bức tranh có thể định được duyên phận hai người, đây đơn thuần chỉ là một kế hoạch, chẳng qua khiến nàng bất ngờ nhất chính là Bá Hầu Trường Dã lại vô cùng tin, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn, nàng nhin không được cười trộm. Nếu như hấn thật sự chọn trúng một trong ba vị công chúa ở đây, chẳng lẽ hấn thật sự sẽ tin là duyên phận mà cưới các nàng làm vợ?

Với tính tình vừa cổ quái vừa mạnh mẽ như hấn, thật không biết nên nói thế nào, nếu giả cho một người như hấn, cuộc sống sau này của các vị công chúa cũng không dễ chịu chút nào, ai lại ngu dại mà muốn sống chung với một trái bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào chứ?

Trong lúc rối rắm, Bá Hầu Trường Dã đã chọn lựa xong, hấn chọn đầu sợi ngay vị trí trung tâm.

"Bây giờ đến lượt chúng ta phải không?" Nhị công chúa một lần nữa giành đi đầu tiên, tầm mắt của nàng nhìn tới nhìn lui kẻ hèn đang phân vân lựa chọn đầu mút, cái trò này của hoàng nãi nãi thật sự tin được không nhỉ? Nếu như lựa chọn không trúng người nào hết, vậy chứng tỏ nàng với Phượng thiếu có duyên phận với nhau phải không?

Không sai, chính là như vậy.

Suy nghĩ trong lòng xong, nàng tùy tiện lựa chọn một đầu mút, âm thầm cầu nguyện không chọn chung sợi với kẻ nào hết.

"Khụ khụ." Hoàng thái hậu giả vờ ho khan, nháy mắt ra hiệu với nàng, đáng tiếc Nhị công chúa chỉ lo nghĩ chuyện của mình, không để ý tới, Hoàng thái hậu tức giận muốn thổ huyết.

Đại công chúa khôn khéo hơn Nhị công chúa nhiều, sớm thấy rõ ánh mắt và động tác của Hoàng Thái hậu, nàng bình tĩnh lựa chọn đầu mút thứ tám bên trái.

Kế tiếp chính là Hiên Viên Trinh Nhi.

Sắc mặt ưu buồn của nàng càng khiến dung mạo xinh đẹp kia tăng thêm mấy phần mông lung, khiến người khác không khỏi yêu thương.

Giấc mộng của nàng, thật sự phải tạm biệt sao?

Hoàng thái hậu khẩn trương nhìn nàng, nhin không được mở miệng nhắc nhở: "Trinh Nhi, con có thể chọn lựa người tốt hơn, đừng cô phụ ý tốt của trời cao."

Hoàng hậu cũng hồi hộp nhìn con gái mình, ở đây có ba vị nam tử, đều là nhân trung Long Phượng, trong đó có Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch là nhân vật xuất sắc khó tìm, bất luận nữ nhi có chọn trúng người nào, thì bọn họ cũng đặc biệt vui mừng và mãn nguyện, cho nên, bà hy vọng nữ nhi có thể lựa chọn một trong ba người này.

Phượng lão thái quân bình tĩnh quan sát, chẳng biết đang suy tư điều gì, được một lúc, bà ra hiệu với người bên cạnh. Ý bảo mau tìm ba đứa cháu của bà về đây, bằng không người hoàng thất sẽ chiếm được một tiện nghi lớn?

Hoàng thái hậu đương nhiên thấy được, thúc giục Hiên Viên Trinh Nhi nói: "Trinh Nhi, con mau chọn lựa đi. Ý trời đã định, chọn sớm hay muộn thì kết quả cũng như nhau."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: V42: Thọ yến phượng thái quân, vị hôn thê của hấn (7)

Edit: Tịch Liêu

Dưới sự thúc giục của mọi người, cuối cùng Hiền Viên Trinh Nhi cũng chậm rãi đưa đầu ngón tay ra chọn lựa, đôi mắt Hoàng thái hậu mở to đến cực hạn, giống như trống đồng, tập trung nhìn chăm chăm tay Hiền Viên Trinh Nhi, dựa vào suy đoán của một người từng trải của mình, bà có thể phán đoán được, một chút nữa Hiền Viên Trinh Nhi sẽ chọn lựa ai, quyết định như vậy chắc chắn không sai. Bởi vì xuất thân hoàng thất của Hiền Viên Trinh Nhi, từ nhỏ nàng ta đã nhận được sự giáo dục của hoàng thất, vừa may chính ngay lúc này, thúc giục càng khiến nàng thêm tin vào cái gọi là số trời. Chỉ cần Hiền Viên Trinh Nhi chọn trúng Anh Kỳ, công chúa Trinh Nhi sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của bà.

"Phương pháp này cực kỳ linh nghiệm, một khi đã chọn trúng người trong số mệnh thì phải thuận theo ý trời, nếu như nghịch thiên, chỉ sợ say này sẽ gặp tai họa không lường." Hoàng thái hậu vừa lúc bổ sung thêm một câu, thành công khiến ngón tay Hiền Viên Trinh Nhi còn đang do dự lựa chọn đã quyết định chọn đầu mút khác.

Bà già này đang sử dụng chiến thuật tâm lý đây mà!!

Già Lam khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng không thể không bội phục sự thông minh của Hoàng thái hậu, nàng hoàn toàn có lý do tin tưởng, Hoàng thái hậu nhất định đã nắm rõ toàn bộ những nét vẽ trong bức họa đó, bà muốn ai thành công người đó nhất định sẽ thành công, đây cũng chính là tính toán của bà.

Trong lòng Hiền Viên Trinh Nhi rất mâu thuẫn, nàng rất tin tưởng phương pháp định lương duyên của Hoàng thái hậu, nhưng một đầu ngón tay đã lựa chọn nó sẽ quyết định việc chung thân cả đời của nàng, càng nghĩ nàng càng cảm thấy tâm tư rối loạn. Cũng không phải bởi vì ghét bỏ những vị hoàng tử có mặt tại đây, không thiếu những người xuất chúng, chẳng qua tâm hồn thiếu nữ thất lạc, khiến nàng không đồng ý những người khác.

Sách ca ca, vì sao chàng lại thích người khác? Vì sao chàng không hiểu lòng ta?

Trái tim càng thêm chua xót, trước mắt Hiền Viên Trinh Nhi dần dần mờ ảo, trong lúc hồ đồ chẳng biết một cỗ lực lượng nào đó, lôi kéo ngón tay nàng di chuyển đến nơi nào đó.

Đội nàng bình tĩnh lại mới phát hiện bản thân đã chọn trúng một đầu mút khác.

Lúc này Hoàng thái hậu mới thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười hài lòng.

Già Lam thầm kêu không ổn, Hiền Viên Trinh Nhi hơn phân nửa đã bị người ta điều khiển. Lúc này nhìn lại bốn nữ tử, chỉ còn một mình nàng là chưa chọn, nàng phải làm rối loạn mới được, không thể để cho người hoàng thất chiếm được tiện nghi.

Hai mắt nhìn chăm chăm những đường cong phức tạp, rậm rạp chẳng chịt kia, nàng tập trung cao độ, không thêm để ý những ánh mắt soi mói, đường nét trong mắt nàng từ từ rõ ràng hơn, tựa như phim chiếu chậm, từng đầu mối được gỡ ra, để lại là bức vẽ với những đường vẽ đơn giản hơn.

Đầu đột nhiên đau nhức dữ dội, gần như đạt đến ranh giới cao nhất của nàng, trong lòng Già Lam càng thêm gấp gáp.

Nhanh, rất nhanh....

Trong điện quang hỏa thạch như có một làn sóng nhiệt vô hình bất ngờ đánh tới, lấy góc độ quỷ dị, bắn ngay trên trán Già Lam, lưu hải trên trán trong tích tắc hoảng loạn.

Nàng chớp chớp đôi mắt, suýt nữa đã giải được bức tranh này, thoáng cái nó đã khôi phục lại như ban đầu.

Đáng ghét.

Có người ám toán.

Nàng ngẩng đầu, quét nhanh nhìn mọi người, không có có biểu hiện khác thường, chỉ có khóe miệng Đại công chúa khẽ nhúc nhích, tránh cái nhìn của nàng.

Già Lam lập tức sáng tỏ, có gan lập kế với ta, ta cũng sẽ không để cho các người được như ý nguyện, nhất định phải để nước càng đục càng tốt.

"Ta chọn xong rồi."

Già Lam cong môi, ngón tay vô tình dừng lại ở nơi nào đó, Hoàng thái hậu khẽ nhíu mày một cái.

"Ta tới trước." Nhị công chúa nóng lòng nói, không đợi Hoàng thái hậu đưa ra chỉ thị, nàng đã tiên phong đi đầu, ngón tay từ đầu mút đi theo đến một đầu mút khác, nếu như chỗ đó có người chọn lựa, như vậy người đó chính là chân mệnh thiên tử của nàng.

Mãi cho đến khi ngón tay của nàng rơi vào đầu mút trống không, nàng không những không buồn chán hay uể oải, ngược lại có chút mừng rỡ không thôi.

Thật tốt quá!!! Quả nhiên nàng không duyên với đám nam nhân ở đây, nói như vậy, nàng và Phụng thiếu vẫn còn có cơ hội.

Đúng, nàng tuyệt đối không buông tha điều này.

Hoàng thái hậu bất lực thở dài, đối với Nhị công chúa, bà chẳng có chút tin tưởng nào.

"Đáng tiếc." Phụng thái quân khẽ thở dài nói một câu.

"Không biết ta với công chúa Trinh Nhi có duyên phận không nữa?" Hoàng Phổ Anh Kỳ nở nụ cười tuần lẳng, ánh mắt chân thành thâm tình nhìn Hiên Viên Trinh Nhi, ngón tay của hắn từ từ di động.

Không biết mọi người nghĩ thế nào, dù sao nàng nhìn cũng thấy buồn nôn.

Có một thái giám hầu hạ bước lên phía trước, giúp đỡ công việc kiểm tra thực hư: "Ồ kìa! Trời đất tác thành!! Chúc mừng Tam hoàng tử điện hạ, chúc mừng Trinh Nhi công chúa, hai người thật đúng là ông trời tác thành."

Trong lúc mọi người lên tiếng chúc mừng, Hiên Viên Trinh Nhi như ở trong mộng tỉnh lại.

"Trinh Nhi." Hoàng hậu nhìn con gái của mình, vừa mừng rỡ, vừa lo lắng.

Hiên Viên Trinh Nhi đứng ngẩn ngơ tại chỗ, kinh kinh ngạc ngạc.

"Công chúa Trinh Nhi, Hoàng Phổ Anh Kỳ ta tự biết bản thân còn nhiều thiếu sót và không xứng với công chúa băng thanh ngọc khiết như nàng, nhưng Hoàng Phổ Anh Kỳ ta thật lòng ái mộ công chúa, trời đất chứng giám. Hôm nay bất luận công chúa có tiếp nhận sự an bày của số trời hay không, tại hạ nhất định phải nói ra tình cảm trong lòng mình, cho dù có người cười nhạo, ta cũng không quan tâm. Bởi vì nếu như yêu một người cũng phải cho người đó biết tình cảm của mình." Hoàng Phổ Anh Kỳ bày ra bộ dạng thâm tình, chân thành nói.

"Chẳng hay công chúa còn nhớ, mấy năm trước, ta đại diện phụ hoàng đến Tuyết Mộng quốc chúc thọ phụ hoàng nàng, lúc bước vào cung yến, ta và công chúa lần đầu tiên gặp nhau. Lúc đó công chúa đang đứng lẻ loi bên cạnh hòn non bộ, quần áo hoa lệ cao quý, trăm phụng xinh đẹp cải đầu, nàng kiều diễm như thế, khiến ngư vườn tươi sáng hẳn lên. Nhưng mà ta lại thấy trong lòng công chúa che giấu bao nhiêu tâm sự, vì sao ngay cả trên khuôn mặt cũng hiện lên sự ưu thương? Lúc đó ta kim lòng không đậu, ta muốn an ủi công chúa, muốn xoa dịu nỗi đau của công chúa. Ta tự nói với chính mình, công chúa không nên đau buồn, nàng phải có được tất cả vui vẻ trên đời này, nàng không nên để ưu buồn trói buộc lòng mình. Vì vậy sau đó ta liền cất bước...."

"Trong lòng có vô vàn lời muốn nói, nhưng khi đối mặt với công chúa, lại trở nên vụng về lúng ta lúng túng không biết nói gì, chỉ có thể giả vờ lạnh lùng. Công chúa, nếu hôm nay không phải biết được ý trời, lòng ái mộ này của tại hạ với công chúa, chẳng biết lúc nào mới có thể nói ra. Ta muốn cảm ơn ông trời, cảm ơn hoàng nãi nãi đã thành toàn, cuối cùng đem những lời đã giấu trong lòng bấy lâu nay được nói ra."

"Trinh Nhi."

"Trinh Nhi, mặc kệ trong lòng nàng ta là người như thế nào, ta cũng chân thành đem hết lời trong lòng nói cho nàng biết. Ta thật sự thích nàng, trong tim ta chỉ có nàng, cả đời này cũng không thay đổi. Hoàng Phổ Anh Kỳ ở trước mặt mọi người xin thề, đời này ta chỉ thích một mình công chúa Trinh Nhi, không phải nàng ta không cưới."

Lời tỏ tình của Hoàng Phổ Anh Kỳ khiến tất cả mọi người ở đây bị kinh động, tình cảm thâm thiết chân thành như vậy, ngay cả tôn nghiêm của một vị hoàng tử cũng buông xuôi, khiến đám nữ tử ngồi đây đều sôi sục, vừa ước ao vừa hâm mộ. Nếu như trên đời này có một nam nhân yêu mình như vậy, lại còn bày tỏ trước mặt mọi người, các nàng nhất định sẽ là nữ tử hạnh phúc nhất.

Nếu như chưa biết tính tình của Hoàng Phổ Anh Kỳ, Già Lam nhất định cũng sẽ cảm động trước lời tỏ tình chân thành của hắn, liếc mắt nhìn sắc mặt phức tạp của Hiên Viên Trinh Nhi, nàng ta khẳng định không ngờ mình bị trúng chiêu. Tuy trong lòng vẫn còn quyến luyến Phụng Thiên Sách, nhưng sau chuyện ở Triều m tự, Phụng Thiên Sách làm tổn thương trái tim nàng, Hoàng Phổ Anh Kỳ lợi dụng điểm này, Hiên Viên Trinh Nhi không bị lay động mới là lạ.

Nàng đúng là đã xem thường Hoàng Phổ Anh Kỳ, nam nhân này rất hiểu tâm tư nữ nhân, giống như Hiên Viên Trinh Nhi xuất thân cao quý, cần cái gì? Nàng căn bản không quan tâm đến quyền thế hay tiền bạc, cái nàng đề tâm nhất chính là tình cảm chân thành, Hoàng Phổ Anh Kỳ cho nàng thứ ảo tưởng mà bao nhiêu nữ khác đều ao ước, lấy tư thái hèn mọn, từng bước từng bước đánh tan phòng ngự của nàng, khiến nàng trở thành người phụ nàng có kiêu hãnh và hài lòng, Hoàng Phổ Anh Kỳ là ai? Chẳng qua chỉ hèn mọn trong nhất thời, đợi khi hắn cưới được Hiên Viên Trinh Nhi, hắn có thể lấy được quyền lực và vô số tài sản.

Nam nhân như vậy, có được dân được, giỏi nắm thời cơ hội kéo người khác về bên mình, thật sự là đề tiện đáng khinh bỉ.

Hoàng hậu cũng bị cảm động đến rơi rơi nước mắt, ban đầu ấn tượng của bà đối với Hoàng Phổ Anh Kỳ rất tầm thường, nhưng lúc nàng càng nhìn càng thấy thuận mắt, còn việc quan trọng hơn hạnh phúc của nữ nhi chứ?

"Tâm ý của Tam hoàng tử thật khiến Bản cung xúc động, nguyện vọng lớn nhất trong đời Bản cung chính là hi vọng Trinh Nhi có thể tìm được trượng phu thật lòng yêu nó, đối với nó toàn tâm toàn ý, như vậy, cho dù sau này Bản cung mất đi cũng có thể ngậm cười nơi chín suối." Lấy khăn lụa lau khô mặt rồi Hoàng hậu mới quay lại nói với Hiên Viên Trinh Nhi, "Trinh Nhi, nương là người từng trải nên hiểu rõ, làm một nữ nhân của hoàng thất, lấy được một người yêu mình còn khó hơn tìm một người mình yêu."

"Mẫu hậu." Hiên Viên Trinh Nhi chạy vội đến, té nhào vào trong lòng hoàng hậu, nghẹn ngào thất thanh, hiện tại nàng cực kỳ hỗn loạn, không biết nên làm gì bây giờ.

Hoàng Phổ Anh Kỳ thấy thế, lập tức thừa thắng xông lên, vén bào, quỳ xuống trước mặt hoàng hậu, giọng cao tay phải lên: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng Phổ Anh Kỳ ta xin thề, nếu như Hoàng hậu nương nương đồng ý đem Trinh Nhi công chúa gả cho ta, Hoàng Phổ Anh Kỳ ta nhất định sẽ dùng cả

đời mình bảo vệ nàng, cho dù trời long đất lở, ta cũng sẽ lấy thân mình chống đỡ, quyết không để cho công chúa chết trước ta một khắc."

"Đưa trẻ ngoan, mau đứng lên đi. Bàn cung tin người." Hoàng hậu từ ái nói, bàn bạc với nữ nhi trong lòng. "Trình Nhi, nếu như con gật đầu đồng ý, Bàn cung trước sẽ nhận mối hôn sự này, còn về phần phụ hoàng con bên kia, Bàn cung nhất định sẽ thuyết phục ông ấy."

Hoàng Phổ Anh Kỳ nắm chặt thời cơ, lại nói tiếp: "Công chúa Trình Nhi, nếu như nàng không đồng ý cũng chẳng sao, cuộc đời Hoàng Phổ Anh Kỳ ta chỉ ái mộ một mình công chúa, tuyệt đối không có người thứ hai. Nếu như một ngày nào đó, công chúa tìm được một đức lang quân như ý, Hoàng Phổ Anh Kỳ không những không ghen tỵ, mà còn thật tâm chúc phúc công chúa, làm Đại tướng quân hộ giá đưa tiễn công chúa xuất giá, thể hiện tình cảm thân thiết của ta dành cho công chúa."

Hiên Viên Trình Nhi ngẩng đầu, đôi mắt hoa lệ nhìn Hoàng Phổ Anh Kỳ, ánh mắt dần dần bị giao động.

Già Lam nhìn không được vỗ ót một cái, chiêu này của Hoàng Phổ Anh Kỳ thật quá độc ác, rốt cuộc Hiên Viên Trình Nhi cũng đã hoàn toàn rơi vào lưới tình của hắn. Tuy nàng ấy không bày tỏ sự đồng ý của mình một cách rõ ràng, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được, chuyện này trên cơ bản đã định đoạt xong.

Lúc này, một âm thanh khác kêu lên.

"Hoàng thái hậu, chúc mừng hoàng thái hậu. Song hỷ lâm môn. Đại công chúa và Nạp Lan công tử chọn trúng một đường, thật xứng đôi vừa lứa."

"Thật vậy sao?" Hoàng thái hậu giả vờ làm vẻ mặt vui mừng, có thể nói là ảnh hậu tài năng, "Nạp Lan công tử, ai gia thật không nghĩ tới, hóa ra người với Đại công chúa có duyên phận như vậy. Lần này ai gia cũng yên tâm, ai gia lo lắng bảo bồi Tôn nhi là người tâm cao khí ngạo, trên đời này không có bao nhiêu có thể lọt vào mắt nàng. Ai gia thường xuyên khuyên nhủ nó, nữ tử đừng quá mạnh mẽ hiếu thắng, đến cuối cùng vẫn phải giúp chồng dạy con, đó mới là số mệnh của nữ tử, nó lại nói muốn kẻ vai sát cánh bên cạnh trượng phu. Có thể thấy suy nghĩ của nó không giống những nữ tử khác. Nếu ai có thể lấy được nàng, chẳng khác nào sinh thêm một cánh tay, còn được sự trợ giúp của Phụng Lân quốc ta, ha ha ha..."

Hoàng thái hậu cười đến mức mặt mày đỏ hồng: "Nạp Lan công tử là anh hùng trong thiên hạ, cũng là người duy nhất có thể lọt vào mắt Đại công chúa, nay hai người lại có duyên với nhau, đây chẳng phải là ý trời sao."

Gương mặt lạnh lùng của Đại công chúa cuối cùng cũng xuất hiện nhu mì và xấu hổ của nữ nhân, hoàng nữ nãi nãi quả nhiên hiểu rõ tâm tư của nàng, lấy tính tình kiêu ngạo của nàng, sẽ chẳng bao giờ nói ra những lời này, hiện tại hoàng nữ nãi nãi thay nàng nói, đáy lòng nhẹ nhõm hẳn đi. Nàng khấn trương nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, chẳng biết hắn có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: V43: Thọ yến phượng thái quân, vị hôn thê của hắn

Edit: Tịch Liêu

Già Lam cũng quay lại nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, nếu như hắn thật sự có tình ý với Đại công chúa, vậy việc nàng phá rồi chẳng còn ý nghĩa gì rồi.

"Nạp Lan đại ca, chúc mừng huynh." Nàng thử dò xét nói.

Nạp Lan Tiêu Bạch chậm rãi cười, nụ cười ấy làm say mê trái tim Đại công chúa, nhưng trong nháy mắt lại phá hủy hết tất cả ảo tưởng của nàng: "Phương pháp này không chính xác, Lam Lam muội đừng tin là thật, cứ xem như trò chơi thôi."

Sắc mặt Đại công chúa lập tức tối đen.

Hoàng thái hậu cũng không khá hơn là bao, nhưng vẫn nở nụ cười cứng nhắc, cố gắng đáp: "Lúc trước ai gia đã nói, tin thì có, không tin thì không có, Nạp Lan công tử không tin, nhưng ai gia lại tin. Có lẽ do Nạp Lan công tử và Đại công chúa chưa tiếp xúc nhiều, cho nên mới nhận thức như vậy. Đừng ngại, sao này còn nhiều cơ hội, các người từ từ sẽ hiểu rõ đối phương."

Nạp Lan Tiêu Bạch cười xa cách, không nói gì nữa.

Đại công chúa vì giảm bớt lúng túng và nói lảng sang chuyện khác: "Hoàng nữ nãi nãi, còn Chiến vương và Già Lam cô nương chưa công bố đó."

Bây giờ, lực chú ý của mọi người liền dừng lại trên người Bá Hầu Trường Dã và Già Lam, vừa nãy hai người bọn họ đều lựa chọn đầu mút khác nhau, giữ chặt những con đường, chẳng lẽ bọn họ có thể ở cùng một chỗ sao?

Không đợi câu trả lời được công bố, Bá Hầu Trường đã cúi đầu, ánh mắt cổ quái liếc nhìn Già Lam: "Mới vừa rồi người lựa chọn tùy tiện đúng không?"

Trong lòng Già Lam khẽ động, chẳng lẽ hắn nhìn ra?

"Đương nhiên là tùy tiện chọn rồi, lẽ nào ta cố tình chọn trúng người, sống chết muốn được gả cho người?" Nàng dừng lại một chút, sau đó nói tiếp, "Nói đi cũng phải nói lại, tính tình ngài thật sự chẳng thể nào khiến ta đây ưa thích được, mà ngài cũng không chấp nhận được dung mạo của ta. Giả sử hai chúng ta không cẩn thận chọn trúng một đầu mùt, vậy chỉ có thể chứng minh phương pháp của Hoàng thái hậu thật sự có sai lầm trầm trọng, căn bản không tin được. Nói cách khác, duyên phận của công chúa Trinh Nhi và Tam hoàng tử lẫn duyên phận của Nạp Lan đại ca và Đại công chúa đều là lừa gạt, không biết Chiến vương điện hạ có tán thành cách nói của ta không?"

Bá Hầu Trường Dã hí mắt một cái, không hề trả lời câu hỏi.

Bên này, người hầu đã tuyên bố kết quả: "Già Lam...Già Lam cô nương và Chiến Vương điện hạ cùng chọn trúng một đường."

Trong nháy mắt con người Bá Hầu Trường Dã càng thêm lạnh lẽo.

Người ngồi bốn phía ò lên.

Nếu nói hai lần trước là nhân duyên do trời định, bọn họ chắc chắn sẽ không lấy làm nghi ngờ, bất luận là xuất thân hay tài mạo (tài hoa và dung mạo), bọn họ đều cảm thấy thật là xứng đôi, nhưng Già Lam với Bá Hầu Trường Dã, chênh lệch nhau quá lớn!!! Nhìn chỗ nào cũng không thấy giống như có duyên phận, nếu có, đây hẳn là nghiệt duyên.

Già Lam buông tay cười: "Nhìn đi, ta nói có sai đâu, căn bản không thể tin được."

Trong lòng Hoàng Thái hậu chỉ muốn nhào đến xé rách gương mặt Già Lam, Đại công chúa bên này còn chưa tính, vất vả lắm mới thu xếp ổn thỏa chuyện của công chúa Trinh Nhi bên kia, cũng không thể để nàng ta nói vài ba lời quấy rối được.

"Lời này của Già Lam cô nương sai rồi, theo ai gia thấy, đáng người Già Lam cô nương xinh xắn, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều mang theo phong thái cao quý, để hôm nào ta tìm danh y nổi tiếng, giúp cô xóa đi cái bớt trên mặt, ai gia tin, cô nhất định xứng đôi với Chiến Vương điện hạ."

Già Lam hừ lạnh một tiếng, liếc mắt trả lời: "Hoàng thái hậu, ngài đừng quên, ta xuất thân thấp hèn, sao có thể bước vào hoàng thất? Hoàng thái hậu ngài cũng đừng biến ta trở thành trò cười. Mới vừa rồi các vị phu nhân Phụng gia cũng nói, ta không xứng đáng bước vào Phụng gia, nếu như ngay cả Phụng gia cũng không vào được, vậy sao có thể bước vào hoàng thất đây?"

Trong khoảnh khắc Hoàng thái hậu cứng họng, đáy lòng không khỏi buồn bực, suy nghĩ một chút, không cam lòng đáp: "Thân phận không thành vấn đề, ai gia nhận cô làm cháu gái, ban cho cô thân phận công chúa. Cô gả cho Chiến vương với thân phận là công chúa, chắc chắn sẽ không còn ai nghi ngờ cô nữa."

Ban cho cô thân phận công chúa?

Hoàng thái hậu đã suy nghĩ thông suốt rồi à?

Nhị công chúa nghe vậy, không phục nói: "Nàng ta có tư cách gì mà được phong làm công chúa? Hoàng nãi nãi, người đừng dán vàng lên mặt nàng ta nữa, nàng ta ngay cả gả cho thị vệ giữ cửa vương phủ còn không xứng, lấy đâu ra xứng đôi với Chiến vương điện hạ?"

Trong lòng Nhị công chúa không hề có thiện cảm với Già Lam, hoàn toàn chẳng nhận ra mình đã phá hủy kế sách của Hoàng thái hậu, nàng tiếp tục nói: "Hơn nữa, không phải từ trước đến nay Chiến vương điện hạ không gần nữ sắc hay sao? Cho dù nàng đồng ý gả cho Chiến vương, nhưng cũng chưa chắc Chiến vương đã đồng ý, cuối cùng nàng ta cũng không được như ý nguyện."

Nhị công chúa cười vô cùng đắc ý, cảm giác như được vũ nhục và đá kích Già Lam, nhưng nàng lại không ngờ những lời của mình càng khiến Già Lam đạt mục đích của mình, Già Lam chính là muốn thế cục ở đây rối loạn, một khi chứng minh duyên phận của nàng và Bá Hầu Trường Dã không phải là thật, như vậy duyên phận bốn người trước đó cũng không phải thật.

Thế nhưng, nàng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, hành động này xem như vũ nhục nam nhân, Bá Hầu Trường Dã đột nhiên mở miệng, giọng nói như lạnh lẽo như băng, vang vọng cả một bầu trời đối diện, khiến tất cả mọi người ở đây sợ ngây người: "Bản vương tin. Bắt đầu từ hôm nay Già Lam chính là vị hôn thê của Bản vương."

"Phụt.....Khụ khụ." Già Lam suýt nữa sặc nước miếng của mình, liếc nhìn hắn, "Người nói cái gì?"

Bá Hầu Trường Dã bước đến trước gót chân nàng, hơi thở nam nhân nồng đậm quanh đây, ánh mắt sắc bén như con báo săn mồi, từ từ đưa nàng vào tầm ngắm gần nhất, nói: "Nghe cho kỹ, bắt đầu từ bây giờ, người chính là vị hôn thê của Bản vương....Đây là do người tự chọn." Câu cuối cùng chỉ để hai người nghe được, cả người Già Lam ngây dại.

Tên này.....Đầu óc bị hư rồi à?

Già Lam suy đoán.

"Cái gì?" Chiếc khăn trên tay Hoàng thái hậu rơi xuống, lộ ra vẻ khó tin.

"Bản vương không nói lại lần thứ ba." Bàn tay to lớn của hắn không cần dùng quá nhiều sức lực kéo Già Lam vào lòng mình, khiến nàng đụng vào lồng ngực rắn chắc như thành đồng, nàng bị ấn đau mà kêu lên thế thé.

Điên rồi, người này nhất định điên rồi.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Vừa nãy câu nói cuối cùng của hắn, rõ ràng còn mang theo hàm ý khác, hắn thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không tin vào cái gọi là duyên phận, sở dĩ hắn làm thế, nhất định là có mục đích khác.

Mặc dù trong lòng nghĩ thế, nhưng Già Lam vẫn có chút rối loạn, chọc phải tên ma đầu phiền phức này, kết quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Một ngón tay để giữa hai người, Già Lam nói: "Chiến vương điện hạ, nam nữ thụ thụ bất tương thân, xin ngài tự trọng."

"Nữ nhân của Bản vương, có cái gì không thể chạm?"

Già Lam nghe giọng điệu của hắn, nhin không được tranh cãi: "Ngài căn bản không tán thành mà."

"Người không đồng ý, nhưng chuyện này Bản vương đã quyết định, không ai thay đổi được." Bá Hầu Trường Dã cau mày, lộ ra mấy phần ghét bỏ, "Hiện tại gương mặt này của người đúng là vũ nhục đôi mắt Bản vương, đợi khi trở về Kim Lôi quốc, Bản vương sẽ mời danh y đến trị liệu cho người."

"Tiểu nữ tư sắc bình thường, cho dù danh y có chữa hết, cũng không thể lọt vào mắt của ngài, ngài không cần phải hành hạ bản thân đâu." Trong lòng Già Lam hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng trên mặt vẫn phải giả vờ khiêm tốn. Nếu đã không nhìn nàng hợp mắt, sao còn muốn nàng làm vị hôn thê của hắn, đầu bị con lừa đá à?

"Nếu không hợp mắt, vậy thì thay đổi luôn cả khuôn mặt."

Già Lam tức đến hộc máu, nhưng không thể sỉ nhục hắn: "Ngài....Có giỏi thì lăn đi."

Hơi thở toàn thân Bá Hầu Trường Dã đột ngột giảm xuống, không đợi hắn kịp mở miệng, Nạp Lan Tiêu Bạch đã nhàn nhạt cười nói: "Bá Hầu huynh, ép buộc người khác không phải là việc quân tử nên làm."

Nói thì chậm nhưng hành động rất nhanh, Nạp Lan Tiêu Bạch bắt ngờ ra tay, muốn kéo Già Lam thoát khỏi lồng ngực Bá Hầu Trường Dã, trong nháy mắt ngón tay suýt chạm được nàng, nhưng Bá Hầu Trường Dã đã nhanh hơn kéo Già Lam lui ra sau, hai đại cao thủ bắt ngờ chạm tay.

Trong đại sảnh, cuồng phong gào thét.

Phượng thái quân nhủi chắc mày, rất nhanh liền thả lỏng, kết quả như vậy cũng tốt, sớm bỏ suy nghĩ về Sách nhi đi, chỉ sợ đứa nhỏ Sách nhi này về sau phải chịu khổ, tốt nhất cứ thế đi. Trong lúc suy tư, bất ngờ cảm thấy cả người bà không có sức lực.

Chết rồi, có người hạ độc.

Giương mắt nhìn xung quanh, ba bốn vị khách chợt hét thảm, đánh rơi chén rượu trên bàn, ngay sau đó mấy người khác đồng loạt kêu gào.

Tất cả mọi người đều trúng độc, rõ ràng đã có âm mưu từ trước.

"Dừng tay." m thanh Phượng thái quân rõ ràng đã yếu đi mấy phần khí thế.

Già Lam quan sát phản ứng của mọi người, lập tức kinh hãi. Trong không khí còn ngửi được mùi kỳ lạ, là độc, hơn nữa còn là loại độc hiếm thấy. Nhưng kỳ lạ, sao nàng không có việc gì.

Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch nhanh chóng tách ra, sắc mặt hai người khá bình tĩnh, nhưng tay lại khẽ run lên.

Bọn họ đều trúng độc.

Toàn bộ người trong đại sảnh, chỉ còn lại ba người Già Lam, Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch.

"Đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc ai là người hạ độc?"

"Thật khó chịu, cả người ta chẳng có chút sức lực nào."

"Phượng thái quân, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người âm ỉ nghị luận, đầu tiên nghĩ đến người hạ đầu chính là chủ nhà Phượng gia, nhưng khi nhìn thấy Phượng thái quân cũng trúng độc như bọn họ, lúc này mới gạt bỏ suy nghĩ đó.

"Vì sao ba người kia lại không trúng độc? Chẳng lẽ bọn họ hạ độc?" Nhị công chúa hoài nghi nhìn chằm chằm Già Lam, so với hai người còn lại, Già Lam là đáng nghi nhất.

"Người hạ độc nhất định vẫn còn ở đây." Nạp Lan Tiêu Bạch nói.

"Nếu để Bản vương bắt được...." Về mặt Bá Hầu Trường Dã lạnh lẽo kinh khủng, lời nói vô cùng mang ý uy hiếp.

"Rốt cuộc ai là người hạ độc chứ? Vì sao ta lại không sao?" Già Lam cực kỳ tò mò, chẳng lẽ lưu nguyệt thuật nàng tu luyện đã có hiệu quả?

Trong lúc mọi người vẫn còn hoài nghi lẫn nhau, Nhị phu nhân đã lạnh lẽo đứng lên, bên môi mang theo nụ cười quỷ dị: "Các người không cần phải đoán nữa, độc là do ta hạ."

"Là ngươi?" Phụng thái quân mất lạnh nhìn Nhị phu nhân, ánh mắt tràn ngập tức giận.

Tam phu nhân thấy thế, cùng hùng hùng hổ hổ đứng lên, Tứ phu nhân ôm nữ nhi, gấp đến độ rơi lệ.

Phụng Chấn Tường là gia chủ Phụng gia, nhưng phản ứng hôm nay lại vô cùng khác thường, từ lúc yến tiệc bắt đầu, ông đã lặng yên rời chỗ nửa buổi, sau đó trở lại không nói câu nào, thậm chí là nói chuyện tán dóc.

Hoàng thái hậu khó chịu ôm ngực, nhìn thoáng qua sắc mặt Nhị phu nhân, âm thầm lo lắng, bà mở miệng hô to: "Người đâu mau đến bắt người. Mau đến bắt kẻ hạ độc cho ai gia."

"Bà già kia, bà đừng có kêu nữa, ta dám hạ độc, đương nhiên sẽ không lưu lại phiền phức cho bản thân, người bên ngoài, đã sớm bị người của ta an bài hạ độc rồi, bản thân bọn họ khó mà bảo toàn tính mạng." Nhị phu nhân nói, "Ba người các ngươi cũng đừng có cố gắng chống đỡ, chẳng ai thoát khỏi độc của ta đâu."

"Tại sao ngươi làm vậy?" Phụng thái quân hỏi.

Nhị phu nhân liếc mắt nhìn Phụng gia chủ, cười phá lên: "Ta sẽ không nói, ta muốn các người chết không nhắm mắt. Người đâu, giết bọn họ."

Xung quanh đại sảnh, đồng loạt xuất hiện hơn mười mấy tên cao thủ đã sớm chuẩn bị từ trước.

"Ngươi...." Phụng thái quân giận dữ, những người khác càng thêm tuyệt vọng.

Già Lam hít một hơi thật sâu, nàng phải bảo vệ tốt người của Phụng gia, hết cách rồi, bây giờ phải thi triển thực lực thật sự của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: V44: Ba nam tranh nữ (1)

Edit: Tịch Liêu

Hơn mười mấy tên thích khách nhận lệnh hành động, mục tiêu đầu tiên chính là Phụng thái quân, Già Lam không chút cố kỵ nào quát lớn: "Tiểu Trạch, mau tấn công."

Ánh sáng màu vàng đen bất chợt bắn ra, biến thành nhiều đoàn hoa nhỏ li ti, cảnh tượng bên trong đại sảnh nhanh chóng biến hóa.

Đại điện chuyển thành một màu u lam, lạnh giá chậm rãi bao phủ lên một khu vực rộng lớn, gió rét rít gào.

Già Lam nhìn thấy miếng vải đen trên mặt thích khách rớt xuống, xếp thành một hàng ngay ngắn, hơn nữa còn đang nhìn về một hướng, không biết đang nghênh đón nhân vật quan trọng nào, trên mặt mỗi người trông rất tiêu tụy. Nàng bước vào đại điện, bọn họ cũng không thấy.

Đây là đâu?

Già Lam rất kinh ngạc, đây là lần thứ hai nàng thi triển tài năng của Tiểu Trạch, đây chính là ảo ảnh được tạo ra từ khát vọng của đối phương. Chẳng lẽ chỗ này là sào huyệt của bọn thích khách?

"Cung nghênh giáo chủ. Giáo chủ thiên thu."

Tiếng kêu chói óc đình tại khiến Già Lam giật mình, nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn ở nơi cao nhất, một đoàn ánh sáng lóe mắt màu bạc từ bên trong bắn ra. Ở chính giữa có một người xuất hiện, dề lộ hơi thở nguy hiểm.

Vì ánh sáng quá lớn nên Già Lam không thể thấy rõ diện mạo người kia, chỉ nghe loáng thoáng âm thanh: "Bắt đầu từ hôm nay, các người chính thức do ta dạy dỗ, ban tặng vinh dự lớn nhất cho các ngươi..."

Trên bầu trời xuất hiện những bóng đen di động, Già Lam từ từ nhìn thấy, đó là mười mấy đóa hoa sen màu đen lộng lẫy và đầy diêm dúa.

"Đa tạ giáo chủ đã ban tặng thánh liên, cho dù thịt nát xương tan chúng ta nhất định sẽ báo đáp ân đức giáo chủ." Mười mấy người kích động chạy đến nhận hoa sen màu đen.

Già Lam thấy rõ, khi tay bọn họ tiếp xúc với hoa sen, trên thân thể liền xuất hiện những ấn ký, đầu tiên là một nụ hoa màu đen, nụ hoa đó chậm rãi nở rộ, trong nháy mắt đã mạnh mẽ lớn lên.

Đó là....

Già Lam kéo ống tay áo mình, cả người nàng run rẩy, yêu liên trên người nàng vô cùng giống với bọn họ. Điểm khác biệt duy nhất chính là, lúc hoa sen bọn họ nở rộ cũng chỉ có sáu cánh, mà của nàng lại đến mười hai cánh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng nhìn nó cũng thấy rất tà ác, yêu liên như vậy cũng đủ đưa nàng vào chỗ chết, nhưng trong miệng bọn họ, lại trở thành giáo chủ ban thánh liên. Nếu bọn họ không điên, thế thì nàng điên rồi.

Trong lúc nàng vẫn còn đang ngạc nhiên nghi ngờ, lại nghe giáo chủ kia nói tiếp: "Bản giáo chủ giao cho các người nhiệm vụ đầu tiên, trong thời gian ngắn nhất tìm m nhĩ tiểu thư về đây, nhất định phải mang nàng về mà không có chút tổn thương nào."

Giao nhiệm vụ xong, giáo chủ liền biến mất, chỉ còn lại mười mấy cao thủ đứng đó chúc mừng nhau.

Bây giờ là lúc ra tay.

"Chiến Hoàng, nhớ giữ lại mạng sống."

Chiến Hoàng bút đã sớm rục rịch, cuối cùng cũng đến lúc được hoạt động gân cốt...

Lúc này ở phía tây hoàng thành, trong một căn nhà bỏ hoang, ngày thường rất ít người dân lui tới, thế nhưng hôm nay lại có vài vị khách không mời mà đến.

"Nhị ca, chúng ta mau trở về nhà đi, thọ yến lão tổ tông sắp bắt đầu rồi." Phụng Thiên Tầm đuổi theo sát Phụng Thiên Dục, trong lòng cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc đại ca đến chỗ này làm gì chứ, còn chọc nhị ca bám theo đến nơi đây.

"Đại ca vẫn chưa trở về? Huynh muốn nhìn xem, đến tột cùng đại ca đang làm chuyện gì sau lưng chúng ta." Phụng Thiên Dục tăng nhanh tốc độ bước chân, tìm kiếm từng căn nhà một. Hôm nay biểu hiện của đại ca, hoàn toàn vượt qua hiểu biết của hắn, trước giờ hắn luôn nghi ngờ đại ca che giấu thực lực của mình.

Nhưng mà tại sao?

Tại sao đại ca phải làm như vậy?

Nếu thực lực của đại ca mạnh hơn hắn, vậy sao bình thường so tài lại cố tình bại dưới tay hắn, chiến thắng cho dù có vẻ vang đến đâu, với hắn mà nói, quả là một sự sỉ nhục. Đây là điều hắn không muốn!!!

Hắn thà rằng đại ca đánh bại mình, khiến hắn tâm phục khẩu phục, cũng không cần đại ca phải cố tình che giấu thực lực trước mặt hắn, đại ca càng không cần xem hắn như trò chơi xoay vòng vòng như vậy.

"Nhị ca, huynh đâu cần phải tự làm khổ bản thân chứ? Đại ca không muốn chúng ta đi theo, chắc chắc huynh ấy có lý do của mình, huynh không cần phải gây thêm phiền phức cho đại ca." Phụng Thiên Tầm than thở.

Bước chân Phụng Thiên Dục chậm lại, hắn quay đầu, dùng ánh mắt chất vấn quan sát nàng: "Thiên Tầm, có phải muội đã sớm biết đại ca giả bộ? Đại ca căn bản không phải là bao cò, võ công của huynh ấy không thấp, ngày thường huynh ấy chỉ giả vờ vô dụng, lừa gạt mọi người chúng ta có phải hay không?"

Phụng Thiên Tầm tránh né đáp: "Nhị ca, huynh nói gì thế?"

Phụng Thiên Dục cười lạnh, trong lòng đã có đáp án, hắn tức giận nói: "Rốt cuộc ta có phải là người thân của các người hay không, vì sao phải gạt ta? Đùa giỡn với ta như thế vui lắm sao?"

"Nhị ca, có phải huynh suy nghĩ quá nhiều rồi không? Dù sao muội cũng không biết gì hết, nếu huynh nghĩ không ra, vậy đi tìm đại ca hỏi đi." Phụng Thiên Tầm giả ngu nói.

Phụng Thiên Dục trừng mắt liếc nàng một cái, tiếp tục đi về phía trước: "Ta sẽ tự đi tìm đại ca hỏi cho rõ ràng."

Nhìn theo bóng lưng khuất xa của hắn, Phụng Thiên Tầm nhìn không được thở dài: "Tuy Nhị ca có hơi ngốc một chút nhưng vẫn rất đáng yêu....Thiên ca, huynh có thấy đại ca đi hướng nào không?"

Một bóng người bước ra từ phía sau nàg, trả lời: "Ta nhìn thấy hấn chạy đến một ngôi nhà ở ngã tư, hiện tại hấn đang ở đó."

"Được, vậy chúng ta qua đó tìm huynh ấy đi."

Bên trong căn nhà, Phụng Thiên Sách đang băng bó vết thương trên đầu cho một vị lão giả, chỉ có điều cảnh tượng này có chút quái dị, từ đầu đến cuối Phụng Thiên Sách dùng băng bọc lấy sư phụ mình như xác ướp, tạo hình rất buồn cười, khiến hấn không khỏi nhớ đến lần đầu tiên Tiểu Lam Lam băng bó vết thương cho mình, hấn bắt đầu tin tưởng tay nghề của mình là có người truyền lại.

"Sư phụ, người nên tìm cho con một sư mẫu đi."

Ông lão giống như đau lòng, một tay chống lên cột nhà, vờ như bị tổn thương, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tên tiểu tử thói không có lương tâm, con không thấy sư phụ vì con mà bị thương sao? Chẳng thêm an ủi ta còn nói móc."

Phụng Thiên Sách cười cười liếc mắt nhìn ông, kéo tay ông lại, bắt mạch thử, chân mày nhíu chặt: "Ai đã thương người thế? Sức mạnh một chưởng này hết sức thâm hậu. Trên đời này có mấy người được như vậy? Sư phụ, rốt cuộc người đã gặp được người mạnh hơn mình?"

Ông cụ mỉm môi đau buồn không chịu nói.

Phụng Thiên Sách phì cười với ông, với sự hiểu biết của hấn đối với người sư phụ ngoan đồng, ắt hẳn lần này ông đã chịu thiệt không ít trên tay đối thủ.

"Được rồi, con không cười người. Mau nói đi, con phải trở về nhà nữa. Một mình Tiểu Lam Lam ở Phụng phủ, con không yên tâm."

Mặc dù hấn biết có cha nuôi mình ở Phụng phủ, cộng thêm hấn có tình thiết kế để Bá Hầu Trương Dã có thể chú ý nữ nhân của mình, nhưng vẫn không yên tâm, gần đây người bên trong Phụng phủ bắt đầu rục rịch, hấn cảm thấy nhất định sẽ có biến cố xảy ra.

Vừa nghe ba chữ 'Tiểu Lam Lam', sắc mặt ông lão liền thay đổi, nở nụ cười như kẻ trộm: "Đồ nhi gọi lắm, ngày thường ta chưa bao giờ nghe miệng con nhắc đến người nào, bây giờ cũng có người khiến con lo lắng rồi sao? Ha ha ha, xem ra lão phu đã làm được một chuyện tốt, cuối cùng trái tim lạnh lùng của đồ nhi ta cũng trở nên nhiệt tình. Sư phụ như ta cũng thật cao hứng, mừng đến chảy nước mắt."

Để hợp với tình huống, ông còn chống tay lên cột nhà, lau nước mắt đưa nhau rơi xuống.

Trên đầu Phụng Thiên Sách xuất hiện hắc tuyến: "Sư phụ, nói, trọng, điểm."

Trên đời này người khiến hấn đau đầu cũng chỉ có hai người, một người là sư phụ hấn một người là đồ nhi của hấn, sư phụ có ơn dạy dỗ hấn, truyền thụ võ nghệ cho hấn, tuy già nhưng không biết tí xiu gì gọi là nghiêm túc, hấn cũng chỉ có thể nhẫn nại, còn đồ nhi của hấn...

Phụng Thiên Sách bắt đắ dĩ thờ dài trong lòng, đó chính là trái tim của hấn, không thể động được, chửi cũng không, thối xong, xem như kiếp này hấn thua trong tay hai người bọn họ.

Hấn nhớ bản thân một đời sáng suốt, sao lại cứ đau đầu vì bọn họ chứ.

Nhưng mà cần thận nghĩ lại, hấn phát hiện trong lòng đều là ngọt ngào, hấn cam tâm tình nguyện.

"Sư phụ, đừng làm loạn nữa. Con lo lắng trong nhà có biến, phải mau chóng quay về. Hôm nay là sinh nhật lão thái quân, hay là người đi theo con đến Phụng phủ dưỡng thương đi, đồ nhi cũng dễ dàng chăm sóc người hơn."

Ông già háng giọng một cái, cuối cùng không làm thêm động tác chọc cười nữa: "Để xem, hay là vì sư không nên đi Phụng phủ, con thay mặt vì sư gửi lời chúc mừng đến lão thái quân đi. Lần này vì sư hẹn con đến đây là có chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói con biết, tên đại ma đầu kia đã rời khỏi Lăng Tiêu điện, chỉ sợ đã có hành động. Phụng gia từng đắc tội với y, lần này y muốn báo thù, Phụng gia rất có thể là đối tượng hấn tìm tới. Hơn nữa con còn là chuyển thể của phong thần, một trong những khắc tinh của hấn, năm đó hấn hoài nghi thân thể của con, những năm gần đây vẫn thường quan sát nhất cử nhất động của con. Mười năm trước công lực của con còn thấp, y vẫn chưa xác định, bây giờ không giống như xưa, nếu con muốn tiếp tục lừa gạt y chỉ e là hơi khó."

"Y rời Lăng Tiêu điện?" Lòng mày Phụng Thiên Sách càng thêm nhíu chặt, "Sư phụ, người nói thật cho con biết đi, lúc trước người bảo con nhận Tiểu Lam Lam làm đồ đệ, không phải bởi vì..."

Không đợi hấn nói xong, ông lão đã vội giơ tay lên ngăn cản lời hấn, ông nói: "Đại ma đầu rời khỏi Lăng Tiêu điện, có thể thấy thương thế của y đã khỏi, trên đời này khó có người chiến thắng y. Con phải nhớ kỹ, chỉ có ngũ hành chuyển thể hợp lực lại mới có thể hoàn toàn tiêu diệt được ma đầu này. Việc bây giờ con cần phải làm, chẳng những bảo vệ mình với Tiểu Lam Lam, mà còn phải tìm ba người chuyển thể của ngũ hành còn lại, cùng nhau hợp sức lại đối phó đại ma đầu."

"Con hiểu." Phụng Thiên Sách rơi vào trầm tư, đợi khi hấn giật mình tỉnh lại, ông lão đã biến mất rồi.

Sau nửa ngày tìm kiếm, cuối cùng Phụng Thiên Dục cũng bước vào căn nhà, đột nhìn thấy có một bóng người màu trắng thoáng qua, đợi hấn nhìn kỹ lại, kinh ngạc tròn to hai mắt. Chỉ thấy người nọ cao gầy, khôi trắng bao lấy, nhảy một cái, thoát ần thoát nhìn, trông như ma quỷ.

Chẳng lẽ đại ca đến đây gặp ai sao?

Hắn bước vào trong viện, bất ngờ chạm mặt với đại ca, hắn chợt dạ rụt đầu, giả vờ ho khan, che giấu lúng túng.

Phượng Thiên Sách đi đến trước mặt hắn, vỗ vỗ bả vai hắn, tình ý sâu xa nói: "Nhị đệ muốn rình coi đại ca thì nói, đại ca cũng không phải là người hẹp hòi. Sau này, đệ cũng đừng lén lút, như vậy không tốt đâu, rất ảnh hưởng đến thể diện Phượng gia, biết không?"

Không đợi Phượng Thiên Dục giải thích, Phượng Thiên Sách đã thay hắn trả lời: "Đại ca biết, đệ nhất định nghe hiểu, sẽ không tái phạm nữa, đây mới là đệ đệ ngoan của ta, sau này phải học tập ở đại ca, đệ chỉ cần học được một phần mười phẩm hạnh cao thượng của đại ca là đủ rồi. "

Mau theo nụ cười tiêu sái, Phượng Thiên Sách xoa đầu đệ đệ mình, cất bước rời khỏi căn nhà.

Ánh mắt bén nhọn bắn ra, Phượng Thiên Dục tức giận rút kiếm: "Huynh..."

"Nhị đệ đang muốn làm gì?" Phượng Thiên Sách xoay người lại, ung dung nhìn hắn.

Phượng Thiên Dục bị hắn hỏi á khẩu, không biết trả lời thế nào, hắn muốn làm gì, hắn làm sao biết mình muốn làm gì? Hắn chính là bị đại ca chọc giận muốn phát điên.

"Chủ nhân, trong nhà đã xảy ra chuyện rồi." Trong lúc hai huynh đệ giằng co, Thiên Thiên từ trên bầu trời bay xuống, nếu nhìn kỹ sẽ thấy, trên lưng nó còn một con doi nhỏ màu đen, hoàn toàn không có sức sống, thoi thóp thò.

....

Già Lam rơi vào ảnh ảo, hoàn toàn không biết bên ngoài, đại sảnh thọ yến đã rơi vào hỗn loạn.

Ban đầu Nhị phu nhân còn trông chờ bọn thích khách có thể giết hết toàn bộ người trong đại sảnh, ai nghĩ đến, mười mấy người này đột nhiên biến mất không thấy, hơn nữa còn có Già Lam.

Đã không có người giúp đỡ, Nhị phu nhân rơi vào cảnh một cây chông chống vững nhà, nhất thời luống cuống.

"Thuốc giải, mau đưa cho ta thuốc giải." Cách nhị phu nhân, tam phu nhân và tứ phu nhân là đám nữ quyến, nhao nhao đánh tới nhị phu nhân, nhị phu nhân lão đảo té ngã xuống đất. Mấy người thấy thế thuận tay sờ soạt trên người nàng, bắt đầu tìm kiếm thuốc giải.

"Kỹ thuật đánh nhau bằng tinh thần." Ánh mắt Bá Hầu Trường Dã lóe lên, chợt cất tiếng cười lớn, "Thì ra là thế, thảo nào ngày ấy ở Hàn trì ta đã cảm thấy kỳ lạ, hóa ra người nằm trong tay kỹ thuật đánh nhau bằng tinh thần với thần thú xuất thế."

Hắn giống như đang suy tư gì đó, hư ảo nói: "Vừa rồi Bản vương còn lo lắng mấy phần, hiện tại xem ra nàng ấy có đủ tư cách trở thành vị hôn thê của Bản vương."

Nạp Lan Tiêu Bạch nhủ thầm, Bá Hầu Trường Dã này đúng là có thực lực thâm sâu khó lường, hắn vừa mới đem đọc bức ra ngoài, y cũng đã ép đọc ra rồi, thực lực bọn họ đúng là khó phân cao thấp.

"Chỉ sợ Chiến vương tự mình đa tình rồi." Nạp Lan Tiêu Bạch gờ tay, phía trước hắn có một màn che trong suốt như nước được tạo thành, hắn bước một bước, cả người biến mất ở giữa màn che đó.

Ánh mắt Bá Hầu Trường Dã đột nhiên bén nhọn, muốn đi theo vào, nhưng màn nước đã tan biến.

"Đây là bí kỹ trong lĩnh vực tinh thần của Nạp Lan gia, không ngờ hắn đã học được." Gia tộc Bá Hầu tu luyện là kỹ thuật đánh nhau mạnh mẽ, lấy tấn công làm chính, vừa tấn công vừa phóng ngự, đánh trực tiếp, nhưng đối với kỹ thuật đánh nhau bằng tinh thần thì không thể, Bá Hầu Trường Dã tạm thời buông tha.

"Các người đừng mơ tưởng, trên người ta không có thuốc giải đâu." Nhị phu nhân đẩy những người đó ra, đắc ý cười lớn.

Độc tính tăng lên, đám người tam phu nhân và tứ phu nhân dần dần mất đi khí lực, màu môi tái xanh.

Nhị phu nhân bước đến trước mặt Phượng lão thái quân: "Lão thái quân, người đừng trách ta vô tình, ta ở Phượng gia nhiều năm như vậy, nhưng bụng ta lại hoàn toàn không có tin tức gì. Ta vốn tưởng bản thân mình có vấn đề, cuối cùng ta phát hiện ra thì ra có người hạ độc, mục đích chính là không muốn ta mang thai đứa trẻ nối dõi Phượng gia..."

Nàng chậm rãi xoay đầu, tức giận nhìn Phượng gia chủ: "Ta từng hoài nghi Tam phu nhân và Tứ phu nhân, hai người các nàng mặc dù lòng dạ hẹp hòi hay ghen tị, nhưng các nàng cũng không có suy nghĩ đó, có thể bỏ thuốc độc vào thức ăn mà ta không hề phát hiện. Sau đó ta bắt đầu hoài nghi lão thái quân, bà bất mãn với xuất thân của ta, cho nên không muốn ta mang thai đứa cháu Phượng gia. Ta càng tin rất có khả năng, ta liền đem chuyện này nói cho gia chủ biết, ông liền chửi rủa ta thậm tệ, nói ta vô cớ gây sự. Ta không đủ chứng cứ, đành phải im miệng, tiếp tục nén giận, trong lòng hận lão thái quân thấu xương, ngoài mặt vẫn phải cung kính với bà, cuộc sống này thật sự chẳng khác gì địa ngục."

Phượng lão thái quân lộ ra kinh ngạc: "Sao lại có chuyện này? Lão phụ tự hỏi đối đãi với mấy người con dâu đều như nhau, bắt luận các người xuất thân thế nào, một khi đã bước vào Phượng gia thì chính là người của Phượng gia, cốt nhục các người sinh ra là con cháu Phượng gia, sao lão phụ có thể hạ độc các người được?"

"Đúng vậy, lão thái quân là người giải quyết công bằng, sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Nhị phu nhân vừa nghĩ đến đã thương tâm, nước mắt rơi xuống, "Sau đó ta nghĩ thông suốt, có lẽ người hạ độc là một người khác, ta giả vờ không điều tra việc này nữa, nhưng không quên đề phòng cảnh giác, nhất định phải bắt được người hạ độc. Cuối cùng ta cũng tìm được người hạ độc..."

Ánh mắt Nhị phu nhân lộ ra sự tuyệt vọng, Phụng hoàng thái quân nhìn theo tầm mắt của nàng, trong lòng chấn động: "Tuồng nhi, việc này có thật không?"

Lúc này Phụng hoàng gia chủ đứng lên, dưới chân của ông, chảy xuống một bãi chất lỏng màu đen, thì ra vừa rồi ông im lặng là để bức độc trong người.

"Nurong, việc này đúng là do hai nhi làm."

Phụng hoàng Chấn Tuồng thừa nhận, trên mặt ông bày ra bộ dạng không hổ thẹn.

"Phụng hoàng Chấn Tuồng, vì sao chàng phải làm như vậy? Rốt cuộc ta đã làm gì có lỗi? Tại sao chàng muốn hại ta?" Nhị phu nhân kích động xông lên, điên cuồng kéo chặt vạt áo của ông.

Phụng hoàng lão thái quân rung tay, khó tin nhìn con trai: "Thật là do con làm?"

Phụng hoàng Chấn Tuồng dùng sức kéo tay Nhị phu nhân ra, đem nàng đẩy ngã: "Người hỏi ta vì sao, thế sao người không tự hỏi chính mình xem, cuối cùng mấy năm qua người đã làm được những chuyện tốt gì?"

Nhị phu nhân té ngã xuống đất, cả người run lên.

"Đại phu nhân chết như thế nào, so với ta người là kẻ rõ nhất. Nếu không phải vì người là muội muội của nàng, hơn nữa trước khi chết Đại phu nhân còn căn dặn ta phải đối xử với người thật tốt thì ta đã sớm đuổi người ra khỏi Phụng hoàng gia." Phụng hoàng Chấn Tuồng nói.

"Tỷ tỷ....Tỷ tỷ nàng...." Ánh mắt Nhị phu nhân rơi vào hoàng loạn.

Phụng hoàng Chấn Tuồng hừ lạnh, mặt mày dữ tợn hơn mấy phần: "Còn Huyền Sương... Năm đó Huyền Sương bị kẻ thù truy sát, sa sút chạy trốn đến Phụng hoàng gia, hi vọng được Phụng hoàng gia che chở, mà người thì sao? Người bán đứng nàng, đem tin tức nàng trốn ở Phụng hoàng gia tiết lộ, làm hại Huyền Sương suýt chút nữa bỏ mạng, cuối cùng cũng không thoát được cái chết. Người đúng là con người độc ác."

"Tây Môn Huyền Sương, trong lòng chàng chỉ có Tây Môn Huyền Sương. Tỷ tỷ ta nói không sai, mặc dù nàng gả cho chàng, nhưng trái tim chàng không dành cho nàng. Ta cứ tưởng chàng yêu tỷ tỷ, cho nên ta đổ kỵ với nàng, làm ra những chuyện như vậy. Trước khi chết tỷ tỷ nói với ta rằng, chúng ta đều là người đáng thương, ai cũng không thể đi vào lòng chàng. Ta và tỷ tỷ đều gả cho chàng, trả giá vì chàng, nhưng người chàng yêu nhất, lại là nữ nhân chàng vĩnh viễn không có được. Có lẽ đây chính là báo ứng, chúng ta không chiếm được tình yêu của chàng, còn chàng cũng không chiếm được người mình yêu nhất...."

"Đủ rồi." Phụng hoàng Chấn Tuồng lớn tiếng quát nàng, bởi vì ông thấy khách khứa trong đại sảnh bắt đầu sùi bọt méo, "Chuyện trước kia ta không tính sổ với người, bây giờ người mau giao thuốc giải ra đây, ta tạm thời tha mạng cho người."

"Thuốc giải? Không có thuốc giải." Nhị phu nhân đắc ý cười lớn, tiếng cười thê lương, "Từ lúc ta bắt đầu hạ độc, ta đã không cho bản thân có đường lui, không còn tôn nghiêm để sống, chỉ bằng vui vẻ chết đi, ít ra, ta còn có rất nhiều người làm đệm lưng cho mình."

Phụng hoàng Chấn Tuồng giận dữ, một tay bóp ngay cổ họng nàng: "Mau giao thuốc giải ra đây. Đừng ép ta tự tay giết chết người."

Nhị phu nhân không sợ cái chết, mặc cho ông dùng sức, nàng vẫn cắn chặt môi, không chịu hé miệng.

Lúc này, Tư Đồ Trường Thắng từ chỗ ngồi đứng lên, bước đến khuyên ngăn: "Phụng hoàng huynh, ta thấy trên người nàng thật sự không có thuốc giải đâu, loại độc này xuất phát từ Lăng Tiêu điện, không phải như những loại độc bình thường khác. Ta và huynh có công lực thâm hậu, nên có thể bức được độc ra trước khi nó xâm nhập toàn thân, nhưng những người khác thì không may mắn như thế."

Phụng hoàng Chấn Tuồng buông lỏng tay, bước nhanh đến chỗ lão thái quân: "Nurong, người cảm thấy thế nào?"

"Già rồi, không được như xưa." Phụng hoàng lão thái quân phốc một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu đen, bà định đem độc trong cơ thể bức ra, nhưng không ngờ độc tính đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

"Phụng hoàng tỷ tỷ, nhất định phải ép Nhị phu nhân giao ra thuốc giải. Trên người nàng không có, nhất định trên người đồng bọn nàng có thì sao." Tình trạng của Hoàng thái hậu cũng không hơn gì Phụng hoàng thái quân, cả khuôn mặt vì nhiễm độc tố mà bầm đen.

"Những tên thích khách vừa rồi hẳn là đã bị Già Lam đưa vào một không gian khác, chúng ta đợi một chút, có lẽ nàng sẽ đem thuốc giải đến." Tư Đồ Trường Thắng ung dung nói, khiến không ít tân khách ở đây thấp lên hi vọng.

Nhị công chúa cười lạnh: "Dựa vào nàng? Không phải đến lúc đó chúng ta đã chết hết rồi sao?"

"A di đà Phật! Thái chủ Già Lam là người không bình thường, chúng ta phải tin nàng."

Nhị công chúa vô cùng tức giận, thậm chí ngay cả Thiên Dật đại sư cũng nói như vậy, thật không biết trên người Già Lam che giấu điều gì, nàng vạn lần không tin tưởng.

Không có giải dược, mọi người chỉ có thể đặt hi vọng lên người Già Lam, bầu không khí tan thương bao trùm nơi đây.

Đúng lúc này, chính giữa đại sảnh xuất hiện một màn nước, chỉ nghe tiếng thùng thùng, ngay sau đó từng tên thích khách từ bên trong màn nước bị ném ra ngoài, mỗi người đều bị trọng thương, không thể nào động đậy được. Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch xuất hiện cuối cùng.

Sắc mặt Nhị công chúa lập tức cứng lại.

Già Lam không nghĩ đến có nhiều người nghênh đón nàng như vậy, hơn nữa còn nhiệt tình hoan hô.

"Thật tốt quá, chúng ta được cứu rồi."

"Già Lam cô nương, mau đem thuốc giải cho chúng ta."

"Đúng vậy, nhanh lên đi. Tôi khó thở muốn chết."

"Thuốc giải đâu?" Già Lam thò tay nắm một lên thích khách hỏi, bị Chiến Hoàng bút dày vò, tên thích khách này chỉ còn nửa cái mạng. Già Lam thấy hấn không có phản ứng, nên lục soát trên người hấn, hai mắt lập tức sáng lên: "Tìm được rồi."

Già Lam đem thuốc giải cho Phụng thái quân, rồi lần lượt đưa cho người của Phụng gia, sau đó mới đến người của hoàng thất. Phụng lão thái quân âm thầm gật đầu, dụng ý của Già Lam quá rõ ràng, bà sao không đoán ra được. Trong lòng Già Lam, cho dù người có là con vua cũng không quan trọng bằng người Phụng gia, cháu dâu bao che khuyết điểm như thế, bà còn điểm nào không hài lòng chứ?

Mọi người đều cảm kích Già Lam, duy chỉ có Nhị công chúa là bất mãn: "Già Lam, cô đừng tưởng cho chúng ta thuốc giải thì chúng ta sẽ cảm kích cô. Vừa rồi chúng ta trúng độc, chỉ có một mình cô không có việc gì, cô nói đi, có phải cô với bọn họ là một phe không?"

Nói cũng đúng, mọi người đều trúng độc, chỉ có một mình Già Lam là không sao, đúng là rất khả nghi.

Già Lam nở nụ cười, cái gì gọi là lấy oán trả ơn, chính là đang nói đến loại người như Nhị công chúa.

Sớm biết vậy, nàng đã chẳng cho thuốc giải, người hoàng thất sống chết ra sao không liên quan đến nàng.

Hoàng thái hậu xụ mặt, vừa rồi mới được Già Lam đưa cho thuốc giải, bên nặng bên nhẹ nhủu mảy, nhìn Già Lam nghi ngờ nói: "Lời Nhị nhi không phải không có lý. Già Lam cô nương, xin cô ở trước mặt mọi người giải thích rõ ràng, bằng không chúng ta rất hoài nghi, cô và bọn họ đã thông đồng từ sớm, hòng lấy được tín nhiệm của Phụng gia và hoàng thất."

"Cứu người để rồi bị vu oan lại, thế gian này thật buồn cười." Nạp Lan Tiêu Bạch mở miệng.

"Người qua đây, đứng bên cạnh bản vương mau, bản vương sẽ không để cho đám người mất chó cắn nữ nhân của bản vương." Bá Hầu Trường Dã cũng lên tiếng, mười phần khí phách, hấn nhìn Già Lam vẫy tay, ánh mắt đúng là dứt khoát không quan tâm những người kia.

Tên kiêu ngạo này, ai là nữ nhân của hấn chứ?

Già Lam không nói lời nào lau mồ hôi, cũng không đếm xỉa phản ứng của hấn.

Ánh mắt Bá Hầu Trường Dã lạnh lẽo, đột nhiên vung một chưởng, kéo Già Lam đến trước mặt: "Tuy ngươi là nữ nhân được bản vương thừa nhận, nhưng đó cũng không có nghĩa là ngươi có thể làm trái lời bản vương, còn dám đem lời của bản vương như gió thoảng qua tai..."

Hấn còn chưa nói hết lời, cả người Già Lam đã bị hấn đông lại, nam nhân này thật muốn chết mà, cũng chưa từng thấy nam nhân nào tàn nhẫn như vậy.

Già Lam giãy dụa, định phản kích lại, ánh mắt nhìn thoáng qua cửa đại sảnh, thoáng chốc động tác của nàng dừng lại, trong nhất thời, trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

"Con heo hoàng kim kia, tay ngươi để lộn chỗ nào thế hả? Có phải ngứa tay không, có cần tiểu gia ta gãi ngứa giúp không?" Một giọng nói lười nhác từ ngoài cửa truyền đến, như núi tuyết bị lộ, cả người lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: V45: Ba nam tranh một nữ (2)

Edit: Tịch Liêu

"Phượng Thiên Sách, rốt cuộc ngươi cũng chịu xuất hiện. Muội muội bản vương đâu?"

Bá Hầu Trường Dã cố gắng giữ chặt Già Lam, đây là lợi thế để hắn trao đổi muội muội.

Cũng trong lúc đó, bóng dáng Phượng Thiên Sách biến mất, như làn gió không thấy tăm hơi nổi lên, bóng trắng mờ nhạt nhẹ nhàng lướt qua.

"Chết tiệt." Bá Hầu Trường Dã giận dữ, tay đang nắm Già Lam đột nhiên buông ra, đưa tay sờ bên hông mình, động tác này dường như theo bản năng. Cho dù là ai sau khi bị người ta kéo dài lưng, cũng không thể bình tĩnh nổi.

Già Lam cảm nhận có một cơn gió lạnh thổi bên tai, trời đất quay cuồng, một phút sau nàng đã rơi vào lòng một người.

"A Sách."

Ánh sáng trong phòng khách đột nhiên tắt đi, bốn phía quay lại khung cảnh u ám như trước, bởi vì toàn bộ lực rồi trên thế gian đều đang tụ lại trên người hắn.

"Sao bây giờ chàng mới đến?"

Chưa kịp nghe câu trả lời, Bá Hầu Trường Dã tức giận bắt nờ dùng chưởng phong tập kích tới.

"Công chúa Mục Nhân ở đây." Ngoài điện, có người bị ném vào, bay qua Già Lam, hướng về phía Bá Hầu Trường Dã.

Chưởng phong nhanh chóng thu hồi lại, Bá Hầu Trường Dã ôm người nọ vào ngực.

"Nhị ca." Nữ tử kia giống như bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch.

Phượng Thiên Sách vững vàng ôm lấy Già Lam đáp xuống đất, quạt giấy ba một tiếng, cười híp mắt nói: "Hiện tại vật về chủ cũ."

"A Sách, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Già Lam kinh ngạc hỏi.

"Trở về ta sẽ nói cho nàng biết." Phượng Thiên Sách nháy mắt mấy cái với nàng, sau đó xoay người đi đến chỗ Phượng thái quân, "Lão tổ tông, để người bị sợ hãi rồi. Người đừng lo lắng, mấy hôm nữa ta sẽ lo liệu việc chung thân đại sự, để người được song hỷ long môn. Có phải người cảm thấy rất vui vẻ hay không, có phải đây là thọ lễ tốt nhất mà người nhận được trong hôm nay không?"

Nhìn bộ dạng dương dương tự đắc của hắn, mọi người nhìn không được lắc đầu khinh bỉ, vị Phượng thiếu này cũng thật là khác người.

Xung hỷ?

Già Lam tức giận trừng hắn, đáy lòng dâng lên ngọt ngào nhỏ nhỏ.

Khó trách Phượng Thiên Sách lại vội vàng muốn đem chuyện chung thân đại sự nói ra, thật sự có quá nhiều kẻ thêm muốn người trong lòng hắn. Vừa nãy nhìn thấy Bá Hầu Trường Dã ôm eo Già Lam, nói nàng là nữ nhân của y, hắn quả thực rất muốn giết người.

Tình địch khắp nơi, nhìn chăm chăm như hổ đói.

Hắn nhất định phải ra tay trước mới được.

Phượng lão thái quân sừng sốt hơn nửa ngày mới kịp phản ứng lại: "Tiểu Thiên Sách, cuối cùng con cũng nghĩ thông suốt rồi! Ha ha ha, thật tốt quá, lão phụ đợi ngày này đến tóc bạc cả đầu. Tốt lắm tốt lắm, việc này không thể chậm trễ, lập tức tìm ngày lành tháng tốt, đem mối hôn sự này định đoạt."

"Không được."

"Không được."

"Không được."

Ba giọng nói đồng thời vang lên, nói chuyện đúng là ba người Phượng gia chủ, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã.

Lần này có trò hay để xem rồi, trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Già Lam nhíu mày, lần lượt quan sát ba người đó.

Phượng gia chủ đứng lên nói: "Sách nhi có thể thành thân, nhưng tân nương không thể là nữ nhân này."

Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã thấy Phượng gia chủ lên tiếng, tạm thời bọn họ không nói gì, có Phượng gia chủ phản đối, hiệu quả còn tốt hơn so với họ tưởng tượng.

"Vì sao?" Phượng Thiên Sách nhíu chặt mày hỏi.

Ánh mắt Phụng gia chủ hơi dừng lại, sau đó mới nói: "Nàng giết chết thú sùng trong Trần Cẩm Uyên, còn giết hại ma ma hầu hạ con, con nói xem nữ nhân độc ác như vậy, sao có thể xứng đáng làm con dâu Phụng gia?"

"Ma ma?" Sắc mặt Phụng Thiên Sách hơi thay đổi, quay lại nhìn Già Lam.

Bắt gặp ánh mắt chần động của hắn, trong lòng Già Lam căng thẳng, vội vàng giải thích: "A Sách, không phải như vậy, ta không có giết ma ma."

Phụng gia chủ không để cho Già Lam có cơ hội giải thích, cắt ngang lời: "Ma ma chết trong Trần Cẩm Uyên, lúc đó chỉ có một mình Già Lam, cô không giết thì còn ai giết? Ma ma ở Phụng gia ta mấy chục năm, tất cả mọi người bao gồm cả ta lẫn thái quân, đều đối đãi với bà ấy rất tốt, không ngờ hôm nay ma ma chết thảm trong Phụng gia. Sách nhi, ma ma ngâm đắng nuốt cay nuôi dạy con khôn lớn, lẽ nào con nhẫn tâm nhìn bà bị người ta sát hại? Còn muốn thành thân với kẻ đã giết chết bà, con làm như vậy, ma ma sao chịu nổi?"

"Đúng vậy, chúng ta tận mắt chứng kiến Già Lam giết chết ma ma." Tam phu nhân gấp gió lên điều, nhảy ra nói. Tứ phu nhân cũng gật đầu theo.

Già Lam cười nhạt, đám người này đúng là đem bốn chữ ăn cháo đá bát diễn đến trình độ cao nhất, sớm biết vậy đã không đưa thuốc giải cho bọn họ. Chẳng qua trong mắt nàng quan tâm nhất vẫn là suy nghĩ của Phụng Thiên Sách, hắn sẽ không tin lời bọn họ, cho rằng nàng giết ma ma chứ?

"A Sách, thật sự không phải ta. Ta không thù không oán với ma ma, vì sao phải giết bà? Hơn nữa, ta..." Phụng Thiên Sách cắt ngang lời nàng: "Thi thể ma ma đâu? Ta muốn đích thân khám nghiệm tử thi, nhìn xem bà ấy chết thế nào."

Thi thể? Đúng vậy, vừa nãy nàng chỉ đứng từ xa nhìn, căn bản không có cơ hội đến gần, có trời mới biết cuối cùng ma ma chết như thế nào.

"Cái này..Người cũng đã chết, không cần phải khám nghiệm tử thi đâu." Ánh mắt Phụng gia chủ nhìn đi chỗ khác.

Phụng Thiên Sách không quan tâm lời can ngăn của Phụng gia chủ, quay lại vẫy tay ra hiệu với Tàn quân gia, rất nhanh Tàn quân gia đã cho người mang thi thể ma ma đến phòng khách.

Ánh mắt Già Lam buồn bã, sắc mặt ma ma trắng bệch, không có sức sống, trên ngực bà còn vết thương do kiếm gây ra. Nếu như Phụng Thiên Sách cho rằng nàng giết ma ma, lại có Phụng gia chủ, Tam phu nhân và Tứ phu nhân làm chứng, ngay cả cơ hội cãi lại cũng chẳng có.

"A Sách...." Giọng nói của nàng thiếu đi mấy phần tự tin.

"Ma ma." Phụng Thiên Sách nắm tay ma ma, đau lòng nhắm mắt lại, ánh mắt của hắn mờ ra lần nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Già Lam.

Trong lòng Già Lam chần động, không khỏi khản trương, người khác nói nàng thế nào, nàng cũng không quan tâm, nhưng Phụng Thiên Sách thì khác, nếu như ngay cả hắn cũng nghi ngờ, nàng thật không biết phải đối mặt thế nào.

Phụng Thiên Sách đứng dậy, đi về phía nàng, trong lúc Già Lam khản trương muốn khóc, hắn đột nhiên nắm tay nàng, nở nụ cười: "Ta tin nàng, ma ma không phải do nàng giết."

Nụ cười của hắn xinh đẹp chói mắt người khác, Già Lam thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười trong lòng, hắn quả nhiên không làm nàng thất vọng.

"Sách nhi, con không nên bị nàng che mắt..." Phụng gia chủ vội la lên.

Phụng Thiên Sách nắm tay Già Lam, đi đến trước mặt Phụng gia chủ: "Con nói nàng không giết người thì nàng không giết người, cuối cùng ma ma chết trong tay ai, con tin phụ thân đại nhân là người hiểu rõ nhất."

Sắc mặt Phụng gia chủ lập tức tái mét, tức giận nói: "Con nói cái gì? Đây là thái độ con nói chuyện với cha mình đấy sao?"

"Từ trước đến giờ con luôn nói chuyện như vậy, cha cũng đâu phải là lần đầu tiên biết." Phụng Thiên Sách giằng cợt nói, "Cha không đồng ý cho con cưới Tiểu Lam Lam, vậy nói đi, vì sao còn trăm phùng ngàn kẻ hãm hại nàng?"

"Ta cần gì phải hãm hại nàng? Con quên cuối cùng ai mới là người thân của mình rồi sao?" Hai cha con đối chọi gay gắt, mùi thuốc súng ngày càng nồng đậm.

"Cha nói Tiểu Lam Lam giết ma ma ở Trần Cẩm uyển, chuyện này cha không thấy kỳ quái à?" Phụng Thiên Sách nói, "Tiểu Lam Lam lần đầu tiên đến Phụng phủ, nàng không có lý do gì chạy đến Trần Cẩm uyển cả, nhất định có người cố tình dẫn nàng đi. Hơn nữa nhìn vết thương trên người ma ma, chiều rộng vết thương chỉ bằng một nửa chiều rộng hai ngón tay, mà Tiểu Lam Lam sử dụng kiếm do học viên Thiên Dực quy định, chiều rộng kiếm bằng bốn ngón tay, hoàn toàn khác với cây kiếm gây ra vết thương. Chỉ cần một điểm này cũng đủ chứng minh, vết thương trên người ma ma là do người khác làm. Trong Phụng gia chúng ta, người sử dụng bảo kiếm như vậy, chỉ có một người."

Ánh mắt mọi người theo hướng ngón tay Phụng Thiên Sách, nhìn về phía Phụng gia chủ.

"Đó chính là bảo kiếm hoàng phong phụ thân đại nhân đeo bên hông."

Phụng gia chủ theo bản năng dè dặt cây kiếm bên hông, sắc mặt xấu hổ đến cực điểm, lại nghe Phụng Thiên Sách nói: "Giương mắt ma ma khi chết không bình thường, không có hoảng sợ, mà là kinh ngạc, điều này nói rõ người giết bà là người bà cực kỳ quen thuộc, không hề phòng bị. Xin hỏi phụ thân đại

nhân, những việc này chưa đủ nói lên gì sao?"

"Con..." Phụng gia chủ bị hấn ép từng bước, sắc mặt không khỏi đen lại.

Già Lam không dám tin nhìn Phụng gia chủ, là ông ấy bày thế cuộc hãm hại mình! Vì sao? Tại sao ông ấy muốn làm như vậy?

"Đủ rồi. Không cần nói nữa." Lúc này Phụng lão thái quân mở miệng, cắt đứt cuộc chiến giữa hai cha con, "Các người không biết xấu hổ hả, bà lão như ta thì cần mặt mũi đây. Hôm nay khách khứa đến đây là vì ta, ai cho phép các người đoạt sự chú ý của ta?"

Phụng lão thái quân đứng lên nói: "Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến mọi người mất hết nhã hứng, ta đứng đây xin lỗi mọi người. Lão phụ mệt mỏi, yến tiệc hôm nay kết thúc. Người đầu đến tiễn khách."

Trước khi đi, Phụng lão thái quân vẫy tay với Già Lam: "Già Lam tiểu thư, có thể đỡ ta về phòng không?"

Già Lam theo bản năng nhìn Phụng Thiên Sách, nàng không biết rốt cuộc Phụng lão thái quân tìm nàng làm gì, trong lòng đột nhiên bất an.

"Nàng đi đi, ta xử lý cho xong chuyện ở đây, rất nhanh đến tìm nàng." Phụng Thiên Sách an ủi nàng, gương mặt không thoải mái lắm. Hấn ở trước mặt khách khứa, xé rách mặt thật của phụ thân, tất cả cũng vì nàng. Nàng thật sự không hy vọng, bởi vì nàng mà khiến tình cảm hai cha con rạn nứt.

Vì thế Già Lam bèn dìu Phụng thái quân rời khỏi phòng khách, để Phụng Thiên Sách giải quyết những việc sau đó.

Trong phòng phảng phất mùi thơm thoang thoảng, Già lam âm thầm đánh giá Phụng lão thái quân, bà ngồi ở đó, hai mắt nhắm lại, giống như đang ngủ, cũng giống như đang suy tư. Bà không mở miệng để nàng rời đi, Già Lam tạm thời không dám đi.

Một hồi lâu, Phụng lão thái quân mở mắt ra: "Già Lam tiểu thư, đại nạn hôm nay Phụng gia ta gặp, may mà có cô đứng ra giúp đỡ, lão phụ rất cảm kích, xin nhận một lễ của ta."

Trong lúc Già Lam còn kinh ngạc, Phụng lão thái quân đã đứng dậy, đi tới chỗ nàng làm lễ. Già Lam thủ súng nhược kinh, vội vàng chạy tới đỡ bà: "Lão thái quân, người khách khí quá rồi, đây là việc ta phải làm."

Phụng lão thái quân thích thú liếc nhìn nàng một cái, thờ dãi nói: "Nói thật, ta rất thích cô, cô lại là ý trung nhân của Thiên Sách, ta vốn không nên phản đối hôn sự này. Chẳng qua..."

Trong lòng Già Lam trầm xuống, nghe bà tiếp tục nói: "Gia hòa vạn sự hưng!!! Lão phụ bảo vệ Phụng gia mấy chục năm, không ai hiểu câu nói 'gia hòa vạn sự hưng' như lão phụ. Sự xuất hiện của cô, đã đảo lộn tất cả của Phụng gia, khiến tình cảm hai cha con rạn nứt. Cho nên..."

"Cho nên, người muốn ta rời khỏi Phụng gia, rời xa A Sách?" Già Lam nói tiếp.

Phụng lão thái quân bối rối gật đầu.

Già Lam tức giận phản bác: "Lão thái quân, nếu vì nguyên nhân này mới khiến ta rời xa A Sách, ta nghĩ không thể. Đúng, Phụng gia chủ không thích ta, trăm phương nghìn kế muốn chia rẽ ta với A Sách, là ta khiến cha con bọn họ cãi nhau, lại khiến già trẻ trên dưới Phụng gia lo lắng. Nhưng những việc này cũng không phải lỗi của ta. Nhưng vì A Sách ta sẽ cố gắng chung sống với mọi người của Phụng gia, ta sẽ thử để bọn họ yêu mến ta. Nếu như ngay cả người cũng không cho ta cơ hội đã phủ nhận ra, việc này đối với ta rất không công bằng."

"Nếu như còn có nguyên nhân quan trọng hơn thì sao?" Ánh mắt Phụng lão thái quân trở nên thâm thúy, "Cô có biết vì sao phụ thân Thiên Sách lại không đồng ý cho cô vào Phụng gia không, vì sao hấn tìm trăm phương ngàn kế hãm hại cô, không để cô tiếp cận Thiên Sách không?"

"Chẳng lẽ bởi vì ta xuất thân thấp kém, còn có dung mạo xấu xí?" Già Lam nói.

"Cô nói đúng một nửa. Sở dĩ phụ thân Thiên Sách phản đối cô chính xác là bởi vì xuất thân của cô." Ánh mắt Phụng lão thái quân thêm nặng nề mập mờ, "Nhưng cô nói sai rồi, xuất thân của cô không hề thấp kém, ngược lại xuất thân của cô cao quý hơn cả người bình thường, cao quý đến nỗi người ta không dám đến gần cô."

"Lão thái quân vì sao bà càng nói ta càng không hiểu thế?"

"Lão phụ cũng mới suy nghĩ, gò má của cô rất giống một người, trước kia lão phụ không chú ý, vừa nãy cô thi triển kỹ thuật đánh nhau, đối phó với thích khách, lão phụ mới bắt ngờ nghĩ đến. Chỉ e phụ thân Thiên Sách đã sớm phát hiện, cho nên mới bày ra thế cuộc hãm hại cô, ta nghĩ ban đầu nó không định đưa cô vào chỗ chết, mà chỉ muốn đuổi cô ra khỏi Phụng gia, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Thiên Sách thôi."

Già Lam càng nghe càng hồ đồ, nàng lắc đầu: "Rốt cuộc người đang nói gì thế? Ta không hiểu. Ta và bá phụ không thù không oán, cho dù dung mạo ta với người kia giống nhau, ông ấy cũng không nên vì vậy mà hại ta chứ?"

"Nó làm như vậy, tất cả cũng bởi vì yêu thương con trai mình, nó sợ bị người ta xúc phạm, cũng không muốn con trai mình bị tổn thương. Xin cô hãy thông cảm cho tấm lòng người làm cha."

"Ta không hiểu vì sao?" Già Lam mạnh mẽ lắc đầu.

Phượng lão thái quân bắt lấy tay nàng, ống tay áo trượt ra để lộ vòng ngọc thủy tinh màu xanh lam. Già Lam giật mình, đột nhiên hiểu được cái gì đó.

"Nạp Lan Huyền Sương, cô đã nghe tên này bao giờ chưa? Trên tay cô có vòng ngọc này, ta đã từng thấy nó trên người nàng."

"Nàng...nàng ấy là cô cô ta."

"Đúng rồi. Nạp Lan Huyền Sương là cô cô ngươì, năm đó nàng ôm đứa bé là cô đến Phượng gia tránh nạn."

Cô cô thật sự đến Phượng gia.

"Ta nghe Sở phu nhân nói, cô cô và Phượng gia chủ có quan hệ không ít, theo lý mà nói Phượng gia chủ phải nể tình xưa, đối đãi với ta tốt mới đúng."

Phượng lão thái quân lắc đầu: "Đúng là phụ thân Thiên Sách với cô cô của cô có quan hệ không ít, nhưng cũng chính vì vậy nó mới hiểu rõ thân thế của cô, nó phải bảo vệ con trai của mình, cho nên cô phải làm vật hi sinh."

"Ta càng nghe càng thấy hồ đồ, sự tồn tại của ta lẽ nào uy hiếp A Sách?" Già Lam cảm thấy việc này không có lý tở nào.

Ngoài dự đoán của nàng, Phượng lão thái quân gật đầu: "Từ ngày đầu tiên cô cô ẵm cô đến Phượng gia, chúng ta đã biết từ nay Phượng gia không có ngày nào được bình yên. Sau lưng kẻ thù quá đáng sợ, phụ thân Thiên Sách từng cố gắng bảo vệ cô cô của cô, nhưng cuối cùng vẫn không thể, thậm chí còn khiến mẫu thân Thiên Sách mất mạng, bắt đầu từ lúc đó tính tình Thiên Sách thay đổi, cha con bọn họ không còn hòa thuận nữa."

Trong lòng Già Lam bắt đầu hỗn loạn.

"Phụ thân Thiên Sách lấy việc này làm gương, cho nên nó không tùy tiện suy nghĩ nữa, không đem nguy hiểm đến cho Phượng gia, đẩy con trai mình vào vực sâu vạn trượng. Bởi vì nó biết, cho dù toàn bộ Phượng gia họp lại cũng không tránh khỏi kiếp nạn, chẳng thà để Phượng gia tổn thương cũng không muốn đưa Thiên Sách vào nguy hiểm, chỉ bằng hiện tại chặt đứt quan hệ các người. Thà để con mình hận mình cũng phải làm người đóng vai ác."

Thì ra là như vậy....

Già Lam không nghĩ tới, sự tồn tại của mình, lại có uy hiếp to lớn đến A Sách và Phượng gia.

"Kẻ thù của ta rốt cuộc là ai? Là ai hại chết cô cô? Là ai đuổi giết ta? Người của gia tộc Nạp Lan sao?"

Phượng lão thái quân nhủ mảy, lắc đầu: "Cô đừng hỏi, biết quá nhiều, đối với cô mà nói chẳng có lợi ích gì. Thực lực bây giờ của cô còn chưa đủ để đối đầu với đối phương, việc bây giờ cô cần làm, là đề bản thân mạnh mẽ hơn. Đứa nhỏ ngoan, đừng trách ta nhẫn tâm, ai cũng có nỗi khổ riêng, cô và Thiên Sách lưỡng tình tương duyên, ta không đành lòng chia rẽ, nhưng thực tế tàn khốc, nếu cô khẳng khái thành thân với nó, cô chỉ đẩy nó vào con đường không lối thoát. Cô nhẫn tâm thấy nó gặp nguy hiểm sao?"

"Không, ta không tin lời các người. Các người ai cũng hi vọng ta không gả cho A Sách, cho nên mới nói những lời bịa đặt lừa gạt ta." Mọi người đứng là ích kỷ, Già Lam bắt chặp suy nghĩ, nàng chỉ muốn bảo vệ tình yêu của mình, thậm chí dùng cả tính mạng để bảo vệ hắn, về phần những người khác, nàng không quan tâm.

"Cô làm như vậy, sớm muộn gì cũng hại Thiên Sách." Trong nháy mắt Phượng lão thái quân như già thêm mấy tuổi, không sức lực thở dài.

"Sẽ không!!! Ta thương hắn, sao có thể hại hắn? Cho dù phía trước có gió tanh mưa máu, ta với hắn sẽ cùng nhau đối mặt, sinh cùng sinh, tử cùng tử, ta tin tưởng A Sách cũng sẽ nguyện ý đồng sinh cộng tử với ta."

"Đồng sinh cộng tử?" Phượng lão thái quân cười châm biếm, "Được, ta đây mọi mắt mong chờ. Ta mệt mỏi, cô đi ra ngoài đi."

Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, bóng dáng mệt mỏi của Phượng thái quân biến mất trước mặt Già Lam, nàng dựa lưng vào cửa phòng, hai chân không còn sức lực. Lời nói của Phượng lão thái quân, cứ luẩn quẩn trong đầu nàng, nàng biết Phượng lão thái quân không gạt mình, có lẽ nàng thật sự mang đến nguy hiểm cho A Sách. Nhưng mà bởi vì như thế mà muốn nàng từ bỏ sao?

Nàng không cam tâm, xem như nghịch thiên đi, nàng cũng muốn đấu một trận với ông trời.

"Lam Lam."

Nghe được tiếng gọi thân thuộc, Già Lam ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch cách đó không xa. Hắn đứng ở đó từ khi nào?

"Nạp Lan đại ca."

"Xin lỗi, ta không yên tâm, cho nên mới tới đây. Vừa nãy lời muội và lão thái quân nói ta đều nghe hết."

Già Lam lặng lẽ nhìn hắn, nếu hắn đã nghe, vậy hắn cũng đã biết thân phận thật sự của nàng?

"Cô cô Nạp Lan Huyền Sương của muội, cũng là cô cô của ta." Hắn chỉ nói một câu này, sau đó xoay lưng bước đi, cả người bắt chọt mắt đi tất cả thần thái.

Trên bầu trời, từng cánh hoa lượn lơ rơi trên vai hắn.

Già Lam không nhìn thấy sắc mặt của hắn, nhưng không hiểu tại sao lại bị bầu không khí đau buồn không lời bao trùm cả tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: V46: Ba nam tranh một nữ (3)

"Ý của huynh, chúng ta là người thân sao?"

"Không, chúng ta không hề có quan hệ máu mủ."

Nạp Lan Tiêu Bạch khẳng định trả lời, khiến Già Lam vô cùng kinh ngạc, đáp án sinh động như vậy, bất ngờ bị phủ nhận, đâu mới là sự thật đây?

"Gia tộc Nạp Lan cực kỳ coi trọng huyết thống, nếu như có huyết mạch lưu lạc ở bên ngoài, họ nhất định sẽ tìm về. Huống chi trên người nàng..." Giọng nói Nạp Lan Tiêu Bạch hơi ngừng lại, từ trong đôi mắt vô hồn của hắn cũng không thể nhìn thấy rõ tâm tình hiện tại của hắn, giọng nói của hắn dịu dàng, nhưng không được sự lo lắng, lời hắn vừa chuyển như thương lượng với nàng, "Lam Lam, Phụng thái quân nói rất đúng, nàng ở lại Phụng gia, chỉ mang đến nguy hiểm, nàng là người hiểu rõ nhất. Chỉ bằng nàng đi theo ta, có ta ở đây, nàng sẽ không có việc gì."

Hắn cũng nói như vậy? Vì sao?

"Nạp Lan đại ca, ý tốt của huynh muội xin nhận. Nhưng muội sẽ không rời khỏi Phụng gia, tuyệt đối không xa A Sách."

"Ta biết muội sẽ không tin lời ta nói. Nhưng theo tình báo của ta, tên đại ma đầu kia đã rời khỏi Lăng Tiêu điện, rất nhanh y sẽ báo thù những kẻ đã hại hắn. Phụng gia từng đắc tội với hắn, người đầu tiên hắn tìm đến chắc chắn sẽ là Phụng gia. Trước đây Phụng gia liên kết với những cao thủ của các gia tộc khác, hợp sức chiêu đấu chống tên đại ma đầu kia, nhưng chỉ có thể khiến y bị trọng thương. Vì vậy, mấy năm qua những đại gia tộc hao tổn rất nhiều tiền tài để đào tạo cao thủ như Tư Đồ Trường Thăng. Ta tin muội cũng biết tu vi của Tư Đồ viện trưởng cao thâm thế nào, nhưng đối mặt với đại ma đầu, cho dù là một trăm Tư Đồ viện trưởng cũng không phải đối thủ của y..."

"Sao có thể! Trên đời này còn có người đáng sợ như vậy à?" Trong lòng Già Lam hơi dao động, đối với nàng thực lực của Tư Đồ viện trưởng giống như một ngọn núi. Hiện tại lại có người cho nàng biết, ông ấy căn bản không phải ngọn núi, chẳng qua chỉ là một mỏm núi trong hàng trăm mỏm núi khác mà thôi. Quan niệm và cái nhìn trước đây của nàng hoàn toàn bị sụp đổ.

"Muội tốt nhất nên tin lời ta." Nạp Lan Tiêu Bạch nhẹ nhàng nói, bên trong còn mang theo nhàn nhạt bi thương, từ trên người hắn toát ra mùi vị yên bình của màn đêm.

"Đại chiến năm đó, gia tộc Nạp Lan chúng ta cũng hao tổn hơn mười người cao thủ, trong đó có cả thúc thúc, bá phụ và phụ thân ta, còn đôi mắt này...cũng là do hậu quả của chấn thương linh lực."

Trong lòng Già Lam ngẩn ra, không hiểu làm sao nhìn về phía ánh mắt của hắn, đôi mắt trong sáng như thủy tinh đó, cứ như vậy bị mù sao?

"Cho nên ta phải rời khỏi gia tộc Nạp Lan, ở nhà ngoại công ta, thật ra chính là vì né tránh thế lực tên đại ma đầu kia." Giọng nói Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn không thay đổi, nhàn nhạt hòa nhã, tựa như mọi đau khổ trên thế gian này đang bủa vây lấy hắn.

"Lam Lam, muội không nên hoài nghi lời ta nói, muội và Phụng Thiên Sách quả thật không thể ở cùng với nhau! Các người miễn cưỡng, cũng chỉ mang đến bất hạnh cho đôi phương. Nếu muội muốn bảo vệ hắn, vậy thì rời xa hắn đi..."

Giọng nói của hắn bất chợt cao lên, ngập tràn từ tính, trong lòng Già Lam có chút bức dọc.

Vì sao? Vì sao tất cả mọi người không hy vọng nàng và A Sách ở cạnh nhau?

Chẳng lẽ trời đất rộng lớn như thế, không có chỗ cho bọn họ sao?

Hồ hấp của nàng phút chốc gấp gáp, Già Lam dần dần thấy áp lực của bản thân đang rối loạn, nhắm mắt lại, trong cơ thể như có lực lượng vô hình thoát ra, ban đầu như dòng chảy, ô ạt không cố định, sau đó, dòng nước chảy càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, đan xen vào nhau tạo thành một cái lưới, kịch liệt cọ rửa cả người nàng. Ấn ký hoa sen trên cổ tay nàng, tựa như con giun di động, khiến mạch máu căng phồng.

"A." Ánh mắt của nàng bất ngờ mở ra, bên trong rậm rạp tia máu ma mị, không thể nào khống chế được sức mạnh trong cơ thể. Chưa kịp thu hồi sức lực, nàng đã thấy Nạp Lan Tiêu Bạch ở đối diện chạy vọt tới cạnh mình, một chương đánh vào sau ót nàng, sức mạnh trong cơ thể như mưa đông nhẹ hạt, trực tiếp xuyên thủng qua cơ thể nàng.

Sức mạnh kia ở trong cơ thể nàng điên cuồng, giống như con đập nước gặp hồ chứa nước, đánh vào rồi xô ra.

Trong đầu nàng nổ ầm một tiếng, hóa thành đại dương trắng xóa bọt biển, nàng mất đi phương hướng, xụi lơ ngã xuống đất...

Ánh trăng tựa như dòng chảy thủy ngân chảy dọc trên con đường ngoài thành.

Tiếng bánh xe ngựa không ngừng vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm. Bảy tám con tuyết lang thuần chủng loại tốt chạy xông ra cổng thành, móng vuốt đập lên tuyết, tốc độ như gió bão, vũng đất nơi đi qua in đậm vết bánh xe đi qua. Đôi mắt tuyết lang như ngọc lưu ly phát sáng, trong bóng đêm càng thêm hung hãn dã tính. Bên trong buồng xe, có tiếng người nói chuyện: "Công tử, lần này người chẳng tốn bao nhiêu sức lực liền có thể bắt được chuyển thế của thủy thần, đợi sau khi về gia tộc, các vị trưởng lão nhất định sẽ trọng thưởng! Công tử người ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy, hiện tại có thể vinh quang trở về gia tộc, thuộc hạ thật vui mừng thay cho công tử."

Lời vừa nói ra, bên trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh, cũng không biết bao lâu sau, mới nghe được âm thanh hồ hững của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên: "Vui mừng hơi sớm đấy. Phượng Thiên Sách không phải kẻ ngu ngốc, hẳn sẽ không dễ dàng để cho chúng ta rời khỏi Phượng thành..."

Bên trong buồng xe lại khôi phục yên tĩnh.

Phượng phủ.

Phượng Thiên Sách và phụ thân nghiêm túc nói chuyện với nhau, đó đã là chuyện của nhiều năm trước.

Bởi vì mẫu thân mất, giữ hai cha con lại càng xa cách, thời gian không thể nào dễ dàng xóa đi được.

Hiện tại, cũng có lúc hai cha con nghiêm túc nói chuyện với nhau. Nhưng lần này, lại càng thêm giương cung bạt kiếm

"Sách nhi, con nghe cha nói một câu đi, mau rời khỏi tiểu ma nữ kia. Không nên u mê như vậy. Con đừng quên khi đó mẹ con chết như thế nào."

Trên gương mặt Phượng Thiên Sách mang theo hồ hững, bất cần đời như mọi lần, nhưng đáy mắt không giấu được căm phẫn: "Ông không có tư cách nói đến mẹ. Từ lúc ông chọn bảo vệ nữ nhân khác, ông đã mất đi tư cách đó. Cũng đừng ở trước mặt ta đóng vai từ phụ. Ông không xứng."

Gân xanh trên trán Phượng gia chủ nổi lên, lửa giận trong mắt không ngừng lóe sáng, sau đó phai dần, muốn nói ra điều gì đó nhưng lại hóa thành một tiếng thờ dài.

Phượng Thiên Sách lạnh lùng nhìn ông, nói: "Không nói được lời nào sao? Chuyện của mình ông còn không rõ, thì không cần can thiệp vào chuyện của ta. Ông có nữ nhân để bảo vệ, ta cũng có nữ nhân ta bảo vệ. Đừng lấy danh nghĩa tình yêu mà làm tổn thương người ta quan tâm, nếu ông tiếp tục làm như vậy, đừng trách ta đại nghịch bất đạo, cắt đứt quan hệ hoàn toàn."

Sắc mặt Phượng gia trắng bệch, cuối cùng, ông không nhin nữa, quát lớn: "Đứa bất hiếu. Ta làm nhiều chuyện như vậy, chẳng phải là vì con à? Sao con không thể hiểu nỗi khổ tâm của vi phụ? Năm đó vi phụ không cứu được mẹ con, đó là bất đắc dĩ..."

"Hay lắm bất đắc dĩ. Lúc đó ông hoàn toàn có cơ hội cứu bà ấy, nhưng ông không làm thế, ông lựa chọn bảo vệ một nữ nhân không liên quan với mình. Sao ông không tự đi nói với mẹ là ông bất đắc dĩ đi?" Phượng Thiên Sách cười lạnh, "Thu hồi lại gương mặt giả mù sa mưa của ông đi, ta không phải Thiên Tâm, cũng không phải Thiên Dục, ta sẽ không dễ dàng bị biểu hiện từ phụ giả dối của ông mê hoặc đâu. Nếu như ông còn muốn ta kính trọng ông, vậy thì mời ông thu tay lại, đừng can thiệp vào chuyện của ta."

"Người đứng là đại nghịch bất đạo." Phượng gia chủ bị chọc tức đến đỏ mặt, rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ nói được hai câu này.

Lúc này, Phượng thái quân chạy đến, ngăn cản hai cha con đối chọi: "Được rồi, tất cả im miệng cho ta. Các người mất mặt ở trước mặt tân khách chưa đủ à?"

Hai cha con liếc mắt nhìn nhau, hai bên liền im miệng.

Phượng thái quân thở dài, nói: "Chấn Tường, hôm nay con làm vậy không đúng. Cho dù con không tán thành Già Lam cô nương và Sách nhi qua lại, cũng không nên giết chết ma ma vu oan Già Lam cô nương. Ma ma vô tội, sao con lại nhẫn tâm ra tay sát hại bà ấy?"

Phượng gai chủ hoảng hốt nói: "Nương, người hiểu lầm con rồi. Ma ma không phải do con giết. Lúc hài nhi đến ma ma đã chết. Con biết hôm nay nương sẽ mời Già Lam cô nương, nên mới thuận nước đẩy thuyền, bày ra kế sách này."

"Không phải con giết?" Phượng thái quân vô cùng kinh ngạc, không những bà, mà ngay cả Phượng Thiên Sách cũng lấy làm lạ.

"Nhưng vết thương trên người ma ma là do kiếm phong hoàng gây ra..." Phượng Thiên Sách nói.

Phượng gia chủ bình tĩnh nói: "Kiếm ta vẫn nằm trong hộp, nửa năm qua ta chưa từng đụng đến nó, nếu không phải hôm nay nhìn thấy vết thương trên người ma ma, ta cũng không tin, có người đã sử dụng kiếm của ta."

"Nói như vậy, người giết ma ma là một kẻ khác?" Phượng Thiên Sách nhíu chặt mày, đáy mắt xẹt qua một ý nghĩ, đột nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó, quay lại hỏi Phượng thái quân, "Thái quân, tiểu Lam Lam đâu?"

Phượng thái quân sùng sốt nói: "Nàng đã sớm rời đi, chẳng lẽ nàng không đến tìm con?"

Giã rét thấu xương từ lồng ngực hần lan tràn ra ngoài, Phụng Thiên Sách dường như cảm giác được nguy cơ, trong chớp mắt hần xoay người muốn đi ra ngoài.

Đột nhiên, cánh cửa 'loảng xoảng' một tiếng rồi đóng lại, không biết từ lúc nào Phụng gia chủ đã đứng ở cửa ngăn lại: "Không cho con đi. Hôm nay nếu con muốn ra ngoài, vậy bước qua xác ta trước đi."

Trong không khí tràn ngập biến động và gió lốc đan xen, tạo thành âm hưởng kỳ lạ, gió xoáy trong phòng như nổi lên, tạo thành kết giới vô hình. Phụng gia chủ lấy thân thể của mình ra chắn, bảo vệ vững vàng cửa ra vào, cản bước chân như lối tri của Phụng Thiên Sách.

Phụng Thiên Sách lạnh lùng cười một tiếng, hai tròng mắt hần như lưỡi dao sắc bén bay tới, đôi cánh phong thần xuất hiện sau lưng hần: "Chỉ bằng ông cũng muốn ngăn cản ta?"

Sắc mặt Phụng gia chủ biến đổi, con ngươi của ông chuyển từ màu đen kịt sang màu hổ phách. Đến lúc tầm mắt của ông dừng lại lần nữa, ông mới phát hiện khi lưu phía trước đã tàn loạn, trong tay Phụng Thiên Sách cầm một cây kích phương thiên họa, mặc chiến khôi màu trắng, hai cánh nở rộ ẩn hiện ở phía sau.

"Đó là....." gương mặt Phụng gia chủ lộ ra kinh sợ.

"Phong Thần chiến khôi." Phụng thái quân cũng giật mình, thốt ra, "A Sách, từ lúc nào con đã có thể nắm trong tay kích thần chiến của Phong thần chiến khôi?"

"Ba năm trước đây." Giọng nói Phụng Thiên Sách bình tĩnh, tựa như đang ẩn giấu sức bật có thể phát ra bất cứ lúc nào.

Phụng gia chủ hít một hơi thật sâu, đột nhiên thu hồi kết giới, ông chậm rãi nhắm hai mắt lại, thở dài một tiếng, nháy mắt cả người như già đi mấy chục tuổi.

"Con đi đi, cha không bao giờ ngăn cản con nữa. Có lẽ con nói đúng, cha muốn bảo vệ con, nghĩ con không có đủ năng lực. Hóa ra cha sai rồi, con đã sớm đủ lòng đủ cánh, không cần cha bảo vệ nữa."

Phụng thái quân đau lòng nhìn con trai, cuối cùng vẫn không nói gì.

Cửa phòng bị đá văng, Phụng Thiên Sách lao ra ngoài, hơi dừng lại, ngoái đầu liếc nhìn phụ thân và thái quân, nước nở nói: "Cha, thái quân, xin tha thứ cho Sách nhi bất hiếu. Đợi sau khi Sách nhi tìm được Tiểu Lam Lam, nhất định sẽ dẫn nàng đến nhận tội với hai người."

Hai tròng mắt của hần xông lên một tầng sương mù thật mỏng, nhưng rất nhanh bị hần đè nén lại, hần không ở lại quá lâu, chớp mắt đã xoay người, giống như một cơn gió mạnh, biến mất trong bóng đêm.

Sau khi hần đi, Phụng thái quân vỗ vai Phụng gia chủ, an ủi: "Chấn Tường, thằng bé đã lớn, cũng đến lúc con phải buông tay rồi. Nương biết, chuyện năm đó, con cũng bắt đầu dĩ thời. Nếu như con lựa chọn cứu mẹ của Thiên Sách, chỉ e toàn bộ Phụng gia sẽ phải bị diệt vong, con cũng vì bảo vệ Phụng gia, mới bỏ qua nàng ấy. Khổ cho con rồi, nương hiểu hết."

"Nương." Nước mắt không bị khống chế, Phụng gia chủ giống như đứa trẻ, ngã xòa vào lòng Phụng thái quân, ô ô nghẹn lời.

Hai mẹ con dựa sát vào nhau, cũng không biết có một đại nạn lớn đang đến, đại nạn này, đủ để Phụng gia chịu phải tai ương ngập đầu...

Bên ngoài cửa thành Phụng gia.

Phụng Thiên Sách khom người, cẩn thận kiểm tra dấu vết xe ngựa trên mặt đất, hần có thể xác định, chiếc xe này là xe tuyết lang của Nạp Lan gia tộc.

Nhìn hướng đi, có lẽ đi đến tuyết lang cốc, nhưng Nạp Lan Tiểu Bạch là người không tầm thường, hần muốn dẫn Già Lam đi, nhất định sẽ bày ra quỷ kế.

Rốt cuộc là đi con đường nào?

Hần nhìn ba ngã rẽ, bắt đầu lúng túng.

"Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?" Ở phía sau lưng hần, Phụng Thiên Tâm, Phụng Thiên Dục và Phụng Thiên Ca thúc ngực đuổi theo, đến gần mới phát hiện hần đang ngồi chồm hóm dưới đất tìm kiếm gì đó

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: V47: Ba nam tranh một nữ (4)

"Biết loài sói sợ nhất cái gì không?" Phụng Thiên Tầm khó hiểu nháy mắt mấy cái, lắng nghe Phụng Thiên Sách tiếp tục nói, "Sói sợ nhất... là người đi săn sói! Đi, đại ca dẫn bọn muội đi săn sói, rất nhanh chúng ta sẽ được thưởng thức mùi vị thịt tuyệt lang thuần chủng vùng hải vực."

Đáy mắt của hắn ngập tràn hưng phấn, khiến Phụng Thiên Tầm không khỏi liên tưởng đến ánh mắt loài sói, bắt quá, so với sói nó càng hung hãn hơn.

"Được, chúng ta vẫn còn chưa từng ăn thịt sói bao giờ, đặc biệt là tuyệt lang thuần chủng, oa, vừa nghĩ đến muội đã thèm đến chảy nước miếng..." Phụng Thiên Tầm cũng hứng phấn theo.

Phụng Thiên Dục nhíu mày: "Làm sao các người biết Nạp Lan Tiêu Bạch đi con đường kia?"

"Nhị ca à, huynh thật là ngốc, không thấy trên mặt đất đều là vết bánh xe sao?" Phụng Thiên Tầm nói.

"Huynh tưởng Nạp Lan Tiêu Bạch ngu xuẩn đến độ để lại dấu vết cho chúng ta đuổi theo?"

"Hắn làm sao có thể kém thông minh đến thế chứ? Nhị ca ơi, ta thấy huynh bị Nạp Lan Tiêu Bạch tẩy não mất rồi! Mặc dù hắn đứng đầu trong Bát công tử, nhưng nói về võ công, đại ca chúng ta cũng không thua hắn, nói về khí thế, uy danh đại ca lan xa, toàn bộ đại lục không ai không biết xú danh của đại thiếu Phụng gia... ặc, nhầm là mỹ danh... Về phần tướng mạo cũng đâu thua gì nhau, giỏi giang thì kém tí xíu thôi... y ui." Phụng Thiên Tầm ôm đầu kêu oan, "Đại ca, muội đang nói giúp huynh đấy, tốt xấu gì huynh cũng phải biết chứ?"

"Huynh cảm ơn muội nha." Phụng Thiên Sách tức giận trừng mắt nhìn nàng, xoay người đoạt lấy ngựa của Phụng Thiên Dục, "Muốn ăn thịt sói thì đi theo huynh."

Phụng Thiên Dục nóng nảy: "Huynh cưỡi ngựa của đệ, vậy đệ đi thể nào đây?"

Phụng Thiên Sách cười tà mị nói: "Nhị đệ muốn đại ca ôm đệ hay là đệ ôm đại ca?"

Phụng Thiên Dục nhìn nụ cười của Phụng Thiên Sách, cả người nổi da gà, không để cho hắn có thời gian chuẩn bị, Phụng Thiên Sách đã bất ngờ giơ roi ngựa hướng về phía hông của hắn, dùng sức hất một cái, đặt hắn ngồi ngay sau lưng ngựa, quát roi vọt và nói: "Đệ vẫn hết như lúc còn bé, thích được ôm đại ca, ha ha ha ha...."

Về mặt Phụng Thiên Dục sung sục, từ chối đưa ra ý kiến, miệng lẩm bẩm: "Chưa từng thấy đại ca nào không đứng đắn như vậy."

Lời này rơi vào trong tay Phụng Thiên Sách, nụ cười trên môi càng sâu hơn, nhưng nghĩ đến Già Lam, nụ cười ấy từ từ thu lại, ánh mắt hắn nhìn phía trước, đôi mắt cơ trí bắn ra ánh sáng sắc bén, đủ để phá hủy tất cả những thứ cản đường.

Tiếng cười như chuông bạc từ trong miệng Phụng Thiên Tầm phát ra, nàng dứt khoát xoay người nhảy lên ngựa, Phụng Thiên Ca theo sát phía sau, hai con ngựa một trước một sau, chạy như bay về hướng tuyệt lang cốc.

Đứng đón cánh đồng đầy gió, mái tóc rối bời tung bay, Già Lam ăn vạ ngồi trên mặt cát không chịu đi, trên người và tóc của nàng đều dính một chút đất cát, bộ dạng giống như vừa mới lăn vài vòng ở nơi đất cát. Nạp Lan Tiêu Bạch đứng sau lưng nàng không xa, lông mày hơi nhíu lại, tựa như không biết nên làm thế nào.

Thuộc hạ nhìn người con đường phía sau, lại nhìn sắc trời, nhin không được tiến lên nói: "Công tử, chúng ta không thể tiếp tục trì hoãn nữa, lỡ như..."

Nhìn về mặt của công tử, tên thuộc hạ không dám nói tiếp.

Nạp Lan Tiêu Bạch nhấc chân, bước đến gần Già Lam, định đưa tay bắt lấy bả vai Già Lam, đến gần chạm được Già lam đã nhanh chóng né tránh, để tay hắn trượt giữa khoảng trống, đôi mắt một tiếng thờ dài.

"Lam Lam, đừng nóng giận, là ta sai, không nên tự ý mang muội rời đi."

Già Lam giận dữ không thèm quan tâm hắn.

Yên lặng không tiếng trả lời khiến Nạp Lan Tiêu Bạch luống cuống, rối loạn đến mềm lòng.

"Nếu muội không muốn đi, vậy ta không ép muội nữa."

"Thật sao?" Hai mắt Già Lam sáng lên.

Tên thuộc hạ nghe vậy vội vàng chen vào: "Công tử, tuyệt đối không thể. Người đã báo tin cho gia tộc biết rồi, nếu như trở về tay không, người phải chịu phạt đấy, người cũng biết gia quy Nạp Lan gia tộc thế nào rồi, người bị phạt nhẹ nhất là bẻ gãy hai tay hai chân, nặng thì..."

Tiếng ho khan của Nạp Lan Tiêu Bạch cắt đứt lời hắn, Già Lam nhíu mày hỏi: "Nặng thì thế nào?"

Thuộc hạ nhìn sắc mặt của công tử, cẩn thận nói: "Nặng thì chịu đựng dần vật địa ngục, muốn chết cũng không thể, rất nhiều cao thủ của gia tộc bước

vào, nhưng chưa từng có ai sống sót đi ra, hoặc là bị giày vò đến chết, hoặc là tự sát bên trong..."

Già Lam cũng không tin: "Người đừng hù dọa ta, Nạp Lan đại ca là đối tượng quan trọng được Nạp Lan gia tộc bồi dưỡng, bọn họ bảo vệ huynh ấy còn không kịp, làm sao có thể trừng phạt chứ?"

Tên thuộc hạ nói: "Bởi vì cô không phải là người của gia tộc Nạp Lan, cô chưa quen thuộc với gia quy gia tộc, đối với một đại gia tộc mà nói phép tắc không phải là thứ dễ dàng khiêu khích. Năm xưa cô cô Nạp Lan Huyền Sương của cô là nữ nhi được gia tộc yêu thương nhất, Nạp Lan gia tộc từng có rất nhiều cao thủ thiên phú, nhưng bởi vì nàng phá hủy đi gia quy gia tộc lại không muốn chấp nhận hình phạt, nên mới trốn ra bên ngoài, chạy hết nơi này đến nơi kia, gia chủ cố tình bảo vệ nàng, nhưng cũng không thể tránh được, cuối cùng dẫn đến kết cục tìm không thấy hài cốt."

Trong lòng Già Lam căng thẳng: "Nạp Lan đại ca, đây là thật sao?"

Nạp Lan Tiêu Bạch không hề nghĩ ngợi lắc đầu, chỉ hơi hột nói một câu: "Ta nói rồi, ta sẽ không ép buộc muội làm những chuyện muội không muốn."

"Công tử." Tên thuộc hạ bóp trán.

Già Lam do dự, mặc dù nàng ác cảm vì Nạp Lan đại ca tự tiện quyết định đem nàng rời khỏi Phượng phủ, nhưng nàng vẫn không thể trừng mắt nhìn hấn về gia tộc chịu phạt được. Suy nghĩ một lúc, nàng mới chậm rãi đứng lên, phui sạch bụi đất trên người nói: "Được rồi, trước tiên muội sẽ về Nạp Lan gia tộc một chuyến với huynh, đợi sau khi huynh hoàn thành xong mệnh lệnh, muội sẽ trở về."

Nạp Lan Tiêu Bạch lộ ra nụ cười tươi tắn: "Vội vàng đem muội đi là do ta không suy nghĩ chu toàn, muội yên tâm, đợi sau khi trở về Nạp Lan gia tộc, ta nhất định sẽ cho người đưa nàng về."

"Nhưng ta không hứa sẽ để muội ở lại bao lâu...." Hấn nói ra lời trong lòng.

Già Lam mấp má môi, nắm lấy tay hấn, cùng nhau trở lại chiếc xe, trong nháy mắt đã leo lên xe, Già Lam quay đầu trông về phía đằng xa, một lúc sau nàng mới thất vọng chui vào bên trong.

"A Sách, chàng sẽ đến tìm ta sao?"

Xe tuyết lang đi về ngã rẽ phía trước, trên đất bằng nổi lên một con gió lốc, đợi sau khi gió lặng đi, vết bánh xe đã biến mất. Không bao lâu sau, hai con ngựa ngày càng chạy đến gần, trên lưng ngựa xuất hiện bốn bóng người, nữ có nam có.

"Đại ca mau nhìn, không thấy dấu vết bánh xe." Phượng Thiên Tầm nói.

Phượng Thiên Sách kéo cương ngựa lại, nhảy xuống ngựa kiểm tra.

Phượng Thiên Dục lắc hông, bất mãn lải nhải: "Đau chết ta, huynh có biết cỡi ngựa hay không, lát nữa để ta đánh ngựa cho."

"Muốn đại ca ôm thì nói thẳng đi, chỉ có điều xem ra đêm nay không được rồi." Phượng Thiên Dục hắc tuyến, đang muốn cãi lại đã bị Phượng Thiên Sách cắt lời, "Cái tên mù Nạp Lan này đang đùa chúng ta....Chỉ có điều, hấn quên mất một chuyện, hòa thượng không chạy ra khỏi miếu, hấn đi lòng vòng con đường kia, tóm lại hấn vẫn phải đi hải vực, chúng ta đến hải vực chờ hấn, đợi hấn đích thân mang thịt tuyết lang đến tận cửa."

Trên mép môi Phượng Thiên Sách hiện rõ lên nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt của hấn chợt lóe sáng, hấn định thần lại, nhìn thấy ở phía ngã ba có một chiếc bông tai. Phượng Thiên Sách chậm rãi lộ ra nụ cười sâu sắc, nhặt lấy bông tai để vào lòng bàn tay.

Phượng Thiên Tầm hiếu kỳ đến gần nhìn thử: "Đây là bông tai của chị dâu hả?"

Phượng Thiên Dục chen vào: "Có phải Nạp Lan Tiêu Bạch cố tình hay không?"

"Nhị ca, huynh lại nữa rồi. Nạp Lan Tiêu Bạch có thể thông minh đến mức tính toán luôn với cả bông tai của đại tẩu hả?" Phượng Thiên Tầm bĩu môi, lộ ra ánh mắt khi dễ.

Phượng Thiên Ca luôn trầm mặc lên tiếng: "Hoặc Nhị công tử nói đúng."

"Vậy rốt cuộc là người nào?" Phượng Thiên Tầm chu mỏ, cũng không phải thật sự tức giận.

Phượng Thiên Sách cầm bông tai, suy tư nói: "Lần này Thiên Dục nói đúng, đây là do Nạp Lan bày ra, khẳng định hấn đã đoán được chúng ta sẽ trực tiếp chạy đến hải vực đón hấn, cho nên mới cố tình bày ra thế cục tri hoãn, định trở về Nạp Lan gia tộc trước chúng ta một bước, một khi hấn đã đến Nạp Lan gia tộc, chúng ta thật sự không còn cách nào ngăn được hấn cả."

Dừng một lúc, hấn gọi Thiên Thiên: "Thiên Thiên, người đi trước dò đường, nếu trông thấy Tiểu Lam Lam, bảo nàng tìm cách kéo dài thời gian cho ta."

"Ngao ngoãn nghe lời, nếu như ta không tìm được Tiểu Lam Lam, người cũng đừng nghĩ trở về gặp ta."

Một câu nói dọa lòng vũ Thiên Thiên chấn tỉnh, lập tức đứng nghiêm, nhưng biểu tình vẫn tỏ ra oan ức vô tội như cũ.

Phượng Thiên Sách vuốt ve lông của nó căn dặn: "Phải cẩn thận với huyền thuật thủy của Nạp Lan. Người không phải là đối thủ của hấn không được

khinh thường, biết không?"

"Chủ nhân, người cứ yên tâm, cường địch dạng gì mà ta chưa từng thấy qua, người phải tin tưởng Thiên Thiên chứ." Thiên Thiên tự tin nhón móng vuốt, bày ra bộ dạng kiêu căng.

Phượng Thiên Sách không yên tâm cau mày một cái: "Nghe người nói như vậy, ta trái lại rất lo lắng. Thôi quên đi hay là để ta tự đi, mắt công lại mất cả chì lẫn chài."

"Không cần đâu chủ nhân, ta đảm bảo, ta xin thề... Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Thiên Thiên nóng nảy gật đầu như con gà mổ thóc.

Phượng Thiên Sách suy nghĩ mấy lần, quyết định cho nó một cơ hội: "Nhớ kỹ lời ta nói nhưng tuyệt đối không thể khinh địch, bằng không ta chỉ có thể nhìn người ở trong nôi thôi."

"Vì sao ta ở trong nôi?" Thiên Thiên khó hiểu hỏi.

"Bởi vì người sẽ bị người ta mần thịt đấy, ha ha ha..." Phượng Thiên Tầm hả hê cười trên nỗi đau người khác, Thiên Thiên tức giận đến phun lửa: "Ai dám làm thịt ta, ta sẽ dùng lửa nướng chết hẳn." Nói xong hùng hăng bay ra ngoài, mang theo một chùm lửa lưu tinh, trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Ha ha, Thiên Thiên thật đáng yêu, chẳng qua ta vẫn cảm thấy nó không ổn lắm, thôi chúng ta tranh thủ lên đường đi."

"Hạng người gì thì nuôi chim loại đó." Phượng Thiên Dục nhỏ tiếng thăm thẳm.

Phượng Thiên Sách nhảy lên lưng ngựa lần nữa, nhìn hấn nói: "Chim đệ, mau lên ngựa nào."

Phượng Thiên Dục nhất thời đỏ mặt, thờ phỉ phò nhảy người lên ngựa.

Sau khi bốn người rời đi không bao lâu, phẳng phất ở chỗ cát vàng chậm rãi xuất hiện bóng người, một gã nam nhân mặc áo choàng màu đen như u hồn từ dưới đất chui lên, ở bên dưới áo choàng có một đóa hoa sen được vẽ diêm dúa. Hấn nhìn phượng hướng đoàn xe Phượng Thiên Sách rời đi, bí hiểm nói: "Ngũ hành chuyển thế đã hiện thân, không bao lâu nữa đại chiến sẽ bắt đầu, thật khiến người ta mong chờ."

Đột nhiên, phía sau lại truyền đến tiếng xe ngựa đến gần, nam tử nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một chiến xa hoàng kim đang gào thét chạy tới, gã lạnh lùng cười một tiếng: "Lại thêm một người tới."

Lúc chiến xa đến gần, bóng dáng nam tử chợt vỡ tan, hóa thành cát bụi, theo gió biến mất sạch sẽ

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: V48: Ba nam tranh một nữ (5)

Phượng Thiên Sách nhìn lồi táo đang ăn dở, kim lòng không đành nở nụ cười.

Phượng Thiên Dục lại gần, bàn bạc: "Rõ ràng đây là manh mối, sao Nạp Lan Tiêu Bạch lại không phát hiện ra manh mối chứ?"

"Không phải, không phải hấn không phát hiện, chỉ sợ hấn đang già vờ thôi, ở trước mặt Tiểu Lam Lam đóng kịch làm người tốt cho nên mới không ngăn cản nàg." Mắt phượng híp một cái, Phượng Thiên Sách không đợi nổi một phút, "Tiếp tục đuổi theo, xe bọn họ cách chúng ta không xa đâu."

Phượng Thiên Tầm: "Thiên Thiên đi đâu lâu như vậy chứ, sao còn chưa hồi âm nữa, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Đang nói, phía trước xuất hiện một đốm sáng lóe lên.

Phượng Thiên Tầm vui vẻ cười nói: "Thiên Thiên thuận lợi rồi."

Thúc ngựa chạy nhanh như bay, không bao lâu sau, bọn họ đã đuổi kịp theo xe tuyết lang, nói chính xác hơn là Thiên Thiên chế ngự tuyết lang, khiến đám người kia không thể tiếp tục đi về phía trước, chỉ có thể dừng lại tại chỗ.

Trên lưng bảy tám con tuyết lang bị ngọn lửa đốt cháy, đầu đón tru thét vì ngọn lửa màu vàng, đây rõ ràng là kiệt tác của Thiên Thiên. Thiên Thiên đắc ý đứng trên trần xe sói, vênh vao tự đắc, nhìn về hướng chủ nhân như muốn được khen thưởng.

"Chủ nhân, ta đã đem tuyết lang thuần chủng ở hải vực nướng lên, chút xíu nữa chủ nhân sẽ có đồ nướng để ăn."

"Thiên Thiên, người giỏi lắm, nhanh như vậy đã đem Nạp Lan Tiêu Nạch và tuyết lang của hấn giải quyết?" Phượng Thiên Tầm nhìn mấy con tuyết lang

đang bị lửa nóng ăn tươi nuốt sống, không cách nào dập được lửa trên người mình, đáy lòng run lên lập cập, chẳng còn cảm giác thêm ăn.

Phượng Thiên Sách không còn lòng dạ suy nghĩ đến vấn đề này, nhìn chằm chằm thùng xe sói, màn xe rũ xuống, không thấy rõ người bên trong.

"Người đâu?"

"Ồ bên trong hết, không thiếu ai cả." Thiên Thiên nói.

"Người xác định Nạp Lan Tiêu Bạch chưa từng rời khỏi thùng xe?"

"Dựa theo những gì chủ nhân căn dặn, không hề khinh địch, sợ Nạp Lan Tiêu Bạch giờ trở mạnh khỏe, ngộ nhờ hần cầu xin ta tha thứ, ta sẽ mềm lòng mà tha thứ mất, vậy cũng không được. Cho nên ta trực tiếp bố trí kết giới ở bên ngoài, để hần không trốn thoát được, đợi chủ nhân đến xử lý, chủ nhân, ta làm vậy có giới hay không?" Thiên Thiên bắt đầu khoe khoang công lao.

Vẫn không có bất kỳ tiếng trả lời, Phượng Thiên Sách chợt thấy không ổn, phát tay lên một cái, thu hồi kết giới. Cánh cửa thùng xe loảng xoảng một tiếng, có bóng người từ bên trong buồng xe nhảy ra, bắt người trước mắt nhưng vừa nhìn đã biết không phải Nạp Lan Tiêu Bạch, lại nhìn vào bên trong, căn bản chẳng có người nào khác: "Người đâu?"

"Ta không biết bọn họ đi đâu, ta chỉ biết Già Lam cô nương cam tâm tình nguyện đi theo công tử nhà chúng ta." Người nọ bị bắt lấy không hề tỏ ra sợ sệt nói.

Trái lại Phượng Thiên Sách không hề tỏ ra giận dữ, ném hần xuống đất: "Còn không chịu nói thật à? Thú sùng của ta nó chẳng những thích ăn thịt sói nướng mà còn thích cả thịt người nấu chín... Thiên Thiên..."

Thiên Thiên bĩu môi: "Chủ nhân, người ta ăn chay."

"Vậy hôm nay khai trai đi." Không hồn không giận đáp

"Chủ nhân đã nói như vậy, ta đây liền đem hần nướng lên."

Ngon lửa màu vàng xuất hiện, nam nhân giả vờ bình tĩnh nhìn thấy tuyết lang bị lửa nướng chín, cả người run rẩy: "Ta, ta sẽ không nói, các người cứ giết ta đi, ta sẽ không bán đứng công tử."

Trong tay nam nhân kia xuất hiện vũ khí, định tự đâm vào bụng mình.

Phượng Thiên Sách phát tay, đánh bay vũ khí: "Người đi đi."

Nam nhân choáng váng, tưởng mình nghe lầm.

Phượng Thiên Sách nói lại lần nữa: "Ta biết người trung thành bảo vệ chủ tử, đúng là một hảo hán, người đi đi, đừng để ta thay đổi chủ ý."

Nam nhân đi mấy bước, lại quay đầu chấp tay nói với Phượng Thiên Sách: "Phượng thiếu, đa tạ."

"Không có gì, ta phải cảm ơn người, cảm ơn người đã chỉ đường cho ta." Trong mắt nam nhân lộ ra kinh ngạc, Phượng Thiên Sách dẫn theo ba người còn lại chạy về hướng ngược lại, trong lúc bất ngờ nam nhân kia tỉnh ngộ, Phượng Thiên Sách đuổi hần đi rõ ràng là cái bấy lấy lui làm tiến, biết rõ hần trung thành không bán đứng hành tung của chủ nhân, hần tưởng lần này có thể thoát ai ngờ lại chỉ đường cho bọn họ.

"Công tử..." Nam nhân lo âu nhìn phương hướng bốn người rời đi, hối hận không thôi, "Công tử nói không sai, Phượng Thiên Sách quả nhiên là một đối thủ đáng gờm."

Quay ngược thời gian trở lại lúc đó.

Già Lam nhảy lên xe sói, trước khi chui vào trong buồng xe còn không quên quay lại nhìn một cái, trong lúc chần chờ nàng lặng lẽ tháo một bên bông tai ném xuống dưới đất.

Xe sói chạy càng đi xa, đến ngay ngã ba xuất hiện một con gió vô hình, xóa đi hết vết bánh xe, bông tai thay đổi phương hướng, rơi vào một ngã rẽ khác.

Già Lam không hề phát hiện, A Sách mà nàng một lòng mong mỏi có thể đuổi kịp theo nàng, đầu tiên phải nói cho hần biết ngọn ngành, đến gia tộc Nạp Lan không phải chỉ vì Nạp Lan đại ca, nàng muốn biết chuyện của cô cô cũng như thân thể của mình.

Dựa đầu vào cửa sổ thất thần, bên tai truyền đến tiếng chuông gió trong trẻo, quay lại nhìn thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đang dùng thủy linh thuật chế luyện ra chuông gió, vừa khéo léo tinh xảo lại vừa lung linh tinh khí.

Chuông gió thủy tinh khúc xạ ánh sáng, phản chiếu gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Nạp Lan Tiêu Bạch, Già Lam có vài phần ngẩn người.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, gương mặt như ngọc của Nạp Lan Tiêu Bạch không tự chủ mà ửng đỏ, ngón tay thon dài chạm vào chuông gió, đưa tới trước mặt Già Lam: "Cho muội giải buồn."

"Đẹp quá." Già Lam vui vẻ nhận lấy, liếc mắt mỉm cười.

Trong lòng Nạp Lan Tiêu Bạch hiện lên vui sướng: "Nếu như muội thích, mỗi ngày ta đều làm tặng muội."

Già Lam lại lắc đầu: "Làm chuông gió như vậy tiêu tốn rất nhiều linh lực, đối với một người luyện võ linh lực là điều rất quan trọng, sao có thể tùy tiện đem đi lãng phí trên mấy thứ vật vãnh này. Huống hồ đồ tốt chỉ cần một là đủ rồi, muội không tham lam như vậy."

"Chỉ cần muội vui vẻ là được, ta sợ muội còn chê ta nhảm chán..."

"Làm sao có thể? Ở cùng với huynh, ta cảm thấy nội tâm rất bình tĩnh, hiếm khi được cơ hội yên tĩnh như vậy. Nếu như A Sách có ở đây, nhất định hắn sẽ chơi đùa với muội, muốn yên tĩnh cũng rất khó." Không chú ý sắc mặt Nạp Lan Tiêu Bạch trầm xuống, Già Lam đề cập lên tay, mắt nhìn chăm chăm chuông gió, tiếp tục lầm bầm, "Huynh không biết đâu, người kia rất thích bám người, luôn xuất hiện vào lúc muội không chú ý nhất, mỗi lần đều dọa muội nhảy dựng, lỡ tai muốn thanh tĩnh cũng khó. Nhưng mỗi lần muội gặp nguy hiểm, hắn cũng sẽ là người xuất hiện đầu tiên, hờn nháo một phen, khiến tất cả mọi người choáng váng, ha ha, ngẫm lại đúng thật là bướng bỉnh..."

Nụ cười của nàng chói mắt, Nạp Lan Tiêu Bạch giống như thấy được nụ cười của nàng, sinh động như vậy, rực rỡ như vậy nhưng cũng không phải bởi vì hắn.

Già Lam nhớ lại thời gian ở cạnh Phượng Thiên Sách, nói lời nhai không ngừng, chuông gió theo chuyển động của chiếc xe mà lay động, mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một hoảng loạn, giống như tâm tình đang rối loạn của hắn.

Đột nhiên, Già Lam im lặng, trong miệng thấy khô khan.

Ngẩng đầu lên bắt gặp nụ cười của Nạp Lan Tiêu Bạch: "Nói một hồi đau họng, ăn mút táo cho nhuận hầu đi."

Già Lam liếc mắt cười, thương thức mút táo, trong miệng nói không rõ ràng: "Ngọt thật, còn nữa không?"

"Cho muội hết." Nạp Lan Tiêu Bạch đem lọ mút táo đưa cho nàng, Già Lam ăn hết một viên, lại ăn hết một viên rồi lặng lẽ đem hạt táo ném ra ngoài cửa sổ.

Cũng trong lúc đó, lỡ tai Nạp Lan Tiêu Bạch hơi dựng lên.

Đại khái đi hết nửa canh giờ, xe sói dừng lại.

"Lam Lam chúng ta xuống xe."

"Đây là nơi nào?" Già Lam nhìn ra ngoài quan sát xung quanh, bốn phía trống không.

"Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây."

Hai người xuống xe, chân vừa chạm đất, xe sói đã đột nhiên chạy về hướng phía trước. Già Lam quýnh quýnh, hét lớn: "Không xong xe chạy rồi!"

Nạp Lan Tiêu Bạch thông thả nói: "Không có việc gì, đường đi kế tiếp chúng ta không ngồi xe."

Già Lam nghi hoặc: "Vì sao? Đi xe không phải nhanh hơn sao?"

Nạp Lan Tiêu Bạch không nói gì.

Tâm tư Già Lam khẽ động, trong đầu hiện lên một suy nghĩ khó tin, sắc mặt nàng khẽ biến nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, bước chân lui ra sau: "Nạp Lan đại ca, huynh nói thật cho ta biết đi, huynh làm như vậy có phải là bởi vì đang trốn tránh người nào đó phải không? Huynh sợ xe sói sẽ làm lộ hành tung của chúng ta cho nên mới cố tình vớt xe đi phải không?"

Nạp Lan Tiêu Bạch đứng ở nơi đó, không nói một lời nào, cuối cùng ngậm chấp nhận.

Già Lam nói tiếp suy nghĩ trong lòng: "Huynh đang tránh né người của....Không phải người của Nạp Lan gia tộc, cũng phải kẻ thù của huynh, mà là...."

Không đợi Già Lam nói ra cái tên đó, cuối cùng Nạp Lan Tiêu Bạch mở miệng cướp lời: "Lam Lam, muội đừng suy nghĩ lung tung, hành trình phía sau không tốt, ta sợ sói đi không được nên phải đổi thành xe ngựa thôi."

"Được, muội tin huynh, nhưng hiện tại muội phải trở về Phượng gia một chuyến."

"Không được." Nạp Lan Tiêu Bạch thốt ra.

"Vì sao không được? Muội đã đồng ý cùng huynh trở về Nạp Lan gia tộc, ta nhất định sẽ làm được, nhưng trước đó ta phải gặp mặt A Sách mới được, nói cho chàng biết hành tung của muội." Nói xong, Già Lam xoay người muốn chạy.

"Lam Lam -----" Nạp Lan Tiêu Bạch thò tay giữ nàng lại, linh cảm mạnh mẽ gần mắt đi sắp xông lên đầu, hắn không thể buông tay, nàng cảm thấy

chuyến đi này khiến nàng càng lúc càng xa cách với hắn, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội ở chung với hắn. Vừa nghĩ, lực đạo trên tay hắn càng tăng thêm vài phần, Già Lam bị đau cô gắng rút ra chuông gió thủy tinh trong tay rút ra.

"Ba."

Chuông gió thủy tinh vỡ nát trên đất.

Cả Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch đều ngây người.

Mảnh vỡ rơi khắp nơi giống như tâm tình của Nạp Lan Tiêu Bạch lúc này, hắn từ từ buông lỏng tay ra.

Già Lam có chút áy náy nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch: "Xin lỗi, mọi người không phải cố ý."

Nạp Lan Tiêu Bạch ngồi xổm xuống, đưa tay đến chỗ mấy mảnh thủy tinh, ngón tay hắn nhẹ nhàng run lên, đem từng mảnh vỡ nhặt lên để vào lòng bàn tay.

Trong lòng Già Lam càng thấy thêm tội lỗi: "Xin lỗi, ta... Mọi người thật sự không cố ý."

Lòng bàn tay đột nhiên nắm lại, Nạp Lan Tiêu Bạch miễn cưỡng nở ra một nụ cười: "Không sao, chuông gió vỡ rồi có thể sửa lại." Nhưng trái tim vỡ nát thì không thể nào sửa được...Hắn đem nửa câu sau nuốt vào trong lòng.

Già Lam nhìn thấy máu từ khe tay của hắn chảy ra, vội nắm lấy tay hắn: "Huynh bị thương."

"Không có việc gì, vết thương nhỏ này đã là cái gì."

"Nhưng tại sao huynh muốn làm vậy? Mọi người đã đồng ý cùng huynh đi đến gia tộc Nạp Lan..."

Nạp Lan Tiêu Bạch không trả lời, yên lặng xoay người, để lại cho nàng một bóng lưng cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: 1.Đại kết cục

Đống lửa cháy lan mạnh chiếu vào mắt sói.

Một con, hai con, ba con....Đêm không biết có bao nhiêu bầy sói, chẳng biết từ lúc nào đã tụ tập bốn phương tám hướng về đây.

Tiếng sói tru đêm rách màng nhĩ.

Già Lam định đến trước bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch, nhưng lại bị Nạp Lan Tiêu Bạch kéo ra sau.

"Những con sói này không bình thường, nó bị tiếng tiêu điều khiển, đợi một lúc nữa có cơ hội liền phá vòng vây chạy ra, không được quay đầu lại."

"Nhưng mà..." Già Lam lắc đầu, "Huynh đi trước đi. Mọi người có quan tài thiên táng, có thể chống chọi một lúc tạm thời."

Nạp Lan Tiêu Bạch quay đầu nhìn phương hướng nọ, nhíu mày: "Chúng ta ai cũng không đi được..."

Già Lam kinh ngạc nhìn sang, chẳng biết từ lúc nào đã có một nhóm Hắc y nhân xuất hiện ở bên ngoài bầy sói, dồn bọn họ vào một góc, trong đám người có một kẻ cầm cây tiêu xanh biếc đặc biệt bắt mắt, nàng vừa liếc mắt đã thấy được hắn ở trong đám người.

Người nọ đứng lơ lửng trên không, bộ dạng vô cùng ngạo nghễ, trên vạt áo của hắn hình như có thêu một đóa hoa sen.

"Người chính là Nạp Lan Tiêu Bạch? Thế hệ trẻ của Nạp Lan gia tộc quả là xuất sắc, đứng đầu bát công tử Hạo Thiên?" Giọng nói người kia cực kỳ tự tin còn mang theo khinh miệt.

Không đợi Nạp Lan Tiêu Bạch trả lời, hắn tiếp tục nói: "Ta còn tưởng Nạp Lan Tiêu Bạch có ba đầu sáu tay chứ, hóa ra là một người mù, tam ca để ta mang theo nhiều người đến chặn đường một người, ta còn phải sử dụng tiêu điều khiển sói, quả thực là lấy dao giết trâu mổ gà."

Con người Già Lam đảo một vòng, cười nói: "Nếu đã nghĩ như vậy, sao không đầu một chọi một với huynh ấy? Chẳng lẽ không đủ tự tin đối phó với một người mù, nên gọi nhiều súc sinh đến mới giúp người có can đảm?"

"Người là ai sao dám nói chuyện như vậy với bản chủ?"

Ánh mắt người nọ như đao.

"Cái gì? Bàn chủ? Ha ha ha....Đúng là rất bàn." Già Lam cười to.

Người nọ giận dữ: "Xú nha đầu, muốn chết!"

Trong nháy mắt, tiếng tiêu vang lên, bảy sói ngửa mặt lên trời rú lên lồng lộn.

"Chiến Hoàng bút."

Ánh sáng màu vàng chọt nổi lên ----

Người kia và Nạp Lan Tiêu Bạch đồng thời chấn động.

"Chiến Hoàng bút?"

"Chiến Hoàng bút!"

Một trận đại chiến hết sức căng thẳng nổ ra.

Nạp Lan Tiêu Bạch cùng người nọ giao thủ.

Nhưng mà thể lực Già Lam lại càng không chống đỡ được, nhìn đóa hoa sen mới trên cổ tay từ từ hình thành, đây là điềm báo độc phát.

"Tại sao có thể như vậy?"

Già Lam cảm giác được trên người người nọ có sức lực đặc biệt ảnh hưởng đến nàng, đột nhiên, nàng chú ý đến đóa hoa sen được thêu trên vạt áo, chân mày khẽ nhíu lại, ăn mặc của hắn y hệt những người nàng thấy trong ảnh ảo kia, chẳng lẽ hắn cũng đến từ chỗ đó?

"Chiến Hoàng, tấn công cổ tay của hắn!"

Nghe nàng ra hiệu, đầu bút lông của Chiến Hoàng bút khẽ chuyển, lập tức tấn công vào cổ tay tên Hắc y nhân, xoát xoát xoát vài nét đánh xa, ống tay áo đứt một đoạn, lộ ra một bên cánh tay.

Toàn thân Già Lam chấn động, cả người giật mình.

"Lam Lam, cẩn thận ----"

Trong lúc suy nghĩ xuất thần, có vài tên hắc y nhân đánh về phía nàng.

"Quan tài thiên táng! Nạp Lan đại ca mau vào đi."

Già Lam xuất ra bảo khí.

Bóng dáng hai người lóe sáng, trong nháy mắt nắp quan tài khép lại, bảy sói chạy đến, quan tài thiên táng đã bị bọn chúng bao vây căn găm.

"Nạp Lan Tiêu Bạch, Bát công tử? Hừ, ngay cả một kích cũng chịu không nổi."

Người nọ vừa dứt lời, một âm thanh khác vang lên: "Ai nói bát công tử không chịu nổi một kích?"

Người nọ quay lại phương hướng phát ra âm thanh, từ đằng xa có hai con ngựa chạy như bay, móng ngựa như tuyết bắn tung tóe, trong nháy mắt đã vượt qua ngọn núi.

Người nói chuyện chính là Phụng Thiên Dục.

"Để ngươi ném thử mùi lợi hại của bát công tử."

Kiểm trong tay hắn bay ra ngoài, âm thanh xé gió ----

Một kiếm giết chết hai con sói hoang!

Phụng Thiên Dục thúc ngựa như bay, vừa mới nắm chuôi kiếm, xoay tay lại thêm hai con sói hoang toi mạng.

"Nhiệm vụ, đệ cứ tiếp tục chơi đùa đi, ta đi trước một bước." Phụng Thiên Sách vừa dứt lời, Phụng Thiên Dục đã cảm thấy cả người như bay lên không trung, mắt kiểm soát về hướng bảy sói, trong phút chốc 'mặt mày không còn chút máu', vệt vàng vung kiếm tứ tung, khiến bảy sói lui về bốn phía, lúc này mới thoát khỏi nguy hiểm rơi xuống đất, đợi lúc hắn ngẩng đầu nhìn lại, Phụng Thiên Sách là thúc ngựa xông vào bảy sói, như một tia chớp sấm sét, vẽ ra một đường lửa sáng, trong vòng ba bước không có con sói nào dám xông vào.

"Có nhầm hay không vậy? Ngựa của ta." Phụng Thiên Dục hỗn hển.

Ở phía sau hắn có một ngựa khác chạy sát bên.

Phụng Thiên Tầm ngồi trên lưng ngựa nói với hắn: "Nhị ca, đây là lúc chúng mình thực lực bát công tử, ngàn vạn lần đừng để mất mặt."

Nói xong nàng cùng với Phụng Thiên Ca thúc ngựa chạy đi trước.

Phụng Thiên Dục tức giận đến cắn răng, nhưng thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, phía sau lưng hắn có rất nhiều hắc y nhân chạy tới, bây giờ hắn cần phải bình tĩnh đối phó với kẻ địch mới được.

Phụng Thiên Sách xung trận thúc ngựa chạy trước, tư thế không chống đỡ nổi, tên cầm đầu đám người hắc y nhân thấy sát chiêu của Phụng Thiên Dục, cười lạnh một tiếng, lúc này mới thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn cảm thấy được sức lực bên trong thân thể hắn bộc phát, loại lực lượng vô hình này khiến hắn cảm thấy có áp lực lớn.

"Các người là ai?"

Phụng Thiên Sách mỉm cười: "Ngay cả tên tiểu gia mà ngươi còn chưa nghe nói, vậy mà dám ra giang hồ lẫn lộn? Hôm nay ngươi lẫn lộn trên giang hồ coi như chấm dứt, để tiểu gia tiễn ngươi một đoạn."

Giơ tay lên, trong tay hắn biến hóa xuất hiện một thanh phong nhận thêm một chút nữa liền hóa thành phương thiên họa kích.

Con người hắc y nhân phản chiếu bóng dáng phương thiên họa kích, chậm rãi phóng đại...

"Đây là....chẳng lẽ là....Phụng...trong truyền thuyết....a...." Không đợi hắn nói xong, sau gáy đột nhiên bị thứ gì đó công kích, cả người hắn bay ra ngoài, phương thiên họa kích từ đối diện xẹt qua bên vai phải của hắn, có thể nghe rõ tiếng xương cốt vỡ vụn.

Thiên Thiên kêu căng lắc mông: "Tiền hậu giáp kích, thành công!"

Nhưng mà sau một phút, nó bị bảy sói xung quanh xông tới, phịch hai cánh chạy trời chết lên trời.

Phụng Thiên Sách không để ý đến đám hắc y nhân, chạy thẳng đến quan tài thiên táng, ai ngờ quan tài đang đưa kịch liệt.

"Tiểu Lam Lam ----"

Tình hình bên trong quan tài không được lạc quan cho lắm.

Già Lam thật không ngờ đến, sau khi nắp quan tài khép lại, thân thể của nàng càng mất khống chế, hoa sen trên cổ tay càng nảy nở tốt hơn, thân thể Già Lam như muốn nổ tung vì đau đớn và khó chịu.

"A! A ----"

"Lam Lam, muội làm sao vậy?" Nạp Lan Tiêu Bạch cố gắng ổn định nàng, lại không biết nàng lấy sức mạnh từ đâu hét vang ra.

"Muội thật khó chịu! Huynh không nên đụng muội, muội sẽ làm huynh bị thương đó."

Không gian bên trong quan tài lại lớn như vậy, Già Lam đầu đá lung tung, làm quan tài chấn động kịch liệt.

Lúc Phụng Thiên Sách mở nắp quan tài, nhìn thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đang ôm Già Lam từ phía sau, gương mặt Già Lam đỏ bừng thở hỗn hển bộ dạng đầy mờ ám, trong phút chốc, sắc mặt Phụng Thiên Sách khẽ thay đổi, nhưng rất nhanh hắn phát hiện Già Lam khác thường, cẩn thận nhìn cổ tay của nàng, về mặt đột nhiên biến hóa. Hắn giật lấy Già Lam từ trong tay Nạp Lan Tiêu Bạch, kéo nàng vào trong lòng mình.

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Một câu nói dịu dàng rơi vào trong tai Già Lam, trong nháy mắt thân thể của nàng tiếp xúc với thân thể của hắn, thống khổ phút chốc như được hóa giải.

Già Lam ngẩng đầu nhìn thấy Phụng Thiên Sách, trong lòng dâng lên cảm xúc vui vẻ khó tả: "A Sách ----"

"Ta đến chậm rồi." Phụng Thiên Sách không nói gì thêm, chỉ ôm nàng thật chặt, dường như muốn nàng hòa tan vào trong cơ thể máu thịt của mình. Có trời mới biết mất nàng hắn có bao nhiêu thống khổ.

"Đừng sợ. Không còn việc gì nữa, tất cả đều đã qua đi rồi."

Lắng nghe lời khuyên giải dịu dàng của hắn, Già Lam chậm rãi mất đi ý thức. Nàng không biết sau khi nàng hôn mê đã xảy ra chuyện gì? Nàng chỉ biết sau khi tỉnh lại nàng đang nằm trên một chiếc giường trong khách điểm, Phụng Thiên Sách làm bạn ở bên cạnh nàng.

"Nàng tỉnh rồi hả? Cảm thấy thế nào? Còn khó chịu không?"

Già Lam mỉm cười nhìn hần lắc đầu.

"Làm sao vậy? Cười ngây ngốc cái gì?" Phụng Thiên Sách vô cùng thân mật gõ lên trán nàng một cái.

Già Lam chỉ cười không nói, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nàng vém ống tay áo lên, kiểm tra thử mới phát hiện hoa sen đã tăng lên chín cánh hoa, sắc mặt nàng ngưng trọng.

"Tại sao lại có thể như vậy?"

Phụng Thiên Sách thu hồi nụ cười, an ủi: "Đừng lo lắng, ta đã liên lạc với sư phụ, ông ấy sẽ nhanh chóng chạy tới đây, ta tin tưởng ông ấy nhất định có biện pháp."

"A Sách, chàng nói có phải hay không một ngày nào đó ta sẽ hóa thành ma quỷ? Nếu ta thật sự hóa thành ma, chàng hãy tự tay giết chết ta, ta không muốn lạm sát người vô tội..." Trái tim đột nhiên yếu đuối.

"Nói bậy cái gì thế hả, nếu nàng hóa thành ma, ta liền cùng nàng xuống địa ngục, ta sẽ không để nàng cô đơn một mình." Hần cười nhẹ nhàng như gió, ánh mắt đầy trìu mến. Già Lam như say đắm bên trong, cảm động vùi đầu vào trong ngực hần.

"Thế nào? Cảm động lắm hả, tiểu Lam Lam quật cường khó gần trước đây đi đâu mất rồi? Phụng Thiên Sách thoải mái trêu chọc.

Già Lam ngượng ngùng nheo hần mấy cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Nạp Lan đại ca đâu? Huỳnh ấy không sao chứ?"

Phụng Thiên Sách giả vờ tức giận tái mặt: "Người đó tâm cơ thâm trầm, cướp nàng từ trong tay ta, dọc đường đi còn thi triển không ít quỷ kế, sao nàng còn nhớ nhưng hần?"

"Nhìn chàng kia, bụng dạ hẹp hòi." Già Lam thích thú nhìn hần, đột nhiên ôm cổ của hần, dùng sức hôn một cái, "Nhưng mà ta lại thích chàng như vậy."

Tiếng cười trong trẻo vang lên không ngừng.

Nạp Lan Tiêu Bạch đứng bên ngoài cửa hơi dừng lại, lặng lẽ xoay người muốn rời đi.

Khóe mắt Phụng Thiên Sách xẹt qua suy tính.

"Vào đi."

Cửa phòng mở ra, Nạp Lan Tiêu Bạch quay lại.

Nạp Lan đại ca, muội không làm huynh bị thương chứ?" Già Lam thân thiết hỏi thăm

"Không có." Nạp Lan Tiêu Bạch nói.

"Nạp Lan, ngươi có cảm thấy kỳ quái không? Những tên hắc y nhân kia rõ ràng nhắm vào huynh, bọn họ giống trống khua chiêng đối phó ngươi, chẳng lẽ không sợ Nạp Lan gia các người..." Phụng Thiên Sách nói.

"Ta cũng đã nghĩ đến, ta định khởi hành trở về ngay lập tức." Nạp Lan Tiêu Bạch dừng lại, quay đầu về phía Già Lam, "Lam Lam xin lỗi, lần này là huynh làm liên lụy muội, muội trở về với hần đi. Nhưng ta đề nghị các người trước hết đừng trở lại Phụng gia, theo tin tức ta nhận được, tên đại ma đầu kia đã rời khỏi điện Lăng Tiêu, y là kẻ có thù tất báo, y nhất định sẽ tiến hành trả thù các đại gia tộc, Phụng gia chắc chắn sẽ bị hãm hại, Nạp Lan gia tộc cũng khó mà tránh kiếp nạn này. Gia tộc chúng ta đang thương thảo kế sách đối phó với đại ma đầu, ta phải nhanh chóng trở về, tình hình có lẽ đã thay đổi."

Đôi mắt Già Lam khẽ động: "Nạp Lan đại ca, ta muốn cùng huynh trở về Nạp Lan gia tộc. Ta muốn biết rõ chuyện cô cô, rốt cuộc nàng đã chết thế nào? Còn thân thể của ta...Hơn nữa, mục tiêu của bọn họ là huynh, huynh đi một mình sẽ không ai toàn đâu."

Nàng ngẩng đầu nhìn Phụng Thiên Sách, bất ngờ nhìn thấy Phụng Thiên Sách gật đầu không hề phản đối.

Nhưng mà câu trả lời của hần lại khiến Già Lam dờ khóc dờ cười.

"Nghe nói Nạp Lan gia tộc có rất nhiều bảo bối, nói không chừng có thể giúp nàng trừ bỏ di yêu liên trên người. Phải không Nạp Lan?" Lời nói của hần rõ ràng mang theo khiêu khích.

"Ngươi muốn kết minh với Nạp Lan gia tộc à. Chuyện này chỉ e rất khó, ta không chắc có thể thuyết phục được các trưởng bối." Nạp Lan Tiêu Bạch nói.

"Không thử làm sao biết được hay không?"

Nạp Lan Tiêu Bạch trầm mặc.

"Đại ca thật sự muốn chúng ta trở về hả? Ta còn chưa đến Nạp Lan gia tộc bao giờ, để muội đi với mọi người với." Cách đây không xa đã nghe tiếng Phụng Thiên Tâm.

"Chúng ta đến Nạp Lan gia tộc không phải để chơi, ngoan trở về đi, chăm sóc người nhà thật tốt, ta và tiểu Lam Lam đến đó có việc sau khi xong xuôi sẽ trở về." Phụng Thiên Sách quay lại nói với Phụng Thiên Dục, "Lúc ta không có ở nhà, đệ phải thông minh một chút, đừng có ngu ngốc như trước đây bị người lợi dụng biết không. Cần thận người hoàng thất, nếu không có việc gì thì đứng qua lại với bọn họ."

"Ta biết phải làm thế nào, không cần đại ca dài dòng." Phụng Thiên Dục bày ra vẻ mặt khó chịu.

"Tính tình của đệ như vậy mà không bị lợi dụng mới là lạ, thôi được rồi người ngốc có phúc của người ngốc." Phụng Thiên Sách nói.

Phụng Thiên Dục tức giận: "Huynh nói ai ngốc hả?" Lời nói còn chưa dứt đã bị Phụng Thiên Tâm lôi kéo xoay người rồi đi.

"Đại ca đại tẩu các người đi cẩn thận, chúng ta ở Phụng gia chờ hai người bình an trở về."

Đoàn người Già Lam liền khởi hành lên đường, sau mấy ngày liền đi tới trấn Mẫn Nam. Bầu không khí trong trấn có vẻ quái dị, người đi đường không có bao nhiêu, người bán hàng rong hai bên đường cũng thu dọn rất sớm, cả một con đường thoạt nhìn không có sinh khí. Có người trông thấy đoàn người đi tới đã nhanh chân chạy trốn từ đằng xa.

"Kỳ lạ, người trong trấn làm sao vậy? Vì sao nhìn thấy chúng ta như nhìn thấy ma quỷ vậy?" Già Lam khó hiểu nói.

"Có lẽ bọn họ nhìn thấy quỷ thật thì sao?" Phụng Thiên Sách vô tình hay cố ý nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, bởi vì hắn phát hiện, ánh mắt của những người kia hơn phân nửa là rơi trên người Nạp Lan Tiêu Bạch.

"Nạp Lan gia tộc đều có người liên lạc ở mỗi trấn, theo lý mà nói khi chúng ta vào trấn này, bọn họ nên chủ động liên hệ với ta chứ, nhưng sao đến giờ vẫn không thấy có ai phát ra tín hiệu gì thế, chỉ e đã có chuyện lớn xảy ra." Nạp Lan Tiêu Bạch không khỏi nhíu mày.

Nhóm ba người tiếp tục đi về phía trước, bầu không khí quái dị càng thêm đậm đặc, đợi sau khi đi vào nơi sâu nhất trong trấn, đến phạm vi nồng nặc phát ra sát khí, tam thất hoàn toàn không giống như trước, mang theo hơi thở kiêu căng và sợ hãi, mặc dù Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch là cao thủ nhưng cũng bị cỗ hơi thở này chèn ép không thở nổi.

"Nếu đã tới đây thì đừng nên trốn tránh, dứt khoát xuất hiện đi. Rốt cuộc các người muốn gì?" Nạp Lan Tiêu Bạch cất giọng nói.

Ha ha ha, tiếng cười phá lên, hắc y nhân lúc trước lại xuất hiện lần nữa, bất quá lần này phía sau hắn còn có một người khác, người này mặc áo choàng cỡ lớn, vành to cực đại bao trùm một nửa gương mặt y khiến người ta không thể nhìn rõ mặt y, nhưng bộ dạng như vậy cũng đủ khiến người khác sợ hãi.

Hắc y nhân quay đầu nói với nam nhân áo choàng: "Chủ nhân, người mặc áo màu trắng là Nạp Lan Tiêu Bạch, chỉ cần chúng ta bắt được hắn, toàn bộ người của Nạp Lan gia tộc sẽ bị tóm cổ cả bọn."

Cả người Nạp Lan Tiêu Bạch chấn động, động tác này cực kỳ nhỏ nhưng Già Lam vẫn cảm giác được.

"Ừm, tên kia là ai?" Nam nhân áo choàng không đem Nạp Lan Tiêu Bạch vào mắt, sự chú ý của hắn đặt trên người Già Lam, xuyên qua áo choàng, Già Lam vẫn cảm nhận được ánh mắt đầy sát thương của y khóa chặt trên người mình, không hiểu sao máu và cơ thể nàng như muốn bốc cháy, yêu liên trên người bắt đầu rục rịch như có thứ gì triệu hồi, năng điều chỉnh bất ổn cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Ánh mắt người nọ sao có thể đáng sợ như thế chứ.

"Giống quá, thật sự rất giống." Nam nhân áo choàng thì thào một tiếng, cả người đột nhiên biến mất, giữa lúc ba người Già Lam còn đang tò mò nhìn xung quanh thì y đã xuất hiện trước mặt ba người, dọa Già Lam sợ đến mức lui ra sau ba bước.

Giờ khắc này nàng mới thật sự nhìn thấy rõ gương mặt của y, nhìn không được hít một hơi la lên.

Đó là gương mặt huyết sắc, đẹp đến kinh động lòng người, không rõ y bao nhiêu tuổi, nhưng vẫn cảm thấy người này rõ ràng chính là yêu nghiệt.

Y đột nhiên nắm lấy tay Già Lam, thần kinh của Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch ở bên cạnh trở nên căng thẳng, nhưng chẳng biết tại sao, bọn họ phát hiện bản thân không thể nhúc nhích được, cả người giống như có một cỗ sức mạnh khóa chặt vậy.

Người này thật đáng sợ.

Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch đều lộ ra ngạc nhiên.

"Ông định làm gì?" Già Lam khẩn trương đến nỗi hít thở không thông.

Nhưng chỉ thấy y vén ống tay áo mình lên, hé lộ ra yêu liên vô cùng bắt mắt trên cổ tay, mười hai cánh hoa diêm đúa ở rộ, kinh mạch trên cánh tay lập tức thông suốt, Già Lam càng thêm hoảng hốt.

Hai mắt nam nhân áo choàng sáng lên phụt ra tia sáng kỳ dị, y dùng lực nắm lấy cổ tay của nàng, cất tiếng cười lớn hơn, đầu tiên tiếng cười chỉ ngăn ngui đứt quãng nhưng càng về sau lại càng to hơn, cuối cùng biến thành cười như điên dại.

"Ha ha ha ha, cuối cùng ta đã tìm thấy người."

Già Lam bị ôm ngang hông lại bị tiếng cười của y làm cho chấn động.

"Rốt cuộc ông là ai?" Già Lam tỉnh táo lại, đối mặt với nam nhân áo choàng này nàng không hề có chút ấn tượng nào.

"m nhi, ta là cha của con." Thúc Vân Phong nói.

"Cha? Ta ở đâu ra cha chứ?" Già Lam căn bản không tin lời y nói, cứ nghĩ y đang nói đùa.

Thúc Vân Phong nhướn mày, bắt lấy cổ tay của nàng nói: "Đây là thánh liên mười hai cánh hoa, lúc con mới chào đời đích thân cha đã tự tay trồng nó, trên đời này là thứ độc nhất vô nhị, không thể nào sai được. Con chính là con thất lạc nhiều năm của ta, cuối cùng ta đã tìm được con." Y đột nhiên kích động ôm lấy Già Lam, "Sau này sẽ không ai còn cướp con từ trong tay ta nữa, con chính là nữ chủ nhân tương lai của điện Lăng Tiêu, con của ta ới, ta sẽ đem tất cả những thứ tốt nhất đến trước mặt con."

Già Lam hoảng sợ vì bị ôm chặt, nàng có chút cảm động, nhưng ánh mắt nhìn đến cổ tay, nghĩ đến những đau đớn mình chịu đựng, nàng liền dùng sức đẩy đôi phương: "Ông nói ta là nữ nhi của ông, vậy sao còn đem cái thứ hại người này ở trên người ta, vậy mà nói là yêu con rõ ràng là đang hại con thì có."

"Đưa trẻ ngốc." Thúc Vân Phong cười nói, "Toàn bộ điện Lăng Tiêu đều biết thánh liên mười hai cánh hoa chính là lễ vật do trời cao ban cho con, những người khác muốn cũng không được, thánh liên là thánh vật của điện Lăng Tiêu chúng ta, ai có nó thì có sức mạnh, một khi nó được giải phóng con sẽ không còn đối thủ. Điện Lăng Tiêu trải qua mấy trăm năm, con là người thứ hai có thánh liên mười hai cánh, con phải lấy làm vinh dự mới đúng, người bình thường chỉ có sáu đến tám cánh mà thôi, thậm chí là ít hơn, mấy vị thúc thúc của con nhiều lắm chỉ có chín cánh, mà còn vừa mới sinh ra đã có mười hai cánh, điều này chứng tỏ thiên phú và tiềm lực của con."

"Vậy còn ai có thánh liên mười hai cánh nữa không?"

"Việc này cần phải hỏi à?" Thúc Vân Phong vỗ ngực mình, tự hào nói, "Chúng ta là cha con, con có thánh liên mười hai cánh là di truyền từ ta, một khi chúng ta mở ra được sức mạnh thánh liên, trên thế gian này sẽ chẳng còn ai là đối thủ của hai cha con ta nữa, một khi ta và con liên thủ chắc chắn sẽ vô địch thiên hạ."

"Nhưng vì sao có người nói ta biết, một khi yêu liên nở rộ mười hai cánh hoa ta sẽ chết? Rốt cuộc là ai nói thật?"

Sắc mặt Thúc Vân Phong đột nhiên thay đổi, trầm giọng đáp: "Những lời con nghe được nhất định là do đám người danh môn chính phái kia nói phải không? Bọn họ ước gì có thể tiêu diệt điện Lăng Tiêu của chúng ta sao có thể nói thật được chứ? Con qua đây, nhìn đôi mắt của ta này, ta là phụ thân của con, sao có thể hại con được chứ?"

Già Lam nhìn vào đôi mắt đen láy không thấy đáy của ông, trong lúc nhất lời không biết lời nói của ông là thật hay giả, quay đầu nhìn xung quanh: "A Sách và Nạp Lan đại ca đâu? Bọn họ đi đâu rồi?"

"Con nói hai nam nhân đi cùng con hả? Bọn họ bị ta bắt rồi." Thúc Vân Phong nhàn nhạt nói.

"Vì sao ông lại giam bọn họ?"

"Bọn họ một người là con cháu nối dõi chính thống của Nạp Lan gia tộc, một người là truyền nhân của Phụng gia, hai người bọn họ đều là con cháu của đối thủ một mất một còn với ta, lúc trước mẹ của con chính bị bọn họ cấu kết bắt đi, con nói ta làm sao có thể bỏ qua đây?"

Già Lam giật mình, không ngờ còn có nguyên nhân này nữa.

"Ta muốn nhìn thấy bọn họ."

Địa lao canh phòng nghiêm ngặt, bên ngoài ba lớp bên trong ba lớp, ngay cả một con ruồi cũng không bay ra được.

Nhưng đi bên trong địa lao mới phát hiện thật sự là một cảnh tượng khác.

Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch đang ngồi thưởng thức rượu ngon và cao lương mỹ vị, Thiên Thiên ngâm bầu rượu, bận rộn bay tới bay lui đổ rượu cho hai người kia, cái bàn kia nhìn rất quen mắt, hình như là vật phẩm Phụng Thiên Sách thường hay mang theo bên người. Nhìn thấy hai người thoải mái như vậy, Già Lam dờ khóc dờ cười, hại nàng còn vì bọn họ lo lắng nửa ngày, đây đâu phải ngồi tù rõ ràng đang hưởng thụ mới đúng.

"Hai vị thật có nhã hứng, có thể mời ta uống một ly không?"

Thấy nàng đến, hai người Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch đồng thời đứng lên.

"Tiểu Lam Lam, cuối cùng nàng cũng chịu đến gặp chúng ta, còn tưởng cha con gặp nhau liền quên hai chúng ta luôn rồi chứ." Phụng Thiên Sách nói, ánh mắt vượt qua Già Lam nhìn Thúc Vân Phong ở sau lưng nàng.

Già Lam kinh ngạc: "Các người đều biết hả?"

Nạp Lan Tiêu Bạch bình tĩnh nói: "Thật ra ta đã sớm biết thân thế của muội nhưng mà Lam Lam này, muội với bọn họ không giống nhau, muội không thể thông đồng làm bậy với bọn họ được."

Thúc Vân Phong đi lên phía trước, cười lạnh nói: "Các người sắp chết đến nơi rồi còn dám mê hoặc nữ nhi của ta, ta cũng không cần phải giữ các người lại nữa..."

Mắt thấy y muốn xuất thủ, Già Lam ngăn cản: "Ta không cho phép ông làm tổn thương bọn họ, nếu ông động đến một ngón tay của bọn họ ông đừng hòng nhận ta làm nữ nhi."

Thúc Vân Phong không vui nhũm mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền nở nụ cười vui vẻ: "Ta hiểu, trong hai người có một người là người trong lòng của con phải không? Như vậy đi, con nói xem ai là người con yêu, cha sẽ tha cho hắn một mạng, người còn lại sẽ bị giết. Dù sao cần phải giết một người mới giải được mối hận trong lòng cha."

"Không được, ai cũng không thể giết." Già Lam kiên trì nói.

Sắc mặt Thúc Vân Phong trầm xuống: "m nhi, mặc dù con là nữ nhi của ta, nhưng giáo quy không thể phá, có thù tất báo là quy củ của điện Lăng Tiêu, dù cho con là nữ nhi cũng không thể làm trái được, chỉ có thể giữ một người."

Già Lam cắn răng trừng y, nhưng cũng biết đây là ranh giới cuối cùng của y.

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc nàng nên cứu ai đây?

Phượng Thiên Sách thân nhiên nhìn nàng, không hề cho nàng bất cứ áp lực nào, Nạp Lan Tiêu Bạch cũng lẳng lặng đứng một bên, không quá rầy nàng, bọn họ đều đang chờ đợi câu trả lời của nàng, nói cách khác, bọn họ đều muốn biết trong lòng nàng bản thân có bao nhiêu trọng lượng.

Thúc Vân Phong thú vị nhìn ba người, đột nhiên cảm thấy hình ảnh như vậy rất có ý tứ: "Nói cho cha biết, rốt cuộc giữa hai người ai mới là người trong lòng con?"

Già Lam khó xử nhìn hai người, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi vươn tay ra, chỉ về hướng một người trong số đó.

Giờ khắc này, thời gian như dừng lại, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau.

....

Bước ra từ địa lao, cả người Già Lam rơi vào trạng thái kinh hồn bạt vía, nàng không biết lựa chọn của mình có chính xác hay không, nhưng nàng tuyệt đối không hối hận.

Thúc Vân Phong đi phía trước nàng, trong lời nói mang theo thích thú: "m nhi của cha đã lớn rồi, xem ra phải nhanh chóng cử hành hôn lễ cho con mới được, Thúc Vân Phong ta ở điện Lăng Tiêu nhiều năm như vậy cũng tới lúc phải quay lại giang hồ thôi. Tháng sau ta sẽ chuẩn bị hôn lễ cho con. Nhân dịp đại hôn, ta quyết định mời anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đến chứng kiến cảnh tượng đại hôn của nữ nhi Thúc Vân Phong ta! Ha ha ha, ta sẽ đích thân đắp khăn voan đỏ lên đầu con tiễn con xuất giá..."

"Cái gì? Nhanh như vậy?" Già Lam bị đánh trở tay không kịp.

"Nhanh hả? Con có thể vì hắn mà làm trái ý cha, vậy chứng minh tình cảm giữa các con rất sâu đậm, chỉ có điều hơi tiếc một chút, hắn lại là một người mù..." Thúc Vân Phong không hài lòng nhũm mày một cái.

Tâm tư Già Lam rối loạn.

Quay ngược thời gian nhớ lại.

"Nói cho cha biết, trong hai người ai mới là người trong lòng của con?"

Già Lam chậm rãi giơ tay, đầu tiên chỉ về hướng Phượng Thiên Sách, hai người đối mặt chốc lát rồi tay lại từ từ chuyển về hướng Nạp Lan Tiêu Bạch.

Mặc dù suy nghĩ trong lúc ngần ngừ, trong lòng Già Lam rối như tơ vò, nàng biết quyết định của mình có ý tứ gì, nhưng nàng vẫn dứt khoát lựa chọn Nạp Lan Tiêu Bạch.

Nạp Lan Tiêu Bạch không biết sự lựa chọn của nàng, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong.

Phượng Thiên Sách mỉm cười nhìn nàng, không hề oán trách ngược lại ánh mắt vô cùng khích lệ.

Thúc Vân Phong hài lòng gật đầu: "Không hổ là nữ nhi của ta, mặc dù ta đã nhiều năm không hành tẩu giang hồ, nhưng có nghe nhiều lời đồn đại về Nạp Lan Tiêu Bạch, trong đám người trẻ tuổi hắn xem như là người nổi bật nhất. Tốt, vậy ta sẽ bỏ qua cho hắn, người đâu, dẫn Nạp Lan Tiêu Bạch đến phòng khách."

Chân mày Nạp Lan Tiêu Bạch rung động bất ngờ, khóe miệng không tự chủ cong lên nụ cười vui sướng. Hắn không ngờ Già Lam lại chọn hắn, hắn thậm

chỉ không có nuôi chút hi vọng nào, nhưng Già Lam lại lựa chọn hấn tâm tình phút chốc dâng trào.

Sau khi Nạp Lan Tiêu Bạch được đưa đi, Thúc Vân Phong hạ lệnh lần nữa: "Người đâu đến giết hấn." Ngón tay y chỉ về phía Phượng Thiên Sách.

Già Lam ngăn ở trước cửa nhà giam: "Nếu ông muốn giết hấn vậy bước qua xác ta trước đi."

Ánh mắt của nàng kiên định, thấy chết không sợ, Thúc Vân Phong có chút khó hiểu không biết nàng đang suy nghĩ cái gì: "Không phải con thích Nạp Lan Tiêu Bạch sao? Sống chết của người này không liên quan tới con."

Già Lam suy tư chốc lát rồi trả lời: "Chàng cũng là người ta thích."

Phượng Thiên Sách nghe lời nàng nói, lộ ra nụ cười: "Tiểu Lam Lam quả nhiên si mê ta."

Già Lam tức giận quay lại trừng mắt với hấn.

Thúc Vân Phong: "Nói như vậy con đồng thời thích hai nam nhân?"

Già Lam đỏ mặt vô cớ: "Cứ xem là vậy đi."

Lần này Phượng Thiên Sách không vui: "Tiểu Lam Lam, chính miệng nàng nói chỉ thích một mình ta, sao bây giờ lại biến thành hai? Ta không chịu." Khẩu khí và thần thái y hết nam sùng, Già Lam không nói gì, lúc nào rồi mà còn đùa được?

Thúc Vân Phong nhún mày: "Cái này không được, nữ nhi của ta sao có thể gả cho hai chồng? Con chỉ có thể chọn một trong hai, nếu con lựa chọn Nạp Lan Tiêu Bạch vậy tên này nhất định phải chết."

"Không được, ông không được giết chàng. Nếu chàng chết, ta sẽ lập tức tự sát." Già Lam kiên quyết nói.

Thúc Vân Phong nghĩ: "Được rồi, cứ tiếp tục nhốt hấn ở đây, đợi sau khi con và Nạp Lan Tiêu Bạch thành thân quên nam nhân này đi đến lúc đó giết chết hấn cũng không muộn."

"Cái gì thành thân? Tại sao phải thành thân?" Già Lam tức giận.

"Ta tự có chủ trương, con không cần hỏi nhiều, chúng ta đi thôi." Thúc Vân Phong xoay người rời đi.

Già Lam quay đầu nhìn về phía Phượng Thiên Sách, sau khi nghe hai chữ thành thân nét mặt liền khác thường. Già Lam định nói gì với hấn nhưng đã bị Thúc Vân Phong lời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Phượng Thiên Sách dùng một chưởng đẩy cửa giam lại, nói không quan tâm là gạt người lúc Già Lam chọn Nạp Lan Tiêu Bạch, trong lòng hấn khó nén nổi thất lạc nhưng hấn tình nguyện tin tưởng sự lựa chọn của nàng.

"Thành thân hả? Tiểu Lam Lam chỉ có thể gả cho ta." Đáy mắt Phượng Thiên Sách lóe sáng.

Kết thúc hồi tưởng.

"Con rể của Thúc Vân Phong là một người mù, đúng là hết nói nổi, nhưng mà chẳng sao, ta nhất định sẽ tìm người trị mắt cho hấn trước hôn lễ, ta muốn hôn lễ nữ nhi ta phải náo nhiệt nhất, gả cho nam tử xuất sắc nhất đại lục Hạo Thiên! Ha ha ha ha ha..."

Nhưng mà mấy ngày trôi qua, tin tức đại hôn đã truyền khắp đại lục Hạo Thiên.

Mấy ngày nay, Thúc Vân Phong không cho phép Già Lam đến địa lao thăm Phượng Thiên Sách, cũng không cho phép nàng quấy rầy Nạp Lan Tiêu Bạch trị liệu mắt, nàng đành phải

nghe theo lời Thúc Vân Phong chuyên tâm tu luyện, điều khiển sức mạnh của yên liên, nàng tích góp sức mạnh đồng thời chờ đợi thời cơ tìm nhược điểm của của Thúc Vân Phong.

Mãi cho đến một ngày, nàng nhận được thư của sư công, nàng quyết định tạm thời rời khỏi điện Lăng Tiêu.

Đêm nay nàng cùng phụ thân uống rượu, mãi cho đến khi phụ thân ngủ nàng mới lén lút đi đến địa lao gặp Phượng Thiên Sách.

Tiến vào địa lao, Tiểu Trạch ở trước ngực kịch liệt nhức nhích, toàn bộ địa lao bị ảo mộng nuốt hết.

Cảnh tượng trước mắt bất ngờ thay đổi, đập vào mí mắt là bầu trời đầy sao mênh mông bát ngát. Cảnh tượng rất quen thuộc, trái tim Già Lam đập bang bang, đây không phải là vùng ngoại ô thành Lạc Xuyên sao? Nàng nhớ kỹ đêm đó, nàng và Phượng Thiên Sách nằm trong quan tài thiên táng thường thức bầu trời đêm, không sai chính là lần đó. Chỉ cần nghĩ tới thôi gương mặt của nàng đã ửng đỏ, nàng đột nhiên hiểu ra đây chính là cảnh trong mơ của Phượng Thiên Sách cũng là ký ức đẹp nhất trong lòng hấn.

Nghe tiếng hít thở đều đều bên tai, nàng chậm rãi quay đầu nhìn thấy đôi mắt khó mà quên được.

"A Sách ----"

Nàng động tình la lên, nàng kim lòng không đậu đi vào trong ngực hắn.

Hóa ra ký ức trong lòng bọn họ đẹp đẽ và giống nhau đến thế, trên thế gian còn việc gì hạnh phúc bằng.

"Nha đầu ngọc, sao lại chạy đến đây? Không sợ cha nàng phát hiện hả?" Tuy nói như vậy nhưng Phượng Thiên Sách vuốt tóc của nàng, trong mắt chứa chan thâm tình.

"Cho dù bị phát hiện ta cũng muốn đến, ta nhận được thư của sư công, ông ấy nói muốn ta đến học viện Thiên Dực một chuyện, có chuyện quan trọng cần thương lượng, ta không yên tâm về chàng, cho nên trước khi đi đến thăm chàng."

"Nàng đi đi. Mặc dù cha nàng lợi hại nhưng nếu ông ấy muốn giết ta cũng không dễ dàng thế đâu." Phượng Thiên Sách tự tin nói.

"Nhưng ta vẫn không yên tâm." Già Lam chưa bao giờ nghĩ cũng có lúc mình sẽ giống như những nữ nhân khác rơi vào 'nữ nhi tình trường', nhưng tất cả cứ như vậy tự nhiên xảy ra với nàng, nàng dựa vào bà vai Phượng Thiên Sách, muốn cứ như vậy cả đời.

Phượng Thiên Sách cũng cảm giác được ý lại của nàng, trong lòng ngập tràn vui sướng, hắn cúi đầu nhìn mặt nàng, ánh mắt lóe sáng, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, nâng mặt nàng lên nói: "Tiểu Lam Lam, nói nàng cho ta biết gần đây nàng đang tu luyện công phu gì?"

"Ta tu luyện tâm pháp của cha ta, là phương pháp đặc biệt điều khiển thánh liên mười hai cánh, ta đã nói chỉ cần ta luyện được loại tâm pháp này ta sẽ thiên hạ vô địch đến lúc đó có thể cứu chàng ra." Già Lam tràn đầy tự tin nói, đáy mắt lóe sáng u quang còn mang theo vài phần tà khí.

Phượng Thiên Sách nhíu mày căng thẳng, khẩn trương ngồi dậy: "Sao nàng có thể tu luyện tâm pháp của ông ấy? Công phu điện Lăng Tiêu nổi tiếng lấy độc ác, không phải vô công chính đạo, thường giết địch một nghìn tự tổn hại tám trăm. Mặc dù nàng thật sự tu luyện đến thiên hạ vô địch nhưng tâm trí sẽ từ từ bị xâm chiếm, đến lúc mất hết lý trí sẽ rơi vào tà ma ngoại đạo."

"Không nghiêm trọng như vậy chứ? Mấy ngày nay tu luyện xong ta cũng không thấy có gì không đúng."

"Nàng có nhớ Thiên Dật đại sư không?"

"Đương nhiên nhớ."

"Vậy nàng có biết thân thể của hắn không?"

Già Lam hiểu kỳ, chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Thiên Dật đại sư là huynh trưởng của ta, là con nối dõi Phượng gia."

Già Lam cực kỳ ngạc nhiên: "Hắn là huynh trưởng của chàng, vậy tại sao phải xuất gia?"

"Chuyện nói ra rất dài, sau khi ta sinh ra không được bao lâu, ta cũng bị kết luận là thể thân của phong thần, thân thể đặc biệt của ta rất nhanh bị điện Lăng Tiêu chú ý, thể thân của ngũ hành chuyển thể là khắc tinh của điện Lăng Tiêu, bọn họ tuyệt đối không cho phép ta tồn tại, thể nên tìm mọi cách để giết chết ta. Bà nội và cha mẹ vì bảo vệ ta đã đem thân phận của huynh trưởng cùng tuổi với ta trao đổi. Cuối cùng chúng ta vẫn không tránh thoát được truy sát của điện Lăng Tiêu, đại ca bị bọn họ bắt đi, lúc đó hắn chỉ mới năm sáu tuổi, sau khi bị đưa đến điện Lăng Tiêu, bọn họ không giết chết ngay lập tức, cha nàng thấy hắn có thiên phú dị bẩm thể chất thuần dương, liền trồng yêu liên trên người hắn, hơn nữa còn dạy tâm pháp tu luyện yêu liên, cứ như vậy bảy tám năm sau, đại ca lớn lên trở thành công cụ giết người của cha nàng. Đại ca giết chết rất nhiều người, lấy giết người làm thú vui, thậm chí còn tự tay giết chết một vị trưởng bối Phượng gia. Bà nội và cha ta thấy hắn như vậy vô cùng đau lòng, thể là mỗi một vị cao tăng ở Triều m tự đến hàng phục hắn, đã có một lần, đại ca bởi vì muốn đoạn tuyệt quan hệ với người thân trong nhà, bà nội thương tâm muốn chết. Cũng may vị cao tăng kia có đạo hành thâm sâu, thấy đại ca bản tính lương thiện, trải qua một thời gian khuyên bảo, cuối cùng đại ca cũng cải tà quy chính theo cao tăng đến Triều m tự tu hành. Vì để tránh thoát khỏi tầm mắt của người Lăng Tiêu, hắn mai danh ẩn tích, đoạn tuyệt quan hệ với Phượng gia chúng ta, cứ như vậy tu hành nhiều năm..."

"Thì ra là như vậy, hèn chi thái độ Phượng thái quân đối với hắn khác lạ như vậy." Già Lam suy tư nói.

"Lúc bé đại ca ta tâm địa thiện lương, ngay cả con kiến cũng không dám giẫm thế nhưng từ lúc tu luyện công phu của điện Lăng Tiêu, tâm trí mất phương hướng, lạm sát kẻ vô tội, ta không hi vọng nàng cũng biến thành như vậy...."

"Nhưng mà hiện tại ta cũng không cảm thấy gì lạ, có phải chàng đã quá đa tâm rồi không?"

"Tin ta, không nên ôm tâm lý gặp may! Lúc trước sư phụ phát hiện trên người nàng có yêu liên mười hai cánh, cũng đã biết thân thể của nàng, ông ấy giao nàng cho ta là để dẫn nàng đi con đường chính đạo. Nếu như nàng cứ tiếp tục nghe theo cha mình tu luyện, sớm muộn cũng có một ngày nàng sẽ hưng ác như ông ta vậy...Nghe lời ta, vì ta không tu luyện nữa được không?" Phượng Thiên Sách mong mỏi nhìn nàng, khiến nàng không có cách nào lần tránh được.

"Được rồi, ta đồng ý với chàng." Già Lam ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng không nghĩ vậy, nàng cần phải có đủ sức mạnh, đủ năng lực cường đại đến lúc đó mới có thể bảo vệ được người trong lòng. Nàng không muốn đem hi vọng ký thác lên trên người kẻ khác, nàng phải dựa vào bản thân chiến thắng phụ thân cứu A Sách ra khỏi đây.

Đang nói chuyện hai người đồng thời cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại đến gần.

Loại áp lực đáng sợ này cũng chỉ có một người Thúc Vân Phong phụ thân của nàng làm được thôi.

"Không tốt, cha ta tới. A Sách, ta đi trước, chờ ta từ học viện Thiên Dực trở về, ta sẽ đến thăm chàng." Nàng cúi đầu hôn lên trán Phụng Thiên Sách, vội vàng xoay người rời đi.

Trong một góc địa lao, Già Lam gặp được phụ thân mình, trên người ông còn phảng phất mùi men say, đôi mắt chìm ung vũng vàng nhìn nàng chăm chăm, giống như đang ép hỏi.

"Cha, ta...." Già Lam bị ánh mắt của ông chèn ép khiến nàng từ từ bại trận.

Thúc Vân Phong lạnh lùng nói: "Ta ghét nhất chính là phản bội, nếu con dám phản bội ta, cho dù là nữ nhi của ta ta cũng sẽ không mềm lòng."

Già Lam cười gượng: "Ông, ông nghĩ đi đâu vậy? Nói cái gì phản bội với không phản bội chứ, ta chỉ nhớ hấn quá nên đến thăm thôi chẳng lẽ cũng không được?"

"Người con muốn thành thân là Nạp Lan Tiêu Bạch, ta chưa thấy con hao tổn tâm tư đi gặp hấn, trái lại con vất óc tìm kế đến thăm người trong tù?" Thúc Vân Phong chất vấn.

Già Lam giải thích: "Đó là bởi vì ta không muốn quấy rầy ông giúp hấn trị liệu mắt, à phải rồi, mắt của Nạp Lan đại ca thế nào, có thể trị khỏi không?"

"Con mắt của hấn để quá lâu, tình huống không được khả quan lắm, để trị liệu cho cha hấn phải hao tổn hơn phân nửa công lực. Nhưng mà thời buổi loạn lạc, ta phải bảo toàn thực lực tạm thời không thể trị liệu cho hấn được."

Già Lam nghe vậy tức giận: "Chính ông luôn mồm đồng ý sẽ trị liệu cho hấn, hiện tại lại nói bất lực ông như vậy sao ta có thể tin ông đây? Hơn nữa, trước đây Nạp Lan đại ca mù mắt cũng không phải do ông ban cho à, ông phải có trách nhiệm chữa khỏi mắt cho huynh ấy."

Thúc Vân Phong đột nhiên trầm mặt: "Đây là cách con nói chuyện với phụ thân mình đó hả? Ta là chủ nhân của điện Lăng Tiêu, ta muốn ai sống thì người đó sống, ta muốn ai chết thì người đó chết, cần phải cần con giáo huấn sao?"

"Còn nói là cha ta, ông căn bản không hề đau lòng về ta. Ta không muốn gặp ông nữa." Già Lam giậm chân xoay người, bước chân hướng ra bên ngoài cửa lớn điện Lăng Tiêu.

"Con trở lại đây." Thúc Vân Phong trầm giọng gầm lên.

"Ông không đau lòng ta, vậy mà còn nói yêu thương ta, ông căn bản chỉ nói láo thôi. Ta muốn ra ngoài giải sầu, mấy ngày nữa ta không muốn nhìn thấy ông." Già Lam giả vờ làm nũng chạy ra ngoài.

Sau lưng Thúc Vân Phong xuất hiện một hắc y nhân: "Giáo chủ có cần thuộc hạ bắt nàng trở lại không?"

Thần sắc Thúc Vân Phong có hơi giãn ra, nghe nàng nhắc đến nương trái tim y chấn động, y khoát tay nói: "Để nàng chạy ra ngoài giải sầu một chút đi, chỉ cần trong tay chúng ta có hai nam nhân kia, nàng chạy không xa đâu. Người ở xa quan sát nàng, đừng để nàng phát hiện, có tình hình gì thì lập tức báo với ta."

Nói xong, y nặng nề thở dài: "Chẳng lẽ ta thật sự sai lầm rồi sao?"

Rời khỏi điện Lăng Tiêu, Già Lam như được gãi thêm đôi cánh, lao đầu chạy như điên. Vì để phụ thân mất cảnh giác nàng phải âm thầm một phen, như vậy nàng mới có thể đi gặp sư công được. Nàng cũng hiểu cái người gọi là phụ thân kia rất xem trọng tôn nghiêm và quyền lực, nàng không thể đặt hết hi vọng lên người ông, nàng phải dựa vào bản thân mình.

"A Sách, Nạp Lan đại ca, chờ ta, ta nhất định sẽ cứu các người thoát khỏi đây."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: 2. Đại kết cục (2)

Rời khỏi điện Lăng Tiêu, Già Lam cố tình chọn một con đường nhỏ ở sườn núi bên điện Lăng Tiêu, đi lên một chút nữa đến đỉnh vách núi, con đường gồ ghề khó đi.

Hắc y nhân đi theo sau lưng nàng như một cái đuôi, ban đầu cứ tưởng nàng sẽ xuống núi rời khỏi điện Lăng Tiêu, ai ngờ nàng thật sự chỉ đi ra ngoài giải

sầu, thăm nghĩ có lẽ chính mình đã khản trương quá mức, thử nghĩ xem có ai ngu ngốc từ bỏ cuộc sống vinh hoa phú quý để sống đầu đường xó chợ chứ?

Một lúc sau, bóng dáng của nàng đột nhiên biến mất.

"Đi đâu rồi?"

Nhìn trái nhìn phải, phía sau truyền đến xé gió, chín cây băng nhũ lần lượt đâm tới, trực tiếp bay đến điểm yếu.

"Tiểu thư, cô buống binh quá rồi đấy." Hắc y nhân nhẹ nhõm cười, phát tay một cái chín cây băng nhũ bị phá hủy một cách dễ dàng.

Già Lam không tiếp tục trốn nữa, nhảy ra từ bụi cỏ, nhìn hấn chào hỏi: "Ngươi chính là vị bán chủ kia ấy hả? Chúng ta gặp nhau rồi, ta nhận ra ngươi."

"Trí nhớ tiểu thư tốt thật." Hắc y nhân nhìn như cung kính nhưng thực chất chẳng thêm ngó ngang đến.

"Con người của ta cũng không có ưu điểm gì chỉ có trí nhớ rất tốt, ai đặc tội với ta ta vĩnh viễn nhớ kỹ. Không may là lần trước ngươi đắc tội với ta, cho nên ta nhớ rất kỹ, vì vậy hôm nay ta muốn báo thù."

Hắc y nhân không quan tâm lắm: "Nếu tiểu thư muốn báo thù cứ việc phóng ngựa qua đây, tiểu nhân nguyện ý phụng bồi đến cùng."

Già Lam nhìn hấn một vòng lắc đầu: "Không được, thực lực của ngươi với ta quá chênh lệch, ngươi phải nhường ta."

Hắc y nhân suy nghĩ, tự tin trả lời: "Không thành vấn đề, ta có thể nhường cô ba chiêu, nếu sau ba chiêu tiểu thư vẫn không đánh bại được ta vậy thì đừng trách ta tại sao ra tay quá nặng."

"Cứ quyết định vậy đi, trong vòng ba chiêu, ngươi không được đánh trả." Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Già Lam rút kiếm đâm tới, chẳng hiểu sau lại trượt chân té ngã một vòng.

Hắc y nhân nở nụ cười: "Tiểu thư nên cẩn thận, nếu để xảy ra chuyện gì, ta không biết nên ăn nói thế nào với giáo chủ cho phải."

"Hừ, không cần ngươi bận tâm. Ta còn hai chiêu." Bộ dạng giống như đại tiểu thư yếu ớt.

Hai tay hắc y nhân đặt trước ngực, căn bản việc này không để vào mắt hấn.

Già Lam xoay người lại xuất hiện một thanh kiếm, lực đạo nhẹ nhàng lại một lần nữa bay lên trời.

"Đáng ghét, không phải bảo ngươi đứng yên đừng nhúc nhích hả?" Già Lam tức giận đem trách nhiệm đổ lên đầu hắc y nhân.

Hắc y nhân vừa bức mình vừa buồn cười: "Tiểu thư, thuộc hạ không có động, chính cô không đâm trúng mà."

"Làm lại, kiếm cuối cùng, không cho ngươi động! Nếu như ngươi còn động ta sẽ trở về nói với cha ta để ông ấy đem ngươi trục xuất khỏi điện Lăng Tiêu."

"Được, thuộc hạ đảm bảo không động." Hắc y nhân đáp.

Trong nháy mắt xoay người, đáy mắt Già Lam lóe ra một tia sáng, khóe miệng cong lên nụ cười tà khí.

"Kiếm cuối cùng----"

Trong lúc ánh mắt hắc y nhân tràn đầy khinh miệt, kiếm trong tay Già Lam đã tuột ra, trượt đến vai phải hắc y nhân.

"Tiểu thư, ba chiêu đã xong, cô còn định tiếp tục ra tay không?"

Giọng điệu hắc y nhân cực kỳ xem thường nhưng sau một khắc, sắc mặt của hấn đại biến.

"Cô----"

Hấn tròn tròn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi cúi đầu nhìn trước ngực mình, chỉ thấy ở nơi đó cắm một cây bút màu vàng đỏ, đi qua xương sườn của hấn, cách vị trí tim vài cm.

"Làm sao có thể?" Hấn không dám tin bản thân lại có thể bị trúng chiêu.

"Vì sao lại không thể? Là do người lơ là cảnh giác, cho nên ta mới có cơ hội ra tay. Nhưng ngươi cứ yên tâm đi, ta không lấy mạng của ngươi, ta sẽ đem ngươi đến Triều m tự, để ngươi chậm rãi ăn năn hối lỗi, cải tà quy chính, làm người tốt một lần nữa." Ánh sáng như tia chớp xẹt qua, thừa dịp Hắc y nhân không có phản ứng, Già Lam đã một chưởng đánh ngay sau ót hấn, để hấn tạm thời hôn mê.

Ba ba ba, sau núi truyền đến tiếng vỗ tay, Già Lam giật mình, không nghĩ ở đây còn có người thứ ba.

"Bá Hầu Trường Dã sao lại là người?"

Người đến không ai khác chính là Hoàng Kim chiến vương, Bá Hầu Trường Dã.

"Ta đến đây đã nhiều ngày, không ngờ cô là nữ nhi của điện chủ Lăng Tiêu, một màn vừa rồi thật đặc sắc, ánh mắt bản vương quả là không sai, cô rất có tư chất làm vương phi của bản vương."

Cái miệng trước sau vẫn cuồng vọng như vậy.

Già Lam không nói gì: "Cho ta xin đi, không phải ai cũng thích làm vương phi của người đâu. Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi trước đây."

"Chờ một chút, ta biết cô muốn xuống núi làm gì, nhưng cô phải nghĩ đến một vấn đề, ví dụ có người muốn giết phụ thân cô, cô phải làm thế nào?"

Già Lam dừng bước: "Có phải người đã biết gì không?"

Bá Hầu Trường Dã cười lạnh: "Hiện tại người trong thiên hạ đều biết chủ điện Lăng Tiêu gả nữ nhi, mọi người dự định làm sao trong hôn lễ giết chết đại ma đầu, lúc này cô xuống núi sẽ trở thành lợi thế để bọn họ ám sát đại ma đầu, cô thật sự muốn giúp người khác giết chết phụ thân sao?"

Già Lam chấn động, nàng chỉ đơn thuần nghĩ cứu người nhưng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, sư công gọi nàng trở về học viện Thiên Dực, chẳng lẽ là vì muốn nàng thương nghị làm sao ám sát phụ thân của nàng? Mặc dù nàng với phụ thân không có bất kỳ tình thân nào đáng nói? Nhưng dù sao y cũng là cha ruột của cô thân thể này, huyết mạch tương liên, nếu như nàng thật sự giúp người ngoài giết phụ thân mình, sau này nàng làm sao có chỗ đứng trong thiên hạ? Nhưng phụ thân không chịu thả A Sách và Nạp Lan đại ca, nàng bị kẹp giữ hai bên, vô cùng khó xử, cuối cùng nàng nên làm gì bây giờ?

"Chúng ta làm giao dịch đi."

"Giao dịch gì?" Bá Hầu Trường Dã hỏi.

"Người giúp ta cứu người, ta giúp người có được thiên hạ thế nào?"

Hai mắt Bá Hầu Trường Dã sáng lên: "Người dựa vào cái gì mà giúp ta đạt được thiên hạ?"

"Chỉ cần người đánh bại phụ thân ta, trở thành chủ nhân mới của điện Lăng Tiêu, có điện Lăng Tiêu trợ giúp người còn sợ không giành được thiên hạ sao?"

Bá Hầu Trường Dã nhìn nàng thật lâu, không dám tin đây là lời xuất phát từ miệng một nữ nhân.

"Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, chỉ cần có thể cứu người, bất cứ chuyện gì ta cũng dám làm bất cứ giá nào."

Bá Hầu Trường Dã hí mắt: "Muốn đánh bại phụ thân của người, dựa vào lực của hai chúng ta cũng không đủ, phải tìm thể thân của ngũ hành chuyển thế mới có thể chiến thắng y."

"Tìm thể thân của ngũ hành chuyển thế?" Trong lòng Già Lam có tính toán, "A Sách với ta theo thứ tự là Phong thần và Thủy thần, Bá Hầu Trường Dã là Lôi thần, nói cách khác phải tìm được Hỏa thần và Thổ thần chuyển thế, như vậy mới chiến thắng cha ta..."

"Đi, chúng ta đến học viện Thiên Dực." Già Lam quyết định thật nhanh.

Lúc này bên trong học viện Thiên Dực đang cãi nhau kịch liệt.

"Lần này Đại ma đầu tổ chức khí thế như vậy, tất nhiên không có lòng tốt gì, chỉ bằng chúng ta nhân cơ hội này hợp lực tấn công điện Lăng Tiêu, tóm gọn tên đại ma đầu và đồng đảng của y." Phái chủ chiến chiếm đại đa số, bèn đưa ra phương án giải quyết, lập tức nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình, cũng có một bộ phận lo ngại, không tán thành hành động tùy tiện này, trong đó có Tư Đồ viện trưởng và Bạch Phát lão giả.

"Đại ma đầu phát thiệp hồng rõ ràng là Hồng Môn yến, có chuẩn bị tác chiến rồi, chúng ta tự tiến tấn công điện Lăng Tiêu rõ ràng đã đi vào cái bẫy bọn họ đã giăng sẵn, hậu quả không lường trước được. Theo ý của ta, chúng ta cần phải suy tính kỹ lưỡng, không được tự tiện hành động theo cảm tính." Tư Đồ viện trưởng nói.

"Nhưng mà viện trưởng, chúng ta đều nhận được thiệp mời, rốt cuộc có đi hay không? Đi thì gặp nguy hiểm, không đi thì có vẻ chúng ta sợ hãi điện Lăng Tiêu, ông nói đi, cuối cùng có đi hay không chúng ta đều nghe lời ông."

Tư Đồ viện trưởng có chút khó xử, quay đầu nhìn Bạch Phát lão giả, chấp tay nói: "Viên tiền bối, người đức cao trọng vọng, hay là ông nói đi, chúng ta nên làm sao đây. Tất cả sẽ nghe theo ông phân phó."

Bạch Phát lão giả lười biếng đuổi người: "Ta nói các người sống trên đời đúng là vô ích, người ta tốt bụng mời khách, các người sợ đầu sợ đuôi không dám đi, nói ra không thấy mặt mặt há. Được ăn ngon uống ngon sao lại không đi? Các người không phải hận ma đầu lắm sai? Vậy thì tham gia tiệc cưới của nữ nhi hân, ăn cho hân nghèo không phải đã báo được thù sao?"

Tư Đồ viện trưởng mỉm cười xấu hổ, hỏi ông cũng như không, ông ở đây đưa ra ý kiến, rõ ràng chính là chọc cười bọn họ.

"Viên tiền bối, không phải ông đã nói với ta, Già Lam là nữ nhi ruột thịt của đại ma đầu sao? Hổ dữ không ăn thịt con, nếu chúng ta có thể để Già Lam thuyết phục phụ thân của nàng, để y bỏ tay chịu trời, như vậy nhất định sẽ tránh được một màn gió tanh mưa máu."

Ông không tán thành tranh đấu, ân oán giang hồ triền miên, ông không hi vọng sẽ có nhiều người hi sinh, ông thấy đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, ai giờ lão già bạch y đột nhiên giơ tay lên, đánh vào ót ông một cái rõ đau: "Ngày thường nhìn vẻ mặt tiểu tử ngươi có vẻ chính trực, ai dè trong bụng toàn chứa những suy nghĩ xấu xa."

Về mặt Tư Đồ viện trưởng đây vô tội: "Xin tiền bối chỉ giáo."

"Nếu đại ma đầu còn nói đến phẩm chất tốt của người thì hán sao có thể xứng đáng với ba chữ đại ma đầu chứ? Ngươi để đồ tôn của ta đi đối phó với phụ thân của nó, ngươi còn là con người hay không?"

Tư Đồ viện trưởng càng thêm vô tội, nhưng nhìn sắc mặt của lão già bạch y liền nín một bụng nuốt vào trong trở lại: "Vậy không biết Viên tiền bối có đối sách gì không?"

Lão già bạch y suy tư, ngay khi Tư Đồ viện trưởng cho rằng ông có thể tìm ra biện pháp gì, lão đột nhiên nói, "Dựa theo lời ta mới vừa nói đi, chúng ta tham gia tiệc cưới, ăn cho đến khi tên đại ma đầu kia sạt nghiệp, vậy chúng ta cũng đã báo được thù."

Trong phòng câm lặng, mọi người liếc mắt nhìn trong, trong lòng nín nhịn không dám nói gì, ai nấy đều thấy Tư Đồ viện trưởng đối với người này cực kỳ kính nể, có thể thấy được thân phận đặc biệt của lão, ai dám đắc tội chứ? Nhưng mà chủ ý ngu ngốc của lão, đúng là không thể ngu ngốc hơn, bọn họ nghe tai trái đã lọt ra tai phải, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy ai có chủ ý nào như vậy.

Lúc này Già Lam và Bá Hầu Trường Dã đến, nghe được lời nói của lão già bạch y, trong lòng Già Lam dâng lên một dòng nước ảm áp, sự công cũng không coi nàng là công cụ để lợi dụng công kích phụ thân.

"Ta có biện pháp giải quyết vấn đề của các người." Ánh mắt mọi người tập trung trên người Già Lam, lộ ra kinh ngạc.

Thao trường học viện tụ tập chỉ chít học sinh đến đây.

Lấy hai người làm một tổ, lần lượt đi đến trước mặt Già Lam để nàng nhìn thử.

Đầu tiên là hai huynh muội Phụng Thiên Dục và Phụng Thiên Tầm.

Mặc dù đã xác nhận hai người không thể nào là Hòa Thần và Thổ thần chuyển thế, nhưng vì đề phòng ngừa vạn nhất, Già Lam còn tự bắt lấy cổ tay hai người dùng linh lực kiểm tra.

"Đại tẩu, bọn họ nói đại ca bị cha của đại tẩu giam lỏng, việc này có thật không? Đại ca không gặp nguy hiểm gì chứ? Phụng Thiên Tầm lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi. Tạm thời chàng không có nguy hiểm, lần này ta đến đây là vì tìm cách để cứu chàng." Già Lam nói.

"Đáng đời hán. Ai biểu đi mạo hiểm. Nếu như trở về với chúng ta thì đâu có chuyện gì." Phụng Thiên Dục rầu rĩ nói.

"Nhị ca, huynh quan tâm đại ca thì trực tiếp nói thẳng đi cần gì phải giả vờ như vậy? Được rồi, chúng ta đừng quấy rầy đại tẩu tìm người nữa." Phụng Thiên Tầm nói, lôi kéo Phụng Thiên Dục đi sang một bên.

Kế tiếp đến mấy người Tống Thiên Nhi, Mộc Mộc, Mục Tư Viễn và Sở Viêm Chiêu, đã rất lâu không nhìn thấy bọn họ, Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc hết sức kích động, nhưng các nàng cũng rất rõ hiện tại giữa bọn họ chênh lệch ra sao, Già Lam lúc này không thể vô tư đùa giỡn với các nàng như trước, có sứ mệnh quan trọng hơn đang đợi nàng gánh vác cũng như con đường nàng phải đi. Sở Viêm Chiêu vẫn giống như trước đây, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong đáy mắt hán sinh ra mấy phần cô đơn.

Tay Già Lam tiếp xúc với cổ tay của hán trong chớp mắt, tay hán rõ ràng run lên, Già Lam liếc mắt nhìn hán một cái, ánh mắt yên lặng giống như đang nhìn một người xa lạ, Sở Viêm Chiêu không khỏi nắm chặt quả đấm, lộ ra tức giận.

"Đừng động!" Già Lam giữ cổ tay hán lộ ra kinh ngạc, lập tức quay đầu gọi lão già bạch y, "Sur công, người mau tới đây, hán có thể là Hòa thần chuyển thế hay không?"

Linh lực tiến vào trong cơ thể hán, Già Lam cảm nhận được sức mạnh đồng dạng, sức nóng mà người thường không có, trong nháy mắt đã bao vây lấy thủy linh lực của nàng.

Lão già tóc bạc nhìn chằm chằm Sở Viêm Chiêu, nói ra một câu: "Tên tiểu tử này nhìn rất tuần tú, khó trách lúc trước con lại vì hán mà tìm cái chết."

Già Lam nghe vậy không nói gì, trái lại tâm tình Sở Viêm Chiêu rất tốt, sắc mặt cũng không còn u ám nữa.

"Sur công, xin người đứng đắn một chút đi, mau giúp con xem hán có phải là Hòa Thần chuyển thế không?"

Lần này, lão già tóc bạc mới chịu nghiêm túc, kiểm tra mạch đập của Sở Viêm Chiêu: "Tên tiểu tử này quả thực có hỏa thể, hỏa khí trong cơ thể rất thịnh vượng."

"Rốt cuộc có hay không?"

"Chính xác thì có thời kỳ ủ bệnh của thể thân Hỏa Thân, nhưng mà ta không có cách nào khác để xác nhận."

"Nói cũng như không."

Già Lam nhut chí, quyết định để hấn vào danh sách những người có khả năng: "Được rồi vị kế tiếp."

Không ngờ nàng giải quyết việc chung như thế, không hề đếm xỉa đến tình bạn cũ, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, Sở Viêm Chiêm cực kỳ buồn bực, lạnh lùng hừ một tiếng rồi phất áo rời đi.

Hôm nay có đến ba vị hoàng thất xuất hiện, công chúa hoàng tử ngày thường cao cao tại thượng, đối mặt với lão già tóc bạc lại hết sức nhu thuận không dám nhiều lời, Hoàng Phổ Kỳ Anh gió chiều nào xoay chiều đó không nói, ngay cả đại công chúa đối với lão già tóc bạc cũng cực kỳ kính nể, Già Lam không khỏi hiếu kỳ với thân phận thật sự của sư công.

Nhưng mà vẫn có bông hoa kỳ lạ tồn tại ví dụ như Nhị công chúa chẳng hạn.

"Già Lam, cô nghe cho kỹ đây, cho dù ta có là Hỏa Thân chuyển thế, ta cũng sẽ không giúp cô." Thái độ hết sức kiêu căng.

Già Lam nhìn nàng nở nụ cười: "Cô có thể trực tiếp đi qua, người tiếp theo."

Nhị công chúa vừa định kiêu ngạo thêm một chút nữa liền ngăn người, xấu hổ nói: "Cô có ý gì, dám coi thường ta phải không? Ta làm sao không phải là Hỏa Thân chuyển thế được chứ?"

"Không phải đã rất rõ rồi sao? Nếu cô là Hỏa Thân chuyển thế, vậy heo mẹ cũng biết leo cây." Mục Tư Viễn nói đùa, mấy người xung quanh cười ầm lên, sắc mặt Nhị công chúa lúc xanh lúc trắng, cực kỳ khó coi.

Nhị công chúa định phát tác, nhưng đã bị đại công chúa kéo lại trừng mắt ra hiệu, lúc này nàng mới chịu yên phận.

"Đến ta."

Trong mắt Già Lam đại công chúa vẫn là một đối thủ mạnh, giờ khắc này nàng vô cùng hy vọng đại công chúa chính là thể thân của Hỏa Thân, đại công chúa cũng không cô phụ kỳ vọng của nàng, Già Lam cảm thấy cơ thể hùng hực lửa nóng trong nàng, hoàn toàn giống hệt Sở Viêm Chiêm, nàng không khỏi u mê, trong hai người ai mới là thể thân của Hỏa Thân đây?

"Mặc kệ ta có phải là thể thân của Hỏa thân hay không, ta có thể giúp cô cứu Nạp Lan Tiêu Bạch nhưng không phải vì cô mà bởi vì quyết định của ta." Đại công chúa bình tĩnh nói, sửa lại tay áo rồi đi sang một bên.

"Tuy chúng ta không thể trở thành bạn nhưng ta cũng sẽ không làm kẻ địch với cô." Đây là hứa hẹn của Già Lam.

Kết quả kế tiếp khiến Già Lam vô cùng thất vọng, dường như chẳng có ai có thiên phú dị bẩm.

Liên tục mấy ngày sau vẫn không tìm được người cần tìm, Già Lam không khỏi nhut chí. Nhưng mà, biến cố bất ngờ xảy ra, điện Lăng Tiêu truyền đến tin tức, phụ thân phát hiện hành tung của nàng, đem Phụng Thiên Sách ra uy hiếp, hạ lệnh cho nàng lập tức trở về, thời gian là ban ngày, nếu trong ba ngày không thể về vậy Phụng Thiên Sách sẽ bị giết chết.

Già Lam thúc ngựa chạy về điện Lăng Tiêu, đại công chúa, Sở Viêm Chiêm và Bá Hầu Trường Dã chạy sát phía sau.

Địa lao vắng vẻ, đêm tối ở đây đặc biệt lạnh lẽo, Phụng Thiên Sách ngồi thiền tu luyện, trong địa lao nổi lên từng trận gió xoáy, cao thủ trông coi địa lao chỉ dám đứng xa xa nhìn, không dám tới gần nửa bước.

"Bên ngoài đều nói đại thiếu gia trong truyền thuyết của Phụng gia là một người ngu ngốc, không ngờ nội công thâm hậu như vậy, nhìn tốc độ tu luyện của hấn, nói quá nhanh cũng chẳng sai. Nếu hấn cứ tiếp tục tu luyện như vậy, chỉ sợ địa lao này cũng không giữ nổi hấn."

"Người có bị mù không, có giáo chủ ở đây, hấn có chạy đằng trời."

"Người nói đúng, trên đời này làm gì có người nào chạy khỏi lòng bàn tay của giáo chủ chứ."

Trong lúc hai gã cao thủ nói chuyện, màn đêm u tối đột nhiên vang lên tiếng cười bén nhọn dồn dập, lạnh giá khiến kẻ khác run rẩy. Sắc mặt cả hai cùng thay đổi, tiếng cười lớn như thể đại diện cho một điều --- có cường địch đột kích.

"Mau đi bẩm báo với giáo chủ."

Bên trong địa lao, Phụng Thiên Sách đang tu luyện chậm rãi mở mắt, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Lần này tập kích ban đêm đối với hấn mà nói có lẽ là chuyện tốt, đây là thời cơ tốt nhất để hấn chạy trốn, hấn phất tay một cái cửa lao chấn động văng ra.

Cao thủ phát hiện cửa lao mở ra, rút kiếm nói: "Trở vào trong lao cho ta."

Phượng Thiên Sách cong lên nụ cười lạnh lùng tà khí: "Chỉ bằng các ngươi cũng muốn ngăn cản được ta?"

Tay áo tung bay, gió lốc bất ngờ nổi lên, bóng dáng cao lớn của Phượng Thiên Sách trong chớp mắt nhào đến trước mặt cao thủ, dừng lại một chút, nhanh như chớp bay ra ngoài. Bên ngoài địa lao có hơn mười mấy bóng đen đang đấu nhau với những cao thủ của điện Lăng Tiêu, số người hắc y nhân nhiều hơn một chút, xung quanh tràn ngập mùi vị máu tanh nồng đậm.

"Nhanh đi bẩm báo với giáo chủ, địa lao bị tập kích."

Tiếng nói vừa dứt, cổ họng tên cao thủ bị trúng một tên chết ngay tại chỗ.

"Nhanh đi cứu thiếu chủ." Trong đám hắc y nhân có người hô lên.

Thiếu chủ? Chẳng lẽ...Bước chân Phượng Thiên Sách hơi động lộ ra hành tung, bị đám hắc y nhân nhìn thấy.

"Ngươi là ai?" Hắc y nhân hỏi.

"Ta hà, ta chính là..." Không đợi Phượng Thiên Sách nói xong đã có người nhận ra hắn.

"Hắn chính là đại thiếu gia Phượng gia Phượng Thiên Sách."

Trong khoảnh khắc, tất cả ánh mắt của đám hắc y nhân đều tập trung trên người hắn, hai mắt lấp lánh, giống như hưng phấn vì nhìn thấy con mồi.

"Đang tìm ngươi đây. Gia chủ có lệnh nhìn thấy Phượng Thiên Sách giết chết không tha."

Mấy chục bóng người như ong vỡ tổ, bày ra thiên la địa võng vây quanh Phượng Thiên Sách, vũ khí đột hồn đều xuất hiện như mưa xối từ trên trời rơi xuống. Phượng Thiên Sách cong lên nụ cười trào phúng: "Ta biết các người là ai? Ta và Nạp Lan gia tộc các người không thù không oán, hôm nay các người đuổi cùng giết tận, thù này ta nhớ kỹ."

Trong miệng hắn gầm lên một tiếng, gió bão xông ra, hướng về bốn phương tám hướng nổ tung. Đám hắc y nhân vội vàng thoái lui trong mắt lộ ra sợ hãi, không ngờ truyền nhân của Phượng gia lại có công lực này, thảo nào gia chủ hạ lệnh phải chém tận giết tuyệt.

"Ha ha ha, phong thần chuyển thế, quả nhiên danh bất hư truyền, Phượng Thiên Sách không ngờ tu vi của ngươi đã đạt đến trình độ này, dường hồ vì hoạn (养虎为患), ngày đó nên giết ngươi đi mới đúng."

Từ nơi âm u một nam tử mang theo đôi mắt oán độc chậm rãi bước ra, phía sau còn có một bóng đen lộ ra hơi thở đáng sợ. Đôi mắt Phượng Thiên Sách co giật, trong đầu như có thứ gì nổ tung.

"Là ngươi. Ta nhớ giọng nói của ngươi, còn có ánh mắt của ngươi, không sai chính là đôi mắt này. Là ngươi, hóa ra là ngươi..."

Hô hấp trở nên dồn dập, trong lồng ngực Phượng Thiên Sách tức giận đến bốc cháy, hắn vĩnh viễn không quên được là ai đã dùng một kiếm đâm xuyên qua lồng ngực mẫu thân, giẫm nát thân thể nhu nhược của mẫu thân dưới chân. Hắn vẫn tưởng người sát hại mẫu thân là chủ nhân điện Lăng Tiêu, trong miệng mọi người là đại ma đầu, vì thế hắn cam tâm tình nguyện ở lại địa lao, chuyên tâm tu luyện, hi vọng có thể một ngày nào đó giết chết tên đại ma đầu báo thù cho mẫu thân, ai ngờ hung thủ thật sự đang ở ngay trước mặt hắn.

"Vì sao? Mẫu thân của ta và các người không thù không oán tại sao còn muốn giết nàng?" Phượng Thiên Sách phẫn nộ rít gào, mắt đi bình tĩnh.

Nam tử trung niên không để hắn vào mắt, thản nhiên nói: "Ngươi nói không sai, mẹ ngươi tay còn không có sức trời gà, không đáng để ta động thủ giết nàng nhưng nếu như có thể giết nàng khiến Phượng gia và Lăng Tiêu điện kết thù với nhau, tất cả đều có giá trị."

Trong lòng Phượng Thiên Sách kịch liệt chấn động: "Hèn hạ, người đứng là không có nhân tính."

"Ngươi không cần oán giận như thế, rất nhanh ngươi sẽ xuống dưới gặp mặt mẹ mình." Nam tử trung niên nói.

"Kẻ thù lớn nhất của ngươi hẳn là chủ nhân Lăng Tiêu điện, người nghĩ có thể bình an rời khỏi Lăng Tiêu điện sao?" Phượng Thiên Sách bình tĩnh nói, bắt đầu suy nghĩ đường lui.

"Ngươi không cần phải lo lắng, ngươi chết đi rồi, Tiêu Bạch sẽ danh chính ngôn thuận trở thành con rể của Lăng Tiêu điện, Nạp Lan gia chúng ta và Lăng Tiêu điện sẽ trở thành thông gia, từ này về sau, trên giang hồ chẳng còn ai dám khinh thường Nạp Lan gia tộc nữa." Ánh mắt Nạp Lan Tùng Đào như có điện, bộ dạng như giống đã tính toán kỹ, "Còn nữa, ngươi nhìn kỹ đi xiêm y chúng ta mặc trên người..."

Phượng Thiên Sách nhìn chằm chằm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm giống như bị một thau nước lạnh tưới từ trên đầu xuống.

Trên người bọn họ mặc đồ hắc y nhân có của Phượng gia, một khi bị người ta phát hiện, đầu tiên sẽ nghĩ đến Phượng gia, kể từ đó thù hận Phượng gia và Lăng Tiêu điện ngày càng sâu đậm hơn, mà Nạp Lan gia tộc ngư ông đắc lợi, quá hèn hạ.

"Ha ha ha ha hiện tại mới nhận ra sao quá muộn rồi." Nạp Lan Tùng Đào càn rỡ cười to, sắc mặt dữ tợn thay đổi, trong miệng quát tiếng thét chói tai,

"Giết."

Nghĩ đến cái chết của mẫu thân, trong lòng Phụng Thiên Sách tràn ngập phần nộ, xông lên đánh giết.

Lúc này hắc y nhân cộng thêm Nạp Lan Tùng Đào là mười người, toàn bộ điên cuồng vây đánh một mình Phụng Thiên Sách.

Trận đấu sống chết, bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó chính là tính mạng Phụng Thiên Sách.

Phụng Thiên Sách lợi hại như thế nào cũng không thể đồng thời chống lại nhiều cao thủ như thế, mấy chục thanh kiếm sắc lạnh trong nháy mắt phong tỏa bốn phương tám hướng.

"Chủ nhân." Thiên Thiên bị thống rống lên, tức giận xuất ra một kích, ánh sáng màu vàng nổ tung trong đêm, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt.

"Không cần." Cùng lúc đó xa xa có tiếng thét, tiếng quát mang theo lạnh lẽo và đáng sợ.

Nạp Lan Tùng Đào lạnh lùng cười, xông vào bên trong quả cầu lửa, hung hăng dùng mũi kiếm đâm vào tim Phụng Thiên Sách.

Nghe tiếng hô hoán này, cả người Phụng Thiên Sách run lên, nhìn xuyên qua ngọn lửa vàng rực, hần nhìn thấy nữ tử dừng cảm quên mình chạy đến đây, trên gương mặt tuần mỹ xuất hiện nụ cười vui vẻ và ấm áp.

"Tiểu Lam Lam ---"

Không thể tiếp tục bảo vệ nàng nữa rồi...

"Không." Tiếng rống giận kệp theo cơn gió bén nhọn, cả người Già Lam bị hơi thở màu đen nồng đậm bao quanh, nó không ngừng lan tràn bành trướng, dường như muốn cắn nuốt đêm tối vào trong.

Trong lòng Nạp Lan Tùng Đào hoảng hốt, cảm thấy không khí chung quanh bị màu đen cắn nuốt gần hết, tay cầm kiếm của hắn như bị điện giật run lên mấy cái.

Nhưng mà đến vẫn chậm một bước, trong ánh lửa, mũi kiếm băng phong thấu vào tim Phụng Thiên Sách, mang theo máu đỏ tươi tung bay giữa không trung, trong phút chốc áo bào trắng của hắn nhuộm hồng, hết như hoa sen nở rộ. Cả người Phụng Thiên Sách như đứt dây, từ trên không trung ngã xuống.

"A Sách ----"

Hai mắt Già Lam đỏ ngầu, chạy như bay đến chỗ hắn, nàng nhanh, Nạp Lan Tùng Đào càng nhanh hơn so với nàng, một phen bắt lấy thân thể Phụng Thiên Sách, mấy người rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Già Lam muốn đuổi theo nhưng băng long trước mặt gào thét khiến nàng không đuổi kịp phải nhảy vào miệng băng lòng.

Trong chớp mắt phía sau truyền đến sức mạnh đem cả người nàng kéo lại.

Màu đen lướt qua nàng bắt ngờ tập kích, băng long sụp đổ trong tích tắc.

"A Sách-----" Sau lưng có một bàn tay kéo nàng lại.

"Không cần đuổi theo. Bị một kiếm như vậy, có lẽ hắn không sống nổi đâu." Thúc Vân Phong nói.

Già Lam quay đầu lại hai mắt đỏ ngầu nói: "Không phải ông có võ công đệ nhất thiên hạ sao? Vì sao còn mở to mắt nhìn bọn họ giết A Sách? Ông có ý phải không?"

Sắc mặt Thúc Vân Phong căng thẳng không nói câu gì.

"Ta đã nói với ông, nếu như hắn chết thì ta cũng không cần sống nữa." Già Lam đột nhiên đánh một chưởng vào ngực ông, rút kiếm tự vẫn.

Thúc Vân Phong tay không bắt được kiếm nhọn, sắc mặt y tái nhợt vài phần, tay nắm lưỡi kiếm trong nháy mắt chảy máu.

"Trên đời này ngoại trừ ta ai cũng không thể lấy mạng con, kể cả con."

Rắc rắc rắc! Trường kiếm trong tay ông bị đứt thành từng đoạn.

Nhưng mà bị thống và phần nộ trong lòng Già Lam không thể giảm bớt được, toàn thân nàng run rẩy, hoa văn yêu liên trên cổ tay nở rộ ngày càng to và nhiều lớp hơn, không ngừng khuếch tán. Rất nhanh ngay cổ và gương mặt nàng bị hoa văn màu đen chiếm hết, hơi thở màu đen không ngừng lan rộng ra bên ngoài, cả người nàng như bước ra từ địa ngục, khiến người ta lần đầu tiên cảm nhận được tận cùng của sự sợ hãi. Ở đây có rất nhiều cao thủ trong Lăng Tiêu điện hoảng sợ, hơi thở đáng sợ như vậy chỉ có chủ nhân bọn họ mới có, không, đáng sợ hơn cả chủ nhân nữa.

"Ta muốn giết các người, tất cả các người đều phải chết." Trong mắt Già Lam phát ra sát ý, nàng đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Đêm không trăng âm khí bao trùm.

Bóng dáng lẻ loi đáng lẽ phải động lòng người mới đúng, nhưng lúc này lại lạnh lẽo thấu xương như Tu La bước ra từ địa ngục. Trong tay nàng không hề có bất cứ loại binh khí lợi hại nào, hai tay nắm chặt quyền, sát khí không lồ kia ép người ta không thở nổi.

Thúc Vân Phong nhìn nữ nhi trước mặt, lo lắng nhíu mày: "M nhi, con phải bình tĩnh, nếu con cứ như vậy sẽ tẩu hỏa nhập ma đó."

Thúc Vân Phong định ngăn cản, không ngờ Già Lam đột nhiên xuất ra một quyền đánh vào ngực y lần nữa. Trong miệng Thúc Vân Phong phun ra một ngụm máu.

"Giáo chủ người bị thương." Có người lớn tiếng la lên.

Chính tiếng kêu này khiến Già Lam mất đi lý trí sinh ra dao động, nàng nhìn chằm chằm phụ thân phía trước, bóng dáng phụ thân chậm rãi đứng đưa, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mờ hồ.... Trước mắt nàng tối sầm mất đi tri giác.

"A Sách, A Sách...." Trong lúc hôn mê Già Lam thống khổ kêu gào đến tê tâm liệt phế.

Nạp Lan Tiêu Bạch chau mày ngồi cạnh bên nắm chặt tay đang quơ quào lung tung của nàng.

Ở phía sau hẳn, Thúc Vân Phong đang răn dạy đám đại phu quỳ dưới đất: "Các người đừng nói với ta tâm bệnh thì phải có tâm dược trị nhé, nếu m nhi còn chưa tỉnh lại vậy tất cả các người chuẩn bị tinh thần chôn theo nàng đi bước không?"

Các đại phu run sợ lấy bầy, trong đó có một vị bạo gan nói: "Giáo chủ, không phải chúng ta không cố gắng, tiểu thư bị thương quá độ, hơn nữa tẩu hỏa nhập ma, thuốc và kim châm e là khó cứu được, chúng ta thật sự bất lực. Trừ khi..."

"Trừ khi các gì?"

"Trừ khi giảm bớt đi căn cơ thánh liên trên người tiểu thư đi, giảm bớt lệ khí, có lẽ còn cứu được."

"Nói bậy. Thánh liên chính là thánh vật của Lăng Tiêu điện chúng ta, mỗi truyền nhân sẽ nhận được một sức mạnh, nếu như trên người nàng không có căn cơ thánh liên, tương lai làm sao nàng có thể thống lĩnh Lăng Tiêu điện, không chế thuộc hạ?" Thúc Vân Phong tức giận.

"Giáo chủ bớt giận, nếu như không muốn giảm bớt, vậy còn một cách khác."

"Có biện pháp gì nói lên, ta không có thời gian giải đố với người."

Đại phu đưa mắt nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch nói: "Theo thuộc hạ được biết, Nạp Lan gia tộc có một bảo vật gọi là --- cửu tâm liên đăng, nó có công hiệu tẩy trần tinh tâm, có thể đem lệ khí chuyển thành trầm tĩnh khí, nếu có thể mượn được vật này, ta tin tiểu thư sẽ nhanh chóng tỉnh lại."

Thúc Vân Phong: "Cửu tâm liên đăng... Trước đây ta có nghe phu nhân nhắc đến, hóa ra nó được cất ở Nạp Lan gia tộc, vậy còn chờ gì nữa? Không tiếc bất cứ giá nào nhất định phải cướp cửu tâm liên đăng từ Nạp Lan gia tộc đến đây."

"Đề ta đi đi." Nạp Lan Tiêu Bạch nãy giờ im lặng cuối cùng mở miệng, "Ta có biện pháp thuyết phục gia chủ để ông ấy dâng cửu tâm liên đăng."

Thúc Vân Phong trầm mặc lặng lẽ suy tư.

Lúc này có thuộc hạ chạy tới báo: "Giáo chủ, Nạp Lan gia chủ đưa bái thiếp đến."

Thúc Vân Phong và Nạp Lan Tiêu Bạch đồng thời nhíu mày, lộ ra kinh ngạc vừa nhấc Tào Tháo Tào Tháo đã tới, hẳn đến cũng thật khéo.

Trong rừng tùng xanh biếc có một nữ tử mặc áo lụa trắng, bước đi thong thả, gương mặt vô cảm, hai mắt trống rỗng vô hồn. Có một nam tử bạch y đi theo sau lưng nàng, nhắm mắt theo đuôi duy trì một khoảng cách.

Cách đó không có cao thủ Lăng Tiêu điện xỉ xầm.

"Qua hai ngày nữa là ngày đại hôn của tiểu thư, nhưng ta thấy quan hệ hai người không giống như sắp thành hôn, nghe nói tiểu thư còn chưa thử qua lễ phục, từ sau khi tiểu thư tỉnh lại nàng thường xuyên mặc đồ trắng, không giống người muốn thành thân, trái lại giống như đang chịu tang ai đó..."

"Chuyện của chủ tử, các người đi có nghị luận lung tung, cẩn thận họa từ trong miệng mà ra."

"Ta đây nói dung mạo về dung mạo tiểu thư. Từ sau khi Nạp Lan gia chủ dâng cửu tâm liên đăng cứu tỉnh tiểu thư, cái bết trên mặt nàng cũng biến mất, nghe mấy huynh đệ canh gác nói dung mạo tiểu thư quả thực như tiên nữ, vô cùng xinh đẹp, đáng tiếc chúng ta không nhìn thấy được."

"Không những bết trên mặt tiểu thư, ngay cả công lực cũng tăng lên gấp bội, thảo nào đạo gần đây giáo chủ tươi cười hơn, không còn tùy tiện xử phạt chúng ta nữa."

"Suýt đừng nói nữa, tiểu thư đi xa lắm rồi."

Mặt trời đã mọc trên đỉnh đầu nhưng trái tim Già Lam vẫn lạnh lẽo không nhiệt độ.

Mấy ngày nay nàng như cái xác không hồn, trái tim trống rỗng đầu óc trống rỗng.

Phụ thân luôn ở bên tai nàng nói cái này nói cái kia, nàng một câu cũng không nghe lọt, dòng suy nghĩ của nàng dừng lại một phút kia. Nàng không thể nào tiếp thu được, hẳn cứ như vậy biến mất sẽ không còn xuất hiện nữa. Nam nhân nàng từng ghét bỏ vì phiền chán, nam nhân thường xuyên bắt nạt đến khi nàng tức giận mới thôi, cứ như vậy biến mất, nàng cực kỳ bị thương!

"Muốn khóc thì cứ khóc lên đi." Nạp Lan Tiêu Bạch nhẹ nhàng vuốt ve đầu vai nàng, lời nói mềm mại như chạm vào nỗi lòng yếu ớt nhất của nàng, nước mắt không kiềm chế được tuôn trào.

Nàng há hốc miệng, khóc đến tê tâm liệt phế, nhưng không thể nào phát ra tiếng được.

Chỉ có nước mắt im lặng chảy xuống trên gương mặt, thấm ướt màn che.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: 3. Đại kết cục chung

Trận tập kích đêm hôm đó không có bao nhiêu người sống, trước mặt Già Lam chỉ là những cỗ thi thể, trên người những hắc y nhân này có ấn ký của Phurong gia. Già Lam nhìn một lượt, nàng vẫn không tin người Phurong gia lại muốn tính mạng Phurong Thiên Sách. Nếu không như vậy thì ai muốn đưa A Sách vào chỗ chết đây?

"Trừ xiêm y và binh khí trên người bọn họ ra cũng không có điểm nào khả nghi sao?" Già Lam nhìn về phía mấy tên thuộc hạ trông coi thi thể.

Mấy người lắc đầu, chỉ có một người hơi chần chừ.

"Người phát hiện cái gì?" Già Lam nhìn chăm chăm người kia nói.

"Hồi bẩm tiểu thư, thuộc hạ từng so chiếu với những người này, phát hiện chiêu thức của bọn họ rất kỳ quái, giống như cổ tình mô phỏng theo tuyệt học của Phurong gia nhưng trong lúc nguy hiểm vẫn để lộ ra sơ hở. Thuộc hạ cả gan suy đoán, chiêu thức bọn họ sử dụng rất giống...."

"Giống cái gì?" Già Lam truy hỏi.

"Giống với tuyệt học của Nạp Lan gia tộc."

Già Lam đột nhiên nắm chặt quyền: "Nạp Lan ---"

Bước chân vội vàng trở về phòng, trong đầu Già Lam nhu bốc cháy, người của Nạp Lan gia tộc có thể tổn thương được A Sách không có bao nhiêu người, mà lần này Nạp Lan Tùng Đào tự mình đến điện Lăng Điện, vừa vận dăng lên cửu tâm liên đăng, trùng hợp đến kỳ hoặc, ngoại trừ Nạp Lan Tùng Đào, nàng thật sự không nghĩ được ai có thể dễ dàng sát hại A Sách.

"Nạp Lan Tùng Đào, ta muốn ông đền mạng."

Cửa phòng bị đẩy ra, Già Lam chưa kịp hoàn hồn đã bị một lực lượng cường đại hút vào gian phòng. Cánh cửa phía sau nàng khép lại.

"Người nào?" Già Lam theo bản năng rút kiếm chưa kịp rút khỏi vỏ, tay của nàng đã dừng lại, gương mặt chuyển từ ngạc nhiên sang mừng rỡ, "Sư công?"

Nàng cố tình hạ thấp giọng, đứng trước mặt nàng chính là Bạch Phát Lão Giả.

"Tiểu nha đầu, hiện tại không phải là lúc hành động theo cảm tính, còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm." Bạch Phát Lão Giả nghiêng người đi qua, sau lưng ông là cái giường, Già Lam kinh ngạc, rõ ràng có người nằm trên đó.

"Sư công, hẳn là ai?"

Không đợi Bạch Phát Lão Giả trả lời, sau màn ánh ra một màu vàng, nhìn kỹ lại chính là Thiên Thiên mất tích đã lâu.

Một màn này khiến máu trên người Già Lam ngưng tụ. Nàng có thể đoán được người đang nằm là ai, vì sao hẳn vẫn không nhúc nhích?

Nước mắt không kiềm chế được tuôn trào, Già Lam bụm miệng nghẹn ngào.

"Chủ nhân còn chưa chết cô khóc cái gì? Nếu không phải lão đầu nói chỉ có cô mới cứu được chủ nhân, ta mới không cần đem chủ nhân tới nơi này hử." Thiên Thiên trước sau vẫn kiêu ngạo và bảo vệ chủ như cũ, nhưng lời nói lại khiến Già Lam kích động không thôi.

"Người nói cái gì? A Sách không chết sao?" Già Lam một bước vọt tới, tay run rẩy vén màn trướng lên.

Phượng Thiên Sách lẳng lặng nằm ở nơi đó, trên người hắt bắn ra từng đợt hồng quang ẩn hiện, bảo vệ cả người hắn không hề có chút hao tổn nào.

"A Sách..." Già Lam chân động, nước mắt lại càng đua nhau rơi xuống, "Ta cứ tưởng sẽ không còn được gặp lại chàng... Sự công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại A Sách chàng gặp phải tình huống gì, khi nào chàng mới có thể tỉnh lại?"

"Lần này Sách nhi bị thương quá nặng, đây là kiếp nạn của nó, nhưng con đừng lo lắng qua, kiếp số này đối với Sách nhi mà nói không phải là chuyện xấu, vậy mà có thể thức tỉnh Hôa thần chuyển thể trong người nó, hồng quang con thấy lúc này chính là dấu hiệu của Hôa thần chuyển thể, không có hồng quang này bảo vệ, chỉ e Sách nhi đã không qua khỏi."

"Hôa thần chuyển thể? Ý của ngài là trên người A Sách lại thức tỉnh thêm một loại nguyên tố ngũ hành chuyển thể?" Già Lam không thể che giấu nỗi sợ ngạc nhiên của mình, "Khó trách chúng ta vẫn không tìm được hôa thần chuyển thể, hóa ra là A Sách. thật tốt quá, ít nhiều gì thì Hôa thần chuyển thể cũng đã thức tỉnh, nếu không ta sẽ mất đi A Sách mất. Vậy khi nào A Sách mới tỉnh lại đây?"

"Trong cơ thể Sách nhi có nguyên tố Hôa thần dưới tình huống đặc biệt mới có thể tỉnh lại, tuy rằng bảo vệ được thân thể của nó, đồng thời chữa trị vết thương cho nó, hiện tại cần phải có nguyên tố Thủy thần của con đi vào bên trong cơ thể của nó mới có thể đánh thức được nó, nhưng nước và lửa tương khắc việc này tồn tại nguy hiểm nhất định, con có dám mạo hiểm hay không?"

"Con đương nhiên dám. Chỉ cần có thể khiến chàng tỉnh lại, cho dù mất mạng con cũng không hối tiếc." Đột nhiên lão giả xuyt một cái, nàng hơi sững sốt, sau đó nghe bên ngoài có tiếng bước chân tới gần.

"Là Nạp Lan đại ca." Già Lam có thể nhận ra được tiếng bước chân đặc biệt của hắn.

Không bao lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên: "Lam Lam là ta."

"Nạp Lan đại ca có chuyện gì không?"

Nạp Lan Tiêu Bạch sờ sờ hộp gôm trong tay, do dự chốc lát nói: "Cũng không có chuyện gì..."

"Nếu không có chuyện gì, ta muốn nghỉ ngơi."

Nạp Lan Tiêu Bạch khẽ nhủ mảy: "Muội có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không không có, ta chỉ hơi mệt mỏi muốn nghỉ ngơi thôi." Già Lam không hiểu tại sao lại khẩn trương, quay đầu nhìn gương mặt trêu chọc của Bạch Phát Lão Già, mặt của nàng đỏ bừng.

Nạp Lan Tiêu Bạch dường như đã nhận ra điều gì, yên lặng hơn mười giây, cuối cùng hắn mới lấy hết dũng khí nói: "Lam Lam, ngày mai là ngày đại hôn của chúng ta.... Nàng có phải nghĩ đến cái gì không?"

Trong lòng Già Lam ngẩn ra, so với lúc trước càng khẩn trương hơn, lắp bắp trả lời: "Nạp Lan đại ca, thật ra ta, thật ra ta..."

"Đừng nói gì cả, ta đã xử lý hết tất cả mọi thứ."

Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, trong lòng Già Lam vẫn chưa tiếp nhận được chuyện này, nàng biết mình làm vậy sẽ tổn thương Nạp Lan đại ca, nhưng nàng biết mình không thể gả cho hắn. Về phần hôn lễ chẳng qua chỉ có một mình phụ thân nàng bày ra.

"Sự công, chúng ta bắt đầu đi."

Nạp Lan Tiêu Bạch trở lại phòng của mình, phát hiện trong phòng có người đang đợi.

"Ta đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, hôn lễ ngày mai nhất định phải tiến hành, tốt nhất con đừng có bất kỳ suy nghĩ khác nào." Lời nói của Nạp Lan Tùng Đào trùng ngay tim đen.

Sắc mặt Nạp Lan Tiêu Bạch tái nhợt: "Lẽ nào trong mắt ông, ta chỉ là một công cụ, ông gọi đến thì đến ông gọi đi thì đi."

"Con thích nha đầu kia, để con cưới nàng chẳng lẽ oan uổng con? Hay là con không tự tin lấy được nàng?"

Nạp Lan Tiêu Bạch nghẹn lời.

Nạp Lan Tùng Đào xoay người, ánh mắt bén nhọn nhìn hắn, lời nói sâu xa: "Con à, ta biết mấy năm qua con một mình ở bên ngoài rất cực khổ, còn mắt của con... Ta chưa bao giờ quên nghĩ cách chữa trị đôi mắt cho con. Cuối cùng ta đã tìm được biện pháp trị liệu cho đôi mắt con, quan trọng chính là trên người nha đầu kia, chỉ cần con và nàng thành thân động phòng, mượn nguyên tố thủy thần và sức mạnh của thánh liên Lăng Tiêu điện, đôi mắt của con tự nhiên không trị mà khỏi. Ta an bày như vậy không chỉ thỏa mãn tâm nguyện của con mà còn vì đôi mắt của con, ta khổ tâm làm bao nhiêu

chuyện, con lại nói ta xem con như công cụ?"

Hầu kết Nạp Lan Tiêu Bạch chuyển động, cười lạnh lẽo: "Ông là hạng người gì, ta hiểu rất rõ. Cho dù ông nói đằng hoàng cớ nào cũng không che giấu được mục đích thật sự, lần này ông đến Lăng Tiêu điện có mục đích gì, trong lòng ông hiểu rõ nhất. Ta mặc kệ cuối cùng ông muốn gì, ta cũng không ngăn cản ông, nhưng nếu như ông làm tổn thương Lam Lam, ta nhất định không khoanh tay đứng nhìn."

Sắc mặt Nạp Lan Tùng Đào chợt giãn ra, không hồn không giận đáp: "Lòng dạ nữ nhân. Con tự giải quyết cho tốt đi."

Vỗ vỗ lên vai Nạp Lan Tiêu Bạch, Nạp Lan Tùng Đào nổi giận dưng dưng rồi đi.

Hai tay Già Lam chạm vào hai tay Phượng Thiên Sách, khai thông nguyên tố ngũ hành của đôi bên, nguyên linh thủy thần, cương khí phong thần, tinh hồn hỏa thần, ba người dung hòa lẫn nhau, tác dụng mạnh mẽ không biên giới. Nguyên linh thủy thần của Già Lam đồng thời vận chuyển vào trong người Phượng Thiên Sách, cương khí phong thần và tinh hồn hỏa thần của Phượng Thiên Sách đánh sâu xoa dịu Già Lam, nhưng nước và lửa tương khắc, thân thể Già Lam không ngừng bị lửa và nước thay phiên nhau cọ rửa, giống như oanh tạc. Không chỉ một mình nàng như vậy, sắc mặt Phượng Thiên Sách cũng biến đổi ngày càng khó coi.

"A Sách, chịu đựng nhé. Chúng ta nhất định sẽ qua được."

Lúc này phía sau Già Lam được rót thêm một sức mạnh mới, bên tai nàng văng vẳng tiếng nói của Bạch Phát Lão Già: "Nhanh khởi động thánh liên lực."

Hơi thở Già Lam chậm rãi ổn định, nàng khẽ mở mắt nhìn Phượng Thiên Sách từ từ khôi phục khí tức, lòng tin của nàng nhất thời tăng lên gấp bội. Dấu vết yêu liên trên cổ tay nàng từ vụn vặt hóa thành từng cây lớn thẳng đến lòng bàn tay Phượng Thiên Sách, từng luồng sức mạnh không ngừng cuộn cuộn chạy thẳng vào bên trong cơ thể Phượng Thiên Sách.

Bốn phần sức mạnh cuối cùng cũng cân đối, cả người Già Lam thư sướng, trong cơ thể tràn ra một sức mạnh kỳ dị, đột phá gần kề sát biên giới.

Bạch Phát Lão Già nhìn thấy vui mừng gật đầu, thu hồi chuông lực, yên lặng bước ra khỏi phòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thể lực Già Lam từ từ bị tiêu hao, hai mắt nàng khó chống đỡ nổi mà nhắm lại. Phượng Thiên Sách đối diện nàng chậm rãi mở mắt, đôi mắt hân như bị sương mù che lấp nhìn người trước mặt, theo bản năng nháy mắt mấy cái, dường như có chút khó tin.

"Tiểu Lam Lam..."

Hắn đưa tay chạm lên mồ hôi trên mặt Già Lam, mãi cho đến khi cảm giác được mềm mại quen thuộc hắn mới dám khẳng định người trước mặt là Tiểu Lam Lam của hắn.

Già Lam giật mình.

Phượng Thiên Sách bị ảnh hưởng bởi tinh hồn Hỏa Thần cho nên cảm thấy trong cơ thể như có lửa cháy.

"A Sách chàng thấy thế nào. Đầu tại ta không tốt, ta không nên kích động như vậy."

"Ta không sao, nàng không thấy ta rất tốt à?" Gương mặt của hắn càng ửng hồng đỉnh đầu như bốc khói, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như trước.

Già Lam không khỏi ảo não: "Chàng như vậy còn cười được. Sư công, sư công đâu rồi?"

Quay đầu lại nhìn thấy Phượng Thiên Sách đột nhiên phát tay, khéo nàng đến gần, tiếp xúc với thân thể mềm mại như nước, cả người như còn dòng nước chảy từ đầu đến chân, ghé sát vào bên tai nàng, lời nói càng thêm mê hoặc.

"Đừng gọi ông ấy, như vậy...thoải mái hơn."

Vật gì đó ấm áp mềm mại đặt trên môi nàng, cả người Già Lam như bị điện giật. Hơi thở nóng rực phun trên má trên môi Già Lam càng thêm nặng nề, bắt đầu vuốt ve đến cánh môi rồi tham nhập vào bên trong miệng."

"Nàng là của ta, ta không cho nàng gả cho ai hết."

Lời nói hàm hồ lần thứ hai bị lửa nóng nuốt hết, Già Lam cảm động đến ướt nước mắt, đáy lòng lạnh lẽo nói: "Ta chưa từng nghĩ sẽ gả cho ai cả, trên đời này người duy nhất ta muốn gả chính là chàng, chỉ có chàng, A Sách..."

Vén màn lên là một thế giới mờ ảo khác, không khí trong lành, xung quanh còn nghe được tiếng chim hót.

"Nàng tỉnh rồi." Giọng nói từ tính mang theo vui sướng, lập tức có một bàn tay mát mẻ xoa lên trán Già Lam.

Già Lam khẽ nhủ mày nghiêng đầu nhìn bóng dáng người bên cạnh, đập vào mắt là gương mặt phóng đại của Phượng Thiên Sách, trong lòng Già Lam mừng rỡ, đưa tay sờ lên gương mặt của hắn, nhìn trái nhìn phải. Không sai, chính là gương mặt này, cuối cùng hắn đã trở về bên cạnh nàng.

"Đêm qua nhìn cả đêm rồi, giờ còn mình nhìn nữa sao?" Phượng Thiên Sách mỉm cười nhẹ nhàng.

Lúc này Già Lam mới chú ý trên cổ của hắn có không ít dấu tây, lại nhìn trên người mình cũng vậy, hai gò má không tự chủ ửng đỏ, tay rút về muốn che mặt, giữa chừng bị hắn ngăn lại, Phụng Thiên Sách nghiêm túc nhìn chằm chằm gò má của nàng, hai mắt si mê.

"Làm sao vậy? Mặt cuat ta dính gì sao?"

"Không có, ta chỉ đang suy nghĩ làm sao để đem giấu nàng đi không cho ai phát hiện được đây." Phụng Thiên Sách bày ra bộ dạng khổ não.

Già Lam không hiểu ra sao, ngược mắt nhìn đột nhiên phát hiện có chỗ lạ, nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt Phụng Thiên Sách, trong miệng không tự chủ phát ra âm thanh sợ hãi.

"Trời ơi, đây là gương mặt của ta sao? Trên đời sao có gương mặt nào đẹp đến vậy?"

Phụng Thiên Sách nghe vậy cũng không nhìn được tiếng cười: "Ha ha ha ha ha, tiểu Lam Lam, trình độ tự kỷ của nàng đã vượt qua ta rồi, giỏi lắm, trẻ nhỏ dễ dạy."

Già Lam trừng mắt nhìn hắn, hé miệng cười: "Người ta đang nghiêm túc mà không đùa với chàng." Nói xong nàng xoa lên gò má của mình, nở nụ cười tươi tắn: "Không ngờ trong họa có phúc, cái bót trên mặt ta đã biến mất." Đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền vội vàng hỏi: "Vết thương trên người chàng thế nào rồi?"

"Lúc này mới quan tâm đến ta sao?" Phụng Thiên Sách đem tay nàng đặt lên trên ngực hắn nói, "Nàng sờ thử xem có vấn đề gì không?"

Lòng bàn tay chạm đến lửa nóng, chuyện xảy ra tối qua chậm rãi hiện ra trong đầu Già Lam, mặt nàng như bị lửa đốt nhìn không được giấu dử đẩy hắn ra: "Lưu manh."

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng nói của thị nữ: "Tiểu thư, thời gian không còn sớm, người cần phải thay giả y."

Bây giờ mới nhớ tới hôm nay là ngày đại hôn, Già Lam nói với Phụng Thiên Sách đối diện: "A Sách, trước ta có điều tra ra được hung thủ sát hại chàng, vì sợ rút dây động rừng nên mới tiến hành hôn lễ này, nhưng chàng yên tâm hiện tại chàng không sao ta phải đi nói với phụ thân hôn lễ này cần phải hủy bỏ."

"Không, không thể hủy bỏ." Già Lam còn tưởng hắn nói đùa, nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của hắn nàng thấy là lạ.

"Vì sao?"

Phụng Thiên Sách suy tư chốc lát nói: "Người hại ta là Nạp Lan Tùng Đào, võ công của ông ấy cực kỳ cao cường, ta không phải là đối thủ của ông ta, muốn đối phó với người này cần phải dùng mưu trí. Hiện tại ông ấy vẫn chưa biết ta trở về, tất nhiên sẽ không có phòng bị với ta, nếu bây giờ nàng đối hủy bỏ hôn lễ, ông ấy nhất định sẽ hoài nghi, chúng ta muốn đối phó càng khó hơn."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bắt ta phải gả cho Nạp Lan đại ca?"

"Đương nhiên không." Phụng Thiên Sách nắm lấy tay nàng, nhìn thật lâu vào mắt nàng, dịu dàng nói, "Nàng là của ta, làm sao ta có thể để nàng gả cho người khác? Nàng nghe ta nói, trước hết nàng mặc giả y đến đại sảnh chờ ta, sau đó ta nhất định sẽ cho Nạp Lan Tùng Đào một kinh hi lớn."

"Thật?" Già Lam thờ phào nhẹ nhõm, gật đầu với hắn, "Được, vậy ta đi chuẩn bị."

Tiệc cưới trong phòng khách tập trung rất nhiều môn phái và cao thủ của các gia tộc, trông có vẻ náo nhiệt nhưng thật chất sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, sát khí bắn ra bốn phía.

Học viện Thiên Dục một bàn, Phụng Thiên Dục, Phụng Thiên Tầm và Phụng Thiên Ca ngồi ở đó, sắc mặt Phụng Thiên Tầm thoat nhìn rất tiêu tụy: "Ai có thể ngờ cuối cùng Già Lam lại gả cho Nạp Lan Tiểu Bạch, nếu như đại ca còn sống chắc chắn sẽ tức chết mất, đáng tiếc cho huynh ấy...."

Trong lòng chua xót, Phụng Thiên Tầm nghiêng đầu nhẹ nhàng dựa lên vai Phụng Thiên Ca.

"Đều nói nữ nhân bạc tình, Già Lam cũng không khác gì, đại ca mới đi có mấy ngày nàng đã gả cho người khác, chỉ trách ánh mắt đại ca quá kém, lại đi coi trọng nữ nhân bạc tình." Lời của Phụng Thiên Dục vừa dứt đã có người đập bàn.

"Già Lam không phải loại nữ nhân đó. Người ngu cũng nhìn thấy nàng bị ép buộc." Nói chuyện không ai khác chính là Sở Viêm Chiêu.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Sở đại thiếu gia mà trước đây Già Lam yêu đến muốn sống muốn chết, ta nói cả buổi trời không phải nói trúng tim đen của người à? Trước đây nàng yêu người thế nào, đảo mắt một cái lại yêu đại ca của ta, hiện tại đại ca ta vừa chết nàng đã muốn gả cho Nạp Lan Tiểu Bạch. Nữ nhân như vậy, cũng đáng để người bảo vệ?" Phụng Thiên Dục nói.

Sở Viêm Chiêu tức giận đứng lên: "Người cầm miệng cho ta. Mặc kệ sự lựa chọn cuối cùng của nàng ra sao, ta đều không cho phép người chửi bới nàng."

"Được rồi, tất cả im miệng cho bản vương." Giọng nói của Bá Hầu Trường Dã như mang theo cơn gió cảnh cáo.

Phía sau có người cao giọng hô to: "Tân nương đến."

Một giây kế tiếp, ánh mắt mọi người tập trung về hướng cửa. Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn, Phụng Thiên Dục, Phụng Thiên Tâm, Hoành Phó Anh Kỳ và những thành viên còn lại của hoàng thất đều há hốc mồm kinh ngạc quên cả khép lại.

Già Lam mặc hi phục đồ thẩm, cao quý xinh đẹp vô cùng, tựa như tiên nữ mạn đà la toát ra một loại độc tố khiến người khác phải đui mù nhìn theo, gương mặt hoàn mỹ không tề vết của nàng không hề có vật gì che đậy, nhìn sơ qua thôi cũng đủ để mọi người nín thở.

Mới vừa rồi Sở Viêm Chiêu còn bảo vệ nàng, hiện tại thấy cảnh tượng như vậy, ta hẳn không tự chủ mà run lên. Là nàng, đúng là nàng rồi?

Phụng Thiên Dục hung hăng hít một hơi thật sâu, không dám tin tưởng điều trước mắt, đẹp quá!

Nạp Lan Tiêu Bạch nghe 'tân nương đến', trái tim đề nén mãnh liệt, xung quanh đột nhiên yên tĩnh như tờ, hẳn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ dựa theo cảm giác mà bước đến cạnh nàng.

Hắn cứ tưởng nàng sẽ không đến.

Đúng vậy, hẳn thật sự đã suy nghĩ như vậy.

Bởi vì hắn biết trong lòng nàng có người khác.

Thế nhưng nàng đã tới, với hắn mà nói, điều này giống như một giấc mơ.

Tay hắn chậm rãi đưa về phía nàng: "Lam Lam, cảm ơn nàng đã đến."

Già Lam nhìn hắn đưa tay, nàng có hơi lưỡng lự.

Nàng không muốn tổn thương hắn, nhưng không thể nào giải thích rõ với hắn, nàng nên làm thế nào bây giờ?

Lúc này lời của phụ thân đã cho nàng một bậc thang: "m nhi, mặt của con..."

"Mặt của con không sao." Già Lam bình tĩnh trả lời.

Sắc mặt Nạp Lan Tùng Đào ở bên cạnh Thúc Vân Phong khẽ biến: "Không thể nào, bốt trên mặt ngươi trừ khi có thánh liên....bằng không sao nó lại biến mất?"

Thúc Vân Phong nhíu mày nhìn hắn ta: "Làm sao ngươi biết? Đây là chuyện bí mật của Lăng Tiêu điện ta làm sao ngươi biết được?"

Nạp Lan Tùng Đào ý thức được mình lỡ lời, đầu tiên khăn trương, sau đó cười phá lên: "Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, hơn mười năm trước ta đã cho người nằm vùng ở Lăng Tiêu điện. Từ hộ pháp cho đến người làm vườn, thậm chí là sau cái tù trong Lăng Tiêu điện cũng có người của ta, ngươi nói làm sao ta không biết bí mật của Lăng Tiêu điện chứ? Ha ha ha ha..."

"Ngươi nói cái gì?" Thúc Vân Sơn khẽ biến sắc, đột nhiên ý thức được cái gì đó, xoay người định đi tìm hộ pháp, đột nhiên phía sau có người đánh tới, Thúc Vân Sơn vội vàng lách người né tránh, nhưng chậm một bước, sau lưng đã bị đâm một kiếm.

"Ngươi dám phản bội bản tọa?" Thúc Vân Sơn xoay người, dùng một chưởng kéo hộ pháp phản bội đến trước mặt rồi dùng một chưởng đánh bay.

Hộ pháp mất mạng tại chỗ.

Hiện trường lập tức rơi vào hỗn loạn.

Có người lớn tiếng hô: "Giết chết Thúc Vân Sơn, diệt trừ tà giáo."

Rất nhanh có nhiều người hưởng ứng.

Già Lam không ngờ thế cục lại rối ren đến vậy, nhìn thấy Nạp Lan Tùng Đào rút kiếm, nàng theo bản năng chạy tới, "Cha cẩn thận -----"

Tiếng kêu này vừa vãn khiến Thúc Vân Sơn phân tâm gương mặt lạnh lùng của ông lộ ra mừng rỡ: "m nhi, con vừa gọi cái gì?"

Già Lam thấy kiếm Nạp Lan Tùng Đào sắp tới gần Thúc Vân Sơn, nàng nóng nảy quát: "Cha....Ta gọi cha. Cha mau tránh ra."

Thúc Vân Sơn cười như điên, từ trong cơ thể phát ra kinh lực cường đại, ép kiếm của Nạp Lan Tùng Đào thối lui.

"Con gái ngoan, cuối cùng con cũng chịu gọi ta một tiếng cha. Thúc Vân Sơn ta dù có chết cũng không còn tiếc nuối nào, ha ha ha ha."

Kèm theo tiếng cười, Thúc Vân Sơn và Nạp Lan Tùng Đào lao vào đấu với nhau.

Mấy cao thủ trong bữa tiệc thấy vậy đều nhân cơ hội đánh lên Thúc Vân Sơn, trong lúc nhất thời từ một đấu một biến thành một đấu một trăm. Mặc dù vậy Thúc Vân Sơn vẫn không hề hấn gì, từng chiêu từng chiêu một lộ ra khí phách khiến người khác không thể đến gần.

Trước đây Già Lam không quan tâm sống chết của phụ thân, nhưng hôm nay thấy y đặc biệt cười lớn như vậy nàng bỗng nhiên hiểu được phụ thân rất yêu thương nàng. Có lẽ cách yêu thương của y bá đạo, khiến người ta chẳng thể tiếp thu được nhưng ông sống vô tư không che không giấu.

Trong lúc thất thần, lưỡi kiếm Nạp Lan Tùng Đào đột nhiên thay đổi phương hướng đâm về phía nàng. Ngay lập tức chính giữa xảy ra biến hóa làm Già Lam quên mất phản ứng, kiếm khí mang theo cái lạnh thấu xương xông đến trước ngực, sau một khắc sẽ xuyên qua tim.

"Nạp Lan Tùng Đào, ngươi dám đã thương nữ nhi của ta?"

Nghe tiếng hô của Thúc Vân Phong, Nạp Lan Tùng Đào không hề e sợ, trái lại lộ ra nụ cười âm hiểm. Sắc mặt Già Lam thay đổi, lạc giọng hô to: "Cha, cẩn thận ---"

Không ngoài dự đoán của Già Lam, mục tiêu thật sự của Nạp Lan Tùng Đào không phải là nàng, hắn ta chỉ lợi dụng nàng để phụ thân lơ đãng, chớp mắt đã thấy kiếm phong của Nạp Lan Tùng Đào chuyển hướng, chuẩn xác đâm xuyên tim Thúc Vân Phong.

"Cha ----" Tiếng la của Già Lam tê tâm liệt phế, nàng cất bước chạy như bay về hướng phụ thân, ôm lấy thân thể sắp ngã của y, "Cha, người không được chết. Ta không cho người chết."

Trên mặt Già Lam không còn sợ hãi hay căm hận, trái lại nở nụ cười vô cùng thoải mái, y dùng sức vỗ nhẹ lên mu bàn tay Già Lam, cười an ủi: "Đừng sợ, bắt đầu từ giây phút đó, cha vĩnh viễn làm bạn bên cạnh con, không để con lưu lạc nữa."

Y đột nhiên dùng sức bắt lấy cổ tay Già Lam, Già Lam chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên rung lên, sức mạnh hùng hậu từ trong tay Thúc Vân Phong thâm nhập vào bên trong cơ thể Già Lam. Trong mắt người ngoài, Già Lam bởi vì quá đau lòng nên toàn thân run rẩy, cho nên Nạp Lan Tùng Đào căn bản không để nàng vào mắt, sau khi giải quyết xong Thúc Vân Phong xong, hắn sẽ tiếp tục đi giải quyết những cao thủ khác.

Tiếng vỗ tay hoan nghênh vang lên, xung quanh phòng khách thọ yến xuất ra vô số cao thủ, phá hỏng toàn bộ cửa phòng khách.

Nạp Lan Tùng Đào ngạo mạn xưng bá, khí phách nói: "Mọi người nhìn đi, ta đã giết chết đại ma đầu Thúc Vân Phong từ giờ trở đi, mọi người thuận ta thì sống nghịch ta thì sống..."

Nghe vậy, những cao thủ khác liền dừng chiến đấu lộ ra sắc mặt khủng hoảng.

Vừa mới giết xong một đại ma đầu, ai ngờ lại tới một ma đầu khác.

"Nạp Lan, cuối cùng ngươi cũng lòi cái đuôi hồ ly." Trong đám người có lão già tóc bạc bước ra, theo sau là viện trưởng học viện Thiên Dực và những cao thủ khác.

Nạp Lan Tùng Đào tập trung nhìn, lộ ra vẻ mặt ngưng động, chợt chuyển thành nhẹ nhõm: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là thân cơ lão nhân Lý Hạc đã ẩn cư nhiều năm. Ông lão ngài không phải nên thành thời nghỉ dưỡng sao, chạy tới xem náo nhiệt làm gì?"

"Thân cơ lão nhân' bốn chữ này vừa thốt ra, tất cả cao thủ ở đây lập tức nghị luận, Già Lam cũng là lần đầu tiên biết được tên thật sự của sư công.

"Ta vốn không định tham gia góp vui đâu, ai biết ngươi lại đã thương đồ nhi của ta, hiện tại còn làm tổn thương đồ tôn của ta, chuyện này lão phu nhất định phải quản."

Nạp Lan Tùng Đào co rút con ngươi, phát ra ánh sáng nguy hiểm: "Ông tưởng ông thật sự có thể làm gì được ta?"

"Ngươi giết Thúc Vân Sơn bằng mưu kế, nhưng luận về thực lực, ngươi ngay cả ngũ hành của hắn cũng không bằng." Thân cơ lão nhân nói.

"Không sai, ta giết Thúc Vân Phong chính là dùng kế. Mưu kế của ta có thể dùng một lần vậy cũng có nghĩ sẽ có thể dùng được lần thứ hai." Ánh mắt Nạp Lan Tùng Đào trở nên giả dối, "Các người còn nhớ lời ta nói chứ? Mười năm trước ta cài nội gián vào Lăng Tiêu điện, trong đó có cả đầu bếp, rất không may chính là rượu và thức ăn hôm nay các người dùng đều có để thuốc độc do ta pha chế...Không tin sao? Không tin các người thử vận khí thử xem."

Mọi người nghe vậy sắc mặt đại biến..

Rất nhanh có người phản ứng: "Không ổn, ta trúng độc rồi."

Thân cơ lão nhân âm thầm vận khí, lập tức nhận thấy không ổn, ông hành tẩu giang hồ mấy chục năm trời vậy mà bại trong tay Nạp Lan Tùng Đào, không phải ông không cẩn thận mà là chiêu này của Nạp Lan Tùng Đào quá độc, vì áp chế bọn người cao thủ mà không từ thủ đoạn nào, đã chạy tới đây còn không phân biệt được độc với không độc.

Nạp Lan Tùng Đào lạnh lùng cười: "Ông lão ngài sống cũng đủ thọ lắm rồi, hôm nay ta sẽ tiễn ông một đoạn, sớm ngày đến nơi cực lạc."

Nạp Lan Tùng Đào ra tay trong chớp mắt.

Ba!

Nạp Lan Tùng Đào đột nhiên bị một chưởng lui ra sau, hai bên thối lui một bước.

"Là người? Người vẫn chưa chết?"

Thần cơ lão nhân ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mặt mình là Phụng Thiên Sách, ông âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Đồ nhi ngoan, ở đây giao lại cho con." Nói xong lui ra sau bức độc ra ngoài.

"A Sách." Già Lam hơi phân tâm lại bị sức mạnh khổng lồ của phụ thân kéo trở lại.

"Đại ca huynh không chết?" Phụng Thiên Tâm kích động hô lên, Phụng Thiên Dục cũng vui mừng khôn xiết vừa định kêu lên rất nhanh đã dừng lại.

Phụng Thiên Sách quét nhìn một vòng, lập tức thu lại, mỉm cười nhìn Nạp Lan Tùng Đào: "Thù lớn ta còn chưa báo sao có thể khinh địch mà chết được?"

"Báo thù? Chỉ bằng người?" Nạp Lan Tiêu Bạch giống như nghe được chuyện buồn cười nhất, không nén nổi nụ cười, "Ta có thể giết chết người một lần thì cũng có thể giết chết người thêm lần nữa, người có tin hay không?"

"Không sai, người giết một mình ta không khó, nhưng muốn ta ở trước mặt mọi người...Hừ đúng là nằm mơ."

"Người mới nằm mơ đó, bây giờ bọn họ đã bị trúng độc, ta muốn bọn họ chết bọn họ sẽ chết, ta muốn bọn họ sống bọn họ sẽ sống, sinh tử của bọn họ ở trong tay ta."

"A có phải không?" Phụng Thiên Sách nhướng mày cười, vỗ tay ba tiếng, huynh đệ Mộc Tây Dao liền xuất hiện.

"Bỏ con mẹ người ấy. Ông hạ độc này cũng sớm quá để chúng ta có thời gian thay đổi, hiện tại quả thực bọn họ trúng độc, nhưng mà độc này chỉ cần đi ngoài sẽ được giải ngay." Mộc Tây Dao lăng ló đứng bên cạnh Phụng Thiên Sách, một bên chỉ vào sắc mặt đại biến của Nạp Lan Tùng Đào, không dám tin nhìn các cao thủ bị trúng độc. Lúc này không biết ai rất hợp tình hợp lý đánh rắm một cái, sau đó giống như phản ứng dây chuyền, liên tiếp có vô số tiếng đánh rắm vang lên, trong khoảnh khắc toàn bộ phòng khách bốc lên mùi thối khó ngửi.

"Không thể nào. Điều này không thể nào." Nạp Lan Tùng Đào có chút dao động.

"Bá Hầu huynh, Nạp Lan huynh không biết ngũ hành chuyển thế hội tụ có uy lực ra sao?" Lời nói Phụng Thiên Sách tràn đầy mê hoặc.

Bá Hầu Trường Dã cất bước đi tới bên cạnh hắn, không nói gì nhưng cũng đã biểu lộ lập trường của hắn.

Mà Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn lẳng lặng đứng sau Già Lam, trận chiến này đối với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa nào, hắn chẳng muốn tham dự vào, điều duy nhất giữ chân hắn lại khiến hắn lo lắng chính là Già Lam.

"m nhi, sau này con chính là chủ nhân mới của Lăng Tiêu điện." Một tấm lệnh bài được nhét vào trong tay Già Lam, còn chưa kịp nghiên cứu kỹ thì cánh tay ấy đã buông lỏng.

"Cha, cha ----"

Già Lam ôm lấy phụ thân nước mắt rơi lã chã.

"Lam Lam nàng muốn thế nào, ta nghe lời nàng." Nạp Lan Tiêu Bạch nhàn nhạt nói.

Già Lam chìm đắm trong đau khổ chậm rãi đứng lên, bước đến bên cạnh Phụng Thiên Sách: "Ta cũng rất muốn biết ngũ hành chuyển thế hội tụ lại sẽ có sức mạnh ra sao."

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Già Lam đột nhiên xuất thủ, linh khí ngưng tụ thành một điểm, nhắm đến kiếm khí và Nạp Lan Tùng Đào. Một kích của nàng không phải chuyện đùa, linh khí hết như hàng vạn tảng đá ném ra, tiếp xúc với linh khí bảo hộ của Nạp Lan Tùng Đào, tách tách nổ tung như chẻ tre.

Nạp Lan Tùng Đào giật mình, lui ra sau mấy bước mới có thể miễn cưỡng đứng vững: "Cái gì? Trước khi cha người chết còn đem công lực cả đời truyền lại cho người?"

Già Lam cười lạnh: "Không sai. Ta muốn thay cha ta báo thù, giết chết người."

"Tiêu Bạch, con muốn cùng bọn họ đối phó với cha?" Nạp Lan Tùng Đào âm trầm tức giận nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch.

Nạp Lan Tiêu Bạch không trả lời hắn, chỉ dùng hành động thực tế để biểu đạt lập trường của hắn, yên lặng đứng bên cạnh Già Lam.

"Được được được, các người muốn chết vậy ta sẽ thành toàn cho các người." Nạp Lan Tùng Đào bị chọc giận, linh khí trong cơ thể đầu đá lung tung, có thể thấy thân thể của hắn bành trướng như quả cầu.

"Cẩn thận coi chừng hắn ra sát chiêu." Nạp Lan Tiêu Bạch lấy tay phải kéo vai Già Lam lại, vận chuyển thổ thần, tưới nhập vào trong cơ thể Già Lam. Già Lam giật mình không ngờ hắn che giấu sâu như vậy, cho dù là ai cũng không nghĩ hắn là thể thân của Thổ thần.

Được Nạp Lan Tiêu Bạch dẫn dắt, Phượng Thiên Sách và Bá Hầu Trường Dã liếc mắt nhìn nhau, mỗi người vươn một tay ra, đập sau lưng Già Lam, bốn người đồng tâm hiệp lực, đem năng lượng ngũ hành ngưng tụ trên người Già Lam.

"Long, tường, cừu, thiên ----"

Năm ánh sáng lấy Già Lam làm trung tâm cuộn trào mãnh liệt nổ tung, loáng thoáng có thể thấy được năm con thần long dương nhàn múa vuốt xông thẳng lên trời.

"A----" Tiếng kêu thê lương thấm thiết vang lên.

Năm ánh sáng chậm rãi rút đi, hiện trường vắng vẻ, chỉ có Nạp Lan Tùng Đào gấp gấp thở dốc.

Những cao thủ của Nạp Lan gia tốc thấy gia chủ bị đánh bại tơi bời, không dám chạy trốn cũng dần rơi vào thế hạ phong. Ngoài cửa có rất nhiều cao thủ Lăng Tiêu điện đi tới.

"Tiểu thư, thuộc hạ đến chậm xin tiểu thư trách phạt."

Già Lam đảo mắt nhìn một vòng, lại thấy phụ thân không còn hơi thở nằm đó, trong lòng đột nhiên dâng lên chua xót khổ sở: "Ta không muốn thấy máu, ta muốn trong thời gian ngắn nhất có thể khôi phục Lăng Tiêu điện như cũ."

Những cao thủ nghe vậy, hết sức sửng sốt, chột hiệu ra dụng ý của nàng.

Rất nhanh, khu vực này đã trở lại bình thường.

Những cao thủ Nạp Lan gia tộc không còn chỗ dựa liền nhao nhao tụ lại bên cạnh Nạp Lan Tùng Đào bị trọng thương.

"Tiểu thư nên xử lý những cao thủ của Nạp Lan gia tộc thế nào?"

Già Lam quay đầu nhìn về phía Phượng Thiên Sách: "A Sách chàng nên nói làm thế nào bây giờ?"

"Kính mạch Nạp Lan Tùng Đào đã bị đứt, về sau hẳn chẳng khác gì phế nhân, giết hay không cũng không còn ý nghĩa, việc này do nàng quyết định." Phượng Thiên Sách nói.

Già Lam cắn môi quay đầu nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch: "Nạp Lan đại ca huynh mang ông ấy đi đi."

Nạp Lan Tiêu Bạch xúc động: "Cảm ơn." Hắn còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng hóa thành một lời từ biệt: "Ta đi rồi nàng nhớ bảo trọng."

Cao thủ Nạp Lan gia tộc đi tới chỗ Nạp Lan Tiêu Bạch đỡ lấy Nạp Lan Tùng Đào, cao thủ Lăng Tiêu điện vẫn nhìn chăm chăm bọn họ, Nạp Lan Tùng Đào vốn uể oải nhưng lúc bước gần Già Lam đột nhiên tinh thần run lên cầm lấy chùy thủy nhắm ngay ngực nàng đâm tới.

Trong tích tắc có người dùng sức đẩy nàng ra, dùng thân thể cao lớn xuất hiện trước mặt nàng, rồi cùng nàng ngã ầm xuống đất.

Tiếng ngã người nặng nề vang lên, lưng nàng chạm đất, còn có người trước mặt.

Nàng ngẩng đầu nhìn người phía trên mình, con người nàng co rút.

"Nạp Lan đại ca."

Chùy thủ Nạp Lan Tùng Đào cũng rút về nhưng đáng tiếc không kịp, chùy thủy ấy đã đâm vào lưng Nạp Lan Tiêu Bạch.

"Nạp Lan đại ca, Nạp Lan đại ca, huynh thế nào rồi?"

"Lam Lam hối tiếc lớn nhất cuộc đời ta... Chính là không được nhìn... nhìn thấy bộ dạng của nàng, nhưng mà... Ta tin... nàng sẽ giống với Lam Lam trong suy nghĩ của ta... Nhất định còn hơn thế... Phải không?"

Già Lam nhìn hơi thờ ngầy càng yếu của hắn trong lòng đau như cắt: "Huynh không có việc gì, ta đã đồng ý trị liệu mắt của huynh, ta nhất định nói được làm được. Ta vẫn chưa bó tay đâu, huynh nhất định không có việc gì...."

Năm năm sau...

Có một đôi nam nữ dắt theo một đứa trẻ đi trên đường cái hoành thành, thu hút vô số ánh mắt hâm mộ.

Nữ nhân: Đâu Đâu giày của con đâu? Tại sao lại đi chân trần?

Đứa nhỏ: Phụ tử nói muốn học tốt văn chương phải tiếp xúc nhiều với địa khí.

Nữ nhân: Con cách mặt đất gần như vậy rồi còn muốn tiếp xúc địa khí gì nữa?

Đứa nhỏ: Phụ thân, mẫu thân cười nhạo con là chú lùn.

Nam nhân: Nàng rõ ràng cười nhạo con không có văn hóa.

Đứa nhỏ:....Rốt cuộc ta có phải là con ruột do các người sinh ra không?

Nữ nhân: Đã năm năm rồi, con vẫn còn suy nghĩ vấn đề này sao?

Nam nhân: Đâu Đâu, chỉ số thông minh của con lại giảm xuống rồi.

Đứa nhỏ: Ô ô, không chơi với các người. Thiên Thiên chúng ta đi thôi.

Già Lam lo lắng nhìn con trai và thú sủng: Như vậy ổn chứ?

Phượng Thiên Sách ôm vợ yêu nói: Con gái mới cần nuôi dưỡng, con trai cứ nuôi thả đi, con cái phải đi ra ngoài mới có tiền đồ, đợi khi nào nàng sinh cho ta một đứa con gái, ta đảm bảo nhất định sẽ không bắt nạt nó.

Già Lam hờn dỗi trừng mắt: Chẳng lần đi. Lúc trước gạt ta sinh Đâu Đâu sao không nói mấy lời này đi.

Hai người càng đi xa, lúc bọn họ đi ngang qua cửa hàng vũ khí, Nạp Lan Tiểu Bạch khoan thai xoay người, nhìn bóng lưng hai người rất lâu, tâm tình dâng trào cảm xúc: "Lam Lam đã lâu không gặp.."

Cặp mắt của hắn như thủy tinh trong veo, lóe ra ánh sáng chói lói câu hồn.

~~~~ HOÀN TOÀN VẤN ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.